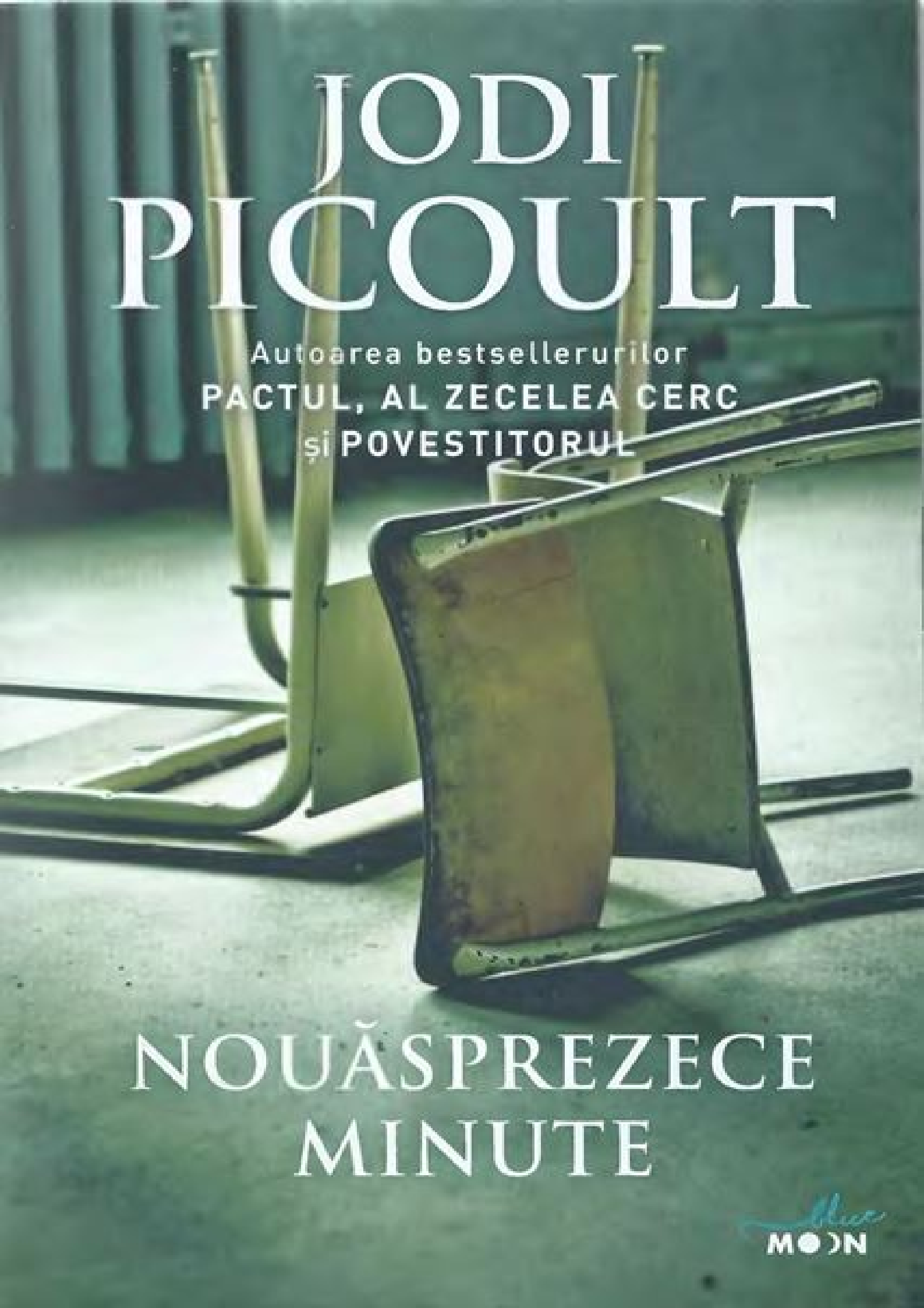
JODI
PICOULT
Autoarea bestsellerurilor
PACTUL, AL ZECELEA CERC
și POVESTITORUL
NOUĂSPREZECE
MINUTE
MOON

Cuprins

Mulțumiri
PARTEA ÎNTÂI
- 6 martie 2007
- Cu șaptesprezece ani în urmă
- Câteva ore mai târziu
- Cu doisprezece ani în urmă
- A doua zi
- Cu șase ani în urmă
- Zece zile mai târziu
- Cu un an în urmă
- O lună mai târziu
- Cu o lună în urmă

PARTEA A DOUA
- Cinci luni mai târziu
- 6:30 dimineața. Ziua în cauză
- Cinci luni mai târziu
- 10:16 dimineața. Ziua în cauză
- După cinci luni
- 6 martie 2008

JODI PICOULT

NOUĂSPREZECE MINUTE

Traducere din limba engleză LAVINIA VASILE
Titlul original: *Nineteen Minutes,* 2007

Litera, 2019

Versiune ebook: v1.0, iunie 2019

Mulțumiri

Vă închipuiți cu siguranță că va fi o lectură interesantă dacă încep prin a-i mulțumi celui care a venit acasă la mine ca să mă învețe să trag cu arma într-o stivă de lemne din curtea mea din spate: căpitanul Frank Moran. Îi mulțumesc, de asemenea, colegului său, locotenentul Michael Evans, pentru informațiile detaliate despre armele de foc, dar și șefului poliției, Nick Giaccone, pentru catralioanele de întrebări prin e-mail de pe ultima sută de metri despre percheziții, sechestre și tot ce ține de treburile poliției. Detectivul Trooper Claire Demarais merită mulțumiri speciale pentru că este un as în criminalistică și pentru că l-a ajutat pe Patrick să analizeze pas cu pas un loc al crimei de proporții. Sunt norocoasă pentru că am și o mulțime de prieteni și rude care se întâmplă să fie și ei experți în diverse domenii și mi-au împărtășit poveștile lor, sau m-au ghidat atunci când aveam nevoie: Jane Picoult, dr. David Toub, Wyatt Fox, Chris Keating, Suzanne Serat, Doug Fagen, Janine Scheiner, Conrad Farnham, Chris și Karen van Leer. Îi mulțumesc lui Guenther Frankenstein pentru generoasa contribuție a familiei sale pentru mărirea Hanover's Howe Library și pentru folosirea numelui său minunat. Glen Libby a răspuns cu răbdare întrebărilor mele despre viața în închisoarea de stat din Grafton, iar Ray Fleer, ajutorul de șerif de la departamentul de poliție din Jefferson County, mi-a pus la dispoziție materiale și informații despre atacul armat de la școala din Columbine. Le mulțumesc lui David Plaut și Jake van Leer pentru gluma *teribilă* de matematică; lui Doug Irwin pentru că m-a învățat despre economia

fericirii; lui Kyle van Leer și Axel Hansen pentru premisa din spatele *Hide-n-Shriek;* lui Luke Hansen pentru programul C++; lui Ellen Irwin pentru diagrama popularității. Sunt recunoscătoare, ca întotdeauna, echipei de la Atria Books care mă pune întotdeauna într-o lumină cu mult mai bună: lui Carolyn Reidy, David Brown, Alyson Mazzarelli, Christine Duplessis, Gary Urda, Jeanne Lee, Lisa Keim, Sarah Branham și neobositei Jodi Lipper. Lui Judith Curr îi mulțumesc pentru că m-a lăudat din plin, aproape fără să-și tragă sufletul. Lui Camille McDuffie îi mulțumesc că a făcut din numele meu un nume de brand, lucru rar în domeniul editorial. Laura Gross, închin în cinstea ta un păhărel de whisky Highland și te salut, pentru că nu-mi imaginez domeniul ăsta fără tine. Emily Bestler, ei bine, să tragi cu ochiul pe pagina următoare. Mulțumiri speciale judecătoarei Jennifer Sargent, fără ajutorul căreia personajul Alex n-ar fi putut exista. Jennifer Sternick, procurorul meu personal – ești cea mai sclipitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată și faci munca mult prea distractivă pentru binele nostru (trăiască King Wah), așa că e numai și numai vina ta că tot apelez la ajutorul tău iar și iar. Mulțumesc, ca întotdeauna, familiei mele – lui Kyle, Jake și Sammy – care se asigură că nu uit niciodată ce contează cel mai mult în viață; și soțului meu, Tim – motivul pentru care sunt cea mai norocoasă femeie de pe Pământ. Apoi, țin să mulțumesc unui grup de oameni care au fost sufletul acestei cărți: supraviețuitorilor adevăratelor atacuri armate din școlile din America și celor care le-au alinat suferința: Betsy Bicknase, Denna O'Connell, Linda Liebl și remarcabilul Kevin Braun – vă mulțumesc că ați avut curajul să reveniți asupra amintirilor și generozitatea de a-mi îngădui să le împrumut. Și, nu în ultimul rând, le mulțumesc miilor de copii din toată lumea care sunt un pic

diferiți, un pic speriați, un pic nepopulari: vouă vă dedic cartea asta.

Lui Emily Bestler,
cel mai bun redactor și cea mai mare
susținătoare
pe care mi-aș fi putut-o dori,
care se asigură întotdeauna că-mi dau toată
silința.
Îți mulțumesc pentru ochiul tău format, pentru
încurajările tale și,
mai presus de orice, pentru prietenia ta.

PARTEA ÎNTÂI

Dacă nu schimbăm direcția, s-ar putea să ajungem în locul spre care ne îndreptăm.

PROVERB CHINEZESC

Sper să fiu deja mort când o să citești asta.

Nu poți schimba ceva ce s-a întâmplat deja; nu poți șterge un cuvânt care deja a fost rostit cu voce tare. O să te gândești la mine și-o să-ți dorești să fi putut să mă convingi să n-o fac. O să încerci să-ți dai seama ce-ar fi trebuit să-mi spui, ce-ar fi trebuit să faci. Presupun că ar trebui să-ți spun să nu te învinovățești; că nu e vina ta, *dar asta ar fi o minciună. Știm amândoi că nu am ajuns în punctul ăsta de unul singur.*

O să plângi la înmormântarea mea. O să spui că nu așa trebuiau să stea lucrurile. Te vei purta așa cum se așteaptă toată lumea. Dar o să-ți fie dor de mine?

Mai important chiar – mie o să-mi fie dor de tine?

Chiar vrea vreunul dintre noi să afle răspunsul la întrebarea asta?

6 martie 2007

În nouăsprezece minute poți să tunzi iarba pe peluza din fața casei, poți să-ți vopsești părul, poți să urmărești o repriză dintr-un meci de hochei. În nouăsprezece minute poți să faci biscuiți la cuptor sau să-ți pui o plombă la dentist; poți să împăturești rufele spălate pentru o familie cu cinci membri.

Nouăsprezece minute le-a luat celor de la Tennessee Titans să vândă toate biletele la meciurile pentru câștigarea titlului. Atât durează un episod dintr-un serial TV de comedie, fără pauzele de publicitate. Atât îți ia să conduci cu mașina de la granița Vermontului până în orașul Sterling din New Hampshire.

În nouăsprezece minute, poți comanda și primi o pizza. Poți citi o poveste unui copil sau îți poți schimba uleiul la mașină. Poți merge mai bine de un kilometru și jumătate și poți coase un tiv.

În nouăsprezece minute, poți opri lumea sau poți sări de la marginea ei.

În nouăsprezece minute, te poți răzbuna.

Ca de obicei, Alex Cormier era în întârziere. I-ar fi luat treizeci și două de minute ca să ajungă cu mașina de la ea de acasă, din Sterling, până la Curtea Supremă din Grafton County, New Hampshire, și asta numai dacă băga viteză în Orford. Coborî în grabă scările în ciorapi, ținând în mână pantofii cu toc și dosarele pe care le luase acasă în weekend. Își răsuci părul arămiu des într-un coc și-l fixă cu agrafe la ceafă, transformându-se în persoana care trebuia să devină înainte de a-și părăsi căminul.

Alex era judecătoare la Curtea Supremă de treizeci și patru de zile. Crezuse că, după ce demonstrase de ce era în stare în ultimii cinci ani ca judecătoare într-un tribunal districtual, de data

asta avea să fie mai ușor. Dar la patruzeci de ani era încă cea mai tânără judecătoare din stat. Încă trebuia să se străduiască să-și creeze un renume în ce privește judecata imparțială – trecutul ei ca avocată din oficiu o precedase în sala de judecată, iar procurorii presupuneau că avea să ia partea apărării. Cu ani în urmă, când își depusese candidatura pentru scaunul judecătoresc, o făcuse din dorința sinceră de a se asigura că în sistemul legal oamenii erau nevinovați până la proba contrarie. Nu se așteptase niciodată ca, în calitate de judecător, să nu i se acorde și ei aceeași prezumție de nevinovăție.

Mirosul cafelei proaspete o atrase pe Alex în bucătărie. Fiica ei stătea la masă, aplecată peste o cană aburindă, cu nasul într-un manual. Josie părea epuizată – ochii albaștri îi erau injectați; părul castaniu îi era prins într-o coadă de cal dezordonată.

— Sper că n-ai stat trează toată noaptea, zise Alex.

Josie nici măcar nu ridică privirea.

— N-am stat trează toată noaptea, repetă ea ca un papagal.

Alex își turnă o ceașcă de cafea și se așeză pe scaun în fața ei.

— Pe cuvânt?

— M-ai rugat să-ți spun ceva, îi răspunse Jodie. Nu mi-ai zis să-ți spun adevărul.

Alex se încruntă.

— N-ar trebui să bei cafea.

— Și tu n-ar trebui să fumezi.

Alex simți cum îi iau foc obrajii.

— Dar nu…

— Mamă, spuse Josie cu un oftat, chiar și când deschizi ferestrele de la baie tot se simte mirosul din prosoape.

Ridică ochii, sfidând-o pe Alex să-i atace și celelalte vicii.

În ceea ce o privea, Alex nu mai avea un alt viciu. Nu avea *timp* pentru alte vicii. I-ar fi plăcut să poată spune că știa cu siguranță că nici Jodie nu mai avea vicii, dar ar fi făcut aceeași presupunere pe care o făcea și restul lumii atunci când o întâlnea pe Josie pentru prima oară: o elevă drăguță, populară, de nota 10, care știa mai bine decât majoritatea care erau consecințele dacă te abăteai de la calea cea dreaptă. O fată pe care o aștepta un viitor luminos. O tânără exact așa cum sperase Alex că va ajunge fiica ei când va fi mare.

Pe vremuri, Josie fusese tare mândră că mama ei era judecătoare. Alex își amintea cum se lăuda cu cariera mamei funcționarilor de la bancă, angajaților care le puneau cumpărăturile în pungi la super- market, însoțitorilor de zbor când mergeau cu avionul. O întreba pe Alex despre cazurile la care lucra și despre hotărârile ei. Toate astea se schimbaseră în urmă cu trei ani, când Josie începuse liceul, iar canalul de comunicare dintre ele se închisese. Alex nu credea neapărat că Josie îi ascundea ceva mai mult decât oricare alt adolescent, dar era diferit: un părinte normal i-ar putea judeca la figurat pe prietenii copilului său, în timp ce Alex putea să o facă legal.

— Ce planuri ai azi? o întrebă Alex.

— Un test. Tu?

— Puneri sub acuzare, îi răspunse Alex. Aruncă un ochi de cealaltă parte a mesei, încercând să citească cu susul în jos ce scria pe manualul lui Josie. Chimie?

— Catalizatorii, o lămuri Josie, în timp ce-și masa tâmplele. Substanțe care grăbesc o reacție chimică, dar care nu sunt schimbate de ea. Ca atunci când ai monoxid de carbon și hidrogen și adaugi zinc și oxid de crom și… Ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar îmi aminteam de ce luam note de 4 la chimie organică. Ai mâncat micul dejun?

— Cafea, îi spuse Josie.

— Cafeaua nu se pune la socoteală.

— Se pune când te *grăbești,* sublinie Josie.

Alex puse în cumpănă riscurile unei întârzieri chiar și de cinci minute și o bilă neagră în plus în contul cosmic al statutului de părinte bun. *O adolescentă de șaptesprezece ani n-ar trebui oare să fie în stare să se ocupe singură de ea dimineața?* Alex începu să scoată diverse din frigider: ouă, lapte, șuncă.

— Odată, am decis internarea involuntară, de urgență, într-un spital de stat pentru boli mintale a unei femei care se credea Emeril[1]. Soțul ei a internat-o după ce a băgat la blender jumătate de kilogram de bacon și a început să-l fugărească prin bucătărie cu un cuțit, strigând *Pac!*

Josie ridică privirea din manual.

— Serios?

— Oh, crede-mă, nici dac-aș vrea n-aș putea să inventez așa ceva, spuse Alex, în timp ce spărgea un ou într-o tigaie. Când am întrebat-o de ce băgase jumătate de kilogram de bacon la blender, s-a uitat la mine și mi-a spus că probabil noi două avem pur și simplu stiluri diferite de gătit.

Josie se ridică și se aplecă peste blat, urmărind-o pe mama cum gătește. Activitățile casnice nu erau punctul forte al lui Alex – nu știa să facă o friptură înăbușită, dar se mândrea că memorase numerele de telefon ale tuturor pizzeriilor și restaurantelor chinezești din Sterling care ofereau livrare gratuită.

— Relaxează-te, îi zise Alex pe un ton sec. Cred că sunt în stare să fac o omletă fără să dau foc la casă.

Dar Josie îi luă tigaia din mână și așeză în ea fâșiile de bacon ca pe niște marinari care dorm înghesuiți unul într-altul.

— De ce te îmbraci așa?

Alex plecă ochii, privindu-și fusta, bluza și pantofii cu toc, după care se încruntă.

— De ce? E prea în stilul lui Margaret Thatcher?

— Nu, vreau să spun… De ce-ți mai bați capul? Nimeni nu știe ce porți pe sub robă. Poți foarte

bine să ai și pantaloni de pijama pe dedesubt. Sau puloverul ăla pe care-l ai din facultate, cu coatele găurite.

— Chiar dacă *se vede* sau nu, lumea se așteaptă să mă îmbrac… ei bine, *judicios.*

Un nor umbri expresia lui Josie în timp ce-și făcea de lucru deasupra aragazului, ca și când Alex îi dăduse cumva răspunsul greșit. Alex își privi fiica – unghiile roase, pistruiul din spatele urechii, cărarea în zigzag – și văzu în schimb copila care o aștepta seara la fereastra babysitterului, pentru că știa că trebuia să apară Alex să o ia.

— N-am purtat niciodată pijama la serviciu, dar uneori închid ușa biroului și trag un pui de somn pe podea, recunoscu Alex.

Un zâmbet leneș, de uimire, înflori pe chipul lui Josie. Primi destăinuirea făcută de mama ca pe un fluture care-i aterizase din întâmplare pe mână: un eveniment atât de neașteptat, încât nu putea atrage atenția asupra lui fără să riște să-l piardă. Dar aveau kilometri de străbătut cu mașina și inculpați de acuzat și ecuații chimice de rezolvat, și până să așeze Josie baconul la scurs pe prosoapele de hârtie, momentul își luase zborul.

— Tot nu pricep de ce *eu* trebuie să mănânc de dimineață, și *tu* nu, mormăi Josie.

— Pentru că trebuie s-ajungi la o anumită vârstă ca să-ți câștigi dreptul de a-ți strica viața. Îmi promiți că mănânci tot? o întrebă Alex, arătând spre omleta pe care o pregătea Josie în tigaie.

Josie îi întâlni privirea.

— Promit.

— Atunci, am plecat.

Până să iasă cu mașina din garaj, mintea îi era deja concentrată pe decizia pe care trebuia să o scrie în după-amiaza aceea; pe punerile sub acuzare pe care sigur i le înghesuise grefiera pe agenda de lucru; pe moțiunile care trebuie să fi căzut ca niște umbre pe biroul ei de vineri după-amiaza și până în dimineața asta. Era prinsă într-o

lume departe de casă, unde chiar în acel moment fiica ei râcâia omleta din tigaie direct în coșul de gunoi fără să ia din ea o singură îmbucătură.

Uneori, Josie se gândea la viața ei ca la o încăpere lipsită de uși și ferestre. Sigur, era o încăpere luxoasă – una în care jumătate din puștii de la Liceul Sterling ar fi dat orice să pătrundă –, dar era, în același timp, o încăpere din care nu exista scăpare. Fie era o persoană care nu-și dorea să fie, fie era o persoană pe care n-o voia nimeni.

Ridică fața spre duș – făcuse apa atât de fierbinte, încât îi înroșea pielea, o lăsa fără suflare și aburea ferestrele. Numără până la zece și apoi se îndepărtă în cele din urmă de jetul de apă și rămase goală în fața oglinzii, udă leoarcă. Avea fața umflată și roșie; părul îi atârna pe umeri în șuvițe groase. Se întoarse într-o parte, cercetându-și abdomenul plat și-și trase ușor burta. Știa ce vedea Matt când se uita la ea, ce vedeau Courtney, Maddy, Brady, Haley și Drew – doar că și-ar fi dorit să vadă și ea același lucru. Problema era că atunci când se privea în oglindă, Josie observa ce se găsea dedesubt, nu iluzia de la suprafață.

Înțelegea cum *trebuia* să arate și cum *trebuia* să se poarte. Își purta părul închis la culoare lung și drept; se îmbrăca de la Abercrombie & Fitch; asculta Dashboard Confessional și Death Cab for Cuties. Îi plăcea să simtă privirile celorlalte fete de la școală ațintite asupra ei când stătea la cantină și împrumuta fardurile lui Courtney. Îi plăcea că profesorii îi știau numele încă din prima oră de curs. Îi plăcea cum o fixau băieții cu privirea când mergea pe holuri cu brațul lui Matt în jurul ei.

Dar în același timp se întreba ce s-ar întâmpla dacă le-ar fi dezvăluit tuturor secretul – că în unele dimineți îi venea greu să se dea jos din pat și să arboreze zâmbetul altcuiva; că se simțea ca și când s-ar fi aflat pe nisipuri mișcătoare, o prefăcută care râdea la glumele potrivite și șoptea bârfele

potrivite și-l atrăgea pe băiatul potrivit, o prefăcută care aproape că uitase cum e să fii *autentic*… și care, dacă era sinceră cu ea însăși, nici nu-și dorea să-și amintească, pentru că era cu atât mai dureros.

Nu avea cu cine să vorbească. Dacă te îndoiai măcar de dreptul tău de a face parte dintre cei privilegiați, populari, asta însemna că locul tău nu era printre ei. Iar Matt – ei bine, el se îndrăgostise de Josie cea de la suprafață, ca toată lumea. În basme, când era îndepărtată masca, prințul chipeș o iubea în continuare pe fată, necondiționat – iar numai asta era suficient ca să o transforme într-o prințesă. Dar la liceu lucrurile nu stăteau așa. Ceea ce o transformase în prințesă era faptul că se cuplase cu Matt. Și, după o logică ciudată, circulară, Matt se cuplase cu ea tocmai pentru că era una dintre prințesele de la Liceul Sterling.

Nici mamei nu-i putea mărturisi prin ce trecea. „Doar pentru că ai părăsit sala de judecată, asta nu înseamnă că nu mai ești în continuare judecător”, obișnuia să spună aceasta. De aceea Alex Cormier nu bea niciodată mai mult de un pahar de vin în public; de aceea nu țipa și nu plângea niciodată. Proces era cuvântul potrivit, ținând cont de faptul că-și făcea mereu procese de conștiință: trebuia să fii disciplinată, punct. Multe dintre realizările lui Josie de care mama era atât de mândră – notele ei, felul în care arăta, faptul că o acceptase grupul „potrivit” – nu le obținuse pentru că și le dorise din toată inima, ci în mare parte pentru că se temea că n-o să fie la înălțime, că nu era perfectă.

Josie se înfășură cu un prosop și se îndreptă spre dormitor. Scoase o pereche de jeanși din dulap, apoi îmbrăcă unul peste altul două tricouri cu mânecă lungă care îi puneau în evidență pieptul. Se uită la ceas – trebuia să plece dacă voia să ajungă la timp.

Cu toate astea, înainte să iasă din camera ei, ezită. Se lăsă pe pat și începu să scotocească sub noptieră în căutarea pungii cu fermoar pe care o

prinsese de cadrul din lemn. Înăuntru ascunsese pastile de Ambien – șterpelite una câte una din medicamentele pentru insomnie ale mamei, ca să nu observe. Îi luase lui Josie aproape șase luni să adune pe ascuns doar cincisprezece pastile, dar se gândea că dacă le dădea pe gât cu jumătate de sticlă de votcă avea să-i iasă figura. Nu era ca și când ar fi plănuit ceva concret, să se sinucidă marțea viitoare, sau când se topea zăpada sau ceva de genul ăsta. Era mai mult ca un plan de rezervă: Când avea să iasă la iveală adevărul, și nimeni n-o să-i mai suporte prezența, i se părea de la sine înțeles că nici ea n-avea să se mai suporte.

Prinse la loc pastilele sub noptieră și coborî la parter. În timp ce intra în bucătărie să-și pună lucrurile în rucsac, își găsi manualul de chimie încă deschis – și un trandafir roșu cu coadă lungă pe post de semn de carte.

Matt se sprijinea de frigider, în colțul bucătăriei; pesemne intrase singur pe ușa deschisă de la garaj. Ca întotdeauna, la vederea lui, toate anotimpurile i se perindară prin minte – toate culorile toamnei erau în părul lui; ochii lui aminteau de albastrul cerului de iarnă; zâmbetul lui era larg ca soarele verii. Purta o șapcă de baseball pusă invers și tricoul echipei de hochei Varsity de la Liceul Sterling pe deasupra unei bluze termice, pe care Josie o furase odată pentru o lună întreagă și o ascunsese în sertarul ei cu lenjerie, ca să-i poată simți mirosul ori de câte ori simțea nevoia.

— Mai ești supărată? o întrebă el.

Josie ezită.

— Nu eu sunt cea care s-a înfuriat.

Matt se desprinse de frigider, apropiindu-se, și veni spre ea, până putu să-i cuprindă talia cu brațele.

— Știi că nu pot să mă abțin.

O gropiță înflori pe obrazul lui drept; Josie simțea deja cum se înmoaie.

— Nu e că nu voiam să te văd, chiar *a trebuit* să învăț.

Matt îi îndepărtă părul de pe față și o sărută. Exact de asta îi spusese să nu vină la ea noaptea trecută – când era cu el, simțea că se evaporă. Uneori, când o atingea, Josie își imagina că dispare într-un nor de abur.

Avea gust de sirop de arțar, de remușcări.

— E numai vina ta, să știi, zise el. Nu m-aș purta așa nebunește dacă nu te-aș iubi atât de mult.

În acel moment, Josie uită de pastilele pe care le strângea în camera ei; uită cum plânsese la duș; nu-și mai putea aminti nimic, în afară de cum era să fii adorată. „Sunt norocoasă”, își spuse în sinea ei, iar cuvântul îi flutură prin minte ca o panglică argintie. „Norocoasă, norocoasă, norocoasă.”

Patrick Ducharme, singurul detectiv de poliție din Sterling, stătea pe bancă, în capătul îndepărtat al vestiarului, ascultându-i pe polițiștii de patrulare din tura de dimineață, care se luau de un boboc nițel mai rotofei în jurul taliei.

— Hei, Fisher, zise Eddie Odenkirk, tu ești ăla care face copilul sau nevastă-ta?

În timp ce restul băieților râdeau, lui Patrick i se făcu milă de puști.

— E devreme, Eddie, zise el. Nu poți să aștepți să ne bem și noi cafeaua înainte să începi cu din astea?

— Aș aștepta, căpitane, spuse Eddie râzând, dar se pare că Fisher a mâncat deja toate gogoșile și – ce *dracu* e aia?

Patrick urmări privirea lui Eddie, lăsând ochii în jos, spre picioarele lui. De regulă nu se schimba în vestiar cu polițiștii de patrulare, dar în dimineața aceea făcuse jogging până la secție, în loc să vină cu mașina, ca să mai topească din grăsimi, după weekendul cu prea multă mâncare gustoasă. Petrecuse sâmbăta și duminica în Maine, cu fata care-i furase inima – fina lui, o fetiță de cinci ani și

jumătate, pe nume Tara Frost. Mama ei, Nina, era cea mai veche prietenă a lui Patrick, singura iubire peste care probabil nu avea să treacă niciodată, deși ea se pare că se descurca foarte bine și fără el. În weekend, Patrick pierduse intenționat zece mii de jocuri de Candy Land, o dusese de nenumărate ori în spinare, se lăsase coafat și – aici fusese marea lui greșeală – o lăsase pe Tara să-i vopsească unghiile de la picioare cu ojă roz, pe care Patrick uitase să și-o șteargă.

Se uită în jos la picioare și-și strânse degetele dedesubt.

— Gagicilor li se pare sexy, zise el pe un ton țâfnos, în timp ce cei șapte bărbați din vestiar făceau mari eforturi să nu râdă de cineva care, tehnic vorbind, era superiorul lor.

Patrick își trase șosetele, își puse mocasinii și ieși cu cravata în mână. „Unu”, numără el în gând. „Doi, trei.” La momentul așteptat, hohotele de râs umplură vestiarul, urmându-l până pe hol.

Ajuns în birou, Patrick închise ușa și se privi în mica oglindă din spate. Părul lui negru era încă umed de la duș; era roșu la față după alergat. Își trase nodul cravatei până sus la gât, petrecu capătul, după care se așeză la birou.

Primise șaptezeci și două de e-mailuri în weekend – și, de obicei, mai mult de cincizeci însemna că nu avea să ajungă acasă mai devreme de opt seara întreaga săptămână. Începu să le frunzărească, adăugând însemnări la lista blestemată cu lucruri de făcut – una care nu se scurta niciodată, indiferent cât de mult muncea.

În acea zi, Patrick trebuia să ducă niște droguri la laboratorul de stat – nu era mare scofală, doar că pierdea cu asta patru ore de muncă. Avea un caz de viol care începea să prindă contur, căci infractorul fusese identificat într-un anuar studențesc, iar declarațiile lui erau transcrise și pregătite pentru biroul procurorului general. Avea pe listă un telefon celular care fusese furat dintr-o mașină de

un om fără adăpost. Primise de la laborator analizele de sânge care se potriveau cu probele dintr-un jaf la un magazin de bijuterii, avea de rezolvat o audiere pentru reținere la Curtea Supremă, iar pe biroul lui îl aștepta deja prima plângere de pe ziua aceea – un furt de portofele în care cărțile de credit fuseseră folosite, lăsând în urmă indicii pe care Patrick trebuia să le urmărească.

Fiind detectiv într-un oraș mic, Patrick trebuia să fie tot timpul pregătit. Spre deosebire de polițiștii care lucrau în secțiile din oraș, unde aveau douăzeci și patru de ore la dispoziție să soluționeze un caz înainte să fie considerat nerezolvat, parte din slujba lui Patrick era să ia în primire tot ce-i trecea pe la birou – nu să aleagă cazurile interesante. Era greu să te entuziasmezi când aveai de-a face cu cecuri fără acoperire, furturi care l-ar fi costat pe făptaș o amendă de 200 de dolari când îi costa pe contribuabili de cinci ori mai mult să se ocupe Patrick de ele timp de o săptămână. Dar de câte ori îi trecea prin minte că dosarele la care lucra nu erau prea interesante, se pomenea față în față cu victima: cu o mamă isterică din cauza portofelului furat; magazinul de bijuterii deținut de un cuplu de bătrânei care fuseseră jefuiți de banii lor de pensionare; profesorul tulburat care căzuse victima furtului de identitate. Speranța, știa Patrick, se măsura în distanța dintre el și persoana care venise să-i ceară ajutorul. Dacă nu se implica, dacă nu se dedica trup și suflet, atunci victima avea să rămână victimă pentru totdeauna – motiv pentru care, de când se alăturase poliției din Sterling, Patrick reușise să soluționeze absolut toate cazurile.

Pe de altă parte, când Patrick stătea întins în pat și-și lăsa mintea să zboare la viața lui, nu-și amintea succesele confirmate – doar potențialele eșecuri. Când mergea de-a lungul perimetrului unui hambar vandalizat sau găsea mașina furată

jefuită de piese și abandonată în pădure sau întindea șervețele unei fete care plângea cu sughițuri pentru că fusese violată la întâlnire, Patrick nu se putea abține să nu simtă că ajunsese prea târziu. Era detectiv, dar nu *detecta* nimic. Lucrurile îi picau în poală de fiecare dată deja distruse.

Era prima zi caldă din martie, ziua în care începeai să crezi că nu mai era mult și se topea zăpada și că luna iunie se apropia cu pași repezi. Josie stătea pe capota Saabului lui Matt, în parcarea pentru elevi, gândindu-se că vara era aproape, că în mai puțin de trei luni avea să facă parte oficial din rândul elevilor de clasa a XII-a.

Lângă ea, Matt se sprijinea de parbriz, cu fața la soare.

— Hai să chiulim, zise el. E prea frumos afară ca să stăm închiși înăuntru toată ziua.

— Dacă o să chiulești, o să te pună rezervă.

Campionatul statal la hochei începea în după-amiaza aceea, iar Matt era extremă dreaptă. Sterling câștigase anul trecut, și se așteptau să câștige din nou.

— Vii la meci, îi spuse Matt, și nu era o întrebare, ci o afirmație.

— O să marchezi?

Matt zâmbi răutăcios și o trase peste el.

— Nu marchez întotdeauna? zise el, însă nu mai vorbea despre hochei, iar ea simți cum îi urcă un val de îmbujorare peste eșarfa de la gât.

Dintr-odată, Josie simți ceva ca o grindină lovindu-i ceafa. Se ridicară amândoi și descoperiră pe Brady Pryce, un jucător de fotbal, trecând de mână cu Haley Weaver, regina balului de absolvire. Haley mai aruncă un pumn de monede de un peni – așa se ura noroc atleților la Liceul Sterling.

— Să-i faci praf azi, Royston! strigă Brady.

Și profesorul lor de matematică traversa parcarea, cu o servietă uzată din piele neagră și cu un termos de cafea.

— Salutare, domnule McCabe, îi strigă Matt. Cum m-am descurcat la testul de vinerea trecută?

— Din fericire, ai alte talente în care să-ți spui speranțele, domnule Royston, zise profesorul în timp ce-și băga mâna în buzunar.

Îi făcu cu ochiul lui Josie în timp ce arunca monede de un peni, care căzură pe umerii ei ca niște confetti, ca niște stele desprinse de pe cer.

„Asta-mi lipsea", se gândi Alex în timp ce îndesa înapoi în poșetă lucrurile. Își schimbase geanta și lăsase acasă cheia de acces, care-i permitea să folosească intrarea angajaților, prin spatele tribunalului. Deși apăsase soneria de o mie de ori, nu părea să fie nimeni prin preajmă care să-i deschidă.

— Fir-ar să fie, mormăi ea, ocolind băltoacele ca să nu-și strice pantofii din piele de aligator – unul dintre beneficiile parcării în spate era că *nu* trebuia să facă asta.

Ar fi putut să o ia pe scurtătură prin biroul grefierei până în cabinetul ei și, dacă planetele erau aliniate, să intre în sala de judecată fără să provoace o întârziere în agenda de lucru.

Cu toate că la intrarea publică era o coadă de douăzeci de persoane, agenții de pază o recunoscură pe Alex pentru că, spre deosebire de circuitul districtual, unde treceai de la un tribunal la altul, ea avea să fie instalată aici timp de șase luni. Ofițerii îi făcură semn cu mâna să vină în față, dar întrucât avea în geantă chei și un termos din inox și cine mai știe ce altceva, declanșă detectoarele de metal.

Alarma fu ca un reflector: toate privirile din hol se întoarseră să vadă cine fusese prins. Plecând privirea, Alex mări pasul pe pardoseala din dale lustruite și aproape că-și pierdu echilibrul. În timp

ce se apleca în față, un bărbat îndesat se întinse să o sprijine.

— Hei, scumpo, zise el, sorbind-o din priviri. Îmi plac pantofii tăi.

Alex se smulse din strânsoarea lui fără să-i răspundă și se îndreptă spre biroul grefierei. Niciunul dintre ceilalți judecători ai Curții Superioare nu trebuia să suporte așa ceva. Judecătorul Wagner era cumsecade, dar cu o față care semăna cu un dovleac lăsat să putrezească după Halloween. Judecătoarea Gerhardt – femeie ca și ea – avea *bluze* cumpărate dinainte să se nască Alex. Când Alex își preluase postul de judecătoare, crezuse că era un lucru bun că era o femeie relativ tânără, cât de cât atrăgătoare – un vot împotriva stereotipurilor –, dar în asemenea dimineți nu mai era la fel de sigură.

Își aruncă geanta în birou, îmbrăcă roba de judecător ridicând din umeri, și-și acordă un răgaz de cinci minute ca să-și bea cafeaua și să-și revizuiască agenda de lucru. Fiecare caz avea propriul dosar, dar cazurile pentru recidiviști erau prinse împreună cu benzi elastice, iar uneori judecătorii își scriau notițe pe post-it-uri unul altuia la interior. Alex deschide un dosar și dădu cu ochii de caricatura unui bărbat desenat cu niște gratii în fața lui – un semnal din partea judecătoarei Gerhardt că asta era ultima șansă a delincventului și că, data următoare, trebuia să ajungă la închisoare.

Apăsă butonul de la sonerie, dându-i de înțeles aprodului că era pregătită să înceapă, și așteptă să audă semnalul: „Ridicați-vă pentru onorabila judecătoare Alexandra Cormier”.

De fiecare dată când intra în sala de judecată, Alex se simțea de parcă pășea pe scenă pentru întâia oară la o premieră pe Broadway. Știai că aveau să fie oameni acolo, că toate privirile lor aveau să fie ațintite asupra ta, dar asta nu te împiedica să treci printr-un moment în care nu

puteai respira, în care nu-ți venea să crezi că tu erai cea pe care veniseră să o vadă.

Alex se îndreptă iute spre scaunul judecătoresc și se așeză. Erau șaptezeci de puneri sub acuzare programate pentru acea dimineață, iar sala de judecată era înțesată de oameni.

Fu chemat primul acuzat, care trecu șovăitor pe lângă banca acuzaților, ferindu-și privirea.

— Domnule O'Reilly, spuse Alex, și, în timp ce bărbatul îi întâlnea privirea, îl recunoscu; era tipul de pe hol.

Era limpede că se simțea stânjenit, acum că-și dădea seama cu cine flirtase.

— Ești domnul care m-a ajutat mai devreme, nu-i așa?

El înghiți în sec.

— Da, doamnă judecătoare.

— Dacă ai fi știut că sunt judecătoare, domnule O'Reilly, ai mai fi spus „Hei, scumpo, îmi plac pantofii tăi"?

Acuzatul lăsă ochii în pământ, punând în cumpănă indecența și onestitatea.

— Presupun că da, doamnă judecătoare, spuse el după o clipă. Sunt niște pantofi grozavi.

Întreaga sala de judecată amuți, anticipându-i reacția. Alex zâmbi larg.

— Domnule O'Reilly, spuse ea, sunt întru totul de acord.

Lacy Houghton se aplecă peste balustrada laterală a patului și-și apropie fața de cea a pacientei care plângea.

— Hai că poți, spuse ea cu hotărâre. Hai că poți.

După șaisprezece ore de travaliu, erau cu toții epuizați – Lacy, pacienta, viitorul tată, care, odată cu apropierea momentului hotărâtor, începea să-și dea seama că era în plus, că în momentul acela, nevasta lui o voia acolo pe moașă mai mult decât îl voia pe el.

— Vreau să treci în spatele lui Janine, îi spuse Lacy, și să-i sprijini spatele. Janine, vreau să te uiți la mine și să mai împingi o dată tare.

Femeia strânse din dinți și se căzni să împingă, pierzându-se cu totul în efortul ei de a da naștere unei alte făpturi. Lacy lăsă mâna în jos, ca să simtă capul bebelușului, ca să-l ghideze pe lângă bariera de piele și pentru a desface cordonul din jurul capului său, fără să piardă vreo clipă contactul cu ochii pacientei.

— În următoarele douăzeci de secunde, bebelușul tău va fi cea mai nouă persoană de pe planetă, spuse Lacy. Vrei să o cunoști?

Drept răspuns, femeia împinse cu putere. Un apogeu al voinței, un urlet hotărât, un trupușor vinețiu și alunecos, pe care Lacy îl ridică repede în brațele mamei, ca atunci când copilul avea să plângă pentru prima oară în viață, mama să poată fi deja lângă el să-l aline.

Pacienta începu din nou să plângă – acum lacrimile sunau cu totul altfel, nu-i așa?, fără durerea întrețesută în ele. Proaspeții părinți se aplecară deasupra copilului formând un cerc închis. Lacy se dădu câțiva pași în spate și se uită la ei. Pentru o moașă, mai rămânea o grămadă de treabă de făcut chiar și după naștere, dar pe moment voia să se uite în ochii acestei făpturi micuțe. Acolo unde părinții observau o bărbie care semăna cu cea a mătușii Marge sau un nas leit cu cel al bunicului, Lacy vedea o privire largă, plină de înțelepciune și de pace – trei kilograme și jumătate de pură posibilitate. Nou-născuții îi aminteau de acei mici Buddha, chipuri încărcate de divinitate. Cu toate astea, nu dura mult. Când îi vedea pe aceeași prunci o săptămână mai târziu, la controlul de rutină, Lacy găsea că se transformaseră în oameni obișnuiți, chiar dacă mai micuți. Cumva, acea sfințenie dispărea, iar Lacy se întreba întotdeauna unde Dumnezeu s-ar putea duce.

În vreme ce, de cealaltă parte a orașului, mama lui îl aducea pe lume pe cel mai nou locuitor al orașului Sterling, New Hampshire, Peter Houghton se trezea. Înainte să plece la serviciu, tatăl lui îi ciocăni la ușă – asta era alarma deșteptătoare a lui Peter. La parter îl așteptau un bol și o cutie de cereale – mama lui își amintea să i le pregătească chiar și atunci când era chemată prin pager la două dimineața. Avea să găsească și un bilet de la ea, în care îi ura o zi bună la școală, de parcă lucrurile ar fi fost atât de simple.

Peter dădu pătura la o parte. Încă îmbrăcat cu pantalonii de pijama, se duse la birou, se așeză și se conectă la internet.

Vedea ca prin ceață cuvintele din bara de mesaje. Se întinse după ochelari – îi ținea lângă computer. După ce și-i puse la ochi, lăsă tocul să cadă pe tastatură – și, dintr-odată, văzu ceva ce sperase să nu mai vadă niciodată.

Peter se întinse și apăsă CONTROL ALT DELETE, dar încă mai vedea imaginea în fața ochilor, chiar și după ce ecranul se întunecase, chiar și după ce închisese ochii, chiar și după ce începuse să plângă.

Într-un oraș de mărimea Sterlingului, toată lumea cunoștea pe toată lumea, și așa fusese întotdeauna. Într-un fel, era liniștitor – ca o familie extinsă mare, pe care uneori o iubeai, iar alteori nu o suportai. În anumite momente, asta o chinuia pe Josie: exact ca acum, când stătea în cantină la coadă, după Natalie Zlenko, lesbiană de când se știa, care, pe când erau în clasa a doua, o invitase pe Josie să vină să se joace la ea acasă și o convinsese să facă pipi pe peluza din fața casei ca un băiat. „Ce-a fost în capul tău?” o întrebase mama ei când venise să o ia de acolo și le găsise în fundul gol, ghemuite deasupra narciselor. Chiar și acum, zece ani mai târziu, Josie nu se putea uita la

Natalie Zlenko, cu tunsoare ei periuță și omniprezentul aparat foto, fără să se întrebe dacă și Natalie se mai gândea la acel episod.

De cealaltă parte a lui Josie era Courtney Ignatio, femela alpha a Liceului Sterling. Cu părul ei blond de culoarea mierii, care îi atârna pe umeri ca un șal din mătase și cu blugii cu talie joasă comandați prin poștă de la Fred Segal, dăduse naștere unui anturaj de clone. Courtney avea pe tavă o sticlă de apă și o banană. Josie avea pe a ei o farfurie cu cartofi prăjiți. Era a doua fereastră, și, exact cum anticipase mama, era lihnită.

— Hei, spuse Courtney, suficient de tare încât să audă și Natalie. Poți să-i spui *vagitarienei* să ne lase să trecem?

Natalie se făcu roșie în obraji și se lipi de protecția de sticlă a barului de salate, astfel încât Josie și Courtney să se poată strecura pe lângă ea. Își plătiră mâncarea și traversară cantina.

De câte ori intra în cantină, Josie se simțea ca o naturalistă care observă diferite specii în habitatul lor natural, non-academic. Erau tocilarii, aplecați deasupra manualelor și care râdeau la glume de matematică pe care nimeni altcineva nici măcar nu voia să le înțeleagă, în spatele lor erau obsedații de artă, care fumau țigări din cuișoare pe terenul de sport din spatele școlii și realizau benzi desenate manga pe marginea caietelor. Lângă zona de condimente erau fetele ușoare, care beau cafea fără zahăr și așteptau autobuzul care le ducea trei orașe mai încolo, la liceul tehnic, pentru orele de după-amiază; drogații, care erau deja fumați până la ora nouă dimineața. Mai erau și inadaptații – pușți precum Natalie și Angela Phlug, prietene de conveniență, pentru că nimeni altcineva nu se împrietenea cu ele.

Și apoi mai era și grupul lui Josie. Ocupau două mese, nu pentru că ar fi fost atât de mulți, ci pentru că erau foarte importanți: Emma, Maddie, Haley, John, Brady, Trey, Drew. Josie își amintea că,

atunci când începuse să petreacă timp cu grupul ăsta, le încurca tuturor numele.

Atât de interșanjabili erau.

Și, într-un fel, cu toții semănau între ei – băieții își purtau toți tricourile maro de hochei și șepcile puse invers, iar pe frunte smocurile de păr deschis la culoare le ieșeau din găurile șepcilor, ca niște focuri micuțe; fetele erau copii la indigo după Courtney, atent studiate. Josie se strecurase pe nesimțite în mijlocul lor, pentru că și ea semăna cu Courtney. Își îndreptase perfect cu placa părul încâlcit și purta tocuri de opt centimetri, deși pământul era încă acoperit de zăpadă. Dacă arăta la fel pe dinafară, îi venea mult mai ușor să ignore faptul că nu știa cu adevărat cum se simțea la interior.

— Hei, spuse Maddie, pe când Courtney se așeza lângă ea.

— Hei.

— Ai auzit despre Fiona Kierland?

Lui Courtney începură să-i lucească ochii; bârfa era un catalizator la fel de bun ca orice substanță chimică.

— Cea cu un sân mai mare și altul mai mic?

— Nu, aia e Fiona din clasa a zecea. Eu vorbesc despre Fiona boboaca.

— Cea care poartă tot timpul după ea cutia de șervețele din cauza alergiei? întrebă Josie, în timp ce se strecura pe un scaun.

— Sau nu, spuse Haley. Ghici cine a fost trimisă la dezintoxicare pentru că a tras cocaină pe nas?

— Nu mai spune!

— Și ăsta nu e nici măcar tot scandalul, adăugă Emma. Dealerul ei era cel care conducea grupul de studiu religios care se întâlnește după ore.

— O, Doamne, spuse Courtney.

— Exact.

— Hei.

Matt se strecură pe scaunul de lângă Josie.

— Ce ți-a luat atâta?

Ea se întoarse spre el. La capătul mesei, băieții făceau biluțe din hârtie și salivă din ambalajul paielor și vorbeau despre sfârșitul sezonului de schi din primăvara aceea.

— Cât crezi că mai rămâne deschisă rampa de la Sunapee? întrebă John, lansând o biluță din hârtie spre un pușți care adormise la o altă masă.

Puștiul fusese anul trecut coleg cu Josie la cursul opțional pentru limbajul semnelor. Era, ca și ea, în clasa a unsprezecea. Avea brațele și picioarele subțiri și albe și și le ținea cumva în afară, ca un soi de păianjen; sforăia, cu gura larg deschisă.

— Ai ratat, fraiere, spuse Drew. Dacă se închide Sunapee, e bun și Killingtons. Au zăpadă până prin aprilie.

Biluța lansată de el ateriză în părul băiatului.

Derek. Pe pușți îl chema Derek.

Matt se uită la cartofii prăjiți ai lui Josie.

— Doar n-ai de gând să-i mănânci, nu?

— Mi-e foame de mor.

O ciupi de talie, verificând-o și criticând-o în același timp.

Josie se uită la cartofii ei prăjiți. Cu zece secunde înainte, erau aurii și miroseau divin; acum tot ce mai vedea era grăsimea care păta farfuria din hârtie.

Matt luă o mână de cartofi și-i întinse restul lui Drew, care aruncă o biluță de hârtie. Biluța ateriză în gura puștiului. Derek se înecă și scuipă, trezindu-se speriat din somn.

— Marfă, zise Drew, în timp ce bătea cuba cu John.

Derek scuipă într-un șervețel și se șterse viguros la gură. Se uită în jur să vadă dacă îl mai vedea cineva. Josie își aminti dintr-odată un semn de la opționalul ei pentru limbajul semnelor, deși le uitase aproape pe toate din clipa în care dăduse examenul final. Un cerc făcut cu pumnul strâns în jurul inimii însemna „Îmi pare rău”.

Matt se aplecă și o sărută pe gât.

— Hai să plecăm de aici, spuse el, trăgând-o pe Josie în picioare, după care se întoarse spre prietenii lui. Ne vedem mai târziu.

Sala de sport a Liceului Sterling se afla la etajul al doilea; dedesubt ar fi trebuit să fie piscina, asta dacă împrumutul din emisiunile de obligațiuni ar fi fost adoptat când școala era în stadiul de planificare; în schimb transformaseră spațiul în trei săli de clasă care răsunau din cauza bubuielilor adidașilor și a mingilor de baschet. Michael Beach și prietenul lui cel mai bun, Justin Friedman, doi boboci, stăteau pe marginea terenului de baschet în timp ce profesorul lor de educație fizică trecea în revistă mecanismele driblingului pentru a o suta oară. Era un exercițiu inutil – puștii din clasa asta erau fie precum Noah James, deja un expert, fie precum Michael și Justin, care vorbeau fluent limba elfilor dar pentru care home run-ul era ceva ce făceai după școală ca să eviți să fii agățat în cuier de lenjerie. Stăteau în fund, cu picioarele încrucișate și cu genunchii lipiți, ascultând scârțâitul de rozător pe care-l scoteau adidașii albi ai antrenorului Spears în timp ce străbătea cu pași mari terenul de baschet.

— Pun pariu pe zece dolari că sunt ultimul ales într-o echipă, șopti Justin.

— Ce-aș vrea să scap de ora asta, simpatiză cu el Michael. Poate ne salvează un exercițiu de evacuare în caz de incendiu.

Justin rânji.

— Un cutremur.

— Un muson.

— Lăcuste.

— Un atac terorist.

Doi adidași apărură în fața lor. Antrenorul Spears îi privea de sus, cu brațele încrucișate.

— Îmi spuneți și mie ce e așa de amuzant la baschet?

Michael se uită la Justin, apoi ridică ochii spre antrenor.

— Absolut nimic, zise el.

După duș, Lacy Houghton își pregăti o cană de ceai verde și hoinări liniștită prin casă. Când copiii erau mici și se simțea copleșită de muncă sau de viață, Lewis obișnuia să o întrebe ce putea să facă să meargă lucrurile mai bine. Din punctul ei de vedere, era o mare ironie, ținând cont de slujba lui Lewis. Ca profesor la Colegiul Sterling, era specializat în economia fericirii. Da, era un domeniu de studiu real și da, era expert în domeniul acesta. Ținuse seminare, scrisese articole și fusese intervievat de CNN despre măsurarea efectelor plăcerii și norocului pe o scară monetară – și totuși se simțea depășit când venea vorba să-și dea seama ce i-ar face plăcere lui Lacy. I-ar plăcea să iasă în oraș pentru o cină agreabilă? Să meargă la pedichiură? Să tragă un pui de somn? Totuși, când îi spunea după ce tânjea, el nu putea să înțeleagă. Își dorise să fie acasă la ea, să nu mai fie nimeni acolo cu ea și să nu aibă nimic presant de făcut.

Deschise ușa de la camera lui Peter și-și lăsă cana pe dulapul lui, ca să îi poată face patul. Ce rost avea, spunea Peter când îl pisa să-și facă patul. *Oricum peste câteva ore trebuie să-l răvășesc din nou.*

În cea mai mare parte, nu intra în camera lui, afară de momentele în care era el acolo. Poate tocmai de aceea, la început simți că ceva era în neregulă cu spațiul acela, de parcă o parte integrantă ar fi lipsit. La început, presupuse că absența lui Peter era cea care făcea încăperea să pară pustie, apoi își dădu seama că computerul – un zumzăit constant, un ecran verde mereu pregătit – fusese oprit.

Trase de cearșaf și apoi băgă marginile sub saltea; trase cuvertura peste el și înfoie pernele. Se

opri în pragul camerei lui Peter și zâmbi: arăta perfect.

Zoe Patterson se întreba cum era să săruți un tip care avea aparat dentar. Nu că ar fi existat vreo posibilitate cât de mică pentru ea în viitorul apropiat, dar se gândea că ar trebui să ia asta în considerare ca să nu fie luată prin surprindere. De fapt, se întreba cum era să săruți un tip în general – chiar și unul care nu avea dificultăți ortodontice, ca ea. Și, sincer acum, exista oare vreun loc mai bun să visezi cu ochii deschiși decât ora de mate plictisitoare?

Domnul McCabe, care se considera un soi de Chris Rock al algebrei, își făcea rutina zilnică de stand-up.

— Deci, doi copii stau la coadă la cantină, când primul se întoarce către prietenul lui și spune: „N-am bani la mine. Ce să fac?" Iar amicul lui zice „2x + 5!"

Zoe ridică privirea spre ceas. Numără în gând secundele cu ochii pe limba ceasului până se făcu 9:50 și apoi sări de pe scaunul ei și-i întinse o învoire domnului McCabe.

— A, ortodonție, citi el cu voce tare. Păi, ai grijă să nu-ți coasă gura cu firele alea metalice, domnișoară Patterson. Așa, și colegul lui spune „2x + 5". Un binom. V-ați prins? Binom.[2]

Zoe își puse rucsacul în spinare și ieși din sala de clasă. Trebuia să se întâlnească cu mama ei în fața școlii, la ora zece – era aproape imposibil să găsești loc de parcare, așa că urma să oprească mașina doar cât să urce ea. În toiul orelor, holurile erau pustii, iar pașii îi răsunau pe podea; parc-ar fi mers prin stomacul unei balene. Zoe făcu un ocol până în biroul principal ca să semneze de plecare în clipboardul secretarei, și apoi aproape că seceră un pușți în graba ei de a ajunge afară.

Era destul de cald ca să-și deschidă fermoarul jachetei și ca să se gândească la vară și la tabăra de

fotbal și cum avea să fie când avea să i se dea jos arcul transpalatinal. Dacă sărutai un tip care nu avea aparat dentar și apăsai prea tare, puteai oare să-i tai gingia? Ceva îi spunea lui Zoe că dacă îi provocai sângerări unui tip, probabil nu se mai combina cu tine prea curând. Și dacă avea și el aparat dentar, ca puștiul blond care tocmai se transferase din Chicago și care stătea în fața ei la ora de engleză (nu că îi plăcea de el sau ceva, deși se întorsese spre ea să-i dea înapoi tema de acasă și nu-i dăduse drumul din mână imediat, ținând-o nițeluș cam mult…)? Ar rămâne blocați împreună ca niște angrenaje înțepenite și-ar trebui duși la camera de gardă, și n-ar fi asta umilitor în ultimul hal?

Zoe își trecu limba peste gărduleț de metal din gura ei. Poate că ar putea să se închidă temporar într-o mănăstire.

Oftă și se uită de-a lungul străzii să vadă dacă zărește Explorerul verde al mamei în coada interminabilă de mașini care treceau. Și, în acel moment, ceva explodă.

Patrick stătea la stop în mașina lui de poliție fără însemne, așteptând să cotească și să iasă pe autostradă. Lângă el, pe locul din dreapta, era o pungă din hârtie cu o fiolă de cocaină. Dealerul pe care-l săltaseră la liceu recunoscuse că era cocaină, și totuși Patrick trebuia să irosească jumătate de zi ca să o ducă la laborator, ca cineva îmbrăcat în halat alb să-i spună ce știa deja. Reglă butonul de volum de la radioul dispeceratului chiar la timp ca să audă că pompierii erau trimiși la liceu pentru o explozie. Boilerul, probabil; școala era destul de bătrână încât să înceapă să i se ducă de râpă structura internă. Încercă să-și amintească unde era localizat boilerul înăuntrul școlii, și se întreba dacă aveau să aibă noroc să iasă dintr-o asemenea situație fără să fie cineva rănit.

Focuri de armă…

Lumina semaforului se făcuse verde, dar Patrick nu se mișca. Focurile de armă în Sterling erau atât de rare, încât își concentră atenția asupra vocii de la dispecerat, în așteptarea unei explicații.

La liceu… Liceul Sterling…

Vocea dispecerului devenise mai precipitată, mai intensă. Patrick făcu un viraj de 180° și o luă spre liceu cu girofarul pornit. Și alte voci începură să transmită mesaje în răbufniri statice: ofițerii își anunțau poziția în oraș; superiorul de serviciu încerca să coordoneze personalul și chema ajutoare din Hanover și Lebanon. Vocile li se intercalau și se suprapuneau, blocându-se unul pe altul, astfel că spuneau totul și nimic în același timp.

Semnal 1000, spuse dispecerul. *Semnal 1000.*

În întreaga lui carieră de detectiv, Patrick auzise asta doar de două ori.

O dată se întâmplase în Maine, când un părinte ratat luase ostatic un ofițer de poliție. A doua oară se întâmplase în Sterling, în timpul unui posibil jaf bancar care s-a dovedit a fi o alarmă falsă. Semnalul 1000 însemna că toată lumea trebuia să iasă imediat de pe frecvența radio și să o lase liberă pentru dispecerat. Însemna că nu aveau de-a face cu un caz de rutină.

Însemna că era o chestiune de viață și de moarte.

Haosul era o puzderie de elevi care ieșeau din școală în fugă, călcându-i în picioare pe răniți. Un băiat la o fereastră de la etaj care ținea în mână o pancartă cu mesajul AJUTAȚI-NE! Două fete care se strângeau în brațe și plângeau cu sughițuri. Haosul era sângele care se topea în bălți roz în zăpadă; cei câțiva părinți care s-au transformat în mulțimea și apoi în noianul de părinți, țipând, strigându-și pe nume copiii dispăruți. Haosul era camera de televiziune care ți se băga în față, numărul insuficient de ambulanțe, de ofițeri de poliție, lipsa unui plan care să-ți spună cum să

reacționezi când lumea pe care o cunoști se prăbușește în jurul tău.

Patrick trase mașina pe jumătate pe trotuar și-și scoase vesta antiglonț din portbagaj. Deja adrenalina îi pulsa prin vene, tulburându-i vederea și ascuțindu-i simțurile. Îl găsi pe șeful de poliție O'Rourke cu un megafon în mână în mijlocul busculadei.

— Încă nu știm cu ce avem de-a face, spuse el. Unitatea de Operațiuni Speciale e pe drum.

Lui Patrick puțin îi păsa de Unitatea de Operațiuni Speciale. Până să ajungă acolo echipele SWAT, era posibil să se mai tragă o sută de focuri; un copil putea să-și piardă viața. Își scoase arma.

— Eu intru.

— Intri pe naiba. Nu ăsta-i protocolul.

— Nu există niciun protocol pentru asta, se răsti Patrick. Poți să mă concediezi mai târziu.

În timp ce se grăbea să urce treptele spre școală, deveni vag conștient de alți doi ofițeri care ignoraseră ordinele șefului de poliție și i se alăturaseră. Patrick îi direcționă pe fiecare pe holuri diferite, iar el împinse în lături ușa dublă, trecând pe lângă elevi care se împingeau între ei în încercarea de a ajunge afară. Alarmele de incendiu răsunau atât de tare, încât Patrick fu nevoit să se chinuie să distingă focurile de armă. Îl apucă de haină pe un băiat care se strecura pe lângă el.

— Cine e? strigă el. Cine trage?

Puștiul scutură din cap, mut, și se smulse din strânsoarea lui. Patrick îl urmări în timp ce fugea ca din pușcă pe hol, deschise ușa și dispăru într-un dreptunghi de lumină. Elevii se revărsau în jurul lui de parcă ar fi fost o piatră de râu. Fumul se ridica în rotocoale și-i ardea ochii. Patrick mai auzi o altă serie de împușcături și trebui să se înfrâneze să fugă spre ele orbește.

— Câți sunt? îi strigă unei fete care fugea pe lângă el.

— Nu… nu știu.

Un puști de lângă ea se întoarse și se uită la Patrick, nehotărât dacă să-i spună ce știe sau să iasă naibii de acolo.

— E un copil… împușcă pe toată lumea.

Asta era suficient. Patrick își făcu loc prin mulțime, ca un somon care înoată împotriva curentului. Pe podea erau împrăștiate foi cu temele de acasă; cartușele îi alunecau sub tălpile pantofilor. Bucăți din plafon căzuseră din cauza focurilor de armă, și un strat fin de praf acoperea trupurile rănite care zăceau contorsionate pe podea. Patrick ignoră toate astea, ignoră mare parte din pregătirea primită – trecu în fugă pe lângă uși care ar fi putut ascunde un infractor, nu ținu seama de încăperi care ar fi putut fi cercetate – și înaintă în schimb cu arma în mână în timp ce își simțea inima cum duduie în fiecare părticică din corp. Mai târziu, avea să-și amintească și alte detalii observate pe care nu avusese timp să le înregistreze imediat: măștile conductelor de încălzire care fuseseră smulse din perete ca elevii să se poată ascunde în spațiile strâmte; pantofii lăsați în urmă de copii care fugiseră mâncând pământul; profeția sinistră a contururilor tip scena crimei din fața sălilor de biologie, unde elevii își trasaseră singuri corpurile pe hârtie cartonată pentru o temă.

Gonea pe holurile care păreau dispuse în cerc, dând unul într-altul.

— Unde? întreba printre dinți de fiecare dată când trecea pe lângă un elev care fugea – singurele lui instrumente de navigație.

Vedea pete de sânge și elevi prăbușiți pe podea și nu-și permitea să se uite de două ori. Tropăi pe scara principală, și tocmai când ajungea la capătul ei, o ușă se întredeschise. Patrick se răsuci, îndreptând arma spre ușă, în timp ce o tânără profesoară cădea în genunchi cu brațele ridicate. Dincolo de ovalul alb al feței sale mai erau alte

douăsprezece chipuri lipsite de expresie, înspăimântate.

Patrick simți miros de urină.

Lăsă arma jos și-i făcu semn să o ia spre scară.

— Duceți-vă, le ordonă el, dar nu rămase pe loc să vadă dacă-l ascultă.

Trecând de colț, Patrick alunecă în sânge și mai auzi un foc de armă, de data asta destul de tare încât să-i răsune în urechi. Se strecură pe ușile duble de la sala de sport și scrută din privire cele câteva trupuri înșirate pe jos, suportul de mingi de baschet răsturnat și mingile înșirate de-a lungul peretelui – dar niciun atacator.

Știa, de când fusese repartizat în serile de vineri să facă ore suplimentare monitorizând meciurile de baseball de la școală, că ajunsese în capătul îndepărtat al liceului. Ceea ce însemna că cel care trăsese fie se ascundea pe undeva, fie făcuse cale întoarsă și trecuse pe lângă el când Patrick nu fusese atent… și în clipa asta putea să-l fi încolțit în sala de sport.

Patrick se întoarse iarăși către intrare să vadă dacă așa stăteau lucrurile, când auzi un alt foc de armă. Fugi spre ușa care dădea în afara sălii de gimnastică, o ușă pe care n-o observase prima oară când cercetase rapid din priviri zona. Era un vestiar, cu podeaua și pereții îmbrăcați în plăci de ceramică albă. Privi în jos, văzu stropii de sânge ca niște evantaie la picioarele lui și întinse pistolul peste marginea peretelui.

Două trupuri zăceau nemișcate la un capăt al vestiarului. La celălalt, mai apropiat de Patrick, un băiat subțirel stătea ghemuit lângă niște dulapuri. Purta ochelari cu rame subțiri, care îi stăteau strâmb pe fața îngustă. Tremura puternic.

— Ești bine? îi șopti Patrick.

Nu voia să vorbească prea tare și să-și trădeze poziția.

Băiatul doar clipi spre el.

— Unde e? întrebă Patrick.

Băiatul scoase un pistol de sub coapsă și și-l duse la tâmplă.

Un nou val de căldură îl străbătu pe Patrick.

— Să nu te pună dracu să te miști! strigă el, îndreptând pistolul spre băiat. Aruncă arma sau te împușc!

Transpirația începu să i se prelingă pe spate și pe frunte, și simțea cum i se mișcau mâinile strânse pe mânerul pistolului în timp ce țintea, hotărât să-l ciuruiască pe puști în caz de nevoie.

Patrick își lăsă arătătorul să atingă ușor trăgaciul tocmai pe când băiatul își răsfira degetele larg, ca o stea de mare. Pistolul căzu pe podea, alunecând pe gresie.

Sări imediat pe el. Unul dintre ceilalți ofițeri de poliție – care veniseră după el, deși Patrick nu-i observase – luă arma băiatului. Patrick îl întoarse pe puști pe burtă și-i puse cătușele, împingând puternic cu genunchiul în coloana lui.

— Ești singur? Cine mai e cu tine?

— Sunt doar eu, spuse băiatul printre dinți.

Patrick simțea că-i vâjâie capul, iar inima îi duduia puternic, dar auzi ca prin ceață cum anunța celălalt ofițer toate informațiile astea prin stație:

— Sterling, avem un suspect în custodie; nu avem informații că ar mai fi și altcineva.

Se terminase pe nesimțite, la fel cum începuse – deși e mult spus că se terminase, căci cu greu se poate termina vreodată așa ceva. Patrick nu știa dacă erau capcane sau bombe în școală; nu știa câți răniți erau; nu știa câți răniți puteau să primească centrul medical Dartmouth-Hitchcock și spitalul Alice Peck Day; nu știa cum să se apuce să proceseze o scenă a crimei de o asemenea amploare. Ținta fusese eliminată, dar cu ce costuri? Începu să tremure din toate încheieturile, conștient că și astăzi, pentru atâția elevi, părinți și cetățeni, ajunsese iarăși prea târziu.

Făcu câțiva pași și se prăbuși de-a dreptul în genunchi, în mare parte pentru că picioarele îi

cedară pur și simplu; se prefăcu că o făcuse intenționat, că voia să verifice cele două trupuri din celălalt capăt al încăperii. Conștientiza vag că trăgătorul era împins afară din vestiar de celălalt ofițer către o mașină de poliție care îl aștepta jos. Nu se întoarse să se uite; în schimb, se concentră pe trupul întins chiar în fața sa.

Un băiat, îmbrăcat într-un tricou de hochei. Sub el, pe o parte, era o baltă de sânge, și avea o plagă împușcată la nivelul frunții. Patrick se întinse după șapca de baseball care căzuse la câțiva metri, pe care erau brodate cuvintele STERLING HOCHEI. Pipăi cu mâinile cozorocul, un cerc imperfect.

Fata care zăcea lângă el era cu fața în jos, iar sângele îi șiroia de sub tâmplă. Era desculță, iar pe unghiile ei de la picioare observă ojă roz, strălucitoare – exact precum cea cu care îl dăduse Tara pe Patrick. Simți cum i se strânge inima. Fata asta, întocmai ca fina lui și ca fratele ei și ca un milion de alți copii din țara asta, se trezise astăzi și mersese la școală fără să-și imagineze vreo clipă că e în pericol. Avea încredere în toți adulții, profesorii și directorii care aveau să o protejeze. Tocmai de aceea în școlile astea, după 11 septembrie, profesorii purtau constant ecusoane, iar ușile se încuiau pe timpul zilei – se presupunea întotdeauna că suspectul este cineva din exterior, nu puștiul care stătea chiar lângă tine.

Dintr-odată, fata se mișcă.

— Aju… tor.

Patrick îngenunche lângă ea.

— Sunt aici, spuse el, atingând-o cu blândețe în timp ce-i evalua starea. E totul în regulă.

O întoarse cât să-și dea seama că sângele venea de la o tăietură la cap, nu de la o plagă împușcată, așa cum presupusese el. Îi pipăi mâinile și picioarele. Continua să-i vorbească în șoaptă, cuvinte care nu aveau neapărat noimă, dar care să-i dea de înțeles că nu mai era singură.

— Cum te cheamă, scumpo?

— Josie…

Fata începu să se zbată, încercând să se ridice în capul oaselor. Patrick se așeză strategic între ea și trupul băiatului – deja era în stare de șoc; nu voia să se piardă și mai tare cu firea. Ea duse mâna la frunte și abia când o îndepărtă și o văzu plină de sânge intră în panică.

— Ce… s-a-ntâmplat?

Ar fi trebuit să fi stat acolo și să aștepte să vină medicii să o ia. Ar fi trebuit să ceară ajutor prin stație. Dar ceea ce trebuia nu mai părea să se aplice în situația aia, așa că Patrick o ridică pe Josie în brațe. Ieși cu ea din vestiarul în care aproape că fusese ucisă, coborî scările în grabă și împinse în lături ușa de la intrare, ieșind cu ea din școală, de parcă așa ar fi putut să-i salveze pe amândoi.

Cu șaptesprezece ani în urmă

În fața lui Lacy stăteau paisprezece persoane, dacă puneai la socoteală faptul că toate cele șapte femei care luau parte la cursul prenatal erau însărcinate.

Unele dintre ele erau pregătite cu carnețele și pixuri, și petrecuseră ultima oră și jumătate notând dozele recomandate de acid folic, numele teratogenilor, sugestii de diete pentru viitoare mămici. Două dintre ele se îngălbeniseră în toiul discuției despre o naștere normală și dăduseră fuga la baie din cauza grețurilor matinale – care, bineînțeles, se întindeau cât era ziua de lungă, și era ca și când spuneai vară, dar te refereai de fapt la toate sezoanele anului.

Era obosită. Se întorsese doar de o săptămână din propriul concediu maternal și i se părea tare nedrept că, dacă nu putea să stea trează toată noaptea cu copilul ei, era nevoită să fie trează aducând pe lume copiii altora. O dureau sânii, un memento inconfortabil că trebuia să folosească iarăși pompa, ca să aibă lapte pe care să i-l lase pentru a doua zi bonei pentru Peter.

Și, cu toate astea, își iubea prea mult slujba ca să renunțe cu totul la ea. Avusese note suficient de mari ca să intre la medicină și se gândise să se facă ginecolog, până când își dăduse seama că avea o inabilitate profundă să stea lângă patul unei paciente fără să-i simtă durerea. Doctorii ridicau un zid între ei și pacienții lor; asistentele îl dărâmau. Trecuse la un program la finalul căruia primea certificat ca asistentă-moașă, care o încuraja să exploreze și sănătatea mentală a viitoarei mămici, în loc să se concentreze doar pe simptomatologia ei.

Poate că asta îi făcea pe unii dintre medicii de la spital să o considere cam ciudată, dar Lacy credea din toată inima că atunci când întrebi o pacientă

„Cum te simți?”, ce are de spus de bine este chiar mai important decât ce are de spus de rău.

Întinse mâna pe lângă modelul de fetus din plastic și ridică în aer un ghid de sarcină devenit bestseller.

— Câte dintre voi au mai văzut până acum cartea asta?

Se ridicară șapte mâini.

— În regulă. Să n-o cumpărați. Să n-o citiți. Dacă o aveți deja acasă, aruncați-o. Cartea asta o să vă convingă că n-o să vă mai opriți din sângerat, că o să aveți crize, c-o să cădeți late sau o sumedenie de alte lucruri care nu se întâmplă într-o sarcină normală. Credeți-mă, gama de lucruri normale e mult mai mare decât orice v-ar spune autorii aceștia.

Se uită în spate, unde o femeie se ținea cu mâna de o parte a abdomenului, în josul coastelor. Crampe? se gândi Lacy. Sarcina ectopică?

Femeia era îmbrăcată într-un costum negru și avea părut dat pe spate cu grijă, prins într-o coadă de cal joasă. Lacy o urmări cum se mai ciupește o dată de talie, de data asta scoțând un mic beeper lipit de piele. Se ridică în picioare.

— Ăă… îmi pare rău. Trebuie să plec.

— Nu mai poți aștepta câteva minute? întrebă Lacy. O să facem un tur al maternității.

Femeia îi întinse foile pe care fusese rugată să le completeze în timpul vizitei.

— Am ceva mai urgent de care trebuie să mă ocup, spuse ea și se grăbi să iasă.

— Ei bine, spuse Lacy, poate că e un moment bun să facem o pauză de mers la baie.

Pe când cele șase femei rămase ieșeau pe rând din încăpere, ea se uită peste formularele pe care le ținea în mână. Alexandra Cormier, citi ea. Și se gândi că trebuia să fie cu ochii pe fata asta.

Ultima oară când îl apărase Alex pe Loomis Bronchetti, acesta intrase prin efracție în trei case

și furase echipament electronic, pe care încercase să-l vândă pe străzile din Enfield, New Hampshire. Cu toate că Loomis fusese suficient de întreprinzător să organizeze treaba asta, nu-i trecuse prin minte că într-un oraș mic ca Enfield, echipamentul stereo furat ar putea trage un semnal de alarmă.

Din câte se părea, Loomis își extinsese cv-ul infracțional azi-noapte când el și doi prieteni hotărâseră să-l atace pe un traficant de droguri care nu le adusese suficientă iarbă. Se drogaseră, îl legaseră fedeleș și-l aruncaseră în portbagaj.

Loomis îl lovise pe traficant în cap cu o bâtă de baseball, sfărâmându-i craniul și provocându-i convulsii. Când începuse să se înece în propriul sânge, Loomis îl întorsese pe-o parte ca să poată respira.

— Nu-mi vine să cred că mă acuză de vătămare corporală, îi spuse Loomis lui Alex printre gratiile celulei. I-am salvat viața tipului.

— Păi, spuse Alex, ne-am fi putut folosi de asta dacă n-ai fi fost tot tu ăla care i-a provocat rana.

— Trebuie să-mi obții mai puțin de un an. Nu vreau s-ajung la închisoare în Concord.

— Știi, puteai să fii acuzat de tentativă de crimă.

Loomis se încruntă.

— Le făceam o favoare polițailor, să scap străzile de un nenorocit ca ăla.

Alex știa că același lucru putea fi spus și despre Loomis Bronchetti, dacă era condamnat și trimis la închisoare. Dar treaba ei nu era să-l judece pe Loomis, ci să facă tot ce poate pentru el, în ciuda părerii ei personale despre client. Trebuia să arate latura bună a lui Loomis, chiar dacă știa că mai ascundea și o alta. Trebuia să se asigure că sentimentele n-o împiedică să-i obțină lui Loomis Bronchetti achitarea.

— Să văd ce pot să fac, spuse ea.

Lacy înțelegea că toți bebelușii erau diferiți – creaturi micuțe cu propriile ciudățenii, obiceiuri, motive de iritare și dorințe. Dar, cumva, se așteptase ca această a doua incursiune în maternitate să-i aducă un copil la fel ca primul – Joey, un băiat cu părul auriu, care să-i facă pe trecători să întoarcă capul după el, să o oprească în timp ce trecea cu căruciorul pe lângă ei ca să-i spună ce copil frumos are. Peter era la fel de frumos, dar nu încăpea îndoială că era mai dificil. Plângea din pricina colicilor, și trebuia să-i pună scaunul special de mașină pe uscătorul de haine ca să-l liniștească vibrațiile. Când îl alăpta, dintr-odată se încovoia, întorcând capul dinspre ea.

Era două dimineața, iar Lacy încerca să-l adoarmă pe Peter la loc. Spre deosebire de Joey, care se cufunda în somn de parcă ar fi pășit peste buza unei prăpăstii, Peter se împotrivea somnului din toate puterile. Îl bătea ușor pe spate și-l frecționa între omoplații micuți în timp ce sughița și plângea.

Dacă era să fie sinceră, și ei îi venea să plângă. În ultimele două ore urmărise aceeași reclamă de teleshopping la cuțite Ginsu. Numărase dungile de pe brațul masiv al canapelei până începuseră să se amestece sub privirea ei, ca prin ceață. Era atât de epuizată încât o durea tot corpul.

— Ce ai, micuțule? spuse ea cu un oftat. Cum să te fac eu fericit?

Fericirea era ceva relativ, după cum spunea soțul ei. Cu toate că cei mai mulți oameni râdeau când Lacy le spunea că parte din slujba soțului ei era să pună un preț pe bucurie, asta era ceva ce făceau economiștii – găseau valoarea pentru lucrurile intangibile din viață. Colegii lui Lewis de la Colegiul Sterling prezentaseră lucrări despre impulsul relativ pe care-l putea oferi educația, despre sistemul medical de stat gratuit sau satisfacția la locul de muncă. Domeniul lui Lewis, chiar dacă mai neobișnuit, nu era și mai puțin

important. Datorită lui, era deseori invitat la postul NPR, la emisiunea lui Larry King, la seminare corporatiste – cumva, calculele economice păreau mai sexy când începeai să vorbești despre cât valora în dolari un hohot de râs din toată inima sau chiar și o glumă stupidă cu blonde. Sexul regulat, bunăoară, era echivalent (din punctul de vedere al fericirii) cu obținerea unei măriri salariale de 50.000 de dolari. Cu toate acestea, o mărire salarială de 50.000 de dolari nu era un motiv de bucurie așa de mare dacă toată lumea primea una. După același principiu, ceea ce te făcea fericit la un moment dat poate să nu te mai facă fericit acum. În urmă cu cinci ani, Lacy ar fi dat orice să primească de la soțul ei un buchet mare de trandafiri; acum, dacă făcea în așa fel încât să poată ea trage un pui de somn zece minute, cădea pe spate de încântare.

Lăsând statisticile la o parte, Lewis avea să rămână în istorie ca economistul care inventase o formulă matematică pentru fericire: R/A, sau Realitate împărțită la Așteptări. Existau două căi de a fi fericit: să-ți îmbunătățești realitatea sau să-ți cobori așteptările. Odată, la o petrecere din cartier, Lacy îl întrebase ce se întâmpla dacă nu aveai așteptări. Nu puteai împărți la zero. Asta însemna că dacă te lăsai purtat oriunde te ducea viața, nu puteai fi niciodată fericit? Mai târziu în acea seară, pe când erau în mașină, Lewis o acuzase că încercase să-l pună într-o lumină proastă.

Lacy nu-și îngăduia să se întrebe dacă Lewis și familia lui erau cu adevărat fericiți. Ai fi zis că bărbatul care inventase formula fericirii ar ști cum s-o obțină, dar, cumva, lucrurile nu stăteau așa. Uneori își amintea de zicala aceea veche – când cizmarul umblă cu cizmele sparte – și se întreba *cum rămâne cu familia omului care cunoaşte valoarea fericirii?* De la o vreme, de când Lewis stătea până târziu la birou, lucrând la câte un proiect cu termen-limită, iar Lacy era atât de

epuizată, încât aproape adormea în picioare în liftul spitalului, încerca să se convingă singură că era pur și simplu o fază în care se împotmoliseră: creșterea copiilor avea să se transforme cu siguranță într-o bună zi în mulțumire, satisfacție și apropiere și toți ceilalți parametri pe care-i proiecta Lewis în programele lui de calculator. La urma urmei, avea un soț care o iubea, doi băieți sănătoși și o carieră plină de satisfacții. Nu asta era definiția fericirii, să primești tot ce ți-ai dorit vreodată?

Își dădu seama că – mare miracol – Peter adormise pe umărul ei, cu puful dulce al obrazului lipit de pielea ei. Urcă scările pe vârfuri, îl așeză încetișor în pătuț și apoi se uită în capătul opus al încăperii, la patul în care era întins Joey. Luna veghea asupra lui ca un discipol. Se întrebă cum avea să fie Peter când va ajunge la vârsta lui Joey. Se întrebă dacă era posibil să fie atât de norocoasă de două ori.

Alex Cormier era mai tânără decât își închipuise Lacy. Avea douăzeci și patru de ani, dar siguranța ei de sine îi făcea pe oameni să creadă că era cu zece ani mai în vârstă.

— Deci, spuse Lacy, prezentându-se. Cum a mers cu problema aia urgentă?

Alex se uită clipind la ea, apoi își aminti: turul aripii de maternitate de la care plecase cu o săptămână în urmă.

— Aveam o negociere pentru reducerea pedepsei.

— Deci, ești avocată, spuse Lacy, ridicând privirea din însemnările ei.

— Avocat din oficiu.

Bărbia lui Alex se înălță ușor, de parcă ar fi fost pregătită ca Lacy să facă vreun comentariu disprețuitor despre asocierea ei cu infractori.

— Trebuie să fie o muncă foarte solicitantă, spuse Lacy. La serviciu se știe că ești însărcinată?

Alex clătină din cap.

— Asta nu-i o problemă, spuse Alex pe un ton hotărât. N-o să-mi iau concediu de maternitate.

— S-ar putea să te răzgândești pe măsură…

— Nu păstrez copilul, o anunță Alex.

Lacy se lăsă pe spate pe scaun.

— În regulă. Nu era treaba ei să judece o mamă pentru decizia acesteia de a renunța la copil. Atunci putem discuta diferite opțiuni, spuse Lacy.

La unsprezece săptămâni de sarcină, Alex încă putea să încheie sarcina dacă dorea.

— Voiam să fac un avort, spuse Alex, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Lacy. Dar am ratat programarea, continuă ea, ridicând privirea. De două ori.

Lacy știa că poți susține cu tărie dreptul femeilor de a alege ce să facă cu trupul lor, dar cu toate astea să nu fii dispusă sau să nu reușești să iei decizia asta pentru tine – tocmai aici intra în ecuație partea cu alegerea.

— Păi… atunci, pot să-ți dau informații despre adopții, asta dacă n-ai contactat deja niște agenții.

Întinse mâna și scoase dintr-un sertar niște dosare – agenții de adopție afiliate cu o varietate de religii, avocați care erau specializați în adopțiile private. Alex luă broșurile, ținându-le de parcă ar fi fost o mână de cărți de joc.

— Pentru moment însă, putem să ne concentrăm doar pe tine și pe felul cum te simți.

— Mă simt grozav, răspunse Alex cu calm. Nu mi-e rău, nu sunt obosită. Dar o să întârzii la o întâlnire, zise ea uitându-se la ceas.

Lacy își dădu seama că Alex era genul de persoană obișnuită să dețină controlul în toate aspectele vieții sale.

— Este în regulă să o iei mai încet când ești însărcinată. Corpul tău s-ar putea să aibă nevoie de asta.

— Știu cum să am grijă de mine.

— Ce-ar fi să mai lași și pe altcineva să te ajute din când în când?

O umbră de iritare traversă chipul lui Alex.

— Uite ce e… nu am nevoie de o ședință de terapie. Serios. Apreciez grija, dar…

— Partenerul tău îți susține decizia de a renunța la copil? întrebă Lacy.

Preț de o clipă, Alex se uită în altă parte. Totuși, înainte ca Lacy să poată găsi cuvintele potrivite ca să o facă să se întoarcă spre ea, Alex o făcu singură.

— Nu există niciun partener, rosti ea pe un ton rece.

Ultima oară când corpul lui Alex preluase controlul și făcuse ceea ce mintea îi spusese să nu facă, concepuse copilul acesta. Începuse cât se poate de inocent – Logan Rourke, profesorul ei de argumentație juridică, o chemase în biroul lui să-i spună că se impusese în sala de judecată cu competență; și că niciun jurat n-avea să-și poată lua ochii de la ea – cum nici el nu putuse.

Pentru Alex, Logan era o combinație între Clarence Darrow, F. Lee Bailey și Dumnezeu. Prestigiul și puterea puteau face pe cineva atât de atrăgător, încât te lăsa fără suflare; îl transformaseră pe Logan în bărbatul pe care-l căutase toată viața.

Îl crezuse atunci când îi spusese că în cei zece ani de când preda nu mai întâlnise un student cu o minte așa de ascuțită ca a ei. Îl crezuse atunci când îi spusese că mariajul lui mai era valabil doar pe hârtie. Și îl crezuse atunci când o condusese cu mașina din campus până acasă, când îi cuprinsese fața între mâini și-i spusese că ea era motivul pentru care se trezea în fiecare dimineață.

Dreptul însemna studiul detaliilor și al faptelor, nu al emoțiilor. Marea greșeală a lui Alex fusese să uite asta când intrase într-o relație cu Logan. Se trezise că amâna planuri, îi aștepta telefoanele, care uneori veneau, alteori nu. Se prefăcea că nu vede cum flirtează cu studentele din anul întâi care

îl priveau așa cum obișnuise și ea să facă. Și, când rămăsese însărcinată, se convinsese că erau meniți să-și petreacă restul vieții împreună.

Logan îi spusese să scape de copil. Făcuse programare pentru avort, dar uitase să-și noteze data și ora în agendă. Reprogramase, dar își dăduse seama prea târziu că programarea ei se suprapunea cu un examen final. După aceea, mersese să-l vadă pe Logan. „E un semn", îi spusese ea.

„Poate", îi răspunsese el, „dar asta nu înseamnă ce crezi tu. Fii rezonabilă. O mamă singură n-o să reușească niciodată să aibă o carieră de avocat. Va trebui să aleagă între carieră și copil."

Ceea ce voia, de fapt, să spună era că va trebui să aleagă între copil și el.

Femeia părea cunoscută de la spate, așa cum îți par uneori anumite persoane scoase din contextul obișnuit: vânzătorul de la alimentară stând la coadă la bancă, poștașul pe care-l zărești câteva rânduri mai încolo în sala de cinema. Alex se mai uită o secundă, apoi își dădu seama că din cauza bebelușului nu o recunoscuse. Străbătu holul tribunalului spre casierie, unde Lacy Houghton își plătea biletul de parcare.

— Ai nevoie de un avocat? întrebă Alex.

Lacy ridică privirea, legănând portbebeul pe brațul îndoit. Îi luă ceva să o recunoască – n-o mai văzuse pe Alex de la vizita inițială, cu mai bine de o lună în urmă.

— O, bună, spuse ea zâmbind.

— Ce te-aduce prin părțile astea?

— Ah, plătesc cauțiunea pentru fostul meu… Lacy așteptă ca Alex să facă ochii mari, apoi începu să râdă. Glumeam. Am primit o amendă de parcare.

Alex se pomeni cercetându-l cu privirea pe fiul lui Lacy. Purta o căciuliță albastră care se prindea sub bărbie, iar obrajii i se revărsau pe lângă

țesătura din lână. Îi curgea nasul, și când observă că Alex se uita la el, îi oferi un zâmbet larg.

— Vrei să bem o ceașcă de cafea? o întrebă Lacy.

Trânti zece dolari peste amenda ei de parcare și-i întinse prin spațiul ferestrei de la ghișeu, apoi săltă un pic mai sus portbebeul pe braț și ieșiră împreună din clădirea tribunalului spre localul Dunkin' Donuts de peste drum. Lacy se opri să-i dea o bancnotă de zece dolari unui boschetar care stătea la ieșirea din clădire, și Alex își dădu ochii peste cap – chiar ieri când plecase de la serviciu îl văzuse pe individul ăsta îndreptându-se spre cel mai apropiat bar.

În cafenea, Alex urmări cu câtă ușurință îndepărta Lacy straturi de haine de pe bebelușul ei și-l ridică din scaunul lui în poală. În timp ce vorbea își întinse o păturică peste umăr și începu să-l alăpteze pe Peter.

— E greu? îi scăpă lui Alex întrebarea.

— Alăptatul?

— Nu doar asta, spuse Alex. Tot.

— Durează până te obișnuiești, asta-i clar.

Lacy ridică bebelușul pe umăr. O lovea cu piciorușul încălțat peste piept, de parcă deja încerca să se distanțeze de ea.

— În comparație cu slujba ta, probabil că să fii mamă e floare la ureche.

Pe Alex asta o făcu imediat să se gândească la Logan Rourke, care râsese de ea când îi spusese că acceptase o slujbă de avocat din oficiu. „N-o să reziști nicio săptămână", îi spusese el. „Ești prea moale pentru asta."

Se întreba adesea dacă era un bun avocat din oficiu grație aptitudinilor ei sau pentru că fusese atât de hotărâtă să-i demonstreze lui Logan că se înșela. În orice caz, Alex își crease o imagine la serviciu, imaginea cuiva care era acolo să le ofere acuzaților șanse egale în sistemul legal, fără să se

apropie prea mult de clienții ei. Deja făcuse greșeala asta cu Logan.

— Ai avut ocazia să contactezi vreuna dintre agențiile de adopție? întrebă Lacy.

Alex nu luase nici măcar broșurile care i se dăduseră. Era foarte posibil să fi rămas tot acolo, pe masa din sala de consultații.

— Am dat câteva telefoane, minți ea.

Era pe lista ei de lucruri de făcut de la serviciu. Doar că întotdeauna intervenise ceva.

— Pot să-ți pun o întrebare personală? întrebă Lacy, iar Alex încuviință încet din cap – nu-i plăceau întrebările personale. Ce te-a făcut să te hotărăști să renunți la copil?

Luase ea oare cu adevărat decizia asta? Sau o luase altcineva în locul ei?

— Nu e un moment potrivit.

Lacy începu să râdă.

— Nu cred să existe un moment potrivit să faci un copil. Îți dă viața peste cap, asta-i clar.

Alex o fixă cu privirea.

— Îmi place viața mea așa cum e, nedată peste cap.

Lacy se mișcă puțin, ca să aranjeze bluza bebelușului.

— Într-un fel, ce facem noi două nu e chiar atât de diferit.

— Rata de recidivă este probabil cam aceeași, spuse Alex.

— Nu… Mă referam că amândouă îi vedem pe oameni în momentele lor cele mai vulnerabile. Asta îmi place la meseria de moașă. Vezi cât de puternică este o persoană când se confruntă cu o situație cu adevărat dureroasă, zise ea și ridică privirea spre Alex. Nu e uimitor cât de mult seamănă oamenii când îi despoi de orice ține de suprafață?

Alex se gândi la clienții pe care-i apărase și care se perindaseră prin viața ei profesională. Se contopeau cu toții în mintea ei. Dar oare asta se

întâmpla pentru că, așa cum spusese Lacy, semănau toți între ei? Sau poate că Alex devenise o expertă în a nu privi prea îndeaproape?

O urmări pe Lacy în timp ce așeza copilul pe genunchi. Bebelușul lovea masa cu mânuțele și gângurea încetișor. Lacy se ridică brusc în picioare și-i întinse copilul lui Alex, care fu nevoită să-l ia în brațe, ca acesta să nu alunece pe podea.

— Ia, ține-l tu pe Peter. Trebuie să dau fuga până la baie.

Alex intră în panică. „Așteaptă", se gândi ea. „Nu știu ce fac." Bebelușul lovea din picioare, ca un personaj de desene animate care cădea de pe o stâncă.

Îl așeză cu stângăcie în poală. Era mai greu decât și-ar fi imaginat, și pielea lui semăna cu o catifea umedă.

— Peter, spuse ea pe un ton oficial. Eu sunt Alex.

Copilul se întinse după cana ei de cafea, iar ea se aplecă înainte ca s-o împingă mai departe de el. Fața lui Peter se schimonosi, și se puse pe plâns.

Țipetele erau stridente, cataclismice, bogate în decibeli.

— Oprește-te, îl imploră Alex, în timp ce lumea se întorcea să se holbeze.

Se ridică în picioare, bătându-l ușor pe spate, așa cum o văzuse făcând pe Lacy, dorindu-și ca Peter să rămână fără energie, să facă laringită sau pur și simplu să aibă milă de lipsa ei de experiență. Alex, care avea întotdeauna replica inteligentă perfectă, care putea să fie aruncată într-o situație juridică infernală și să aterizeze în picioare de fiecare dată, fără cel mai mic efort, era acum complet depășită de situație.

Se așeză și-l ținea pe Peter de subsuori. Deja se făcuse roșu ca focul, cu pielea atât de furioasă și de întunecată, încât puful moale de pe cap îi lucea precum platina.

— Ascultă, îi spuse ea. Poate că nu pe mine mă vrei tu acum, dar numai pe mine mă ai.

După un sughiț final, copilul se potoli. Se uită în ochii lui Alex, de parcă încerca să-și aducă aminte de unde o cunoaște.

Ușurată, Alex îl așeză pe brațul ei și își îndreptă spatele.

Se uită în jos la capul copilului, la pulsul translucid de sub fontanelă.

Când își relaxă strânsoarea, se relaxă și copilul. Așa ușor era?

Alex își plimbă degetul peste moalele capului bebelușului. Știa cum stau lucrurile din punct de vedere biologic: fontanelele se deplasează suficient pentru a face nașterea mai ușoară; până să ajungă la vârsta la care să meargă, ele se sudează. Este o vulnerabilitate cu care ne naștem toți, una care se transformă literalmente în timp în încăpățânarea de la vârsta adultă.

— Îmi pare rău, spuse Lacy, revenind veselă la masă. Mersi c-ai avut grijă de el.

Alex împinse copilul spre ea de parcă o ardea atingerea lui.

Pacienta fusese transferată după un travaliu la domiciliu care durase treizeci de ore. O partizană convinsă a medicinii naturiste, avusese parte de îngrijire prenatală limitată, fără amniocenteză, fără sonograme, cu toate astea, nou-născuții găseau o cale de a primi ce doreau și ce aveau nevoie când era momentul să vină pe lume. Lacy puse mâinile pe abdomenul tremurând al femeii, ca o tămăduitoare. „Două kilograme șapte sute”, se gândi ea, „fundul aici, capul acolo.” Un medic băgă capul pe ușă.

— Cum merge?

— Anunțați terapia intensivă că suntem la treizeci și cinci de săptămâni, spuse ea, dar totul pare în regulă.

Pe când medicul se retrăgea, ea se poziționă între picioarele femeii.

— Știu că ai senzația că durează la nesfârșit, spuse ea. Dar dacă ne mai străduim încă o oră, o să-ți ții copilul în brațe.

În timp ce-i indica soțului să se așeze în spatele femeii, ca să-i susțină spatele după ce ea începea să împingă, Lacy simți că-i vibrează pagerul prins în talie de uniforma ei albastră ca marea. Cine naiba putea să fie? Era deja de gardă; secretara știa că asista la o naștere.

— Mă scuzi puțin? spuse ea, lăsând-o pe sora obstetriciană în sală să-i țină locul în timp ce mergea până la biroul asistentelor să împrumute un telefon.

— Ce se întâmplă? întrebă Lacy când secretara ei ridică receptorul.

— Una dintre pacientele tale insistă să te vadă.

— Sunt cam ocupată, rosti Lacy pe un apăsat.

— Spune că așteaptă. Oricât ar dura.

— Cine e?

— Alex Cormier, îi răspunse secretara.

În mod normal, Lacy i-ar fi spus secretarei să-i transmită pacientei să meargă la altă moașă. Dar era ceva greu de definit în privința lui Alex Cormier, nu-și dădea seama ce – ceva ce nu era tocmai în regulă.

— Bine, zise Lacy. Dar spune-i că s-ar putea să dureze câteva ore.

Închise telefonul și se grăbi să se întoarcă în sala de nașteri, unde întinse mâna între picioarele pacientei ca să verifice dilatarea.

— Se pare că n-aveai nevoie decât să plec eu, glumi ea. Ai ajuns la zece centimetri. Data următoare când simți nevoia să împingi… fă-ți de cap.

Zece minute mai târziu, Lacy aduse pe lume o fetiță de un kilogram trei sute. În timp ce părinții o admirau uimiți, Lacy se întoarse spre asistentă,

comunicând cu ea din priviri. Ceva nu mersese deloc cum trebuie.

— E așa micuță, spuse tatăl. E… E în regulă?

Lacy ezită, pentru că nu știa răspunsul. „Să fie un fibrom?” se întrebă ea. Tot ce știa cu siguranță era că în femeia aceea era mai mult decât un copil de un kilogram trei sute. Și că din clipă în clipă pacienta ei avea să înceapă să sângereze.

Dar când întinse mâna să o pună pe abdomenul pacientei și să-i apese pe uter, Lacy înlemni.

— Vi s-a zis că aveți gemeni?

Tatăl se făcu cenușiu la față.

— Sunt doi acolo?

Lacy zâmbi. Cu gemenii se descurca. Gemenii erau – ei bine, un bonus, nu vreun dezastru medical cumplit.

— Păi, acum nu mai e decât unul.

Bărbatul se ghemui lângă nevasta lui și o sărută încântat pe frunte.

— Ai auzit, Terri? Gemeni.

Soția nu își lua ochii de la micuța ei fiică nou-născută.

— Frumos, spuse ea calm. Dar nu mai împing pentru încă unul.

Lacy începu să râdă.

— Ee, cred că pot să te fac să te răzgândești.

Patruzeci de minute mai târziu, Lacy părăsea familia fericită – cu fetițele lor gemene – și se îndrepta pe hol spre toaleta personalului, unde-și dădu cu apă pe față și se schimbă într-o uniformă nouă. Urcă scările către secția de obstetrică și se uită cu colțul ochiului la adunarea de femei însărcinate așezate acolo cu mâinile pe burticile de toate mărimile, ca niște faze ale lunii. De cum apăru Lacy, una dintre ele, cu ochii roșii și nesigură pe picioare, se ridică de parcă ar fi fost trasă în sus de un magnet.

— Alex, spuse ea, amintindu-și abia atunci că o mai aștepta o pacientă. Vino cu mine.

O conduse pe Alex într-o sală de examinare liberă și se așeză pe un scaun în fața ei. În acel moment, Lacy observă că Alex avea puloverul pe dos. Era un pulover bleu la baza gâtului, abia se observa, doar că îi atârna eticheta într-o parte. Și, cu siguranță, era ceva care i se putea întâmpla oricui dacă era grăbit, supărat… însă probabil nu și lui Alex Cormier.

— Am sângerat, rosti Alex pe un ton calm. Nu mult, dar… am sângerat puțin.

Urmând exemplul lui Alex, Lacy îi răspunse cu calm:

— Ce-ar fi să verificăm oricum?

Lacy o conduse pe Alex de-a lungul holului, spre ecograf. Vrăji un tehnician să le lase să o ia înaintea celorlalte paciente de la coadă și, după ce o puse pe Alex să se întindă pe masă, ea se întoarse spre aparat. Mișcă transductorul peste abdomenul lui Alex. La șaisprezece săptămâni, fătul arăta ca un bebeluș – micuț, scheletic, dar surprinzător de perfect.

— Vezi? întrebă Lacy, arătând spre un cursor care pâlpâia, lăsând să se vadă niște bătăi micuțe alb-negru. Bătăile inimii.

Alex întoarse capul, dar nu înainte ca Lacy să zărească lacrima care i se prelingea pe obraz.

— Copilul e în regulă, spuse ea. Și e perfect normal să ai mici sângerări. N-ai făcut nimic care să provoace asta și n-ai ce să faci ca s-o oprești.

— Credeam că pierd sarcina.

— Odată ce vezi copilul perfect format, cum l-am văzut noi acum, șansele de a pierde sarcina sunt mai mici de unu la sută. Hai să formulez altfel – șansele tale de a duce sarcina până la capăt sunt de 99 la sută.

Alex încuviință din cap, ștergându-și ochii cu mâneca.

— Bun.

Lacy ezită.

— Nu am dreptul să mă pronunț. Dar pentru cineva care nu-și dorește copilul ăsta, Alex, pari foarte ușurată că fetița e bine.

— Nu… nu pot.

Lacy se uită la ecranul ecografului, unde bebelușul lui Alex era înghețat în timp.

— Măcar gândește-te la asta, spuse ea.

„Am deja o familie”, îi spusese Logan Rourke mai târziu în ziua aceea, când Alex îl anunțase că intenționează să păstreze copilul. „Nu mai am nevoie de încă una.”

În noaptea aceea, Alex avusese un soi de exorcizare. Își umpluse grătarul cu cărbune, aprinsese focul și arsese fiecare sarcină de lucru pe care o primise de la Logan Rourke. Nu avea nicio fotografie cu ei doi, niciun bilețel de amor – acum că stătea să se gândească, își dădea seama cât de prudent fusese el, cât de ușor putea să o șteargă din viața lui.

Copilul acesta, hotărî ea, avea să fie numai al ei. Rămase așa, privind flăcările, gândindu-se la spațiul pe care avea să-l umple în lăuntrul ei. Își imagină cum i se mișcă organele, cum i se întinde pielea. Își imagină cum i se micșorează inima, cum ajunge mică precum o piatră de pe plajă, pentru a-i face loc copilului. Nu stătu să se gândească dacă făcea copilul ca să-și dovedească ei înseși că relația cu Logan Rourke nu fusese doar în mintea ei sau ca să-l rănească la fel de tare cum o rănise și el pe ea. Așa cum știe orice avocat competent, nu-i pui niciodată martorului o întrebare al cărui răspuns nu-l cunoști.

Cinci săptămâni mai târziu, Lacy nu mai era doar moașa lui Alex. Devenise și confidenta ei, prietena ei cea mai bună, sprijinul ei. Deși în mod normal Lacy nu socializa cu clienții ei, pentru Alex încălcase regula acesta. Își spunea că o făcuse pentru că Alex – care acum se hotărâse să păstreze

copilul – avea mare nevoie de cineva care să o sprijine, și nu exista nimeni altcineva cu care să se simtă în largul ei.

Era singurul motiv, hotărâse Lacy, pentru care fusese de acord să iasă cu colegele lui Alex în seara aceea. Chiar și perspectiva unei ieșiri în oraș cu fetele, fără bebeluși, își pierdea strălucirea într-o asemenea companie. Lacy ar fi trebuit să-și dea seama că până și două lucrări pe canal la dentist ar fi fost preferabile unei cine cu o mulțime de avocate. Le plăcea să se audă vorbind, asta se vedea de la o poștă. Lăsă conversația să curgă în jurul ei, de parcă ar fi fost o piatră într-un râu, și își tot reumplea paharul de vin cu Coca Cola dintr-o carafă.

Era un restaurant italienesc cu un sos de roșii foarte prost și cu un bucătar care exagera cu usturoiul. Se întrebă dacă în Italia existau restaurante americane.

Alex era în mijlocul unei discuții aprinse despre nu știu ce proces cu juranți. Lacy asculta termenii avocățești care zburau peste masă: FLSA[13], Singh v. Jutla, stimulente. O femeie roșcovană care stătea la dreapta lui Lacy clătină din cap.

— Trimite un mesaj, spuse ea. Dacă oferi daune pentru o muncă ilegală, sancționezi o companie să fie deasupra legii.

Alex începu să râdă.

— Sita, țin să-ți amintesc că ești singurul procuror de la masă și n-ai nicio șansă să câștigi de data asta.

— Cu toate suntem subiective. Avem nevoie de un observator obiectiv.

Sita îi zâmbi lui Lacy.

— Tu ce părere ai despre imigranți?

Poate c-ar fi trebuit să fie mai atentă la conversație – se pare că ajunseseră să discute lucruri mai interesante în timp ce Lacy visase cu ochii deschiși.

— Păi, cu siguranță nu sunt o expertă în domeniu, dar am terminat o carte cu puțină vreme în urmă despre Zona 51 și despre mușamalizarea făcută de guvern[4]. A intrat în detalii despre mutilarea vitelor – mi se pare foarte suspect când unei vaci din Nevada ajung să-i lipsească brusc rinichii fără ca incizia să lase vreo urmă la nivelul țesutului sau fără pierderi de sânge. Am avut odată o pisică și cred că a fost răpită de extratereștri. A dispărut la un moment dat exact patru săptămâni – la minut – și, când s-a întors, avea urme sub formă de triunghi pe blana de pe spate, precum cercurile alea din lanurile de grâu… Doar că fără grâu, mai zise Lacy, după ce șovăi o clipă.

Toată lumea de la masă se uita la ea, în tăcere. O femeie cu o gură micuță și cu părul tuns bob clipi spre Lacy.

— Vorbeam despre imigranți ilegali.

Lacy simți că se înroșește.

— A, spuse ea, înțeleg.

— Ei bine, dacă mă-ntrebați pe mine, spuse Alex, atrăgând atenția spre ea, Lacy ar trebui să conducă Departamentul Muncii, în locul lui Elaine Chao. Cu siguranță, are mai multă experiență.[5]

Toată lumea izbucni în râs, în timp ce Lacy le urmărea. Alex, își dădu ea seama, se integra minunat oriunde. Aici sau la cină cu familia lui Lacy, în sala de judecată și, foarte probabil, și la ceai cu regina. Era un cameleon.

Lui Lacy îi trecu brusc prin minte că nu știa ce culoare avea un cameleon înainte să și-o schimbe.

Exista un moment în timpul fiecărei consult prenatal când Lacy o canaliza pe vindecătoarea din ea: își așeza mâinile pe abdomenul pacientei și intuia, după cum stăteau lucrurile, în ce direcție era așezat pruncul. Asta îi amintea întotdeauna de casele groazei care se făceau de Halloween și la care îl ducea pe Joey – băgai mâna după o perdea și simțeai un castron de intestine din spaghete reci

sau un creier din gelatină. Nu era o știință exactă, dar în esență fetusul avea două părți: capul și partea de jos. Dacă roteai partea de jos, se rotea cu totul. Dacă mișcai capul, se mișca doar capul; dacă mișcai partea de jos, mișcai întregul copil.

Își plimbă mâinile peste abdomenul lui Alex și o ajută să se ridice în fund.

— Vestea bună este că bebelușul e bine, spuse Lacy. Vestea proastă e că acum e cu susu-n jos. Prezentație pelviană.

Alex înlemni.

— O să am nevoie de cezariană?

— Mai avem opt săptămâni până să se ajungă la asta. Sunt multe lucruri pe care putem să le facem ca să-l aducem în poziția bună.

— Cum ar fi?

— Moxibustie, spuse ea, așezându-se în fața lui Alex. Îți dau numărul unui specialist în acupunctură. O să ia o crenguță de pelin și o să ți-o apropie de degetul mic de la picior. Apoi o să facă același lucru și cu celălalt. N-o să te doară, dar o să simți o căldură inconfortabilă. Odată ce înveți, poți s-o faci singură acasă, dacă începi de acum sunt șanse bune ca fătul să se întoarcă în răstimp de două săptămâni.

— Dacă mă împung cu un băț, o să se întoarcă copilul?

— Păi, nu neapărat. De asta vreau să iei o masă de călcat și să o pui pe canapea, să faci un plan înclinat. Ar trebui să stai întinsă pe ea, cu capu-n jos, de trei ori pe zi timp de cincisprezece minute.

— Doamne sfinte, Lacy. Ești sigură că nu vrei să port și un cristal la gât?

— Crede-mă, oricare dintre variantele astea este mult mai confortabilă decât să se ocupe un doctor de asta… sau să te refaci după o cezariană.

Alex își împreună mâinile peste abdomen.

— Nu prea am mare încredere în poveștile astea de babe.

Lacy ridică din umeri.

— Din fericire, nu tu ești cea în poziția greșită.

Nu era o idee bună să-ți duci clienții cu mașina la tribunal, dar în cazul Nadyei Saranoff, Alex făcuse o excepție. Nadya avea un soț abuziv care o părăsise pentru alta. Nu-i plătea pensia alimentară pentru cei doi băieți, deși câștiga binișor, în timp ce ea câștiga la slujba ei de la Subway 5 dolari și 25 de cenți pe oră. Îl dăduse în judecată, dar căile legale cereau timp, așa că se dusese la Wal-Mart și furase o pereche de pantaloni și o cămașă albă pentru băiatul ei de cinci ani, care începea școala săptămâna care urma și căruia îi rămăseseră mici toate hainele.

Nadya pledase vinovat. Pentru că nu-și permitea să plătească amenda, primise o sentință de treizeci de zile de închisoare cu amânarea pedepsei – ceea ce însemna, după cum îi explica acum Alex, că trebuia să se prezinte pentru executare abia peste un an.

— Dacă mergi la închisoare, îi spuse ea, în timp ce stăteau în fața ușii de la toaleta din tribunal, băieții tăi vor suferi foarte mult. Știu că ești disperată, dar mai există și o altă opțiune. O biserică. Sau Armata Salvării.

Nadya se șterse la ochi.

— N-aș putea să ajung la biserică sau la Armata Salvării. N-am mașină.

Așa era. Tocmai de aceea o adusese Alex la tribunal.

Alex încercă să-și înfrâneze compasiunea în timp ce Nadya intra în baie. Datoria ei fusese să-i obțină lui Nadya o înțelegere bună la tribunal, ceea ce și făcuse, dat fiind că femeia era la al doilea delict. Pe primul îl comisese într-o farmacie; șterpelise niște Tylenol pentru copii.

Se gândi la propriul copil, cel pentru care stătea întinsă cu capul în jos pe o masă de călcat și pentru care își împungea în fiecare seară degetele de la picioare cu mici pumnale care o torturau, în

speranța că avea să-și schimbe poziția. Ce fel de dezavantaj ar avea oare să vină pe lume cu susul în jos?

Văzând că trecuseră zece minute și că Nadya tot nu ieșise din baie, Alex bătu la ușă.

— Nadya?

Își găsi clienta în fața chiuvetei, plângând.

— Nadya, ce s-a întâmplat?

Femeia își feri fața, rușinată.

— Tocmai mi-a venit ciclul, și nu-mi permit un tampon.

Alex întinse mâna după geantă și scotoci prin ea după o monedă de 25 de cenți pentru automatul de pe perete. Dar în timp ce tubul din carton se rostogolea afară din automat, simți că ceva se rupe înăuntrul ei; înțelese că, deși cazul acesta fusese clasat, lucrurile nu erau încă terminate.

— Ne întâlnim în față, îi ordonă ea. Mă duc să aduc mașina.

O duse pe Nadya pe Wal-Mart – locul crimei – și aruncă în căruț trei cutii mari de Tampax.

— De ce altceva mai ai nevoie?

— De lenjerie, îi șopti Nadya. Asta era ultima mea pereche.

Alex înainta cu căruțul pe culoare, cumpărând tricouri, șosete, chiloți și pijama pentru Nadya; pantaloni, haine, pălării și mănuși pentru băieții ei; cutii de biscuiți și sărățele, supă la cutie, paste și Devil Dogs. Disperată, făcu ce simțea în acel moment, deși era exact ce-i sfătuia biroul pentru avocați din oficiu să nu facă; dar era cât se poate de rațională și conștientă că nu mai făcuse niciodată asta pentru o clientă și nici nu avea să o mai facă. Cheltui opt sute de dolari în același magazin care depusese plângere împotriva Nadyei, pentru că îi era mai ușor să rezolve ceea ce era în neregulă decât să-și imagineze că propriul copil s-ar naște într-o lume care îi întorcea lui Alex stomacul pe dos.

Catharsisul se încheie în momentul în care Alex îi înmânã casierei cardul de credit și auzi în minte vocea lui Logan Rourke. „Inimă sângerândă”, o numise el.

Ei bine, el ar trebui să știe mai bine.

Fusese primul care i-o făcuse bucăți.

„În regulă”, se gândi Alex cu calm. „Deci, asta simți când mori.”

O altă contracție o sfâșie, ca niște gloanțe care străpungeau metalul.

Cu două săptămâni mai devreme, la consultul din a treizeci și șaptea săptămână de sarcină, Alex și Lacy vorbiseră despre medicația contra durerii. „Ce părere ai despre asta?” o întrebase Lacy, iar Alex făcuse o glumă: „Cred c-ar trebui importată din Canada”. Îi spusese lui Lacy că nu avea de gând să ia medicamente împotriva durerii, că-și dorea o naștere naturală, că nu era posibil să doară chiar atât de rău.

Dar durea.

Se gândi la cursurile prenatale la care o forțase Lacy să participe – la care Lacy fusese partenera ei, pentru că toate celelalte femei aveau soți sau iubiți care veneau cu ele. Le arătaseră fotografii cu femei în travaliu, femei cu fețe schimonosite de durere și scrâșnind din dinți, femei care scoteau sunete preistorice. Alex le privise sfidătoare. „Ne arată ce se poate întâmpla în cazurile cele mai rele”, își spusese în sinea ei. „Oamenii tolerează diferit durerea.”

Următoarea contracție i se răsuci în jos pe coloană ca o cobră, i se înfășură în jurul burții și-și înfipse colții. Alex căzu în genunchi pe podeaua bucătăriei.

La cursuri, aflase că travaliul poate să dureze până la douăsprezece ore sau chiar mai mult.

Dacă nu murea până atunci, avea să se împuște.

Când Lacy își făcea pregătirea ca să devină moașă, petrecuse luni de zile mergând după ea cu o mică ruletă, măsurând. Acum, după ani de experiență, putea să măsoare din priviri o ceașcă de cafea și să știe că avea nouă centimetri și că portocala de lângă telefonul din camera asistentelor avea opt. Își retrase degetele dintre picioarele lui Alex și-și dădu jos mănușile din latex.

— Ai doi centimetri, spuse ea, și pe Alex o pufni plânsul.

— Doar doi? Nu pot să fac asta, zise în timp ce gâfâia și-și cabra spatele ca să scape de durere.

Încercase să-și ascundă disconfortul în spatele măștii de competență pe care o purta de obicei, doar ca să-și dea seama că, în graba ei, o lăsase în urmă pe undeva.

— Știu că ești dezamăgită, îi spuse Lacy. Dar uite care-i treaba – te descurci bine. Știm că atunci când femeile sunt bine la doi centimetri, vor fi și la opt. O luăm încetișor, câte o contracție pe rând.

Lacy știa că travaliul e greu pentru toată lumea, dar că era cu atât mai greu pentru o femeie care avea așteptări, liste și planuri, pentru că nu era niciodată așa cum te așteptai să fie. Ca să te descurci bine în timpul travaliului, trebuia să-ți lași corpul, nu mintea, să preia controlul. Te dezvăluiai așa cum erai cu adevărat, chiar și acele părți ale tale despre care uitaseși. Pentru cineva ca Alex, care era obișnuită să dețină controlul, asta putea fi devastator. Doar pierderea stăpânirii de sine avea să-i asigure reușita, doar transformarea în cineva care nu voia să devină.

Lacy o ajută pe Alex să se dea jos din pat și o îndrumă prin încăperea cu jacuzzi. Făcu lumina mai mică, porni muzica instrumentală și-i dezlegă lui Alex rochița de spital; Alex trecuse de mult peste pudoare; în momentul acela, Lacy credea că s-ar fi dezbrăcat și în fața unor deținuți din

închisoare, dacă asta ar fi însemnat să o mai lase contracțiile.

— Intră, spuse Lacy, lăsând-o pe Alex să se sprijine de ea în timp ce se afunda în apă.

Exista o reacție pavloviană la apa caldă; uneori doar cufundarea în apă putea să-ți scadă ritmul cardiac.

— Lacy, spuse Alex gâfâind, trebuie să-mi promiți…

— Ce să-ți promit?

— Că n-o să-i spui… copilului.

Lacy o apucă de mână.

— Ce să-i spun?

Alex închise ochii și-și lipi obrazul de marginea căzii.

— Că la început am vrut să renunț la ea.

Până să apuce să răspundă, Lacy văzu cum încordarea pune stăpânire pe Alex.

— Respiră, spuse ea. Simte cum îndepărtezi durerea cu respirația, simte între mâini fiecare răsuflare, imaginează-ți respirația ca o culoare roșie. Ridică-te în patru labe. Simte cum te scurgi în interior, ca nisipul dintr-o clepsidră. Mergi pe plajă, Alex. Întinde-te pe nisip și simte căldura soarelui.

Minte-te până devine adevărat.

Când simți o durere profundă, te întorci către interior. Lacy văzuse asta de o mie de ori. Se activează endorfinele – morfina naturală a organismului – și te poartă undeva departe, unde durerea nu te mai poate găsi. La un moment dat, o pacientă care suferise abuzuri fizice se disociase atât de puternic, încât Lacy își făcuse griji că n-avea să o poată readuce la timp la realitate ca să o facă să împingă. Ajunsese chiar să-i cânte femeii un cântec de leagăn în spaniolă.

După trei ore, Alex își recăpătase stăpânirea de sine, mulțumită anestezistului care îi făcuse o injecție epidurală. Dormise puțin; jucase cărți cu

Lacy. Dar acum copilul ajunsese în poziția bună pentru naștere, și ea începuse să aibă din nou contracții.

— De ce mă doare iarăși? întrebă ea, cu vocea din ce în ce mai ascuțită.

— Așa funcționează epidurala. Dacă mărim doza, nu mai poți împinge.

— Nu pot să fac un copil, îi scăpă lui Alex printre dinți. Nu sunt pregătită.

— Păi, spuse Lacy, poate c-ar trebui să vorbim despre asta.

— Ce-o fi fost în capul meu? Logan avea dreptate. Nu știu ce dracu' fac. Eu n-am stofă de mamă. Sunt avocat. N-am iubit. N-am nici măcar un câine. N-am avut plantă pe care să nu o fi omorât. Nici măcar nu sunt sigură că știu cum se pune un scutec.

— Partea cu personajele din desene animate vine în față, spuse Lacy.

O apucă pe Alex de-o mână și i-o aduse între picioare, unde începea să iasă copilul.

Alex își smulse mâna.

— Asta e…

— Da.

— Vine?

— Cine nu e gata…

Începu o altă contracție.

— Vai, Alex, îi văd sprâncenele…

Lacy ajută copilul să alunece pe canalul de naștere, menținându-i capul pe spate.

— Știu cât de tare te arde… uite că iese bărbia… frumos…

Lacy șterse bebelușul pe față și-i aspiră gura. Îndepărtă cordonul de pe gâtul copilului și ridică ochii spre prietena ei.

— Alex, spuse ea, hai să facem asta împreună.

Lacy o îndrumă pe Alex să țină cu mâinile tremurânde capul copilului.

— Stai așa; să-i apuc umerii…

Când copilul alunecă în palmele lui Alex, Lacy îi dădu drumul. Plângând ușurată, Alex aduse la pieptul ei trupul micuț, care se agita. Ca întotdeauna, Lacy era uimită cât de *disponibil* este un nou-născut – cât de prezent. Îl masă în locul micuț dintre omoplați și urmări cum ochii albaștri încețoșați ai copilului se concentrau pentru prima oară pe mama lui.

— Poftim, Alex, spuse Lacy, e numai a ta.

Nimeni nu vrea să recunoască asta, dar lucrurile rele vor continua să se întâmple. Poate că se întâmplă așa pentru că totul e o înșiruire de evenimente, și cu multă vreme în urmă cineva a făcut primul lucru rău, care l-a condus pe altcineva să-l facă pe următorul și așa mai departe. Știi, ca în jocul acela în care îi șoptești cuiva la ureche o frază și persoana o șoptește mai departe altcuiva și totul iese cum nu se poate mai rău la final.

Pe de altă parte, poate că lucrurile rele se întâmplă pentru că e singura cale care ne ajută să ne reamintim cum ar trebui să arate binele.

Câteva ore mai târziu

Odată, într-un bar, cea mai bună prietenă a lui Patrick, Nina, îl întrebase care fusese cel mai groaznic lucru pe care îl văzuse vreodată. Îi răspunsese sincer – pe vremea când stătea în Maine, un tip își luase viața legându-se cu sârmă de calea ferată; trenul îl tăiase literalmente în două. Erau sânge și bucăți din corpul lui peste tot; ofițeri cu experiență au ajuns la fața locului și au început să vomite prin tufișurile din apropiere. Patrick se îndepărtase ca să-și recapete stăpânirea de sine și se pomenise dând peste capul tăiat al bărbatului, cu gura rămasă căscată într-un țipăt mut.

Acesta nu mai era cel mai groaznic lucru pe care-l văzuse Patrick.

Elevii încă mai ieșeau în valuri din Liceul Sterling când echipajele de pe ambulanțe începeau să verifice clădirea pentru a-i îngriji pe răniți. Zeci de copii aveau tăieturi minore și vânătăi de la exodul în masă, mulți sufereau de hiperventilație sau erau isterici, și chiar și mai mulți erau în stare de șoc. Dar prioritatea lui Patrick era să aibă grijă de victimele împușcate, care zăceau înșirate pe podea de la cantină până la sala de sport, dâre de sânge care semnalau parcursul atacatorului.

Alarmele de incendiu încă răsunau, iar stropitoarele din plafoane formaseră pe holuri un adevărat râu. Sub ploaia din tavane, doi paramedici stăteau aplecați peste o fată care fusese împușcată în umărul drept.

— S-o punem pe-o targă, spuse unul din ei.

Patrick își dădu seama că o cunoștea și fu cutremurat de un fior. Lucra la magazinul de închirieri casete video din oraș. Weekendul trecut, când închiriase *Dirty Harry,* îi spusese că mai avea o restanță de plată de 3 dolari și 40 de cenți. O vedea în fiecare vineri seară când închiria un DVD, dar n-o întrebase niciodată cum o cheamă.

De ce naiba n-o întrebase?

În timp ce fata scâncea, paramedicul scrise pe fruntea ei cu markerul Sharpie pe care-l avea în mână cifra 9.

— Nu avem acte de identitate pentru toți răniții, îi explică el lui Patrick. Așa că-i numerotăm.

În timp ce eleva era săltată pe o targă, Patrick se întinse după o pătură izotermică galbenă – fiecare ofițer de poliție avea așa ceva în portbagajul mașinii. O rupse în patru, se uită la numărul de pe fruntea fetei și scrise un 9 pe una dintre bucăți.

— Lăsați bucata asta de pătură în locul ei, îi instrui el. Așa o să ne dăm seama mai târziu cine e și unde a fost găsită.

Capul unui paramedic apăru de după colț.

— Hitchcock spune că toate paturile sunt ocupate. Avem copii aliniați pe peluza din față așteptând, dar ambulanțele nu au unde să plece.

— Dar spitalul APD?

— Și la ei e plin.

— Atunci sună în Concord și spune-le că trimitem ambulanțe la ei, ordonă Patrick.

Cu colțul ochiului zări un paramedic pe care îl cunoștea – un veteran care plănuia să se pensioneze peste trei luni; bărbatul se îndepărtă de un cadavru și se lăsă pe vine, plângând. Patrick apucă de mânecă un ofițer de poliție care trecea pe acolo.

— Jarvis, am nevoie de ajutorul tău.

— Dar, căpitane, tocmai m-ai repartizat la sala de sport.

Patrick împărțise polițiștii care răspunseseră la apel și brigada de delicte majore a poliției statale, ca fiecare parte a liceului să aibă propria echipă de ajutor. Îi întinse lui Jarvis bucățile rămase din pătura izotermică și un marker negru.

— Lasă sala de sport. Fă înconjurul școlii și vorbește cu echipajele de pe ambulanță. În locul oricărei persoane numerotate care este transportată se lasă o pătură numerotată.

— E cineva aici, în vestiarul fetelor, care pierde mult sânge, se auzi o voce.

— Mă ocup eu, spuse un paramedic, luând de jos o trusă medicală și îndepărtându-se în grabă.

„Fii sigur că n-ai uitat nimic”, își spuse Patrick. „Ai o singură șansă pentru asta.” Parcă avea capul din sticlă, prea greu și prea fragil ca să suporte povara unui asemenea volum de informații. Nu putea să fie peste tot în același timp; nu putea să vorbească sau să gândească suficient de rapid pentru a-și trimite oamenii unde era nevoie de ei. N-avea nici cea mai mică idee cum să facă față unui coșmar de o asemenea amploare, și totuși trebuia să lase impresia că știa ce face, pentru că toți ceilalți se așteptau ca el să fie la conducere.

Ușile duble ale cantinei se închiseră în urma lui. Echipa care lucrase în această încăpere evaluase și transportase deja răniții; doar cadavrele mai rămăseseră în urmă. Pereții din bolțari erau ciobiți acolo unde fuseseră străpunși sau zgâriați de gloanțe. Dintr-un automat de băuturi – cu geamul făcut țăndări și sticlele sparte – picura Sprite, Coca-Cola și Dasani pe podeaua acoperită de linoleum. Unul dintre oamenii de la brigada de criminalistică fotografia dovezile; ghiozdane, genți și manuale abandonate. Făcea prim-planuri cu fiecare obiect, apoi le fotografia și de la distanță împreună cu un mic marcator galben pentru probe, pentru a le înregistra poziția în raport cu restul scenei. Un alt ofițer de poliție examina tiparele petelor de sânge. Alți doi arătau către tavan, în colțul din dreapta.

— Căpitane, spuse unul dintre ei, se pare că avem o filmare.

— Unde e aparatul de înregistrare?

Ofițerul de poliție ridică din umeri.

— În biroul directorului?

— Du-te să verifici, spuse Patrick.

Înaintă pe culoarul principal al cantinei. La prima vedere, arăta ca o scenă dintr-un Science

fiction: toți mâncau, sporovăiau și glumeau cu prietenii și, într-o fracțiune de secundă, toți oamenii sunt răpiți de extratereștrii, lăsând în urmă doar artefacte. Ce-ar spune un antropolog despre elevii de la Liceul Sterling pe baza sendvișurilor din care se mușcase doar o dată, a tubului de strugurel cu aromă de cireșe pe care urma de deget încă se ghicea la suprafață; agendele cu coperte în tipare alb-negru pline cu copiuțe despre civilizația aztecă și note pe margini despre cea curentă: „Îl iubi pe Zach Slf! Domnu Keifer e un nazist!!!”

Patrick lovi cu genunchiul una dintre mese, și o mână de boabe de struguri se împrăștie pe podea. Una dintre ele sări pe umărul unui băiat prăbușit peste caietul lui studențesc; foile liniate se îmbibaseră de sânge. Încă își strângea ochelarii în mână. Oare îi curăța atunci când Peter Houghton începuse măcelul? Și-i scosese oare pentru că nu voise să vadă?

Patrick păși peste trupurile a două fete care zăceau întinse pe podea, cu fustele mini ridicate mult pe coapse și cu ochii încă deschiși. Intră în zona bucătăriei, cercetă din priviri recipientele cu mazăre și morcovi care căpătaseră o culoare bolnăvicioasă și plăcinta cu pui care băltea de zeamă; explozia de pliculețe de sare și piper, împrăștiate pe podea ca niște confetti. Căpăcelele metalice strălucitoare ale iaurturilor Yoplait – cu aromă de căpșune, fructe de pădure, limetă și piersici – care rămăseseră ca printr-un miracol aliniate în patru rânduri ordonate lângă casa de marcat, ca o armată în miniatură, de neclintit. O tavă de plastic uzată, cu o porție de jeleu și un șervețel, așteptând să fie servită și restul mesei.

Dintr-odată, Patrick auzi un zgomot. Să se fi înșelat oare – era posibil să fi ratat un al doilea atacator? Era posibil ca echipa lui să cerceteze zona în căutare de răniți… și să fie în continuare în pericol?

Scoase pistolul și se strecură în inima bucătăriei, pe lângă polițe cu conserve imense de sos de tomate, fasole verde și brânză nachi procesată, pe lângă role masive de folie de plastic și folie de aluminiu, către camera frigorifică unde erau depozitate carnea, fructele și legumele. Patrick îmbrânci ușa, iar aerul rece îi învălui picioarele.

— Stai pe loc, strigă el și, pentru o clipă, înainte să-și amintească totul, aproape că zâmbi.

O femeie latino-americană între două vârste, care lucra la cantină, cu o plasă de păr care i se întindea pe frunte ca o pânză de păianjen, ieși ușurel din spatele unei polițe cu pungi de salată. Își ținea mâinile ridicate și tremura.

— *No me tire,* spuse ea plângând.

Patrick coborî arma, își dădu jos jacheta și o puse pe umerii femeii.

— S-a terminat, spuse el cu voce liniștitoare, deși știa că nu era chiar adevărat.

Pentru el, pentru Peter Houghton, pentru întregul oraș… era doar începutul.

— Să văd dacă am înțeles bine, doamnă Calloway, spuse Alex. Sunteți acuzată de conducere imprudentă și vătămare corporală din culpă pentru că v-ați întins să ajutați un pește?

Acuzata, o femeie de cincizeci și cinci de ani cu un permanent urât și un costum și mai și, încuviință din cap.

— Așa este, onorată instanță.

Alex se sprijini cu coatele de masă.

— Trebuie să aud asta.

Femeia se uită la avocatul ei.

— Doamna Calloway se întorcea acasă de la magazinul de animale de companie cu un arowana argintiu, spuse avocatul.

— E un pește tropical de cincizeci și cinci de dolari, onorată instanță, interveni acuzata.

— Punga de plastic s-a rostogolit de pe scaunul din dreapta și s-a spart. Doamna Calloway s-a

întins după pește și atunci s-a petrecut… incidentul nefericit.

— Prin incident nefericit, clarifică Alex, uitându-se în dosar, vreți să spuneți lovirea unui pieton.

— Da, onorată instanță.

Alex se întoarse către acuzată.

— Cum se simte peștele?

Doamna Calloway zâmbi.

— Minunat, spuse ea. L-am botezat Crash[6].

Cu colțul ochiului, Alex văzu un aprod intrând în sala de judecată și șoptindu-i ceva grefierului, care se uită la Alex și încuviință din cap. Mâzgăli ceva pe o coală de hârtie, iar aprodul înaintă cu ea către bancă.

„Focuri de armă la Liceul Sterling”, citi ea.

Alex îngheță. Josie.

— Curtea se retrage, șopti ea, după care o luă la fugă.

John Eberhard scrâșni din dinți și se concentră să înainteze măcar un centimetru. Cu tot sângele care îi șiroia pe față nu putea să vadă, iar partea dreaptă a corpului îi era complet inutilă. Nici de auzit nu mai auzea – încă îi țiuiau urechile de la detunătura armei. Cu toate astea, reușise să se târască din holul de la etaj unde îl împușcase Peter Houghton până în depozitul de materiale pentru pictură.

Se gândi la exercițiile în care antrenorul îi pusese să patineze de la o poartă la alta, din ce în ce mai repede, până când jucătorii de-abia mai puteau respira și scuipau pe gheață. Se gândi că, atunci când simțeai că nu mai erai în stare să dai nimic din tine, descopereai că tot mai aveai puțină putere. Se mai târî câțiva centimetri, împingându-se cu coatele în podea.

Când ajunse la rafturile din metal pline de lut, vopsea, mărgele și sârmă, John încercă să se ridice în picioare, dar o durere orbitoare îi săgetă capul.

Câteva minute mai târziu – sau trecuseră ore? – își recăpătă cunoștința. Nu știa dacă încă era periculos să verifice în afara magaziei. Stătea întins pe spate, și ceva rece îi mângâia fața. Vântul. Se simțea printr-o crăpătură din rama ferestrei.

O fereastră.

John se gândi la Courtney Ignatio: cum stătea în fața lui la masa din cantină când explodase peretele din sticlă din spatele ei; cum îi înflorise brusc o pată roșie în mijlocul pieptului, roșie ca o floare de mac. Se gândi cum se împletiseră dintr-odată o sută de țipete într-o funie de vacarm. Își aminti cum scoseseră profesorii capetele pe ușile claselor ca niște popândăi, și expresiile de pe chipurile lor când auziseră împușcăturile.

John se ridică agățându-se de rafturi, cu o singură mână, luptându-se cu starea de amețeală care-i spunea că avea să leșine din nou. Când reuși în cele din urmă să ajungă în poziție dreaptă, sprijinindu-se de cadrul metalic, tremura din toate încheieturile. Privirea îi era atât de încețoșată, încât, atunci când luă o cutie de vopsea ca s-o arunce, fu nevoit să aleagă între două ferestre.

Geamul se făcu zob. Aplecat peste marginea ferestrei, reuși să vadă mașini de pompieri și ambulanțe. Reporteri și părinți care încercau să treacă de banda întinsă de poliție. Grupuri de elevi care plângeau.

Trupuri zdrobite, spațiate ca niște urme de cauciuc pe zăpadă. Și personalul de pe ambulanțe tot mai scotea victime din școală.

„Ajutor”, încercă să strige John Eberhard, dar nu reușea să articuleze cuvântul. Nu putea să rostească niciun cuvânt – nici „Alo”, nici „Stop”, nici măcar propriul nume.

— Hei, strigă cineva. E un puști acolo!

John, care deja începuse să plângă, încercă să le facă semn cu mâna, dar brațul nu-l asculta.

Oamenii începuseră să arate cu degetul.

— Stai pe loc! strigă un pompier, și John încercă să încuviințeze din cap.

Dar nu mai era stăpân pe corpul lui și, până să-și dea seama ce se întâmplă, acea mișcare slabă îl făcu să cadă pe fereastră și să aterizeze pe beton, două etaje mai jos.

Diana Leven, care-și părăsise slujba de procuror general adjunct în Boston cu doi ani în urmă pentru a se alătura unui departament un pic mai binevoitor și mai prietenos, intră în sala de sport a Liceului Sterling și se opri lângă trupul unui băiat care căzuse direct pe linia de 3 puncte după ce fusese împușcat în gât. Pantofii tehnicienilor care lucrau la locul crimei scârțâiau pe podeaua lăcuită în timp ce făceau fotografii și adunau tuburile de cartușe, sigilându-le în pungi de plastic pentru probe.

Erau îndrumați de Patrick Ducharme.

Diana se uită în jur, la volumul incredibil de probe – haine, arme, sânge, cartușe, ghiozdane abandonate, adidași pierduți – și-și dădu seama că nu era singura pe care o aștepta o mulțime de treabă.

— Ce știți până acum?

— Credem că a fost un singur trăgător. E în custodia poliției, spuse Patrick. Nu știm cu siguranță dacă a mai fost implicat și altcineva. Clădirea nu mai prezintă niciun risc.

— Câți morți?

— Zece confirmați.

Diana încuviință din cap.

— Răniți?

— Nu știm încă. Avem aici toate ambulanțele din nordul New Hampshire-ului.

— Ce pot să fac?

Patrick se întoarse spre ea.

— Dă-le o reprezentație și scapă de aparatele de fotografiat și de camerele de luat vederi.

Diana dădu să se îndepărteze, dar Patrick o apucă de braț.

— Vrei să vorbesc cu el?

— Cu trăgătorul?

Patrick încuviință din cap.

— S-ar putea să fie singura ocazie pe care o avem să vorbim cu el înainte să-și ia avocat. Dacă crezi că poți scăpa de aici, fă-o.

Diana ieși în grabă din sala de sport și coborî scările, atentă să ocolească polițiștii și paramedicii. În clipa în care ieși afară, reporterii o înconjurară înțepând-o cu întrebările lor ca niște albine. „Câte victime sunt?" „Ne puteți da numele celor care și-au pierdut viața?" „Cine este trăgătorul?"

„De ce?"

Diana trase adânc aer în piept și-și dădu la o parte părul negru de pe față. Asta era partea preferată din slujba ei – să apară la televizor ca purtătoare de cuvânt. Deși aveau să mai apară mașini de televiziune pe parcursul zilei, acum exista doar mass-media locală, din New Hampshire – posturi afiliate CBS, ABC și FOX. Măcar să se bucure cât mai putea de avantajul terenului propriu.

— Numele meu este Diana Leven și lucrez la biroul procurorului general. Deocamdată, nu putem dezvălui nicio informație fiindcă investigația este încă la început, dar promitem că vă vom oferi detalii cât de curând. Ce pot să vă spun în acest moment este că azi-dimineață au fost trase focuri de armă la Liceul Sterling. Nu este clară identitatea atacatorului sau a atacatorilor. O persoană a fost reținută și se află în custodia poliției. Încă nu au fost formulate acuzații penale.

O reporteră își croi drum până în fața mulțimii.

— Câți copii au murit?

— Încă nu deținem această informație.

— Câți au fost răniți?

— Încă nu deținem această informație, repetă Diana. Vă vom ține la curent.

— Când se va depune plângere oficial? strigă un alt reporter.

— Ce puteți să le spuneți părinților care vor să știe dacă sunt în regulă copiii lor?

Diana strânse din buze cu hotărâre și se pregăti să treacă prin furcile caudine.

— Vă mulțumesc, spuse ea, ceea ce nu era tocmai un răspuns.

Lacy fu nevoită să parcheze la șase cvartale distanță de școală; într-atât se aglomerase zona. O luă la fugă, cărând după ea păturile pe care crainicii de la radio îi rugaseră pe oameni să le aducă pentru victimele în stare de șoc. „Am pierdut deja un fiu", se gândi ea. „Nu se poate să-l pierd și pe celălalt."

Ultima oară când vorbise cu Peter se certaseră. Se întâmplase înainte să meargă la culcare cu o seară în urmă, până să fie chemată la o naștere. „Te-am rugat să duci gunoiul", îi spusese ea. *„Ieri.* Mă asculți când vorbesc cu tine, Peter?"

Peter ridicase privirea din computer. „Ce?"

Dacă ăsta rămânea ultimul schimb de cuvinte dintre ei?

Nimic din ce văzuse Lacy la școala de asistente sau la slujba ei de la spital nu o pregătise pentru priveliștea care o aștepta când coti după colț. Asimilă totul pe bucățele: sticlă spartă, mașini de pompieri, fum. Sânge, plânsete, sirene. Dădu drumul păturilor lângă o ambulanță și se afundă în marea de confuzie, plutind de colo colo împreună cu ceilalți părinți în speranța că ar putea da cu ochii de copilul ei pierdut înainte să fie înghițit de marea de oameni.

Erau copii care alergau prin curtea plină de noroi. Niciunul nu avea geacă pe el. Lacy văzu o mamă norocoasă care-și găsise fiica și scrută mulțimea din priviri, în căutarea lui Peter, conștientă că nici măcar nu știa ce haine purta în acea zi.

Crâmpeie de sunete pluteau spre ea:

…nu l-am văzut…

…domnul McCabe a fost împușcat…

…n-am găsit-o încă…

…nu credeam vreodată…

…mi-am pierdut mobilul când…

…Peter Houghton era…

Lacy se răsuci pe călcâie, fixând-o din priviri pe fata care vorbea – cea care se reunise cu mama ei.

— Scuzați-mă, spuse Lacy. Băiatul meu… încerc să-l găsesc. Am auzit că ai pomenit numele lui – Peter Houghton?

Fata făcu ochii mari și se dădu mai aproape de mama ei.

— El e cel care trage.

Totul în jurul lui Lacy încetini – sirena ambulanțelor, pasul elevilor care fugeau, sunetele rotunde care se desprindeau de pe buzele fetei. Poate că nu auzise bine.

Ridică din nou privirea spre fată și numaidecât își dori să nu o fi făcut. Fata plângea cu sughițuri. Peste umărul ei, mama se holba la Lacy cu o expresie îngrozită și-și întoarse cu grijă copila ca să o protejeze de ochii ei, de parcă Lacy ar fi fost un bazilisc – de parcă numai privirea ei te-ar fi putut transforma în stană de piatră.

„Trebuie să fie o greșeală, te rog, Doamne, dă să fie o greșeală”, se gândi ea, în timp ce se uita la carnagiul din jur și simțea cum numele lui Peter creștea în gâtul ei ca un hohot de plâns.

Cu o privire golită de expresie, se apropie de un polițist.

— Îmi caut băiatul, spuse Lacy.

— Doamnă, nu sunteți singura. Facem tot ce putem ca să…

Lacy trase adânc aer în piept, conștientă că, începând din acel moment, totul avea să se schimbe.

— Îl cheamă… Peter Houghton.

Alex își prinse tocul de la pantof într-o crăpătură din asfalt și căzu într-un genunchi. În timp ce se chinuia să se ridice în picioare, o prinse de braț pe o mamă care trecea în fugă pe lângă ea.

— Numele răniților… unde le găsesc?

— Sunt afișate la patinoar.

Alex se grăbi să traverseze strada, pe care fusese blocat accesul mașinilor și care devenise acum o zonă de triaj pentru personalul medical care încărca elevii în ambulanțe. Când pantofii o încetiniră – fuseseră meniți pentru o sală de judecată, nu pentru alergat în aer liber – se aplecă și și-i dădu jos, luând-o la fugă pe pavajul ud doar în ciorapi.

Patinoarul de hochei, care era folosit atât de echipa de la Liceul Sterling, cât și de jucătorii de la colegiu, era la distanță de cinci minute de mers de școală. Alex ajunse acolo în două minute și se pomeni împinsă înainte de o mulțime de părinți hotărâți cu toții să vadă listele scrise de mână care fuseseră prinse cu bandă adezivă de ușile patinoarului, liste cu copiii care fuseseră duși la spitalele din zonă. Nu se dădea niciun indiciu despre cât de grav fuseseră răniți… sau mai rău. Alex citi primele trei nume: Whitaker Obermeyer. Kaitlyn Harvey. Matthew Royston.

Matt?

— Nu! spuse o femeie de lângă ea. Era minionă, cu ochi negri neliniștiți și cu un păr roșu înfoiat. Nu, spuse ea din nou, însă de data asta lacrimile începuseră să-i curgă.

Alex se holbă la ea, incapabilă să-i ofere alinare de teamă ca durerea ei să nu fie contagioasă. Dintr-odată, fu îmbrâncită cu putere din stânga și se pomeni în fața listei cu răniții care fuseseră duși la Dartmouth-Hitchcock Medical Centre.

Alexis, Emma.

Horuka, Min.

Pryce, Brady.

Cormier, Josephine.

Alex s-ar fi prăbușit dacă n-ar fi fost părinții care o împingeau din ambele părți.

— Scuzați-mă, șopti ea, cedându-i locul unei alte mame înnebunite de spaimă.

Se luptă să iasă din mulțimea tot mai numeroasă.

— Scuzați-mă, spuse Alex din nou, dar cuvintele ei nu mai erau o remarcă politicoasă, ci o rugă disperată.

— Căpitane, spuse un sergent când Patrick intră în secția de poliție și privirea îi alunecă spre femeia care aștepta în cealaltă parte a încăperii, încordată ca un arc. Ea e.

Patrick se întoarse. Mama lui Peter Houghton era mărunțică și nu semăna deloc cu fiul ei. Avea o claie de bucle negre răsucite în vârful capului și prinse cu un creion. Purta uniformă medicală și o pereche de saboți Merrell. Se întrebă, în treacăt, dacă era medic. Se gândi la ironia din jurământ: „Mai întâi, să nu faci rău”.

Nu arăta ca o persoană care să fi creat un monstru, deși Patrick își dădu seama că s-ar putea să fi fost la fel de neștiutoare față de acțiunile fiului ei ca și restul comunității.

— Doamnă Houghton?

— Vreau să-mi văd fiul.

— Din păcate, nu puteți. E reținut.

— Are avocat?

— Fiul dumneavoastră are șaptesprezece ani – legal, e adult. Asta înseamnă că Peter va trebui să invoce singur dreptul de a avea un avocat prezent.

— Dar s-ar putea să nu știe… spuse ea, cu vocea pierdută. S-ar putea să nu știe ce trebuie să facă.

Patrick știa că, dintr-un alt punct de vedere, și femeia asta era o victimă a acțiunilor fiului ei. Interogase destui părinți de copii minori ca să știe că ultimul lucru pe care voiai să-l faci era să distrugi orice punte de comunicare.

— Doamnă, facem tot ce ne stă în putință să înțelegem ce s-a întâmplat astăzi. Și, sincer vă spun, sper că veți fi dispusă să discutați cu mine mai târziu – să mă ajutați să-mi dau seama ce a fost în mintea lui Peter… Îmi pare rău, adăugă el după o ezitare.

Descuie ușa de la o zonă retrasă din secția de poliție și urcă scările în fugă către camera de detenție cu celulele alăturate. Peter Houghton stătea pe podea, cu spatele sprijinit de gratii, legănându-se încetișor.

— Peter, spuse Patrick. Ești bine?

Încet, băiatul întoarse capul. Se uită la Patrick.

— Ți-aduci aminte de mine?

Peter încuviință din cap.

— Vrei o ceașcă de cafea sau ceva?

Peter ezită, apoi încuviință din nou.

Patrick îl chemă pe sergent să descuie celula lui Peter și-l conduse în bucătărie. Aranjase deja să se pună în funcțiune camera video portabilă, pentru ca în cazul în care se ajungea la asta, să-i poată obține lui Peter consimțământul verbal privind drepturile sale și apoi să-l facă să vorbească. Înăuntru, îl invită pe Peter să ia un loc la masa pătată și turnă două cești de cafea. Nu-l întrebă pe Peter cum îi place cafeaua – adăugă pur și simplu zahăr și lapte și i-o puse în față.

Patrick se așeză și el. Nu îl văzuse prea bine înainte – se mai întâmplă din cauza adrenalinei dar acum îl fixa cu privirea. Peter Houghton era zvelt, palid, cu pistrui și ochelari cu rame subțiri, din metal. Unul dintre dinții din față îi era strâmb, iar mărul lui Adam părea mare cât un pumn. Avea încheieturile noduroase și cu pielea crăpată. Plângea încetișor, și asta ar fi fost suficient să-i stârnească simpatia dacă n-ar fi purtat un tricou împroșcat cu sângele altor elevi.

— Te simți bine, Peter? întrebă Patrick. Ți-e foame?

Băiatul clătină din cap.

— Pot să te ajut cu altceva?

Peter își lăsă capul pe masă.

— O vreau pe mama, șopti el.

Patrick se uită la cărarea băiatului. Oare se pieptănase în dimineața aceea gândindu-se „Astăzi e ziua în care o să ucid zece elevi?”

— Aș vrea să vorbim despre ce s-a întâmplat azi. Ești dispus să vorbești cu mine despre asta?

Peter nu răspunse.

— Dacă-mi explici mie, insistă Patrick, poate voi putea să le explic și celorlalți.

Peter ridică încet capul și începu să plângă de-a binelea. Patrick își dădu seama că așa nu ajungeau nicăieri; oftă și se îndepărtă de masă.

— În regulă, spuse el. Hai să mergem.

Patrick îl conduse pe Peter înapoi în celulă și-l privi cum se cuibărește la loc pe podea, pe-o parte, cu fața la zidul din ciment, îngenunche lângă băiat pentru o ultimă încercare.

— Ajută-mă să te ajut, spuse el, dar Peter scutură din cap și continuă să plângă.

Abia după ce Patrick ieșise din celulă și răsucise cheia în broască îl auzi pe Peter vorbind din nou.

— Ei au început, șopti el.

Guenther Frankenstein lucra ca medic legist de șase ani, exact atât cât își păstrase și titlul de Mister Univers la începutul anilor 1970, înainte să renunțe la gantere în favoarea bisturiului – sau, după cum îi plăcea lui să spună, trecuse de la modelarea trupurilor la dezmembrarea lor. Încă avea niște mușchi formidabili și suficient de vizibili pe sub jachetă ca să oprească asaltul oricăror glume cu monștri pe care le-ar fi putut atrage numele său de familie. Patrick îl simpatiza pe Guenther – cum să nu admiri un tip care putea să ridice de trei ori greutatea lui și care putea, de asemenea, doar cântărind din priviri un ficat, să-și dea seama în mare cam câte grame avea?

Din când în când, Patrick și Guenther beau câteva beri împreună, consumând destul alcool ca fostul culturist să-i spună povești despre femei care se ofereau să-l ungă cu ulei înainte de competiții sau anecdote bune despre Arnold, înainte să intre în politică. Totuși, în acea zi, Patrick și Guenther nu se mai țineau de glume și nici nu mai vorbeau despre trecut. Erau copleșiți de prezent în timp ce înaintau în tăcere pe holuri, catalogând morții.

Patrick se întâlnise la școală cu Guenther după întrevederea nereușită cu Peter Houghton. Procurorul nu făcuse altceva decât să ridice din umeri când Patrick îi spusese că Peter nu dorise sau nu putuse să vorbească.

— Avem sute de oameni care spun că a omorât zece persoane, zisese Diana. Arestează-l.

Guenther se lăsă pe vine lângă trupul celei de-a șasea victime. Fusese împușcată în toaleta fetelor, iar trupul ei fusese găsit întins cu fața-n jos lângă chiuvete. Patrick se întoarse către director, Arthur McAllister, care fusese de acord să-i însoțească pentru identificare.

— Kaitlyn Harvey, rosti directorul cu voce chinuită. Un copil cu nevoi speciale… o dulceață de fată.

Guenther și Patrick se uitară unul la altul. Directorul nu doar că identifica trupurile; oferea și mici necrologuri de o propoziție sau două. Patrick presupunea că bărbatul nu se putea abține – spre deosebire de el și de Guenther, nu era obișnuit să aibă de-a face cu tragedia în meseria lui de zi cu zi.

Patrick încercase să-și dea seama de traiectoria lui Peter, din holul din față până la cantină (Victimele 1 și 2: Courtney Ignatio și Maddie Shaw), către scările din apropiere (Victima 3: Whit Obermeyer), până la toaleta băieților (Victima 4: Topher McPhee), printr-un alt hol (Victima 5: Grace Murtaugh), până-n toaleta fetelor (Victima 6: Kaitlyn Harvey). Acum, în timp ce conducea echipa la etaj, o luă la stânga și intră în prima

clasă, urmând o dâră de sânge de pe podea până într-un loc de lângă tablă unde zăcea trupul singurei victime adulte… și, lângă el, un tânăr care apăsa cu putere rana lăsată de glonț în abdomenul bărbatului.

— Ben? spuse McAllister. De ce ești încă aici?

Patrick se întoarse spre băiat.

— Nu ești de la urgențe?

— Eu… nu…

— Mi-ai zis că ești de la urgențe!

— Am spus că am pregătire medicală, zise băiatul.

— Ben este cercetaș, spuse directorul.

— Nu puteam să-l las pe domnu' McCabe. Am… aplicat presiune, și merge, vezi? Nu mai curge sânge.

Guenther îndepărtă cu grijă mâna plină de sânge a băiatului de pe abdomenul însângerat al profesorului.

— Asta pentru că a murit, fiule.

Fața lui Ben se boți.

— Dar eu… eu.

— Ai făcut ce-ai putut, îl asigură Guenther.

Patrick se întoarse către director.

— Ce-ar fi să-l duci pe Ben afară… să-l vadă unul dintre doctori? *Șoc,* murmură el peste capul copilului.

Pe când ieșeau din clasă, Ben îl apucă pe director de-o mânecă, lăsând în urmă o amprentă roșie, strălucitoare.

— Doamne sfinte, spuse Patrick, ducând mâna la frunte.

Guenther se ridică în picioare.

— Haide. Să terminăm odată cu asta.

Merseră spre sala de sport, unde Guenther confirmă decesele altor doi elevi – un băiat negru și unul alb – și apoi intrară în vestiarul unde îl încolțise Patrick pe Peter Houghton. Guenther examină trupul băiatului pe care îl văzuse Patrick mai înainte, puștiul în tricou de hochei căruia un

glonț îi spulberase șapca de pe cap. Între timp, Patrick se îndreptă către dușurile alăturate și se uită pe fereastră. Reporterii erau încă acolo, dar de cei mai mulți răniți se ocupase deja cineva. Mai aștepta afară o singură ambulanță, în loc de șapte.

Începuse să plouă. Până a doua zi de dimineață, petele de sânge de pe pavajul din fața școlii aveau să fie șterse; ziua asta putea să nici nu se fi întâmplat.

— Interesant, spuse Guenther.

Patrick închise fereastra, să nu intre ploaia.

— De ce? E mai mort decât toți ceilalți?

— Da, spuse Gunther. E singura victimă care a fost împușcată de două ori. O dată în stomac, o dată în cap, spuse Guenther, privindu-l. Câte arme ați găsit asupra atacatorului?

— Una în mână, una pe podeaua de aici și două în rucsac.

— Nu strică să ai un plan de rezervă.

— Mie-mi spui? zise Patrick. Îți dai seama care glonț a fost primul?

— Dac-ar fi să presupun, aș zice că a fost cel din stomac… de vreme ce glonțul tras în cap a fost cel care l-a omorât.

Guenther îngenunche lângă trupul băiatului.

— Poate că pe puștiul ăsta îl ura cel mai mult.

Ușa vestiarului se dădu brusc de perete, dezvăluind un polițist ud leoarcă de ploaia neașteptată.

— Căpitane? întrebă el. Tocmai am găsit o altă bombă artizanală în mașina lui Peter Houghton.

Când Josie era mai mică, Alex fusese chinuită de un coșmar în care era la bordul unui avion în picaj. Simțea forța gravitațională, presiunea care o imobiliza pe spate în scaun; vedea genții, hainele și bagajele sărind din compartimentele pentru bagaje de deasupra scaunelor și căzând pe culoar. „Trebuie să ajung la telefonul mobil”, își spunea atunci Alex, hotărâtă să-i lase lui Josie un mesaj pe

robot pe care să-l poarte cu ea pentru totdeauna, o dovadă digitală că Alex o iubea și că se gândise la ea în ultimele clipe. Dar chiar și după ce Alex își lua telefonul din geantă și îl pornea, dura prea mult. Se prăbușea în timp ce telefonul continua să caute semnal.

Se trezea transpirată, tremurând, chiar și când se gândea că visul nu avea niciun sens: rareori călătorea departe de Josie; și, cu siguranță, nu zbura cu avionul în interes de serviciu. Dădea pătura la o parte și mergea la baie să-și dea cu apă pe față, dar asta n-o împiedica să-și spună: „a fost prea târziu”.

Acum, în timp ce stătea în camera tăcută de spital unde fiica ei dormea ca urmare a efectelor sedativelor pe care i le administrase medicul la internare, Alex se simțea exact ca după acele coșmaruri.

Reușise să afle că Josie leșinase în timpul atacului. Avea o tăietură la frunte, decorată cu un bandaj cu fluture, și o contuzie ușoară. Doctorii voiau să o țină peste noapte pentru observație, pentru mai multă siguranță.

Siguranța avea acum o cu totul altă definiție.

De asemenea, din nenumăratele buletine de știri, Alex aflase numele morților. Unul dintre ei era Matthew Royston.

Matt.

Dacă Josie fusese cu iubitul ei când acesta fusese împușcat?

Josie era inconștientă de când ajunsese Alex la ea. Era așa mică și încă învelită în așternuturile de pat decolorate; șiretul de la cămașa de spital i se desfăcuse la gât. Din când în când, mâna dreaptă îi tresărea. Alex se întinse și i-o apucă. „Trezește-te”, se gândi ea. „Dovedește-mi că ești bine.”

Dacă Alex n-ar fi fost în întârziere în dimineața aceea? Ar fi putut oare să stea la masa din bucătărie cu Josie, să vorbească despre lucrurile pe care își imagina ea că le discutau mamele cu fiicele

lor, dar pentru care părea să nu aibă niciodată timp? Dacă s-ar fi uitat mai bine la Josie când coborâse în grabă scările și i-ar fi spus să se întoarcă în pat și să se odihnească?

Dacă ar fi luat-o pe Josie într-o călătorie neprevăzută în Punta Cana, San Diego, Fiji – toate acele destinații la care visa Alex în timp ce naviga pe internet la computerul din biroul ei și pe care se gândea să le viziteze, dar n-o făcuse niciodată?

Dacă ar fi observat semne prevestitoare și ar fi ținut-o pe fiica ei acasă?

Firește, sute de părinți făcuseră aceeași greșeală de înțeles ca și ea. Dar asta n-o consola câtuși de puțin pe Alex: copiii lor nu erau Josie. Niciunul dintre ei nu avea atâtea de pierdut pe cât avea ea.

— Când o să se termine totul, îi promise Alex încet, o să mergem să vedem pădurea tropicală, piramidele sau o plajă cu nisip alb. O să mâncăm struguri direct din vie, o să înotăm cu țestoasele, o să ne plimbăm kilometri în șir pe străzi pietruite. O să ne plimbăm și-o să vorbim și o să ne facem confidențe. Așa o să facem.

În același timp, o voce din capul ei programa acest paradis. „După”, spunea vocea. „Pentru că, mai întâi, procesul ăsta o să vină în tribunalul tău.”

Așa era: un asemenea caz avea să fie pus rapid pe agenda de lucru. Alex era judecătoare la Curtea Superioară din Grafton County, și avea să mai fie și în următoarele opt luni. Deși Josie fusese prezentă la locul crimei, tehnic nu era o victimă a celui care trăsese focurile de armă. Dacă Josie ar fi fost rănită, Alex ar fi fost recuzată automat. Dar după cum stăteau lucrurile acum, nu exista niciun conflict legal care să o împiedice pe Alex să ocupe scaunul de judecător în acest caz, atâta vreme cât putea separa sentimentele personale de mamă a unei eleve de liceu de sentimentele profesionale de om al legii. Acesta avea să fie primul ei proces mare la Curtea Superioară, cel care avea să dea avânt mandatului ei de judecător.

Nu că la asta i-ar fi stat mintea acum.

Dintr-odată, Josie începu să se miște. Alex urmări cum își recăpăta încet cunoștința, cum revine la suprafață

— Unde sunt?

Alex își trecu degetele prin părul fiicei sale.

— În spital.

— De ce?

Mâna i se opri din mângâiat.

— Îți amintești ceva despre ziua de azi?

— Matt a venit înainte de școală, spuse Josie, după care se ridică în capul oaselor. Am avut un accident de mașină?

Alex ezită, fără să știe prea bine ce să spună. Oare nu era mai bine că Josie nu știa adevărul? Dacă acesta era modul în care mintea ei o proteja de ceea ce văzuse?

— Ești bine, spuse Alex cu grijă. N-ai fost rănită.

Josie se întoarse spre ea, ușurată.

— Și Matt?

Lewis căuta un avocat. Lacy strângea fărâma asta de informație la piept ca pe o piatră fierbinte în timp ce se legăna înainte și înapoi pe patul lui Peter și-l aștepta să se întoarcă acasă. „O să fie bine”, îi promisese Lewis, deși ea nu înțelegea cum putea să facă o afirmație atât de amăgitoare. „E clar că e o greșeală”, spusese Lewis, dar el nu fusese la școală. El nu văzuse chipurile elevilor, ale copiilor care n-aveau să mai fie niciodată copii.

Pe de-o parte, Lacy voia din tot sufletul să-l creadă pe Lewis – să creadă că, într-un fel sau altul, lucrurile aveau să se rezolve. Dar pe de altă parte, își amintea cum îl trezea el pe Peter la patru dimineața să meargă împreună și să stea în adăpostul ascuns din care vânau rațe. Lewis își învățase băiatul să vâneze, fără să se aștepte vreodată ca Peter să găsească un alt tip de pradă. Lacy înțelegea vânătoarea atât ca sport, cât și ca

drept al evoluției; știa chiar să facă și o tocăniță de vânat excelentă și să gătească gâscă în stil teriyaki și se bucura de orice mâncare punea hobby-ul lui Lewis pe masă. Dar acum, se gândea ea, *e vina lui*, pentru că vina *ei* nu putea să fie.

Cum era posibil să schimbi așternuturile unui copil în fiecare săptămână, să-i dai să mănânce micul dejun și să-l duci cu mașina la dentist fără să-l cunoști vreun pic? Presupusese că Peter îi dădea răspunsuri monosilabice din cauza vârstei; și se gândea că orice mamă ar fi presupus același lucru. Lacy căută prin amintiri semnale de alarmă, vreo conversație pe care să o fi interpretat greșit, ceva ce trecuse cu vederea, dar nu reuși să-și amintească decât o mie de momente obișnuite.

O mie de momente obișnuite pe care unele mame n-aveau să mai aibă niciodată șansa să le împartă cu copiii lor.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji; și le șterse cu dosul palmei. „Nu te gândi la ei”, se mustră ea. „În clipa asta trebuie să-ți faci griji pentru tine.”

Oare și Peter se gândise la asta?

Înghițind în sec, Lacy intră în camera fiului ei. Era întuneric, patul era făcut, exact cum îl lăsase ea în dimineața aceea, dar acum zări pe perete posterul unei formații numite Death Wish și se întrebă de ce ar agăța un băiat așa ceva. Deschise dulapul și văzu sticle goale și bandă izolantă și cârpe rupte și restul lucrurilor pe care le ratase prima oară.

Dintr-odată, Lacy se opri. Putea să îndrepte lucrurile chiar ea. Putea să îndrepte lucrurile pentru amândoi. Dădu fuga jos în bucătărie și rupse dintr-o rolă trei saci mari de gunoi, saci negri de 120 de litri, după care se grăbi spre camera lui Peter. Începu cu dulapul, îndesând pachete de șireturi, zahăr, fertilizator cu nitrat de potasiu și – Dumnezeule, alea erau țevi? – în primul sac. Nu

avea un plan, nu știa ce urma să facă cu lucrurile acelea, dar avea să le scoată din casa ei.

Când sună soneria, Lacy oftă ușurată, așteptându-se să fie Lewis – deși, dacă ar fi avut mintea limpede, și-ar fi dat seama că Lewis putea pur și simplu să intre singur în casă. Abandonă sacul și coborî la parter, unde găsi un polițist cu un dosar albastru subțire în mână.

— Doamna Houghton? spuse ofițerul de poliție.

Ce mai voiau? Îi aveau deja băiatul în custodie.

— Avem un mandat de percheziție.

Bărbatul îi înmână hârtiile și trecu pe lângă ea, urmat de alți cinci polițiști.

— Jackson și Walhorne, voi mergeți în camera băiatului. Rodriguez, pivnița. Tewes și Gilchrist, începeți cu parterul, și toată lumea, să ne asigurăm că verificăm robotul telefonic și toate echipamentele informatice… Apoi o observă pe Lacy, care rămăsese tot acolo, înlemnită. Doamnă Houghton, va trebui să părăsiți incinta.

Polițistul o escortă până în holul propriei case. Lacy îl urmă, în stare de șoc. Ce-o să creadă când o să ajungă în camera lui Peter și o să găsească sacul ăla de gunoi? O să-l învinovățească pe Peter pentru asta? Sau pe Lacy, pentru că încercase să-l ajute?

Oare îl descoperiseră deja?

Un val de aer rece o lovi pe Lacy în față când se deschise ușa.

— Pentru cât timp?

— Până terminăm, spuse ofițerul ridicând din umeri și o lăsă afară, în frig.

Jordan McAfee era avocat de aproape douăzeci de ani și credea din toată inima că auzise și că văzuse tot ce era de văzut și de auzit până acum, când el și soția lui, Selena, stăteau în fața televizorului și urmăreau reportajul CNN despre împușcăturile de la Liceul Sterling.

— E ca masacrul de la Columbine, zise Selena. Aici, la doi pași de noi.

— Doar că acum, murmură Jordan, e cineva în viață pe care să se dea vina.

Se uită la bebelușul din brațele nevestei lui, cu ochii albaștri și tenul de culoarea cafelei, un amestec din genele lui de protestant alb, anglo-saxon, și cele ale Selenei, cu membrele ei lungi și pielea de abanos, și se întinse după telecomandă să dea volumul mai încet, în caz că băiatul lui asimila cumva în subconștient cele auzite.

Jordan cunoștea Liceul Sterling. Era chiar vizavi de frizerul lui și la doar două cvartale distanță de încăperea de deasupra băncii pe care o închiriase pentru biroul lui de avocatură. Reprezentase câțiva elevi care fuseseră găsiți cu iarbă în torpedo sau care fuseseră prinși bând alcool la colegiul din oraș, minori fiind. Selena, care nu era doar soția, ci și investigatoarea lui, mergea uneori la școală ca să stea de vorbă cu puștii despre un caz.

Nu locuiau aici de multă vreme. Fiul lui, Thomas – singurul lucru bun care ieșise din prima lui căsnicie jalnică – absolvise liceul în Salem Falls și era student în anul doi la Yale, unde Jordan cheltuia 40.000 de dolari pe an ca să audă că planurile lui de carieră erau să devină fie artist „performativ”, fie istoric de artă, fie clovn profesionist. Jordan o ceruse în cele din urmă pe Selena de soție, după ce rămăsese însărcinată, și se mutaseră în Sterling – pentru că școala avea o reputație foarte bună.

Ca să vezi.

Când sună telefonul, iar Jordan – care nu voia să vadă știrile, dar nici nu putea să-și ia ochii de la ele – nu făcu nicio mișcare să răspundă, Selena îi lăsă copilul în brațe și se întinse după receptor.

— Hei, spuse ea. Ce faci?

Jordan se uită la ea și ridică din sprâncene.

— Thomas, îi șopti Selena. Da, stai puțin, e aici.

Jordan luă telefonul de la Selena.

— Ce naiba se întâmplă acolo? întrebă Thomas. Numai despre Liceul Sterling se vorbește pe MSNBC.com.

— Nici eu nu știu mai mult decât tine, spuse Jordan. E iadu' pe pământ.

— Îi știu pe unii dintre puștii de acolo. Ne-am întrecut cu ei într-o competiție atletică. Nu se poate să se întâmple așa ceva.

Jordan încă auzea sirenele ambulanțelor în depărtare.

— Se-ntâmplă, spuse el, și-apoi auzi un clic pe fir – apel în așteptare. Stai așa, tre' să răspund.

— Domnul McAfee?

— Da…

— Ăă… am înțeles că sunteți avocat. Mi-a dat numele dumitale Stuart McBride de la Colegiul Sterling…

La televizor, o listă cu numele victimelor confirmate începuse să curgă pe ecran împreună cu pozele din anuarul școlii.

— Știți ceva, mai așteaptă cineva pe linia cealaltă. Puteți să-mi dați numele și numărul de telefon și vă sun eu după aceea?

— Mă întrebam dacă-mi puteți reprezenta băiatul, spuse apelantul. E băiatul care… Cel de la liceu care… Vocea îi tremură, apoi îi cedă cu totul. Se spune că băiatul meu e cel care a făcut-o.

Jordan se gândi la ultima oară când reprezentase în instanță un adolescent. Exact ca acesta, Chris Harte fusese găsit cu arma crimei în mână.

— O să… o să acceptați cazul?

Jordan uită de Thomas, care aștepta pe linia cealaltă. Uită de Chris Harte și cum cazul lui aproape că-l terminase psihic. În schimb, se uită la Selena și la copilul din brațele ei. Sam se smuci, încercând să o apuce de un cercel. Băiatul ăsta – cel care intrase în dimineața aceea în Liceul Sterling și comisese un masacru – era fiul cuiva. Și în ciuda unui oraș care avea să fie zguduit ani de zile și în ciuda reportajelor media care aproape că

atinseseră punctul de saturație, merita un proces corect.

— Da, spuse Jordan. Îl accept.

În cele din urmă – după ce pirotehniștii demontaseră bomba improvizată din mașina lui Peter Houghton; după ce o sută șaisprezece cartușe fuseseră găsite împrăștiate prin școală de la gloanțele trase; după ce tipii de la criminalistică începuseră să măsoare probele și amplasarea cadavrelor pentru a putea realiza o diagramă la scară a locului; după ce tehnicienii de la omucideri făcuseră primele dintre sutele de poze pe care aveau să le pună în dosare indexate – Patrick îi chemă pe toți în sala de festivități a școlii și se urcă pe scena întunecoasă.

— Avem un volum imens de informații, spuse el mulțimii din fața lui. O să fie mare presiune asupra noastră să rezolvăm asta rapid, și s-o rezolvăm bine. Vreau să fiți toți aici peste douăzeci și patru de ore, ca să vedem cum stăm.

Oamenii începură să se împrăștie. La următoarea întâlnire, lui Patrick aveau să-i fie date dosarele complete cu fotografii, toate probele care nu fuseseră trimise la laborator și rezultatele celor trimise, în douăzeci și patru de ore, avea să fie atât de îngropat în avalanșa de hârțogăraie, încât n-avea să mai știe de el.

În timp ce ceilalți porneau spre diverse zone ale clădirii să-și termine sarcinile care aveau să le ia întreaga noapte și ziua următoare, Patrick se îndreptă spre mașina lui. Nu mai ploua. Intenționase să se întoarcă la secție ca să treacă în revistă probele care fuseseră confiscate din casa familiei Houghton, apoi să vorbească cu părinții, dacă mai erau încă dispuși. În schimb, se pomeni îndreptându-se cu mașina spre centrul medical, unde opri în parcare. Intră pe la Urgențe și-și arătă legitimația.

— Uite ce e, îi spuse el asistentei, știu că au fost aduși o mulțime de copii azi. Dar una dintre fete se numește Josie. Încerc s-o găsesc.

Asistenta își agită mâinile peste tastatura computerului.

— Josie și mai cum?

— Asta-i buba, recunoscu Patrick. Nu știu.

Un noian de informații inundă ecranul, iar asistenta ciocăni în sticlă cu degetul.

— Cormier. E sus, la etajul patru, salonul 422.

Patrick îi mulțumi și luă liftul până la etaj. *Cormier.* Numele îi suna cunoscut, dar nu-și dădea seama de unde. Se gândi că era un nume destul de comun – poate îl citise în ziar sau îl auzise la vreo emisiune de televiziune. Trecu pe lângă pupitrul asistentelor și-o luă de-a lungul holului, urmărind numerele de pe uși. Ușa salonului lui Josie era întredeschisă. Fata ședea în pat, în capul oaselor, învăluită în umbre, vorbind cu o siluetă care stătea lângă ea.

Patrick bătu încet la ușă și intră. Josie se uită la el cu o privire absentă; femeia de lângă ea se întoarse.

„Cormier", realiză Patrick. „Adică judecătoarea Cormier." Fusese chemat să depună mărturie la tribunal de câteva ori înainte ca ea să devină judecătoare la Curtea Superioară; mersese la ea pentru mandate în cazurile extreme – la urma urmei, ea avea experiență ca avocat din oficiu, ceea ce, după părerea lui Patrick însemna că, deși acum era cât se poate de scrupuloasă și de cinstită, tot existase o vreme în care lucrase pentru tabăra cealaltă.

— Doamnă judecător, spuse el. Nu mi-am dat seama că Josie e fiica dumitale.

Se apropie de pat.

— Cum te simți?

Josie îl scrută cu privirea.

— Vă cunosc?

— Eu te-am cărat afară…

Se opri, fiindcă judecătoarea îi puse mâna pe braț și îl trase deoparte, ca Josie să nu-i poată auzi.

— Nu-și amintește nimic din ce s-a întâmplat, șopti ea. Nu știu de ce, dar crede c-a fost implicată într-un accident de mașină… și eu… vocea îi pieri. N-am fost în stare să-i spun adevărul.

Patrick înțelegea – când iubești pe cineva, nu vrei să fii tu cel care-i faci lumea să se prăbușească.

— Vrei să-i spun eu?

Judecătoarea ezită, apoi încuviință recunoscătoare din cap. Patrick se întoarse iarăși spre Josie.

— Te simți bine?

— Mă doare capul. Doctorii au zis că am o contuzie și că trebuie să rămân aici peste noapte, zise ea, ridicând privirea spre el. Presupun că ar trebui să vă mulțumesc că m-ați salvat. Dintr-odată, o licărire curioasă îi traversă chipul. Știți ce s-a întâmplat cu Matt? Băiatul care era în mașină cu mine?

Patrick se așeză pe marginea patului.

— Josie, spuse el cu blândețe, n-ai avut un accident de mașină. A fost un incident la școala ta – un elev a intrat în școală și a început să împuște lumea.

Josie scutură din cap, încercând să îndepărteze cuvintele.

— Matt a fost una dintre victime.

Lui Josie i se umplură ochii de lacrimi.

— E bine?

Patrick se uită în jos, la modelul de pe țesătura păturii dintre ei.

— Îmi pare rău.

— Nu, spuse Josie. Nu, minți!

Se întinse spre Patrick, lovindu-l peste față și piept. Judecătoarea sări să-și țină fiica, dar Josie era de nestăpânit – țipa, plângea, zgâria, atrăgând atenția asistentelor de cealaltă parte a holului. Două dintre ele veniră numaidecât în salon,

ușuindu-i pe Patrick și pe judecătoarea Cormier, ca să-i administreze un sedativ lui Josie.

Pe coridor, Patrick se sprijini de perete și închise ochii. Dumnezeule mare! La asemenea suferință avea să-și supună toții martorii? Tocmai voia să-i ceară scuze judecătoarei că o supărase pe Josie când îl atacă și ea, întocmai ca fiica ei.

— Ce naiba crezi că faci, de ce i-ai spus de Matt?

— Dumneata m-ai rugat, spuse Patrick pe un ton furios.

— Să-i spui despre ce s-a întâmplat la școală, îl corectă judecătoarea. Nu să-i spui că iubitul ei e mort!

— Știi prea bine că Josie ar fi aflat mai devreme sau mai…

— Mai târziu, îl întrerupse judecătoarea. Mult mai târziu.

Asistentele își făcură apariția în pragul ușii.

— Doarme acum, șopti una dintre ele. Venim mai încolo să o verificăm.

Așteptară amândoi să se îndepărteze suficient ca să nu audă.

— Uite ce e, spuse Patrick încordat. Astăzi am văzut copii împușcați în cap, copii care n-o să mai meargă niciodată, copii care au murit pentru că erau în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Fiica ta… e în stare de șoc… dar e printre cei norocoși.

Cuvintele lui o loviră din plini ca o palmă dată cu putere. Pentru o clipă, în timp ce Patrick o privea, nu mai văzu furie în ochii judecătoarei. În schimb, toate care, din fericire, nu se petrecuseră îi întunecară privirea; gura i se îmblânzi de ușurare. Apoi, la fel de brusc, trăsăturile i se relaxară, păru impasibilă.

— Îmi pare rău. De obicei nu sunt așa. Doar că… a fost o zi îngrozitoare.

Deși încercă, Patrick nu mai găsi nicio urmă din emoția care, preț de o clipă, o zdruncinase. Fără

cusur. Așa era.

— Știu că încerci doar să-ți faci meseria, spuse judecătoarea.

— Aș vrea să vorbesc cu Josie… dar nu pentru asta am venit. Sunt aici pentru că ea a fost prima… Ei bine, voiam doar să știu că e în regulă. Îi oferi judecătoarei Cormier un zâmbet abia schițat, genul de zâmbet care poate să înceapă să-ți frângă inima. Ai grijă de ea, adăugă el, după care se întoarse și se îndepărtă pe hol, conștient de căldura privirii ei pe spatele lui și cât de mult semăna cu o atingere.

Cu doisprezece ani în urmă

În prima lui zi de grădiniță, Peter Houghton se trezi la ora 04:32. Intră în dormitorul părinților și-i întrebă dacă era ora să ia autobuzul spre grădiniță. De când se știa, îl urmărise pe fratele lui, Joey, cum se urcă în autobuz, și era un mister de proporții colosale: felul în care se reflecta soarele pe nasul lui galben și cârn, ușa care se căsca precum fălcile unui dragon, oftatul dramatic pe care-l scotea când oprea în stație. Peter avea o mașinuță Matchbox care arăta exact precum autobuzul cu care mergea Joey la școală – același autobuz cu care avea să meargă și el acum.

Mama lui îi spuse să se culce la loc până se face dimineață, dar nu reuși. În schimb, se îmbrăcă în hainele speciale pe care i le cumpărase mama pentru prima zi de grădiniță și se întinse pe pat, așteptând. Fu primul în bucătărie la micul dejun, iar mama îi pregăti clătite cu fulgi de ciocolată – preferatele lui. Îl sărută pe obraz și-i făcu o poză, așa cum stătea la masa din bucătărie, și apoi alta în care era îmbrăcat cu haina și avea ghiozdanul gol în spate, precum carapacea unei țestoase.

— Nu-mi vine să cred că puiul meu merge la școală, spuse mama lui.

Joey, care anul acela era în clasa întâi, îi spuse să lase prostiile.

— E doar școală, zise el. Mare scofală!

Mama lui Peter îi termină de închis nasturii hainei.

— Și pentru tine a fost mare scofală odată.

Apoi îi spuse lui Peter că avea o surpriză pentru el. Intră în bucătărie și reapăru cu o cutie pentru prânz cu Superman. Superman se întindea în afară, de parcă ar fi încercat să se elibereze din metal. Întregul lui corp ieșea în evidență ușor față de fundal, precum literele din cărțile pentru nevăzători. Lui Peter îi plăcea să creadă că, dacă n-

ar fi putut vedea, ar fi reușit să-și dea seama că asta era cutia lui pentru prânz. Luă cutia de la mama lui, după care o îmbrățișă. Auzi zgomotul fructelor care se rostogoleau înăuntru, foșnetul hârtiei cerate, și-și imagină cum arăta interiorul cutiei, ca niște organe misterioase.

Așteptară la capătul aleii, și exact așa cum visase Peter de atâtea ori, autobuzul galben își făcu apariția pe culmea dealului.

— Încă una, strigă mama lui și-i mai făcu o poză lui Peter cu autobuzul care oprea zgomotos în stație, în spatele lui. Joey, să ai grijă de fratele tău. Apoi îl sărută pe Peter pe frunte. Băiatul meu mare, spuse ea, strângând din buze, ca atunci când încerca să-și înăbușe plânsul.

Dintr-odată, Peter își simți stomacul numai noduri. Dacă grădinița nu era așa de grozavă pe cât își închipuise el? Dacă educatoarea lui semăna cu vrăjitoarea de la programul acela TV care-i dădea uneori coșmaruri? Dacă uita în ce direcție trebuia să facă litera *E* și toată lumea râdea de el?

Șovăind, urcă scările autobuzului. Șoferul purta o jachetă în stil militar și-i lipseau doi dinți din față.

— Sunt locuri în spate, spuse el, iar Peter înaintă pe culoar, uitându-se după Joey.

Fratele lui stătea lângă un băiat pe care Peter nu-l cunoștea. Joey îl privi pe când trecea pe lângă el, dar nu spuse nimic.

— Peter!

Se întoarse și o văzu pe Josie, care bătea cu palma locul liber de lângă ea. Avea părut negru prins în codițe și purta fustă, chiar dacă ea nu putea să suporte fustele.

— Ți-am ținut un loc, spuse Josie.

Se așeză lângă ea și deja se simțea mai bine. Era într-un *autobuz.* Stătea lângă prietena lui cea mai bună din lume.

— Ce marfă e cutia pentru prânz, spuse Josie.

El o ridică puțin, ca să-i arate cum îl puteai face pe Superman să pară că se mișcă dacă o clătinai și, tocmai atunci, cineva întinse o mână de peste culoar. Un băiat cu brațe de maimuțoi și cu șapcă de baseball îi smulse lui Peter cutia din mână.

— Hei, ciudatule, spuse el, vrei să-l vezi pe Superman cum zboară?

Înainte ca Peter să înțeleagă ce făcea băiatul mai mare, acesta deschise geamul și-i aruncă cutia. Peter se ridică, lungindu-și gâtul ca să se uite în spate, pe geamul de urgență. Cutia lui pentru prânz căzu de-a dura pe asfalt și se deschise. Mărul i se rostogoli pe linia galbenă punctată de pe șosea și dispăru sub roata unei mașini.

— Stai jos, strigă șoferul de autobuz.

Peter se lăsă înapoi pe scaun. Își simțea obrajii reci, dar urechile îi ardeau. Îi auzea pe băiat și pe prietenii lui cum râd, așa de tare de parcă s-ar fi întâmplat totul în capul lui. Apoi simți cum îșsi strecoară Josie mâna într-a lui.

— Am unt de arahide, șopti ea. Mâncăm împreună.

Alex stătea în sala de conferințe a închisorii, peste masă de cel mai nou client al ei, Linus Froom. În dimineața aceea, la ora patru, se îmbrăcase în negru, își trăsese pe cap o mască de schi și jefuise sub amenințarea armei magazinul unei benzinării. Când fusese chemată poliția, după ce Linus fugise, găsiseră pe jos un telefon celular. Telefonul sunase pe biroul detectivului.

— Omule, spuse apelantul. Ăsta e mobilu' meu. Îl ai tu?

Detectivul confirmă și îl întrebase unde îl pierduse.

— La benzinăria din Irvind, omule. Am fost acolo acum vreo juma' de oră.

Detectivul îi propusese să se întâlnească la intersecția dintre Route 10 cu Route 25A; îi aducea el mobilul.

Inutil de spus că Linus Froom își făcuse apariția și fusese arestat pentru jaf.

Alex își privi clientul peste masa tocită. În clipa asta fiica ei bea suc, mânca prăjiturele, asculta povești, participa la cursul de colorat pentru avansați sau cine știe ce altceva se făcea în prima zi de grădiniță, iar ea era blocată în sala de conferință a închisorii din ținut cu un infractor prea prost ca să se priceapă cât de cât la „meseria" lui.

— Scrie aici, spuse Alex în timp ce frunzărea raportul poliției, că a existat o altercație când detectivul Chisholm ți-a citit drepturile?

Linus ridică privirea. Era un puști – doar nouăsprezece ani – cu acnee și sprâncenele unite.

— Credea că-s bătut în cap.

— Ți-a *spus* el asta?

— M-a întrebat dacă știu să citesc.

Așa făceau toți polițiștii; trebuiau să se asigure că infractorii își înțelegeau drepturile.

— Și, din câte s-ar părea, răspunsul tău a fost „Alo, cap sec, arăt eu a dobitoc?"

Linus ridică din umeri.

— Ce era să zic?

Alex își ciupi puntea nasului. Zilele petrecute de ea la biroul avocatului public erau o ceață epuizantă de astfel de momente: o mulțime de energie și de timp consumate în numele cuiva care – o săptămână, o lună sau un an mai târziu – avea să se regăsească din nou în fața ei. Și totuși, pentru ce altceva mai era calificată? Ăsta era universul în care alesese să lucreze.

I se auzi pagerul. Se uită la număr și îl dădu pe silent.

— Linus, cred că vom fi nevoiți să pledăm vinovat.

Îl lăsă pe Linus pe mâinile gardianului și se strecură în biroul secretarei de la închisoare ca să-i împrumute telefonul.

— Slavă Domnului, spuse Alex, când persoana de la capătul celălalt al firului ridică receptorul. M-

ai salvat, mai aveam puțin și mă aruncam de la etajul trei al închisorii.

— Nu uita că au gratii, spuse Whit Hobart, râzând. Pe vremuri mă gândeam că le-au instalat nu ca să-i țină pe deținuți înăuntru, ci ca să-i împiedice pe avocații lor din oficiu s-o ia la fugă când își dau seama cât de urâte sunt cazurile lor.

Whit fusese șeful lui Alex când se alăturase biroului avocatului public din New Hampshire, dar se pensionase în urmă cu nouă luni. O adevărată legendă în domeniu, Whit devenise ca un tată pentru ea – unul care, spre deosebire de tatăl ei adevărat, o lăuda, în loc să o critice. Și-ar fi dorit să fie aici cu ea în clipa asta, în loc să se afle în nu știu ce comunitate de golf de la țărmul mării. Ar scoate-o să ia prânzul împreună și i-ar spune povești care ar face-o să-și dea seama că toți avocații din oficiu aveau clienți și cazuri precum cel al lui Linus. Apoi, făcea el cumva să o lase cu nota de plată și cu o hotărâre reînnoită de a relua lupta.

— De ce ești treaz la ora asta? întrebă Alex. Ceaiul de dimineață?

— Nț, afurisitu' de grădinar m-a trezit cu suflanta de frunze. Ce am ratat pe acolo?

— Nimic cine știe ce. Doar că biroul nu mai e același fără tine. Lipsește… o anumită *energie.*

— Energie? Al, sper că nu devii vreo sclavă New Age care citește în cristale.

Alex zâmbi.

— Nu.

— Bun. Pentru că de asta te-am sunat. Am o slujbă pentru tine.

— Am *deja* o slujbă. De fapt, am suficient de muncă pentru *două* slujbe.

— Trei tribunale districtuale din zonă anunță posturi libere în *Bar News.* Ar trebui să aplici și tu, Alex.

— Să fiu judecător? zise ea și începu să râdă. Whit, ce fumezi tu zilele astea?

— Te pricepi la asta, Alex. Te pricepi să iei decizii. Nu ești temperamentală. Nu permiți emoțiilor să stea în calea muncii tale. Ai perspectiva apărării, așa că înțelegi partea litigantă. Și ai fost întotdeauna un avocat excelent. În plus, spuse el după o ezitare, nu se întâmplă prea des ca o femeie guvernator din New Hampshire să aleagă un judecător.

— Mulțumesc pentru votul de încredere, spuse Alex, dar nu sunt nici pe departe persoana potrivită pentru postul ăsta.

Știa asta și pentru că tatăl ei fusese judecător la Curtea Superioară. Alex își amintea cum se rotea în scaunul lui, număra agrafe de hârtie, cum își trecea degetul mare peste suportul de birou fără pată, din catifea verde, ca să lase urme. Ridica receptorul și, când auzea tonul, vorbea singură. Se juca. Și, inevitabil, tatăl ei intra în încăpere și o dojenea pentru că deranjase un creion sau un dosar sau, Doamne ferește, chiar pe el însuși.

Pagerul începu din nou să-i vibreze la curea.

— Auzi, trebuie să ajung la tribunal. Poate luăm prânzul împreună săptămâna viitoare.

— Judecătorii au programul stabil, adăugă Whit. La ce oră se întoarce Josie de la grădiniță?

— Whit…

— Gândește-te la asta, spuse el și închise.

— Peter, zise mama lui, oftând, cum e posibil să o fi pierdut *iarăși*?

Trecu pe lângă tatăl lui, care-și turna o cană de cafea, și căută prin cămara întunecată o pungă de hârtie pentru pachetul de prânz. Peter ura gustările astea. Banana nu încăpea niciodată cum trebuie în pungă, iar sendvișul ajungea *întotdeauna* turtit. Dar ce altceva putea ea să facă?

— Ce-a pierdut? întrebă tatăl lui.

— Cutia pentru masa de prânz. A treia pe luna asta.

Mama lui se apucă să umple punga de hârtie – mai întâi fructul și cutiuța cu suc, și sendvișul deasupra. Se uită la Peter, care nu-și mânca micul dejun, ci își secționa șervețelul cu un cuțit. Făcuse, până acum, literele *H* și *T*.

— Dacă tragi de timp, o să pierzi autobuzul.

— Trebuie să începi să fii mai responsabil, spuse tatăl lui.

Când îi vorbea tatăl lui, Peter își imagina cuvintele ca un fum care umplea pentru o clipă încăperea și, până să-ți dai seama ce se întâmpla, dispărea.

— Pentru Dumnezeu, Lewis, are cinci ani.

— Nu-mi amintesc ca Joey să-și fi pierdut cutia de prânz de trei ori în prima lună de grădiniță.

Peter îl urmărea câteodată pe tatăl lui jucând fotbal cu Joey în curtea din spate. Picioarele le țâșneau în aer ca niște pistoane – înainte, înapoi, înainte – de parcă ar fi făcut un dans cu mingea. Când Peter încerca să li se alăture, se încurca în propria frustrare. Ultima oară, își dăduse autogol din greșeală. Se uitase peste umăr la părinții săi.

— Nu sunt Joey, spusese el, și cu toate că nu-i răspunseseră nimic, le auzise totuși răspunsul:

— Știm.

— Doamnă avocat Cormier?

Alex ridică privirea și descoperi un fost client care stătea în fața biroului ei, cu un zâmbet larg pe chip.

Îi luă o clipă să-și dea seama cine era. Teddy MacDougal sau MacDonald, ceva de genul acesta. Își amintea învinuirea: ultraj, violență domestică. El și nevasta lui se îmbătaseră și săriseră unul la altul. Alex îl ajutase să fie achitat.

— Am ceva pentru dumneavoastră, spuse Teddy.

— Sper că nu mi-ai cumpărat nimic, răspunse ea, și nu glumea – era vorba despre un bărbat din North Country care era atât de sărac, încât podeaua

casei lui era din pământ și își umplea congelatorul cu ce reușea să vâneze.

Lui Alex nu-i plăcea ideea de vânătoare, dar înțelegea că unii dintre clienții ei – precum Teddy – nu o practicau ca sport, ci pentru supraviețuire. Și tocmai de aceea pentru el o condamnare ar fi fost devastatoare: l-ar fi costat armele de foc.

— N-am dat bani pe el, promit, spuse Teddy rânjind. E în camioneta mea. Haideți afară!

— Nu poți să-l aduci aici?

— O, nu, asta nu pot să fac.

„Of, excelent", se gândi Alex. „Ce-ar putea avea în camionetă, de nu poate să intre cu el înăuntru."

Îl urmă pe Teddy afară în parcare și, în partea din spate a camionetei, dădu cu ochii de un urs imens, mort.

— E pentru congelatoru' dumneavoastră, spuse el.

— Teddy, e enorm. Poți să mănânci din ăsta toată iarna.

— Ba bine că nu! Da' m-am gândit la dumneavoastră.

— Mulțumesc tare mult. Chiar apreciez gestul, dar eu nu mănânc carne. Și n-aș vrea să se irosească, zise ea, atingându-i brațul. Vreau să-l păstrezi tu.

Teddy se uită chiorâș în soare.

— În regulă.

Făcu un semn din cap spre Alex, se urcă în camionetă și ieși în trombă din parcare în timp ce ursul se lovea de pereții remorcii.

— Alex!

Se întoarse și o văzu pe secretara ei stând în prag.

— Tocmai am primit un telefon de la școala fiicei tale. Josie a fost trimisă în biroul directorului.

— Josie să aibă probleme la școală? Pentru ce? întrebă Alex.

— A bătut măr un băiat pe terenul de joacă.

Alex se îndreptă spre mașină.

— Spune-le că vin acum.

În drum spre casă, Alex se tot uita la fiica ei în oglinda retrovizoare. Josie plecase la școală în dimineața aceea cu un cardigan alb și pantaloni kaki; acum cardiganul era plin de praf. Părul care i se desfăcuse din coadă era plin de frunze. Cardiganul avea o gaură în cot; buza încă îi sângera. Și – ceea ce era și mai uimitor – se pare că ieșise mult mai bine din asta decât băiatul cu care se încăierase.

— Hai, spuse Alex, conducând-o pe Josie către baia de la etaj.

Acolo, îi dădu jos fusta, îi curăță tăieturile, le unse cu Neosporin și le acoperi cu plasturi. Se așeză în fața lui Josie pe covorașul de baie care părea făcut din blana lui Cookie Monster.

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?

Lui Josie începu să-i tremure buza de jos și izbucni în plâns.

— E vorba de Peter, spuse ea. Drew se ia de el tot timpul și Peter suferă, așa că azi am vrut să fie invers.

— Nu sunt și profesori pe terenul de joacă?

— Asistenți.

— Ei bine, trebuia să le spui că se ia cineva de Peter. În primul rând, să-l bați pe Drew înseamnă să fii și tu la fel de rea ca el.

— Dar ne-am dus la asistenți, se plânse Josie. Le-au spus lui Drew și celorlalți copii să-l lase în pace pe Peter, dar nu ascultă niciodată.

— Așa că ai făcut ce ai crezut tu că e mai bine la momentul ăla? întrebă Alex.

— Da. Pentru Peter.

— Imaginează-ți că ai face asta *întotdeauna.* Imaginează-ți că îți place haina cuiva mai mult decât a ta, așa că o iei.

— Asta înseamnă să furi, spuse Josie.

— Exact. *De asta* există reguli. Nu poți să încalci regulile, nici măcar atunci când pare că toți

ceilalți fac asta. Pentru că dacă alegi să o faci – dacă alegem cu toții să o facem –, lumea o să devină un loc îngrozitor. Unul în care hainele se fură și oamenii sunt bătuți pe terenul de joacă, în loc să facem *ce e bine,* uneori trebuie să ne mulțumim să facem ce se cuvine.

— Care-i diferența?

— Ce e bine e ceea ce crezi tu că trebuie să faci. Ce se cuvine e *ceea ce trebuie* făcut – când te gândești nu doar la tine și la ceea ce simți, dar și la celelalte lucruri –, cine mai este implicat, ce s-a întâmplat înainte și ce spun regulile, explică ea, uitându-se la Josie. Peter de ce nu a ripostat?

— Credea că o să aibă probleme.

— Exact ce spuneam, zise Alex.

Genele lui Josie erau încărcate cu lacrimi.

— Ești supărată pe mine?

Alex ezită.

— Sunt furioasă pe asistenți că n-au fost atenți când copiii se luau de Peter. Și nu sunt încântată că ai pocnit un băiat în nas. Dar sunt mândră de tine că ai vrut să-ți aperi prietenul, spuse ea și o sărută pe Josie pe frunte. Du-te să-ți iei niște haine care nu sunt găurite, Wonder Woman.

În timp ce Josie se târa spre dormitorul ei, Alex rămase așezată pe podeaua din baie. Se gândi că pentru a împărți dreptate cel mai mult conta să fii prezent și dedicat – spre deosebire de acei asistenți de pe terenul de joacă, de pildă. Puteai să fii ferm fără să fii și autoritar; puteai să te asiguri că cunoști regulile; puteai să iei în considerare toate dovezile înainte să ajungi la o concluzie.

Să fii o judecătoare bună și să fii o mamă bună, și-a dat seama Alex, nu erau lucruri chiar atât de diferite.

Se ridică în picioare, coborî la parter și ridică receptorul. Whit răspunse după al treilea țârâit.

— Bine, îi zise ea. Spune-mi ce am de făcut.

Scaunul era prea mic pentru fundul lui Lacy; genunchii nu-i încăpeau sub bancă; culorile de pe pereți erau prea vii. Educatoarea care stătea în fața ei era atât de tânără, încât Lacy se întrebă dacă putea să bea un pahar de vin când ajungea acasă după serviciu fără să încalce vreo lege.

— Doamnă Houghton, spuse educatoarea, aș vrea să vă pot da o explicație mai bună, dar adevărul este că unii copii sunt ca un magnet pentru genul ăsta de hărțuire. Alți copii observă o slăbiciune și o exploatează.

— Care e slăbiciunea lui Peter? întrebă ea.

Educatoarea zâmbi.

— Eu n-o consider o slăbiciune. E sensibil și dulce. Dar asta înseamnă că nu prea sunt șanse să alerge prin curte cu ceilalți băieți jucându-se de-a urmăririle de poliție. Mai curând stă și colorează într-un colț cu Josie. Iar ceilalți copii din clasă observă.

Lacy își aminti de-o vreme, pe când era în școala primară, puțin mai mare decât Peter, când creșteau pui de găină la incubator. Șase pui ieșiseră din ouă, dar unul dintre ei avea un picior beteag. Era întotdeauna ultimul la tăvița cu mâncare și apă și era mai sfrijit și mai nesigur decât frații lui. Într-o zi, puiul schilodit fusese lovit cu ciocul de ceilalți până a murit, sub privirile îngrozite ale întregii clase.

— Comportamentul acestor băieți nu este tolerat, o asigură educatoarea pe Lacy. Cum observăm ceva, îl trimitem imediat pe copilul în cauză la director.

Deschise gura de parcă ar fi vrut să zică ceva, apoi o închise la loc.

— Ce este?

Educatoarea coborî privirea, uitându-se la bancă.

— Problema este, din păcate, că reacția aceasta poate avea efectul opus. Băieții îl identifică pe

Peter drept motivul pentru care intră în belele, iar asta perpetuează ciclul de violență.

Lacy simți cum se aprinde la față.

— Ce-aveți de gând să faceți personal, ca să vă asigurați că nu se mai întâmplă niciodată așa ceva?

Se aștepta ca educatoarea să-i vorbească despre vreo pedeapsă care ar fi fost dată în cazul în care Peter mai era chinuit de grupul acela de băieți. În schimb, tânăra zise:

— Îi arăt lui Peter cum să se apere. Dacă cineva se bagă în fața lui la coada de la cantină sau dacă cineva îl necăjește, să spună ceva în loc să accepte pur și simplu ce i se întâmplă.

Lacy se uită la ea clipind.

— Nu-mi… nu-mi vine să cred ce aud. Deci, dacă îl împinge cineva, trebuie să facă și el același lucru? Când îi varsă cineva mâncarea pe podea, ar trebui să răspundă în același fel?

— Sigur că nu…

— Deci, ca să se simtă în siguranță la școală, îmi spuneți că Peter va trebui să înceapă să se comporte ca băieții care-i fac asta?

— Nu, vă vorbesc despre realitatea din școli, o corectă profesoara. Uitați cum stă treaba, doamnă Houghton. Pot să vă spun ce vreți să auziți. Pot să vă spun că Peter este un copil minunat, ceea ce e. Pot să vă spun că școala îi va învăța pe copii despre toleranță și-i va disciplina pe băieții care-l chinuie pe Peter și că asta va fi suficient ca să-i oprească. Dar realitatea tristă este că dacă Peter vrea ca situația asta să ia sfârșit, va trebui să facă parte din soluție.

Lacy își privi mâinile. Păreau imense pe suprafața pupitrului micuț.

— Mulțumesc. Pentru sinceritate.

Se ridică în picioare cu grijă, căci așa se cade să te miști într-o lume în care nu mai încapi de mult. Ieși din clasă. Peter aștepta pe o bancă mică din lemn de lângă dulăpioarele de pe hol. Fiind mama lui Peter, era datoria ei să-i netezească drumul care

i se întindea dinainte, ca să nu se poticnească. Dar dacă nu reușea tot timpul să înlăture obstacolele pentru el? *Asta* încercase oare să-i spună educatoarea? Se lăsă pe vine în fața lui Peter și-i apucă mâinile.

— Știi că te iubesc, nu? îl întrebă Lacy.

Peter încuviință din cap.

— Știi că îți vreau doar binele.

— Da, spuse Peter.

— Știu despre cutiuțele pentru prânz. Știu ce s-a întâmplat cu Drew. Știu că Josie l-a pocnit. Știu ce lucruri spune despre tine.

Lacy simți cum i se umpleau ochii de lacrimi.

— Data viitoare când se întâmplă asta, trebuie să te aperi. *Trebuie,* Peter. Dacă nu, o să… o să te pedepsesc.

Viața nu e corectă. Lacy fusese ignorată când fusese vorba de promovări, indiferent cât de mult își dădea silința la serviciu. Văzuse mame care avuseseră mare grijă de ele și, cu toate astea, bebelușii li se născuseră morți, în timp ce femei dependente de droguri nășteau copii sănătoși. Văzuse fete de paisprezece ani murind de cancer ovarian înainte să aibă șansa de a trăi cu adevărat. Nu te puteai lupta cu nedreptățile sorții; tot ce puteai să faci era să mergi mai departe și să speri că într-o bună zi lucrurile se vor schimba. Dar, cumva, era mult mai greu să rabzi și să fii tare când era vorba de copilul tău. O durea sufletul la gândul că trebuia să dea în lături cortina inocenței, ca Peter să înțeleagă că oricât de mult îl iubea ea, că oricât și-ar fi dorit ea o lume perfectă pentru el, lucrurile nu stăteau întotdeauna așa.

Înghițind în sec, se holbă la Peter, încercând să se gândească la ceva care să-l motiveze să se apere singur, la o pedeapsă care i-ar fi putut schimba comportamentul, chiar dacă o durea sufletul să facă asta.

— Dacă se mai întâmplă… nu te mai joci cu Josie o lună.

Închise ochii când dădu ultimatumul. Nu era genul de educație pe care voia să o ofere, dar se pare că sfaturile ei obișnuite – fii bun, fii politicos, poartă-te așa cum vrei să se poarte și alții cu tine – nu-l ajutaseră deloc pe Peter. Dacă o amenințare l-ar fi putut face pe Peter să clocotească de furie, într-atât încât Drew și ceilalți copii groaznici s-ar retrage cu cozile între picioare, atunci Lacy asta avea să facă.

Îi îndepărtă lui Peter părul de pe față, observând cum îndoiala îi umbrea trăsăturile – și de ce n-ar fi făcut-o? Mama lui nu-i mai dăduse niciodată o *asemenea* îndrumare.

— E un bătăuș. Un nesimțit mic. Dar o să crească mare și o să devină un nesimțit și mai mare, iar tu – tu o să crești mare și o să devii o persoană incredibilă, spuse Lacy, zâmbindu-i larg băiatului ei. Într-o bună zi, Peter, toată lumea o să știe cine ești.

Erau două leagăne la locul de joacă, și uneori trebuia să-ți aștepți rândul ca să te dai în ele. Când se întâmpla asta, Peter își încrucișa degetele și-și dorea să nu-i pice cel care fusese aruncat în jurul barei de un băiat din clasa a cincea, cel care era incredibil de departe de pământ și în care era tare greu să te urci. Îi era frică să nu cadă în timp ce încerca să se urce în leagăn sau, și mai rău, să nu reușească deloc să se cocoațe în el.

Când aștepta cu Josie, se urca ea întotdeauna în leagănul acela. Se prefăcea că-i place mai mult, dar Peter își dădea seama că se prefăcea doar pentru că știa cât de mult îi *displăcea* lui.

În acea zi, în pauză, nu se dădeau în leagăne. Răsuciseră lanțurile iar și iar până ce ajunseseră ca niște sfori și apoi se cocoțau în picioare în leagăne și se învârteau. Din când în când, Peter lăsa capul pe spate, uitându-se la cer și imaginându-și că zboară.

Când se opriră, cele două leagăne se ciocniră unul de altul, iar picioarele li se încurcară. Ea începu să râdă și-și încovrigă gleznele cu ale lui, astfel încât erau conectați ca niște zale de lanț.

Peter se întoarse spre ea.

— Vreau să mă placă lumea, spuse el dintr-odată.

Josie dădu capul pe spate.

— Dar te place lumea.

Peter își dădu picioarele în lături, desprinzându-se de ea.

— Adică și altă lume, nu *doar* tu.

Completarea formularului pentru ocuparea postului de judecător îi luă lui Alex două zile și, în timp ce îl completa, se petrecu ceva remarcabil: își dădu seama că își dorea *cu adevărat* să devină judecătoare. În ciuda a ceea ce-i spusese lui Whit, în ciuda rezervelor ei inițiale, simțea că ia decizia potrivită din motivele potrivite.

Când Comisia de Selecție Judiciară o chemă la interviu, ținură să-i menționeze că nu oricine primea asemenea invitații. Că dacă Alex era chemată la interviu, o luau serios în considerare pentru postul în cauză.

Misiunea comisiei era să-i ofere guvernatorului o listă scurtă de candidați. Interviurile comisiei judiciare se țineau la conacul vechi al guvernatorului, Bridges House, în East Concord. Candidații erau primiți pe rând, la anumite intervale, pătrundeau pe una dintre intrări și ieșeau pe cealaltă, aparent pentru ca niciunul dintre ei să nu afle cine își mai depusese candidatura pentru post.

Cei doisprezece membri ai comisiei erau avocați, polițiști, directori executivi ai unor organizații pentru sprijinirea victimelor. O scrutau pe Alex cu privirea cu atâta intensitate, încât se aștepta să-i ia foc fața. Nu o ajuta nici faptul că stătuse trează jumătate de noapte cu Josie, care

avusese un coșmar despre un boa constrictor și refuzase să se culce la loc. Alex nu știa cine erau ceilalți candidați, dar era convinsă că nu era vorba despre mame singure care la ora 3 dimineața împunseseră gurile de aerisire ale radiatorului cu un băț ca să-i dovedească copilului că în spațiile întunecate nu se ascundea niciun șarpe.

— Îmi place ritmul, spuse ea cu grijă, răspunzând la o întrebare.

Erau răspunsuri pe care se așteptau să le primească, o știa și ea. Trucul era să insufle cumva un pic din personalitatea ei în răspunsurile standard, anticipate.

— Îmi place presiunea pe care o cer deciziile rapide. Țin mult la probatoriu. Am fost în săli de judecată cu judecători care nu-și fac temele din timp, dar eu nu pot funcționa așa.

Ezită, uitându-se la bărbații și femeile din fața ei, întrebându-se dacă ar trebui să se prezinte drept altcineva, așa cum făceau cei mai mulți oameni care candidau pentru posturi în domeniul judiciar sau dacă era mai bine să fie ea însăși și să lase să se întrevadă ceva din trecutului ei de avocat public.

Of, fir-ar să fie.

— Presupun că principalul motiv pentru care îmi doresc să devin judecător este faptul că iubesc felul în care curtea de judecată este un mediu al egalității de șanse. Când intri în sala de judecată, pentru acea perioadă scurtă de timp, cazul tău este cel mai important lucru din lume, pentru toate persoanele din sală. Sistemul funcționează pentru *tine.* Nu contează unde ești sau de unde vii – tratamentul de care ai parte depinde de litera legii, nu de variabilele socioeconomice.

Una dintre membrele comisiei lăsă privirea în jos, în notițele ei.

— Ce calități credeți că trebuie să aibă un judecător bun, domnișoară Cormier?

Alex simți o picătură de transpirație alunecându-i pe spate, printre omoplați.

— Trebuie să fie răbdător, dar ferm. Să dețină controlul, dar să nu fie arogant. Să cunoască probatoriul și regulile din sala de judecată. Făcu o pauză. Știu că probabil nu sunteți obișnuiți să auziți asta, dar cred că un judecător bun ar trebui să fie un maestru la tangram.

O femeie mai în vârstă din grupul de susținere a victimelor clipi rapid.

— Poftim?

— Tangram. Eu sunt mamă. Fetița mea are cinci ani. Și are un joc în care ți se dă conturul geometric al unei figuri – o barcă, un tren, o pasăre – și trebuie să o construiești cumva dintr-un set de piese de puzzle; triunghiuri și paralelograme – unele mai mari decât altele. E ușor dacă ai aptitudini bune pentru relațiile spațiale, pentru că trebuie să gândești neconvențional. Să fii judecător este similar. Ai o mulțime de factori care intră în conflict – părțile implicate, victimele, aplicarea legii, societatea, chiar *și precedentul* – și cumva trebuie să le folosești pe toate ca să rezolvi o problemă dintr-un cadru dat.

În tăcerea stânjenitoare care urmă, Alex întoarse capul și-l întrezări pe fereastră pe candidatul următor care tocmai ajunsese la intrarea în vestibul. Clipi, convinsă că nu văzuse bine, dar nu puteai să uiți buclele cărunte prin care îți trecuseși odinioară degetele; nu-ți puteai scoate din minte liniile pomeților și ale maxilarului pe care le trasaseși cu propriile buze. Logan Rourke – fostul ei profesor; fostul ei iubit; *tatăl* fiicei sale – intră în clădire și închise ușa.

Se pare că și el făcea parte dintre candidați. Alex trase aer în piept, chiar și mai hotărâtă să obțină postul decât era cu câteva secunde mai devreme.

— Domnișoară Cormier? spuse din nou femeia mai în vârstă, și Alex își dădu seama că ratase întrebarea.

— Da? Mă scuzați?

— V-am întrebat cât de bine vă descurcați la tangram.

Alex îi întâlni privirea.

— Doamnă, spuse ea, lăsând să-i scape un zâmbet larg, sun campioana statului New Hampshire.

La început, cifrele păreau pur și simplu mai grase. Dar apoi începură să se deformeze ușor, iar Peter fu nevoit să se uite chiorâș sau să se dea mai aproape ca să vadă dacă era un 3 sau un 8. Educatoarea îl trimise la asistenta medicală, care mirosea a pliculețe de ceai și a picioare, iar ea îl puse să privească un tablou cu litere de pe perete.

Noii lui ochelari de vedere erau ușori ca un fulg și aveau lentile speciale care nu se zgâriau chiar dacă se întâmpla să cadă sau dacă îi zburau în nisipul de la locul de joacă. Ramele erau făcute din sârmă, prea subțiri, după părerea lui, ca să susțină bucățile din sticlă curbată care-l făceau să pară că are ochi de bufniță: prea mari, prea strălucitori, prea albaștri.

Când Peter își primi ochelarii, fu uimit. Dintr-odată, ceața din zare se coagulă, formând o fermă cu silozuri, câmpuri și vaci. Literele de pe semnul roșu spuneau STOP. La colțul ochilor mama lui avea mici riduri precum cutele pe care le avea el la degete. Toți supereroii aveau accesorii – cureaua lui Batman, capa lui Superman – asta era a lui, și îi conferea vedere cu raze x. Era așa de încântat de noii lui ochelari, încât dormea cu ei.

Abia când ajunse la școală a doua zi, înțelese că auzul perfect mergea mână în mână cu vederea mai bună: „Aragaz cu patru ochiuri; orb ca un liliac”. Ochelarii lui nu mai erau un semn de distincție, ci doar o cicatrice, încă ceva care îl făcea diferit de restul lumii. Și asta nici nu era partea cea mai proastă.

Văzând lumea mai clar, Peter își dădu seama cum îl priveau oamenii când se uitau la el. De

parc-ar fi fost o glumă, de râsul lumii. Iar Peter, cu vederea lui perfectă, lăsa ochii în jos, ca să nu mai vadă.

— Suntem părinți subversivi, îi șopti Alex lui Lacy în timp ce stăteau cu genunchii la piept, semănând cu niște greieri la una dintre măsuțele pentru copii în timpul unei zile dedicate părinților la școală.

Luă regletele matematice – batoane colorate de doi, trei, patru – și formă cu ele un cuvânt urât.

— Toate bune și frumoase până când aflăm că cineva e judecătoare, o dojeni Lacy, în timp ce împrăștia cu mâna cuvântul.

— Ți-e teamă că o să te dea afară de la grădiniță din cauza mea? râse Alex. Cât despre partea cu judecătoarea, cred că am mai multe șanse să câștig la loterie.

— Om vedea, spuse Lacy.

Educatoarea se aplecă între cele două femei și întinse fiecăreia câte o bucată mică de hârtie.

— Astăzi îi invit pe toți părinții să scrie un cuvânt care le descrie cel mai bine copilul. Mai încolo o să facem un colaj din ele.

Alex se uită la Lacy.

— Un colaj de *iubire*?

— Nu mai fi anti-grădiniță.

— Nu sunt. De fapt, cred că tot ce trebuie să înveți despre lege înveți la grădiniță. Știi tu: Nu lovi, nu lua ce nu e al tău. Nu omorî oamenii. Nu-i viola.

— Oh, da, îmi amintesc lecția asta. Chiar după pauza de prânz, zise Lacy.

— Știi ce vreau să spun. E un contract social.

— Și dacă ajungi pe scaunul de judecător și trebuie să sprijini o lege în care nu crezi?

— În primul rând, ăsta e un mare *dacă.* Și-n al doilea rând, aș face-o. M-aș simți oribil în privința asta, dar aș face-o. Nu vrei un judecător care-și urmărește propriile interese, crede-mă.

Lacy începu să rupă marginea hârtiei în franjuri.

— Dacă ajungi una cu slujba, când mai ai șansa să fii *tu?*

Alex zâmbi și aranjă regletele într-un alt cuvânt urât.

— La zilele deschise cu părinții, presupun.

Dintr-odată își făcu apariția Josie, roșie în obraji.

— Mami, spuse ea, trăgând-o pe Alex de mână în timp ce Peter se cățăra în poala lui Lacy. Am terminat.

Fuseseră în colțul cu jocuri de construit, pregătind o surpriză. Lacy și Alex se ridicară, lăsându-se conduse pe lângă bibliotecă, pe lângă vrafurile de covorașe și masa pentru știință, unde mai trona încă experimentul cu dovleacul putrezit a cărui coajă cavernoasă și carne scofâlcită îi amintiră lui Alex de fața unui procuror pe care îl cunoștea.

— Asta e casa noastră, anunță Josie, împingând în lături un bloc care servea drept ușă de intrare.

— Suntem căsătoriți.

Lacy o înghionti pe Alex.

— Întotdeauna mi-am dorit să mă înțeleg bine cu rudele prin alianță.

Peter stătea pe un aragaz din lemn, amestecând mâncare imaginară într-o cratiță din plastic. Josie îmbrăcă un halat de laborator cu câteva mărimi mai mare.

— Tre' să plec la serviciu, mă-ntorc la timp pentru cină.

— Bine, spuse Peter. Avem chiftele.

— Care-i slujba ta? o întrebă Alex pe Josie.

— Sunt judecătoare. Îi trimit pe oameni la închisoare toată ziua și dup-aia vin acasă să mănânc pisghetti.

Înconjură casa din blocuri de construit și reintră pe ușa din față.

— Stai jos, spuse Peter. Iar ai întârziat.

Lacy închise ochii.

— Mi se pare mie sau pare că ne-am uita într-o oglindă nu tocmai măgulitoare?

Îi urmăriră pe Josie și pe Peter în timp ce-și puneau deoparte farfuriile și se mutau într-o altă parte a casei de jucărie, un pătrat mai mic din pătratul mare. Se întinseră acolo.

— E ora de culcare, explică Josie.

Învățătoarea veni în spatele lui Alex și Lacy.

— Toată ziua se joacă de-a casa. Nu e drăguț?

Alex îl urmări pe Peter cum se cuibărea pe-o parte. Josie se lipi de el, înfășurându-și brațul în jurul taliei lui. Se întrebă cum își formase fiica ei în minte imaginea unui cuplu, dat fiind că n-o văzuse pe mama ei ieșind nici măcar la o întâlnire.

O urmări pe Lacy cum se sprijină de unul dintre dulăpioare și scrie pe foaia ei de hârtie TANDRU. Cuvântul chiar îl descria perfect pe Peter – era tandru, aproape de o sensibilitate crudă. Era nevoie de cineva precum Josie – cuibărită în jurul lui ca o cochilie – care să-l protejeze.

Alex se întinse după un creion și netezi coala de hârtie. Adjectivele i se înlănțuiau în minte – erau atât de multe pentru fiica ei: *dinamică, loială, sclipitoare, minunată –,* dar se pomeni că formează alte litere.

„A mea”, scrise ea.

De data asta, când cutia pentru prânz lovi caldarâmul, se desfăcu din balamale, iar mașina din urma autobuzului școlar trecu peste sendvișul lui cu ton și peste punga de Doritos. Șoferul de autobuz, ca de obicei, nu observă. Băieții de clasa a cincea deveniseră deja atât de buni la asta, încât deschideau și închideau geamul autobuzului până să apuci măcar să-i strigi șoferului să oprească. Peter simți cum i se umplu ochii de lacrimi în timp ce băieții băteau palma. Auzea în minte vocea mamei lui – ăsta era momentul în care trebuia să fie tare și să se apere –, dar mama lui nu-și dădea

seama că asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

— Oh, Peter, oftă Josie în timp ce se așeza lângă ea.

El se uita în jos, la mănuși.

— Nu cred că pot să vin la tine acasă vineri.

— Cum așa?

— Pentru că mama a zis că mă pedepsește dacă îmi mai pierd cutia pentru prânz.

— Dar nu e corect, spuse Josie.

Peter ridică din umeri.

— Nimic nu e.

Nimeni n-a fost mai surprins decât Alex când guvernatoarea statului New Hampshire o alesese oficial pe ea dintr-o listă de trei candidați pentru postul de judecător la curtea districtuală. Deși era de înțeles de ce Jeanne Shaheen – o femeie guvernator tânără, democrată – ar fi vrut să numească o tânără judecătoare democrată, Alex fu totuși bulversată de veste când merse la interviu.

Doamna guvernator era mai tânără decât se așteptase Alex, și mai drăguță. „Exact ce-o să creadă cei mai mulți oameni despre mine dacă ajung în scaunul de judecător”, se gândi ea.

Se așeză pe scaun și-și strecură mâinile sub coapse ca să le oprească din tremurat.

— Dacă te nominalizez, spuse guvernatoarea, e ceva ce-ar trebui să știu?

— Vreți să spuneți dacă am ceva de ascuns?

Shaheen încuviință din cap. Important era, când venea vorba despre o numire oficială făcută de un guvernator, dacă persoana numită avea să dăuneze în vreun fel imaginii guvernatorului, la asta se rezuma totul. Shaheen voia să se asigure că totul era în regulă înainte să ia o decizie oficială și, pentru asta, Alex nu putea decât să o admire.

— O să vină cineva la audierea ta în fața Consiliului Executiv și să se opună numirii tale? o întrebă guvernatorul.

— Depinde. Oferiți permisii temporare la închisoarea de stat?

Shaheen râse.

— Să înțeleg că acolo au ajuns clienții tăi nemulțumiți?

— Tocmai de asta sunt nemulțumiți.

Guvernatoarea se ridică și-i strânse mâna lui Alex.

— Cred că o să ne înțelegem bine, spuse ea.

Maine și New Hampshire erau singurele două state rămase cu un consiliu executiv – un grup care acționa pentru verificarea directă a puterii guvernatorului. Pentru Alex, asta însemna că în luna dintre nominalizarea și audierea ei pentru confirmare trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să împace cinci bărbați republicani înainte să o supună la grele încercări.

Îi suna săptămânal, interesându-se dacă aveau întrebări care necesitau răspuns. Trebuise, de asemenea, să facă aranjamente pentru martori care să vorbească în numele ei la audierea de confirmare. După ani petrecuți ca apărător public, ar fi trebuit să fie floare la ureche, dar Consiliul Executiv nu voia să audă mărturii din partea unor avocați. Voiau în schimb pe cineva din comunitatea în care lucra și trăia Alex – de la învățătoarea ei din clasa I până la polițiști care o simpatizau, în ciuda loialității ei pentru Partea Întunecată. Dificultatea era că Alex trebuia să ceară favoruri pentru a-i face pe oamenii ăștia să se pregătească și să depună mărturie, dar trebuia în același timp să le clarifice că, dacă primea postul de judecător, nu putea să le ofere nimic în schimb.

Și, în cele din urmă, îi veni rândul și lui Alex să fie luată la întrebări. Se prezentă în biroul Consiliului Executiv din Camera Reprezentativă, răspunzând la întrebări care variau de la „Care a fost ultima carte pe care ați citit-o?” la „Cine poartă sarcina probei în cazuri de abuz și

neglijență?” Cele mai multe întrebări erau academice și priveau reguli de drept pe care trebuie să le aplice Curțile, până ce a fost luată prin surprindere.

— Domnișoară Cormier, cine are dreptul să judece pe altcineva?

— Ei bine, zise ea. Asta depinde dacă judeci din punct de vedere moral sau din punct de vedere legal. Moral, nimeni nu are dreptul să judece pe altcineva. Dar, din punct de vedere legal, nu este un drept, ci o responsabilitate.

— Care este punctul dumneavoastră de vedere în privința armelor de foc?

Alex ezită. Nu era o simpatizantă a armelor de foc. N-o lăsa pe Josie să vadă la televizor programe în care apăreau acte de violență. Știa ce se întâmplă când pui o armă în mâna unui copil cu probleme sau a unui soț furios, a unei neveste abuzate – apărase tipul acesta de clienți de prea multe ori ca să treacă cu vederea reacția catalitică.

Și totuși.

Era în New Hampshire, un stat conservator, în fața unui grup de republicani care erau îngroziți de perspectiva că ea s-ar putea dovedi o alegere imprevizibilă, de stânga. Urma să fie judecătoare în comunități în care vânătoarea nu era doar venerată, ci și necesară.

Alex luă o gură de apă.

— Din punct de vedere legal, sunt pentru armele de foc.

— E o nebunie, spuse Alex în timp stătea în bucătăria lui Lacy. Dacă intri pe site-urile cu robe online, toate modelele sunt pentru matahale cu sâni. Percepția publicului despre femeia judecător este una care seamănă cu Bea Arthur. Se aplecă spre hol și strigă către etaj: Josie! Număr până la zece și am plecat!

— Ai opțiuni?

— Da… Negru… Sunt toate negre, spuse Alex încrucișându-și brațele. Poți opta pentru bumbac și poliester sau doar poliester. Poți alege între mâneci ample sau strâmte. Toate oribile. Ceea ce vreau cu adevărat e ceva cu talie.

— Presupun că Vera Wang nu are creații pentru judecători, spuse Lacy.

— Nu prea, zise ea, scoțând iar capul pe hol. Josie! Acum!

Lacy lăsă deoparte prosopul cu care ștergea o tigaie și-o urmă pe Alex pe hol.

— Peter! Mama lui Josie trebuie să meargă acasă!

Când nu primi niciun răspuns de la copii, Lacy urcă la etaj.

— Probabil se ascund.

Alex o urmă în dormitorul lui Peter, unde Lacy deschise ușile dulapului și verifică sub pat. De acolo, verificară în baie, în camera lui Joey, în dormitorul lor. Abia când coborâră din nou la parter, auziră voci care veneau din pivniță.

— E grea, spuse Josie.

Apoi îl auziră pe Peter:

— Uite, ține-o așa.

Alex coborî încet scările din lemn. Subsolul lui Lacy era o pivniță veche de o sută de ani cu o dușumea murdară și pânze de păianjen care atârnau ca niște decorațiuni de Crăciun. Localiză șoaptele într-un colț al pivniței, și acolo, în spatele unei grămezi de cutii și al unei polițe pline cu borcane cu peltea făcută în casă, o văzu pe Josie, cu o pușcă în mână.

— *Doamne Dumnezeule,* spuse Alex cu răsuflarea tăiată, iar Josie se întoarse, îndreptând țeava armei spre ea.

Lacy apucă pușca și i-o smulse din mână.

— De unde ai luat asta? întrebă ea, și abia atunci Peter și Josie își dădură seama că ceva nu era în regulă.

— De la Peter, spuse Josie. Avea cheie.

— Cheie? strigă Alex. Cheie de la ce?

— De la seif, murmură Lacy. Probabil că l-a văzut pe Lewis când a scos pușca weekendul trecut, când a fost la vânătoare.

— Fiica mea vine la voi acasă de atât timp, și voi aveați puști lăsate la întâmplare pe aici?

— Nu sunt lăsate la întâmplare, spuse Lacy. Sunt într-un seif încuiat.

— Pe care poate să-l deschidă un băiat *de cinci ani!*

— Lewis ține gloanțele…

— Unde? spuse Alex. Sau mai bine să-l întreb pe Peter?

Lacy se întoarse spre Peter.

— Doar știi că n-ai voie! Ce-a fost în capul tău?

— Voiam doar să i-o arăt, mami. Ea a *întrebat.*

Josie ridică ochii, înfricoșată.

— Ba nu.

Alex se întoarse.

— Deci, acum băiatul tău dă vina pe Josie…

— Sau fata ta minte, ripostă Lacy.

Se înfruntau din priviri, două prietene care se despărțeau din pricina copiilor. Alex era roșie la față. Dacă se întâmpla ceva, se tot gândea ea. Dacă ajungeau cu cinci minute mai târziu? Dacă Josie era rănită sau ucisă? La marginea acestui gând apăru un altul – răspunsurile pe care le dăduse Consiliului Executiv cu câteva săptămâni înainte. „Cine are dreptul să judece pe altcineva?”

„Nimeni”, răspunsese ea.

Și totuși, uite că o făcea.

„Sunt pentru armele de foc”, le spusese.

O făcea asta ipocrită? Sau pur și simplu era o mamă bună? Alex o urmări pe Lacy cum îngenunchează lângă băiatul ei și asta fu suficient ca să se apese comutatorul: loialitatea lui Josie pentru Peter părea dintr-odată să fie doar o greutate care o trăgea în jos. Poate că era mai bine pentru Josie să-și facă prieteni noi. Prieteni pentru care nu

ajungea să fie chemată în biroul directorului sau care-i puneau puști în mână.

Alex o lipi pe Josie de ea.

— Cred că ar trebui să plecăm.

— Da, spuse Lacy, pe un ton rece. Cred că așa ar fi cel mai bine.

Erau în raionul de alimente congelate când pe Josie o apucă un acces de furie.

— Nu-mi place mazărea, se plânse ea.

— Nu trebuie să o mănânci.

Alex deschise ușa congelatorului, lăsând aerul rece să-i sărute obrazul în timp ce se întindea după legumele Green Giant.

— Vreau Oreo.

— Nu primești niciun Oreo. Abia ai mâncat biscuiți.

Josie era arțăgoasă deja de-o săptămână, de când cu fiascoul petrecut acasă la Lacy. Alex știa că nu putea să o împiedice pe Josie să petreacă timp cu Peter la școală, dar asta nu însemna că trebuia să cultive relația permițându-i lui Josie să-l invite pe Peter să se joace la ea acasă după ore.

Alex ridică în căruț un bax de apă Poland Spring, după care luă și o sticlă de vin. Se gândi puțin, și mai luă una.

— Vrei pui sau hamburger la cină?

— Vreau curcan de tofu.

Alex începu să râdă.

— De unde ai auzit tu de curcan de tofu?

— Lacy ne-a făcut la prânz. Sunt ca niște hotdogi, dar mai sănătoși.

Alex înaintă când își auzi numărul strigat la raionul de carne.

— Vreau un kilogram de piept de pui fără os.

— De ce luăm întotdeauna numai ce vrei *tu,* nu și ce vreau eu? o acuză Josie.

— Crede-mă, nu ești atât de bătută de soartă precum îți place să crezi.

— Vreau un măr, o anunță Josie.

Alex oftă.

— Putem, te rog, să terminăm cumpărăturile fără să te mai aud că *vrei* ceva?

Înainte să-și dea seama ce făcea fiica ei, Josie sări din scaunul căruțului de cumpărături, luând-o pe Alex prin surprindere.

— Te urăsc! strigă Josie. Ești cea mai rea mamă din lume!

Alex deveni brusc conștientă și jenată de privirile celorlalți cumpărători – bătrâna care încerca pepenii, angajatul de la raionul cu legume cu mâinile pline de brocoli. De ce fac copiii crize întotdeauna în locuri în care ești judecat din plin pentru acțiunile tale?

— Josie, spuse ea, cu un zâmbet forțat, calmează-te.

— De ce nu ești și tu ca mama lui Peter? Aș vrea să pot să stau cu ei!

Alex o apucă de umeri, suficient de tare încât să o facă pe Josie să izbucnească în lacrimi.

— Ascultă-mă, spuse ea pe un ton împăciuitor, apoi auzi de la distanță oameni șușotind și cuvântul *„judecătoare”*.

Apăruse un articol în ziarul local despre numirea ei recentă la curtea districtuală; apăruse și o poză. Alex simțea că era recunoscută când trecea pe lângă oameni în raionul cu cereale sau în raionul cu pâine: „Oh, ea e”. Dar acum, simți și greutatea privirii lor în timp ce o urmăreau cu Josie, așteptând de la ea o purtare – ei bine – judicioasă.

Își relaxa strânsoarea.

— Știu că ești obosită, spuse Alex, suficient de tare ca să audă întreg magazinul. Știu că vrei să mergi acasă. Dar trebuie să te porți frumos când suntem în public.

Josie clipi printre lacrimi, ascultând vocea rațiunii și întrebându-se ce făcuse creatura asta extraterestră cu mama ei adevărată, care ar fi țipat la ea și i-ar fi spus să termine cu prostiile.

Un judecător, își dădu seama Alex dintr-odată, nu poate să fie judecător doar în sala de judecată. Rămâne judecător când se duce la restaurant, când dansează la o petrecere sau când îi vine să-și sugrume copilul în mijlocul unui raion cu produse alimentare. Alex primise roba judecătorească fără să-și dea seama că venea cu un preț: n-avea să i se permită niciodată să și-o dea jos. Dacă îți petreceai viața preocupându-te constant de ce credea restul lumii despre tine, uitai oare cine ești cu adevărat? Dacă ajungeai să afli că fața pe care o arăți lumii nu era decât o mască… fără nimic dedesubt?

Alex împinse cărucior spre cozile de la casă. Între timp, copilul ei furios se transformase la loc într-o fetiță plină de remușcări. Asculta sughițurile lui Josie din ce în ce mai rare.

— Așa, spuse ea, ca o alinare pentru fiica ei, dar și pentru ea. Nu te simți mai bine acum?

Alex își petrecu prima zi de judecător în Keene. Nimeni în afară de grefier nu știa oficial că era prima ei zi – avocații auziseră că era nouă, dar nu erau siguri când începuse – și, cu toate astea, Alex era îngrozită. Își schimbase ținuta de trei ori, deși oricum nimeni nu avea să o vadă pe sub robă. Vomitase de două ori înainte să plece spre tribunal. Știa cum să ajungă în biroul judecătorului – la urma urmei, fusese de sute de ori acolo ca avocat al apărării. Grefierul era un bărbat subțire pe nume Ishmael care și-o amintea pe Alex de la întâlnirile lor precedente și care n-o plăcuse în mod deosebit – o pufnise râsul când i se prezentase („Spune-ți-mi Ishmael”). Cu toate astea, în acea zi, aproape că se aruncă la picioarele ei.

— Bine ați venit, doamnă judecător. Aveți aici agenda de lucru. Vă însoțesc la biroul dumneavoastră și trimitem un aprod să vă conducă atunci când sunteți gata. Pot să mai fac ceva pentru dumneavoastră?

— Nu, spuse Alex, e în regulă.

O lăsă în biroul ei, unde era groaznic de frig. Ajustă termostatul și scoase roba din servietă ca s-o îmbrace. Biroul avea și o baie alăturată; Alex intră în ea ca să se privească în oglindă. Arăta bine.

Avea prestanță.

Și poate că semăna puțin cu o fetiță din cor.

Se așeză la birou și se gândi imediat la tatăl ei. „Uită-te la mine, tati", se gândi ea, deși el era acum într-un loc de unde nu o mai putea auzi. Își aducea aminte de zeci de cazuri pe care le judecase el; venea acasă de la tribunal și-i povestea despre ele în timpul cinei. Ceea ce nu-și putea aminti însă erau momentele în care el nu fusese judecător și-i fusese pur și simplu tată.

Alex cercetă cu privirea dosarele de care avea nevoie în dimineața aceea. Apoi se uită la ceas. Mai avea încă patruzeci și cinci de minute înainte să înceapă; dar era vina ei că fusese atât de emoționată încât ajunsese mult prea devreme. Se ridică și se întinse. Încăperea era atât de mare, că ar fi putut să facă și roata înăuntru.

Dar n-o făcu, pentru că judecătorii nu fac așa ceva. Deschise ușa la birou într-o doară, iar Ishmael se materializă imediat dinaintea ei.

— Doamnă judecător? Ce pot face pentru dumneavoastră?

— O cafea, spuse Alex. Mi-ar prinde bine o cafea.

Ishmael sări atât de repede să-i împlinească dorința, încât Alex își dădu seama că dacă i-ar fi cerut să iasă și să cumpere un cadou pentru aniversarea lui Josie, până la amiază l-ar fi găsit deja pe birou, gata împachetat. Îl urmă într-o încăpere pe care judecătorii o împărțeau cu avocații și se îndreptă spre filtrul de cafea. Numaidecât, o avocată tânără se dădu înapoi.

— Luați-o înainte, doamnă judecător, spuse ea, cedându-i locul la coadă.

Alex întinse mâna după un pahar de hârtie. Trebuia să nu uite să-și aducă o cană de acasă pe

care să și-o lase la birou. Pe de altă parte, de vreme ce lucra prin rotație în Laconia, Concord, Keene, Nashua, Rochester, Milford, Jaffrey, Peterborough, Grafton și Coos, în funcție de ce zi a săptămânii era, ar fi trebuit să găsească o mulțime de căni de cafea. Apăsă pe butonul dozatorului, care nu făcu decât să țiuie și să șuiere – era gol. Fără să se gândească vreo clipă la asta, întinse mâna după un filtru ca să pună din nou de cafea.

— Doamnă judecător, nu trebuie să faceți asta, spuse avocata, clar jenată pentru Alex.

Îi luă filtrul din mână și începu să prepare ea cafeaua.

Alex se holbă la avocată. Se întrebă dacă vreodată avea să-i mai spună cineva Alex sau dacă ar trebui să-și schimbe oficial numele în Doamna Judecător. Se întrebă dacă va avea cineva tupeul să-i spună că avea hârtie igienică lipită de pantofi în timp ce mergea pe hol sau că avea spanac între dinți. Era o senzație stranie să fie examinată îndeaproape, dar cu toate astea să știe că nimeni n-ar îndrăzni să-i spună că e ceva în neregulă.

Avocata îi aduse primul pahar de cafea proaspătă.

— Nu eram sigură cum vă place, doamnă judecător, spuse ea, oferindu-i zahăr.

— E în regulă, spuse Alex, dar când întinse mâna după pahar, mâneca amplă a robei se agăță de marginea paharului și vărsă cafeaua.

„Frumos, Alex”, gândi ea.

— Vai de mine, spuse avocata. Îmi pare rău.

„De ce-ți pare ție rău”, se întrebă Alex, „când e vina mea?” Fata deja întindea șervețele pe jos ca să strângă mizeria, așa că Alex își dădu roba jos ca să o curețe. Pentru un moment, îi trecu prin minte ideea năstrușnică de a nu se opri la robă – să se dezbrace complet, până la sutien și chiloți, și să defileze prin tribunal ca împăratul din poveste. „Nu-i așa că-i frumoasă roba mea?” ar zice ea, iar

ei ar răspunde cu toții: „Oh, da, doamnă judecător”.

Clăti mâneca în chiuvetă și o stoarse. Apoi, cu roba în mână, începu să meargă spre biroul ei. Dar gândul de a sta acolo încă o jumătate de oră, singură, era prea deprimant, așa că Alex începu să cutreiere holurile tribunalului din Keene. Cotea pe holuri pe care nu mai mersese până atunci și ajunse la ușa unui subsol care ducea către o zonă de încărcare.

Afară, dădu peste o femeie îmbrăcată într-o salopetă verde de îngrijitoare care fuma o țigară. Iarna plutea în aer, iar înghețul lucea pe asfalt ca sticla spartă. Alex își înfășură mâinile în jurul ei – era posibil să fie chiar mai frig decât în biroul ei – și făcu un semn cu capul spre străină.

— Bună.

— Bună, spuse femeia, eliberând un nor de fum. Nu te-am mai văzut pe aici. Cum te cheamă?

— Alex.

— Eu sunt Liz. Sunt întregul departament de întreținere, spuse ea, rânjind. Deci, lucrezi în tribunal?

Alex scotoci în buzunar după o cutie de TicTac – nu că ar fi vrut o bomboană sau ar fi avut nevoie, doar dorea să tragă puțin de timp înainte ca discuția asta să se termine brusc.

— Mda, spuse ea, sunt judecătoare.

Imediat, lui Liz îi pică fața și se dădu un pas înapoi, stingherită.

— Știi, îmi pare rău să-ți spun asta, pentru că mi-a plăcut cum ai început o conversație cu mine. Nimeni de pe aici nu stă de vorbă cu mine și… ei bine, te face să te simți cam singură.

Alex ezită.

— Ai putea să uiți că sunt judecătoare?

Liz își stinse țigara cu cizma.

— Depinde.

Alex încuviință din cap. Tot întorcea în palmă cutia din plastic cu bomboane; zăngăneau

melodios.

— Vrei un TicTac?

După un moment, Liz întinse mâna.

— Sigur, Alex, spuse ea, zâmbind.

Peter începuse să bântuie ca o fantomă în propria casă. Era pedepsit, ceea ce avea legătură cu faptul că Josie nu mai venea acum pe la el, deși înainte se vedeau după școală de trei sau patru ori pe săptămână. Joey nu voia să se joace cu el – era întotdeauna plecat la antrenamentul de fotbal sau juca vreun joc pe computer în care trebuia să conduci foarte rapid în jurul unei piste de curse care era curbată ca o agrafă de hârtie – ceea ce însemna că, oficial, Peter nu avea nimic de făcut.

Într-o seară, după cină, auzi foșnet la subsol. Nu mai fusese acolo de când îl găsise mama lui cu Josie și cu pușca, dar acum era atras ca o molie de lumina folosită de tatăl lui la bancul de lucru. Tatăl lui stătea pe un scăunel în fața lui, ținând în mână aceeași armă din cauza căreia intrase Peter în bucluc.

— N-ar trebui să te pregătești de culcare? îl întrebă tatăl lui.

— Nu sunt obosit.

Privea cum îi aluneca mâna pe gâtul de lebădă al puștii.

— Frumoasă, nu-i așa? E un Remington 721. Calibru .30-06 Springfield, spuse bărbatul, întorcându-se spre el. Vrei să mă ajuți să o curăț?

Peter se uită instinctiv spre scări în sus, unde mama lui spăla vasele de la cină.

— Știi ce mă gândesc eu, Peter? Dacă tot ești interesat de arme, trebuie să înveți cum să le respecți. Mai bine să fii precaut, nu-i așa? Nici măcar mama ta nu poate să zică nu la asta, spuse el, lăsând pușca în poală. Puștile sunt foarte, foarte periculoase, dar ce e și mai periculos este că cei mai mulți oameni nu înțeleg cu adevărat cum funcționează. Și, odată ce înțelegi, sunt doar niște

unelte, ca un ciocan sau ca o șurubelniță, și nu fac nimic decât dacă știi cum să le ții în mână și să le folosești cum trebuie. Înțelegi tu?

Peter nu înțelegea, dar n-avea de gând să recunoască asta. Urma să învețe cum se folosește o pușcă! Niciunul dintre copiii ăia idioți din clasa lui, cei care erau atât de ticăloși, nu se puteau lăuda cu asta.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să deschidem percutorul, așa, ca să ne asigurăm că nu mai sunt gloanțe înăuntru. Uită-te în magazie, acolo. Vezi vreunul?

Peter scutură din cap.

— Acum verifică din nou. Întotdeauna e bine să verifici de mai multe ori. Așa; e un mic buton sub corpul armei – chiar în fața siguranței – apasă pe el și poți să scoți percutorul complet.

Peter îl urmări pe tatăl lui cum desprinde dintr-o suflare mecanismul argintiu cu clichet care fixa patul puștii de țeavă. Se întinse spre bancul de lucru după o sticlă de solvent – Hoppes #9, citi Peter – și vărsă puțin pe o cârpă.

— Nu există nimic mai plăcut decât vânătoarea, Peter, spuse tatăl lui. Să fii afară, în pădure, când restul lumii încă doarme… să vezi căprioara cum ridică încet capul și se uită la tine.

Îi luă cârpa din mână – Peter simți că amețește din cauza mirosului – și începu să frece percutorul cu ea.

— Poftim, îi zise lui Peter. Ocupă-te tu.

Peter rămase cu gura căscată – i se spunea să pună mâna pe pușcă, după ce se întâmplase cu Josie? Poate că tatăl lui era aici ca să-l supravegheze sau poate că era un truc și urma să fie pedepsit pentru că dorise iarăși să pună mâna pe armă. Întinse mâna spre ea, neîncrezător – surprins, așa cum fusese și înainte, de cât de grea era. În jocul pe computer al lui Joey, Big Buck Hunter, personajele învârteau puștile prin aer de parcă ar fi fost ușoare ca niște pene.

Nu era un truc. Tatăl lui voia ca el să-l ajute de-adevăratelea. Peter văzu că se întinde după o altă cutie – vaselină – și picură puțin pe o cârpă uscată.

— Ștergem percutorul și punem o picătură și aici… Vrei să știi cum funcționează o pușcă, Peter? Vino aici. Arătă spre acul percutorului, un mic cerc în interiorul cercului percutorului. În interiorul percutorului, chiar dacă nu se vede, e un arc mare. Când apeși pe trăgaci, eliberează arcul, care lovește acul percutorului și-l împinge puțin de tot… Despărți degetul mare de arătător câțiva milimetri, ca să-i ilustreze. Percutorul lovește centrul unui glonț din alamă… și atinge capsula de amorsare, detonând încărcătura, care este praful de pușcă din interiorul carcasei din alamă. Ai văzut un glonț – cum se subțiază din ce în ce mai mult spre vârf? În partea subțire e glonțul propriu-zis și, când praful de pușcă e detonat, creează presiune în spatele glonțului și-l împinge din spate.

Tatăl lui Peter îi luă percutorul din mână, îl șterse cu ulei și-l puse deoparte.

— Acum uită-te la țeava puștii, zise el, îndreptând pușca spre becul din tavan, de parcă ar fi vrut să tragă în el. Ce vezi?

Peter se uită din spate în țeava goală.

— Seamănă cu tăițeii pe care-i face mama la prânz.

— Da, presupun că da. Rotini? Așa se numesc? Șanțurile de pe țeavă sunt ca un șurub. În timp ce glonțul e împins pe țeavă, șanțurile astea fac glonțul să se rotească. Cam ca atunci când arunci o minge de fotbal cu efect.

Peter încercase să facă asta în curtea din spate cu tatăl lui și cu Joey, dar mâna lui era prea mică sau mingea de fotbal era prea mare și, când încerca să o arunce, de cele mai multe ori nu făcea decât să-i cadă la picioare.

— Dacă glonțul se răsucește la ieșire, atunci poate să zboare drept, fără să se clatine.

Tatăl lui începu să mânuiască o tijă lungă cu o buclă de sârmă la capăt. Prinse de sârmă o bucată de pânză și o înmuie în solvent.

— Doar că praful de pușcă lasă murdărie pe țeavă. Și de-asta trebuie s-o curățăm.

Peter îl urmări cum înfige tija pe țeavă, cu mișcări de sus în jos, de parcă ar fi bătut untul. Schimbă bucata de material și o curăță iar, apoi mai schimbă o dată, până când nu mai ieși neagră de murdărie.

— Când eram de vârsta ta, și pe mine m-a învățat tata cum să fac asta, zise el, aruncând cârpa la gunoi. Într-o bună zi, noi doi o să mergem la vânătoare.

Peter nu-și putu stăpâni bucuria la auzul veștii. El – care nu era în stare să arunce o minge de fotbal, să dribleze sau măcar să înoate cât de cât – avea să meargă *la vânătoare* cu tatăl lui? Îi plăcea la nebunie gândul să-l lase pe Joey acasă. Se întrebă cât avea să aștepte pentru ieșirea asta – cum avea să se simtă știind că face ceva cu tatăl lui, ceva numai al *lor*.

— Ah, spuse tatăl lui. Acum uită-te din nou pe țeavă.

Peter apucă pușca invers, uitându-se pe gura țevii, ținând-o lipită de față, lângă ochi.

— Doamne, Peter, sări tatăl lui, smulgându-i-o din mână. Nu așa! O ții invers!

Întoarse arma, îndepărtând gura țevii de Peter.

— Chiar dacă siguranța e pusă, nu te uiți *niciodată* pe țeava unei arme. Nu îndrepți arma spre ceva ce nu vrei să ucizi.

Peter închise un ochi și se uită cum trebuie pe țeava puștii. Era orbitoare, argintie, strălucitoare. Perfectă.

Tatăl lui lustrui cu ulei exteriorul puștii.

— Acum, apasă pe trăgaci.

Peter se uită la el. Până și *el* știa că asta nu se face.

— Nu-i niciun pericol, repetă tatăl lui. Asta tre' să facem ca să reasamblăm pușca.

Peter își strecură nesigur degetul în jurul semilunii din metal și apăsă pe trăgaci. Eliberă o clemă, iar percutorul pe care-l ținea alunecă la locul lui. Se uită cum tatăl lui duce pușca înapoi în dulap.

— Oamenii care se supără când vine vorba despre arme nu le cunosc, spuse tatăl lui. Dacă știi cum funcționează, poți să le mânuiești în siguranță.

Peter îl urmări cum încuie dulapul de arme. Înțelegea ce încercase să-i spună: misterul pușții – întocmai ceea ce-l făcuse să fure cheia dulapului din sertarul de lenjerie al tatălui său și să i-l arate lui Josie – deja devenise mai puțin captivant. Acum că o văzuse demontată și reasamblată, vedea pușca drept ceea ce era: o colecție de piese din metal, suma părților sale. O armă nu însemna nimic fără o persoană care să o mânuiască.

Credința ta în soartă se rezumă la un singur lucru: pe cine dai vina când ceva merge prost? Crezi că vina îți aparține – că dacă ai fi încercat mai mult sau ai fi lucrat mai din greu, nu s-ar fi întâmplat? Sau pui pur și simplu totul pe seama circumstanțelor?

Știu persoane care aud că cineva a murit și spun că a fost voia Domnului. Știu persoane care dau vina pe ghinion. Preferata mea este: Au fost la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

Pe de altă parte, ai putea să spui asta și despre mine, nu-i așa?

A doua zi

Pentru cel de-al șaselea Crăciun al lui Peter, primise un pește. Era unul dintre peștii aceia japonezi luptători, un betta cu o coadă zdrențuită, subțire ca un șervețel de hârtie, care arăta precum rochia unei vedete de cinema. Peter îi pusese numele Wolverine și petrecea ore în șir privindu-i solzii de culoarea razelor de lună. Dar, după câteva zile, începuse să-și imagineze cum ar fi dacă și el ar avea numai un bol pe care să-l exploreze. Se întreba dacă peștele plutea peste lujerii plantelor din plastic de fiecare dată când trecea pe lângă ei pentru că descoperea ceva nou și uimitor despre forma și mărimea lor sau era pur și simplu felul acestuia de a număra o altă lungime de bazin.

Peter începu să se trezească în timpul nopții ca să verifice dacă peștele dormea vreodată, dar indiferent cât era ceasul, Wolverine înota. Se gândea la ce vedea peștele: un ochi mărit, înălțându-se ca un soare prin sticla groasă a acvariului. Îl ascultase pe pastorul Ron la biserică, vorbind despre Dumnezeu și toate cele, și se întreba dacă asta era el pentru Wolverine.

În timp ce stătea în celula închisorii din Grafton County, Peter încerca să-și amintească ce se întâmplase cu peștele lui. Presupunea că murise. Probabil că se holbase la el până murise.

Se holbă la camera din colțul celulei, care licărea impasibilă spre el. Voiau să se asigure – oricine ar fi fost *ei* – că nu-și lua viața înainte să fie crucificat public. În acest scop, celula lui nu avea un pat, pernă sau măcar un preș – doar o bancă tare și camera aceea stupidă. Pe de altă parte, poate că ăsta era un lucru bun. Din câte își dădea seama, era singur în zona asta de celule individuale. Fusese îngrozit când mașina șerifului trăsese în fața închisorii. Se uitase la toate serialele tv; știa ce se petrecea în locuri precum acesta. Cât timp fusese

suspus procedurilor judiciare, Peter nu scosese o vorbă – nu pentru că era un dur, ci pentru că îi era teamă că, dacă deschidea gura ar fi început să plângă și n-ar mai fi știut cum să se oprească.

Auzi sunet de metal tras peste alt metal și apoi zgomot de pași. Peter rămase unde era, cu mâinile prinse între genunchi, cu umerii încovoiați. Nu voia să pară prea nerăbdător; nu voia să pară prea jalnic. De fapt, invizibilitatea era ceva la care se pricepea destul de bine. O perfecționase în ultimii doisprezece ani.

Un gardian se opri în fața celulei lui.

— Ai un vizitator, îl anunță el și deschise ușa.

Peter se ridică încet. Se uită la cameră, apoi îl urmă pe gardian de-a lungul unui coridor cenușiu, cavernos. Cât de greu ar fi să scape din închisoarea asta? Ce-ar fi dacă i-ar doborî cu niște mișcări de kung fu, ca în toate jocurile alea video, mai întâi pe gardianul ăsta, apoi un altul și un altul, până reușea să alerge afară și să tragă în piept aerul căruia începuse deja să-i uite gustul? Dacă trebuia să *stea* aici pentru totdeauna?

Și-atunci își aminti ce se întâmplase cu peștele lui. Într-un moment de umanitate, când se gândise la drepturile animalelor, Peter îl scosese pe Wolverine din acvariu și trăsese apa după el la toaletă. Se gândise că totul era golit în marele ocean, ca cel la care fusese la plajă vara trecută în vacanță, și poate că Wolverine putea să-și găsească drumul înapoi spre Japonia la celelalte rude betta ale lui. Abia după ce Peter îi mărturisise fratelui său ce făcuse, îi spusese Joey despre canalele de colectare și că, îi loc să-i redea libertatea, Peter îl omorâse.

Gardianul se opri în fața unei încăperi pe a cărei ușă scria SALĂ DE CONFERINȚĂ PRIVATĂ. Nu-și putea închipui cine îl vizita, în afară de părinții lui, iar pe ei nu voia să-i vadă încă. Aveau să-i pună întrebări la care nu putea răspunde – despre cum puteai să-ți înveleși copilul în pat

seara și să nu-l mai recunoști în dimineața următoare. Poate că era mai ușor să se întoarcă pur și simplu la camera din celula lui, care se holba la el, dar nu emitea judecăți.

— Intră, spuse gardianul și deschise ușa.

Peter trase o gură tremurătoare de aer în piept. Se întrebă ce gândise peștele lui, așteptându-se la albastrul rece al mării, doar ca să se pomenească într-o mare de rahat.

Jordan intră în închisoarea din Grafton County și se opri la punctul de verificare. Trebuia să se înregistreze înainte să-l viziteze pe Peter Houghton și să primească o legitimație de vizitator de la gardianul aflat de cealaltă parte a peretelui din plexiglas. Jordan se întinse după clipboard și-și mâzgăli numele, apoi îl împinse prin fereastra minusculă de la baza peretelui din plastic, dar nu era nimeni acolo care să-l primească. Cei doi gardieni din interior se strânseseră în jurul unui mic televizor alb-negru care transmitea, ca orice altă televizor de pe planetă, știri despre împușcăturile de la școală.

— Scuzați-mă, spuse Jordan, dar niciunul dintre bărbați nu se întoarse.

— Când a început atacul, spunea reporterul, Ed McCabe a scos capul pe ușa sălii de matematică a clasei a noua, punându-se între atacator și elevii săi.

Pe ecran apăru o femeie care plângea, identificată cu litere albe pe burtieră drept JOAN MCCABE, SORA VICTIMEI.

— Ținea la copii, spuse ea plângând. A ținut la copii în cei șapte ani cât a predat la Sterling și a ținut la ei până în ultima clipă.

Jordan își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Alo?

— O secundă, amice, spuse unul dintre gardieni, făcând un semn dezinteresat cu mâna în direcția

lui.

Reporterul apăru din nou pe ecranul neclar, cu părul zburlit ca pânzele unei nave umflate în vântul ușor și cu zidul monoton din cărămizi al școlii în spatele lui.

— Colegii și-l amintesc pe Ed McCabe ca fiind un profesor dedicat care era întotdeauna dispus să facă mai mult pentru a-și ajuta elevii și un mare iubitor de natură care vorbea deseori în cancelarie despre visul său de a călători prin Alaska cu rucsacul în spate. Un vis care nu se va mai împlini niciodată, încheie reporterul pe un ton grav.

Jordan luă clipboardul și-l înghesui prin fanta din geamul de plexiglas. Clipboardul căzu cu un zăngănit pe podea. Ambii gardieni se întoarseră în același timp.

— Am venit să-mi văd clientul, spuse el.

Până în acea zi, Lewis Houghton nu mai ratase niciodată un seminar în cei nouăsprezece ani de când era profesor la Colegiul Sterling. Când îl sunase Lacy, plecase într-o asemenea grabă că nici măcar nu-i trecuse prin cap să pună un anunț pe ușa amfiteatrului. Își imagină cum îl așteptau studenții să apară, nerăbdători să noteze toate cuvintele care-i ieșeau pe gură, de parcă lucrurile pe care le avea de spus ar fi fost infailibile.

Ce cuvânt, ce platitudine, ce comentariu de-al lui îl împinsese pe Peter la asta? Ce cuvânt, ce platitudine, ce comentariu ar fi putut să-l fi oprit? El și Lacy stăteau în curtea din spate, așteptând ca polițiștii să plece din casa lor. Ei bine, plecaseră – sau cel puțin unul dintre ei – cel mai probabil ca să extindă mandatul de percheziție. Lui Lewis și Lacy nu li se permisese accesul în casă pe durata percheziției. Pentru un timp stătuseră în picioare pe alee, urmărind ocazional cum ofițerii cărau din casă pungi și cutii pline de lucruri la care Lewis se așteptase – computere, cărți din camera lui Peter –

și lucruri la care nu se așteptase – o rachetă de tenis, o cutie mare de chibrituri rezistente la apă.

— Ce facem? murmură Lacy.

El clătină din cap, buimac. Pentru unul dintre articolele lui despre valoarea fericirii, intervievase mai mulți oameni în vârstă cu tendințe suicidale. „Ce ne-a mai rămas?” spuneau ei, și, la vremea aceea, Lewis nu fusese în stare să înțeleagă lipsa aceea completă de speranță. La vremea aceea, nu-și putea imagina ca lumea să devină atât de groaznică, încât să nu poți întrezări nicio modalitate de a îndrepta lucrurile.

— Nu *putem* face nimic, răspunse Lewis, și vorbea serios.

Îl văzu pe unul dintre ofițeri ieșind din casă cu un vraf de reviste vechi de benzi desenate ale lui Peter.

Când ajunsese acasă și o găsise pe Lacy măsurând aleea în lung și-n lat, ea i se aruncase în brațe.

— De ce? întrebase ea, plângând cu sughițuri. De ce?

Întrebarea aceea îngloba o mie de alte întrebări, dar Lewis nu putuse să răspundă la niciuna dintre ele. Își ținuse nevasta în brațe atât de strâns, de parcă ar fi fost în mijlocul apelor și s-ar fi temut să nu o ia curentul, după care observase privirea unui vecin de vizavi, care se uita la ei de la adăpostul draperiilor trase.

Și atunci se mutaseră în curtea din spate. Se așezară în leagănul de pe verandă, înconjurați de desișul de crengi golașe și de zăpada care se topea. Lewis stătea nemișcat, cu degetele și buzele amorțite de frig și de șoc.

— Crezi că e vina noastră? șopti Lacy.

El se holbă la ea, uimit de curajul ei: exprimase în cuvinte ceea ce el nici măcar nu-și îngăduise să gândească. Dar ce altceva mai aveau să-și spună? Atacul armat se petrecuse; fiul lor fusese implicat. Nu puteai să negi cele întâmplate; tot ce puteai să

faci era să schimbi lentilele prin care vedeai toate astea.

Lewis își plecă ușor capul.

— Nu știu.

De unde începeai să te uiți la statisticile acelea? Se întâmplase oare pentru că Lacy îl luase prea des în brațe pe Peter când era bebeluș? Sau pentru că Lewis se prefăcea că râde când cădea Peter, în speranța că micuțul n-avea să plângă dacă nu credea că avea motive? Ar fi trebuit să fi supravegheat mai îndeaproape ce citea, la ce se uita, ce asculta… sau dacă l-ar fi cicălit ar fi ajuns la același rezultat?

Sau poate fusese combinația dintre Lacy și Lewis împreună. Dacă era să judece după trecutul lor ca părinți, eșuaseră amândoi lamentabil.

De două ori.

Lacy privea în jos, la dalele complexe de la picioarele ei. Lewis își aducea aminte când făcuse curtea interioară; nivelase cu mâna lui nisipul și pusese dalele. Peter voise să-l ajute, dar Lewis nu-l lăsase. Dalele erau prea grele. „Poți să te rănești”, spusese el.

Dacă Lewis l-ar fi protejat mai puțin – dacă Peter ar fi simțit durere adevărată, ar fi existat oare mai puține șanse să le-o provoace altora?

— Cum a chemat-o pe mama lui Hitler? întrebă Lacy.

Lewis clipi spre ea.

— Ce?

— O fi fost o femeie groaznică?

O cuprinse pe Lacy cu brațul.

— Nu-ți face asta, murmură el.

Ea își îngropă fața în umărul lui.

— Toată lumea o s-o facă.

Doar pentru un moment, Lewis își permise să creadă că toată lumea se înșela – că nu se putea ca Peter să fie cel care împușcase atâția oameni. Într-un fel, asta era adevărat – deși fuseseră sute de martori, băiatul pe care-l văzuseră nu era același cu

care vorbise Lewis cu o seară înainte, până să se ducă la culcare.

Avuseseră o conversație despre mașina lui Peter.

„Știi că trebuie să-i faci revizia până la sfârșitul lunii”, spusese Lewis.

„Da”, îi răspunsese Peter. „Deja am făcut programarea.”

Oare îl mințise și despre asta?

— Avocatul…

— A zis că ne sună, îi răspunse Lewis.

— I-ai spus că Peter e alergic la crustacee? Dacă îi dau să mănânce…

— I-am spus, zise Lewis, deși n-o făcuse.

Și-l imagină pe Peter stând singur într-o celulă din închisoarea pe lângă care trecuse cu mașina în fiecare vară, în drum spre Haverhill Fairgrounds. Se gândi cum sunase Peter acasă în cea de-a doua noapte petrecută în tabără, rugându-i să-l ia de acolo. Se gândi la băiatul lui care rămânea *tot* băiatul lui, chiar dacă făcuse ceva atât de groaznic încât Lewis nu putea închide ochii fără să-și imagineze ce era mai rău; și-apoi cutia toracică părea să-l apese atât de tare, încât nu mai putea trage aer în piept.

— Lewis, spuse Lacy, îndepărtându-se puțin când îl văzu cum încerca să respire. Ești bine?

El încuviință din cap și zâmbi, dar se îneca cu adevărul.

— Domnule Houghton?

Ridicară amândoi privirea și descoperiră un polițist care stătea în fața lor.

— Domnule, puteți să veniți cu mine un minut?

Lacy se ridică și ea, dar el o ținu la distanță cu o mână. Nu știa unde îl ducea polițistul și nici ce avea să-i arate. Nu voia ca Lacy să vadă dacă nu era nevoită.

Îl urmă pe polițist în propria casă și avu o reținere la vederea ofițerilor cu mănuși albe care-i scotoceau prin bucătărie și prin debara. De cum ajunseră la ușa subsolului, începu să transpire. Știa

încotro se îndreptau; era ceva la care evitase din răsputeri să se gândească de când primise acel telefon de la Lacy.

Un alt ofițer de poliție era la subsol, blocându-i vederea lui Lewis. Erau cu zece grade mai puțin aici, și, cu toate astea, Lewis transpira, își șterse fruntea cu mâneca.

— Puștile astea, spuse ofițerul. Sunt ale dumitale?

Lewis înghiți în sec.

— Da, vânez.

— Puteți să-mi spuneți, domnule Houghton, dacă toate armele dumneavoastră de foc sunt la locul lor?

Ofițerul se dădu la o parte, lăsând la iveală dulapul de arme cu vitrină în partea din față.

Lewis simți că îl lasă genunchii. Trei dintre cele cinci puști de vânătoare erau cuibărite în dulapul cu arme, ca niște domnișoare stinghere la un bal. Două lipseau.

Până în clipa aceea, nu-și permisese să creadă lucrul acesta groaznic despre Peter. Până în clipa aceea, fusese un accident devastator.

Acum, Lewis începu să se învinovățească.

Se întoarse cu fața la ofițer, privindu-l pe bărbat în ochi fără să-și trădeze vreo clipă sentimentele. O expresie, își dădu seama Lewis, pe care o învățase de la propriul fiu.

— Nu, spuse el. Nu sunt toate aici.

Prima regulă nescrisă a apărării judiciare era să te comporți de parcă ai ști totul, când de fapt nu știai nimic. Aveai de-a face cu un client necunoscut căruia aveai sau nu vreo șansă să-i obții achitarea; cheia, cu toate astea, era să rămâi deopotrivă impasibil și impunător. Trebuia să stabilești imediat parametrii relației: „Eu sunt șeful; îmi spui doar ce trebuie să aud”.

Jordan mai fusese în situația asta de sute de ori – așteptând, într-o sală de conferințe privată chiar în

închisoarea asta, să sosească următoarea persoană de pe urma căreia își câștiga pâinea – și chiar crezuse că văzuse tot ce era de văzut, și de aceea fu mirat să descopere că Peter Houghton avea capacitatea de a-l surprinde. Date fiind magnitudinea atacului armat și numărul de victime, teroarea de pe chipurile văzute de Jordan pe ecranul televizorului – ei bine, puștiul ăsta sfrijit, pistruiat și ochelarist nu părea nicidecum să fi fost capabil de o asemenea faptă.

Acesta a fost primul său gând. Al doilea a fost: „Asta o să funcționeze în avantajul meu".

— Peter, spuse el. Eu sunt Jordan McAfee și sunt avocat. Am fost angajat de părinții tăi să te reprezint.

Așteptă un răspuns.

— Ia loc, spuse el, dar băiatul rămase în picioare. Sau nu, adăugă Jordan. Își puse masca de avocat și ridică ochii spre Peter. O să fii pus sub acuzare mâine. N-o să obții cauțiune. O să parcurgem învinuirile mâine-dimineață, înainte să mergem la tribunal, zise el, apoi îl lăsă o clipă pe Peter să asimileze informația. De-acum încolo, nu mai treci singur prin asta. Mă ai pe mine.

Să fi fost doar imaginația lui Jordan sau chiar zărise o sclipire în ochii lui Peter când rostise cuvintele astea? Dispăru la fel de repede cum se întâmplase; Peter se holba la podea, lipsit de orice expresie.

— Păi, spuse Jordan, ridicându-se în picioare. Ai întrebări?

După cum se aștepta, nu primi niciun răspuns. La naiba, după cât se implicase Peter în această scurtă discuție, Jordan ar fi putut la fel de bine să fi vorbit cu una dintre victimele mai puțin norocoase ale atacului armat.

„Poate că ești una dintre cele mai puțin norocoase", se gândi el, iar vocea din cap semănă al naibii de mult cu vocea nevestei sale.

— Bine atunci. Ne vedem mâine-dimineață.

Ciocăni în ușă, chemându-l pe gardianul care avea să-l ducă pe Peter înapoi în celula lui, când, dintr-odată, băiatul vorbi.

— Câți am împușcat?

Jordan ezită, cu mâna pe clanță. Nu se întoarse să-și privească în față clientul.

— Ne vedem mâine, repetă el.

De partea cealaltă a râului, în Norwich, Vermont, doctorul Ervin Peabody lucra cu jumătate de normă la Colegiul Sterling, în programul de psihologie. Cu șase ani în urmă, fusese unul dintre cei șapte coautori ai unei lucrări publicate despre violența în școli – un exercițiu academic pe care de-abia și-l mai amintea. Și cu toate astea fusese chemat în Burlington de către o filială a NBC – un program de știri matinale pe care îl urmărea uneori în timp ce-și mânca bolul cu cereale pentru bucuria pură pe care o simțea văzând cum o mai dădeau în bară reporterii inepți. „Căutăm pe cineva care poate să vorbească despre împușcături din punct de vedere psihologic”, spusese producătorul, iar Ervin îi răspunsese: „Eu sunt omul potrivit”.

— Semnale de alarmă, spuse el ca răspuns la întrebarea reporterului. Ei bine, tinerii ăștia stau deoparte de ceilalți. Tind să fie singuratici. Vorbesc despre dorința de a se răni singuri sau de a-i răni pe alții. Nu pot funcționa la școală sau sunt supuși disciplinei acolo. Le lipsește o conexiune cu cineva – cu oricine – care să-i facă să se simtă importanți.

Ervin știa că postul de televiziune nu apelase la el pentru priceperea lui – doar pentru alinare. Restul Sterlingului – și restul *lumii* – voia să știe că puștii ca Peter Houghton puteau fi recunoscuți, de parcă potențialul de a te transforma pentru noapte într-un ucigaș ar fi fost un semn din naștere vizibil.

— Deci, există un profil general al celor care provoacă atacuri armate în școli, îl îndemnă

reporterul.

Ervin Peabody se uită la cameră. Cunoștea adevărul – că, dacă spuneai că puștii ăștia se îmbracă în negru sau ascultă muzică ciudată sau sunt foarte furioși, atunci discutai despre marea parte a populației de adolescenți de sex masculin la un anumit punct din anii lor de adolescență. Știa că, dacă un individ labil psihic era hotărât să provoace rău altcuiva, cel mai probabil reușea. Dar mai știa că toți ochii din Connecticut Valley erau pe el – sau poate tot nord-estul – și că era pe listă pentru obținerea unui post pe viață la Colegiul Sterling. Un pic de prestigiu – o etichetă de *expert* – nu putea să strice.

— Ați putea spune asta, zise el.

Lewis era cel care punea totul în ordine înainte de culcare în locuința familiei Houghton. Începea în bucătărie și încărca mașina de spălat vase. Închidea ușa de la intrare și stingea luminile. Apoi mergea la etaj, unde Lacy era de obicei deja în pat, citind – asta dacă nu era chemată la o naștere – și se oprea în camera fiului său. Îi spunea să închidă computerul și să se ducă la culcare.

În seara aceea se pomeni stând în fața ușii de la camera lui Peter, privind dezordinea lăsată de poliție în timpul percheziției. Îi trecu prin minte să îndrepte cărțile rămase pe rafturi, să pună deoparte conținutul sertarelor de birou care fuseseră răsturnate pe podea. Se gândi mai bine și închise încet ușa.

Lacy nu era în dormitor, nici nu se spăla pe dinți. Ezită, cu urechile ciulite. Se auzea vorbă – părea ca o conversație pe furiș – venind din camera de dedesubt. O luă înapoi, apropiindu-se de voci. Cu cine ar putea vorbi Lacy aproape de miezul nopții?

Ecranul televizorului arunca o lumină verde, stranie în biroul întunecat. Lewis uitase că aveau televizor în camera aceea, atât de rar era folosit.

Văzu logoul CNN și burtiera familiară cu știrile de ultimă oră în partea de jos. Îi trecu un gând prin minte: că burtiera de la canalele de știri nu existase până la 11 septembrie – când oamenii ajunseseră atât de speriați, încât trebuiau să știe, fără întârziere, ce se întâmplă în lumea în care trăiesc.

Lacy stătea în genunchi pe covor, cu ochii ridicați spre fața prezentatorului.

— Avem foarte puține detalii despre cum și-a ascuns armele atacatorul sau exact despre ce arme…

— Lacy, spuse el înghițind în sec. Lacy, vino în pat.

Lacy nu se clinti, nu indică în niciun fel că l-ar fi auzit. Lewis trecu pe lângă ea, trecându-și degetele peste umerii ei în timp ce mergea să închidă televizorul.

— Rapoartele preliminare se concentrează pe două pistoale, mărturisi reporterul, chiar înainte ca imaginea lui să dispară.

Lacy se întoarse spre el. Ochii ei îi amintiră de cerul pe care-l vezi din avion: un gri nesfârșit care ar putea fi peste tot și nicăieri în același timp.

— Îi tot spun bărbat, zise ea, dar e doar un băiat.

— Lacy, repetă el, iar ea se ridică și se cuibări în brațele lui, de parcă asta ar fi fost invitația ei la bal.

Dacă stai să asculți cu atenție într-un spital, poți auzi adevărul. Asistentele șușotesc între ele deasupra trupului tău nemișcat când te prefaci că dormi; polițiștii își împărtășesc secrete pe holuri; medicii intră în salonul tău cu diagnosticul unui alt pacient pe buze.

Josie își făcuse mental o listă cu răniții. Descoperise că se putea juca șase grade de separare[17] cu oricare dintre răniți – când îi văzuse ultima oară; când li se încrucișaseră drumurile; unde erau în raport cu ea când fuseseră împușcați. Primul era Drew Girard, care-i luase deoparte pe Matt și pe Josie ca să le spună că Peter Houghton

împușca lumea în școală. Emma, care stătea la trei scaune mai încolo de Josie în cantină. Și Trey Mackenzie, un jucător de fotbal cunoscut pentru petrecerile pe care le dădea la el acasă. John Eberhard, care-i mânca lui Josie cartofii prăjiți în dimineața aia. Min Horuka, un elev din Tokyo care se îmbătase anul trecut pe terenul de sport din spatele pistei și apoi urinase pe fereastra deschisă a mașinii directorului. Natalie Zlenko, care fusese în fața lui Josie la coada de la cantină.

Antrenorul Spears și domnișoara Ritolli, doi foști profesori ai lui Josie. Brady Pryce și Haley Weaver, cuplul cel mai popular din ultimul an.

Mai erau și alții pe care Josie îi știa doar după nume – Michael Beach, Steve Babourias, Natalie Phlug, Austin Prokiov, Alyssa Carr, Jared Weiner, Richard Hicks, Jada Knight, Zoe Patterson – străini de care, acum, avea să fie legată pentru totdeauna.

Era mai greu să afle numele celor care muriseră. Se șoptea despre ei chiar mai încet, de parcă starea lor ar fi fost contagioasă pentru restul sufletelor năpăstuite care nu făceau decât să ocupe spațiul din paturile de spital. Josie auzise zvonuri: că domnul McCabe fusese ucis, la fel și Topher McPhee – dealerul de iarbă al școlii. Ca să strângă fărâme de informații, Josie încerca să se uite la televizor, la care apăreau constant știri despre atacul de la Liceul Sterling, dar în mod inevitabil mama ei intra în cameră și închidea televizorul. Tot ce reușise să afle din incursiunile ei interzise în reportajele de știri era că zece oameni își pierduseră viața.

Matt era unul dintre ei.

De fiecare dată când se gândea la asta, cu corpul lui Josie se întâmpla ceva. Nu mai putea respira. Toate cuvintele pe care le știa înghețau la baza gâtului ei, ca un bolovan care bloca ieșirea dintr-o peșteră.

Mulțumită sedativelor, mare parte din experiența asta nu părea reală – de parcă ar fi pășit pe podeaua spongioasă a unui vis –, dar în clipa în care se gândea la Matt, totul devenea adevărat și crud.

N-avea să-l mai sărute niciodată pe Matt.

N-avea să-l mai audă niciodată râzând.

N-avea să mai simtă niciodată atingerea mâinii lui pe talia ei, sau să citească un bilețel pe care i-l strecurase prin fantele de aerisire ale dulapului ei, sau să-și simtă bătăile inimii în palma lui când îi desfăcea nasturii de la cămașă. Din câte știa ea, nu-și amintea lucrurile decât pe jumătate – de parcă atacul armat nu doar că-i împărțise viața în două, în viața de dinainte, și cea de după, dar o și privase de capacitatea de a rezista o oră întreagă fără să izbucnească în lacrimi, de capacitatea de a vedea culoarea roșie fără să o apuce greața sau să formeze un schelet al adevărului din oasele golașe ale memoriei sale. Să-și amintească totul, date fiind cele întâmplate, ar fi fost ceva aproape obscen.

Așa că Josie se pomeni virând amețită de la momentele slab focalizate cu Matt spre macabru. Se tot gândea la o replică din *Romeo și Julieta* care o îngrozise când studiaseră piesa în clasa a noua: „Cu viermii care vor să te slujească”. Romeo îi spusese asta Julietei când o credea moartă în cripta familiei Capulet. Din țărână ne naștem, în țărână ne întoarcem. Dar între cele două erau o mulțime de pași despre care nimeni nu vorbea vreodată, iar când asistentele medicale erau plecate în toiul nopții, Josie se pomenea întrebându-se cât de mult dura până să se cojească în cele din urmă carnea de pe craniu; ce se întâmpla cu substanța gelatinoasă din globul ocular; și dacă Matt încetase deja să mai semene cu Matt. Și apoi se trezea țipând, înconjurată de o mulțime de medici și asistente care încercau să o imobilizeze.

Dacă îi dăruiai cuiva inima ta și acea persoană murea, o lua cu ea? Îți petreceai restul vieții cu o gaură în loc de inimă, un spațiu ce nu putea fi niciodată umplut?

Ușa camerei se deschise și mama ei intră înăuntru.

— Deci, spuse ea cu un zâmbet fals atât de larg că-i delimita întregul cap ca un ecuator. Ești gata?

Era doar 7 dimineața, dar Josie fusese deja externată. Încuviință din cap. Josie o cam ura în clipa aceea. Se purta de parcă ar fi fost nespus de îngrijorată și preocupată, dar era prea puțin și prea târziu, de parcă ar fi fost nevoie de atacul ăsta armat ca să se trezească și să-și dea seama că nu mai avea absolut nicio relație cu Josie.

Îi tot spunea lui Josie că îi era alături dacă simțea nevoia să vorbească, ceea ce era ridicol.

Chiar dacă Josie ar fi vrut să vorbească – și nu era cazul – mama *ei* era ultima persoană de pe pământ în care ar fi putut avea încredere. N-ar fi înțeles – nimeni nu putea să înțeleagă, în afară de ceilalți copii care zăceau în diferite saloane ale spitalului. Asta nu fusese o crimă oarecare de pe stradă, ceea ce ar fi fost oricum suficient de rău. Era cel mai rău lucru care se putuse întâmpla, într-un loc în care Josie era nevoită să se întoarcă, fie că o dorea sau nu.

Josie purta haine diferite de cele cu care fusese adusă aici, care dispăruseră în mod misterios. Nimeni nu recunoștea nimic, dar Josie presupunea că erau pline de sângele lui Matt. În cazul ăsta, ar fi fost îndreptățiți să le arunce: oricât de mult clor s-ar fi folosit și de câte ori ar fi fost spălate, Josie știa că tot ar fi văzut petele.

Încă o durea capul acolo unde se lovise de podea când leșinase. Se tăiase la frunte și evitase cu greu copcile, cu toate că medicii doriseră să o țină sub supraveghere peste noapte. (Pentru ce? se întrebase Josie. Un atac cerebral? Un cheag de sânge? Suicid?) Când Josie se ridică, mama ei veni repede

lângă ea, cuprinzând-o cu brațul pentru susținere. Îi aminti lui Josie de cum se plimbau uneori ea și Matt pe stradă în timpul verii, fiecare cu mâna strecurată în buzunarul din spate al blugilor celuilalt.

— Oh, Josie, spuse mama ei, și așa își dădu seama că începuse iarăși să plângă.

Se întâmpla atât de des acum, încât își pierduse capacitatea de a conștientiza când se oprea din plâns și când începea iar.

Mama ei îi întinse un șervețel.

— Știi ceva? O să te simți mai bine odată ce ajungi acasă. Promit.

Mda, evident. *Mai rău* decât atât oricum nu se putea simți.

Dar reuși să schițeze o grimasă, care ar fi putut fi luată drept zâmbet dacă nu te uitai prea îndeaproape, pentru că știa că de asta avea nevoie mama ei. Parcurse cei cincisprezece pași până la ușa salonului.

— Să ai grijă de tine, drăguțo, spuse una dintre asistente când Josie trecu pe lângă camera de gardă.

O alta – cea de care lui Josie îi plăcea cel mai mult, cea care îi dăduse fulgi de gheață – îi zâmbi.

— Să nu te întorci să ne vezi, m-auzi?

Josie se îndreptă încet spre lift, care părea să se îndepărteze din ce în ce mai mult de ea de câte ori ridica privirea. Pe când trecea pe lângă unul dintre saloanele cu pacienți observă un nume cunoscut pe clipboardul de pe ușă: HALEY WEAVER.

Haley era elevă în ultimul an și fusese regina balului în ultimii doi ani. Ea și prietenul ei, Brady, erau echivalentul Brangelina la Liceul Sterling – roluri pe care Josie credea că ea și Matt aveau o șansă să le moștenească după ce Haley și Brady absolveau liceul. Chiar și cele care visau cu ochii deschiși și tânjeau după Brady pentru zâmbetul lui misterios și corpul sculptat trebuiau să recunoască totuși că exista un soi de dreptate poetică în faptul

că ieșea cu Haley, cea mai frumoasă fată din școală. Cu cascada ei de păr blond, aproape alb, și cu ochi albaștri limpezi, îi amintea întotdeauna lui Josie de o zână magică – de o creatură diafană, divină care plutește deasupra noastră și ne împlinește dorințele.

Circulau tot soiul de povești despre ei: cum Brady renunțase la burse sportive la colegii care nu aveau programe de artă pentru Haley; că Haley își făcuse un tatuaj cu inițialele lui Brady într-un loc în care nu-l putea vedea nimeni; că la prima lor întâlnire, el presărase petale de trandafir pe scaunul din dreapta al mașinii lui Honda. Josie, care se învârtea în același cerc cu Haley, știa că mare parte din astea erau prostii. Haley recunoscuse chiar ea că, în primul rând, tatuajul era unul temporar, iar în al doilea rând, nu fusese vorba despre petale de trandafir, ci despre un buchet de liliac pe care el îl furase din grădina vecinilor.

— Josie, șopti Haley din salon. Tu ești?

Josie simți mâna mamei sale pe braț, reținând-o. Părinții lui Haley, care-i blocau vederea spre pat, se dădură la o parte. Jumătatea dreaptă a feței lui Haley era plină de bandaje; deasupra lor, părul îi era ras până la scalp. Avea nasul rupt, iar ochiul care i se vedea era plin de vase de sânge sparte. Josie trase aer în piept. Păși înăuntru și se forță să zâmbească.

— Josie, spuse Haley. Le-a omorât. Pe Courtney și pe Maddie. Și apoi a întors arma spre mine, dar Brady s-a pus în fața mea. O lacrimă îi alunecă pe obrazul care nu era bandajat. Știi cum spun oamenii că și-ar da viața pentru tine?

Josie începu să tremure. Ar fi vrut să-i pună lui Haley o sută de întrebări, dar dinții îi clănțăneau atât de tare că nu reuși să scoată niciun cuvânt. Haley o apucă de mână, și Josie tresări. Îi venea să se smulgă din strânsoare. Îi venea să pretindă că n-o văzuse niciodată pe Haley Weaver în halul ăsta.

— Dacă te întreb ceva, o să fii sinceră cu mine, nu-i așa? o întrebă Haley.

Josie încuviință din cap.

— Fața mea, șopti ea. E distrusă, nu-i așa?

Josie o privi pe Haley în ochi.

— Nu, spuse ea. E în regulă.

Știau amândouă că nu spunea adevărul.

Josie le ură noapte bună lui Haley și părinților săi, se agăță de mama ei și grăbi și mai tare pasul spre lifturi, cu toate că simțea fiecare pas îndărătul ochilor, ca o furtună. Își aminti dintr-odată că studiase creierul la ora de științe – cum o tijă din oțel străpunsese craniul unui bărbat, și cum după aceea, când deschisese gura, începuse să vorbească în portugheză, o limbă pe care nu o învățase niciodată.

Poate că așa avea să fie de acum înainte și pentru Josie. Poate că limba ei de baștină, de acum înainte, avea să fie o înșiruire de minciuni.

Până să se întoarcă Patrick a doua zi de dimineață la Sterling High, detectivii criminaliști transformaseră holurile școlii într-o pânză enormă de păianjen. Pe baza locului în care fuseseră găsite victimele, fusese întinsă bandă – un mănunchi de linii care radiau dintr-un loc în care Peter Houghton se oprise suficient de mult ca să tragă mai multe focuri înainte de a merge mai departe. Liniile de bandă se intersectau în anumite puncte: rețeaua panicii, graficul haosului.

Rămase în picioare o clipă, în mijlocul agitației, urmărindu-i pe tehnicienii care țeseau banda de-a lungul holurilor și printre șirurile de dulapuri și în pragurile ușilor. Își imagina cum trebuie să fi fost să fugi la auzul focurilor de armă, să-i simți pe colegi împingându-te din spate ca un torent, să știi că nu poți să te miști mai repede decât un glonț. Să-ți dai seama prea târziu că erai prins în plasă, prada unui păianjen.

Patrick își croi drum prin plasă, atent să nu tulbure munca tehnicienilor. Avea să se folosească de ce făceau ei ca să confirme relatările martorilor. Ale tuturor celor o mie douăzeci și șase.

Transmisiunea de dimineață a celor trei posturi locale de știri era dedicată punerii sub acuzare a lui Peter Houghton. Alex stătu în fața televizorului în dormitorul ei, sorbind din cana de cafea și holbându-se la fundalul din spatele reporterilor plini de zel: fostul ei loc de muncă, tribunalul districtual.

O instalase pe Josie în dormitorul ei, ca să doarmă somnul întunecat și lipsit de vise indus de sedative. Dacă era să fie sinceră, Alex avea și ea nevoie de timpul ăsta de singurătate. Cine și-ar fi imaginat că unei femei care devenise maestră a disimulării sentimentelor în public îi era atât de greu din punct de vedere emoțional să-și păstreze stăpânirea de sine în fața fiicei sale?

Ar fi vrut să stea jos și să se îmbete. Ar fi vrut să plângă, cu capul îngropat în mâini, de fericire pentru norocul ei: fiica ei se afla la două uși depărtare de ea. Mai târziu, aveau să ia micul dejun împreună. Câți părinți din orașul ăsta se trezeau ca să descopere că nu aveau să mai facă asta niciodată?

Alex închise televizorul. Nu voia să-și compromită obiectivitatea în calitate de viitor judecător al cazului ascultând ce avea de spus mass-media.

Știa că aveau să existe critici – oameni care spuneau că dat fiind că fiica ei învață la Liceul din Sterling, Alex nu ar trebui să judece procesul acesta. Dacă Josie ar fi fost împușcată, ar fi fost de acord cu ei. Dacă Josie ar mai fi avut încă o relație de *prietenie* cu Peter Houghton, Alex s-ar fi recuzat.

După cum stăteau lucrurile, judecata lui Alex nu era compromisă mai mult decât a oricărui alt

judecător care locuia în zonă sau care cunoștea un copil care mergea la școala din Sterling sau care era părintele unui adolescent. Se întâmpla tot timpul în sistemul legal din North Country: cineva cunoscut ajungea inevitabil în sala ta de judecată. Când Alex lucra prin rotație ca judecător districtual, avusese de-a face cu acuzați pe care-i cunoștea personal: poștașul ei, care fusese prins cu marijuana în mașină; un caz de violență domestică între mecanicul ei și nevasta lui.

Atâta vreme cât Alex nu era implicată personal în dispută, era cât se poate de legal – *de fapt,* era *constrânsă* să judece cazul. În acele scenarii, te scoteai pur și simplu din ecuație. Deveneai judecătorul, și nimic altceva.

Atacul armat, așa cum îl vedea Alex, reprezenta același set de circumstanțe. De fapt, avea să susțină că, într-un caz ca acesta, care atrăsese un asemenea interes din partea mass-mediei, era nevoie de cineva cu experiență în domeniul apărării publice – precum Alex – pentru a fi imparțial în privința atacatorului. Și cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât Alex se convingea mai mult că nu se putea face dreptate fără implicarea ei, și că sugestia că ea nu ar fi fost potrivită era de-a dreptul absurdă.

Mai luă o gură de cafea și merse în vârful picioarelor până la dormitorul lui Josie. Dar ușa era larg deschisă, iar fata ei nu era înăuntru.

— Josie, strigă Alex, intrând în panică. Josie, ești bine?

— Sunt aici, jos, spuse Josie, și Alex simți cum i se destinde la loc nodul din stomac.

Coborî la parter și-o găsi pe Josie așezată la masa din bucătărie. Era îmbrăcată cu o fustă, cu colanți și cu un pulover negru. Încă avea părut umed după duș și încercase să-și ascundă bandajul de pe frunte cu bretonul. Ridică ochii spre Alex.

— Arăt în regulă?

— Pentru ce? întrebă Alex, rămasă cu gura căscată.

Doar nu se aștepta să meargă la școală, nu? Doctorii îi spuseseră lui Alex că Josie ar putea să nu-și amintească atacul, dar era oare posibil să-și fi șters cu totul din minte faptul că *se întâmplase*?

— Punerea sub acuzare, spuse Josie.

— Draga mea, nici nu se pune problema să te apropii de tribunal astăzi.

— Trebuie.

— Nu mergi, spuse Alex pe un ton categoric.

Josie arăta de parcă era pe punctul să răbufnească.

— De ce?

Alex deschise gura să răspundă, dar nu fu în stare. N-avea nicio logică; era pur și simplu instinctul ei: nu voia ca fiica ei să retrăiască experiența.

— Pentru că așa am zis eu, rosti ea în cele din urmă.

— Ăsta nu e un răspuns, o acuză Josie.

— Știu ce-o să facă presa dacă vei fi văzută azi la tribunal, spuse Alex. Știu că n-o să se întâmple nimic la punerea sub acuzare care să fie o surpriză. Și știu că în clipa asta nu vreau să te pierd din ochi.

— Atunci vino cu mine.

Alex scutură din cap.

— Nu pot, Josie, spuse ea încet. Ăsta o să fie cazul meu.

O văzu pe Josie cum se albește la față și-și dădu seama că, până în momentul acela, Josie nici nu se gândise la posibilitatea asta. Procesul ar fi ridicat un zid și mai înalt între ele. În calitate de judecător, urma să existe informații pe care nu avea să i le poată dezvălui fiicei sale, confidențe pe care nu avea să le poată ține pentru ea. În timp ce Josie se străduia să treacă peste această tragedie, Alex avea să fie implicată până peste cap în ea. De ce se gândise atât de mult la cazul acesta, și atât de puțin la felul cum avea să o afecteze pe fiica ei? Lui Josie puțin îi păsa acum dacă mama era un judecător obiectiv. Tot ce-și dorea era o mamă, de

asta avea nevoie, iar să fie mamă era ceva ce nu-i venise niciodată ușor lui Alex.

Din senin, se gândi la Lacy Houghton – o mamă care trecea acum printr-un iad cu totul și cu totul diferit – care pur și simplu ar fi luat-o pe Josie de mână și ar fi stat lângă ea și, cumva, ar fi făcut totul să pară înduioșător, nu nefiresc.

Dar Alex, care nu fusese niciodată genul mămos, trebuia să se întoarcă mai mulți ani în urmă pentru a găsi un moment de conexiune între ele, ceva ce ea și Josie făcuseră împreună înainte, care ar fi putut acum să le aducă împreună.

— De ce nu te duci sus să te schimbi și după aia putem să facem clătite. Pe vremuri îți plăcea asta.

— Mda, când aveam *cinci ani*…

— Atunci, fursecuri cu fulgi de ciocolată?

Josie clipi spre Alex.

— Ai *fumat* ceva?

Până și ei îi suna ridicol ce spunea, dar era disperată să-i arate lui Josie că putea și avea să aibă grijă de ea, și că slujba ei era pe locul al doilea. Se ridică și deschise toate sertarele până când găsi un joc de Scrabble.

— Ei bine, atunci ce zici de asta? întrebă Alex, întinzându-i cutia. Pun pariu că reușești să mă bați.

Josie își făcu loc și trecu pe lângă ea.

— Ai câștigat, spuse ea pe un ton sec, după care se îndepărtă.

Elevul care era intervievat de postul din Nashua afiliat CBS și-l amintea pe Peter Houghton de la un curs de engleză din clasa a noua.

— Trebuia să scriem o povestire la persoana I și puteam alege pe oricine, spuse băiatul. Peter a fost vocea lui John Hinckley. Din lucrurile pe care le spunea, credeai că te privește din iad, dar la sfârșitul povestirii aflai că este în rai. Profesoara s-a speriat. L-a pus și pe director să se uite peste lucrare… Băiatul ezită, plimbându-și degetul mare peste cusătura jeanșilor. Peter le-a spus că era

vorba despre licență poetică și despre un narator în care nu te puteai încrede – lucru pe care îl studiasem și la clasă, zise el, ridicând privirea către cameră. Cred că a luat 10.

Patrick adormi la semafor. Visa că alerga pe holurile școlii, auzind împușcături, dar ori de câte ori cotea pe un alt hol se pomenea plutind în aer – podeaua îi dispărea de sub picioare.

Tresări, speriat de un claxon.

Flutură din mână în semn de scuze mașinii care trase în dreapta lui să treacă și conduse până la laboratorul de criminalistică, unde testele balistice primiseră prioritate. Ca și Patrick, tehnicienii aceștia lucraseră fără oprire.

Tehnicianul lui preferat – și cel în care avea cea mai multă încredere – era o femeie pe nume Selma Abernathy, o bunicuță care avea patru nepoți și care știa mai mult despre tehnologia de ultimă generație decât oricare alt obsedat de tehnologie. Femeia ridică privirea când intră Patrick în laborator și înălță o sprânceană.

— Ai dormit, îl acuză ea.

Patrick scutură din cap..

— Pe cuvânt de cercetaș.

— Arăți prea bine pentru cineva mort de oboseală.

Patrick râânji.

— Selma, chiar trebuie să treci peste obsesia asta pe care o ai pentru mine.

Ea își împinse ochelarii pe nas.

— Dragule, sunt suficient de deșteaptă încât să nu mă îndrăgostesc de cineva care mi-ar face viața un chin. Îți vrei rezultatele sau nu?

Patrick o urmă lângă o masă pe care se găseau patru arme: două pistoale și două puști scurte. Aveau toate etichete: Arma A, Arma B – cele două pistoale; Arma C și Arma D – cele două puști. Recunoștea pistoalele – erau cele pe care le găsise

în vestiar – unul fusese în mâna lui Peter Houghton, celălalt la mică distanță pe podea.

— Prima dată am testat amprentele latente, spuse Selma, și-i arătă rezultatele lui Patrick. Arma A a avut o amprentă care se potrivește cu cea a suspectului tău. Armele C și D erau curate. Arma B a avut o amprentă parțială cu rezultate neconcludente.

Selma făcu semn din cap spre partea din spate a laboratorului, unde butoaie enorme cu apă erau folosite pentru testarea armelor de foc. Patrick știa că testase fiecare armă în apă. Când era tras un glonț, se învârtea pe țeava armei, ceea ce provoca striațiile metalului. Drept rezultat, îți dădeai seama doar privind un glonț din ce armă fusese tras. Asta avea să-l ajute pe Patrick să pună cap la cap traseul lui Peter Houghton din timpul atacului: unde se oprise să tragă, ce armă folosise.

— Arma A a fost cea mai folosită în timpul atacului, armele C și D au fost lăsate în rucsacul recuperat de la scena crimei. Ceea ce este un lucru bun, pentru că cel mai probabil ar fi provocat daune mai mari. Toate gloanțele recuperate din trupurile victimelor au fost trase cu arma A, primul pistol.

Patrick se întreba de unde făcuse rost Peter Houghton de arme. Și, în același timp, își dădu seama că nu era greu să găsești în Sterling pe cineva care vâna sau trăgea la țintă în pădure.

— Pe baza reziduurilor de praf de pușcă lăsate, știm că s-a tras și cu arma B. Totuși, n-am recuperat încă niciun glonț care să confirme acest lucru.

— Încă procesează…

— Lasă-mă să termin, spuse Selma. Cealaltă chestie interesantă despre arma B este că s-a blocat după un singur foc. Când am examinat-o, am descoperit că se blocase un glonț pe țeavă.

Patrick își încrucișă brațele.

— Nu era nicio amprentă pe armă? clarifică el.

— E o amprentă neconcludentă pe trăgaci… probabil s-a șters când suspectul a scăpat arma din mână, dar nu pot să mă pronunț cu certitudine.

Patrick încuviință din cap și arătă spre arma A.

— Pe asta a scăpat-o din mână, când l-am amenințat cu arma în vestiar. Așa că se presupune că e ultima cu care a tras.

Selma ridică un glonț cu o pensetă.

— S-ar putea să ai dreptate. Ăsta a fost extras din creierul lui Matthew Royston, zise ea. Și striațiile corespund cu o descărcare din arma A. Băiatul din vestiar, cel care a fost găsit cu Josie Cormier. Singura victimă care fusese împușcată de două ori.

— Dar glonțul din stomacul puștiului? întrebă Patrick.

Selma clătină din cap.

— E curat. Putea să fie tras fie din arma A, fie din B, dar n-o să știm până nu-mi aduci un cartuș.

Patrick se uită la arme.

— A folosit arma A în tot restul școlii. Nu-mi imaginez ce l-a făcut să treacă la cealaltă.

Selma ridică privirea spre el; Patrick observă pentru prima oară cearcănele de sub ochii ei, efectul pe care-l avusese asupra ei noaptea albă petrecută cu această urgență.

— Eu, una, nu-mi imaginez ce l-a împins să facă toată asta.

Meredith Vieira, care perfecționase mina perfectă pentru o tragedie națională, se uită solemnă spre camera de luat vederi.

— Detaliile continuă să se adune în cazul atacului de la Liceul Sterling, spuse ea. Mai multe informații ne oferă Ann Curry din studio. Ann?

Prezentatoarea încuviință din cap.

— Pe timpul nopții, investigatorii au aflat că în Liceul Sterling au fost aduse patru arme, deși doar două au fost folosite de către atacator. În plus, există dovezi conform cărora Peter Houghton,

suspectul în cazul atacului, era un fan înfocat al trupei de punk hard-core pe nume Death Wish, postând adesea pe site-uri pentru fani și descărcând versuri pe computerul personal. Versuri care, dacă privim în urmă, îi fac pe unii oameni să se întrebe ce anume ar trebui să asculte copiii și ce nu.

Ecranul verde din spatele umărului ei se umplu de text:

Zăpada neagră cade
Cadavrele din piatră înaintează
Ticăloșii râd
O să-i spulber pe toți în Ziua Judecății mele.

Ticăloșii nu văd
Bestia însângerată din mine
Moartea circulă liber
O să-i spulber pe toți în Ziua Judecății mele.

— Cântecul „Judgement Day" al trupei Death Wish include prevestirea înfricoșătoare a unui eveniment care a devenit, ieri-dimineață, o realitate crudă în Sterling, New Hampshire, spuse Curry. Raven Napalm, solistul trupei Death Wish, a ținut o conferință de presă târziu în noapte.

Reportajul prezentă un bărbat brunet, cu o frizură mohican, fard auriu pe pleoape și cu cinci cercei în buza de jos, care stătea în fața unui grup de microfoane.

— Trăim într-o țară în care puști americani mor pentru că îi trimitem peste ocean să ucidă pentru petrol. Dar atunci când un puști trist și tulburat, care nu e conștient de frumusețea vieții, comite din pricina furiei acte oribile deschizând focul într-o școală, oamenii încep să arate cu degetul spre muzica heavy metal. Nu versurile pieselor rock sunt problema, ci eșafodajul societății înseși.

Chipul lui Ann Curry apăru din nou pe ecran.

— Vă ținem mai departe la curent cu știri despre tragedia din Sterling pe măsură ce aflăm mai multe. În știrile naționale, Senatul a respins legea privind controlul armelor miercurea trecută, dar senatorul Roman Nelson sugerează că lupta încă nu s-a terminat. Ni se alătură astăzi din South Dakota. Domnule senator?

Peter nu credea că dormise vreun pic întreaga noapte, dar, cu toate astea, nu-l auzi pe gardian apropiindu-se de celula lui. Sunetul ușii de metal deschizându-se cu o scârțâitură îl făcu să tresară.

— Uite, spuse bărbatul, aruncând ceva spre Peter. Îmbracă-te.

Știa că mergea la tribunal; îi spusese Jordan McAfee. Presupunea că era un costum sau ceva de genul acesta. Nu purtau oamenii întotdeauna costum la tribunal, chiar dacă veneau direct din închisoare? Era un truc menit să stârnească empatie. Se gândi că văzuse asta la televizor.

Dar nu era un costum. Era o vestă antiglonț din kevlar.

În arestul din subsolul tribunalului, Jordan își găsi clientul întins pe spate pe podea, ținându-și un braț peste ochi. Peter purta o vestă antiglonț, o confirmare nerostită a faptului că toată lumea care umpluse sala de judecată în dimineața aceea voia să-l vadă mort.

— Bună dimineața, spuse Jordan, iar Peter se ridică în capul oaselor.

— Sau nu, murmură el.

Jordan nu răspunse nimic. Se sprijini de bare.

— Uite care-i planul. Ai de-a face cu zece capete de acuzare pentru omor cu premeditare și nouăsprezece capete de acuzare pentru tentativă de omor. O să renunțăm la citirea acuzațiilor – o să le reluăm pe fiecare în parte cu altă ocazie. Acum trebuie doar să mergem acolo ca să poți pleda nevinovat. Nu vreau să spui niciun cuvânt. Dacă ai

vreo întrebare, mi-o șoptești mie. Orice ar fi, în următoarea oră ești mut. Ai înțeles?

Peter se holbă la el.

— Perfect, spuse el, cu o mină mohorâtă.

Dar Jordan se uita la mâinile clientului său. Îi tremurau.

Din lista de articole confiscate din dormitorul lui Peter Houghton:

1. Laptop Dell.
2. CD-uri cu jocuri: Doom 3, Grand Theft Auto: Vice City.
3. Trei postere de la producători de arme.
4. Țevi de diverse dimensiuni.
5. Cărți: *De veghe în lanul de secară,* Salinger; *Despre război,* Clausewitz; romane grafice de Frank Miller și Neil Gaiman.
6. DVD – *Bowlingfor Columbine – Cântec pentru un masacru.*
7. Album de an de la Școala gimnazială din Sterling, cu diverse fețe încercuite cu marker negru. O față încercuită și tăiată cu un X, cu cuvintele LAS-O ÎN VIAȚĂ scrise sub fotografie. Fată identificată în legendă – Josie Cormier.

Fata vorbea atât de încet, încât microfonul, care atârna deasupra capului ei ca o pinata, nu reușea să capteze sunetul vocii ei pierdute.

— Clasa doamnei Edgar e chiar lângă cea a domnului McCabe, și uneori îi auzim cum își mișcă scaunele sau când strigă răspunsuri, spuse ea. Dar de data asta am auzit țipete. Doamna Edgar a luat catedra și a împins-o în ușă și ne-a zis să mergem în fundul clasei, lângă ferestre și să ne așezăm pe podea. Focurile de armă se auzeau ca floricele de porumb. Și după apoi… Se opri și-și șterse lacrimile. Și apoi nu s-au mai auzit țipete.

Diana Leven nu se așteptase ca atacatorul să arate atât de tânăr. Peter Houghton era încătușat, purta uniforma portocalie de deținut și vesta antiglonț, dar tot avea obrajii unui băiat care nu trecuse încă de pubertate, și Diana ar fi pus pariu că încă nu se bărbierea. Și faptul că purta ochelari o deranjă. Apărarea avea să se folosească de asta până-n pânzele albe, era sigură de asta, susținând că din pricina miopiei ar fi fost imposibil să ochească cu precizie.

Cele patru camere pe care judecătorul curții districtuale le acceptaseră să reprezinte rețelele de televiziune – ABC, CBS, NBC și CNN – se treziră la viață, zumzăind ca un cvartet în momentul în care acuzatul fu condus în încăpere. Cum în sală se lăsase o asemenea tăcere încât puteai să auzi sunetul propriilor îndoieli, Peter se întoarse imediat spre ele. Diana își dădu seama că ochii lui nu era foarte diferiți de acele camere de filmat: întunecați și goi în spatele lentilelor.

Jordan McAfee – un avocat pe care Diana nu-l plăcea prea mult la nivel personal, dar despre care recunoștea fără tragere de inimă că era al naibii de bun – se aplecă spre clientul lui în momentul în care Peter ajunse la masa apărării. Aprodul se ridică în picioare.

— Toată lumea să se ridice, strigă el, onorabilul judecător Charles Albert prezidează.

Judecătorul Albert intră grăbit în sala de judecată cu roba foșnind.

— Luați loc. Peter Houghton, spuse el, întorcându-se spre acuzat.

Jordan McAfee se ridică în picioare.

— Domnule judecător, renunțăm la citirea acuzațiilor. Pledăm nevinovat pentru toate capetelor de acuzare și solicităm programarea unei audieri peste zece zile pentru a stabili dacă există suspiciuni rezonabile.

Nu era o surpriză pentru Diana – de ce ar fi vrut Jordan ca toată lumea să audă cum i se aduc

clientului său zece capete separate de acuzare pentru omor deosebit de grav?

Judecătorul se întoarse spre ea.

— Domnișoară Leven, legea prevede ca inculpații acuzați de omor deosebit de grav – cu mai multe capete de acuzare – să fie reținuți fără cauțiune. Presupun că nu aveți nimic de obiectat.

Diana își reținu un zâmbet. Judecătorul Albert, dragul de el, tot reușise cumva să pomenească în treacăt de acuzații.

— Așa este, onorată instanță.

Judecătorul încuviință din cap.

— Ei bine, domnule Houghton, rămâi în continuare în stare de arest.

Întreaga procedură durase mai puțin de cinci minute, iar publicul nu era fericit. Voia vărsare de sânge; voia răzbunare. Diana îl urmări cu privirea pe Peter Houghton, care mergea împleticindu-se între cei doi șerifi; se mai întoarse o dată spre avocatul său cu o întrebare care rămase însă nerostită. Apoi ușa se închise în urma lui, iar Diana își luă servieta și ieși din tribunal spre camerele de filmat.

Se așeză în fața unei grămezi de microfoane.

— Peter Houghton tocmai a fost audiat pentru zece capete de acuzare de omor deosebit de grav și nouăsprezece capete de acuzare de tentativă de crimă, precum și o varietate de alte capete de acuzare care implică posesie ilegală de explozibili și arme de foc în recenta tragedie. Regulile responsabilității profesionale ne împiedică în acest punct să facem comentarii în materie de probe, dar asigurăm comunitatea că ne ocupăm de caz cu cea mai mare seriozitate, că lucrăm neîncetat cu investigatorii noștri ca să ne asigurăm că toate probele sunt colectate, păstrate și folosite cum se cuvine pentru ca o asemenea tragedie îngrozitoare să nu rămână nepedepsită.

Deschise gura să continue, dar își dădu seama că o altă voce se auzea peste hol, iar reporterii se

retrăgeau de la conferința ei de presă improvizată ca să-l audă pe Jordan McAfee.

Stătea în fața lor, sobru și pocăit, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor, în timp ce privea în jos spre Diana.

— Sunt alături de comunitate pentru pierderile suferite și îmi voi ajuta clientul cu tot ce-mi stă-n putință. Peter Houghton este un băiat de șaptesprezece ani; e foarte speriat. Și vă rog să aveți respect pentru familia lui și să țineți minte că această chestiune va fi stabilită de instanță. Jordan ezită, ca un bun actor, apoi privi în ochi mulțimea. Vă rog să vă amintiți că ceea ce vedeți nu este întotdeauna ceea ce pare să fie.

Diana zâmbi afectat. Reporterii – și oamenii din toată lumea care aveau să asculte discursul prudent al lui Jordan – aveau să audă acest mic subterfugiu de la final și să creadă că le rezerva nu știu ce adevăr fabulos – ceva care avea să demonstreze că Peter nu era un monstru. Diana, în schimb, știa că lucrurile nu stăteau așa. Știa să traducă limbajul avocățesc, pentru că-l vorbea fluent. Când un avocat începea cu astfel de retorică misterioasă, o făcea pentru că nu avea altceva cu care să-și apere clientul.

La amiază, guvernatorul statului New Hampshire ținu o conferință de presă pe treptele Capitoliului din Concord. La rever purta o panglică maro cu alb, culorile Liceului Sterling, panglici care apăruseră dintr-odată la casele de marcat din benzinării și la ghișeele magazinelor Wal-Mart și care erau vândute pentru un dolar bucata; câștigurile mergeau la Fondul pentru Victimele din Sterling. Unul dintre minionii lui condusese patruzeci de kilometri ca să obțină una, pentru că guvernatorul plănuia să-și anunțe candidatura pentru alegerile preliminare ale democraților din 2008 și știa că acesta era momentul perfect în care putea să-și arate cât mai bine compasiunea în

lumina reflectoarelor. Da, îi compătimea pe cetățenii din Sterling, și în special pe părinții celor care își pierduseră viața, dar acea latură a lui calculată știa că un bărbat care putea păstori un stat întreg prin unul dintre cele mai brutale incidente armate într-o școală din America avea să fie văzut ca un lider puternic.

— Astăzi, întreaga țară suferă împreună cu New Hampshire, spuse el. Astăzi, noi toți simțim durerea pe care o simte Sterlingul. Ei toți sunt copiii noștri. Ridică privirea. Am fost în Sterling și am vorbit cu detectivii care lucrează din greu, zi și noapte, ca să înțeleagă ce s-a întâmplat ieri. Am petrecut timp cu unele dintre familiile victimelor și la spital cu câțiva dintre supraviețuitorii curajoși. Parte din trecutul și viitorul nostru a dispărut în această tragedie, adăugă guvernatorul în timp ce privea cu solemnitate spre camerele de filmat. Ceea ce trebuie să facem acum este să ne concentrăm asupra viitorului.

Nu dură mai mult de o dimineață pentru ca Josie să învețe cuvintele magice: când voia ca mama ei să o lase în pace, când era sătulă să o urmărească precum un vultur, tot ce trebuia să spună era că are nevoie de un pui de somn. Atunci, o lăsa în pace, fără să fie câtuși de puțin conștientă că fața i se relaxa în clipa în care Josie o scăpa de corvoadă, și că abia atunci fiica ei o recunoștea.

Sus, în camera ei, Josie stătea pe întuneric cu jaluzelele trase și cu mâinile în poală. Era ziua în amiaza mare, dar după întunericul de acolo n-ai fi știut. Oamenii descoperiseră o mulțime de feluri de a face lucrurile să pară diferite de ceea ce erau în realitate. O încăpere putea fi transformată într-o noapte artificială. Botoxul transforma chipurile oamenilor în ceva ce nu erau. TiVo îți dădea senzația că îngheți timpul în loc sau cel puțin că-l reorânduiești după bunul plac. O audiere la

tribunal era ca un plasture peste o rană care avea mai degrabă nevoie de un garou.

Orbecăind prin întuneric, Josie băgă mâna sub rama patului căutând punga de plastic pe care o dosise – provizia ei de somnifere. Nu era cu nimic mai bună decât idioții din lumea asta care credeau că dacă se prefăceau suficient, aveau să-și transpună dorințele în realitate. Crezuse că moartea ar putea fi un răspuns, pentru că era prea imatură să-și dea seama că era cea mai importantă chestiune dintre toate.

Ieri nu știuse ce modele putea să facă sângele când era împroșcat pe un perete alb. Nu înțelesese că viața îți dispărea mai întâi din plămâni, și ultima dată din privire. Își imaginase sinuciderea ca o declarație finală, un *duceți-vă dracului* către oamenii care nu înțeleseseră cât de greu îi era să fie acea Josie care se așteptau ei să fie. Cumva, se gândise că, dacă își lua viața, avea să poată urmări reacția celorlalți la aflarea veștii; că ea avea să aibă ultimul cuvânt. Până ieri, nu înțelesese cu adevărat. Mort însemna mort. Când mureai, nu te mai întorceai să vezi ce pierdeai. Nu apucai să-ți ceri iertare. Nu primeai o a doua șansă.

Moartea nu era ceva ce puteai controla. În realitate, moartea era întotdeauna cea care triumfa. Rupse punga de plastic în palmă și-și îndesă cinci pastile în gură. Merse până la baie și dădu drumul la apă, își apropie capul de robinet până ce pastilele începură să înoate între obrajii ei umflați.

„Înghite”, își spuse.

Dar în loc să înghită, Josie se lăsă pe podea în fața toaletei și scuipă pastilele. Goli și restul pungii, pe care încă o strângea puternic în pumn. Trase apa înainte să apuce să se răzgândească.

Mama ei veni la etaj pentru că o auzi plângând în hohote. Plânsetul ei se strecurase prin chitul plăcilor de gresie, prin ipsosul și sofitul tavanului de dedesubt. De fapt, avea să devină o parte din casă, așa cum erau cărămizile și mortarul, deși

niciuna dintre femei nu-și dădea seama de asta încă. Mama lui Josie dădu buzna în dormitor și se așeză lângă fiica ei pe podeaua din baia adiacentă.

— Ce pot să fac, iubito? șopti ea, plimbându-și mâinile pe spatele și umerii lui Josie, de parcă răspunsul ar fi fost un tatuaj vizibil, și nu o cicatrice pe suflet.

Yvette Harvey stătea pe canapea, ținând în mână poza fiicei sale de la absolvirea clasei a opta, poză făcută cu doi ani, șase luni și patru zile înainte de a muri. Lui Kaitlyn îi crescuse părul, dar încă puteai vedea zâmbetul ușor strâmb și fața rotundă, tipică sindromului Down.

Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi ales să o integreze pe Kaitlyn într-o școală normală? Dacă ar fi înscris-o la o școală pentru copii cu dizabilități? Erau acei copii mai puțin furioși, era mai puțin probabil să crească printre ei un ucigaș?

Producătorul de la *The Oprah Winfrey Show* îi înapoie teancul de fotografii pe care i-l dăduse Yvette. Nu știuse, până azi, că existau grade de tragedie, că și în cazul în care show-ul lui Oprah te cheamă să te roage să-ți spui povestea tristă, vor dori să se asigure că era suficient de tristă înainte să te lase să vorbești în fața camerei. Yvette nu plănuise să-și arate durerea la televizor – ba chiar soțul ei se împotrivise atât de tare, încât refuzase să fie prezent aici când îi contactase producătorul dar ea era hotărâtă. Ascultase știrile. Și acum, avea și ea ceva de spus.

— Kaitlyn avea un zâmbet frumos, spuse producătoarea pe un ton duios.

— Da, are, răspunse Yvette, după care dădu din cap. *Avea.*

— Îl cunoștea pe Peter Houghton?

— Nu, nu erau în același an; nu aveau cum să aibă ore împreună. Orele lui Kaitlyn se țineau la centrul de studii.

Își împinse degetul în rama argintie a portretului până începu să o doară.

— Toți oamenii ăia care zic în stânga și-n dreapta că Peter Houghton nu avea prieteni – că pe Peter Houghton îi chinuiau alți copii… nu e adevărat, spuse ea. Fata mea nu avea prieteni. Fata mea era chinuită de alți copii în fiecare zi. Fata *mea* era cea care se simțea de parcă ar fi fost pe buza prăpastiei, pentru că era. Peter Houghton nu este un inadaptat, așa cum vrea lumea să-l vadă. Peter Houghton este pur și simplu un om rău.

Yvette lăsă ochii în jos, spre sticla care acoperea portretul lui Kaitlyn.

— Psihologa de la poliție mi-a spus că Kaitlyn a murit prima, zise ea. Voia să știu că nu și-a dat seama ce se întâmpla – că nu a suferit.

— Trebuie să fi găsit puțină consolare în asta, sugeră producătorul.

— Am găsit. Asta până am început să vorbim între noi și ne-am dat seama că psihologa spusese același lucru fiecăruia dintre noi căreia îi murise un copil.

Yvette ridică privirea, cu ochii în lacrimi.

— Chestia este că oricare dintre ei ar fi putut să fie prima victimă.

În zilele care au urmat atacului, familiile victimelor fuseră copleșite de donații: bani, caserole cu mâncare, servicii de babysitting, compasiune. Tatăl lui Kaitlyn Harvey se trezi într-o dimineață după o ninsoare ușoară de primăvară și descoperi că un bun samaritean îi deszăpezise deja aleea din fața casei. Familia lui Courtney Ignatio deveni beneficiara bisericii locale, ai cărei membri se angajaseră să ofere pe rând mâncare și servicii de curățenie, printr-un program care fusese deja stabilit până la sfârșitul lunii iunie. Mamei lui John Eberhard i se dărui o dubiță pentru persoane cu dizabilități, grație sucursalei Ford din Sterling, pentru a-i ajuta fiul să se adapteze mai ușor traiului

ca paraplegic. Toți cei care fuseseră răniți la Liceul Sterling primiră o scrisoare din partea președintelui Statelor Unite, în care erau lăudați pentru curajul lor.

Mass-media – la început un val de reporteri la fel de puțin bine-venit ca un tsunami – deveni ceva obișnuit pe străzile din Sterling. După zile întregi în care urmăriseră cum li se afundau cizmele negre cu toc în noroiul moale de martie în New England, vizitară magazinul local Farm-Way și își cumpărară galoși Merrell și cizme din cauciuc, încetară să mai întrebe la recepția Sterling Inn de ce nu le funcționau telefoanele mobile, adunându-se în schimb în parcarea benzinăriei Mobil, cel mai înalt punct din oraș, unde puteau prinde un semnal slab. Dădeau târcoale secției de poliție, tribunalului și cafenelei din oraș, așteptând orice fărâmă de informație pe care să și-o însușească.

În fiecare zi, în Sterling avea loc o altă înmormântare.

Slujba de pomenire a lui Matthew Royston fu ținută într-o biserică care nu era suficient de spațioasă ca să cuprindă durerea persoanelor îndoliate. Colegii de clasă, părinții și prietenii de familie se înghesuiau în strane, erau lipiți de pereți, se revărsau dincolo de uși. Un contingent de copii de la Liceul Sterling veniseră îmbrăcați în tricouri verzi cu numărul 19 pe partea din față – același număr care fusese înscris pe costumul de hochei a lui Matt.

Josie și mama ei stăteau undeva în spate, dar asta n-o împiedica pe Josie să simtă că toată lumea se holba la ea. Nu era sigură că asta se întâmpla pentru că știau cu toții că fusese iubita lui Matt sau pentru că vedeau în sufletul ei.

— „Ferice de cei ce plâng”, citi pastorul, „căci ei vor fi mângâiați.”

Josie se cutremură. Era în doliu? Se simțea oare doliul ca o gaură în suflet care se făcea din ce în ce

mai mare de fiecare dată când încercai să o umpli? Sau era incapabilă să jelească, pentru că asta însemna să-și aducă aminte, și asta era ceva ce nu putea să facă?

Mama ei se dădu mai aproape.

— Putem să plecăm. Nu trebuie decât să spui, și plecăm.

Era suficient de greu să nu aibă nicio idee cine era *ea,* dar acum, după tot ce se întâmplase, părea să nu fie în stare să recunoască nici pe nimeni altcineva. Oameni care o ignoraseră întreaga viață dintr-odată o cunoșteau după nume. Ochii tuturor căpătau o expresie blândă când se uitau la ea. Iar mama ei era cea mai stranie dintre toți – ca unul dintre corporatiștii aceia dependenți de muncă asiduă care aproape văd moartea cu ochii și apoi se schimbă complet și încep să îmbrățișeze copaci. Josie se așteptase să se certe cu ea ca să o lase să meargă la înmormântarea lui Matt, dar, spre uimirea ei, chiar ea îi sugeră asta. Psihoterapeutul stupid la care trebuia să meargă Josie acum – și probabil pentru restul vieții – o ținea una și bună cu „închiderea”[18]. Asta se pare că însemna că trebuia să-și dea seama că pierderea era ceva peste care treceai, ca atunci când pierzi un meci de fotbal sau îți pierzi tricoul preferat. Asta însemna de asemenea că mama ei se transformase într-o mașinărie nebună care supracompensa din punct de vedere emoțional, care o tot întreba dacă avea nevoie de ceva (câte cești de ceai de plante puteai să bei înainte să te lichefiezi?) și încerca să se comporte ca o mamă obișnuită sau cel puțin ce-și închipuia ea că ar trebui să fie o mamă obișnuită. „Dacă chiar vrei să mă simt mai bine”, îi venea lui Josie să spună, „întoarce-te la muncă.” Atunci s-ar fi putut preface că lucrurile erau ca de obicei, și, la urma urmei, mama fusese cea care o învățase pe Josie cum să se prefacă.

Coșciugul era în partea din față a bisericii. Josie știa că nu era deschis; existaseră zvonuri în

privința asta. Îi venea greu să-și imagineze că Matt se afla în cutia aceea neagră lăcuită. Că nu respira; că fusese golit de sânge și că îl umpluseră, în schimb, de chimicale.

— Prieteni, ne-am reunit aici să ne aducem aminte de Matthew Carlton Royston. Ne aflăm la adăpostul protector al iubirii vindecătoare a lui Dumnezeu, spuse pastorul. Suntem liberi să ne vărsăm durerea, să ne eliberăm furia, să ne înfruntăm deșertăciunea și să știm că lui Dumnezeu îi pasă de noi.

Anul trecut, la lecțiile de istorie antică, învățaseră cum își pregăteau egiptenii morții pentru lumea cealaltă. Matt – care învăța doar când Josie îl forța s-o facă – fusese de-a dreptul fascinat. Felul în care li se aspira creierul pe nas. Bunurile materiale care erau depuse în mormintele faraonului. Animalele de companie care erau îngropate alături de el. Josie citise capitolul din manual cu voce tare, cu capul cuibărit în poala lui Matt. O oprise, punându-i mâna pe frunte.

— Când o să mor, spusese el, o să te iau cu mine.

Pastorul își plimbă privirea peste adunare.

— Moartea unei persoane dragi ne poate zdruncina din temelii. Când persoana este atât de tânără și plină de potențial și de aptitudini, tristețea și sentimentul de pierdere pot fi chiar și mai copleșitoare. În astfel de momente, apelăm la prieteni și familie pentru sprijin, pentru un umăr pe care să plângem, pentru cineva care să meargă alături de noi pe acest drum al durerii și suferinței. Matt nu mai poate fi alături de noi, dar ne putem împăca gândindu-ne că și-a găsit în moarte pacea care i-a fost refuzată aici pe pământ.

Matt nu mergea la biserică. Mergeau ai lui și încercau să-l facă și pe el să meargă, dar Josie știa că nu-i plăcea. Credea că-și irosește duminica, și dacă Dumnezeu ar fi fost atât de grozav încât să merite să-și petreacă timpul cu el, probabil că ar fi

gonit pe străzi cu jeepul decapotabil sau ar fi jucat hochei pe lacul înghețat, în loc să stea într-o clădire citind cuminți.

Pastorul se dădu într-o parte, iar tatăl lui Matt se ridică în picioare. Josie îl cunoștea, firește – făcea cele mai jalnice glume, jocuri de cuvinte stupide care nu erau niciodată amuzante. Jucase hochei la UVM până se rănise la genunchi și avusese mari speranțe pentru Matt. Dar, peste noapte, ajunsese adus de umeri și mohorât, de parcă fusese complet golit de cine era cu adevărat. Se ridică și vorbi despre întâia oară când îl dusese pe Matt să patineze, cum începuse prin a-l trage după el de capătul unei crose de hochei; nu trecuse mult și-și dăduse seama că Matt nu se mai ținea de crosă. În primul rând, mama lui Matt începu să plângă. Plângea tare, cu hohote zgomotoase – genul acela care păreau împroșcate de pereții bisericii precum vopseaua.

Până să-și dea seama ce face, Josie se ridicase în picioare.

— Josie! șopti mama ei pe un ton vehement – într-o secundă, redevenise mama cu care fusese obișnuită, cea care nu se dădea niciodată în spectacol.

Josie tremura atât de tare, încât picioarele nu păreau să atingă pământul în timp ce ieșea din strană în rochia neagră pe care o împrumutase de la mama, și nici în timp ce se îndrepta către coșciugul lui Matt, atrasă ca un magnet.

Simțea ochii tatălui lui Matt asupra ei, auzea șoaptele congregației. Ajunse la coșciugul a cărei suprafață era atât de lustruită, încât își vedea propriul chip reflectat, o impostoare.

— Josie, spuse domnul Royston, coborând de pe podium ca s-o îmbrățișeze. Ești bine?

Gâtul lui Josie se închise ca un boboc de trandafir. Cum putea bărbatul ăsta, căruia îi murise fiul, să o întrebe asta pe ea? Simțea cum se dizolvă, și se întrebă dacă era posibil să se

transforme într-o fantomă fără să moară; dacă partea aceea a ecuației era doar un detaliu.

— Voiai să spui ceva? o întrebă domnul Royston. Despre Matt?

Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, tatăl lui Matt o conduse pe podium. Era vag conștientă de mama ei, care se ridicase de la locul ei din strană și-și croia drum spre partea din față a bisericii – ca să facă ce? Ca s-o ia de acolo? S-o oprească să facă altă greșeală?

Josie privi mulțimea de chipuri pe care le recunoștea și pe care nu le cunoștea cu adevărat. „L-a iubit", gândeau cu toții. „A fost cu el când a murit." I se tăie răsuflarea, ca o molie prinsă în colivia plămânilor ei.

Dar ce să spună? Adevărul?

Josie simți cum i se strâng buzele, cum i se schimonosește fața. Începu să plângă cu sughițuri, atât de tare, încât podelele din lemn ale bisericii se curbau, pârâiau; atât de puternic, încât, chiar și în coșciugul sigilat, Josie era sigură că Matt o putea auzi.

— Îmi pare rău, spuse ea printre sughițuri – lui, domnului Royston și oricui asculta. O, Doamne, îmi pare așa de rău.

Nici măcar n-o observă pe mama ei, care urcă treptele podiumului, o cuprinse cu un braț, conducând-o în spatele altarului, într-un mic vestibul folosit de organist. Nu protestă când îi întinse un șervețel Kleenex și o mângâie pe spate. Nici măcar n-o deranjă când îi dădu părul după ureche, așa cum obișnuia să facă pe vremea când Josie era atât de mică, încât abia dacă-și amintea gestul.

— Probabil că toată lumea mă crede o idioată, spuse Josie.

— Nu, cred că ți-e dor de Matt. Mama ei ezită. Știu că tu crezi că asta e vina ta.

Lui Josie inima îi bubuia atât de tare, încât mișca șifonul subțire al rochiei pe care o purta.

— Draga mea, n-aveai cum să-l salvezi.

Josie se întinse după un șervețel și se prefăcu a crede că mama ei înțelegea.

Securitate maximă însemna că Peter nu avea coleg de celulă. Nu avea parte de pauză de recreere. Mâncarea îi era adusă de trei ori pe zi în celulă. Materialul lui de lectură era restricționat de către gardieni. Și, pentru că personalul încă credea că ar putea avea tendințe suicidale, în încăpere nu erau decât o toaletă și o bancă – fără cearșafuri, fără saltea, nimic de care s-ar fi putut folosi pentru a încheia socotelile cu lumea asta.

Erau patru sute cincisprezece cărămizi în peretele din spate al celulei sale; le numărase. De două ori. De atunci, își ocupase timpul holbându-se la camera de supraveghere. Peter se întreba cine era la celălalt capăt al ei. Își imagina o grămadă de ofițeri strânși în jurul unui monitor TV jalnic, înghiontindu-se unul pe altul și pufnind în râs când Peter trebuia să meargă la baie. Sau, cu alte cuvinte, încă un grup de oameni care găsiseră o cale de a-și bate joc de el.

Camera video avea o lumină roșie, un indicator care arăta că era în funcțiune, și o singură lentilă care sclipea ca un curcubeu. În jurul lentilei era un amortizor din cauciuc care semăna cu o pleoapă. Lui Peter îi trecu dintr-odată prin cap că dacă *nu avea* tendințe suicidale, după câteva săptămâni în celulă urma să aibă.

În celulă nu era niciodată beznă, doar semiobscuritate. Asta nici nu conta, de vreme ce nu avea altceva de făcut decât să doarmă. Peter stătea pe bancă, întrebându-se dacă era posibil să-ți pierzi auzul dacă nu te foloseai de el; dacă și capacitatea de a vorbi funcționa în același fel. Își aduse aminte că învățase la unul dintre cursurile de studii sociale că în Vestul Sălbatic, când amerindienii erau aruncați în închisoare, uneori pur și simplu cădeau morți. Conform teoriei, cineva atât de obișnuit cu

libertatea spațiului nu putea face față privării de ea, dar Peter avea altă interpretare. Când singura companie pe care o aveai era a ta, și când nu voiai să socializezi, nu exista decât o singură cale de a părăsi încăperea.

Tocmai trecuse unul dintre gardieni, făcând verificarea de securitate – un tropăit de bocanci pe lângă celule – când Peter auzi:

Știu ce-ai făcut.

„Doamne sfinte”, se gândi Peter. „Deja am început să înnebunesc.”

Toată lumea știe.

Peter își roti tălpile pe podeaua de ciment și se holbă la cameră, dar aceasta nu trăda niciun secret.

Vocea suna ca vântul care trece pe deasupra zăpezii – rece, doar o șoaptă.

— În dreapta ta, spuse vocea, iar Peter se ridică încet în picioare și se îndreptă spre colțul încăperii.

— Cine… Cine-i acolo? întrebă el.

— Era și timpu’, ce mama dracului. Credeam că nu te mai oprești odată din văitat.

Peter încercă să vadă printre gratii, dar nu reuși.

— M-ai auzit plângând?

— Al naibii copil. Maturizează-te naibii.

— Cine ești?

— Poți să-mi spui Carnivore, așa-mi zice toată lumea.

Peter înghiți în sec.

— Ce-ai făcut?

— Nimic din ce spun ei, răspunse Carnivore. Cât mai ai?

— Cât mai am pentru ce?

— Cât mai ai până la proces?

Peter nu știa. Era singura întrebare pe care uitase să i-o adreseze lui Jordan McAfee, probabil pentru că îi era teamă să afle răspunsul.

— Al meu e săptămâna viitoare, zise Carnivore înainte ca Peter să-i poată răspunde.

Ușa de metal a celulei era rece ca gheața pe tâmpla lui.

— De cât timp ești aici? întrebă Peter.

— De zece luni, răspunse Carnivore.

Peter se imagină stând în celulă zece luni la rând. Se gândi de câte ori numărase cărămizile alea stupide, se gândi de câte ori aveau să-l vadă gardienii făcându-și nevoile la televizorul lor mic.

— Ai omorât copii, așa-i? Știi ce li se întâmplă în închisoare ăstora care omoară copii?

Peter nu răspunse. Era în mare cam de aceeași vârstă cu toți cei de la Liceul Sterling; nu era ca și când deschisese focul într-o grădiniță. Și nu era ca și când nu avusese un motiv întemeiat. Nu mai voia să vorbească despre asta.

— Cum de n-ai reușit să ieși pe cauțiune?

Carnivore pufni batjocoritor.

— Pentru că ei zic că am violat o chelneriță și că după aia am înjunghiat-o.

Oare toată lumea din închisoare se credea nevinovată? Tot timpul ăsta în care Peter stătuse pe bancă, se convinsese singur că nu era ca restul deținuților din închisoarea Grafton – și se pare că era o minciună.

Oare așa îl percepea și pe el Jordan când vorbea cu el?

— Mai ești acolo? întrebă Carnivore.

Peter se întinse din nou pe bancă fără să mai spună un cuvânt. Se întoarse cu fața la perete și se prefăcu că nu-l mai aude pe bărbatul de lângă el care tot încerca să reia legătura.

Ceea ce-l frapă iarăși pe Patrick era cât de tânără părea judecătoarea Cormier în afara tribunalului. Deschise ușa în jeanși și cu părul prins în coadă de cal, ștergându-și mâinile cu un prosop de bucătărie. Josie stătea în spatele ei, cu aceeași privire goală pe care o văzuse de zeci de ori până acum la alte victime pe care le interogase. Josie era o piesă importantă din puzzle, singura persoană care îl văzuse pe Peter omorându-l pe Matthew Royston. Dar, spre deosebire de acele victime,

Josie avea o mamă care cunoștea complexitățile sistemului legal.

— Doamnă judecător Cormier, spuse el. Josie. Mulțumesc că mi-ați permis să vin.

Judecătoarea se uită la el.

— Chestia asta e o pierdere de timp. Josie nu-și amintește nimic.

— Cu tot respectul, doamnă judecător, e datoria mea să aud asta din gura lui Josie.

Era pregătit să o înfrunte, dar ea se dădu într-o parte ca să-l lase înăuntru. Patrick scrută holul cu privirea – masa antică pe suprafața căreia se revărsa o plantă voalul-miresei, peisajele de bun-gust care atârnau pe pereți. Deci, așa trăia un judecător. Casa lui era un loc de popas, un rai al rufelor și ziarelor vechi și al mâncării de mult expirate, unde se ducea pentru câteva ore între schimburile de la serviciu.

— Ce-ți face capul? zise el, întorcându-se spre Josie.

— Încă mă doare, răspunse ea atât de încet, încât Patrick trebui să se întindă ca s-o audă.

Se întoarse din nou spre judecătoare.

— Putem să vorbim undeva câteva minute?

Ea îi conduse în bucătărie, care părea exact genul de bucătărie pe care și-o imagina Patrick uneori când se gândea unde ar fi trebuit să fi ajuns în viață până acum. Aveau dulapuri din lemn de cireș și soarele scălda încăperea prin fereastra cu bovindou și chiar și un bol cu banane pe blat. Se așeză față în față cu Josie, așteptându-se ca judecătoarea să-și tragă un scaun lângă fiica ei, dar, spre surprinderea lui, rămase în picioare.

— Dacă ai nevoie de mine, zise ea, mă găsești sus.

Josie ridică privirea, speriată.

— Nu poți să rămâi?

Pentru o clipă, Patrick văzu cum se aprinde ceva în ochii judecătoarei – ce? regret? –, dar dispăru înainte să-și dea seama ce era.

— Știi că nu pot, spuse ea pe un ton blând.

Patrick nu avea copii, dar era sigur că, dacă ar fi avut și dacă unul dintre ei ar fi fost la un pas de moarte, i-ar fi fost al naibii de greu să-l mai scape vreo clipă din ochi. Nu știa prea bine ce anume se petrecea între mamă și fiică, dar știa că nu era bine să se bage între ele.

— Sunt sigură că domnul detectiv Ducharme o să aibă grijă să nu te tulbure, spuse judecătoarea.

Era în parte dorință, în parte avertisment. Patrick încuviință din cap spre ea. Un polițist bun făcea ce putea ca să protejeze și să vină în slujba cetățenilor, dar când știai că era vorba despre cineva care a fost jefuit, amenințat sau rănit, miza era alta. Dădeai câteva telefoane; schimbai ordinea responsabilităților, astfel încât aceea să aibă prioritate. Patrick trecuse prin asta, într-un grad mai mare, în urmă cu câțiva ani, cu prietena lui, Nina, și cu fiul ei. Nu o cunoștea pe Josie Cormier personal, dar mama ei lucra în slujba legii – Dumnezeule, era chiar la vârful ei – și, pentru asta, fiica ei merita să se poarte cu ea cu mănuși.

O privi pe Alex cum urcă la etaj și apoi scoase din buzunarul de la haină un carnețel și un pix.

— Deci, spuse el, cum te simți?

— Știți, nu trebuie să vă prefaceți că vă pasă, zise Josie.

— Nu mă prefac.

— Nici măcar nu știu de ce sunteți aici. Nu e ca și când aș putea să vă spun ceva care să-i facă pe copiii ăia mai puțin morți.

— Asta așa e, fu Patrick de acord, dar înainte să-l judecăm în instanță pe Peter Houghton trebuie să știm exact ce s-a întâmplat. Și, din nefericire, eu n-am fost acolo.

— Din nefericire?

Patrick lăsă privirea în jos, spre masă.

— Câteodată cred că e mai ușor să fii tu cel rănit decât cel care n-a putut împiedica un dezastru.

— Eu am fost acolo, spuse Josie, tulburată. N-am putut să împiedic nimic.

— Hei, spuse Patrick, nu e vina ta.

Ea ridică atunci ochii spre el, de parcă și-ar fi dorit foarte mult să creadă asta, dar știa că se înșela. Și cine era Patrick ca să-i spună contrariul? De câte ori își amintea de goana lui nebună prin Liceul Sterling, detectivul își imagina ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost la școală chiar când ajunsese Peter. Dacă l-ar fi dezarmat pe puști înainte să rănească pe cineva.

— Nu-mi amintesc nimic despre atac, spuse Josie.

— Ți-aduci aminte că erai în sala de sport?

Josie scutură din cap.

— Dar că ai fugit acolo cu Matthew?

— Nu. Nici măcar nu-mi aduc aminte că m-am trezit și m-am dus la școală. E ca o pagină albă în capul meu peste care am sărit pur și simplu.

Patrick știa, din ce vorbise cu psihoterapeuții care primiseră sarcina de a lucra cu victimele, că acest lucru era ceva perfect normal. Amnezia era modalitatea prin care mintea se proteja de a retrăi ceva care, altfel, te-ar distruge pur și simplu. Într-un fel și-ar fi dorit să fi avut norocul lui Josie, să facă să dispară tot ce văzuse.

— Dar ce poți să-mi spui despre Peter Houghton? L-ai cunoscut?

— Toată lumea știa cine e.

— Ce vrei să spui?

Josie ridică din umeri.

— Era ușor de observat.

— Pentru că era diferit de toți ceilalți?

Josie se gândi la asta o clipă.

— Pentru că nu încerca să se integreze.

— Tu și Matthew Royston erați împreună?

Imediat, ochii lui Josie se umplură de lacrimi.

— Îi plăcea să i se spună Matt.

Patrick se întinse după un șervețel și i-l oferi lui Josie.

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat, Josie.

Ea lăsă capul în jos.

— Și mie.

Patrick așteptă să-și șteargă ochii, să-și sufle nasul.

— Știi de ce-ar fi putut Peter să aibă ceva împotriva lui Matt?

— Lumea obișnuia să râdă de el. Nu doar Matt făcea asta.

„Tu o făceai?" gândi Patrick. Se uitase prin albumul de an confiscat din camera lui Peter – văzuse că fotografiile anumitor copii fuseseră încercuite, copii dintre care unii ajunseseră victime, iar alții, nu. Puteau să existe multe motive pentru asta – poate că Peter nu mai avusese timp, poate că descoperise că să ucidă treizeci de persoane într-o școală cu o mie de copii era mai greu decât își imaginase. Dar dintre toate țintele pe care Peter le marcase în albumul de an, doar poza lui Josie fusese tăiată, de parcă s-ar fi răzgândit. Doar sub poza ei scrisese cu litere mari: LAS-O SĂ TRĂIASCĂ.

— Îl cunoșteai personal? Câte cursuri aveai cu el?

Ea ridică privirea.

— Am lucrat cu el pe vremuri.

— Unde?

— La centrul de fotocopiere din oraș.

— Vă înțelegeați bine?

— Uneori, spuse Josie. Nu întotdeauna.

— De ce nu?

— A aprins un foc acolo odată, și eu l-am pârât. Și-a pierdut slujba după asta.

Patrick notă ceva în carnețel. De ce luase Peter decizia să o cruțe când avea toate motivele să-i poarte pică?

— Înainte de asta, întrebă Patrick, ai spune c-ați fost prieteni?

Josie împături într-un triunghi șervețelul cu care își șterse lacrimile, apoi într-un triunghi mai mic,

apoi și mai mic.

— Nu, spuse ea. N-am fost.

Femeia de lângă Lacy purta o cămașă din flanelă cu carouri, duhnea a țigări și-i lipseau majoritatea dinților. Se uită la bluza și fusta lui Lacy.

— Prima dată aici? întrebă ea.

Lacy încuviință din cap. Așteptau într-o încăpere lungă, una lângă alta pe un rând de scaune. În fața picioarelor lor era o linie roșie despărțitoare, apoi un al doilea set de scaune. Deținuții și vizitatorii stăteau ca niște imagini în oglindă, comunicând sumar.

Femeia de lângă Lacy îi zâmbi.

— O să te obișnuiești, spuse ea.

Un părinte avea voie să-l viziteze pe Peter o dată la două săptămâni, timp de o oră. Lacy venise cu un coș plin cu brioșe și prăjituri de casă, reviste, cărți – tot ce-i trecuse prin cap că ar putea să-l ajute pe Peter. Dar gardianul care o înregistrase pentru vizită le confiscase pe toate. Fără mâncare gătită. Fără material de lectură, până nu era verificat de către personalul închisorii.

Un bărbat ras în cap și cu brațele pline de tatuaje se îndreptă spre Lacy. Ea începu să tremure – avea cumva o *svastică* tatuată pe frunte?

— Bună, mamă, murmură el, iar Lacy urmări cum în ochii femeii dispăreau tatuajele și scalpul dezgolit și uniforma portocalie de închisoare, și rămânea numai băiețelul care fusese cândva, băiețelul care prindea mormoloci într-o baltă mâloasă din spatele casei lor.

„Oricine”, se gândi Lacy, „este fiul cuiva.”

Întoarse privirea de la reuniunea lor și îl văzu pe Peter, care era condus în vorbitorul închisorii. Pentru o clipă, îi stătu inima-n loc – părea prea slab și, în spatele ochelarilor, ochii lui păreau goi – dar reuși să înăbușe orice simțea și-i oferi un zâmbet sclipitor. Avea să pretindă că nu o deranja să-și vadă băiatul într-o uniformă de închisoare; că

nu stătuse în mașină și trecuse printr-un atac de panică după ce parcase în curtea închisorii; că era perfect normal să fie înconjurată de dealeri de droguri și violatori în timp ce-și întreba fiul dacă primea destulă mâncare.

— Peter, spuse ea, luându-l în brațe.

După un moment, o îmbrățișă și el. Ea își lipi fața de gâtul lui, așa cum obișnuia să facă atunci când era bebeluș, și-i venea să-l mănânce – dar nu mai mirosea ca băiatul ei. Pentru un moment se lăsă furată de visul că totul era doar o greșeală – Peter nu e în închisoare! Copilul ăsta nefericit e al altcuiva! –, apoi își dădu seama ce se schimbase. Șamponul și deodorantul pe care trebuia să le folosească aici nu erau aceleași de acasă; Peter de acum mirosea mai aspru, mai grosolan.

Dintr-odată, simți o bătaie pe umăr.

— Doamnă, spuse gardianul, trebuie să-i dați drumul acum.

„De-ar fi așa ușor”, se gândi Lacy.

Se așezară fiecare de-o parte a liniei roșii.

— Ești bine? întrebă ea.

— Sunt încă aici.

Felul în care o spusese – de parcă s-ar fi așteptat la cu totul altceva până acum – o făcu pe Lacy să se cutremure. Avea senzația că nu se referise la ieșirea din închisoare pe cauțiune, iar alternativa – ideea ca Peter să se sinucidă – era ceva ce creierul ei nu putea concepe. Simți cum i se pune un nod în gât și se trezi făcând exact ce-și promisese că nu avea să facă: începu să plângă.

— Peter, șopti ea. De ce?

— A venit poliția acasă? întrebă Peter.

Lacy încuviință din cap – părea că se întâmplase cu multă vreme în urmă.

— Au intrat în camera mea?

— Aveau mandat…

— Mi-au luat lucrurile? exclamă Peter, prima emoție pe care o vedea la el. I-ai lăsat să-mi ia lucrurile?

— Ce făceai cu lucrurile alea? șopti ea. Cu bombele alea? Cu *armele…?*

— N-ai înțelege.

— Atunci fă-mă, spuse ea distrusă. Fă-mă să înțeleg.

— N-ai fost în stare să mă înțelegi timp de șaptesprezece ani, mamă. De ce-ar sta lucrurile altfel acum? Fața i se crispă. Nici măcar nu știu de ce te-ai mai obosit să vii.

— Ca să te văd…

— Atunci uită-te la mine! strigă Peter. De ce dracu' nu te uiți la mine?

Își puse capul în mâini, arcuindu-și umerii în zgomotul unui suspin.

La asta se ajungea, realiză Lacy. Te uitai la străinul din fața ta și hotărai, fără urmă de îndoială, că ăsta nu mai era fiul tău. Sau luai decizia să găsești orice fărâmă mai puteai din copilul tău în persoana în care se transformase.

Dacă erai mamă, chiar era asta o alegere?

Oamenii puteau spune că monștrii nu se nasc, se creează. Oamenii o puteau critica pentru cum îl crescuse, arătând cu degetul spre momente în care Lacy îl dezamăgise pe Peter arătându-se prea îngăduitoare sau prea fermă, prea detașată sau prea sufocantă. Orașul Sterling urma să analizeze până la sânge ce-i făcuse ea fiului ei – dar cum rămânea cu ce *avea* să facă pentru el? Era ușor să fii mândru de copilul care lua numai zece și care dădea golurile câștigătoare – un copil pe care lumea deja îl adora. Dar adevăratul caracter se vedea când găseai ceva de iubit la un copil pe care toată lumea îl ura. Dacă lucrurile pe care le făcuse sau nu le făcuse pentru Peter erau criteriile greșite de măsurare? Oare nu era felul în care se purta începând cu acest moment groaznic o dovadă grăitoare a calităților ei de mamă?

Se întinse peste linia roșie până când reuși să-l îmbrățișeze pe Peter. Nu-i păsa dacă avea voie sau nu. Puteau să vină gardienii și să o smulgă de pe

el, dar înainte să se întâmple asta, Lacy nu avea de gând să-i dea drumul băiatului ei.

Pe înregistrarea de la cantină, se vedeau elevi care mergeau cu tăvile în mână, își făceau temele sau pălăvrăgeau când Peter intrase în încăpere cu un pistol în mână. Urmă o rafală de gloanțe și un vacarm de țipete. Se declanșă alarma de incendiu. Când toată lumea începu să fugă, trase din nou, și de data asta două fete căzură la pământ. Alți elevi trecură în fugă peste ele în încercarea de a scăpa.

Când singurele persoane rămase în cantină erau victimele, Peter înainta printre rândurile de mese, evaluându-și opera. Trecu pe lângă băiatul pe care-l împușcase și care zăcea într-o baltă de sânge deasupra unei cărți, dar se opri să ridice un iPod care fusese lăsat pe masă, își puse căștile în urechi, apoi îl opri și-l așeză la loc pe masă. Dădu pagina unui caiet deschis. Apoi se așeză în fața unei tăvi rămase neatinse și puse arma pe ea. Deschise o cutie de Rice Krispies și îi vărsă conținutul într-un bol din plastic. Turnă lapte și mâncă toate cerealele înainte să se ridice din nou, luându-și pistolul, și să iasă din încăpere.

Patrick nu mai văzuse niciodată ceva mai înfiorător și mai calculat.

Lăsă ochii în jos, la bolul de tăiței pe care și-i pregătise pentru cină, și-și dădu seama că-și pierduse pofta de mâncare. Îl lăsă deoparte pe un vraf de ziare vechi, derulă caseta video și se forță să o urmărească din nou.

Când sună telefonul, ridică receptorul, încă distras de imaginea lui Peter de pe ecranul televizorului.

— Mda.

— Păi, bună și ție, zise Nina Frost.

Se topea când îi auzea vocea; obicei vechi.

— Scuză-mă, făceam ceva.

— Îmi imaginez. Numai asta văd la știri. Cum reziști?

— Ei, știi tu, zise el când ceea ce voia de fapt să spună era că nu dormea nopțile; că de câte ori închidea ochii vedea chipurile celor morți; că gura lui era plină de întrebări pe care era convins că uitase să le pună.

— Patrick, nu te învinovăți, zise ea, pentru că era cea mai veche prietenă a lui și cea care îl cunoștea cel mai bine, chiar mai bine decât se cunoștea el însuși.

Își înclină capul.

— S-a întâmplat în orașul meu. Cum să nu mă învinovățesc?

— Dacă ai avea un videotelefon, aș putea să văd și eu dacă faci penitențe sau dacă ți-ai pus deja capa și cizmele de supererou.

— Nu e amuzant.

— Nu, nu e, fu ea de acord. Dar trebuie să știi că o să fie ușor la proces. Câți martori ai? O mie?

— Ceva de genul acesta.

Nina rămase tăcută. Nu era nevoie ca Patrick să-i explice ei – o femeie care trăise toată viața în compania regretelor – că condamnarea lui Peter Houghton nu era suficientă. Ca să se poate liniști, Patrick trebuia să înțeleagă de ce anume făcuse asta Peter.

Ca să se asigure că n-avea să se mai întâmple niciodată așa ceva.

Dintr-un raport de investigație al FBI-ului, publicat de agenți speciali însărcinați cu cercetarea atacurilor armate în școli din întreaga lume:

> În rândul atacatorilor armați, am observat o similaritate a dinamicii familiei. Adesea, atacatorul va avea o relație turbulentă cu părinții săi sau va avea părinți care-i acceptă comportamentul patologic. Există o lipsă a intimității în sânul familiei. Atacatorului nu i se impun niciun fel de limite în materie de

timp petrecut la televizor sau computer, și uneori are acces la arme de foc.

La școală, am descoperit o tendință spre detașare din partea atacatorilor față de procesul de învățare. Școala însăși avea tendința să tolereze comportamentul lipsit de respect, oferea pedepse inechitabile și o educație inflexibilă – unii elevi bucurându-se de un anumit prestigiu oferit lor de profesori și de personalul adiacent.

Atacatorii sunt mai predispuși să aibă acces la filme, programe de televiziune și jocuri video violente; să folosească droguri și alcool; să aibă un grup de prieteni din afara școlii care le susține comportamentul. În plus, anterior actelor de violență, există dovezi de scăpări – indicii că ceva se pregătește. Acestea pot veni sub formă de poezii, scrieri, desene, postări pe internet sau amenințări făcute în persoană sau indirect.

În ciuda acestor caracteristici comune descrise, recomandăm prudență în folosirea acestui raport pentru a crea o listă care să prezică viitori atacatori armați în școli. În mâinile presei, asta ar putea avea ca rezultat etichetarea multor elevi nonviolenți drept indivizi potențial letali. În realitate, foarte mulți adolescenți care nu vor comite niciodată acte violente vor manifesta multe dintre trăsăturile prezente în această listă.

* * *

Lewis Houghton era un om cu tabieturi. În fiecare dimineață, se trezea la 5:35 și cobora în pivniță să alerge pe bandă. Făcea duș și mânca un bol cu fulgi de porumb în timp ce scana titlurile din ziar. Purta aceeași haină, indiferent dacă afară era vreme bună sau rece, și își lăsa mașina în același loc de parcare de lângă facultate.

Încercase la un moment dat să-și dea seama, prin calcule matematice, de efectul rutinei asupra fericirii, dar făcuse o descoperire interesantă: măsura bucuriei aduse de elementele familiare era amplificată sau redusă de rezistența individului față de schimbare. Sau – cum ar fi spus Lacy, „vorbește pe limba mea, Lewis" – pentru orice persoană căreia, la fel ca lui, îi plăceau potecile bătătorite ale familiarului, exista una care le găsea sufocante. În acele cazuri, cotidianul familiar devenea un număr negativ, iar acțiunile repetitive și obișnuite te îndepărtau, de fapt, de fericire.

Așa stăteau lucrurile, se gândea el, pentru Lacy, care umbla fără rost prin casă de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată, care nu suporta gândul de a se întoarce la lucru. „Cum poți să te aștepți să mă gândesc acum la copilul altcuiva?" îi spusese ea.

Tot insista că trebuiau să facă *ceva,* dar Lewis nu știa ce anume puteau să facă. Și pentru că nu putea să-și consoleze nici nevasta, nici fiul, Lewis hotărî că tot ce-i rămânea era să se consoleze pe el însuși. Și, după ce stătuse acasă cinci zile după audierea lui Peter, într-o dimineață se trezi și-și pregăti servieta, își mâncă fulgii de porumb, își citi ziarul și porni spre serviciu.

Pe drum, se gândea la ecuația pentru fericire. Unul dintre principiile descoperirii sale – F = R/A, sau *fericirea egal realitate împărțită la așteptări* – se baza pe adevărul universal că întotdeauna există așteptări cu privire la ceea ce se va întâmpla. Cu alte cuvinte, A era întotdeauna un număr real, din moment ce nu puteai să-l împarți la zero. Dar, în ultima perioadă, începuse să aibă îndoieli în privința asta. Matematica te putea duce doar până într-un anumit punct. În toiul nopții, când era treaz și se holba la tavan, conștient că nevasta lui, întinsă în pat lângă el, se prefăcea că doarme și făcea același lucru ca și el, Lewis ajunsese să creadă că puteai fi condiționat să nu te mai aștepți la nimic în viață. În felul ăsta, când îți pierdeai fiul,

nu puteai să jelești. Când cel de-al doilea fiu al tău era închis pentru comiterea unui masacru, nu erai distrus. T*e puteai* împărți la zero; simțeai că ți se căsca un hău în locul inimii, mare cât un canion.

De cum puse piciorul în campus, Lewis se simți mai bine. Aici, nu mai era tatăl atacatorului, și nu fusese niciodată. Era Lewis Houghton, profesor de economie. Aici era încă în formă maximă; nu era nevoit să se uite la istoricul cercetărilor sale și să se întrebe în ce moment începuse să se ducă totul de râpă.

Lewis tocmai scosese un teanc de hârtii din servietă în dimineața aceea când președintele departamentului de economie băgă capul pe ușă. Hugh Macquarie era un bărbat masiv – studenții îi spuneau pe la spate Marele Păros – care preluase funcția cu mult entuziasm.

— Houghton? Ce *cauți* aici?

— Ultima oară când am verificat, colegiul încă mă plătește să muncesc, spuse Lewis, încercând să facă o glumă.

Nu putea să facă glume, nu fusese niciodată în stare. Nu se sincroniza și dezvăluia poanta din întâmplare.

Hugh intră în încăpere.

— Doamne, Lewis, nu știu ce să spun, zise el, apoi ezită.

Lewis nu-l învinovățea pe Hugh. Abia dacă știa și el ce să spună. Existau felicitări Hallmark pentru decese, pentru pierderea unui animal de companie drag, pentru concediere, dar niciuna nu părea să aibă cuvintele potrivite care să te aline în cazul în care fiul tău tocmai omorâse zece oameni.

— M-am gândit să te sun acasă. Lisa voia chiar să vă aducem o caserolă cu mâncare sau ceva. Cum rezistă Lacy?

Lewis își împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Eh, știi tu. Ne străduim să păstrăm o oarecare normalitate.

Pe când spunea asta, își imagină viața ca un grafic. Normalitatea era linia care se întindea la nesfârșit, apropiindu-se dureros de mult de o axă, fără s-o atingă vreodată cu adevărat.

Hugh se așeză pe scaunul din fața biroului lui Lewis – același scaun care era uneori folosit de câte un student care avea nevoie de consultații la microeconomie.

— Lewis, ia-ți concediu, spuse el.

— Mulțumesc, Hugh. Apreciez gestul. Lewis aruncă o privire la o ecuație de pe tabla din spate. Acum însă, am nevoie să fiu aici. Mă împiedică să mă gândesc la ce se întâmplă *acolo.*

Întinzându-se după niște cretă, Lewis începu să scrie pe tablă un șir lung și frumos de cifre care îl calmau pe dinăuntru.

Știa că exista o diferență între ceva care te face fericit și ceva care nu te face nefericit. Trucul era să te convingi că nu erau unul și același lucru. Hugh puse mâna pe brațul lui Lewis, oprindu-l în timp ce rezolva ecuația.

— Poate că m-am exprimat greșit. Avem *nevoie* să-ți iei concediu.

Lewis se holbă la el.

— A, zise el, înțeleg, deși nu înțelegea.

Dacă Lewis era dispus să-și separe viața profesională de viața de acasă, de ce nu putea face același lucru și Colegiul Sterling? Asta dacă nu cumva…

Fusese oare asta greșeala lui de la bun început? Dacă erai nesigur în deciziile pe care le luai în calitate de tată, puteai oare să-ți peticești nesiguranțele cu încrederea pe care o aveai la nivel profesional? Sau această soluție era întotdeauna fragilă, ca un zid din hârtie care ceda sub greutate?

— Doar un mic concediu, spuse Hugh. Așa e cel mai bine.

„Pentru cine?” se gândi Lewis, dar rămase tăcut până când îl auzi pe Hugh închizând ușa în urma lui.

Odată plecat președintele, Lewis luă iarăși creta în mână. Se holbă la ecuații până ce începură să se amestece între ele, apoi începu să mâzgălească furios, un compozitor cu o simfonie care se mișca prea repede pentru degetele lui. De ce nu-și dăduse seama de asta mai devreme? Toată lumea știa că dacă împărțeai realitatea la așteptări, obțineai un coeficient al fericirii. Dar dacă inversai ecuația – așteptările împărțite la realitate – nu obțineai opusul fericirii.

Ceea ce obțineai, își dădu Lewis seama, era speranța.

Logică pură: Presupunând că realitatea era constanta, așteptările trebuiau să fie mai mari decât realitatea pentru a obține optimismul. Pe de altă parte, un pesimist era cineva cu așteptări mai scăzute decât realitatea, o fracțiune din câștigurile diminuate. Condiția umană însemna că această cifră se apropia de zero fără să îl atingă – nu renunțai niciodată complet la speranță; putea reveni la prima provocare.

Lewis se îndepărtă de tablă, inspectându-și munca. Cineva care era fericit n-ar fi avut nevoie de speranță pentru schimbare. Dar, invers, o persoană optimistă era așa pentru că voia să creadă în ceva mai bun decât realitatea în care trăia.

Începu să se întrebe dacă existau excepții de la regulă: dacă oamenii fericiți ar putea fi optimiști, dacă era posibil ca cei nefericiți să fi renunțat să se mai aștepte ca lucrurile să se îmbunătățească vreodată.

Și asta îl făcu pe Lewis să se gândească la fiul lui.

Începu să plângă în fața tablei, cu mâinile și mânecile acoperite de un strat subțire de praf alb de cretă, de parcă s-ar fi transformat într-o fantomă.

Biroul Echipei de Tocilari, așa cum cu afecțiune numea Patrick echipa de tehnicieni care spărgea

hard-disk-urile în căutare de dovezi de pornografie și descărcări din *Ghidul anarhistului,* era plin de computere. Nu doar cel confiscat din camera lui Peter Houghton, ci și câteva de la Liceul Sterling, inclusiv unul din biroul secretarei și altul din bibliotecă.

— E bun tipu', spuse Orestes, un tehnician pe care Patrick nu l-ar fi crezut suficient de mare cât să fi absolvit deja liceul.

— Nu vorbim aici doar de programare HTML. Tipu' se pricepea, nu glumă.

Scoase câteva fișiere din măruntaiele computerului lui Peter, fișiere grafice care lui Patrick nu-i spuneau mare lucru, asta până ce tânărul apăsă pe câteva taste și, dintr-odată, pe ecran apăru un dragon tridimensional care scuipă flăcări în direcția lor.

— Uau! spuse Patrick.

— Mda. Din câte îmi dau seama, chiar a creat câteva jocuri pe computer, le-a postat pentru gameri pe câteva site-uri unde poți face asta și primești feedback.

— Există și chat pe site-urile alea?

— Omule, drept cine mă iei? spuse Orestes și dădu clic pe unul pe care îl marcase deja. Peter folosea numele Death Wish. Sunt o…

— …trupă, îi termină Patrick propoziția. Știu.

— Nu sunt *doar* o trupă, spuse Orestes cu respect, în timp ce degetele-i zburau peste tastatură. Sunt vocea modernă a conștiinței umane colective.

— Să-i spui asta lui Tipper Gore[9].

— Cui?

Patrick începu să râdă.

— Cred că ești prea mic ca s-o știi.

— Tu ce ascultai când erai puști?

— Ascultam cum ciocnesc pietre oamenii cavernelor, rosti Patrick pe un ton sec.

Ecranul se umplu cu o serie de postări ale lui Death Wish. Cele mai multe dintre ele erau despre

cum să îmbunătățești o anumită grafică sau recenzii ale altor jocuri care fuseseră urcate pe site. Două versuri citate dintr-o piesă a trupei Death Wish.

— Asta-i preferata mea, spuse Orestes, dând scroll în jos.

> De la: DeathWish
> Către: Hadesl991
> Orașu' ăsta de rahat. În weekendu' ăsta e un festival de meșteșuguri unde vin babornițe să-și arate porcăriile pe care le-au făcut. Ar trebui să-l numească festival de RAHAT. O să mă ascund în tufișurile de lângă biserică. Să trag la țintă când trec pe stradă – zece puncte fiecare! Pam pam!

Patrick se lăsă pe spate în scaun.

— Ei, asta nu dovedește nimic.

— Mda, spuse Orestes. Festivalurile de meșteșuguri sunt cam nașpa. Dar uită-te la asta.

Se roti cu scaunul spre alt terminal, montat pe o masă.

— A spart sistemul de securitate al școlii.

— Ca să facă ce? Să-și modifice notele?

— Nu. Programul pe care l-a scris a spart protecția sistemului din școală la 9>58 dimineața.

— Când a explodat bomba din mașină, murmură Patrick.

Orestes roti monitorul ca să poată vedea și Patrick.

— Asta a fost pe absolut toate ecranele de computer de la școală.

Patrick se uită la fundalul mov, la literele roșii care coborau pe ecran: CINE NU E GATA… ÎL IAU CU LOPATA.

Jordan era deja la masa din sala de conferințe când gardianul îl aduse pe Peter Houghton.

— Mersi, îi spuse el gardianului, cu ochii pe Peter, care imediat scrută camera cu privirea, ochii luminându-i-se la vederea unicei ferestre.

Jordan văzuse asta în repetate rânduri la prizonierii pe care îi reprezentase – o persoană normală se putea transforma rapid într-un animal în cușcă.

Pe de altă parte, era aceeași enigmă de tipul oul sau găina: erau animale pentru că stăteau la închisoare… sau erau în închisoare pentru că erau animale?

— Ia loc, spuse Jordan, dar Peter rămase în picioare.

Netulburat, Jordan începu să vorbească:

— Vreau să stabilim niște reguli, Peter. Tot ce îți spun este confidențial. Tot ce îmi spui tu este confidențial. Nu pot să spun nimănui ce-mi zici tu. Îți spun, oricum, să nu vorbești cu presa sau cu poliția, sau cu oricine altcineva. Dacă încearcă cineva să te contacteze, mă contactezi imediat – mă suni cu taxă inversă. În calitate de avocat al tău, eu vorbesc în numele tău. De acum înainte, eu îți sunt cel mai bun prieten, mamă, tată, preot. Ne-am înțeles?

Peter se uită urât la el.

— Absolut.

— Bun. Așadar, zise Jordan scoțând din servietă un carnet și un creion. Îmi imaginez că ai niște întrebări; putem începe cu ele.

— Urăsc locul ăsta, explodă Peter. Nu pricep de ce trebuie să stau aici.

Cei mai mulți dintre clienții lui Jordan erau tăcuți și îngroziți prima oară când ajungeau la închisoare – stare care lăsa curând loc furiei și indignării. Dar în acea clipă, vocea lui Peter semăna cu a oricărui puști normal – așa cum fusese și Thomas la vârsta lui, când lumea părea că se învârte în jurul lui, iar Jordan trăia și el din întâmplare în acea lume. Cu toate astea, avocatul din Jordan era mai puternic decât părintele din el,

și începu să se întrebe dacă chiar era posibil ca Peter Houghton să *nu* știe de ce se afla în închisoare. Jordan era primul care să-ți spună că apărarea care se baza pe lipsa discernământului funcționa doar rareori și era mult supraapreciată, dar poate că pentru că Peter ar fi fost ceea ce trebuia – și poate că asta era soluția pentru a obține achitarea.

— Ce vrei să spui? insistă el.

— Ei sunt cei care mi-au făcut asta, și-acum eu sunt ăla pedepsit.

Jordan se lăsă pe spate și-și încrucișă brațele. Peter nu avea remușcări pentru ce făcuse, asta era clar. De fapt, se considera el însuși o victimă.

Și iată ce era remarcabil în cazul unui avocat al apărării: lui Jordan nu-i păsa cu adevărat. În munca lui nu era loc pentru sentimente personale. Lucrase cu gunoaiele pământului – ucigași și violatori care se vedeau martiri. Treaba lui nu era să-i creadă sau să emită judecăți despre faptele lor. Tot ce trebuia să facă era să acționeze cum considera de cuviință pentru a-i elibera. În ciuda a ceea ce tocmai îi spusese lui Peter, nu era cleric sau psihoterapeut sau un prieten al clientului. Era pur și simplu consilier de imagine.

— Păi, spuse Jordan pe un ton neutru, trebuie să înțelegi punctul de vedere al închisorii. Pentru ei, ești un criminal, nimic mai mult.

— Atunci sunt cu toții niște ipocriți, spuse Peter. Dacă ar vedea un gândac, pur și simplu l-ar zdrobi cu piciorul, nu-i așa?

— Așa ai descrie tu ce s-a întâmplat la școală?

Peter își întoarse privirea.

— Știi că nu am voie să citesc reviste? spuse el. Nici măcar nu pot să ies afară ca toată lumea, ca să fac mișcare.

— Nu sunt aici ca să-ți înregistrez nemulțumirile.

— Atunci, de ce *ești* aici?

— Ca să te ajut să ieși, spuse Jordan. Și dacă vrei să se întâmple asta, atunci trebuie să vorbești cu mine.

Peter își încrucișă brațele peste piept și-și plimbă privirea de la gulerul cămășii lui Jordan la cravată și până la pantofii negri lustruiți.

— De ce? Puțin îți pasă de mine.

Jordan se ridică și își puse carnetul în servietă.

— Știi ceva? Ai dreptate. Chiar *nu*-mi pasă de tine. Pur și simplu, îmi fac meseria, pentru că, spre deosebire de tine, mie n-o să-mi plătească statul casa și masa pentru restul vieții.

Porni spre ușă, dar sunetul vocii lui Peter îl făcu să se oprească.

— De ce e toată lumea așa de supărată pentru că ticăloșii ăia sunt morți?

Jordan se întoarse încet, spunându-și în gând să nu uite că bunătatea nu avusese vreun efect asupra lui Peter, și nici vocea autorității. Ceea ce-l făcuse să reacționeze fusese furia.

— Vreau să zic că lumea plânge după ei… și erau niște nemernici. Toată lumea spune că le-am distrus viețile, dar nimănui n-a părut să-i pese când viața *mea* era cea distrusă.

Jordan se așeză la marginea mesei.

— Era distrusă cum?

— De unde vrei să-ncep? zise Peter cu amărăciune. De la grădiniță, când educatoarea scotea gustările, și unul dintre ei îmi trăgea scaunul ca să cad și toată lumea să râdă de mine? Sau din clasa a doua, când îmi țineau capul în vasul de toaletă și trăgeau apa iar și iar, doar așa, pentru că puteau s-o facă? Sau când m-au bătut atât de tare când mă întorceam acasă de la școală că am avut nevoie de copci?

Jordan luă carnețelul și notă COPCI.

— Despre cine vorbim?

— Un grup întreg de copii.

„Cei pe care voiai să-i omori?” se gândi Jordan, dar n-o spuse cu voce tare.

— De ce crezi că se luau de tine?

— Pentru că sunt imbecili? Nu știu. Sunt ca o haită. Simt nevoia să facă pe cineva să se simtă ca dracu ca să se simtă ei bine.

— De ce nu ai încercat să oprești treaba asta?

Peter pufni.

— În caz că n-ai observat, Sterling nu e tocmai o metropolă. Toată lumea cunoaște pe toată lumea. Ajungi la liceu cu aceiași puști care erau la grădiniță în groapa cu nisip.

— N-ai putut să stai departe de ei?

— Trebuia să mă duc la școală, zise Peter. Ai fi surprins cât de mică devine școala când petreci acolo opt ore pe zi.

— Și făceau asta și-n afara școlii?

— Când mă prindeau. Dacă eram singur.

— Dar era vorba și de hărțuire – telefoane, scrisori, amenințări? întrebă Jordan.

— Online, spuse Peter. Îmi trimiteau mesaje în care-mi spuneau că sunt un ratat, lucruri de genul ăsta. Și au pus mâna pe un e-mail de-al meu și l-au trimis la toată școala… l-au transformat într-o glumă.

Întoarse privirea, devenind tăcut.

— De ce?

— Era… începu el, apoi scutură din cap. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Jordan notă ceva în carnet.

— Ai spus vreodată cuiva prin ce treceai? Părinților? Profesorilor?

— Tuturor li se rupe, zise Peter. Îți spun să ignori ce se întâmplă, că au ei grijă să se asigure că nu se mai întâmplă asta, dar n-o fac niciodată. Se duse la fereastră și-și lipi palmele de geam. Aveam în clasa întâi o fată care suferea de boala aia, cea în care coloana îți crește în afara corpului…

— Spina bifida?

— Da. Era în scaun cu rotile și nu putea să stea în fund sau ceva, și înainte să vină la ore profesoara ne-a spus să ne purtăm cu ea ca și când

ar fi fost exact ca noi. Dar chestia era că nu era ca noi, și o știam cu toții, o știa și *ea*. Așa că ce trebuia să facem, să o mințim în față? zise Peter, scuturând din cap. Toată lumea vorbește de parcă este în regulă să fii diferit, dar se presupune că America e un soi de creuzet, și ce naiba mai înseamnă asta atunci? Dacă e un creuzet, atunci înseamnă că, de fapt, încerci să-i faci pe toți să fie la fel, nu?

Jordan se pomeni gândindu-se la tranziția lui Thomas, fiul lui, spre gimnaziu. Se mutaseră din Bainbridge în Salem Falls, un sistem școlar suficient de restrâns ca găștile să-și fi dezvoltat deja ziduri groase împotriva străinilor. Pentru un timp, Thomas fusese un cameleon – venea acasă de la școală și se ascundea în camera lui, ieșind de acolo un jucător de fotbal, un tragedian, un „atlet al matematicii". A trebuit să-și schimbe de mai multe ori pielea de adolescent până să-și găsească un grup de prieteni care să-l lase să fie cine voia să fie; iar restul carierei lui de școlar a fost una cât de cât pașnică. Dar dacă *nu* și-ar fi găsit acel grup de prieteni? Dacă ar fi continuat să îndepărteze strat după strat din cine era el până când nu mai rămâne nimic?

De parcă i-ar fi citit gândurile lui Jordan, Peter îl fixă dintr-dată cu privirea.

— Ai copii?

Jordan nu vorbea despre viața lui personală cu clienții. Relația lor exista în limitele tribunalului și asta era tot. Puținele dăți în cariera lui în care această regulă nescrisă fusese încălcată aproape că-l distrusese atât personal, cât și profesional. Dar întâlni privirea lui Peter și spuse:

— Doi, un băiețel de șase luni și un băiat care e la Yale.

— Atunci înțelegi, spuse Peter.

— Oricine vrea ca fiul lui să crească și să meargă la Harvard sau să ajungă fundaș la Patriots. Nimeni nu se uită la copilul lui și se gândește:

„Oo, sper ca puștiul meu să crească mare și să devină un ciudat. Sper să ajungă în fiecare zi la școală rugându-se să nu atragă atenția nimănui”. Dar știi ce? Asta se întâmplă în fiecare zi.

Jordan rămăsese fără cuvinte. Exista o linie fină între ceea ce-l făcea pe un copil să devină un adult echilibrat, ca Thomas, și unul instabil, ca Peter. Avea oare fiecare adolescent capacitatea să pice într-una dintre extremele acestea și puteai identifica oare un moment anume când se înclina balanța?

Își aminti brusc de dimineața aceea, când îi schimbase lui Sam scutecul. Bebelușul își apucase cu mânuțele degetele de la picioare, fascinat că le descoperise, și imediat băgase un picioruș în gură. „Ia uite”, glumise Selena peste umărul lui, „așchia nu sare departe de trunchi.” Când Jordan îl terminase de îmbrăcat, se gândise la ce mister trebuia să fie viața pentru cineva atât de tânăr. Imaginează-ți o lume care părea atât de mare față de tine. Imaginează-ți cum e să te trezești în fiecare dimineață și să descoperi o părticică din tine care nici nu știai că există.

Când nu te integrezi undeva, capeți puteri supraomenești. Simți ochii tuturor pe tine. Auzi de la un kilometru distanță o șoaptă despre tine. Poți dispărea, chiar și atunci când pare că ești încă acolo. Poți țipa, și nimeni nu aude nimic.

Devii mutantul care a căzut în cuva cu acid, jokerul care nu-și poate da jos masca, omul bionic care a rămas fără membre, dar nu și fără inimă.

Ești acea ființă care fusese normală, dar cu atâta vreme în urmă, încât nici nu-și mai aduce aminte senzația.

Cu șase ani în urmă

Peter știu că era sortit eșecului, din prima zi a clasei a șasea, când mama lui îi dăduse un cadou la micul dejun.

— Știu cât de mult îți doreai, spuse ea, și așteptă să desfacă hârtia cu care îl împachetase.

Înăuntru era o mapă cu șine, cu Superman pe copertă. Și, într-adevăr, își *dorise* una. Cu trei ani în urmă, când era beton să ai una. Reuși să schițeze un zâmbet.

— Mulțumesc, mami, spuse, în timp ce ea radia de încântare, iar el își imagina cum avea să se întoarcă împotriva lui faptul că mergea la școală cu o mapă atât de stupidă.

Josie, ca de obicei, îl salvase. Îi spusese omului de serviciu de la școală că avea nevoie de niște bandă izolatoare pentru mânerele de la bicicletă, ca să improvizeze o peticeală până ajungea cu ea acasă. În realitate, ea nici nu venea cu bicicleta la școală – venea pe jos cu Peter, care locuia puțin mai departe la ieșirea din oraș, dar o lua și pe ea de acasă în drum spre școală. Deși nu se mai întâlneau niciodată în afara școlii – nu o mai făcuseră de ani de zile din cauza unei dispute dintre mamele lor pe care niciunul din ei nu și-o mai amintea –, Josie încă mai petrecea timp cu Peter. Și slavă Domnului că o făcea, pentru că era singura. Stăteau împreună la masa de prânz, își citeau unul altuia lucrările la engleză, erau parteneri de laborator. Verile erau întotdeauna grele. Își trimiteau e-mailuri și din când în când se mai vedeau la iazul din oraș, dar cam atât. Și apoi, de cum începea septembrie, reluau prietenia de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Asta, se gândea Peter, era definiția pentru cel mai bun prieten.

Astăzi, mulțumită mapei cu Superman, începuseră anul cu o criză. Cu ajutorul lui Josie, făcuse un soi de copertă din banda izolatoare și

ziare vechi pe care le furaseră din laboratorul de științe. Putea să o scoată când mergea acasă, ca mama lui să nu se simtă jignită.

Elevii de clasa a șasea aveau pauza de prânz abia la 11, dar până la ora aia deja se simțeau ca și când nu mai mâncaseră de luni de zile. Josie stătea la coadă – calitățile de bucătăreasă ale mamei sale, spunea ea, se limitau la scrierea unui cec către doamnele de la cantină –, iar Peter aștepta lângă ea să ia o cutie cu lapte. Mama lui i-ar fi împachetat un sendviș fără coajă, o pungă cu morcovi tăiați, un fruct organic, lovit sau nu.

Peter își strecură mapa pe tava de la cantină, jenat de ea, chiar dacă era încă acoperită de hârtie de ziar. Își înfipse paiul în cutia de lapte.

— Știi, n-ar trebui să conteze ce fel de mapă ai, spuse Josie. Ce-ți pasă de ce cred ei?

Pe când își făceau drum prin sala de mese, Drew Girard se ciocni de Peter.

— Ai grijă pe unde mergi, retardatule, spuse Drew, dar era prea târziu – Peter deja își scăpase tava pe jos.

Laptele i se vărsase pe mapă, făcându-i terci hârtia de ziar și dezvăluind desenul cu Superman de dedesubt.

Drew începu să râdă.

— Ai și chiloții cu Superman pe tine, Houghton?

— Taci, Drew.

— Și dacă nu tac, ce? O să mă topești cu vederea ta cu raze X?

Doamna McDonald, profesoara de arte care patrula prin sala de mese – și pe care Josie se jura că o prinsese mirosind lipici în debara – făcu fără tragere de inimă o jumătate de pas înainte. În clasa a șaptea, erau puști precum Drew și Matt Royston care erau mai înalți decât profesorii și care aveau voci groase și se *bărbiereau;* dar mai erau și puști precum Peter, care se rugau în fiecare noapte să

intre în acțiune pubertatea, dar care nu văzuseră încă niciun semn vizibil.

— Peter, de ce nu stai jos… se plânse doamna McDonald. Drew o să-ți aducă altă cutie de lapte.

„Probabil otrăvit”, se gândi Peter. Începu să-și șteargă mapa cu un cocoloș de șervețele. Chiar dacă o șterse, de-acum avea să duhnească. Ar putea să-i spună mamei lui că el vărsase laptele în pauza de prânz. La urma urmei, era adevărul, chiar dacă fusese și ajutat să-l verse. Și asta ar putea să o facă să-i ia un caiet normal, așa cum aveau restul elevilor.

În sinea lui, Peter rânjea: în realitate, Drew Girard îi făcuse o favoare.

— Drew, spuse profesoara. *Acum,* am spus.

În timp ce Drew se îndrepta spre piramida de cutii cu lapte, Josie întinse un picior pe furiș și-l făcu să se împiedice și să aterizeze cu nasul de podea. În sala de mese, ceilalți copii începură să râdă. Așa funcționa societatea: erai la baza scării ierarhice doar până găseai pe altcineva care să-ți ia locul.

— Ai grijă la kriptonită, șopti Josie suficient de tare încât să o audă și Peter.

Pentru Alex, cele mai bune două lucruri pentru care merita să fii judecător districtual erau: primul, că puteai să rezolvi problemele oamenilor și să-i faci să simtă că cineva îi asculta și, al doilea, provocarea intelectuală. Existau atâția factori de pus în balanță atunci când luai decizii: victimele, poliția, aplicarea legii, societatea. Și toate trebuiau luate în considerare în contextul precedentului.

Cea mai proastă parte a slujbei era că nu le putea da oamenilor ceea ce aveau nevoie cu adevărat atunci când veneau la tribunal: pentru un acuzat – o sentință care să ofere un tratament, în loc de o pedeapsă. Iar pentru o victimă – să i se ceară iertare.

Astăzi, în fața ei stătea o fată care nu era cu mult mai în vârstă decât Josie. Purta o jachetă cu NASCAR și o fustă neagră plisată, avea păr blond și acnee. Alex mai văzuse puști ca ea, pierzând timpul prin parcările mallului din New Hampshire noaptea, după ce magazinele se închideau, făcând drifturi în mașinile I-Rocs ale iubiților lor. Se întrebă cum ar fi ajuns fata asta dacă ar fi crescut cu o mamă judecătoare. Se întrebă dacă, la un moment dat, fata asta se jucase cu animale din pluș sub masa din bucătărie și citise cărți sub cuvertură la lumina lanternei, în loc să doarmă. Alex nu înceta să fie uimită să vadă cum, cât ai zice pește, viața cuiva putea să vireze într-o direcție complet diferită.

Fata fusese acuzată de primirea de bunuri furate – un colier din aur în valoare de 500 de dolari pe care i-l dăduse iubitul ei. Alex se uită în jos la ea de pe scaunul judecătoresc. Exista un motiv pentru care trona la înălțime în sala de judecată – n-avea nimic de-a face cu logistica, ci cu intimidarea.

— Renunți în cunoștință de cauză și voluntar la drepturile tale? Înțelegi că, pledând vinovat, recunoști veridicitatea acuzației?

Fata clipi.

— Nu știam că e furat. Credeam că e un cadou de la Hap.

— Dacă citești prima pagină a plângerii, scrie acolo că ești acuzată că ai primit în cunoștință de cauză colierul, știind că fusese furat. Dacă nu știai că e furat, ai dreptul la un proces. Ai dreptul să-ți construiești o apărare. Ai dreptul să numești un avocat care să te reprezinte pentru că ești acuzată de o infracțiune minoră și asta se pedepsește cu până la un an de închisoare și cu o amendă de 2.000 de dolari. Ai dreptul ca un procuror să-și dovedească mai întâi cazul dincolo de orice îndoială. Ai dreptul să vezi, să auzi și să interoghezi toți martorii aduși împotriva ta. Ai dreptul să aduci la tribunal pe bază de citație orice

dovezi sau martori în favoarea ta. Ai dreptul să contești prin apel decizia Curții la Curtea Supremă sau la Curtea Superioară pentru un proces cu juranți *de novo* dacă fac o eroare de drept sau dacă nu ești de acord cu decizia mea. Pledând vinovat, renunți la toate aceste drepturi.

Fata înghiți în sec.

— Păi, repetă ea. Tre' să recunosc că l-am amanetat.

— Nu asta este esența acuzației, explică Alex. Esența acuzației este că ai luat colierul chiar și după ce ai știut că era furat.

— Dar vreau să pledez vinovat, spuse fata.

— Mie mi-ai spus că nu ai făcut ceea ce se spune în acuzație. Nu poți să pledezi vinovat pentru ceva ce n-ai făcut.

În fundul sălii de judecată, o femeie se ridică în picioare. Arăta ca o copie la indigo mai în vârstă a acuzatei.

— I-am spus să pledeze nevinovat, zise mama fetei. A venit aici azi, și asta urma să facă, dar procurorul a zis că o să obțină o înțelegere mai bună dacă pledează vinovat.

Procurorul sări de pe scaun ca o jucărie cu arc.

— N-am spus niciodată asta, onorată instanță. I-am spus care era înțelegerea pe care o puteam obține azi, dacă pledează vinovat, atâta tot. Iar dacă pledează nevinovat și se ajunge la proces, nu mai are parte de înțelegerea procuraturii, iar dumneavoastră puteți lua orice decizie considerați de cuviință.

Alex încercă să-și imagineze cum ar fi să fie în locul acestei fete, complet copleșită de structura masivă a acestui sistem legal, incapabilă să vorbească pe limba lui. Se uita la procuror și-l vedea pe Monty Hall. „Iei banii? Sau alegi ușa cu numărul 1 – care ar putea să ascundă o mașină decapotabilă sau un pui de găină?"

Fata alesese banii.

Alex îi făcu semn procurorului să se apropie.

— Aveți vreo dovadă din investigații care să dovedească că știa că a fost furat?

— Da, onorată instanță.

Aduse raportul poliției și i-l înmână.

Alex îl frunzări – ținând cont de ce spusese poliției și de cum înregistraseră ei dovezile, era imposibil ca fata să nu fi știut că fusese furat. Alex se întoarse spre ea.

— Pe baza faptelor din raportul poliției, împreună cu explicația procurorului, găsesc că există o bază pentru pledoaria ta. Există dovezi suficiente aici care să confirme faptul că știai că acest colier este furat și că l-ai luat oricum.

— Nu… nu înțeleg, spuse fata.

— Înseamnă că-ți accept pledoaria, dacă asta vrei. Dar, adăugă Alex, mai întâi trebuie să-mi spui că ești vinovată.

Buzele fetei se crispară și începu să tremure. Alex o urmări cu privirea.

— OK, șopti ea, așa e.

Era una dintre acele zile de toamnă incredibil de frumoase, genul în care mergi târându-ți picioarele pe trotuar dimineața spre școală pentru că nu-ți vine să crezi că trebuie să-ți irosești opt ore acolo. Josie stătea la ora de mate, holbându-se la albastrul cerului – *azuriu,* ăsta era cuvântul pentru vocabular de săptămâna asta, și numai rostindu-l Josie avea senzația că avea gura plină de cristale de gheață. Îi auzea pe copiii de clasa a șaptea jucându-se Capture the Flag în curte, la ora de sport, și zumzetul mașinii de tuns iarba în timp ce omul de serviciu o folosea pe lângă fereastra lor. Cineva îi aruncă o foaie de hârtie peste umăr; îi căzu în poală. Josie o despături și citi mesajul lui Peter.

> De ce trebuie să găsim întotdeauna soluția pentru x? De ce nu se găsește x-ul singur ca să ne scutească de IADUL ăsta!!!!!

Josie se întoarse, aruncându-i un zâmbet ușor. De fapt, ei chiar îi plăcea matematica. Îi plăcea să știe că, dacă lucra suficient, la sfârșit va obține un răspuns care avea sens.

Nu se integra în găștile populare la școală pentru că era o elevă de nota 10. Peter era diferit – el obținea note de 8 și 7, și, o dată, luase și un 5. Nici el nu se integra, dar nu pentru că ar fi fost tocilar. Nu se integra pentru că era Peter.

Dacă ar fi existat o scară a lipsei de popularitate, Josie tot s-ar fi clasat mai sus în ierarhie decât mulți elevi. Din când în când, se întreba dacă-și petrecea timpul cu Peter pentru că-i făcea plăcere compania lui sau dacă pur și simplu faptul că petrecea timp cu el o făcea să aibă o părere mai bună despre ea.

În timp ce clasa dădea lucrare, doamna Rasmussin naviga pe internet. Toată școala făcea glume pe seama ei – o prindeai cumpărându-și pantaloni de pe Gap.com sau citind site-uri de fani ai telenovelor. Un puști se jura că o prinsese uitându-se la filme porno într-o zi când se dusese la catedră să-i pună o întrebare.

Josie terminase repede, ca de obicei, și ridică privirea, uitându-se la doamna Rasmussin care stătea în fața calculatorului ei… dar pe obraji îi curgeau lacrimi, în felul acela ciudat care se întâmplă când oamenii nici măcar nu-și dau seama că plâng.

Se ridică în picioare și ieși din clasă fără să le spună măcar să păstreze liniștea în absența ei.

În clipa în care ieși, Peter o bătu pe Josie pe umăr.

— Ce are?

Înainte ca Josie să apuce să-i răspundă, doamna Rasmussin se întoarse. Era albă ca varul și-și ținea buzele strânse.

— Copii, spuse ea, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

În centrul media, unde fuseseră aduși copiii de gimnaziu, directorul le spuse ce știa: două avioane

intraseră în World Trade Center. Un altul tocmai se prăbușise peste Pentagon. Turnul de sud al World Trade Center tocmai se prăbușise.

Bibliotecara instalase un televizor ca să poată vedea cu toții transmisia în direct. Chiar dacă fuseseră scoși de la ore – în mod obișnuit un motiv de bucurie – în bibliotecă era atât de liniște, încât Peter își auzea bătăile inimii. Se uită în jur, la pereții încăperii, la cerul de dincolo de ferestre. Școala asta nu era o zonă sigură. Nimic nu era, indiferent de ce ți se spunea.

Asta simțeai oare când trăiai pe timp de război?

Peter se holba la ecran. La New York, oamenii plângeau și țipau, dar abia dacă vedeai ceva din pricina prafului și a fumului din aer. Erau incendii peste tot, se auzeau vuietele mașinilor de pompieri și alarme de mașini. Nu semăna deloc cu New Yorkul pe care și-l amintea Peter de ultima oară când fusese acolo în vacanță cu părinții lui. Urcaseră până în vârful Empire State Building și plănuiseră să meargă la Windows on the World pentru o cină elegantă, dar apoi lui Joey i se făcuse rău după ce mâncase prea mult popcorn, așa că fuseseră nevoiți să se întoarcă la hotel.

Doamna Rasmussin plecase de la școală în ziua aceea. Fratele ei lucra ca broker de obligațiuni în World Trade Center.

Lucrase.

Josie stătea lângă Peter. Chiar dacă scaunele lor erau la câțiva centimetri distanță, o simțea cum tremură.

— Peter, șopti ea îngrozită, sunt oameni care *sar*.

El nu vedea așa de bine ca ea, chiar și cu ochelarii pe nas, dar când mîji ochii, își dădu seama că Josie avea dreptate. Îl durea pieptul să vadă asta, de parcă cutia lui toracică ar fi fost dintr-odată prea mică. Ce fel de persoană ar *face* așa ceva?

Își răspunse singur la întrebare: genul care nu vede nici o altă cale de scăpare.

— Crezi că ar putea să ne atace și pe noi aici? șopti Josie.

Peter îi aruncă o privire. Și-ar fi dorit să știe ce să spună ca să o facă să se simtă mai bine, dar adevărul era că nici el nu se simțea prea grozav și nu știa dacă existau cuvinte în limba engleză care să aline vreun pic un asemenea șoc, conștientizarea faptului că lumea în care trăiau nu era așa cum credeau ei că era.

Se întoarse cu spatele la ecran, ca să nu fie nevoit să-i răspundă lui Josie. Și mai mulți oameni săreau de la geamuri din turnul nordic; apoi se auzi un vuiet masiv, de parcă însuși pământul și-ar fi descleștat fălcile. Când clădirea se prăbuși, Peter dădu afară aerul pe care îl ținuse în plămâni – ușurat că nu mai putea vedea nimic.

Dispeceratul de la școală era complet blocat, iar părinții se încadrau în două categorii: cei care nu voiau să-și sperie copiii de moarte făcându-și apariția la școală și ducându-i pe sus în buncărul din pivniță și cei care voiau să treacă prin tragedia asta ținându-și copiii aproape.

Lacy Houghton și Alex Cormier făceau parte din cea de-a doua categorie și amândouă ajunseră la școală în același timp. Parcară una lângă alta, coborâră din mașini și abia atunci se recunoscură – nu se mai văzuseră din acea zi de când Alex își scosese fiica din pivnița lui Lacy unde se păstrau armele.

— Peter e… începu Lacy.

— Nu știu. Josie?

— Am venit s-o iau.

Se duseră împreună la secretariat și fuseră îndrumate către centrul media.

— Nu-mi vine să cred că-i lasă să se uite la știri, spuse Lacy, în timp ce alerga alături de Alex.

— Sunt destul de mari ca să înțeleagă ce se întâmplă.

Lacy scutură din cap.

— *Nici eu* nu sunt suficient de mare să înțeleg ce se întâmplă.

Centrul media era înțesat de elevi – pe scaune, pe mese, întinși pe podea. Lui Alex îi luă un moment să priceapă ce era atât de nefiresc la adunarea asta: nimeni nu scotea niciun sunet. Până și profesorii stăteau cu mâna la gură, de parcă le-ar fi fost teamă să lase să scape vreo emoție, pentru că dacă se deschideau stavilele, totul avea să fie măturat în calea lor.

În fața încăperii era un singur televizor, și toți erau cu ochii pe el. Alex o descoperi pe Josie pentru că îi furase una dintre bentițe – una cu imprimeu de leopard.

— Josie, strigă ea, iar fiica ei întoarse capul, apoi aproape că se cățără peste ceilalți copii în încercarea de a ajunge la Alex.

Josie o lovi ca un uragan, toată numai emoție și furie, dar Alex știa că undeva înăuntru era epicentrul furtunii. Și apoi, ca orice forță a naturii, trebuia să te mai pregătești pentru un nou asalt înainte ca lucrurile să revină la normal.

— Mami, spuse ea plângând, s-a terminat?

Alex nu știa ce să spună. Ca părinte, ea trebuia să aibă toate răspunsurile, dar nu le avea. Trebuia să fie în stare să-și țină fiica în siguranță, dar nici asta nu putea promite. Trebuia să pară stăpână pe situație și să-i spună că totul o să fie bine când, de fapt, nici ea nu știa asta. Chiar și pe drum, la volanul mașinii, venind de la tribunal, fusese conștientă de fragilitatea șoselelor de sub roțile ei, de faptul că spațiul aerian putea atât de ușor încălcat. Trecuse pe lângă fântâni și se gândise la contaminarea apei; se întrebă cât de departe era de ei cea mai apropiată centrală nucleară.

Și, cu toate astea, ani de zile fusese judecătoarea care se așteptau ceilalți să fie – o persoană

imperturbabilă și echilibrată, o persoană care putea să ajungă la anumite concluzii fără să devină isterică. Fără îndoială, putea să fie astfel și față de fiica ei.

— Suntem în regulă, spuse Alex cu calm, s-a terminat.

Chiar în timp ce spunea asta, un al patrulea avion se prăbușea pe un câmp din Pennsylvania, dar Alex nu știa. Nu-și dădea seama că strânsoare puternică în care o ținea pe Josie îi contrazicea cuvintele.

Peste umărul lui Josie, Alex îi făcu un semn cu capul lui Lacy Houghton, care pleca urmată de cei doi băieți ai ei. Își dădu seama cu ușoară uimire că Peter era înalt acum, aproape ca un bărbat.

Câți ani trecuseră de când îl văzuse ultima oară?

Puteai să pierzi contactul cu cineva într-o fracțiune de secundă, realiză Alex. Se jură să nu lase asta să se întâmple cu fiica ei. Pentru că, dacă stătea să se gândească, să fie judecătoare nu conta nici pe departe la fel de mult ca datoria ei de mamă.

Când grefierul lui Alex îi dăduse vestea despre World Trade Center, primul ei gând nu fusese la alegătorii ei… ci la Josie.

Timp de câteva săptămâni, Alex își respectă promisiunile. Își rearanjă programul de lucru ca să fie acasă când Josie era acolo; lăsa dosarele la birou, în loc să le ia acasă în weekend ca să le citească; în fiecare seară, la cină, *vorbeau* – nu vorbeau doar despre nimicuri, ci purtau conversații adevărate: de ce credeau că *Să ucizi o pasăre cântătoare* ar putea fi cea mai bună carte scrisă vreodată; despre cum puteai să-ți dai seama dacă te-ai îndrăgostit; chiar și despre tatăl lui Josie. Dar apoi, într-o săptămână, un caz deosebit de complicat o reținuse până mai târziu la birou. Iar Josie începuse să doarmă iarăși bine peste noapte, în loc să se trezească din somn țipând. Parte din faptul că reveneau la normal însemna ștergerea

limitelor a ceea ce fusese *anormal* și, în câteva luni, felul cum se simțise pe 11 septembrie fu încet-încet uitat, ca mareea care spăla un mesaj pe care îl scrisese cândva pe nisip.

Peter ura fotbalul, dar făcea parte din echipa gimnaziului. Politica școlii era că oricine putea juca, așa că puteau participa chiar și puștii care în mod normal n-ar fi fost acceptați în echipă – pe cine păcălea el? Faptul că oricine putea face parte din echipă – plus credința mamei lui că parte din a te integra într-un grup începea cu prezența propriu-zisă în acel grup – îl conduse către un sezon de antrenamente de după-amiază unde se pomeni exersând pase și fugind după minge mai des decât o prindea; și de meciuri de două ori pe săptămână în care încălzea băncile de pe terenurile de fotbal din toate școlile din Grafton County.

Un singur lucru ura Peter mai mult decât fotbalul, și asta era să-și îmbrace echipamentul. După ore, găsea intenționat ceva de făcut la dulapul lui sau îi punea vreo întrebare unei profesoare, astfel încât să ajungă în vestiar după ce majoritatea coechipierilor erau afară la încălzire. Apoi, Peter se dezbrăca într-un colț fără să fie nevoit să asculte cum îl luau ceilalți peste picior pentru felul în care pieptul părea să i se scufunde înăuntru, sau să suporte să-i strângă elasticul boxerilor până îi intra în fund. Îi spuneau Peter Homo, în loc de Peter Houghton, și chiar și când era singur în vestiar tot îi auzea cum bat cuba afară, le auzea râsul care se revărsa spre el ca o pată de ulei.

După antrenament, de obicei reușea să găsească ceva de făcut ca să se asigure că ajungea ultimul în vestiar – aduna mingile cu care se antrenaseră, îi punea antrenorului o întrebare despre un viitor meci sau chiar să-și lege din nou șireturile. Dacă avea mare noroc, până ajungea el la dușuri, restul elevilor plecaseră deja spre casă. Dar astăzi, chiar

când se termina antrenamentul, se porni o furtună. Antrenorul mână toți copiii de pe gazon spre vestiare.

Peter mergea încet spre colțul lui de vestiar. Mai mulți tipi se îndreptau deja spre dușuri, cu prosoape înfășurate în jurul taliei. Printre ei, Drew și prietenul lui, Matt Royston. Mergeau râzând, lovindu-se între ei peste brațe ca să vadă cine reușea să dea mai tare.

Peter se întoarse cu spatele spre cealaltă parte a vestiarului și-și dădu jos echipamentul, după care se acoperi repede cu un prosop. Îi bubuia inima. Deja putea să-și imagineze ce vedeau ceilalți când se uitau la el, pentru că vedea și el în oglindă: o piele albă ca burta de pește; oase care îi ieșeau în evidență de-a lungul șirei spinării și a claviculei. Brațe fără pic de mușchi.

Ultimul lucru pe care-l făcu fu să-și scoată ochelarii și să-i pună pe raftul dulapului său deschis. Acum vedea totul într-o ceață plăcută.

Lăsă capul în pământ și intră la dușuri, dându-și prosopul jos cât mai târziu posibil. Matt și Drew deja se săpuneau. Peter lăsă apa să-l lovească peste frunte. Își imagina că era vreun aventurier pe un râu sălbatic, că era lovit de o cascadă tocmai pe când era absorbit într-o vâltoare.

Când se șterse la ochi și se întoarse, văzu în ceață contururile corpurilor lui Matt și Drew. Și zonele întunecase dintre picioarele lor – păr pubian.

Peter încă nu avea.

Dintr-odată, Matt se întoarse.

— Doamne sfinte! Nu te mai uita la pula mea!

— Bulangiu nenorocit, spuse Drew.

Peter se întoarse imediat cu spatele. Dacă aveau dreptate? Dacă ăsta era motivul pentru care îi alunecase privirea acolo în acel moment?

Mai rău, dacă i se întărea acum, ceea ce în ultima vreme se întâmpla din ce în ce mai des? Asta însemna că era homosexual, nu-i așa?

— Nu mă uitam la tine, bâigui Peter. Nu văd nimic.

Râsul lui Drew reverberă în plăcile de faianță ale dușului.

— Poate o ai prea mică, Mattie.

Într-o fracțiune de secundă, Matt îl strângea pe Peter de gât.

— Nu am ochelarii la ochi, de asta, spuse Peter, sufocându-se.

Matt îi dădu drumul, îmbrâncindu-l pe Peter de perete, după care ieși de la dușuri. Se întinse și smulse prosopul lui Peter din cuier, aruncându-l sub dușurile deschise. Căzu pe pardoseală, udându-se leoarcă, acoperind canalul de scurgere.

Peter îl ridică și și-l înfășură în jurul taliei. Curgea apa din el, iar el plângea, dar se gândi că poate lumea nu-și dădea seama pentru că oricum era tot numai apă. Toată lumea se holba.

Când era cu Josie, nu simțea nimic – nu-i venea să o sărute, să o țină de mână sau ceva de genul ăsta. Nu credea că simțea lucrurile astea nici pentru băieți; dar trebuia să fii ori heterosexual, ori homosexual. Nu puteai să nu fii *nici una, nici alta.*

Se grăbi spre secțiunea din colț a dulapurilor și-l găsi pe Matt în fața dulapului său. Peter miji ochii, încercând să vadă ce ținea Matt în mână, după care îl auzi: Matt îi luă ochelarii, trânti peste ei ușa dulapului, lăsând apoi ramele făcute zob să cadă pe podea.

— Acum nu mai *poți* să te uiți la mine, zise el, după care se îndepărtă.

Peter îngenunche, încercând să adune de pe jos bucățile de ochelari. Pentru că nu vedea, se tăie la mână. Stătea pe jos, cu picioarele încrucișate și prosopul băltind în poală. Își apropie palma de față, până ce totul îi deveni clar.

În visul ei, Alex mergea pe strada principală, goală pușcă. Se ducea la bancă și depunea un cec.

— Doamnă judecător, spunea casiera zâmbind. Ce vreme frumoasă, nu-i așa?

Cinci minute mai târziu, intra într-o cafenea și comanda o cafea cu lapte degresat. O servea o fată cu un păr mov incredibil și cu piercinguri drepte care se întindeau de la puntea nasului până la nivelul sprâncenelor; când Josie era mică și veneau aici, Alex i-ar fi spus să nu se holbeze.

— Vreți și un *biscotto* la cafea, doamnă judecător? o întreba fata.

Intră într-o librărie, într-o farmacie, într-o benzinărie, și, în fiecare loc, simțea cum se uită lumea la ea. Știa că era goală. *Și ei* știau că era goală. Dar nimeni nu spuse nimic până ce nu ajunse la oficiul poștal. Funcționarul de la poșta din Sterling era un bătrân care cel mai probabil lucra aici de pe vremea când poștașii livrau corespondența călare. Îi întinse lui Alex o rolă de timbre, apoi îi acoperi pe furiș mâna lui Alex cu a lui.

— Doamnă, poate nu se cade să vă spun…

Alex ridică privirea, așteptând.

Ridurile de pe fruntea poștașului se neteziră.

— Dar aveți o rochie foarte frumoasă, doamnă judecător.

Pacienta ei țipa. Lacy o auzea pe fată cum strigă din capătul celălalt al holului. Fugi cât de repede putu, cotind și intrând în salon.

Kelly Gamboni era orfană, avea douăzeci și unu de ani, și un IQ de 79. Fusese violată în grup de trei băieți de liceu care acum așteptau procesul în Concord, la un centru de detenție pentru minori. Kelly locuia într-un centru de plasament catolic, așa că avortul nu fusese nicio clipă o opțiune. În acel moment, un medic de gardă considera o urgență medicală să-i inducă lui Kelly travaliul, la treizeci și șase de săptămâni. Zăcea pe patul de spital strângând în brațe ursulețul de pluș în timp ce o asistentă încerca fără succes să o liniștească.

— Tati, strigă ea, către un părinte care murise cu ani în urmă. Du-mă acasă, tati, mă doare!

Doctorul intră în cameră, iar Lacy se repezi la el.

— Cum îndrăznești? întrebă ea. E pacienta mea!

— Ei bine, când a fost adusă la urgențe a devenit pacienta *mea,* ripostă doctorul.

Lacy se uită la Kelly, apoi ieși pe hol; n-avea să-i facă bine lui Kelly să-i vadă certându-se în fața ei.

— A venit plângându-se că și-a udat lenjeria timp de două zile. Examenul medical a indicat ruptura prematură a membranelor, spuse doctorul. Are febră, iar testul fetal este reactiv. Este cât se poate de rezonabil să inducem travaliul. *Și* a semnat formularul de consimțământ.

— O fi rezonabil, dar nu e *recomandabil.* E retardată mintal. Nu înțelege ce i se întâmplă acum, e îngrozită. Și, cu siguranță, nu are capacitatea necesară să-și dea consimțământul, zise Lacy, întorcându-se pe călcâie. Chem psihologul.

— Îl chemi pe naiba! zise doctorul, apucând-o de braț.

— Dă-mi drumul.

Încă țipau unul la altul cinci minute mai târziu când a sosit psihologul. Băiatul care stătea în fața lui Lacy părea să fie de vârsta lui Joey.

— Cred că glumești, spuse doctorul, primul comentariu pe care-l făcuse cu care ea era de acord.

Îl urmară amândoi pe psihoterapeut în salonul lui Kelly. Fata se făcuse ghem în pat, ținându-se de burtă și plângând.

— Are nevoie de o epiduralã, murmură Lacy.

— Nu e sigur să faci epiduralã la doi centimetri, spuse doctorul.

— Nu-mi pasă. Are nevoie de ea.

— Kelly? spuse psihologul, lăsându-se pe vine lângă ea. Știi ce e aia o cezariană?

— Îhî, mârâi Kelly.

Psihologul se ridică.

— E capabilă să-și dea consimțământul, afară de cazul în care un tribunal decide altceva.

Lacy rămase cu gura căscată.

— Asta-i *tot*?

— Mă mai așteaptă șase pacienți, se răsti psihologul. Îmi pare rău să te dezamăgesc.

— Nu pe mine m-ai dezamăgit! strigă Lacy după el.

Se lăsă pe vine lângă Kelly și o strânse de mână.

— E în regulă. O să am eu grijă de tine.

Spuse în gând o rugăciune pentru oricine ar putea să miște munții pe care îi aveau unii bărbați în loc de inimă. Apoi ridică ochii către medic.

— Întâi de toate, nu face rău, spuse ea încet.

Bărbatul își ciupi puntea nasului.

— Îi fac o epiduralã, oftă el; și-abia atunci își dădu seama Lacy că-și ținuse respirația.

Ultimul loc în care voia să meargă Josie era la cină cu mama ei, ca să petreacă trei ore urmărind cum se dau bine pe lângă ea șefii de sală și chelnerii și alți clienți ai restaurantului. Era aniversarea lui *Josie*, așa că nu înțelegea de ce nu putea să comande mâncare chinezească și să închirieze o casetă video. Dar mama ei insista că nu sărbătoreau cum se cuvine dacă rămâneau pur și simplu acasă, așa că ajunsese să se țină după ea, ca o doamnă de onoare.

Ținea socoteala. Auzise până acum patru „Mă bucur să vă văd, doamnă judecător”, trei „Da, doamnă judecător”, două „Plăcerea e de partea mea, doamnă judecător” și o „Pentru doamna judecător, avem cea mai bună masă”. Uneori, Josie citea în revista *People* despre celebrități care primeau cadouri din partea firmelor de genți și a magazinelor de pantofi și bilete gratuite la premiere pe Broadway sau pentru meciuri pe stadionul Yankee – și, dacă stăteai bine să te

gândești, mama ei era o celebritate în orașul Sterling.

— Nu-mi vine să cred că am o fată de *doisprezece ani,* spuse mama ei.

— Probabil că ăsta ar fi semnalul pentru mine să zic ceva de genul probabil că ai fost un copil-minune.

Mama ei începu să râdă.

— Ei bine, da, ar merge și asta.

— Peste trei ani și jumătate o să-mi iau permisul de conducere, sublinie Josie.

Furculița mamei se lovi cu un clinchet de farfurie.

— Mulțumesc pentru *asta.*

Chelnerul își făcu apariția la masă.

— Doamnă judecător, spuse el, așezând un platou cu caviar în fața mamei lui Josie, bucătarul vă roagă să primiți acest aperitiv cu complimentele dumnealui.

— Ce scârbos! Ouă de pește?

— Josie!

Alex îi zâmbi încordată chelnerului.

— Te rog să-i mulțumești bucătarului.

Simțea privirea mamei în timp ce ciugulea din mâncare.

— Ce e? o provocă ea.

— Ei bine, ai vorbit ca un copil răsfățat, spuse ea.

— De ce? Pentru că nu-mi place să am sub nas embrioni de pește? Nici *tu* nu-i mănânci. Măcar eu am fost sinceră.

— Iar eu am fost discretă, spuse mama. Nu crezi că chelnerul o să-i spună bucătarului că fiica judecătoarei Cormier este o răzgâiată?

— Puțin îmi pasă.

— Îmi pasă mie. Ceea ce faci se răsfrânge asupra mea, iar eu am o reputație de păstrat.

— O reputație de ce? De lingușitoare?

— De persoană care este mai presus de orice critică, atât în sala de judecată, cât și în afara ei.

Josie își înclină capul într-o parte.

— Și dacă aș face ceva rău?

— Ceva rău? Cât de rău?

— Să zicem că aș fuma iarbă, spuse Josie.

Mama ei îngheță.

— E ceva ce trebuie să-mi spui, Josie?

— Doamne, mamă, nu fumez. E ipotetic.

— Pentru că, știi și tu, acum că ești la gimnaziu, o să întâlnești copii care fac lucruri periculoase, chiar de-a dreptul prostești, și eu sper că o să fii…

— Suficient de puternică să știu să fac alegerea bună, termină Josie, imitând-o. Mda. Știu, mamă. Dar să presupunem. Dacă ai veni acasă și m-ai găsi drogându-mă în camera de zi? M-ai denunța?

— Cum adică să te denunț?

— Să chemi poliția. Să le dai rezerva mea de iarbă, spuse Josie.

— Nu, spuse mama ei. Nu te-aș denunța.

Când era mai mică, Jodie credea că avea să semene cu mama ei când va fi mare – subțirică, cu părul închis la culoare și ochii albaștri. Trăsăturile ei aveau toată această combinație de elemente, dar pe măsură ce crescuse, începuse să semene cu altcineva – cu o persoană pe care n-o cunoscuse niciodată. Cu tatăl ei.

Se întreba dacă tatăl ei – la fel ca Josie – putea să memoreze lucrurile dintr-un foc și să și le imagineze pe pagină doar închizând ochii. Se întreba dacă și tatăl ei era afon și dacă-i plăcea să se uite la filme de groază. Se întreba dacă avea și el sprâncene drepte, atât de diferite de cele arcuite și delicate ale mamei sale.

Se întreba. Punct.

— Dacă nu mă denunți pentru că sunt fiica ta, spuse Josie, atunci nu procedezi cinstit, nu?

— Înseamnă să te porți ca un părinte, nu ca un judecător.

Mama ei se întinse peste masă și își puse mâna peste cea a lui Josie, ceea ce era ciudat – Alex nu era genul acela sentimental.

— Josie, poți să apelezi la mine, să știi. Dacă simți nevoia să vorbești, eu sunt aici. N-o să intri în niciun necaz din punct de vedere legal, indiferent ce mi-ai spune – nu dacă e ceva legat de tine, nici măcar dacă e ceva legat de prietenii tăi.

Ca să fie sinceră, Josie nu avea prea mulți prieteni. Îl avea pe Peter, pe care îl știa dintotdeauna – chiar dacă Peter nu mai venea la ea acasă și viceversa, încă petreceau timp împreună la școală, și el era ultima persoană din lume pe care și-ar fi imaginat-o Josie făcând ceva ilegal. Știa că unul dintre motivele pentru care restul fetelor o excludeau pe Josie era că-i lua apărarea lui Peter, dar își spunea că asta nu conta. Chiar nu voia să fie înconjurată de oameni cărora nu le păsa decât de ce se întâmpla în serialul *One Life to Live* și care-și strângeau toți banii câștigați din babysitting ca să meargă la magazinul The Limited; uneori păreau atât de false, încât Josie se gândea că dacă ar fi înțepat-o pe una dintre ele cu un creion ascuțit s-ar fi spart ca un balon. Ce dacă ea și Peter nu erau populari? Îi spunea mereu lui Peter că asta nu conta; era timpul să înceapă să creadă și ea treaba asta.

Josie își trase mâna de sub cea a mamei sale și se prefăcu fascinată de supa-cremă de sparanghel. Avea ceva sparanghelul ce ei și lui Peter li se părea teribil de amuzant. Făcuseră și un experiment odată, să vadă cât trebuia să mănânci până să înceapă urina să-ți miroasă ciudat, și era mai puțin de două linguri, serios!

— Nu-ți mai folosi vocea de judecător, spuse Josie.

— Ce să-mi folosesc?

— Vocea de judecător. E cea pe care-o folosești și când răspunzi la telefon. Sau când ești în public. Ca acum.

Mama ei se încruntă.

— Vorbești prostii. E aceeași voce pe care o…

Chelnerul sosi la masa lor, patinând parcă pe podeaua încăperii.

— Nu vreau să vă întrerup… sper că masa a fost pe gustul dumneavoastră, doamnă judecător?

Fără să se întrerupă vreun pic, mama ei se întoarse spre chelner.

— E minunat, spuse ea și zâmbi până când acesta se îndepărtă, după care se întoarse spre Josie. E aceeași voce pe care o folosesc întotdeauna.

Josie se uită la ea, apoi la spatele chelnerului.

— Poate că e, spuse ea.

Celălalt puști din echipa de fotbal care ar fi preferat să fie în altă parte se numea Derek Markowitz. I se prezentase lui Peter în timp ce stăteau pe bancă în timpul unui meci împotriva echipei North Haverhill.

— Pe tine cine te-a forțat să joci? îl întrebase Derek, iar Peter îi spusese că mama lui.

— Și pe mine tot mama, recunoscuse Derek. E nutriționistă și e înnebunită cu fitnessul.

La masa de seară, Peter le spunea părinților lui că antrenamentul mersese bine. Inventa povești pe baza manevrelor văzute la ceilalți jucători – realizări atletice de care el nu ar fi fost niciodată capabil. Făcea lucrurile astea ca să o vadă pe mama lui uitându-se la Joey și spunând lucruri precum „Văd că mai avem un atlet în familie”.

Când veneau să-l susțină la meciuri, iar Peter nici nu se ridica de pe bancă, dădea vina pe faptul că antrenorul îi băga în joc numai pe preferații lui; și, într-un fel, era adevărat.

Ca și Peter, Derek era probabil cel mai prost jucător de fotbal de pe planetă. Avea pielea atât de albă, încât venele i se vedeau pe sub piele ca o hartă rutieră, și avea părut atât de deschis la culoare, încât trebuia să-i cauți sprâncenele ca să i le găsești. Acum, când erau meciuri, stăteau unul lângă altul pe bancă. Lui Peter îi plăcea de el

pentru că strecura batoane Snickers la antrenamente și le mâncau când nu era atent antrenorul, și pentru că se pricepea la glume: Ce face o echipă de hochei de leproși când câștigă meciul? Își iese din piele de bucurie. Ce e mai distractiv decât să-l țintuiești pe Drew Girard de un zid? Să-l sfâșii ca să-l dai jos. Peter ajunsese în punctul în care abia aștepta antrenamentele, doar ca să vadă ce avea de spus Derek – deși apoi începu să-și facă iarăși griji, întrebându-se dacă îl plăcea pe Derek doar pentru că era Derek sau pentru că era el gay; după care începea să stea puțin mai departe sau își spunea că orice ar fi, n-avea să-l privească pe Derek în ochi pe toată durata antrenamentului, ca să nu-și facă vreo idee greșită.

Stăteau pe bancă vineri după-amiaza, urmărindu-i pe toți ceilalți jucând împotriva echipei Rivendell. Toată lumea se aștepta ca Sterling să-i facă praf cu ochii închiși (nu că ăsta ar fi fost un motiv suficient ca antrenorul să-i bage pe Peter sau Derek în joc într-un meci de campionat). Scorul ajungea la cifre umilitoare în ultimul minut al ultimului sfert – Sterling 24, Rivendell 2 –, iar Derek îi mai spunea lui Peter câte o glumă.

„Un pirat intră într-un bar cu un papagal pe umăr, cu un picior de lemn și un volan în pantaloni”, zise Derek. „Barmanul îi spune: «Hei, ai un volan în pantaloni!» Iar piratul răspunde: «Ahhh! Știu. Mă scoate din sărite».”

— Bine jucat, spuse antrenorul, felicitându-l pe fiecare jucător în parte și strângându-i mâna. Bine jucat. Bine jucat.

— Vii? întrebă Derek, ridicându-se.

— Ne vedem înăuntru, spuse Peter și, pe când se apleca să-și lege șireturile, văzu în fața lui o pereche de pantofi de damă – o pereche pe care o recunoștea, pentru că se tot împiedica de ea pe hol.

— Bună, scumpule, spuse mama lui, zâmbindu-i de sus.

Peter înlemni. Ce băiat de gimnaziu era luat de mămica direct de pe terenul de joc, de parcă pleca de la grădiniță și trebuia să-l ducă cineva de mânuță?

— Stai un minut, Peter, spuse mama lui.

El ridică privirea și văzu că echipa nu se dusese la vestiare, ca de obicei, ci mai stătea pe teren ca să urmărească cea mai nouă umilire a lui. Chiar când credea că mai rău de atât nu se putea, mama lui se îndreptă spre antrenor.

— Domnule antrenor Yarbrowski, pot să vorbesc o clipă cu dumneavoastră?

„Îmi vine să mor", se gândi Peter.

— Sunt mama lui Peter. Și mă întrebam de ce nu-l băgați și pe Peter în joc în timpul meciurilor.

— E o chestiune de muncă în echipă, doamnă Houghton, și nu fac decât să-i dau lui Peter șansa să ajungă la nivelul celorlalți…

— E aproape jumătatea sezonului, iar băiatul meu are dreptul să joace și el, ca și ceilalți.

— Mamă, o întrerupse Peter, dorindu-și să fie cutremure în New Hampshire, să se caște o prăpastie sub picioarele ei și să o înghită în timp ce vorbește. Oprește-te.

— E în regulă, Peter. Mă ocup eu.

Antrenorul își ciupi puntea nasului.

— O să-l bag pe Peter în meciul de luni, doamnă Houghton, dar n-o să fie frumos.

— Nu trebuie să fie frumos. Trebuie să fie *distractiv,* zise ea, întorcându-se și zâmbindu-i lui Peter, fără să-și dea seama ce făcea. Nu-i așa?

Peter abia dacă o mai auzea. Rușinea era ca un foc de armă care îi răsuna în urechi, întrerupt doar de murmurul colegilor lui. Mama lui se lăsă pe vine în fața lui. Peter nu înțelesese niciodată cu adevărat ce înseamnă să iubești pe cineva și să-l urăști în același timp, dar acum începea să înțeleagă.

— De cum o să te vadă pe teren, o să te bage printre jucătorii de bază, zise ea, bătându-l ușor pe

genunchi. Te aștept în parcare.

Ceilalți jucători râseră de el în timp ce trecea pe lângă ei.

— Băiatul mamei, îi strigară. Pe ea o bagi la înaintare când dai de greu, poponarule?

În vestiar, se așeză și-și scoase pantofii cu crampoane. Avea o gaură într-o șosetă, în dreptul degetelor, și se holbă la ea de parcă ar fi fost cu adevărat fascinat de descoperirea asta, și nu de faptul că se străduia așa de tare să nu plângă.

Aproape că sări ca ars când simți că se așază cineva lângă el.

— Peter, spuse Derek. Ești în regulă?

Peter încercă să spună da, dar nu reuși, minciuna i se blocă în gâtlej.

— Care-i diferența dintre echipa asta și un porc spinos? întrebă Derek.

Peter scutură din cap.

— Porcul spinos are ghimpii pe dinafară, spuse Derek, rânjind. Ne vedem luni.

Courtney Ignatio e fată cu buricul gol. Așa le numea Josie pe fetele din acel grup, în lipsa unui termen mai bun – fetele care purtau topuri scurte, care le arătau abdomenul și care, în timpul recitalurilor elevilor, inventau dansuri pe cântece precum „Bootylicious” și „Lady Marmalade”. Courtney fusese prima elevă de clasa a șaptea care avusese celular. Era roz și uneori suna chiar și în timpul orelor, dar profesorii nu se supărau niciodată pe ea.

Când a fost pusă să facă echipă cu Courtney la ora de științe sociale, unde trebuiau să alcătuiască o cronologie a Revoluției Americane, Josie mârâise nemulțumită – era convinsă că ea avea să ducă tot greul. Dar Courtney o invitase la ea acasă să lucreze la proiect, iar mama lui Josie îi spusese că, dacă nu mergea, avea să rămână *ea* cu toată munca, așa că acum stătea pe patul lui Courtney,

mâncând fursecuri cu ciocolată și punând fișe în ordine.

— Ce e? întrebă Courtney, stând în fața ei cu mâinile la buze.

— Cum adică ce e?

— De ce ai privirea asta?

Josie ridică din umeri.

— Camera ta. E complet diferită de a mea.

Courtney se uită de jur-împrejur, de parcă își vedea dormitorul pentru prima oară.

— Diferită în ce sens?

Courtney avea un covor cu fir lung, de un violet țipător și lămpi cu mărgele peste care aruncase eșarfe din mătase pentru atmosferă. Partea de sus a unei comode era dedicată în întregime produselor de machiaj. Pe ușă atârna un poster cu Johnny Depp, iar pe o poliță trona un sistem stereo ultimul răcnet. Avea și propriul DVD player.

Camera lui Josie, prin comparație, era de-a dreptul spartană. Avea o bibliotecă, un birou, un dulap și un pat. Cuvertura ei arăta ca o pătură din casa unei femei bătrâne în comparație cu cea din satin a lui Courtney. Dacă Josie avea vreun pic de stil, atunci acela era al tocilarului american.

— Pur și simplu diferită, spuse Josie.

— Mama e decoratoare. Crede că încăperea asta e visul oricărei adolescente.

— *Și tu* ce crezi?

Courtney ridică din umeri.

— Cred că arată cam ca un bordel, dar nu vreau să-i stric aranjamentul. Stai să mă duc să-mi iau caietul, ca să ne apucăm…

Când ieși din cameră să coboare la parter, Josie se pomeni uitându-se în oglindă. Atrasă de dulăpiorul cu produse de machiaj, se trezi că ridică tuburi și sticluțe care îi erau complet străine. Mama ei se farda rar – poate puțin ruj, dar cam asta era tot. Josie luă un tub de rimel și-i desfăcu capacul, trecându-și degetul peste perii negri. Deschise capacul unui parfum și-l mirosi.

În reflexia din oglindă, o urmări pe fata care ia un ruj – „Positively Hot!” scria pe etichetă – și se dă cu el. Îi aduse puțină culoare, parcă o trezise la viață. Chiar așa de ușor era să devină altcineva?

— *Ce* faci?

Josie tresări la auzul vocii lui Courtney. O văzu în oglindă cum înaintează și-i ia rujul din mână.

— Ă… îmi pare rău, se bâlbâi Josie.

Spre surprinderea ei, Courtney Ignatio zâmbi.

— De fapt, zise ea, chiar ți se potrivește.

Joey lua note mai bune decât fratele lui; era un atlet mai bun decât Peter. Era mai amuzant; avea o judecată mai sănătoasă; știa să deseneze; era cel în jurul căruia gravita lumea la petreceri. Era un singur lucru pe care nu putea să-l facă Joey, din câte știa Peter (și ținea socoteala), și anume, nu suporta să vadă sânge.

Când Joey avea șapte ani și prietenul lui cel mai bun căzuse peste ghidonul bicicletei și se tăiase pe frunte, Joey fusese cel care leșinase. Când la televizor era vreun serial cu doctori, trebuia să părăsească încăperea. Din cauza asta, nu mersese niciodată la vânătoare cu tatăl lui, deși Lewis le promisese băieților că de cum aveau să împlinească doisprezece ani, aveau să fie suficient de mari să meargă cu el și să învețe să tragă cu arma.

Părea că Peter așteptase toată toamna weekendul ăsta. Citise despre pușca pe care avea să-l lase tatăl lui să o folosească – o Winchester Modelul 94 care-i aparținuse tatălui său, înainte să-și cumpere modelul Remington 721 30.06 pe care-l folosea când vâna căprioare. Acum, la 4:30 dimineața, lui Peter aproape că nu-i venea să creadă că o ținea în mână, cu siguranța blocată cu atenție. Se strecura prin pădure în urma tatălui său, iar respirația îi înghețа în aer.

Ninsese noaptea trecută – condiții propice pentru vânătoarea de căprioare. Ieșiseră cu o zi

înainte să găsească urme proaspete pe copaci, unde câte un cerb își frecase coarnele și se întorsese în același loc să zgârie iar și iar scoarța copacului, marcându-și teritoriul. Acum, tot ce trebuiau să facă era să găsească același loc ca să verifice dacă erau urme proaspete, să vadă dacă cerbul se întorsese pe acolo.

Lumea era diferită când nu mai era nimeni în ea. Peter încerca să calce chiar pe urmele tatăl său, afundându-și cizma în urma lăsată de acesta. Se prefăcea că era în armată, într-o misiune de gherilă. Dușmanul era chiar după colț. Dintr-o clipă-n alta putea fi surprins într-un schimb de focuri.

— Peter, rosti tatăl său printre dinți, uitându-se peste umăr. Ține-ți pușca îndreptată în sus.

Se apropiară de cercul de copaci unde văzuseră cerbul frecându-și coarnele. În acea zi, urmele lăsate pe scoarță erau proaspete, carnea albă a copacului și fâșia verzuie de scoarță roasă puternic. Peter privi în jos. Erau trei seturi de urme – una mult mai mare decât celelalte două.

— A fost deja aici, murmură tatăl lui Peter. Probabil urmărește căprioarele.

Când erau în perioada de împerechere, cerbii nu mai erau așa de inteligenți ca de obicei – erau atât de preocupați de căprioarele pe care le urmăreau, încât uitau să evite oamenii care ar fi putut fi pe urmele lor.

Peter și tatăl lui înaintau încet prin pădure, pe lângă urmele care duceau către mlaștină. Dintr-odată, tatăl lui ridică o mână – un semnal să oprească. Peter ridică privirea și zări două căprioare – una mai mare și una mai tânără. Tatăl lui se întoarse, șoptind:

— Nu te mișca.

Când cerbul ieși de după un copac, Peter nu mai respiră. Era masiv, maiestuos. Gâtul său gros susținea greutatea coarnelor cu șase ramuri. Tatăl lui Peter îi făcu un semn imperceptibil către pușcă.

— Dă-i drumul.

Peter manevră cu stângăcie arma, care îi părea cu zece kilograme mai grea. O ridică pe umăr și ochi cerbul. Pulsul îi bubuia atât de tare, încât pușca îi tremura.

Auzea instrucțiunile tatălui său de parcă i le-ar fi șoptit cu voce tare chiar în clipa aceea: Ochește chiar sub piciorul din față, în partea de jos a corpului. Dacă lovești inima, o să-l omori instant. Dacă ratezi inima, o să lovești plămânii, așa că o să mai fugă în jur de o sută de metri până să pice.

Și-atunci cerbul se întoarse și se uită la el, cu ochii îndreptați spre fața lui Peter.

Peter apăsă trăgaciul și rată.

Intenționat.

Cele trei căprioare se feriră la unison, nesigure de unde venea pericolul. Chiar pe când Peter se întreba dacă tatăl său observase sau nu că-și pierduse curajul – sau pur și simplu presupusese că nu se pricepea să tragă –, un al doilea foc de armă răsună din pușca tatălui său. Căprioarele se îndepărtară în fugă; cerbul însă căzu ca un bolovan.

Peter stătu deasupra lui, urmărind cum îi gâlgâia sângele din inimă.

— N-am vrut să-ți fur șansa, spuse tatăl lui, dar dacă reîncărcai pușca, te-ar fi auzit și-ar fi fugit.

— Nu, spuse Peter, care nu-și putea lua ochii de la căprior. E în regulă.

Apoi vomită într-un tufiș.

Îl auzea pe tatăl lui că face ceva în spatele lui, dar nu voia să se întoarcă. În schimb, se holba la o porțiune de zăpadă care începuse să se topească. Îl simți pe tată apropiindu-se. Peter îi putea mirosi sângele de pe mâinile lui, dezamăgirea.

Tatăl lui întinse mâna și-l bătu pe umăr.

— Data viitoare, oftă el.

Dolores Keating se transferase la gimnaziu anul acesta, în ianuarie. Era unul dintre acei copii care

treceau neobservați – nu prea drăguță, nu prea deșteaptă, nu prea crea probleme. La ora de franceză stătea în fața lui Peter, iar coada de cal îi sălta în sus și-n jos în timp ce conjuga verbele cu voce tare.

Într-o zi, când Peter se străduia să nu adoarmă în timp ce *madame* conjuga verbul *avoir,* observă că Dolores stătea în mijlocul unei pete de cerneală. I se păru destul de amuzant, dat fiind că purta pantaloni albi, dar apoi își dădu seama că nu era cerneală.

— Lui Dolores i-a venit ciclul! strigă el de uimire.

Într-o casă plină de bărbați – cu excepția mamei lui, bineînțeles –, menstruația era unul dintre acele mari mistere legate de femei, ca faptul că reușeau să-și dea cu rimel fără să-și scoată ochii sau că reușeau să-și închidă singure sutienul la spate, fără să vadă măcar ce făceau.

Toți copiii din clasă se întoarseră, iar fața lui Dolores se făcu la fel de roșie ca pantalonii ei. *Madame* o conduse pe hol, sugerându-i să meargă la asistentă. Pe scaunul din fața lui Peter rămăsese o mică baltă de sânge. *Madame* îl chemă pe omul de serviciu, dar până ajunse acesta, deja clasa își pierduse controlul – șoaptele se răspândeau ca focul despre cât de mult sânge era, despre faptul că acum Dolores era una dintre fetele despre care toată lumea știa că-i venise ciclul.

— Keating sângerează, îi spuse Peter puștiului de lângă el, căruia i se luminară ochii.

— Keating sângerează, repetă băiatul, și toți începură să scandeze.

Keating sângerează. Keating sângerează. Peter întâlni privirea lui Josie, care stătea de cealaltă parte a încăperii – Josie, care în ultima vreme începuse să se machieze. Cânta și ea împreună cu restul.

Sentimentul de apartenență era ca heliul; Peter simțea cum îl umple. El fusese cel care începuse

asta; trasând o linie în jurul lui Dolores, devenise parte din cercul cel restrâns.

În ziua aceea, la masa de prânz, stătea cu Josie când Drew Girard și Matt Royston veniră lângă ei cu tăvile.

— Am auzit că ai văzut cum s-a întâmplat, zise Drew, și se așezară amândoi, ca Peter să le poată spună detaliile.

A început să le înflorească – o lingură de sânge deveni o ceașcă; pata de pe pantalonii ei albi crescu de la o pată modestă la una de proporții colosale.

Își chemară și prietenii – unii erau puști din echipa de fotbal a lui Peter, și totuși nu vorbiseră cu el tot anul.

— Spune-le și lor, e teribil de amuzant, zise Matt și-i zâmbi lui Peter de parcă Peter ar fi fost unul dintre ei.

Dolores n-a mai venit la școală. Peter știa că nu era nicio diferență dacă lipsea o lună sau mai mult – memoria copiilor de clasa a șasea era ca o capcană de oțel și pentru restul carierei sale școlare, toată lumea avea să o știe pe Dolores drept fata căreia i-a venit ciclul în timpul orei de franceză și care și-a umplut scaunul de sânge.

În dimineața în care s-a întors, de cum a coborât din autobuz a fost imediat flancată de Drew și Matt.

— Pentru o *femeie*, spuseră ei, accentuând cuvintele, ești cam lipsită de sâni.

Ea îi împinse, croindu-și drum printre ei, iar Peter nu o mai văzu până la ora de franceză.

Cineva – chiar nu știa cine – ticluise un plan. *Madame* întârzia întotdeauna la oră; trebuia să vină din celălalt capăt al școlii. Așa că, înainte să sune clopoțelul, toată lumea avea să meargă la banca lui Dolores și să-i dea un tampon, pe care le primiseră de la Courtney Ignatio, care șterpelise o cutie de la mama ei.

Drew fu primul.

— Cred că ți-a scăpat ăsta, zise el, în timp ce-i așeza tamponul pe bancă.

Șase tampoane mai târziu, clopoțelul încă nu sunase, iar *Madame* nu intrase încă în clasă. Peter se apropie de bancă, ținând tubul împachetat în pumn, pregătit să-l lase pe pupitru – și observă că Dolores plângea.

Nu plângea tare, și aproape că nu era vizibil. Dar pe când întindea tamponul, Peter își dădu brusc seama că așa arătau lucrurile din tabăra cealaltă, atunci când *el* era cel chinuit. Strivi tamponul în pumn.

— Opriți-vă, spuse el încet, apoi se întoarse spre ceilalți trei elevi care așteptau la rând ca să o umilească pe Dolores. Opriți-vă odată.

— Care-i problema ta, poponarule? întrebă Drew.

— Nu mai e amuzant.

Poate că nu fusese niciodată amuzant. Fusese în regulă pentru că nu fusese vorba de *el,* și asta fusese suficient.

Băiatul din spatele lui îl îmbrânci, dându-l la o parte și aruncă tamponul, care o lovi pe Dolores în cap și se rostogoli sub scaunul lui Peter. Apoi veni rândul lui Josie. Se uită la Dolores, apoi la Peter.

— *N-o face,* murmură el.

Josie strânse din buze și lăsă tamponul să-i scape dintre degetele întinse pe banca lui Dolores.

— Ups, spuse ea, apoi Matt Royston râse, iar Josie se duse să stea lângă el.

Peter aștepta. Deși de câteva săptămâni Josie nu mai mersese cu el, știa ce făcea după ore – de obicei mergea în oraș să bea ceai cu gheață împreună cu Courtney și grupul ei, apoi se plimbau și se uitau la vitrine. Uneori o urmărea de la depărtare așa cum urmărești un fluture pe care îl știuseși doar ca omidă, întrebându-te cum naiba putea schimbarea să fie atât de dramatică.

Odată aşteptă până se despărți de celelalte fete, apoi o urmări pe strada care ducea către casa ei. Când o ajunse și o apucă de braț, ea țipă.

— Doamne, spuse ea. Peter, mă sperii de moarte!

Își repetase în minte ce avea să-i spună, pentru că nu-i venea ușor să se exprime, și știa că trebuia să exerseze mai mult decât alții; dar când se trezi atât de aproape de Josie, după tot ce se întâmplase, fiecare întrebare îi părea ca o palmă. Se lăsă în schimb pe bordură, afundându-și mâinile în păr.

— De ce? întrebă el.

Ea se așeză lângă el, încrucișându-și mâinile pe genunchi.

— Nu fac asta ca să te rănesc.

— Ești așa de falsă cu ei.

— Pur și simplu, nu sunt așa cum sunt cu tine.

— Cum am spus: falsă.

— Sunt feluri diferite de a fi real.

Peter pufni.

— Dacă asta te învață nemernicii ăia, e o porcărie.

— Nu mă învață nimic, ripostă Josie. Stau cu ei pentru că îmi *place* de ei. Mă distrez cu ei, sunt amuzanți și, când sunt cu ei…

Se opri brusc.

— *Ce?* întrebă Peter.

Josie îl privi în ochi.

— Când sunt cu ei, oamenii mă plac.

Peter își dădu seama că schimbarea chiar *putea* să fie așa de dramatică: într-o clipă, puteai trece de la a-ți veni să omori pe cineva la a-ți dori să te omori pe tine.

— N-o să-i mai las să te necăjească, îi promise Josie. E și asta ceva, nu?

Peter nu-i răspunse. Nu despre el era vorba.

— Doar că… doar că nu mai pot să petrec timp cu tine acum, explică Josie.

El ridică ochii.

— *Nu mai poți?*

Josie se ridică în picioare, îndepărtându-se de el.

— Ne mai vedem, Peter, spuse ea și ieși din viața lui.

Simți cum se holbează oamenii; e precum căldura care se ridică vara din asfalt, ca o apăsare pe care o simți în ceafă. Și nici nu trebuie să auzi o șoaptă ca să știi că este despre tine.

Obișnuiam să stau în fața oglinzii, în baie, să încerc să-mi dau seama la ce se holbează. Voiam să știu ce-i face să-și întoarcă privirea, ce aveam eu atât de diferit de restul lumii. La început, nu-mi dădeam seama. Adică eram pur și simplu eu.

Apoi, într-o zi, când m-am uitat în oglindă, am înțeles. M-am uitat în propriii ochi și m-am urât, poate chiar la fel de mult pe cât mă urau ei.

Aceea a fost ziua în care am început să cred că ei ar putea avea dreptate.

Zece zile mai târziu

Josie aşteptă până ce nu mai auzi televizorul din dormitorul mamei sale – Leno, nu Letterman apoi se întoarse pe o parte să urmărească acrobaţiile LED ale ceasului ei digital. Când se făcu ora două noaptea, hotărî că era un moment potrivit, aşa că dădu cuvertura la o parte şi coborî din pat.

Ştia cum să se furişeze la parter. O mai făcuse de câteva ori când se întâlnise în curtea din spate cu Matt. Într-o noapte, îi dăduse un mesaj pe telefon – *„vino jos acum”.* Ieşise în pijama la el, şi pentru o clipă, când o atinsese, chiar crezuse că o să-i alunece printre degete.

Era doar un loc în care podeaua scârţâia, iar Josie ştia cum să păşească peste el. Ajunsă la parter, scotoci prin grămada de DVD-uri după cel pe care-l căuta – cel pe care nu voia să fie surprinsă vizionându-l. Apoi dădu drumul la televizor, dând sunetul atât de încet, încât trebuia să stea chiar deasupra ecranului şi a boxelor încorporate ca să poată auzi.

Prima persoană care apărea era Courtney. Ţinea o mână sus, blocându-l pe cel care filma. Râdea totuşi; părul lung îi cădea peste trăsături ca un ecran din mătase. Se auzea vocea lui Brady Pryce: „Hai, arată-ne ceva pentru *Girls Gone Wild,* Court”. Camera se înceţoşă pentru o clipă, şi apoi apăru un prim-plan cu tortul. La mulţi ani, JOSIE! Filmarea arătă mai multe feţe care cântau, printre care şi Haley Weaver.

Josie apăsă pe pauză. Pe ecran erau Courtney, Haley, Maddie, John şi Drew. Le atinse pe rând frunţile cu degetul, simţind un mic curent electric cu fiecare atingere.

La petrecerea de ziua ei, făcuseră un grătar la Storrs Pond. Avuseseră hot-dogi şi hamburgeri şi porumb dulce. Uitaseră ketchupul şi cineva trebuise să se întoarcă în oraş cu maşina ca să

cumpere de la supermarket. Courtney semnase pe felicitare BFF, cele mai bune prietene pentru totdeauna, chiar dacă Josie știa că, în urmă cu o lună, scrisese același lucru și pe felicitarea lui Maddie.

Până se încețoșa ecranul din nou și apăru iarăși chipul lui Josie, deja plângea. Știa ce urma; își amintea partea asta. Camera se roti și apăru Matt, cu brațele în jurul ei în timp ce ea stătea în poala lui, pe nisip. Își dăduse cămașa jos, și Josie își amintea că avea pielea caldă când și-o lipise de a ei.

Cum era posibil ca acum să trăiești, ca mai apoi totul să se oprească – nu doar inima și plămânii tăi, dar și felul în care zâmbeai încetișor, partea stângă a gurii tale ridicându-se înaintea celei drepte; și tonul vocii tale; și obiceiul tău de a te trage ușurel de păr în timp ce-ți făceai tema la matematică?

„Nu pot să trăiesc fără tine”, obișnuia să spună Matt, și acum Josie își dădu seama că nu avea să fie nevoit.

Nu se putea opri din plâns, așa că-și împinse pumnul în gură ca să se împiedice să facă zgomot. Îl urmărea pe Matt pe ecran așa cum ai studia un animal pe care nu l-ai mai văzut niciodată, dacă ar trebui să-l memorezi ca să povestești apoi lumii ce-ai descoperit. Mâna lui Matt alunecă pe abdomenul ei gol, atingând ușor marginea sutienului ei. Josie se văzu împingându-l și roșind.

„Nu aici”, spunea vocea ei, o voce amuzantă, o voce care în urechile ei nu suna ca vocea ei. Așa se întâmplă întotdeauna când te auzi înregistrat.

„Atunci hai să mergem în altă parte”, spusese Matt.

Josie își ridică ușor marginea bluzei de pijama și băgă mâna pe dedesubt. Își întinse mâna peste abdomen. Ridică degetul mare, așa cum făcuse Matt, până la linia sânului. Încercă să-și imagineze că el o făcea.

Îi dăduse un medalion din aur de ziua ei, pe care nu-l mai dăduse jos din acea zi, aproape cu șase luni în urmă. Josie îl purta și în filmarea de pe DVD. Își amintea că atunci când îl privise în oglindă, văzuse amprenta lui pe spatele medalionului, lăsată de când i-l prinsese în jurul gâtului. I se păruse un lucru atât de intim și, timp de câteva zile, făcuse tot ce putuse ca să nu șteargă acea amprentă.

În noaptea în care Josie se întâlnise cu Matt în curtea din spate, la lumina lunii, el râsese de pijamalele ei cu Nancy Drew.

„Ce făceai când ți-am trimis mesajul?” o întrebase el.

„Dormeam. De ce-ai vrut să mă vezi în toiul nopții?”

„Ca să mă asigur că mă visezi”, spusese el.

În filmarea de pe DVD, cineva îl striga pe Matt. El se întorcea zâmbind. Avea dinți ca de lup, se gândi Josie. Ascuțiți și incredibil de albi. O sărută pe buze.

— Mă întorc imediat, zisese el.

„Mă întorc imediat.”

Apăsă din nou pe pauză, chiar când Matt se ridica. Apoi duse mâna la gât și-și smulse medalionul de pe lanțul subțire din aur. Desfăcu fermoarul uneia dintre pernele de pe canapea și împinse adânc medalionul în umplutură.

Stinse televizorul. Se prefăcu că Matt avea să rămână așa pentru totdeauna, la câțiva centimetri depărtare, ca să poată încă întinde mâna pentru a-l atinge, chiar dacă știa că DVD-ul avea să se deruleze înainte să părăsească ea încăperea.

Lacy știa că rămăseseră fără lapte; în dimineața aceea, în timp ce ea și Lewis stăteau ca niște zombi la masa din bucătărie, adusese vorba despre asta:

Am auzit că iar o să plouă.

S-a terminat laptele.

Ai vreo veste de la avocatul lui Peter?

Pe Lacy o devasta gândul că nu-l putea vizita pe Peter decât peste o săptămână – regulile închisorii. Suferea îngrozitor că Lewis nu fusese încă să-l vadă. Cum putea să-și continue viața de zi cu zi, când știa că băiatul ei stătea într-o celulă la mai puțin de treizeci și cinci de kilometri distanță?

Ajungeai într-un punct în care evenimentele din viața ta deveneau un tsunami; Lacy știa, pentru că mai fusese o dată spulberată de durere. Când se întâmpla asta, te trezeai după câteva zile pe un teren necunoscut, fără rădăcini. Singura opțiune care-ți rămânea era să cauți un teren mai înalt până mai puteai.

Și tocmai de aceea se găsea Lacy acum la benzinărie cumpărând o cutie cu lapte, deși instinctul îi spunea să se târască sub așternuturi și să doarmă. Nu era așa de ușor pe cât părea: ca să cumpere lapte, fusese nevoită mai întâi să scoată mașina din garaj în timp ce reporterii îi loveau cu palma în geamurile mașinii și-i blocau calea. Trebuise să scape de mașina postului de știri care o urmărise pe autostradă. Drept rezultat, se pomeni cumpărând lapte de la o benzinărie din Purmort, New Hampshire – una la care mergea foarte rar.

— Face 2 dolari 59, spuse casiera.

Lacy deschise portofelul și scoase trei bancnote de un dolar. Apoi observă afișul mic, scris de mână de la casă. „Fondul memorial pentru victimele de la Liceul Sterling”, scria pe afiș, și mai era și o cutie goală de cafea în care se strângeau donațiile.

Începu să tremure.

— Știu, spuse casiera pe un ton compătimitor. Nu e tragic?

Lui Lacy inima îi bătea atât de puternic, încât era sigură că o auzea și casiera.

— Nu poți să nu te gândești la părinți, nu-i așa? Vreau să zic, cum să *nu* fi știut?

Lacy încuviință din cap, temându-se că până și sunetul vocii ei avea s-o trădeze. Aproape că era prea ușor să fie de acord: Exista pe pământ vreun

copil mai oribil? O mamă mai rea? Era simplu să spui că în spatele unui copil groaznic era un părinte groaznic, dar cum rămânea cu cei care făcuseră tot ce putuseră? Cum rămânea cu cei care, la fel ca Lacy, își iubiseră copilul necondiționat, îl protejaseră feroce, îl iubiseră din toată inima – și totuși, crescuseră un criminal?

„N-am știut", îi venea lui Lacy să spună. „Nu e vina mea."

Dar tăcu, pentru că – dacă era sinceră cu ea însăși – nu era prea sigură de asta.

Lacy goli conținutul portofelului în cutia de cafea, bancnote și monede. Paralizată de spaimă, ieși din benzinărie, lăsând cutia cu lapte pe tejghea.

Nu mai avea nimic pe dinăuntru. Îi dăduse totul fiului ei. Și asta era cea mai mare durere – oricât de fenomenali vrem să fie copiii noștri, oricât de perfecți ne prefacem că sunt, ei sunt sortiți să dezamăgească. După cum se pare, copiii noștri seamănă mai mult cu noi decât am crede: imperfecți până-n măduva oaselor.

Ervin Peabody, profesorul de psihiatrie de la colegiu, se oferi să țină sesiuni de consiliere pentru toți locuitorii din Sterling la biserica albă din centrul orașului. În ziar apăru un mic anunț, iar la cafeneaua din oraș și la bancă fuseseră postați fluturași mov. Deja, la ora șapte seara, când fusese stabilită întâlnirea, mașinile parcate se întindeau pe o distanță de aproape opt sute de metri; biserica era neîncăpătoare, așa că mulțimea ajungea până pe stradă. Reporterii, care sosiseră în masă, fuseseră îndepărtați de poliția din Sterling.

Selena strânse bebelușul mai aproape de piept în timp ce un val de oameni se împingea pe lângă ea.

— Te așteptai să fie așa? îi șopti ea lui Jordan.

El scutură din cap, plimbându-și privirea peste mulțime. Îi recunoștea pe unii oameni care veniseră și la audiere, dar văzu și numeroase fețe noi, care nu aveau cum să fi avut vreo legătură

personală cu școala: oameni în vârstă, studenți de colegiu, cupluri cu copii mici. Veniseră din pricina reacției în lanț, pentru că trauma cuiva este pierderea inocenței altcuiva.

Ervin Peabody stătea în fața încăperii, lângă șeful poliției și directorul Liceului Sterling.

— Bună seara, spuse el, ridicându-se în picioare. Ne-am strâns cu toții în seara asta pentru că încă suferim. Aproape peste noapte, peisajul s-a schimbat în jurul nostru. Poate că nu deținem toate răspunsurile, dar ne-am gândit că ne-ar face bine să începem să vorbim despre ce s-a întâmplat. Și mai important, poate, să începem să ne ascultăm unii pe alții.

Un bărbat se ridică din al doilea rând, ținându-și jacheta în mână.

— M-am mutat aici cu cinci ani în urmă, pentru că eu și soția mea voiam să scăpăm de nebunia din New York. Întemeiam o familie, și căutam un loc care să fie… ei bine, puțin mai bun și mai plăcut. Vreau să spun, când mergi cu mașina prin Sterling te claxonează oameni care te cunosc. Te duci la bancă și casierul își amintește numele tău. Nu mai sunt locuri ca ăsta în America, iar acum…

Se opri brusc.

— Iar acum, nici Sterling nu mai e un astfel de loc, încheie Ervin. Știu cât de greu poate să fie când imaginea pe care ți-ai creat-o despre ceva nu se ridică la înălțimea realității; când prietenul de lângă tine se transformă într-un monstru.

— Monstru? îi șopti Jordan Selenei.

— Păi, ce-ai vrea să spună? Că Peter era o bombă cu ceas? *Asta* o să-i facă pe toți să se simtă în siguranță.

Psihiatrul își plimbă privirea peste mulțime.

— Cred că simplul fapt că suntem în seara asta împreună arată că orașul Sterling nu s-a schimbat. Poate că n-o să mai fie niciodată ca înainte, așa cum îl știam… Va trebui să găsim un alt fel de normalitate.

O femeie ridică mâna.

— Cum rămâne cu liceul? Copiii noștri vor fi nevoiți să se întoarcă acolo?

Ervin se uită la șeful poliției, la director.

— Rămâne încă locul unei investigații în curs de desfășurare, răspunse șeful poliției.

— Sperăm să încheiem anul într-un sediu diferit. Purtăm discuții cu biroul administrativ din Lebanon, să vedem dacă putem folosi una dintre școlile lor libere.

Se auzi vocea unei alte femei:

— Dar odată și odată tot trebuie să se întoarcă. Fiica mea are doar zece ani și e îngrozită la gândul că trebuie să mai intre vreodată în școala aia. Se trezește în toiul nopții țipând. Crede că înăuntru e cineva înarmat, care o așteaptă.

— Să fii fericită că mai poate să aibă coșmaruri, răspunse un bărbat.

Stătea lângă Jordan, cu brațele încrucișate și cu ochii roșii-vinețiii.

— Du-te la ea în cameră în fiecare noapte când o auzi țipând și strânge-o în brațe și spune-i că ai tu grijă de ea. Minte-o, așa cum făceam și eu.

Un murmur se rostogoli prin biserica plină, ca un ghem de lână care se desfășoară.

„E Mark Ignatio. Tatăl uneia dintre fetele decedate.”

Și așa, o falie se căscă în Sterling – o prăpastie atât de adâncă și de întunecată, încât aveau să treacă ani până să fie depășită. Exista deja o diferență în oraș, între cei care își pierduseră copiii și cei care încă își făceau griji în privința lor.

— Unii dintre voi o cunoșteau pe fata mea, pe Courtney, spuse Mark, îndepărtându-se de perete. Poate că lucra ca bonă pentru copiii voștri. Sau poate v-a servit cu un burger la Steak Shack pe timpul verii. Poate că o știați din vedere, pentru că era o fată frumoasă, foarte frumoasă. Se întoarse către partea din față a sălii. Vrei să-mi spui și mie cum ar trebui să găsesc o nouă normalitate,

doctore? Să nu îndrăznești să sugerezi că într-o zi o să-mi fie mai ușor. Că o să pot trece peste asta. Că o să uit că fata mea zace într-un mormânt, în timp ce un psihopat e încă în viață, bine-mersi. Dintr-odată, omul se întoarse spre Jordan. Cum poți să te suporți? îl acuză el. Cum poți să dormi noaptea, știind că-l aperi pe *nenorocitul* ăla?

Fiecare privire din încăpere se întoarse spre Jordan. Lângă el, simți cum Selena lipi capul lui Sam de pieptul ei, protejându-l. Jordan dădu să vorbească, dar nu-și găsi cuvintele. Sunetul unor bocanci care se îndreptau spre naos îi distrase atenția. Patrick Ducharme se îndrepta spre Mark Ignatio.

— Nici nu pot să-mi imaginezi durerea pe care o simți, Mark, spuse Patrick, privindu-l în ochi pe bărbatul îndurerat. Și știu că ești îndreptățit să vii aici și să fii supărat. Dar așa merg lucrurile în țara noastră, oamenii sunt nevinovați până la proba contrarie. Domnul McAfee își face meseria, atâta tot. Puse mâna pe umărul lui Mark și coborî vocea. Hai să bem o ceașcă de cafea.

În timp ce Patrick îl conducea pe Mark Ignatio spre ieșire, Jordan își aduse aminte ce voia să spună.

— Și eu locuiesc aici, începu el.

Mark se întoarse.

— Nu pentru mult timp.

Alex nu era o prescurtare de la Alexandra, așa cum presupuneau cei mai mulți oameni. Tatăl ei îi dăduse pur și simplu numele băiatului pe care ar fi preferat să-l aibă. După ce mama lui Alex murise de cancer la sân când ea avea cinci ani, o crescuse tatăl ei. Nu era genul de tată care să o învețe să meargă pe bicicletă sau cum să arunce pietricele pe lac, făcându-le să salte pe suprafața apei – în schimb, o învățase cuvintele în latină pentru lucruri precum *robinet* și *caracatiță* și *porc spinos;* îi explicase primele zece amendamente din

Constituția Statelor Unite. Se folosea de rezultatele ei școlare ca să aibă parte de atenția lui: câștiga concursuri de ortografie și de geografie, primind constant note de zece, intrând la toate facultățile la care își depusese dosarul.

Voia să fie precum tatăl ei: genul de persoană pe care toți proprietarii de magazine o salutau cu respect când trecea pe stradă: „Buna ziua, domnule judecător Cormier". Voia să audă schimbarea din vocea secretarei când femeia auzea că la telefon era judecătorul Cormier. Dacă tatăl ei n-o ținuse niciodată în poală, n-o sărutase niciodată de noapte bună, nu-i spusese niciodată că o iubește – ei bine, asta făcea parte din cine era el. De la tatăl ei, Alex învățase că totul poate fi redus la fapte. Confortul, creșterea copiilor, dragostea – toate astea puteau fi rezumate și explicate, în loc să fie trăite. Iar legea – legea sprijinea sistemul de convingeri al tatălui ei. Orice sentimente aveai în contextul unei săli de judecată aveau o explicație. Aveai permisiunea să dai glas emoțiilor tale, într-un cadru logic. Ce simțeai pentru clienții tăi nu era ce simțeai cu adevărat în inima ta sau cel puțin te puteai preface că așa stăteau lucrurile, ca nimeni să nu se apropie suficient de mult de tine ca să te rănească.

Tatăl lui Alex avusese un atac cerebral când ea era în anul doi de facultate. Stătuse la marginea patului de spital și-i spusese că-l iubește.

— Of, Alex, oftase el. Hai să lăsăm asta.

Nu plânsese la înmormântarea lui, pentru că știa că el n-ar fi vrut asta. Oare își dorise tatăl ei, așa cum și-ar fi dorit ea acum, ca fundația relației lor să fi fost diferită? Abandonase el în cele din urmă speranța, mulțumindu-se cu o relație de profesor-elev, în locul uneia de părinte-copil? Cât de mult puteai să mergi într-o direcție paralelă cu cea a fiicei tale până să pierzi orice șansă de a te intersecta cu viața ei?

Citise nenumărate site-uri despre durerea pierderii cuiva și stadiile ei; citise despre

consecințele și urmările altor atacuri armate în școli. Putea să facă cercetări, dar dacă încerca să stea de vorbă cu Josie, fiica ei se uita la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată. Alteori, Josie izbucnea în plâns. Alex nu știa cum să procedeze în niciuna din aceste situații. Se simțea incompetentă – și-apoi își amintea că nu despre ea era vorba, ci despre *Josie* – și se simțea și mai neputincioasă.

Ironia nu-i scăpase lui Alex: semăna mai mult cu tatăl ei decât și-ar fi imaginat vreodată. Se simțea confortabil în sala ei de judecată, într-un fel în care nu se simțea în propria casă. Știa exact ce să-i spună unui inculpat care fusese acuzat de conducere în stare de ebrietate, dar nu putea purta o conversație de cinci minute cu propriul copil.

La zece zile de la atacul armat din Liceul Sterling, Alex intră în dormitorul lui Josie. Era mijlocul după-amiezii, iar draperiile nu erau trase; Josie stătea ascunsă într-un cocon pe care și-l făcuse din propriile cuverturi. Deși primul ei instinct era să tragă draperiile și să lase să intre lumina soarelui, Alex se așeză pe pat. O îmbrățișă pe fiica ei ascunsă în cuverturi.

— Când erai mică, spuse Alex, uneori veneam aici și dormeam cu tine.

Josie se mișcă, și cuvertura îi căzu de pe față. Avea ochii injectați și fața umflată.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Nu mi-au plăcut niciodată furtunile.

— Cum de nu m-am trezit niciodată să te găsesc aici?

— Mă întorceam întotdeauna la mine în pat. Eu trebuia să fiu cea puternică… Nu voiam să crezi că mi-era frică de ceva.

— Supermama, șopti Josie.

— Dar mi-e teamă să nu te pierd, Josie. Mi-e teamă să nu se fi întâmplat asta deja.

Preț de o clipă, Josie se holbă la ea.

— Și mie mi-e teamă că o să mă pierd.

Alex se ridică și-i dădu lui Josie părul după ureche.

— Hai să ieșim de aici, propuse ea.

Josie îngheță.

— Nu vreau să ies afară.

— Draga mea, ți-ar prinde bine. E ca terapia fizică, doar că pentru creier. Fă totul pas cu pas, reia tiparele din viața ta și în cele din urmă îți vei reaminti cum să faci totul natural.

— Nu înțelegi…

— Dacă nu încerci, Josie, zise ea, asta înseamnă că el câștigă.

Josie ridică brusc capul. Alex nu trebuia să-i spună la cine se referea când spunea *el.*

— Bănuiai? se auzi Alex întrebând.

— Ce să bănuiesc?

— Că ar putea face asta?

— Mamă, nu vreau să…

— Mă tot gândesc la când era copil, spuse Alex.

Josie clătină din cap.

— Asta s-a întâmplat acum multă vreme, spuse ea. Oamenii se schimbă.

— Știu. Dar uneori, încă îl văd cum ținea pușca aia…

— Eram mici, o întrerupse Josie, iar ochii i se umplură de lacrimi. Eram proști, zise ea, dând repede la o parte cuvertura. Parcă ziceai că vrei să mergem undeva.

Alex se uită la ea. Un avocat ar fi insistat pe tema asta. Totuși, o mamă n-ar fi făcut-o.

Câteva minute mai târziu, Josie stătea pe locul din dreapta al mașinii, lângă Alex. Își puse centura de siguranță, și-o scoase, apoi și-o puse din nou. Alex o urmări cum trăgea de centură să verifice dacă era prinsă bine.

Îi arătă lucruri evidente în timp ce conducea – că primele narcise galbene își scoseseră capetele curajoase din zăpadă în spațiul verde care separa cele două sensuri pe strada principală; că echipa

Colegiului Sterling se antrena pe râul Connecticut, vâslele bărcilor lor străpungând resturile de gheață. Că termometrul din mașină arăta că erau mai mult de zece grade. Alex o luă intenționat pe drumul mai lung – cel care nu trecea pe lângă școală. O singură dată întoarse Josie capul ca să se uite la peisaj, și asta se întâmplă când ajunseră în dreptul secției de poliție.

Alex trase mașina în locul de parcare din fața restaurantului. Strada era plină de clienți și de pietoni grăbiți, ducând în brațe cutii de pus la poștă, vorbind la telefon sau privind în vitrinele magazinelor. Pentru cine nu era la curent cu noutățile, lucrurile se petreceau ca de obicei în Sterling.

— Deci, spuse Alex, întorcându-se spre Josie. Cum te simți?

Josie se uita la mâinile ei din poală.

— OK.

— Nu e chiar așa de rău cum credeai, nu?

— Nu încă.

— Fiica mea cea optimistă, spuse Alex, zâmbindu-i. Vrei să împărțim un sendviș cu bacon și o salată?

— Nici măcar nu te-ai uitat încă peste meniu, spuse Josie, în timp ce coborau din mașină.

Dintr-odată, un Dodge Dart ruginit trecu pe roșu în capătul străzii principale, dând un rateu în timp ce se îndepărta în viteză.

— Idiotul, murmură Alex, ar trebui să-i notez numărul de înmatriculare… Se întrerupse când își dădu seama că Josie dispăruse. Josie!

Apoi Alex își văzu fiica întinsă pe jos, lipită de asfalt. Era albă la față și tremura din tot corpul. Alex îngenunche lângă ea.

— Era o mașină. Doar o mașină.

O ajută pe Josie să se ridice în genunchi. În jurul lor, oamenii se uitau la ele, prefăcându-se în același timp că nu o făceau. Alex o protejă pe Josie de privirile lor. Dăduse greș din nou. Pentru o

persoană renumită pentru judecata ei sănătoasă, părea dintr-odată că exact asta îi lipsea. Se gândi la ceva ce citise pe internet – că uneori, când venea vorba despre durere, puteai face un pas înainte și trei înapoi. Se întrebă de ce pe internet nu se spunea că atunci când o persoană iubită suferea asta te rănea și pe tine până la os.

— Haide, spuse Alex, cuprinzându-i strâns umerii lui Josie cu brațul ei. Hai să te ducem acasă.

Patrick trăia, mânca și dormea cu cazul în minte. La secție, se purta normal și părea stăpân pe situație – la urma urmei, era omul de bază pentru toți acei investigatori – dar acasă, se îndoia de fiecare mișcare pe care o făcea. Pe frigider ținea fotografii cu victimele; pe oglinda din baie crease cu markerul o cronologie a pașilor lui Peter din acea zi. Stătea treaz în toiul nopții, notând întrebări: Ce făcea Peter acasă înainte să plece la școală? Ce altceva mai avea pe computer? Unde învățase să tragă cu arma? Cum făcuse rost de arme? De unde i se trăgea toată acea furie?

Cu toate astea, în timpul zilei, săpa prin muntele de informații de procesat și prin cantitatea și mai mare de informații de strâns. Acum, Joan McCabe stătea în fața lui. Consumase ultima cutie de șervețele Kleenex din secție pentru a-și șterge lacrimile și acum strângea în pumn ghemotoace de prosoape de hârtie.

— Îmi pare rău, îi spuse ea lui Patrick. Credeam că o să devină mai ușor.

— Nu cred că așa funcționează, rosti el cu blândețe. Dar apreciez că ți-ai făcut timp să vorbești cu mine despre fratele tău.

Ed McCabe fusese singurul profesor ucis în atacul armat. Avea clasa la baza scărilor, pe drumul către sala de sport; avusese ghinionul să iasă din sală și să încerce să oprească ceea ce se întâmpla. Conform registrelor școlare, McCabe fusese profesorul lui Peter de matematică în clasa a zecea.

Peter luase numai note de opt. Nimeni nu-și amintea ca Peter să nu se fi înțeles bine cu domnul McCabe în acel an; cei mai mulți elevi nici nu-și amintiseră măcar că Peter frecventase orele de matematică.

— Chiar nu am ce să vă mai spun, zise Joan. Poate Philip să-și amintească ceva.

— Soțul dumitale?

Joan ridică privirea.

— Nu, partenerul lui Ed.

Patrick se lăsă din nou pe spate pe scaun.

— Partener, adică…

— Ed era homosexual, spuse Joan.

Putea să fie o pistă și, în același timp, putea să nu fie. Din câte știa Patrick, Ed McCabe – care, cu doar jumătate de oră mai devreme nu era decât o victimă neajutorată – ar fi putut fi motivul pentru care Peter își începuse atacul.

— Nu știa nimeni din școală, spuse Joan. Cred că-i era teamă de repercusiuni. Le spunea oamenilor din oraș că Philip era fostul lui coleg de cameră din facultate.

O altă victimă – una care nu-și pierduse viața – era Natalie Zlenko. Fusese împușcată din lateral și fuseseră nevoiți să-i facă o rezecție hepatică. Lui Patrick i se părea că-și amintea că-i văzuse numele pe lista de la Liceul Sterling, ca președintă a clubului GLAAD. Fusese una dintre primele persoane împușcate; McCabe fusese una dintre ultimele.

Poate că Peter Houghton era homofob.

Patrick îi înmâna lui Joan cartea lui de vizită.

— Aș vrea să vorbesc cu Philip, spuse el.

Lacy Houghton îi puse în față Selenei un ceainic și o farfurie cu țelină.

— Nu am lapte. M-am dus să cumpăr, dar…

Vocea i se pierdu în mijlocul frazei, iar Selena încercă să umple spațiile libere.

— Apreciez că ți-ai făcut timp să vorbești cu mine. Orice poți să-mi spui vom folosi ca să-l ajutăm pe Peter.

Lacy încuviință din cap.

— Orice, spuse ea. Orice vrei să știi.

— Păi, hai să începem cu ce e mai ușor. Unde s-a născut?

— Chiar la Dartmouth-Hitchcock, spuse Lacy.

— Naștere normală?

— Complet normală, fără complicații, zise ea zâmbind ușor. Obișnuiam să merg pe jos cinci kilometri pe zi când eram însărcinată. Lewis credea că o să ajung să nasc în plină stradă.

— L-ai alăptat? Se hrănea bine?

— Îmi pare rău, nu înțeleg la ce…

— Pentru că trebuie să aflăm dacă nu cumva exista o tulburare neurologică, spuse Selena cât se poate de direct. O problemă fizică.

— Oh, spuse Lacy cu o voce slabă. Da, l-am alăptat. Întotdeauna a fost sănătos. Un pic mai plăpând decât copiii de vârsta lui, dar nici eu, nici Lewis nu suntem oameni masivi.

— Cum a fost dezvoltarea lui socială în copilărie?

— Nu avea mulți prieteni, zise Lacy. Nu ca Joey.

— Joey?

— Fratele mai mare al lui Peter. Peter e cu un an mai mic și mult mai liniștit. Copiii îl necăjeau pentru că era mic de statură și pentru că nu era un sportiv bun precum Joey…

— Ce fel de relație are Peter cu Joey?

Lacy coborî privirea spre mâinile-i împreunate.

— Joey a murit acum un an. A fost ucis într-un accident de mașină de un șofer beat.

Selena se opri din scris.

— Îmi pare rău.

— Da, spuse Lacy, și mie.

Selena se lăsă ușor pe spate. Era o nebunie, o știa și ea, dar în cazul în care necazurile erau

molipsitoare, nu voia să stea prea aproape. Se gândea la Sam, pe care îl lăsase în dimineața asta dormind în pătuțul lui. În timpul nopții își dăduse jos o șosetă; avea niște degete grăsune ca boabele de mazăre; de-abia se putea abține să nu-i muște pielea de caramel. Mare parte din limbajul dragostei era așa: devorai pe cineva din priviri, îl sorbeai din priviri, îți venea să-l mănânci cu totul. Dragostea însemna subzistență pulsându-ți prin vasele de sânge.

Se întoarse din nou spre Lacy.

— Peter se înțelegea bine cu Joey?

— Da, Peter își adora fratele.

— Ți-a spus el asta?

Lacy ridică din umeri.

— Nu era nevoie. Venea la toate meciurile de fotbal ale lui Joey și-l încuraja la fel de tare ca și noi. Când a început liceul, toată lumea avea mari așteptări din partea lui, pentru că era fratele mai mic al lui Joey.

Ceea ce Selena știa că putea să fie o sursă la fel de mare de frustrare pe cât era și de mândrie.

— Cum a reacționat Peter la moartea lui Joey?

— A fost devastat, ca și noi. A plâns mult. Își petrecea timpul în camera lui.

— Relația ta cu Peter s-a schimbat după moartea lui Joey?

— Cred că a devenit mai puternică, spuse Lacy. Eram așa copleșită. Peter… ne-a lăsat să ne sprijinim pe el.

— Dar el pe cine s-a sprijinit? Avea relații intime?

— Vrei să spui cu fete?

— Sau băieți, zise Selena.

— Era încă la vârsta asta dificilă. Știu că invitase în oraș câteva fete, dar nu cred că a ieșit nimic din asta.

— Notele lui Peter cum erau?

— Nu era un elev de zece pe linie, ca fratele lui, spuse Lacy, mai lua note de opt, câteodată și de

șapte. I-am spus întotdeauna să-și dea silința și nimic mai mult.

— Avea dificultăți de învățare?

— Nu.

— Dar în afara liceului? Ce îi plăcea să facă? întrebă Selena.

— Asculta muzică. Juca jocuri video. Ca orice alt adolescent.

— Ai ascultat vreodată muzica lui sau ai jucat vreun joc video?

Lacy lăsă un zâmbet să-i treacă peste chip.

— Încercam intenționat să nu o fac.

— I-ai monitorizat folosirea internetului?

— Trebuia să-l folosească numai pentru proiecte școlare. Am purtat discuții serioase cu el despre camere de chat și despre cât de nesigur poate fi internetul, dar Peter era cu capul pe umeri. Noi… Se opri, uitându-se în altă parte. Aveam încredere în el.

— Știai ce descărca de pe internet?

— Nu.

— Cum rămâne cu armele? Știi de unde le-a luat?

Lacy trase aer în piept.

— Lewis vânează. L-a luat și pe Peter cu el o dată, dar lui Peter nu i-a prea plăcut. Puștile sunt întotdeauna închise în dulapul cu arme…

— Și Peter știa unde era cheia.

— Da, murmură Lacy.

— Dar pistoalele?

— N-am avut niciodată așa ceva în casă. N-am nici cea mai vagă idee de unde au venit.

— I-ai verificat vreodată camera? Sub pat, în dulapuri, treburi de genul ăsta?

Lacy îi întâlni privirea.

— I-am respectat întotdeauna intimitatea. Cred că e foarte important pentru un copil să aibă spațiul lui personal și…

Strânse din buze.

— Și?

— Și, uneori, când te apuci să cauți, zise Lacy încet, găsești lucrurile pe care nu vrei cu adevărat să le vezi.

Selena se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Când s-a întâmplat asta, Lacy?

Lacy se duse la fereastră și trase draperia la o parte.

— Trebuia să-l fi cunoscut pe Joey ca să înțelegi. Era în ultimul an de liceu, elev eminent, sportiv. Și apoi, cu o săptămână înaintea absolvirii, a fost ucis, spuse ea, plimbându-și mâna pe marginea materialului. Cineva trebuia să intre în camera lui, să împacheteze totul, să scape de lucrurile pe care nu voiam să le păstrăm. Mi-a luat ceva timp, dar în cele din urmă am făcut-o. Îi umblam prin sertare când am găsit drogurile. Doar un pic de praf, într-un ambalaj de gumă, o lingură și o seringă hipodermică. N-am știut că era heroină până când n-am căutat pe internet. Am aruncat-o în toaletă și am tras apa după ea, iar seringa am aruncat-o la serviciu.

Se întoarse spre Selena, roșie la față.

— Nu-mi vine să cred că-ți spun asta. N-am mai spus nimănui, nici măcar lui Lewis. N-am vrut să aibă nici el, nici *nimeni* altcineva o părere proastă despre Joey. Lacy se așeză din nou pe canapea. N-am intrat intenționat în camera lui Peter, pentru că mă temeam de ce-aș putea găsi, mărturisi ea. N-am știut că putea fi ceva mult mai rău.

— L-ai întrerupt vreodată când era la el în cameră? Ai ciocănit și ai băgat capul pe ușă?

— Sigur că da, mergeam să-i spun noapte bună.

— Ce făcea de obicei?

— Îl găseam la computer. Aproape întotdeauna.

— Vedeai ce avea pe ecran?

— Nu știu. Închidea fișierele.

— Cum reacționa când îl întrerupeai pe neașteptare? Părea supărat? Iritat? Vinovat?

— De ce am senzația că-l judeci? spuse Lacy. N-ar trebui să fii de partea noastră?

Selena se uită în ochii ei.

— Singurul mod în care pot investiga cum se cuvine cazul este să-ți pun întrebări, doamnă Houghton. Asta e tot ce fac.

— Mă lăsa să-l sărut de noapte bună. Nu părea jenat. Nu se purta ca și când ar fi ascuns ceva de mine. Asta vrei să știi?

Selena lăsă jos stiloul. Când subiectul devenea defensiv, era timpul să încheie interviul. Dar Lacy încă vorbea, fără s-o îmboldească ea.

— N-am crezut niciodată că ar putea să fie vreo problemă, recunoscu ea. Nu știam că Peter e supărat. Nu știam că vrea să se sinucidă. Nu știam nimic din toate astea, zise ea și începu să plângă. Toate familiile alea… Nu știu ce să le spun. Aș vrea să le pot spune că și eu am pierdut pe cineva, doar că l-am pierdut cu multă vreme în urmă.

Selena își înfășură brațele în jurul femeii mărunte.

— Nu e vina ta, spuse ea, cuvinte pe care știa că Lacy Houghton avea nevoie să le audă.

Culmea ironiei, directorul Liceului Sterling pusese Clubul de Studii Biblice lângă clasa în care se întrunea Alianța Homosexualilor și a Lesbienelor. Se întruneau marțea, la trei și jumătate, în sălile 233 și 234 ale liceului. În sala 233, în timpul zilei, își ținea orele Ed McCabe. Unul dintre membrii Clubului de Studii Biblice era fiica unui preot local, pe nume Grace Murtaugh. Ea fusese ucisă pe holul care ducea către sala de sport, împușcată în fața unei țâșnitoare. Șefa Alianței Homosexualilor și Lesbienelor era încă în spital: Natalie Zlenko, fotografa anuarului, dezvăluise că e lesbiană după primul an de liceu, când intrase la întâlnirea GLAAD din sala 233 ca să vadă dacă mai era cineva pe planeta asta ca ea.

— Nu ar trebui să dăm nume.

Vocea lui Natalie era atât de slabă, încât Patrick fu nevoit să se aplece peste patul de spital ca să o audă. Mama lui Natalie dădea târcoale și privea peste umărul lui. Când venise să-i pună lui Natalie câteva întrebări, îi spusese că ar face bine să plece, că altfel cheamă poliția. El îi amintise că *el* era poliția.

— N-am venit aici pentru nume, spuse Patrick. Te rog pur și simplu să mă ajuți să ajut juriul să înțeleagă de ce s-a întâmplat asta.

Natalie încuviință din cap. Închise ochii.

— Peter Houghton, spuse Patrick. A venit la vreuna dintre întâlniri?

— O dată, spuse Natalie.

— A spus sau a făcut ceva care ți-a rămas în minte?

— Nici n-a spus, nici n-a făcut nimic, punct. Și-a făcut apariția atunci și nu a mai venit niciodată.

— Se întâmplă des asta?

— Uneori, spuse Natalie. Oamenii pur și simplu nu sunt pregătiți. Și uneori mai vin și nesimțiți care vor pur și simplu să știe cine e gay ca să ne poată chinui cât mai mult la școală.

— După părerea ta, Peter se încadra în vreuna din categoriile astea?

Ea rămase tăcută o vreme, cu ochii închiși. Patrick se dădu înapoi, crezând că adormise.

— Mersi, îi spuse mamei sale, tocmai când Natalie începu din nou să vorbească.

— Peter era chinuit de alți elevi cu mult înainte să apară la întâlnirea aia, spuse ea.

Jordan se ocupa de bebeluș în timp ce Selena o intervieva pe Lacy Houghton și era uimitor cât de prost se descurca Sam să adoarmă singur. Cu toate astea, o plimbare de zece minute cu mașina îl făcea knock-out, așa că Jordan înfofoli bebelușul și îl așeză în scaunul de mașină cu centura pusă. Abia când băgă Saabul în marșarier își dădu seama că

roțile lui măcinau asfaltul; toate cele patru cauciucuri îi fuseseră tăiate.

— Drace! spuse Jordan, în timp ce Sam începea să se smiorcăie pe bancheta din spate.

Scoase copilul, îl duse înapoi înăuntru și îl prinse în portbebeul Snugli pe care îl purta Selena prin casă. Apoi sună la poliție ca să raporteze actul de vandalism.

Jordan știu că are necazuri când ofițerul de la telefon nu-i ceru să-și spună pe litere numele de familie – îl știa deja.

— Ne ocupăm imediat, spuse ofițerul. Dar mai întâi avem o veveriță într-un copac care are nevoie de o mână de ajutor să se dea jos.

Veni tonul. Puteai să dai în judecată niște polițiști pentru că erau niște ticăloși nepăsători? Ca prin minune – feromonii stresului, probabil –, Sam adormise, dar tresări și începu să plângă la auzul soneriei. Jordan smuci ușa în lături și dădu cu ochii de Selena.

— Ai trezit copilul, o acuză el în timp ce-l scotea pe Sam din portbebe.

— Atunci nu trebuia să încui ușa. Oh, bună, ce faci, îngerașule? gânguri Selena. S-a purtat tati ca un monstru cât am lipsit eu?

— Cineva mi-a tăiat cauciucurile.

Selena îl privi peste capul copilului.

— Păi, ce să spun, e clar că știi să-ți faci prieteni și să influențezi oamenii. Lasă-mă să ghicesc – polițiștii nu se înghesuie să-ți ia în seamă plângerea?

— Nu prea.

— Riscurile meseriei, bănuiesc, zise Selena. Tu ești cel care a luat cazul ăsta.

— Ce-ai zice de nițel sprijin conjugal?

Selena ridică din umeri.

— Nu astea au fost jurămintele. Dacă vrei să-ți plângi de milă, o să mănânci singur.

Jordan își trecu o mână prin păr.

— Ei bine, ai reușit să afli ceva de la mamă? Bunăoară, dacă avea vreo boală psihică diagnosticată?

Ea își dădu jos jacheta cu o mână, în timp ce-l ținea pe Sam în cealaltă, își desfăcu nasturii de la bluză și se așeză pe canapea să alăpteze.

— Nu. Dar avea un frate.

— Serios?

— Da, unul care a murit, care – înainte să fie ucis de un șofer beat – era genul de băiat american perfect.

Jordan se așeză pe canapea lângă ea.

— Pot să mă folosesc de asta…

Selena își dădu ochii peste cap.

— Măcar o dată, poți să nu fii avocat și să te concentrezi să fii o ființă umană? Jordan, familia asta avea atâtea probleme, încât n-avea nicio șansă. Puștiul era o bombă cu ceas. Părinții erau copleșiți de propria suferință și au adormit la volan. Peter nu avea la cine să apeleze.

Jordan ridică privirea spre ea, cu un rânjet pe față.

— Excelent, spuse el. Din clipa asta, clientul nostru este capabil să stârnească simpatie.

La o săptămână după atacul armat de la Liceul Sterling, școala din Mount Lebanon – o școală primară care devenise clădire administrativă când populația de elevi din Lebanon scăzuse – era pregătită să fie gazda temporară a liceenilor care trebuiau să-și încheie anul școlar.

În ziua în care cursurile începeau din nou, mama lui Josie intră în dormitorul ei.

— Nu trebuie să faci asta, spuse ea. Poți să-ți mai iei liber câteva săptămâni.

Cu câteva zile în urmă, când fiecare elev primise o înștiințare scrisă că reîncepea școala, se dăduseră o puzderie de telefoane și se instalase panica. „Te întorci?” „Dar tu?” Circulaseră zvonuri: care elevi nu erau lăsați de mame să se întoarcă; cine era

transferat la St. Mary; cine avea să preia orele domnului McCabe. Josie nu-și sunase niciunul dintre prieteni. Îi era frică să le audă răspunsurile.

Josie nu voia să se întoarcă la școală. Nu putea să-și imagineze cum ar fi să mai meargă pe coridorul ăla, nici măcar pe unul care nu era localizat fizic la Liceul Sterling. Nu știa cum se așteptau administratorul și directorul să se comporte ei – și toți aveau să se prefacă – pentru că să-ți permiți să simți ceva real ar fi fost devastator. Și totuși, pe de altă parte, Josie înțelegea că trebuia să se întoarcă la școală; acolo era locul ei. Ceilalți elevi de la Liceul Sterling erau singurii care înțelegeau cu adevărat cum era să te trezești dimineața și să te agăți de acele trei secunde dinainte să-ți aduci aminte că viața ta nu mai e ce era; care uitaseră cum era să ai încredere că terenul de sub picioarele tale e sigur. Dacă erai în derivă împreună cu o mie de alte persoane, mai puteai spune oare că erai pierdut?

— Josie, strigă mama, reamintindu-i.

— E în regulă, minți ea.

Mama ieși, iar Josie începu să-și strângă cărțile. Își dădu seama, dintr-odată, că nu mai ajunsese să dea testul la chimie. Catalizatorii. Nu-și mai amintea nimic. Doamna Duplessiers n-avea cum să fie chiar atât de diabolică încât să le dea testul chiar în prima zi când se întorceau, nu-i așa? Nu era ca și când timpul stătuse în loc în aceste trei săptămâni – se schimbase complet.

În ultima dimineață când mersese la școală, nu se gândise la ceva anume. La test, poate. La Matt. La cât de multe teme urma să aibă în seara aceea. Cu alte cuvinte, la chestii normale. O zi normală. Nu era nimic care să o diferențieze de alte zile de școală; prin urmare, cum putea Josie să fie sigură că ziua de azi nu avea să o ia razna precum cealaltă?

Când ajunse Josie la bucătărie, Alex era îmbrăcată în costum – haine de lucru. O luă prin

surprindere.

— Te întorci azi la serviciu? întrebă ea.

Mama se întoarse, ținând o spatulă în mână.

— Ah, răspunse ea, bâlbâindu-se. Păi, m-am gândit că dacă tu… Poți să dai de mine oricând prin grefier, dacă e vreo problemă. Îți jur, Josie, ajung acolo în mai puțin de zece minute…

Josie se lăsă pe scaun și închise ochii. Cumva, nu conta că ea, Josie, părăsea casa în ziua aceea – își imaginase că mama ei avea să fie acasă, așteptând-o, în caz de ceva. Dar asta era ridicol, nu-i așa? Lucrurile nu stătuseră niciodată așa, de ce-ar fi fost altfel acum? „Pentru că", îi șopti o voce în minte, „totul *este* altfel acum."

— Mi-am rearanjat programul ca să te pot lua de la școală. Dacă e vreo problemă…

— Mda. Îl sun pe grefier. Mă rog.

Mama se așeză în fața ei.

— Draga mea, la ce te așteptai?

Josie ridică privirea.

— La nimic. Nu mă mai aștept la nimic de multă vreme, zise ea ridicându-se. Ți se ard clătitele, adăugă, după care urcă scările spre dormitorul ei.

Își îngropă fața în pernă. Nu știa ce naiba era cu ea. Era ca și când, *după ce se întâmplase,* existau două Josie – fetița care spera că totul nu fusese nimic mai mult decât un coșmar, spera ca lucrurile să nu se fi întâmplat așa, și cea realistă, care suferea atât de mult, încât se certa cu oricine se apropia prea tare. Problema era că Josie nu știa care dintre aceste laturi avea să preia controlul în momentul următor. Pentru numele lui Dumnezeu, uite că mama ei, care nu știa nici să fiarbă apă, încerca să-i facă lui Josie clătite înainte să plece la școală.

Când era mai mică, își imagina că trăia în genul acela de casă unde în prima zi de școală mama îți pregătea tot soiul de lucruri cu care să-ți începi ziua: ouă cu șuncă și suc, în loc de cutiile de

cereale înșirate și un șervețel de hârtie. Ei bine, primise ce-și dorise, nu-i așa? O mamă care stătea lângă ea pe pat în timp ce plângea, o mamă care-și abandonase temporar slujba care o definea ca să aibă grijă de ea. Și ce făcea Josie? O îndepărta. Spunea, în toate golurile dintre cuvintele ei: „Nu ți-a păsat niciodată de ce se întâmpla în viața mea când nimeni nu privea, să nu crezi că poți să începi acum”.

Brusc, Josie auzi zgomotul unui motor care trăgea în fața casei. „Matt”, își spuse, până să-și poată înăbuși gândul; dar deja fiecare nerv îi era întins la maximum. Cumva, nici nu se întrebase cum avea să ajungă la școală – Matt o lua întotdeauna cu mașina. Mama ei ar fi condus-o, desigur. Dar Josie se întrebă cum de nu se gândise la toate acestea înainte. Poate pentru că-i fusese frică? Pentru că nu voise?

De la fereastra dormitorului, îl urmări pe Drew Girard cum coboară din Volvo-ul său uzat. Înainte să ajungă la ușa din față să-i deschidă, mama ei ieși din bucătărie. Ținea în mână detectorul de fum, care fusese scos din suportul lui de plastic din tavan.

Drew stătea în soare, ținându-și mâna liberă streașină la ochi. Încă avea celălalt braț bandajat.

— Trebuia să fi sunat înainte.

— E în regulă, spuse Josie.

Se simțea amețită. Își dădu seama că, pe fundal, păsările se întorseseră de oriunde își petrecuseră iarna.

Drew își mută privirea de la Josie la mama ei.

— M-am gândit că poate, știi tu, poate ai nevoie să te ducă cineva.

Dintr-odată, Matt stătea acolo cu ei; Josie îi simțea degetele pe spate.

— Mersi, spuse Alex, dar o duc eu azi pe Josie.

Monstrul din Josie se trezi din adormire.

— Aș prefera să mă duc cu Drew, zise ea, smulgându-și rucsacul agățat de balustrada scării.

Ne vedem după ore.

Fără să se întoarcă să vadă chipul mamei, Josie fugi la mașină, care lucea ca un sanctuar.

Înăuntru, îl aștepta pe Drew să pornească motorul și să iasă de pe alee.

— Așa sunt și părinții tăi? întrebă Josie, închizând ochii în timp ce goneau pe șosea. Nu te lasă să respiri?

Drew se uită la ea.

— Mda.

— Ai vorbit cu cineva?

— Cum ar fi poliția?

Josie scutură din cap.

— Cum ar fi noi.

Drew reduse viteza.

— M-am dus la spital de câteva ori să-l văd pe John, spuse el. Nu-și amintea cum mă cheamă. Nu-și amintea cuvinte pentru lucruri precum furculiță, perie de păr sau scări. Am stat acolo și i-am spus tot felul de chestii stupide – cine a câștigat ultimele meciuri ale echipei Bruins, chestii din astea dar în tot timpul ăla mă întrebam dacă știe măcar că nu mai poate să meargă.

La un stop, Drew se întoarse spre ea.

— De ce nu eu?

— Cum adică?

— Cum se face că noi am fost cei norocoși?

Josie nu știa ce să spună. Se uită pe fereastră, prefăcându-se fascinată de un câine care-și trăgea stăpânul, în loc să fie invers.

Drew trase mașina în parcarea școlii din Lebanon. Lângă clădire era un teren de joacă – la urma urmei, fusese o școală elementară, și chiar după ce devenise sediu administrativ, copiii din vecinătate încă veneau aici să se joace pe bare și să se dea în leagăne. În fața intrării principale stătea directorul împreună și o mulțime de părinți, făcând prezența elevilor și încurajându-i să intre înăuntru.

— Am ceva pentru tine, spuse Drew, după care întinse mâna în spatele scaunului său și scoase de

acolo o șapcă de baseball, una pe care Josie o recunoscu.

Orice broderie ar fi avut pe ea se deșirase de mult; cozorocul era destrămat și răsucit. I-o întinse lui Josie, care-și trecu degetul ușor pentru cusătura interioară.

— A lăsat-o la mine în mașină, explică Drew. Voiam să le-o dau părinților lui… după. Dar m-am gândit că poate o vrei tu…

Josie încuviință din cap, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe gât.

Drew își lăsă capul pe volan. Lui Josie îi luă un moment să-și dea seama că și el plângea. Se întinse și-i puse mâna pe umăr.

— Mulțumesc, reuși să spună Josie, apoi își puse șapca lui Matt pe cap.

Deschise portiera și se întinse după rucsac, dar, în loc să se îndrepte spre școală, intră pe porțile ruginite ale terenului de joacă. Merse în mijlocul gropii de nisip și se uită la urmele lăsate de pantofii ei, întrebându-se cât avea să-i ia vântului sau vremii ca să le facă să dispară.

De două ori se scuză Alex și ieși din sala de judecată pentru a o suna pe Josie, chiar dacă știa că în timpul orelor își ținea telefonul închis. Mesajul pe care-l lăsase de ambele dăți era același:

Eu sunt. Voiam doar să știu cum rezişti.

Alex îi spuse grefierei sale, Eleanor, să o anunțe dacă o suna Josie. Neapărat.

Se simțea ușurată să fie din nou la serviciu, dar trebuia să se forțeze să fie atentă la cazul pe care-l avea în față. Avea o inculpată în boxa martorilor care susținea că nu avea nicio experiență cu sistemul de justiție penală.

— Nu înțeleg procedurile juridice, spuse femeia, întorcându-se spre Alex. Acum pot să plec?

Procurorul era în mijlocul examinării.

— Mai întâi, de ce nu-i spuneți doamnei judecător Cormier despre ultima oară când ați fost

într-o sală de judecată.

Femeia ezită.

— Poate pentru o amendă de viteză la volan.

— Altceva?

— Nu-mi aduc aminte, spuse ea.

— Nu sunteți eliberată condiționat? întrebă procurorul.

— Oh, spuse femeia, aia…

— De ce ați fost acuzată?

— Nu-mi aduc aminte.

Ridică ochii în tavan, gânditoare, încruntând din sprâncene.

— Începe cu F. F… F… *V… fărădelege!* Asta e!

Procurorul oftă.

— Avea legătură cu un cec?

Alex se uită la ceas, gândindu-se că dacă scăpa de femeia asta, putea să vadă dacă o sunase Josie.

— Dar fals? o întrerupse ea. Asta începe cu F.

— Și *fraudă* începe cu F, sublinie procurorul.

Femeia se întoarse spre Alex cu o privire goală.

— Nu-mi aduc aminte.

— Propun o pauză de o oră, anunță Alex. Curtea își reia programul la ora unsprezece.

De cum intră pe ușa care dădea spre biroul ei, își dădu roba jos. Simțea că o sufocă, ceva ce Alex nu prea înțelegea – aici era locul în care se simțea întotdeauna în largul ei. Legea era un set de reguli pe care le înțelegea – un cod de conduită în care anumite acțiuni aveau anumite consecințe. Nu putea spune același lucru despre viața ei personală, unde în școala în care fiica ei trebuia să fie în siguranță avusese loc un măcel, unde fiica ei care era carne din carnea ei devenise o persoană pe care Alex nu o mai înțelegea. OK, dacă era să fie sinceră, pe care nu o înțelesese *niciodată.*

Frustrată, se ridică și se duse la biroul grefierei. De două ori, înainte să înceapă procesul, îi ceruse lui Eleanor câteva mărunțișuri, sperând că în loc să audă „Da, doamnă judecător”, grefiera avea să lase garda jos și să o întrebe pe Alex cum se simțea,

cum se simțea Josie. Pentru o fracțiune de secundă, nu avea să fie judecătorul cuiva, ci doar un părinte care era speriat de moarte.

— Am nevoie de o țigară, spuse Alex. Mă duc jos.

Eleanor ridică privirea.

— Bine, doamnă judecător.

„Alex", spuse ea în gând. „Alex Alex Alex."

Afară, Alex se așeză pe un bloc de ciment și-și aprinse o țigară. Trase adânc fumul în piept și închise ochii.

— Chestiile astea o să te omoare, să știi.

— Și bătrânețea o să mă omoare, spuse Alex și se întoarse, dând cu ochii de Patrick Ducharme.

El își ridică fața spre soare, mijind din ochi.

— Nu mă așteptam din partea unui judecător să aibă vicii.

— Probabil crezi că și dormim în sala de judecată.

Patrick rânji.

— Ei, asta ar fi ridicol. Nu e destul loc acolo pentru o saltea.

Ea îi întinse pachetul.

— Servește-te.

— Dacă vrei să mă corupi, există căi mai interesante.

Alex simți că-i ard obrajii. Chiar spusese asta? Unui *judecător?*

— Dacă nu fumezi, de ce-ai venit aici?

— Pentru fotosinteză. Îmi strică feng shui-ul să stau toată ziua în sala de judecată.

— Oamenii nu au feng shui, doar locurile.

— Știi asta sigur?

Alex ezită.

— Ei bine, nu.

— Păi, vezi?

Se întoarse spre ea, și pentru prima oară, Alex observă că avea o șuviță albă în păr.

— Te holbezi.

Alex își mută imediat privirea.

— E în regulă, spuse Patrick. E albinism.

— Albinism?

— Daa, știi tu. Ten palid, păr alb. E genetic, e o șuviță de sconcs. Mai aveam puțin și arătam ca un iepure. Se întoarse spre ea, dintr-odată serios. Cum e Josie?

Se gândi să ridice un zid în jurul ei, spunându-i că nu voia să vorbească despre ceva ce i-ar compromite cazul. Dar Patrick Ducharme făcuse un lucru pe care și-l dorise Alex – o tratase ca pe o persoană, și nu ca pe o figură publică.

— S-a întors la școală, îi mărturisi Alex.

— Știu, am văzut-o.

— Ai… Ai fost acolo?

Patrick ridică din umeri.

— Mda. În caz de…

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, spuse el. A fost… normal.

Cuvântul rămase în aer, între ei. Nimic nu mai avea să fie normal de-acum înainte, și o știau amândoi. Puteai să peticești ceea ce fusese distrus, dar dacă tu erai cel care repara lucrurile, aveai să știi întotdeauna unde erau spărturile.

— Hei, spuse Patrick, atingând-o pe umăr. Ești bine?

Își dădu seama, îngrozită, că plângea. Alex se îndepărtă de el, ștergându-se la ochi.

— N-am nimic, spuse ea, provocându-l pe Patrick să o contrazică.

El deschise gura de parcă ar fi vrut să zică ceva, dar apoi o închise la loc.

— Te las cu viciile tale atunci, zise Patrick și intră înăuntru.

Abia după ce Alex se întoarse în birou își dădu seama că detectivul folosise pluralul. Nu numai că o prinsese fumând, dar o prinsese și cu minciuna.

Existau reguli noi: toate ușile, în afară de cea de la intrarea principală, aveau să fie încuiate după ce începeau orele, chiar dacă un posibil elev atacator

putea să fie deja înăuntru. Nu mai aveai voie cu rucsacul în clasă, deși cineva putea să-și strecoare pistolul sub haină sau în geantă sau chiar și într-un penar mai mare cu fermoar. Toată lumea – elevi și personal – avea să primească niște carduri de identitate care se purtau în jurul gâtului. Se presupunea că așa deveneau responsabili, dar Josie nu se putu abține să nu se întrebe dacă în felul acesta, data viitoare, avea să fie mai ușor să stabilești cine a fost omorât.

Directorul veni cu portavocea în timpul orei de dirigenție și le ură tuturor bun venit la Liceul Sterling, chiar dacă acesta nu era Liceul Sterling. Sugeră un moment de reculegere.

În timp ce ceilalți elevi stăteau cu capetele plecate, Josie se uită în jur. Nu era singura care nu se ruga. Unii copii făceau schimb de bilețele. Câțiva ascultau muzică la iPod. Un băiat copia notițele altuia la matematică.

Se întrebă dacă și lor, ca și ei, le era frică să-i onoreze pe cei care muriseră, pentru că-i făcea să se simtă mai vinovați.

Josie se foi, lovindu-și genunchiul de pupitru. Fostele pupitre și scaune care fuseseră aduse înapoi în școala asta improvizată erau pentru copii mici, nu pentru refugiați de liceu. Prin urmare, nimeni nu încăpea în ele. Genunchii lui Josie îi veneau la bărbie. Unii elevi nici nu puteau să stea în bănci; erau nevoiți să scrie cu caietele în poală.

„Sunt Alice în Țara Minunilor”, se gândi Josie. „Să vezi cum cad.”

Jordan aștepta ca Peter, clientul său, să se așeze de partea cealaltă a mesei în sala de conferințe a închisorii.

— Povestește-mi despre fratele tău, spuse el.

Examină cu atenție chipul lui Peter – văzu dezamăgirea care îi umbri trăsăturile când își dădu seama că Jordan dezgropase din nou ceva ce el sperase să rămână ascuns.

— Ce-i cu el? întrebă Peter.

— Vă înțelegeați bine?

— Nu l-am omorât, dacă asta sugerezi.

— Nu asta sugeram, spuse Jordan și ridică din umeri. Sunt doar surprins că nu ai pomenit de el mai devreme.

Peter se uită urât la el.

— Când anume? Când trebuia să tac din gură la punerea sub acuzare? Sau după aia, când ai venit aici și mi-ai zis că tu o să vorbești și că eu trebuie să ascult?

— Cum era?

— Uite ce e, Joey a murit, ceea ce e clar că știi deja. Așa că nu prea înțeleg cum o să mă ajute pe mine să vorbesc despre el.

— Ce i s-a întâmplat? insistă Jordan.

Peter își frecă unghia degetului mare de marginea din metal a mesei.

— Băiatu' de aur, de nota zece a fost bușit de un șofer beat.

— Greu de egalat așa ceva, spuse Jordan cu prudență.

— Ce vrei să spui?

— Păi, fratele tău e puștiul perfect, nu? Până și asta e destul de greu de suportat, dar mai și moare și e transformat într-un sfânt.

Jordan făcea pe avocatul diavolului, să vadă dacă Peter mușca momeala, și nu dură mult și chipul lui se transformă.

— Nu poți să *egalezi* asta, spuse Peter cu înverșunare. Nu *poți* să te ridici la asemenea standarde.

Jordan lovea cu creionul în marginea servietei. Oare furia lui Peter se născuse din gelozie sau din singurătate? Sau masacrul comis de el fusese modul de a întoarce în sfârșit spre el atenția de care Joey se bucurase atât de mult? Cum putea construi o apărare în care să susțină că fapta lui Peter fusese făcută de disperare, și nu o încercare de a câștiga și el notorietatea fratelui său?

— Ți-e dor de el? întrebă Jordan.

Peter zâmbi afectat.

— Fratele meu, spuse el, fratele meu, căpitanul echipei de baseball; fratele meu, care a fost primul pe stat la un concurs de franceză; fratele meu care era prieten cu directorul; fratele meu, fratele meu fabulos.

Selena luă o cârpă umedă și îl șterse pe Sam la gură, apoi îi aplică același tratament și lui Jordan, care se smuci la atingerea ei.

— Am dat de dracu', spuse el. Nu pot să obțin compasiune în cazul lui Peter pentru pierderea fratelui său, pentru că-l ura pe Joey. Nici măcar n-am o apărare validă pentru el, poate doar dacă încerc cu pierderea facultăților mintale, și-o să fie imposibil să dovedesc asta cu muntele de dovezi de premeditare pe care îl are procuratura.

Selena se întoarse spre el.

— Știi care e problema aici, nu?

— Care?

— Tu îl crezi vinovat.

— Păi, pentru numele lui Dumnezeu. Așa sunt nouăzeci și nouă la sută din clienții mei, și asta nu m-a împiedicat până acum să le obțin achitarea.

— Așa e, dar în adâncul sufletului, tu nu *vrei* ca Peter Houghton să fie achitat.

Jordan se încruntă.

— Asta-i o prostie.

— Da, e. Ți-e frică de cineva ca el.

— E un puști…

— …care te cam bagă în sperieți. Pentru că n-a mai fost dispus să stea cuminte și să lase lumea să-l doboare la pământ, și treaba asta n-ar trebui să se întâmple.

Jordan ridică privirea spre ea.

— Să împuști zece elevi nu te face erou, Selena.

— În ochii milioanelor de elevi care și-ar dori să aibă curaj să facă asta, te face, spuse ea pe un ton rece.

— Perfect. Poți să conduci fan clubul lui Peter Houghton.

— Nu pot scuza ce-a făcut el, Jordan, dar înțeleg de ce-a făcut-o. Tu te-ai născut cu curu' pe o stea norocoasă. Serios acum, când n-ai făcut tu parte din elită? La școală, la tribunal sau oriunde? Oamenii te cunosc, oamenii te tratează cu respect. Ai acces la o lume în care nici măcar nu-ți dai seama că alții nu pot pătrunde.

Jordan își încrucișă brațele.

— Iar o să începi cu mândria africană? Ca să-ți spun adevărul…

— Ție nu ți s-a întâmplat niciodată să mergi pe stradă și să vezi pe cineva că traversează pe trotuarul opus doar pentru că ești negru. Nu ți s-a întâmplat niciodată să se uite cineva la tine cu dezgust pentru că ești cu bebelușul în brațe și ai uitat să-ți pui verigheta. Vrei să faci ceva în privința asta – să țipi la ei, să-i faci idioți dar nu poți. Să te simți la limită e o senzație care te seacă de puteri, Jordan. Te obișnuiești ca lumea să fie într-un anumit fel, și nu există scăpare din asta.

Jordan zâmbi afectat.

— Mi-ai furat ultima parte din pledoaria de încheiere în cazul lui Katie Riccobono.

— Soția abuzată? ridică Selena din umeri. Ei bine, dacă se potrivește, asta e.

Dintr-odată, Jordan clipi. Se ridică în picioare, își apucă soția de umeri și o sărută.

— Ești *al naibii* de deșteaptă!

— N-am de gând să te contrazic, dar *de ce,* mă rog frumos?

— Sindromul soției abuzate. E o apărare legală validă. Femeile abuzate sunt blocate într-o lume care le trântește la pământ; în cele din urmă, se simt atât de constant amenințate, încât fac ceva, și cred cu tărie că nu fac decât să se protejeze – chiar dacă în clipa aceea soții lor dorm duși. Asta i se potrivește mănușă lui Peter Houghton.

— Departe de mine să-ți subliniez asta, Jordan, spuse Selena, dar Peter nu este femeie și nu este prins într-o căsnicie.

— Nu asta e ideea. Este vorba despre stres posttraumatic. Când femeile astea o iau razna și-și împușcă soții sau le taie mădularele, ele nu se gândesc la consecințe… se gândesc doar să oprească agresiunea. Asta spunea Peter de la bun început – voia doar să se *oprească.* Și asta e chiar mai bine, pentru că nu trebuie să mă lupt cu contraargumentele procurorului despre faptul că o femeie adultă are vârsta necesară să știe ceea ce face când pune mâna pe cuțit sau pe pistol. Peter e un puști. Prin definiție, *nu* știe ce face. Monștrii nu apar de nicăieri; o gospodină nu se transformă într-o criminală dacă nu o transformă cineva într-una. În cazul ei, doctorul Frankenstein era un soț dominator. Iar în cazul lui Peter, era întregul Liceu Sterling. Hărțuitorii îl loveau și-l necăjeau și-l pocneau și-l ciupeau, comportamente menite să te forțeze să-ți cunoști locul. În mâinile torționarilor lui învățase Peter să riposteze.

Pe scaunul lui înalt, Sam începu să se foiască. Selena îl luă în brațe.

— N-a mai făcut nimeni asta, zise ea. Nu există sindromul victimei hărțuite.

Jordan întinse mâna după borcănașul cu budincă de vanilie al lui Sam și luă resturile dinăuntru cu degetul.

— Există acum, spuse el, savurând ultimele rămășițe dulci.

Patrick stătea pe întuneric la computerul din biroul său, mișcând cursorul prin jocul video creat de Peter Houghton.

Începeai prin a-ți alege un personaj – unul dintre cei trei băieți: campionul la concursul de ortografie, geniul la matematică, ciudatul pasionat de computere. Unul era mic și slăbănog, cu acnee. Altul purta ochelari. Ultimul era supraponderal.

Nu erai echipat cu o armă. În schimb, trebuia să mergi prin diverse săli ale școlii și să te folosești de inteligența ta: în cancelarie se găsea votcă, din care puteai să faci grenade de mână. În camera boilerului era o bazooka. În laboratorul de științe găseai acid. În sala de limbă engleză găseai cărți grele. În clasa de matematică găseai compasuri cu care să înjunghii și rigle din metal cu care puteai să tai. În laboratorul de informatică aveai fire pentru știreanguri. În atelierul de tâmplărie găseai fierăstraie. În atelierul de creație aveai blendere și andrele. În sala de arte aveai un cuptor de ars.

Puteai combina materialele ca să faci arme de asalt: gloanțe în flăcări folosind bazooka și votca, pumnale cu acid din chimicale și compasuri, capcane din firele de computer și cărți.

Patrick manevră cursorul de-a lungul holurilor și în sus pe scări, prin vestiare și până în debaraua omului de serviciu. În timp ce cotea pe holurile virtuale, își dădu seama că mai urmase ruta asta și înainte. Era planul Liceului Sterling. Obiectivul jocului era să ții sportivii, bătăușii și copiii populari. Fiecare dintre ei valora un număr anume de puncte. Dacă omorai doi deodată, ți se triplau punctele. Cu toate astea, și tu puteai fi rănit. Puteai să primești un pumn când nu erai atent, să fii trântit de perete sau de un dulap.

— Ciudat că pomenești de asta, spuse Jordan. Ți-aduci aminte de ce suntem aici azi?

— Ăsta-i un soi de test?

Jordan doar se uita la el.

— O audiere preliminară, zise Peter. Asta mi-ai spus săptămâna trecută.

— Păi, ceea ce nu ți-am spus este că o să renunțăm la asta.

— Să renunțăm? întrebă Peter. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că renunțăm la mâna asta chiar înainte să se joace, răspunse Jordan.

Îi întinse lui Peter coala de hârtie pe care i-o adusese Selena.

— Semneaz-o.

Peter scutură din cap.

— Vreau alt avocat.

— Orice avocat care-și merită banii o să-ți spună același lucru…

— Ce? Să renunț fără măcar să *încerc*? Ai spus…

— Am spus că am să-ți ofer cea mai bună apărare de care sunt în stare, îl întrerupse Jordan. Există deja o cauză probabilă să credem că ai comis o crimă, de vreme ce există sute de martori care susțin că te-au văzut trăgând cu arma în acea zi la școală. Întrebarea, Peter, nu este dacă ai făcut-o sau nu, ci *de ce* ai făcut-o. Să participăm azi la o audiere preliminară înseamnă că ei o să câștige puncte, dar noi nu – n-ar fi decât o cale prin care procuratura să facă cunoscute dovezi presei și publicului înainte să aibă șansa să audă și versiunea noastră.

Îi întinse din nou coala lui Peter.

— Semneaz-o.

Peter îi întâlni privirea, clocotind de furie. Apoi luă coala din mâinile lui Peter și un pix.

— Ce *porcărie,* spuse el în timp ce-și mâzgălea numele.

— Ar fi o porcărie și mai mare dacă am merge până la capăt cu audierea.

Jordan luă coala de hârtie și părăsi celula, îndreptându-se spre biroul șerifului ca să i-o înmâneze grefierului.

— Ne vedem acolo.

Până să ajungă el în tribunal, era deja plin până la refuz. Reporterii cărora li se permisese accesul erau în rândul din spate, cu camerele pregătite. Jordan o căută din priviri pe Selena – sălta copilul în brațe în mijlocul rândului trei, în spatele mesei procurorului. *„Deci?”* întrebă ea, ridicând din sprâncene.

Jordan făcu un semn discret cu capul. „S-a rezolvat.”

Judecătorul care prezida nu era important: cineva care punea ștampila și dădea cazul mai departe Curții unde Jordan avea să-și pună spectacolul în scenă. Onorabilul judecător David Iannucci: Jordan își amintea despre el doar că avea implant de păr și când apăreai în fața lui trebuia să te străduiești să-ți menții privirea concentrată pe fața lui de dihor, și nu pe linia plantată pe scalpul lui.

Grefierul strigă cazul lui Peter, și doi aprozi intrară cu el pe ușă. În sala care zumzăia de conversații șoptite se lăsă tăcerea. Când intră, Peter nu ridică privirea; își păstră ochii în pământ chiar și în timp ce se așeza lângă Jordan.

Judecătorul Iannucci examină hârtia care-i fusese pusă în față.

— Văd aici, domnule Houghton, că dorești să renunți la audierea preliminară?

La anunțarea veștii – așa cum se așteptase Jordan – se auzi un oftat colectiv din partea presei, care sperase la un spectacol.

— Înțelegi că astăzi aș fi avut obligația să stabilesc dacă există sau nu cauză probabilă să cred că ai comis faptele de care ești acuzat, și că prin renunțarea la prezenta audiere, nu mai soliciți găsirea unei cauze probabile; că acum ești silit să apari în fața marelui juriu, iar eu voi preda mai departe cazul Curții Superioare?

Peter se întoarse spre Jordan.

— În ce limbă vorbește?

— Spune da, îl îndemnă Jordan.

— Da, repetă Peter.

Judecătorul Iannucci îl scrută cu privirea.

— Da, onorată instanță, îl corectă el.

— Da, *onorată* instanță. Peter se întoarse din nou spre Jordan și șopti printre dinți: Tot o porcărie rămâne.

— Sunteți liberi, spuse judecătorul, iar aprodul îl ridică pe Peter de pe scaun.

Jordan se ridică, lăsând locul următorului avocat al apărării pentru cazul următor. Se apropie de Diana Leven de la masa procurorului, care încă își organiza dosarele pe care nu avusese ocazia să le folosească.

— Ei bine, spuse ea fără să se mai obosească să ridice privirea. Nu pot să spun că sunt surprinsă.

— Când să mă aștept la aducerea la cunoștință? întrebă Jordan.

— Nu-mi amintesc să fi primit cererea ta.

Ea își făcu loc pe lângă el, grăbindu-se să se îndepărteze pe culoar. Jordan își notă în gând să nu uite să o pună pe Selena să scrie o cerere și să o trimită la biroul procuraturii, o formalitate, dar una la care știa că Diana ținea. Într-un caz de amploare ca acesta, procuratura urma fiecare regulă, la sânge, ca în cazul în care se ajungea la apel, procedurile să nu ducă la anularea verdictului original.

Chiar dincolo de ușile duble ale sălii de judecată, îl acostă familia Houghton.

— Ce naiba a fost asta? îl întrebă Lewis. Nu te plătim să lucrezi în tribunal?

Jordan numără în gând până la cinci.

— Am vorbit despre asta cu clientul meu, Peter. El mi-a dat permisiunea să renunț la audiere.

— Dar nu ai spus *nimic,* zise Lacy. Nici măcar nu i-ai dat o șansă.

— Audierea de azi nu ar fi fost în beneficiul lui Peter. N-ar fi făcut decât să vă pună familia sub microscopul fiecărei camere de filmat din afara tribunalului. Asta o să se întâmple oricum. Dar n-ați vrea să fie mai târziu, în loc de mai devreme? Se uită de la Lacy Houghton la soțul ei, și înapoi. V-am făcut o favoare, spuse Jordan, și-i lăsă ținând adevărul între ei, o povară care devenea tot mai grea cu fiecare clipă care trecea.

Patrick se îndrepta spre audierea în cazul Peter Houghton când primise un telefon care-l făcuse să pornească în goană în direcția opusă, către magazinul de arme și muniție Smyth's din Plainfield. Proprietarul magazinului, un bărbat mărunt și rotofei cu o barbă pătată de tutun, stătea afară pe trotuar, plângând când sosise Patrick. Lângă el era un ofițer de poliție, care făcu semn cu bărbia în direcția ușii deschise.

Patrick se așeză pe jos, lângă proprietar.

— Sunt detectivul Ducharme, spuse el. Poți să-mi spui ce s-a petrecut?

Bărbatul scutură din cap.

— S-a întâmplat așa de repede. Femeia a cerut un pistol, un Smith and Wesson. A spus că voia să-l țină în casă, pentru protecție. M-a întrebat dacă aveam ceva informații de citit despre modelul ăla, și când m-am întors cu spatele să caut, a…

Scutură din cap și amuți.

— De unde a făcut rost de gloanțe? întrebă Patrick.

— Nu i le-am vândut eu, spuse proprietarul. Probabil le-a avut în poșetă.

Patrick încuviință din cap.

— Stai aici, cu ofițerul Rodriguez. S-ar putea să mai am niște întrebări.

În interiorul magazinului, peretele din dreapta era plin de sânge și de materie cerebrală. Medicul legist, Guenther Frankenstein, era deja aplecat deasupra cadavrului, care zăcea pe podea, pe o parte.

— Cum naiba ai ajuns aici atât de repede? întrebă Patrick.

Guenther ridică din umeri.

— Eram în oraș, la un show pentru colecționarii de cartonașe de baseball.

Patrick îngenunche lângă el.

— Colecționezi cartonașe de baseball?

— Păi, nu e ca și când pot să colecționez ficați, nu-i așa? Se uită la Patrick. Cred că ar trebui să

încetăm să ne mai întâlnim așa.

— Mda, aș vrea eu.

— Cred că nu e cazul de lămuriri, spuse Guenther. Și-a băgat pistolul în gură și a apăsat pe trăgaci.

Patrick observă poșeta pe tejgheaua din sticlă. Scotoci prin ea, descoperind o cutie de gloanțe și un bon fiscal pentru ea de la Wal-Mart. Apoi deschise portofelul femeii în căutarea unui act de identitate, tocmai când Guenther îi întorcea trupul pe partea cealaltă.

Chiar și cu reziduurile de praf de pușcă ce îi întunecau trăsăturile, Patrick o recunoscu înainte să-i vadă numele. Vorbise cu Yvette Harvey; el fusese cel care-i spusese că singurul ei copil – o fată cu sindromul Down – nu supraviețuise atacului de la Liceul Sterling.

Indirect, Patrick își dădu seama că numărul victimelor lui Peter Houghton continua să crească.

— Doar pentru că cineva colecționează arme nu înseamnă că și intenționează să le folosească, spuse Peter încruntându-se.

Era neobișnuit de cald pentru sfârșitul lunii martie – o temperatură anormală de 29 de grade –, iar aerul condiționat din închisoare era stricat. Deținuții stăteau în boxeri; gardienii erau cu toții iritați. Echipa de reparații, care fusese chemată sub pretextul condițiilor inumane de încarcerare, lucra atât de încet, încât Jordan se gândea că aveau să dea de capăt problemei chiar la timp pentru zăpada care urma să cadă în iarnă. Stătea cu Peter de peste două ore în sala de conferințe ca o saună și simțea că i se udase fiecare fibră din costumul cu care era îmbrăcat.

Îi venea să renunțe. Îi venea să se ducă acasă și să-i spună Selenei că n-ar fi trebuit să fi acceptat niciodată cazul acesta și apoi să-și ducă familia până la cei douăzeci și opt de kilometri amărâți de plajă cu care fusese binecuvântat New Hampshire

și să se arunce așa, cu hainele pe el, în apele reci ale Atlanticului. Moartea prin hipotermie nu putea să fie mai rea decât ce-i rezervau Diana Leven și biroul procuraturii în tribunal.

Orice speranță slabă își făcuse Jordan să descopere o apărare validă – chiar dacă una care nu fusese folosită niciodată în fața unui judecător – aceasta se destrămase încet-încet în săptămânile care urmaseră audierii din pricina dovezilor care sosiseră de la biroul procuraturii: grămezi de dosare, fotografii, dovezi. Date fiind toate acele informații, era greu să-ți imaginezi că unui juriu i-ar fi păsat *de ce* ucisese Peter zece oameni – ci doar că *o făcuse.*

Jordan își ciupi puntea nasului.

— Colecționai arme, repetă el. Presupun că din pură întâmplare le depozitai sub pat până ce reușeai să faci rost de un dulap frumos cu vitrină din sticlă.

— Nu mă crezi?

— Oamenii care colecționează arme nu le ascund. Oamenii care colecționează arme nu au liste cu ținte și fotografii cu chipuri încercuite.

Broboane de transpirație se formaseră pe fruntea lui Peter, în jurul gulerului uniformei de închisoare. Strânse din buze.

Jordan se aplecă înainte.

— Cine e fata pe care ai șters-o?

— Care fată?

— Cea din poze. Ai încercuit-o, după care ai scris LAS-O SĂ TRĂIASCĂ.

Peter își mută privirea.

— Doar o fată pe care o cunoșteam pe vremuri.

— Cum o cheamă?

— Josie Cormier. Peter ezită, după care se uită din nou la Jordan. N-a pățit nimic, nu?

„Cormier”, se gândi Jordan. Singura Cormier pe care o cunoștea era judecătoarea din cazul lui Peter.

Nu se *putea.*

— De ce? întrebă el. Ai rănit-o?

Peter scutură din cap.

— *Asta*-i o întrebare tendențioasă.

Se întâmplase ceva aici ce nu știa Jordan?

— A fost iubita ta?

Peter zâmbi slab.

— Nu.

Jordan fusese de câteva la tribunalul districtual unde judecase doamna Cormier. Îi plăcea de ea. Era dură, dar corectă. De fapt, era cel mai bun judecător pe care l-ar fi putut avea Peter – cealaltă alternativă pentru Curtea Superioară de justiție era judecătorul Wagner, care era un magistrat foarte în vârstă, înclinând să țină partea procuraturii. Josie Cormier nu fusese o victimă a atacului armat, dar ăsta nu era singurul scenariu care putea să o compromită pe judecătoarea Cormier în acest proces. Dintr-odată, Jordan se gândea la manipularea martorilor, la o sută de alte lucruri care puteau să nu meargă bine. Se întreba cum putea să afle ce știa Josie Cormier despre atacul armat, fără să afle și altcineva că se interesa de asta.

Se întreba dacă știa ceva care l-ar putea ajuta pe Peter.

— Ai vorbit vreodată cu ea de când ești aici? întrebă Iordan.

— Dacă aș fi vorbit cu ea, crezi că te-aș mai fi întrebat dacă e bine?

— Ei bine, să *nu* vorbești cu ea, îl sfătui Jordan. Să nu vorbești cu nimeni, în afară de mine.

— Parcă aș vorbi cu un zid din cărămidă, murmură Peter.

— Știi, aș putea să-ți turui o mie de lucruri pe care aș prefera să le fac, în loc să stau aici cu tine în sala asta de conferințe în care e al dracului de cald.

Peter făcu ochii mici.

— Atunci de ce nu te duci să le faci? Oricum nu asculți niciun cuvânt din ce-ți spun eu.

— Ascult fiecare cuvânt, Peter. Te ascult, apoi mă gândesc la cutiile de probe pe care le-a lăsat procuratura la ușa mea, probe care te fac să pari un criminal cu sânge-rece. Te ascult când îmi spui că colecționai arme, de parcă ai fi cine știe ce pasionat de Războiul Civil.

Peter tresări.

— Bine. Vrei să știi dacă aveam de gând să folosesc armele? Da, aveam de gând. Am plănuit totul. Am plănuit totul în capul meu. M-am ocupat de detalii până la ultima secundă. Urma să o ucid pe persoana pe care o uram cel mai mult. Dar apoi n-am mai apucat.

— Acei zece oameni…

— Doar mi-au stat în drum.

— Atunci pe cine încercai să omori?

De cealaltă parte a încăperii, aerul condiționat porni cu un zgomot puternic. Peter se întoarse cu spatele.

— Pe mine, spuse el.

Cu un an în urmă

— Tot nu cred că e o idee bună, spuse Lewis când deschise ușa din spate a camionetei.

Câinele, Dozer, zăcea pe o parte, chinuindu-se să respire.

— Ai auzit ce-a spus veterinarul, spuse Lacy, mângâind pe cap cățelul golden retriever. Bun băiat.

Îl luaseră când Peter avea trei ani; acum, când avea doisprezece, îi cedaseră rinichii. Să-l țină așa în viață doar cu medicamente era pentru binele lor, nu și al lui: era prea greu să-și imagineze casa fără câinele care umbla de colo colo pe toate holurile.

— Nu mă refeream la eutanasiere, clarifică Lewis. Ziceam că nu mi se pare în regulă să fim toți aici.

Băieții căzură din spatele camionetei ca niște bolovani grei. Își mijiră ochii în lumina soarelui și se întindeau. Spinările lor late o duceau pe Lacy cu gândul la niște stejari care se subțiau spre sol; aveau amândoi același stil de a-și întoarce spre interior piciorul stâng când mergeau. Și-ar fi dorit să vadă și ei cât de mult semănau.

— Nu-mi vine să cred că ne-ai târât până aici, zise Joey.

Peter lovi cu piciorul pietrișul din parcare.

— Ce porcărie.

— Vezi cum vorbești, îl avertiză Lacy. Cât despre faptul că suntem toți aici, nu-mi vine să cred că ai fi așa de egoist încât să nu-ți iei la revedere de la un membru al familiei.

— Puteam să ne luăm la revedere și acasă, murmură Joey.

Lacy își puse mâinile în șolduri.

— Moartea face parte din viață. Și eu aș vrea să fiu înconjurată, când mi-o veni vremea, de oamenii pe care îi iubesc.

Îl așteptă pe Lewis să-l care pe Dozer în brațe, după care închise ușa dubiței. Lacy ceruse ultima programare pe acea zi, ca doctorul să nu se grăbească. Stătură singuri în sala de așteptare, cu câinele întins ca o pătură peste picioarele lui Lewis. Joey luă o revistă *Sports Illustrated,* un număr vechi de trei ani, și începu să o citească. Peter își încrucișase brațele și se uita în tavan.

— Hai să vorbim despre cele mai frumoase amintiri pe care le avem cu Dozer, propuse Lacy.

Lewis oftă.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Ce penibil, adăugă Joey.

— Pentru mine, începu Lacy, de parcă ei n-ar fi spus nimic, cea mai frumoasă amintire e de când Dozer era puiuț, și l-am găsit pe masa din sufragerie cu capul înțepenit în curcan. Mângâie câinele pe cap. Ăla a fost anul în care am mâncat supă de Ziua Recunoștinței.

Joey trânti revista la loc pe măsuță și oftă.

Marcia, asistenta veterinarului, era o femeie cu o coadă lungă, împletită, care-i ajungea până la coapse. Lacy îi fusese moașă în urmă cu cinci ani, când născuse băieți gemeni.

— Bună, Lacy, spuse ea, venind și luând-o în brațe. Ești bine?

Când venea vorba despre moarte, știa și Lacy, rămâneai fără cuvinte atunci când încercai să consolezi pe cineva.

Marcia se apropie de Dozer și-l scărpină în spatele urechilor.

— Vreți să așteptați aici?

— Da, îi șopti Joey lui Peter.

— Intrăm cu toții, spuse Lacy cu hotărâre.

O urmară pe Marcia într-una dintre sălile de tratament unde Dozer fu întins pe o masă de examinare. Se chinuia să se apuce de ceva, lovind metalul mesei cu ghearele.

— Ce băiat cuminte, spuse Marcia.

Lewis și băieții intrară în cameră, înșirându-se lângă perete ca niște suspecți în arest care așteaptă să fie identificați. Când intră veterinarul cu seringa în mână, se dădură și mai mult în spate.

— Vreți să mă ajutați să-l țin? întrebă veterinarul.

Lacy se apropie, încuviințând din cap, și-și puse brațele în jurul Marciei.

— Ei bine, Dozer, ai dus o viață frumoasă, spuse doctorul și se întoarse spre băieți. N-o să simtă nimic.

— Ce e? întrebă Lewis, holbându-se la ac.

— O combinație de substanțe care să-i relaxeze mușchii și să-i oprească transmisiile nervoase. Și, fără transmisii nervoase, nu mai există nici gând, nici simțire, nici mișcare. E ca și când ar adormi.

Căută vena pe piciorul câinelui, în timp ce Marcia și Lacy îl țineau pe Dozer nemișcat. Medicul injectă soluția și-l mângâie pe Dozer pe cap. Câinele trase adânc aer în piept și apoi nu se mai mișcă. Marcia se dădu înapoi, lăsându-l pe Dozer în brațele lui Lacy.

— Vă lăsăm un minut, spuse ea și părăsi încăperea împreună cu veterinarul.

Lacy era obișnuită să țină viață nouă în mâini, nu să o simtă cum trece din trup în brațele ei. Era doar o altă tranziție – de la procreere la naștere, de la copil la adult, de la viață la moarte –, dar era ceva la treaba asta, la renunțarea la animalul familiei, care i se părea chiar mai dificil, de parcă ar fi fost stupid să aibă sentimente atât de puternice pentru ceva ce nu era uman. De parcă ar fi fost o neghiobie să recunoști că iubeai cățelul – unul care ți se băga întotdeauna în picioare și zgâria obiectele din piele și băga noroi în casă – la fel de mult pe cât îți iubeai copiii biologici.

Și totuși.

Acesta era câinele care-l lăsase cu stoicism pe Peter, la vremea aceea de trei ani, să-l călărească prin întreaga curte. Era câinele care lătrase de

trezise toată casa când Joey adormise pe canapea și lăsase mâncarea pe foc, până ce tot aragazul se aprinsese. Era câinele care stătuse sub birou, pe picioarele lui Lacy, în toiul iernii, în timp ce ea răspundea la e-mailuri, încălzind-o cu burtica lui palidă, rozalie.

Se aplecă peste trupul câinelui și izbucni în plâns – la început încet, apoi cu sughițuri puternice care-l făcură pe Joey să se întoarcă cu spatele și pe Lewis să se înfioare.

— Fă ceva, îl auzi pe Joey spunând cu voce groasă.

Simți o mână pe umăr și presupuse că era Lewis, dar Peter începu să vorbească.

— Când era cățeluș, spuse Peter. Când ne-am dus să-l luăm. Toți frații și surorile lui încercau să iasă din țarc, dar el se uita la noi de pe scări, s-a împiedicat și s-a dat de-a rostogolul pe ele.

Lacy ridică ochii și se uită la el.

— Asta-i cea mai bună amintire a mea, spuse Peter.

Lacy se considerase întotdeauna norocoasă că avusese parte de un copil care nu era un băiat american tipic, unul care era sensibil și emotiv, care rezona cu sentimentele și cu gândurile celorlalți. Dădu drumul blănii câinelui pe care o strânsese în pumni și deschise brațele să-l primească pe Peter în ele. Spre deosebire de Joey, care era deja mai înalt decât ea și mai musculos decât Lewis, Peter era numai bun pentru îmbrățișarea ei. Chiar și anvergura omoplaților lui – atât de largă pe sub cămașa din bumbac – părea mai delicată sub mâinile ei. Un băiat care nu crescuse până la capăt, un bărbat în devenire.

De-ar fi putut să-i păstreze așa, să nu crească niciodată.

La orice concert și piesă de teatru din viața lui Josie, în public nu fusese decât un singur părinte. Mama ei – trebuia să-i recunoască meritul ăsta –

își aranjase programul la tribunal ca să o vadă pe Josie când jucase rolul plăcii dentare în piesa de teatru despre igienă orală sau să-i asculte soloul de cinci note în corul de Crăciun. Mai erau și alți copii care aveau un singur părinte – cei care proveneau din familii divorțate, de pildă dar Josie era singura din școală care nu-și cunoscuse tatăl.

Când era în clasa a doua și făceau cu toții felicitări în formă de cravată pentru Ziua Tatălui, fusese pusă să stea într-un colț cu fata căreia îi murise tatăl de cancer, la doar patruzeci și doi de ani.

Ca orice copil curios, își întrebase mama despre asta când era mică. Josie voise să știe de ce părinții ei nu mai erau căsătoriți; nu se așteptase să audă că nu fuseseră *niciodată* căsătoriți.

„Nu era genul care să se însoare”, îi spusese lui Josie, iar Josie nu înțelegea ce însemna asta și că nu era genul care să-i trimită fiicei sale un cadou de ziua ei, să o invite la el acasă pentru o săptămână în vacanța de vară sau măcar să sune să-i audă vocea.

Anul acesta studia biologia, și deja avea emoții legate de partea de genetică. Josie nu știa dacă tatăl ei avea ochi căprui sau albaștri; dacă avea părut ondulat sau pistrui sau șase degete la picioare. Iar când îi vorbise despre grijile astea mamei sale, ea ridicase din umeri.

— Sigur trebuie să ai în clasă măcar un copil adoptat, zisese ea. Deja știi cu cinzeci la sută mai mult decât acel copil despre cine ești și de unde vii.

Iată ce pusese cap la cap Josie despre tatăl ei:

Numele lui era Logan Rourke. Fusese profesor la școala de drept pe care o urmase mama ei.

Albise prematur, dar – o asigurase mama ei – într-un fel drăguț, nu înfricoșător.

Era cu zece ani mai în vârstă decât Alex, ceea ce însemna că avea cincizeci de ani.

Avea degete lungi și cânta la pian.

Nu știa să fluiere.

Nu era chiar suficient ca să completeze o biografie standard, dacă era să o întrebi pe Josie, nu că s-ar fi obosit cineva să o facă.

Stătea în laboratorul de biologie lângă Courtney. Josie în mod obișnuit nu ar fi ales-o pe Courtney ca partener de laborator – nu prea dădea pe dinafară de deșteptăciune –, dar nu părea să conteze. Doamna Aracort era profesoara care se ocupa și de majorete, iar Courtney era majoretă. Oricât de slăbuțe ar fi ieșit rapoartele lor de laborator, tot reușeau să primească note maxime.

Un creier disecat de pisică stătea pe catedră, lângă doamna Aracort. Mirosea a formol și arăta ca un animal călcat de mașină, ceea ce ar fi fost suficient de rău, dar, ca un bonus, tocmai avuseseră pauza de masă. (Chestia asta, spusese Courtney, cutremurându-se, o să mă facă și mai bulimică.) Josie încercase să nu se uite la creier în timp ce lucrase la proiectul clasei: fiecare elev primise un laptop Dell cu wireless ca să caute pe internet exemple de cercetări pe animale care nu dădeau dovadă de cruzime. Până acum, Josie catalogase un studiu pe primate creat de un producător de medicamente antialergice, în care maimuțele erau îmbolnăvite de astm și apoi vindecate, și un altul care implica sindromul morții subite la puii de câine.

Apăsă un buton de browser din greșeală și-i apăru pagina ziarului *The Boston Globe.* Îi apăru pe tot ecranul un reportaj despre alegeri: cursa dintre procurorul districtual în funcție și rivalul său, decan la Harvard Law School, un bărbat pe nume Logan Rourke.

Josie simți un gol în stomac. Nu puteau să fie mai mulți Logan Rourke, nu-i așa? Făcu ochii mici, dându-se mai aproape, dar fotografia era neclară, și soarele bătea în ecran.

— Ce-ai pățit? îi șopti Courtney.

Josie scuturã din cap și-și închise laptopul, de parcă așa ar fi putut să-i păstreze secretul.

Nu folosea niciodată pisoarul. Chiar dacă Peter avea nevoie doar să urineze, nu voia să o facă stând lângă vreun băiat uriaș din ultimul an care ar fi putut să facă vreun comentariul despre, ei bine, despre faptul că era un băiețel pipernicit de clasa a noua, mai ales în regiunea intimă. Așa că intra într-o cabină de toaletă și închidea ușa după el.

Îi plăcea să citească ce scria pe pereții toaletelor. Într-una dintre ele apărea o serie de bancuri. Altele dezvăluiau numele fetelor care făceau sex oral. Era o propoziție mâzgălită spre care privirea lui Peter aluneca în mod repetat: TREY WILKINS E UN POPONAR. Nu-l cunoștea pe Trey Wilkins – nici măcar nu credea că mai era elev la Liceul Sterling –, dar se întreba dacă Trey intrase și el în toalete.

Peter plecase de la ora de engleză în mijlocul unui test la gramatică. Nu credea că în marea schemă a lucrurilor avea să conteze dacă un adjectiv determina sau nu un substantiv sau un verb sau cădea pur și simplu de pe fața pământului, ceea ce chiar spera să se întâmple înainte să fie nevoit să se întoarcă la oră. Își făcuse deja nevoile; acum doar pierdea timpul. Dacă pica testul, ar fi fost al doilea la rând. Și nu despre furia părinților lui își făcea Peter griji, ci despre felul în care se uitau la el, dezamăgiți că nu semăna mai mult cu fratele lui, Joey.

Auzi ușa băii deschizându-se, și fărâma de zgomot de pe hol care se auzi în urma celor doi pușți care intraseră. Peter se lăsă în jos, uitându-se pe sub ușă. Adidași Nike.

— Transpir ca un porc, spuse una dintre voci.

Celălalt pușți râse.

— Asta pentru că ai ditamai fundu'.

— Mda, sigur. Aș putea să te bat pe terenul de baseball cu o mână legată la spate.

Peter auzi cum robinetul era pornit și pe cineva împroșcând cu apă.

— Hei, mă uzi leoarcă.

— Aa, mult mai bine, spuse prima voce. Măcar acum nu mai transpir. Hei, uită-te la părul meu. Zici că sunt Alfalfa.

— Cine?

— Ce-ai? Ești retardat? Puștiul din Little Rascals cu șuvița aia ridicată la spatele capului.

— De fapt, arăți ca un adevărat poponar…

— Știi ce… Se auzi mai mult râs. Să știi că arăt ca Peter…

De cum își auzi numele, lui Peter inima începu să-i bată cu putere. Deschise ușa și ieși din cabină. În fața rândului de chiuvete stăteau un jucător de fotbal pe care-l știa doar din vedere și propriul frate. Joey avea părut ciuciulete, ridicat la spate așa cum îi stătea lui Peter părul câteodată, chiar și când încerca să-l aranjeze cu gelul de păr al mamei.

Joey îi aruncă o privire.

— Dispari, fraiere, ordonă el, iar Peter se grăbi să iasă din baie, întrebându-se dacă era măcar posibil să dispară când fusese deja dispărut aproape întreaga viață.

Cei doi bărbați care stăteau în fața lui Alex în sala de judecată împărțeau un duplex, dar se urau unul pe celălalt. Arliss Undergroot era un muncitor care monta pereți de gips-carton, cu tatuaje de-a lungul brațelor, ras în cap și cu destule piercinguri la nivelul capului ca să declanșeze toate detectoarele de metal din tribunal. Rodney Eakes era un casier de bancă vegan cu o colecție valoroasă de înregistrări originale din show-uri de pe Broadway. Arliss trăia la parter, Rodney la etaj. Cu câteva luni în urmă, Rodney adusese acasă un balot de fân, plănuind să-l folosească ca strat ocrotitor pentru grădina lui organică, dar, cum nu mai ajunsese să-și pună în practică ideea, fânul rămăsese pe veranda lui Arliss. Acesta îi ceruse lui

Rodney să ducă fânul de acolo, dar Rodney nu se mișcase suficient de repede. Așa că, într-o noapte, Arliss și prietena lui tăiaseră sfoara și împrăștiaseră fânul pe peluza din fața casei.

Rodney chemase poliția, care chiar îl arestase pe Arliss, sub acuzația de daune asupra proprietății, și anume distrugerea unui balot de fân.

— De ce sunt irosiți banii contribuabililor din New Hampshire ca să fie adus în sala de judecată un asemenea caz? întrebase Alex.

Procurorul ridicase din umeri.

— Șeful poliției mi-a cerut să merg înainte cu cazul, zise el, apoi își dădu ochii peste cap.

Dovedise deja că Arliss luase balotul de fân și-l împrăștiase pe peluza din fața casei – sarcina probei fusese îndeplinită. Dar o condamnare în cazul ăsta însemna că Arliss ar fi avut cazier pentru tot restul vieții.

O fi fost el un vecin execrabil, dar nu merita asta. Alex se întoarse către procuror.

— Cât a plătit victima pentru balotul de fân?

— Patru dolari, doamnă judecător.

Apoi se întoarse spre acuzat.

— Ai la dumneata patru dolari?

Arliss încuviință din cap.

— Bun. Cazul dumitale se încheie fără o amendă cu condiția să plătești victimei pentru daună. Scoate patru dolari din portofel și dă-i ofițerului de poliție de acolo, care îi va duce domnului Eakes, în spatele sălii. Se uită la grefier. Luăm o pauză de cincisprezece minute.

În biroul ei, Alex își dădu roba jos și înșfăcă un pachet de țigări. Coborî pe scările din spate până la parterul clădirii și-și aprinse țigara, inhalând adânc. Erau zile când era mândră de slujba ei, și erau zile precum aceasta, când se întreba de ce-și mai bătea capul. O găsi pe Liz, îngrijitoarea, greblând peluza din fața tribunalului.

— Ți-am adus o țigară, spuse Alex.

— Ce s-a întâmplat?

— De unde ai știut că s-a întâmplat ceva?

— Pentru că lucrezi aici de atâția ani, și nu mi-ai adus niciodată o țigară.

Alex se rezemă de un copac, urmărind cum se prindeau frunzele, strălucitoare ca niște bijuterii, în dinții greblei lui Liz.

— Tocmai am irosit trei ore pe un caz care n-ar fi trebuit să ajungă niciodată într-o sală de judecată. Am o durere groaznică de cap. *Și* am rămas fără hârtie igienică la baia din birou și am fost nevoită să chem grefierul și să-l rog să-mi aducă o rolă de la întreținere.

Liz ridică privirea spre copac tocmai când o pală de vânt suflă un nou val de frunze peste iarba greblată.

— Alex? spuse ea. Pot să-ți pun o întrebare?

— Sigur.

— Când ai făcut sex ultima oară?

Alex se întoarse spre ea, cu gura căscată.

— Ce legătură are asta cu…

— Cei mai mulți oameni se duc la serviciu și-și petrec tot timpul întrebându-se cât mai au până e vremea să se întoarcă acasă să facă ceea ce-și doresc cu adevărat. Pentru tine, lucrurile stau tocmai invers.

— Nu-i adevărat. Eu și Josie…

— Cum v-ați distrat voi două în weekendul ăsta?

Alex smulse o frunză și o fărâmiță. În ultimii trei ani, calendarul lui Josie devenise înțesat de telefoane și vizite peste noapte la prietene și cete de copii care mergeau la film sau își petreceau timpul în beciul vreunuia dintre ei. În weekendul ăsta Josie fusese la cumpărături cu Haley Weaver, o elevă de clasa a zecea care tocmai își luase permisul. Alex scrisese două motivări și curățase sertarele de fructe și legume din frigider.

— Îți fac rost de o întâlnire, spuse Liz.

Erau mai multe firme în Sterling care angajau adolescenți pentru jumătate de normă, după școală. După prima lui vară la QuikCopy, Peter deduse că asta se întâmpla pentru că slujbele erau în general jalnice și nu găseau pe nimeni altcineva care să le facă.

Fotocopia cea mai mare parte din materialul pentru cursuri de la Colegiul Sterling pe care-l aduceau profesorii. Știa să micșoreze un document până la a treizeci și doua parte din dimensiunea lui inițială și să pună toner.

Când plăteau clienții, îi plăcea să ghicească ce bancnotă aveau să scoată din portofel doar după felul în care se îmbrăcau sau își aranjau părul. Puștii de la colegiu foloseau întotdeauna bancnote de douăzeci de dolari. Mamele cu cărucioare cu bebeluși scoteau cartea de credit. Profesorii foloseau bancnote mototolite de un dolar.

Motivul pentru care muncea era că avea nevoie de un nou computer cu o grafică mai bună pentru designul de jocuri de care erau interesați el și Derek în ultima vreme. Peter nu-și revenea din uimire văzând cum puteai să faci o suită de comenzi aparent fără sens și, ca prin magie, să devină un cavaler sau o sabie sau un castel pe ecran. Îi plăcea însuși conceptul: că ceva ce o persoană obișnuită putea să considere date fără rost era, de fapt, ceva vibrant și frumos, dacă știai cum să-l privești.

Săptămâna trecută, când șeful îi spusese că mai angajase o elevă de liceu, Peter devenise atât de neliniștit, încât fusese nevoit să se încuie în baie timp de zece minute, ca să se calmeze și să se poată comporta ca și când nu era mare scofală. Oricât de stupidă și de plictisitoare era slujba asta, pentru el era mană cerească. Peter era singur aici în majoritatea după-amiezelor; nu trebuia să-și facă griji că avea să se vadă din întâmplare cu puștii populari.

Dar dacă domnul Cargrew mai angaja pe altcineva de la Liceul Sterling, atunci acea persoană știa cine era Peter. Și chiar dacă ea nu făcea parte din gașca populară, tot nu avea să se mai simtă în largul lui la centrul de fotocopiere. Peter trebuia să fie atent de acum încolo la ce spune și ce face, pentru că altfel avea să pună paie pe foc zvonurilor de la școală.

Cu toate acestea, spre marea surpriză a lui Peter, colega lui se dovedi a fi Josie Cormier.

Intră în urma domnului Cargrew.

— Ea e Josie, spuse el, făcându-le cunoștință. Vă știți.

— Într-un fel, răspunsese Josie.

— Mda, spuse și Peter.

— Peter o să-ți arate cum merg treburile, spuse domnul Cargrew, apoi plecă spre terenul de golf.

Ocazional, când Peter mergea pe holurile școlii și o vedea pe Josie cu noul grup de prieteni, nu o recunoștea. Se îmbrăca diferit acum – în blugi care-i arătau abdomenul plat și un curcubeu de tricouri puse unul peste altul. Se machia, ceea îi făcea ochii să pară enormi. Și un pic triști, se gândea uneori, dar se îndoia că ea știa asta.

Ultima conversație semnificativă pe care o avusese cu Josie fusese cu cinci ani în urmă, când erau în clasa a șasea. Fusese convins că Josie cea reală avea să iasă din ceața asta a popularității și să-și dea seama că oamenii cu care își petrecea timpul erau la fel de interesanți ca niște figuri din carton. Era convins că avea să se întoarcă la Peter de cum avea să-i vadă cum se comportă cu cei din jur. „O, Doamne”, avea să spună ea, și aveau să râdă împreună de călătoria ei în lumea subterană. „Ce-o fi fost în capul meu?”

Dar Josie nu se întorsese spăsită la el, iar el începuse să-și petreacă timpul cu Derek din echipa de fotbal, și când ajunse în clasa a șaptea îi veni greu să creadă că existase o vreme când el și Josie petrecuseră două săptămâni încercând să inventeze

o strângere de mână secretă pe care nimeni nu avea să reușească să o reproducă.

— Deci, spusese Josie în acea primă zi, de parcă acum îl cunoștea pentru prima oară, ce facem?

Lucrau deja de o săptămână împreună. Ei, nu tocmai *împreună* – *era* ca și când ar fi fost prinși într-un dans presărat de mârâiturile guturale ale copiatoarelor și de țârâitul ascuțit al telefonului. În cea mai mare parte, dacă vorbeau ceva, era pur informativ: „Mai avem toner color?”, „Cât costă dacă cineva vrea să primească un fax aici?” În după-amiaza aceea, Peter fotocopia articole pentru un curs de psihologie de la colegiu. Din când în când, pe măsură ce paginile ieșeau din mașina automată, vedea scanări cerebrale ale persoanelor cu schizofrenie – cercuri strălucitoare roz pe lobii frontali care erau reproduși în nuanțe de gri.

— Ce cuvânt folosești când te referi la ceva cu numele de brand în loc să denumești ceea ce este cu adevărat?

Josie capsa o lucrare. Ridică din umeri.

— Ca Xerox, spuse Peter. Sau Kleenex[{10}].

— Jell-O[{11}], răspunse Josie după un moment.

— Google.

Josie ridică privirea.

— Band-Aid[{12}], spuse ea.

— Q-tip[{13}].

Ea se gândi o secundă, cu un zâmbet pe față.

— FedEx.

Peter zâmbi.

— Rollerblade[{14}]. Frisbee.

— Crock-Pot.

— Asta nu e…

— Du-te și caută cuvântul, spuse Josie. Jacuzzi. Post-it. Magic Marker.

— Ping-Pong!

Deja se opriseră din treabă. Stăteau unul lângă altul, râzând, când se auzi clinchetul clopoțelului de deasupra ușii.

Matt Royston intră în magazin. Purta o șapcă de hochei cu însemnele echipei Liceului Sterling – deși mai era o lună până la începerea sezonului, toată lumea știa că va fi selectat de universitate, chiar dacă era boboc. Peter – care se delectase până acum cu miracolul de a o avea din nou pe Josie, așa cum era pe vremuri – o urmări cum se întoarce spre Matt. Obrajii i se îmbujorară; ochii i se luminară.

— Ce faci *tu* aici?

El se aplecă peste tejghea.

— Așa vorbești cu toți clienții?

— Ai nevoie să copiezi ceva?

Matt schiță un zâmbet.

— Nici vorbă, eu sunt un original, zise el, uitându-se prin magazin. Deci, aici lucrezi.

— Nu, am venit doar pentru caviarul și șampania gratuite, glumi Josie.

Peter urmărea schimbul acesta din spatele tejghelei. O aștepta pe Josie să-i spună lui Matt că tocmai era ocupată cu ceva, ceea ce poate că nu era adevărat, doar că erau în mijlocul unei conversații.

Într-un fel.

— Când termini? întrebă Matt.

— La cinci.

— Câțiva dintre noi mergem diseară acasă la Drew să mai pierdem timpul.

— Asta e o invitație? întrebă ea, iar Peter observă că atunci când zâmbea, așa, din toată inima, avea o gropiță pe care n-o mai observase până atunci.

Sau poate pentru că în preajma lui nu mai zâmbise niciodată așa.

— Vrei să fie? îi răspunse Matt.

Peter se apropie de tejghea.

— Trebuie să ne întoarcem la treabă, îi scăpă printre dinți.

Ochii lui Matt scăpărară în direcția lui Peter.

— Nu te mai uita la mine, poponarule.

Josie se dădu într-o parte, blocându-i lui Peter vederea spre Matt.

— La ce oră?

— Șapte.

— Ne vedem acolo, zise ea.

Matt bătu cu palmele în tejghea.

— Super, răspunse el, după care ieși din magazin.

— Saran Wrap[15], spuse Peter. Vaseline.

Josie se întoarse spre el, confuză.

— Poftim? Aaa, da.

Ridică materialele pe care le capsase, așeză mai multe pachete unele peste altele, le aranjă marginile. Peter adăugă hârtie în aparatul care fotocopia de zor.

— Îți place de el? o întrebă.

— De Matt? Presupun.

— Nu așa, spuse Peter.

Apăsă butonul Copy și urmări cum începea aparatul să dea naștere la o sută de copii identice.

Când Josie nu răspunse, se duse să stea lângă ea la masa de sortat. Adună mai multe foi și le capsă, după care i le întinse.

— Cum e? întrebă el.

— Cum adică *cum* e?

Peter se gândi o clipă.

— Cum e să fii în vârf?

Josie se întinse pe lângă el după un alt pachet de materiale și le băgă în capsator. Capsă trei tranșe, iar Peter era convins că avea să-l ignore, dar în cele din urmă vorbi.

— Simți că dacă faci un pas greșit, ai să cazi.

Când spuse asta, Peter simți o notă în vocea ei care semăna cu un cântec de leagăn. Își amintea de parcă fusese ieri cum stătea cu Josie lângă casa ei în căldura de iulie, încercând să aprindă un foc cu ajutorul rumegușului, cu lumina soarelui și ochelarii lui. O auzea strigând peste umăr în timp ce fugeau acasă de la școală, provocându-l pe Peter să o prindă din urmă. Văzu o urmă de roșeață pe

fața ei și-și dădu seama că Josie, care era prietena lui, era încă acolo, ascunsă în interiorul mai multor coconi, ca una dintre acele păpuși rusești care se ascund una într-alta, până ce ajungi la cea care-ți încape numai bine în palmă.

De-ar fi putut să facă ceva să-și amintească și ea lucrurile astea. Poate nu ca să devină populară începuse Josie să-și petreacă timpul cu Matt și cu gașca lui. Poate că o făcea pur și simplu pentru că uitase cum era să-și petreacă timpul cu Peter.

Se uită la Josie cu colțul ochiului. Ea își mușca buza de jos, concentrându-se să aplice capsele drept. Peter și-ar fi dorit să se comporte atât de natural și de detașat precum Matt, dar de când se știa râdea un pic cam prea tare sau prea târziu; inconștient de faptul că de el se râdea. Nu știa cum să fie altcineva decât era, așa că trase adânc aer în piept și-și spuse în sinea lui că, nu cu multă vreme în urmă, asta fusese suficient pentru Josie.

— Hei, spuse el. Ia fii atentă.

Intră în biroul de alături, cel în care domnul Cargrew ținea o fotografie cu nevasta și copiii și în care avea computerul cu parolă, la care nu avea nimeni acces.

Josie îl urmă și rămase în spatele scaunului în timp ce Peter se așeză. Apăsă pe câteva taste, și deodată pe ecran apăru că au acces.

— Cum ai făcut asta? întrebă Josie.

Peter ridică din umeri.

— M-am jucat destul de mult în ultima vreme cu computerele. L-am spart pe-al lui Cargrew săptămâna trecută.

— Nu cred că ar trebui…

— Așteaptă.

Peter navigă prin computer până ce ajunse la un dosar bine ascuns de fișiere descărcate și deschise primul site de filme porno.

— Ăla e un… *pitic*? murmură Josie. Și un măgar?

Peter își înclină capul.

— Eu credeam că e o pisică foarte mare.

— Oricum ar fi, e foarte scârbos, spuse ea, cutremurându-se. Iac. Cum o să mai iau de-acum înainte fluturașul de salariu din mâna tipului?

Apoi se uită în jos, la Peter.

— Ce mai poți să faci cu un computer?

— Orice, se lăudă el.

— Adică să… spargi și alte computere? Computerul școlii și altele de genul?

— Sigur, spuse Peter, deși chiar nu știa dacă putea să facă asta.

Tocmai începea să învețe despre scrierea de cod și cum să creeze scurtături prin el.

— Dar o adresă poți să găsești?

— Floare la ureche, răspunse Peter. Adresa cui?

— O persoană la întâmplare, spuse ea și se aplecă deasupra lui ca să tasteze.

Putea să-i miroasă părul – mirosea a mere – și-i simțea umărul apăsat de al lui.

Peter închise ochii, așteptând străfulgerarea. Josie era drăguță, și era fată, și totuși… nu simțea nimic.

Poate că era cineva de care se simțea prea apropiat – ca o soră? Sau pentru că nu era un *el?*

„Nu te mai uita la mine, poponarule.”

Nu-i spuse lui Josie asta, dar când găsise prima oară site-ul porno al domnului Cargrew, se surprinsese uitându-se la băieți, nu la fete. Asta însemna că era atras de ei? Pe de altă parte, se uitase și la animale.

Nu fusese asta doar curiozitate? Chiar o comparație, între ceilalți bărbați și el?

Dacă până la urmă se dovedea că Matt – și restul – avea dreptate?

Josie dădu de mai multe ori clic pe mouse până ce pe ecran apăru un articol din *The Boston Globe.*

— Uite, spuse ea, arătând cu degetul. Tipul ăsta.

Peter își miji ochii la titlul articolului.

— Cine-i Logan Rourke?

— Cui îi pasă? spuse Josie. Cineva care pare că ar avea o adresă nelistată.

Lui Peter îi păsa, dar își dădu seama că oricine candida pentru o funcție publică era probabil suficient de inteligent să-și retragă informațiile personale din cartea de telefon. Îi luă două minute să-și dea seama că Logan Rourke lucrase la Facultatea de Drept de la Harvard și alte cincisprezece să spargă dosarele de resurse umane.

— Ta-da, spuse Peter. Locuiește în Lincoln. Pe Conant Road.

Se uită peste umăr și văzu că un zâmbet larg, molipsitor, înflori pe chipul lui Josie. Ea se uită pentru câteva clipe lungi la ecran.

— Te pricepi, zise ea.

Economiștii, se spune adesea, cunosc prețul tuturor lucrurilor, dar nu și valoarea lor. Lewis se gândi la asta în timp ce-și deschidea fișierul enorm de pe computerul său, cel cu Cercetarea valorilor lumii[16]. Adunate de oameni de știință norvegieni, acestea erau datele colectate de la sute de mii de oameni din lumea întreagă – o multitudine nesfârșită de detalii. Unele simple – precum vârsta, sexul, ordinea la naștere, greutatea, religia, starea civilă, numărul de copii – și informații mai complexe, precum vederile politice și apartenența religioasă. Sondajul luase în considerare chiar și alocarea timpului: cât de mult timp petrecea la serviciu persoana respectivă, cât de des mergea la biserică, cât de des pe săptămână făcea sex și cu câți parteneri.

Ceea ce majoritatea oamenilor ar fi găsit plictisitor, lui Lewis i se părea ca o cursă de montagne russe. Când începeai să sortezi tipare într-o masă atât de mare de date, nu știai prin ce meandre aveai să te încurci, cât de abruptă avea să fie căderea sau cât de mare înălțimea. Examinase cifrele acestea suficient de des încât să știe că avea să fie capabil să termine rapid o lucrare pentru

conferința de săptămâna următoare. Nu trebuia să fie perfectă – adunarea era restrânsă, iar colegii săi cu funcții mai înalte nu aveau să fie prezenți. Putea să scrie grosul acum și să o finiseze mai târziu pentru publicarea într-o revistă academică.

Punctul central al lucrării implica punerea unui preț pe variabilele fericirii. Lumea spune mereu că banii aduc fericirea, dar câți bani? Avea venitul un efect direct sau cauzal asupra fericirii? Aveau oamenii mai fericiți succes mai mare la locul de muncă sau li se dădeau salarii mai mari pentru că erau oameni mai fericiți?

Și fericirea nu se limita numai la venit. Era căsătoria mai prețuită în America sau în Europa? Conta sexul? De ce persoanele care mergeau la biserică se bucurau de un nivel mai mare de fericire decât cei care nu? De ce aveau scandinavii – care aveau rezultate bune pe scara fericirii – cea mai mare rată de suicid din lume?

Pe măsură ce săpa prin variabilele cercetării folosindu-se de analiza de regresie multiplă din STATA, se gândi la valoarea pe care ar fi dat-o variabilelor propriei fericiri. Ce compensație monetară l-ar fi putut despăgubi pentru lipsa unei femei precum Lacy în viața lui? Sau dacă nu obținea un post pe viață la Colegiul Sterling? Sau pentru o sănătate șubredă?

Omului de rând nu-i plăcea să afle că statutul lui marital era asociat cu un nivel de creștere a fericirii de 0,07% (cu o deviație standard de 0,02%). Pe de altă parte, spune-i unei persoane obișnuite că statutul de om căsătorit are același efect asupra fericirii generale precum o creștere anuală a venitului cu 100.000 de dolari, și asta pune lucrurile în perspectivă.

Iată ce descoperise până acum:

1. Veniturile mai mari erau asociate cu un grad mai mare de fericire. De exemplu, cineva care

câștiga 50.000 de dolari pe an se declara mai fericit decât bărbatul cu salariul de 25.000 de dolari. Dar creșterea incrementală a fericirii obținută de o mărire salarială de la 50.000 de dolari la 100.000 era mult mai mică.

2. În ciuda îmbunătățirilor materiale, fericirea este uniformă de-a lungul timpului – venitul relativ ar putea fi mai important decât câștigurile de venit absolut.

3. Starea de bine era mai întâlnită în rândul femeilor, a oamenilor căsătoriți, cu educație superioară și a celor ai căror părinți nu au divorțat.

4. Fericirea femeilor era în scădere, posibil din pricina faptului că au obținut o egalitate mai mare pe piața muncii.

5. Negrii erau mai nefericiți în Statele Unite decât albii, dar satisfacția lor de viață era în creștere.

6. Calculele indicau că „compensația" pentru șomaj ar fi de 60.000 de dolari pe an. „Compensația" pentru faptul că cineva este de culoare ar fi de 30.000 pe an, iar pentru o persoană văduvă sau separată, de 100.000 pe an.

Exista un joc pe care obișnuia Lewis să-l joace cu el însuși, după ce i se născuseră copiii, când se simțea atât de ridicol de norocos încât, cu siguranță, avea să-l lovească tragedia. Stătea în pat și se forța să aleagă ce ar fi dispus să piardă mai întâi: căsnicia lui, slujba lui, pe unul din copii. Se întreba cât putea să îndure un bărbat înainte să fie redus la zero.

Închise fereastra cu datele și rămase cu privirea pironită pe ecranul computerului. Era o fotografie pe care le-o făcuse copiilor când aveau opt și zece ani, la o grădină zoologică din Connecticut. Joey îl luase pe fratele lui în cârcă, și rânjeau amândoi, cu un apus rozaliu în fundal. Câteva clipe mai târziu, o căprioară (o căprioară care luase *steroizi,* spusese Lacy) îl lovise pe Joey și amândoi copiii căzuseră

grămadă și se puseseră pe plâns… dar nu așa îi plăcea lui Lewis să-și amintească episodul.

Fericirea nu era doar ceea ce comunicai; era, de asemenea, ceea ce alegeai să-ți amintești. Mai catalogase și o altă descoperire: fericirea avea formă de U. Oamenii erau cel mai fericiți când erau foarte tineri și foarte bătrâni. Partea cea mai grea venea, în general, când ajungeai pe la patruzeci de ani.

Sau, cu alte cuvinte, se gândi Lewis cu ușurare, mai rău de atât nu se putea.

Deși Josie lua zece la matematică și îi plăcea materia, era singura la care trebuia să se chinuie ca să obțină nota asta. Nu se descurca ușor cu cifrele, deși putea să poarte o dezbatere logică și să scrie un eseu cu cea mai mare ușurință. Din punctul ăsta de vedere, presupunea ea, semăna cu mama ei.

Sau poate cu tatăl.

Domnul McCabe, profesorul lor de matematică, se plimba printre bănci, lovind cu o minge de tenis în tavan și cântând propria variantă a cântecului *American Pie* al lui Don Melean:

> *Bye, bye, what's the value of pi*
> *Gotta fidget with the digits*
> *Till this class has gone by…*
> *Them ninth graders were workin hard with a sigh*
> *Sayin, Mr. McCabe, come on, why?*
> *Oh Mr. McCabe, come on, why-y-y…*
> [17]

Josie șterse o coordonată din graficul de pe lucrarea pe care o avea în față.

— Nici măcar nu folosim pi, spuse un puști.

Profesorul se întoarse pe călcâie și aruncă mingea de tenis, care sări pe pupitrul elevului.

— Andrew, ce mă bucur că te-ai trezit la timp ca să observi asta.

— Asta se pune ca lucrare de control?

— Nu. Poate ar trebui să apar la televizor, cugetă domnul McCabe. O exista oare emisiunea *Vocea Matematicii*?

— Doamne, sper că nu, murmură Matt din banca din spatele lui Josie.

O bătu pe umăr și ea împinse lucrarea în colțul din stânga sus al băncii, pentru că știa că acolo vedea mai bine răspunsurile la tema lor.

Săptămâna asta învățau despre grafice. Pe lângă un trilion de teme în care trebuia să iei date și să le înghesui în grafice și diagrame, fiecare elev trebuia să creeze și să prezinte o diagramă pentru ceva apropiat lor sau ceva drag. Domnul McCabe lăsa zece minute la sfârșitul fiecărei ore pentru prezentarea asta. Ieri, Matt prezentase o diagramă cu vârstele jucătorilor de hochei din NHL, Liga Națională de Hochei. Josie, care-și prezenta lucrarea a doua zi, își interogase prietenii ca să afle dacă exista o corelație între numărul de ore pe care-l dedicai temelor și media notelor tale. Azi era rândul lui Peter Houghton. Îl văzuse cărându-și diagrama în școală, o bucată de hârtie cartonată făcută sul.

— Ia te uită, spuse domnul McCabe. Se pare că vorbeam despre plăcintă. Celălalt *fel,* vreau să zic.

Graficul lui Peter era o diagramă radială[18]. O colorase, iar etichete făcute pe computer identificau fiecare secțiune. Titlul care se vedea în partea de sus a diagramei era POPULARITATE.

— Când ești gata, Peter, spuse domnul McCabe.

Peter arăta de parcă ar fi fost pe punctul să leșine, dar, pe de altă parte, așa arăta Peter întotdeauna. De când se angajase Josie la centrul de fotocopiere, începuseră să vorbească din nou, însă – ca o regulă nescrisă – doar în afara școlii. Înăuntru lucrurile stăteau diferit: un acvariu în care tot ce spuneai și făceai era urmărit de toți ceilalți.

Când erau copii, Peter nu părea niciodată să observe că atrăgea atenția celorlalți prin felul lui de

a fi. Ca atunci când hotărâse să vorbească marțiană în timpul pauzelor, de exemplu. Josie presupunea că partea bună la chestia asta, dacă alegeai să o privești optimist, era că Peter nu încerca niciodată să fie ca toți ceilalți. Despre ea nu putea să spună același lucru.

Peter își drese glasul:

— Diagrama mea este despre statutul în școală. Mostra mea statistică am preluat-o de la cei douăzeci și patru de elevi din clasa asta. Puteți vedea aici – arătă spre una dintre secțiunile diagramei – că mai puțin de un sfert din întreaga clasă este constituit din elevii populari.

Șapte secțiuni erau colorate cu violet – culoarea popularității – pe fiecare dintre ele fiind notat numele unui coleg de clasă. Apăreau Matt și Drew. Câteva fete care mâncau la prânz cu Josie. Dar clovnul clasei făcea și el parte din acel grup, observă Josie, și puștiul nou care se transferase din Washington, D.C.

— Acolo sunt tocilarii, spuse Peter, iar Josie văzu numele copiilor inteligenți din clasă și al fetei care cânta la tubă în fanfară. Cel mai mare grup e cel format din copii pe care eu îi numesc normali. Și în jur de cinci la sută sunt proscrișii.

Toată lumea amuțise. Ăsta era unul dintre acele momente, realiză Josie, când aveau să fie chemați consilierii școlari ca să le ofere tuturor o doză sporită de toleranță față de diferențele dintre oameni. Vedea cum se încruntă sprâncenele domnului McCabe ca niște origami în timp ce se gândea cum să transforme prezentarea lui Peter într-un moment din care să tragă învățăminte; îi vedea pe Drew și pe Matt cum rânjeau unul la celălalt; și, mai mult decât orice, îl observa pe Peter, care era în lumea lui, inconștient de iadul care avea să se dezlănțuie.

Domnul McCabe își drese glasul:

— Știi ceva, Peter, poate noi doi ar trebui să…

Matt ridică brusc mâna.

— Domnule McCabe, am o întrebare.

— Matt…

— Nu, serios. Nu văd să citesc secțiunea aia mică de pe diagramă. Aia portocalie.

— A, spuse Peter. Ăsta e un pod. Știi tu, o persoană care se poate încadra în mai multe categorii sau care-și petrece timpul cu mai multe feluri de oameni. Ca Josie.

Se întoarse spre ea, însuflețit, iar Josie simți cum se întorc privirile tuturor asupra ei – ca o ploaie de săgeți. Se făcu mică în bancă, închizându-se ca un trandafir pe timp de noapte, lăsându-și părul să-i cadă pe față. Dacă se gândea bine, era obișnuită ca lumea să se uite la ea – era de așteptat dacă mergea peste tot cu Courtney –, dar să te privească pentru că voiau să fie ca tine și să te privească pentru că ghinionul tău îi făcea să se simtă mai bine erau două lucruri cu totul și cu totul diferite.

În cel mai bun caz, colegii aveau să-și aducă aminte că, pe vremuri, Josie obișnuia să-și petreacă timpul cu Peter. Sau aveau să presupună că Peter se îndrăgostise de ea, ceea ce era *oribil,* și aveau să o tot tachineze din cauza asta. Un murmur străbătu clasa precum un șoc electric. „Ciudățenie a naturii”, șopti cineva, iar Josie se rugă, se rugă din tot sufletul să nu se fi referit la ea.

Și, pentru că exista un Dumnezeu, sună de ieșire.

— Deci, Josie, spuse Drew. Ești podul Tobin sau Golden Gate?

Josie încercă să-și îndese cărțile în rucsac, dar îi căzură pe podea.

— Podul Londrei, râse pe înfundate John Eberhard. Uite, se prăbușește.

Deja, până acum, sigur cineva de la ora de matematică spusese cuiva pe hol ce se întâmplase. Josie avea să audă râsete în urma ei, precum coada unui zmeu, întreaga zi – poate chiar mai mult de atât.

Îți dădu seama că cineva încerca să o ajute cu cărțile, apoi – o fracțiune de secundă mai târziu – că acel cineva era Peter.

— Lasă-mă, spuse Josie, ridicând o mână, un câmp de forță care-l opri brusc pe Peter. Nici să nu mai vorbești cu mine, ai înțeles?

Pe coridor, dădu colț după colț, la întâmplare, până ce găsi micul culoar care ducea la atelierul de tâmplărie. Josie fusese atât de naivă, gândindu-se că, odată ce făcea parte din gașca celor populari, era protejată. Dar cercul lor exista doar pentru că cineva trăsese o linie în nisip, ca restul lumii să rămână pe *dinafară;* iar acea linie se schimba constant. Te puteai trezi dintr-odată, fără să ai vreo vină, de partea greșită a liniei.

Ceea ce Peter nu cuprinsese în diagramă era cât de fragilă poate fi popularitatea. Și aici era partea ironică; ea nu era deloc un pod; trecuse cu totul de partea cealaltă și devenise parte din acel grup. Îi exclusese pe alții din viața ei ca să ajungă acolo unde-și dorea cu ardoare. De ce-ar fi primit-o înapoi copiii ăia?

— Hei!

La auzul vocii lui Matt, Josie trase puternic aer în piept.

— Nu sunt prietenă cu el, ca să știi.

— Păi, de fapt, chiar are dreptate în privința ta.

Josie îl privi, clipind. Văzuse cu ochii ei cruzimea de care era capabil Matt – cum îi lovise cu elastice pe elevii străini care nu cunoșteau suficient limba ca să-l poată pâri profesorilor; cum o numise pe o fată supraponderală Cutremurul Umblător; cum ascunsese manualul de matematică al unui puști timid ca să-l vadă cum se dă de ceasul morții, crezând că-l pierduse. Atunci fusese amuzant, pentru că nu o viza pe Josie.

Dar să fie ea cea umilită de el era ca o palmă peste față. Se înșelase crezând că, dacă își petrecea timpul cu gașca potrivită, acest lucru îi garanta imunitatea, se dovedea a fi o glumă. Te doborau

oricum, atâta vreme cât asta îi făcea pe ei să pară mai amuzanți, mai șmecheri, mai diferiți de tine.

Cel mai tare o durea să-l vadă pe Matt cu rânjetul acela pe față, de parcă ar fi crezut de la bun început că ea era o fraieră, pentru că-l considerase prieten. De fapt, dacă era sinceră, uneori își dorise să fie mai mult decât atât: când o șuviță de păr îi cădea peste ochi și un zâmbet îi lumina fața, ea abia dacă mai putea vorbi. Dar Matt avea efectul ăsta asupra tuturor – chiar și asupra lui Courtney, care ieșise cu el în clasa a șasea timp de două săptămâni.

— N-am crezut niciodată că ar merita să ascult ceva ce zice poponarul ăla, dar podurile te duc dintr-un loc în altul, spuse Matt. Și asta mi-ai făcut tu mie.

Îi luă mâna lui Josie și o apăsă pe pieptul lui.

Inima îi bătea atât de tare, încât o simțea, de parcă posibilitatea ar fi fost ceva ce ți-ar fi încăput în palmă. Josie ridică privirea spre el, ținându-și ochii larg deschiși în timp ce el se apleca să o sărute, ca să nu rateze niciun moment uimitor. Josie simțea gustul căldurii lui, ca o bomboană cu scorțișoară, genul acela care-ți arde limba.

În cele din urmă, când își aminti că trebuia să respire, se desprinse de Matt. Nu mai fusese niciodată atât de conștientă de fiecare milimetru al pielii sale; chiar și cele care erau ascunse de straturile de tricouri și de pulover prinseseră viață.

— Doamne, spuse Matt, dându-se înapoi.

Ea intră în panică. Poate că Matt își amintise că săruta o fată care cu doar cinci minute mai devreme fusese un adevărat paria. Sau poate făcuse ea ceva greșit în timpul sărutului. Nu era ca și când ar fi existat un manual pe care să-l citești ca să știi cum să săruți bine.

— Presupun că nu sunt foarte bună la asta, bâigui Josie.

Matt ridică din sprâncene.

— Dacă devii mai bună… s-ar putea să mă omori.

Josie simți cum se aprinde un zâmbet în ea, precum flacăra unei lumânări.

— Chiar?

El încuviință din cap.

— A fost primul meu sărut, recunoscu ea.

Când Matt îi atinse buza de jos cu degetul, Josie simți asta peste tot – de la buricele degetelor până la gât, până la căldura dintre picioarele ei.

— Păi, zise el, n-o să fie și ultimul.

Alex era în baie, pregătindu-se, când intră Josie, căutând un aparat nou de ras.

— Ce-i aia? întrebase Josie, studiind fața lui Alex în oglindă, de parcă ar fi aparținut unei străine.

— Rimel?

— Da, bine, știu ce *e.* Mă refeream de ce te-ai dat cu el?

— Poate că simțeam nevoia să mă fardez puțin.

Josie se lăsă în jos, pe marginea căzii, zâmbind.

— Mda, și poate că eu sunt regina Angliei. Ce e… o nouă poză pentru vreo revistă de drept?

Dintr-odată, ridică o sprânceană.

— Doar nu te duci la… gen, întâlnire?

— Nu e gen, întâlnire, spuse Alex, aplicându-și fard de obraz. E o întâlnire pe bune.

— O, Doamne. Zi-mi ceva despre el.

— Nu știu nimic. Mi-a aranjat-o Liz.

— Liz, femeia de serviciu?

— E îngrijitoare, spuse Alex.

— Mă rog. Trebuie să-ți fi spus ceva despre tipul ăsta.

Josie ezită.

— E un *tip,* nu?

— Josie!

— Păi, a trecut atâta timp. Ultima întâlnire de-a ta de care îmi amintesc a fost cu bărbatul ăla care nu voia să mănânce nimic verde.

— Nu asta era problema, spuse Alex. Problema era că nu mă lăsa *pe mine* să mănânc nimic verde.

Josie se ridică și întinse mâna după un ruj.

— Culoarea asta îți vine bine, spuse ea, și trecu tubul peste buzele lui Alex.

Alex și Josie erau de aceeași înălțime; uitându-se în ochii fiicei sale, Alex vedea o mică reflexie a ei. Se întrebă de ce nu mai făcuse niciodată asta cu Josie: să stea cu ea în baie și să se joace cu fard de ochi, să-i vopsească unghiile de la picioare, să-i onduleze părul. Erau amintiri pe care păreau să le aibă orice mamă și fiică; abia acum își dădu seama Alex că ei i-ar fi revenit sarcina de a le crea.

— Poftim, spuse Josie, întorcând-o pe Alex ca să se vadă în oglindă. Ce părere ai?

Alex se holba, dar nu la ea însăși. Peste umărul ei era Josie – și, pentru prima oară, Alex se văzu pe ea în fiica ei. Nu era atât forma feței, cât strălucirea ei; nu culoarea ochilor, ci visul surprins ca un fum în ei. Nu exista cantitate de machiaj scump care să o poate face să arate cum arăta Josie acum; era pur și simplu efectul pe care îl avea dragostea.

Puteai să fii geloasă pe propriul copil?

— Ei bine, spuse Josie, bătând-o pe Alex pe umăr. Eu *una* te-aș invita și la a doua întâlnire.

Se auzi soneria.

— Nici măcar nu m-am îmbrăcat, spuse Alex, intrând în panică.

— Îl țin eu de vorbă.

Josie se grăbi să coboare scările; în timp ce Alex se strecura într-o rochie neagră și-și punea pantofii cu toc, auzea cum se încingea conversația.

Joe Urquhardt era un bancher canadian care fusese coleg de cameră cu vărul lui Liz în Toronto. Era un tip drăguț, o asigurase ea. Alex întrebase de ce, dacă era așa de drăguț, era încă singur.

„Tu cum ai răspunde la întrebarea asta?” o întrebase Liz, iar Alex trebuise să se gândească o clipă.

„Eu nu sunt așa drăguță”, spusese ea.

Fu surprinsă să descopere că Joe nu era nici mic de statură ca un trol, că avea un păr bogat, șaten și ondulat, care nu părea lipit de cap cu bandă adezivă, și că, pe deasupra, mai avea și toți dinții. Fluieră când o văzu pe Alex.

— Liniște în sală, spuse el. Numai la mine în pantaloni, nu.

Lui Alex îi îngheță zâmbetul pe față.

— Mă scuzi un moment? spuse ea, și o târî pe Josie în bucătărie.

— Ia-mă, Doamne!

— Mda, a fost cam groaznic. Dar cel puțin mănâncă legume verzi. L-am întrebat.

— Ce-ar fi să mergem și să-i spunem că mi s-a făcut foarte rău? spuse Alex. După aia putem să comandăm ceva de mâncare. Să închiriem un film sau ceva de genul ăsta.

Lui Josie îi pieri zâmbetul.

— Dar am deja planuri, mamă, spuse ea, uitându-se pe ușă spre locul în care aștepta Joe. Aș putea să-i spun lui Matt că…

— Nu, nu, zise Alex, forțându-se să zâmbească. Măcar *una* dintre noi ar trebui să se distreze în seara asta.

Intră în bucătărie și-l găsi pe Joe uitându-se la un sfeșnic, analizându-i baza.

— Îmi pare rău, dar a apărut ceva.

El o sorbea din priviri.

— Vreau să spun că nu mai pot să ies în seara asta. E vorba de un caz, minți ea. Trebuie să mă întorc la tribunal.

Poate că faptul că era canadian îl împiedică pe Joe să înțeleagă cât de improbabil era să fie Curtea în sesiune într-o seară de sâmbătă.

— Ah, spuse el. Departe de mine să pun bețe în roate justiției. Rămâne pe altă dată?

Alex încuviință din cap, conducându-l afară. Își dădu jos pantofii cu toc și urcă la etaj să se schimbe în cele mai uzate haine de casă. Avea să mănânce ciocolată la cină; avea să se uite la filme

lacrimogene până se sătura de plâns. În timp ce își făcea de lucru prin baie, auzea dușul mergând – Josie se pregătea pentru întâlnirea ei.

Pentru o clipă, Alex rămase cu mâna pe cadrul ușii, întrebându-se dacă fiica ei ar accepta să o ajute să-și aplice machiajul, dacă s-ar oferi să-i aranjeze părul – așa cum făcuse Josie cu ea. Dar pentru Josie asta era ceva firesc – își petrecuse întreaga viața mulțumindu-se cu fărâme din timpul lui Alex, când Alex se pregătea pentru altceva. Cumva, Alex presupusese că timpul era infinit, că Josie avea să fie acolo, așteptând-o. Nu bănuise niciodată că avea să fie și ea lăsată în urmă cândva.

Într-un final, Alex se îndepărtă de ușa băii fără să mai ciocăne, temându-se prea tare că avea să o audă pe Josie spunând că nu avea nevoie de ajutorul ei.

Singurul lucru care o salvase pe Josie de la distrugerea completă a reputației după prezentarea lui Peter de la ora de matematică a fost proclamarea simultană a ei ca iubită a lui Matt Royston. Spre deosebire de majoritatea puștilor de-a zecea care se cuplau ocazional – se combinau la petreceri, erau prieteni cu beneficii –, ea și Matt erau *împreună.* Matt o conducea la clasă și deseori o lăsa în fața ușii cu un sărut la care erau toți martori. Oricine ar fi fost suficient de prost să pomenească numele lui Peter Houghton în legătură cu Josie trebuia să-i dea lui socoteală.

De fapt, toată lumea, în afară de Peter. La muncă, părea incapabil să sesizeze semnalele transmise de Josie, care se întorcea cu spatele când intra el în încăpere și-l ignora când îi punea o întrebare. În cele din urmă, într-o după-amiază, o încolțise în depozit.

— De ce te porți așa? o întrebă el.

— Pentru că atunci când m-am purtat frumos cu tine, ai crezut că suntem prieteni.

— Dar suntem prieteni, îi răspunse el.

Josie se întoarse cu fața spre el.

— Nu *tu* hotărăști asta, zise ea.

Într-o după-amiază, la serviciu, când Josie ieși în spate să ducă gunoiul, Peter era deja acolo. Era în pauza de un sfert de oră; de obicei se ducea vizavi să-și cumpere un suc de mere, dar astăzi stătea sprijinit de tomberon.

— Dă-te la o parte, spuse ea, ridicând pungile de gunoi și aruncându-le înăuntru.

De cum loviră fundul pubelei, ieși o ploaie de scântei. Aproape imediat, flăcările cuprinseră cartoanele îngrămădite înăuntru; focul duduia în containerul din metal.

— Peter, dă-te jos de-acolo, strigă Josie.

Peter nu se clinti. Flăcările dansau în dreptul feței lui, căldura îi distorsiona trăsăturile.

— Peter, în clipa asta!

Ridică mâna și-l apucă de braț, tocmai când ceva – toner? ulei? – explodă în interiorul pubelei.

— Trebuie să sunăm după ajutor, strigă Josie și se chinui să se ridice în picioare.

Pompierii veniră în câteva minute, pulverizând niște chimicale toxice în pubelă. Josie îi trimise un mesaj prin pager domnului Cargrew, care era pe terenul de golf.

— Slavă Domnului că sunteți bine amândoi, le-a spus el.

— Josie m-a salvat, îi spuse Peter.

În timp ce domnul Cargrew vorbea cu pompierii, ea intră din nou în centrul de copiere urmată de Peter.

— Știam eu că o să mă salvezi, spuse Peter. De-asta am făcut-o.

— Ce-ai făcut?

Dar nu era nevoie ca Peter să răspundă, pentru că Josie știa deja de ce stătuse Peter lângă pubelă când ar fi trebuit să fie în pauza de prânz. Știa că el aruncase chibritul, în clipa în care o auzise ieșind pe ușa din spate cu pungile de gunoi.

Chiar când îl trăgea deoparte pe domnul Cargrew, Josie își spuse în sinea ei că făcea ce-ar fi făcut orice angajat responsabil în locul ei: îi spunea șefului că un angajat încercase să-i distrugă proprietatea. Nu recunoscu că era speriată de ce-i spusese Peter, de adevărul din vorbele lui. Și se prefăcu că nu simte focul acela din pieptul ei – o versiune mai mică a celui provocat de Peter – pe care-l identifică, pentru prima oară în viața ei, ca răzbunare.

Când domnul Cargrew îl concedie pe Peter, Josie nu ascultă conversația. Îi simți privirea – fierbinte, acuzatoare – în timp ce pleca, concentrându-și în schimb atenția pe sarcina pe care o avea de făcut, o comandă de la o bancă din oraș. În timp ce privea foile care ieșeau din aparat, se gândea cât de ciudat era să măsori succesul prin cât de mult semăna un produs cu cel dinaintea lui.

După școală, Josie îl aștepta pe Matt pe terenul de sport. Obișnuia să se strecoare prin spatele ei, iar ea se prefăcea că nu observase că vine, până când nu o săruta. Îi vedea și lumea, iar Josie adora asta. Într-un fel, își considera statutul un soi de identitate secretă: acum, dacă lua 10 pe linie sau dacă *chiar* citea de plăcere, lumea n-o mai considera ciudată, pentru că atunci când o priveau, remarcau mai întâi popularitatea ei. Semăna într-un fel, își imagina ea, cu ceea ce simțea mama ei oriunde mergea: când erai judecătoare, nimic altceva nu mai conta cu adevărat.

Uneori, avea coșmaruri în care Matt își dădea seama că era o impostoare – că nu era frumoasă; nu era cool; nu era cineva demn de admirat.

„Ce-o fi fost în capul nostru?” își închipuia că spuneau prietenele ei, și poate că tocmai din acest motiv îi era atât de greu să le considere prietene.

Ea și cu Matt aveau planuri pentru weekendul acela – planuri importante, pe care cu greu se abținea să nu le împărtășească și altcuiva. În timp ce stătea pe treptele din piatră ce duceau spre

terenul de sport, așteptându-l, simți că o bate cineva pe umăr.

— Ai întârziat, îl acuză ea, zâmbind, dar când se întoarse, dădu cu ochii de Peter.

Arăta la fel de șocat pe cât se simțea și ea, deși el era cel care o căutase. În lunile care urmaseră după incidentul în care Peter fusese concediat de la centrul de fotocopiere din vina lui Josie, ea se străduise din răsputeri să evite orice contact cu el – lucru deloc ușor, dat fiind că aveau oră de matematică împreună în fiecare zi și treceau unul pe lângă altul pe hol de nenumărate ori. Josie avea întotdeauna grijă să fie cu nasul într-o carte sau să pară complet absorbită de o conversație.

— Josie, zise el, putem să vorbim un minut?

Elevii ieșeau în valuri din școală; le simțea privirile asupra ei, biciuind-o. Se uitau la ea pentru că era ea sau pentru că era cu Peter?

— Nu, spuse ea pe un ton rece.

— Ideea e că… am nevoie ca domnul Cargrew să-mi dea slujba înapoi. Știu că ce-am făcut a fost o greșeală. M-am gândit că poate – poate dacă-i spui tu… Se opri. Pe tine te place, spuse Peter.

Josie ar fi vrut să-i spună să plece; să-i spună că nu mai voia să lucreze cu el, darămite să mai poarte o conversație cu el. Dar ceva se întâmplase în timpul acelor luni de când dăduse Peter foc tomberonului. Răzbunarea pe care credea că o merita, după elegia lui pentru Josie de la ora de matematică, o ardea în piept de fiecare dată când se gândea la asta. Iar Josie începuse să se întrebe dacă Peter nu ajunsese la ideile astea greșite în privința lor nu pentru că ar fi fost nebun, ci pentru că asta îl făcuse ea să creadă. La urma urmei, când nu era nimeni în centrul de fotocopiere, vorbiseră unul cu celălalt, se amuzaseră. Era un tip OK – doar că unul cu care nu prea voia să fie asociată în public. Dar faptul că gândea asta despre el nu era același lucru cu a face ceva în privința asta, nu? Ea nu era precum Drew, Matt și John, care-l

înghionteau pe Peter în perete când treceau pe lângă el pe hol sau îi furau pachetul cu masa de prânz și îl aruncau de la unul la altul, până se rupea hârtia, iar conținutul se vărsa pe podea, nu?

Nu voia să vorbească cu domnul Cargrew. Nu voia ca Peter să creadă că voia să fie prietenă cu el, și nici măcar o simplă cunoștință.

Dar nu voia să fie nici ca Matt, ale cărui comentarii către Peter îi întorceau uneori stomacul pe dos.

Peter era în fața ei, așteptând un răspuns. În clipa următoare, nu mai era. Se rostogoli pe treptele din piatră, cu Matt deasupra lui.

— Pleacă de lângă prietena mea, poponarule, spuse Matt. Du-te și găsește-ți un băiețel cu care să te joci.

Peter aterizase cu fața în jos pe ciment. Când își săltă capul, se vedea că buza îi sângera. Se uită mai întâi la Josie și, spre surprinderea ei, nu părea supărat și nici măcar furios – doar obosit, obosit la culme.

— Matt, spuse Peter, ridicându-se în genunchi. O ai mare?

— Ai *vrea* tu să știi, zise Matt.

— Nu neapărat.

Peter se ridică în picioare, clătinându-se.

— Mă întrebam doar dacă e suficient de mare ca să ți-o sugi.

Josie simți cum se schimbă ceva în atmosferă înainte ca Matt să se arunce asupra lui Peter ca un uragan, pocnindu-l în față, trântindu-l la pământ.

— Îți place asta, nu-i așa? scuipă Matt în timp ce-l imobiliza pe Peter.

Peter scutură din cap, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji, lăsându-i urme în sânge.

— Dă-te… de pe mine.

— Pun pariu că nu vrei să mă dau, zise Matt batjocoritor.

Deja se adunase lumea. Josie se uita în jur, speriată, după vreun profesor, dar orele se

terminaseră și nu mai era niciunul prin preajmă.

— Oprește-te, strigă ea, văzând că Peter se târăște să scape și că Matt se duce după el. Matt, oprește-te odată.

Matt îi mai dădu lui Peter un pumn și se ridică în picioare, lăsându-l chircit pe o parte.

— Ai dreptate. De ce să-mi pierd timpul, spuse Matt și începu să se îndepărteze, așteptând-o pe Josie să-și reia locul lângă el.

Se îndreptau spre mașina lui. Josie știa că aveau să treacă prin oraș și să bea o cafea înainte să o ducă acasă. Acolo, Josie avea să se concentreze la tema ei până când devenea imposibil să ignore faptul că Matt îi masa umerii sau o săruta pe gât, și apoi aveau să se sărute până ce o auzeau pe mama ei trăgând mașina în garaj.

Matt încă nu-și eliberase toată furia; își ținea pumnii strânși de-o parte și de alta a corpului. Josie îl apucă de unul, i-l desfăcu și-și strecură degetele printre degetele lui.

— Pot să spun ceva fără să te înfurii? întrebă ea.

Era o întrebare retorică, o știa și ea: Matt era deja furios. Era reversul acelei pasiuni care o făcea să se simtă de parcă ar fi fost străbătută de electricitate – doar că îndreptată, negativ, către cineva slab.

Când nu-i răspunse, Josie îi dădu înainte.

— Nu pricep de ce te iei de Peter Houghton.

— Poponarul ăla a început, o contrazise Matt. Ai auzit ce-a zis.

— Păi, da, spuse Josie. După ce l-ai împins pe trepte.

Matt se opri din mers.

— De când ai devenit *tu* îngerul lui păzitor?

O privea într-un fel care o duru. Josie se cutremură.

— N-am devenit, zise ea repede și trase aer în piept. Pur și simplu… pur și simplu nu-mi place cum te porți cu cei care nu sunt ca noi, bine? Doar

pentru că nu vrei să-ți petreci timpul cu fraierii ăia nu înseamnă că tre' să-i și torturezi, nu?

— Ba asta înseamnă, zise Matt. Pentru că, dacă nu există un *ei,* nu poate exista un *noi.* Își mijii ochii. Tu ar trebui să știi asta mai bine decât oricine.

Josie se simți ca paralizată. Nu știa dacă Matt se referea la mica diagramă a lui Peter de la ora de matematică sau, și mai rău, la trecutul ei ca prietenă a lui Peter în clasele mici – dar nici nu voia să afle. La urma urmei, asta era cea mai mare teamă a ei: că gașca asta cool avea să-și dea seama că ea nu avea ce căuta între ei.

N-avea să-i spună domnului Cargrew ce-o rugase Peter. Nici n-avea să-l mai bage vreodată în seamă dacă o aborda. Și nici nu avea să se mai mintă singură, prefăcându-se că nu era la fel de groaznică precum Matt când își bătea joc de Peter sau îl bătea. Făceai ce trebuia să faci ca să-ți consolidezi locul în ierarhie. Și cea mai bună cale de a te menține în vârf era să calci peste alții ca să ajungi acolo.

— Deci, zise Matt, vii cu mine?

Josie se întrebă dacă Peter mai plângea. Dacă avea nasul rupt. Dacă asta avea să fie tot.

— Da, spuse ea și îl urmă pe Matt fără să se uite în urmă.

Lincoln, Massachusetts, era o suburbie a Bostonului. Pe vremuri fusese teren cultivat, iar acum era un amestec de case masive cu valori imobiliare ridicol de mari. Josie privea pe fereastră la peisajul în care ar fi putut să fi crescut și ea, în circumstanțe diferite: zidurile din piatră care șerpuiau în jurul proprietăților, plăcuțele cu „monument istoric" de pe casele care aveau aproape două sute de ani, micul stand cu înghețată care mirosea a lapte proaspăt. Se întrebă dacă Logan Rourke avea să sugereze să meargă împreună cu mașina până la Dairy Joy și să

mănânce o înghețată. Poate că avea să se ducă la tejghea și să comande înghețată cu aromă de vanilie și nuci pecan fără să fie nevoie să o mai întrebe care era aroma ei preferată; poate așa își făcea instinctul patern simțită prezența.

Matt conducea alene, cu încheietura lipită de volan. La doar șaisprezece ani, avea deja permis de conducere și era mai mult decât dispus să meargă oriunde – să cumpere lapte pentru mama lui, să ducă hainele la curățătorie, să o conducă pe Josie acasă după ore. Pentru el, nu destinația era importantă, ci călătoria – și tocmai de aceea îl rugase Josie să o ducă să-și vadă tatăl.

Și, oricum, nu era ca și când avea o alternativă. Doar nu putea să o roage pe mama ei să o ducă, dat fiind că ea nici măcar nu știa că Josie îl căutase pe Logan Rourke. Probabil că ar fi reușit să găsească un autobuz care să o ducă până în Boston, dar să ajungă la o casă din suburbii era mai complicat decât atât. Așa că până la urmă se hotărâse să-i spună lui Matt adevărul – că nu-și cunoscuse niciodată tatăl și că-l găsise într-un ziar, întrucât candida pentru o funcție publică.

Aleea din fața casei lui Logan Rourke nu era atât de grandioasă precum celelalte pe lângă care trecuseră, dar era impecabilă. Peluza fusese tunsă la un centimetru lungime; o puzderie de flori sălbatice își lungeau gâturile în jurul bazei din fier a cutiei poștale. Iar de ramura unui copac atârna numărul casei: 59.

Josie simți cum i se ridică părul pe ceafă. Când făcuse parte anul trecut din echipa de hochei pe iarbă, acesta fusese numărul de pe tricoul ei.

Era un *semn.*

Matt trase mașina pe aleea din fața casei. Erau acolo două mașini – un Lexus și un Jeep – și o mașină de pompieri de jucărie. Josie nu putea să-și dezlipească ochii de pe ea. Cumva, nu-și imaginase niciodată că Logan Rourke ar fi putut să mai aibă *alți* copii.

— Vrei să vin cu tine? o întrebă Matt.

Josie scutură din cap.

— Sunt bine.

În timp ce se îndrepta spre ușa de la intrare, începu să se întrebe ce Dumnezeu fusese în capul ei. Doar nu puteai să-ți faci pur și simplu apariția acasă la cineva care mai era și figură publică, nu-i așa? Cu siguranță, trebuia să aibă un om din Serviciul Secret sau ceva de genul acesta; un câine de pază.

Parcă la sugestia ei, se auzi lătratul unui câine. Josie se întoarse în direcția sunetului și descoperi un mic cățel Yorkie cu o fundiță roz pe cap care se îndrepta țintă spre picioarele ei.

Ușa din față se deschise.

— Titania, lasă-i poștașului toate… Logan Rourke se opri din vorbit când o observă pe Josie în fața lui. Tu nu ești poștașul.

Era mai înalt decât își imaginase și arăta exact cum îl văzuse în *Globe* – păr alb, nas acvilin, bine făcut. Dar ochii lui erau de aceeași culoare ca ai ei, atât de sclipitori, încât Josie nu putea să-și ia ochii de la ei. Se întrebă dacă așa îi venise de hac și mamei sale.

— Ești fata lui Alex, spuse el.

— Da, și a ta.

Prin ușa întredeschisă, Josie auzi țipătul subțire al unui copil încă ametit și încântat că fusese fugărit. Și o voce de femeie:

— Logan, cine e?

El se întinse și închise ușa, ca Josie să nu mai poată trage cu ochiul în viața lui. Părea incredibil de stânjenit, deși, ca să fie sinceră, Josie își imaginase că era destul de neplăcut să fii confruntat de fiica pe care ai abandonat-o înainte de a se naște.

— Ce faci aici?

Nu era evident?

— Voiam să te cunosc. M-am gândit că poate vrei și tu să mă cunoști.

El trase adânc aer în piept.

— Chiar nu e momentul potrivit.

Josie se uită înapoi pe alee, unde parcase Matt.

— Pot să aștept.

— Uite ce e… problema e… Candidez într-o funcție publică. În clipa asta e o complicație pe care nu mi-o permit.

Josie se poticni de acest cuvânt. Asta era ea? O „complicație”?

Îl urmări pe Logan Rourice cum își scoate portofelul și scoate trei bancnote de câte o sută de dolari din teancul de bani.

— Poftim, spuse el, îndesându-i-le în mână. E suficient?

Josie încercă să respire, dar cineva îi înfipsese o țepușă în inimă, își dădu seama că încerca să o cumpere cu banii ăștia, că propriul tată crezuse că venise aici ca să-l șantajeze.

— După alegeri poate putem să luăm prânzul împreună, spuse el.

Simți bancnotele proaspete din palma ei, genul de bani abia intrați în circulație. Josie își aminti brusc o scenă de când era mică și o însoțise pe mama ei la bancă: Alex o lăsase pe ea să numere bancnotele de douăzeci de dolari ca să se asigure că casiera îi dăduse suma corectă; își aminti că bancnotele proaspete miroseau întotdeauna a cerneală și a noroc.

Logan Rourice nu era tatăl ei, nu mai mult decât bărbatul care le luase monedele pentru taxa de autostradă sau oricare alt străin. Puteai să ai același ADN cu cineva și totuși să nu ai nimic în comun cu el.

Josie își dădu seama, dintr-odată, că învățase deja lecția asta de la mama ei.

— Păi, atunci, spuse Logan Rourke și începu să se întoarcă din nou spre ușă.

Ezită cu mâna pe clanță.

— Nu știu… nu știu cum te cheamă.

Josie înghiți în sec.

— Margaret, spuse ea, ca să fie o minciună la fel de mare pentru el pe cât fusese și el pentru ea.

— Margaret, atunci, spuse el, apoi se strecură înapoi în casă.

În drum spre mașină, Josie își deschide degetele ca o floare. Se uită cum cad bancnotele pe pământ, lângă o plantă căreia părea să-i meargă bine, la fel ca la tot de pe acolo.

Sincer, ideea pentru joc îi venise lui Peter în timp ce dormea. Mai crease și înainte jocuri pe computer – copii după Pong, curse de mașini și chiar și un scenariu științifico-fantastic care îți permitea să te joci online cu cineva dintr-o altă țară dacă vă logați pe site dar asta era cea mai tare idee la care se gândise până atunci. Îi venise pentru că, după unul dintre meciurile de fotbal ale lui Joey, se opriseră să mănânce la un local unde serveau pizza, unde Peter mâncase prea multă pizza cu chiftele și cârnați și se holbase la un joc numit VÂNĂTOAREA DE CERBI. Introduci moneda și tragi cu o pușcă în cerbii care-și scot capetele de după copaci; dacă ochești o căprioară, ai pierdut.

În noaptea aceea, Peter visase că vâna cu tatăl lui, dar, în loc să vâneze cerbi, erau în căutare de oameni adevărați.

Se trezise transpirat, cu crampe la mâini, de parcă ar fi ținut o pușcă.

Nu i-ar fi fost deloc greu să creeze avataruri – personaje pe computer.

Mai cochetase cu asta, și chiar dacă nuanța tenului nu-i ieșea bine, iar grafica nu era perfectă, știa cum să creeze diferențe între rase și culoarea părului și să construiască ceva folosind limbajul de programare. Ar fi destul de tare să facă un joc în care prada este umană.

Dar jocurile de război erau deja răsuflate, și chiar și cele cu găști, mulțumită Grand Theft Auto. Îi trebuia un personaj negativ nou, își dădu seama Peter, unul pe care și alții ar vrea să-l răpună cu

gloanțe. Asta era bucuria unui joc video: să vezi cum își primește pedeapsa cineva care o merită.

Încercă să se gândească la alte microcosmosuri ale universului care ar putea fi terenuri de luptă: invazii extraterestre, schimburi de focuri din Vestul Sălbatic, misiuni de spionaj. Apoi Peter se gândi la linia frontului pe care o înfrunta zi de zi.

Dar dacă lua prada… și-i făcea pe *ei* vânătorii?

Peter se ridică din pat și se așeză la birou, scoțând din sertar albumul lui de an din clasa a opta, unde îl exilase cu câteva luni în urmă. Crease un joc pe computer numit *Răzbunarea tocilarilor*, dar îl modernizase pentru secolul douăzeci și unu. O lume fantastică în care balanța puterii era dată peste cap, unde victima avea în cele din urmă ocazia să-i bată pe tirani.

Luă un marker și începu să se uite prin albumul de an, încercuind portrete.

Drew Girard.

Matt Royston.

John Eberhard.

Peter dădu pagina și se opri pentru o clipă. Apoi încercui și chipul lui Josie Cormier.

— Putem să ne oprim aici? întrebă Josie, când simți că nu mai era în stare să mai petreacă încă un minut în mașină prefăcându-se că întâlnirea cu tatăl ei mersese bine.

Matt nici nu oprise bine când ea deschise portiera și o luă la goană prin iarba înaltă spre pădurea de la marginea drumului. Se afundă în covorul de ace de pin și începu să plângă. La ce se așteptase cu adevărat nu putea să spună – doar că nu era asta. O acceptare necondiționată, poate. Sau cel puțin la o oarecare curiozitate.

— Josie? spuse Matt, venind în spatele ei. Ești bine?

Ea încercă să spună că da, dar era prea sătulă de minciuni. Simți mâna lui Matt care îi mângâia

părut, și asta nu o făcu decât să plângă mai tare; tandrețea o tăia ca un cuțit.

— L-a durut undeva de mine.

— Atunci, așa ar trebui să te doară și pe tine de el, îi răspunse Matt.

Josie înălță privirea spre el.

— Nu e așa de simplu.

El o ridică și o strânse în brațe.

— Of, Jo.

Matt era singurul care îi pusese vreodată o poreclă. Nu-și amintea ca mama ei să-i fi dat vreodată un nume simpatic, ca Dovlecel sau Buburuză, așa cum făceau alți părinți. Când Matt îi spunea Jo, asta îi amintea de *Fiicele doctorului March* și, deși era destul de sigură că Matt nu citise romanul lui Alcott, în secret îi plăcea să fie asociată cu un personaj atât de puternic și de sigur pe el.

— Ce prostie! Nici măcar nu știu de ce plâng. Doar că… Voiam să mă *placă.*

— Eu sunt nebun după tine, spuse Matt. Asta nu contează?

Se aplecă și o sărută, chiar pe urmele lăsate de lacrimi.

— Contează mult.

Simți cum alunecau buzele lui Matt de pe obrajii ei până pe gât și apoi spre locul acela din spatele urechii care o făcea să se topească. N-avea prea multă experiență, dar Matt plusa din ce în ce mai mult de fiecare dată când erau singuri. „Dacă n-ai fi atât de sexy, aș fi în stare să-mi țin mâinile departe de tine.” Chiar și asta era un afrodiziac pentru Josie. Ea? *Sexy?* Și – așa cum îi promitea Matt de fiecare dată – îi plăcea într-adevăr să-l lase să o atingă peste tot, să-l lase să o guste. Simțea fiecare creștere a intimității cu Matt ca o cădere de pe o stâncă – i se tăia respirația, simțea fluturi în stomac. Încă un pas, și ar fi zburat. Nici nu-i trecea prin minte, atunci când făcea pasul, că putea la fel de bine să cadă în gol.

Simțea cum își mișcă mâinile pe sub tricoul ei, cum își strecoară degetele pe sub dantela sutienului ei. Picioarele lor erau încolăcite; se freca de ea. Când Matt îi ridică tricoul, iar aerul răcoros o inundă, reveni la realitate.

— Nu putem să facem asta, șopti ea.

Dinții lui Matt îi zgâriară umărul.

— Suntem parcați pe marginea drumului.

El ridică spre ea o privire drogată, febrilă.

— Dar te vreau, spuse Matt, așa cum mai făcuse de zeci de ori.

De data asta totuși, ea ridică privirea.

„Te vreau."

Josie ar fi putut să-l oprească, dar își dădu seama că nu voia. Matt o dorea, iar în momentul acela, era ceea ce voia cel mai mult să audă.

Preț de o clipă, Matt rămase nemișcat, întrebându-se dacă faptul că nu-i îndepărtase mâinile însemna ce credea el că înseamnă. Josie auzi cum rupe prezervativul. „De cât timp îl purta oare la el?" Apoi își desfăcu blugii și-i ridică fusta, de parcă încă se aștepta ca ea să se răzgândească. Josie simți cum îi îndepărtează lenjeria, arsura degetului său împins înăuntrul ei. Asta nu semăna deloc cu ce făcuseră înainte, când atingerea lui îi lăsase o urmă pe piele ca o cometă; când o duruse să-i spună că ar trebui să se oprească.

Matt își schimbă poziția și se urcă din nou peste ea, doar că de data asta simți și mai multă arsură, și mai mult presiune.

— Au, se plânse ea, iar Matt ezită.

— Nu vreau să te doară, spuse el.

Ea întoarse capul.

— Fă-o și gata, spuse ea, iar Matt își împinse coapsele într-ale ei.

Era genul de durere care – chiar dacă se așteptase la ea – o făcu să țipe. Matt o interpretă drept pasiune.

— Știu, iubito, gemu el.

Îi simțea bătăile inimii, dar dinăuntru, iar când începu să se miște mai repede, zbătându-se ca un pește eliberat din cârlig pe doc, lui Josie îi veni să-l întrebe pe Matt dacă așa îl duruse și pe el când o făcuse pentru prima oară. Se întrebă dacă așa avea să doară mereu. Poate că durerea era prețul pe care îl plăteai pentru dragoste. Își întoarse fața spre Matt, lipindu-și-o de umărul lui și încercă să înțeleagă de ce, chiar și cu el înăuntrul ei, încă se simțea pustie pe dinăuntru.

— Peter, spuse doamna Sandringham la sfârșitul orei de engleză. Pot să vorbesc cu tine o clipă?

La auzul chemării profesoarei, Peter se ridică de pe scaun. Începu să se gândească la ce scuze să le servească părinților când avea să ajungă acasă fără o notă de trecere.

De fapt, chiar o plăcea pe doamna Sandringham. Să tot fi avut vreo treizeci de ani – încă puteai să te uiți la ea în timp ce perora despre gramatică și Shakespeare și să ți-o imaginezi nu cu multă vreme în urmă, stând gârbovită în bancă, așa, ca un elev normal, întrebându-se de ce trecea atât de greu timpul.

Peter așteptă să se elibereze clasa înainte să se apropie de catedră.

— Voiam să vorbesc cu tine despre eseul tău, spuse doamna Sandringham. Încă nu le-am corectat pe toate, dar am avut ocazia să mă uit peste al tău și…

— Pot să-l refac, îi scăpă lui Peter printre buze.

Doamna Sandringham ridică din sprâncene.

— Dar, Peter… voiam să-ți spun că îți dau zece.

Îi întinse eseul; Peter se holbă la nota mare și roșie de pe margine. Primiseră ca temă să scrie despre un eveniment semnificativ care le schimbase viața. Deși se întâmplase doar cu o săptămână în urmă, Peter scrisese despre cum fusese dat afară după ce dăduse foc tomberonului

de la serviciu. Nu pomenise deloc în el de Josie Cormier.

Doamna Sandringham încercuise o propoziție din concluzia lui: „Am învățat că poți să fii prins, așa că trebuie să te gândești bine înainte să acționezi”. Profesoara se întinse și-și puse mâna pe încheietura lui Peter.

— Chiar ai învățat ceva din incidentul ăsta, spuse ea și-i zâmbi. Eu aș avea oricând încredere în tine.

Peter încuviință din cap și luă lucrarea de pe catedră. Înotă cu ea în mână în marea de elevi de pe coridor. Își imagină ce avea să spună mama lui când ajungea acasă cu o lucrare cu un 10 mare și gras pe ea – dacă, măcar o dată în viață, făcea ceva la care toată lumea se aștepta de la Joey, nu de la Peter.

Dar asta însemna că ar fi trebuit să-i fi spus mamei lui despre incidentul cu tomberonul. Sau să recunoască într-un sfârșit că fusese concediat și că acum își petrecea orele de după școală la bibliotecă, și nu la centrul de fotocopiere.

Peter mototoli eseul și-l aruncă în primul coș de gunoi pe lângă care trecu.

De când Josie începuse să-și petreacă timpul liber aproape exclusiv cu Matt, Maddie Shaw ajunsese să alunece pe nesimțite în postura de mână dreaptă a lui Courtney. Într-un fel, rolul i se potrivea mai bine decât lui Josie: dacă mergeai în spatele lui Courtney și Maddie, nu puteai să-ți dai seama care era care; Maddie își însușise atât de mult stilul și gesturile lui Courtney, încât ridicase această imitație la rang de artă.

În seara aceea se adunaseră acasă la Maddie pentru că părinții ei plecaseră în vizită la fratele ei mai mare, student la Syracuse. Nu beau alcool – era sezonul de hochei, iar jucătorii trebuiau să semneze un contract cu antrenorul –, dar Drew Girard închiriase versiunea necenzurată a unei

comedii deocheate cu adolescenți, iar băieții dezbăteau cine era mai bună, Elisha Cuthbert sau Shannon Elizabeth.

— N-aș arunca-o pe niciuna din pat, zise Drew.

— Ce te face să crezi că s-ar băga vreuna cu tine în pat? râse John Eberhard.

— Reputația mea ajunge hăt departe…

Courtney zâmbi disprețuitor.

— E *singura* parte din tine care ajunge hăt departe.

— Vai, Court, ai vrea tu să știi cât de departe ajunge…

— Sau n-ajunge…

Josie stătea pe podea cu Maddie, încercând să facă să funcționeze o placă Ouija. O găsiseră în dulapul de la subsol, împreună cu jocurile Nu te supăra, frate și Știi și câștigi.

— O împingi tu?

— Îți jur că nu, Maddie! Tu?

Josie scutură din cap. Se întrebă ce fel de fantomă ar veni să-și petreacă timpul la petrecerea unor adolescenți. Cineva care avusese o moarte tragică, desigur, și care murise de tânăr.

— Cum te cheamă? spuse Josie tare.

Planșeta alunecă spre litera A, apoi spre B, după care se opri.

— Abbe, anunță Maddie. Ăsta tre' să fie.

— Sau Abby.

— Ești bărbat sau femeie? întrebă Maddie.

Planșeta alunecă cu totul de pe tablă. Drew începu să râdă.

— Poate că e gay.

— Tu ar trebui să știi, spuse John.

Matt căscă și se întinse, iar tricoul i se ridică. Cu toate că Josie era cu spatele la el, aproape că îl *simțea*, atât de conectate erau trupurile lor.

— Oricât de distractivă ar fi chestia asta, noi am plecat. Hai, Jo.

Josie urmări cum formează planșeta un cuvânt: N – U.

— Nu plec, zise ea. Mă distrez.

— Miaau, zise Drew. Cine-i sub papuc?

De când începuseră să iasă împreună, Matt petrecea mai mult timp cu Josie decât cu prietenii lui. Și, deși Matt îi spusese că preferă să se giugiulească cu ea în loc să fie în compania unor tembeli, Josie știa că respectul lui Drew și John era important pentru el. Dar asta nu însemna că trebuia să o trateze ca pe o sclavă, nu?

— Am spus că plecăm, repetă Matt.

Josie ridică privirea spre el.

— Și eu am spus că mă simt bine aici.

Matt zâmbi spre prietenii lui, cu o privire încrezută.

— Abia când am pus eu mâna pe tine ai aflat ce înseamnă să te simți bine.

Drew și John izbucniră în râs, iar Josie simți cum se înroșește de rușine. Se ridică în picioare, ferindu-și ochii, și fugi în sus pe scările subsolului.

La intrarea în casa lui Maddie își înșfacă jacheta. Când auzi pași în urma ei, Josie nici măcar nu se întoarse.

— Mă distram. Așa că…

Se opri și țipă ușor când Matt o apucă puternic de braț și o întoarse spre el, lipindu-i umerii de perete.

— Mă doare…

— Să nu-mi mai faci niciodată așa ceva.

— Dar tu ești cel care…

— M-ai făcut să par un idiot în fața lor, spuse Matt. Ți-am spus că e timpul să plecăm.

Vânătăi îi înfloriră pe piele, acolo unde o ținea el cu putere, de parcă ar fi fost o pânză pe care el era hotărât să-și lase amprenta. Se făcu moale sub strânsoarea lui: din instinct, de parcă s-ar fi predat.

— Îmi… îmi pare rău, șopti ea.

Cuvintele acestea erau cheia – Matt își slăbi strânsoarea.

— Jo, oftă el și-și lipi fruntea de a ei. Nu-mi place să te împart. Nu poți să mă învinovățești

pentru asta.

Josie încuviință din cap, dar încă nu era destul de sigură pe ea ca să vorbească.

— Doar că te iubesc atât de mult.

Îl privi surprinsă.

— Da?

Nu mai spusese până atunci cuvintele astea, și nici ea nu le spusese, chiar dacă le simțea, pentru că dacă el nu i-ar fi răspuns la fel, atunci Josie era convinsă că s-ar fi evaporat pur și simplu de rușine, chiar acolo, pe loc. Dar iată că Matt îi spunea *primul* că o iubește.

— Nu e evident? spuse el.

Îi luă mâna, o duse la buze și-i sărută încheieturile degetelor atât de delicat, încât Josie aproape că uită cu desăvârșire ce se petrecuse mai înainte, ce-i condusese la acest moment.

— Kentucky Fried People, spuse Peter, cugetând la ideea lui Derek pe când stăteau pe banca de rezerve la ora de sport, în timp ce se alegeau echipele pentru baschet.

— Nu știu ce să zic… nu pare un pic cam…

— Grafic? spuse Derek. De când căutăm să fim corecți din punct de vedere politic? Imaginează-ți c-ai putea să mergi în atelierul de artă, dacă ai avea destule puncte, și să folosești cuptorul de ars pe post de armă.

Derek testa ideile lui Peter pentru un joc nou pe computer, subliniindu-i zonele unde era loc de îmbunătățiri și unde existau puncte slabe la capitolul design. Știau că aveau timp suficient pentru conversație, de vreme ce, cu siguranță, aveau să fie ultimii aleși pentru echipe. Antrenorul Spears îi alesese pe Drew Girard și pe Matt Royston să fie căpitanii – ceea ce nu era o mare surpriză. Deși erau doar în clasa a zecea, ca atleți erau de nivel universitar.

— Mai cu viață, oameni buni, strigă antrenorul. Să vadă căpitanii voștri că sunteți nerăbdători să

jucați. Faceți-i să creadă că sunteți următorul Michael Jordan.

Drew arătă cu degetul către un băiat din spate.

— Noah.

Matt făcu un semn din cap spre puștiul care stătea lângă el.

— Charlie.

Peter se întoarse spre Derek.

— Din câte am auzit, chiar dacă Michael Jordan s-a retras, încă primește patruzeci de milioane de dolari din promovare de produse.

— Asta înseamnă că face 109.589 de dolari pe zi, socoti Derek.

— Ash, strigă Drew.

— Robbie, spuse Matt.

Peter se dădu mai aproape de Derek.

— Dacă merge să vadă un film, îl costă zece dolari, dar face 9.132 cât timp e în sala de cinema.

Derek rânji.

— Dacă fierbe un ou cinci minute, face 380 de dolari.

— Stu.

— Freddie.

— Mamă-mamă!

— Walt.

Deja mai rămăseseră de ales doar trei copii pentru echipe: Derek, Peter și Royce, care avea probleme cu agresivitatea și avea propriul însoțitor.

— Royce, zise Matt.

— Câștigă cu 4.560,85 dolari mai mult decât ar câștiga lucrând la McDonald's, adăugă Derek.

Drew îi cerceta cu atenție pe Peter și Derek.

— Câștigă 2.283 urmărind un episod în reluare din *Prietenii tăi,* spuse Peter.

— Dacă ar vrea să strângă bani pentru un nou Maserati, i-ar lua douăzeci și una de ore, spuse Derek. La naiba, ce-aș vrea să știu să joc baschet.

— Derek, alese Drew.

Derek dădu să se ridice.

— Mda, zise Peter, dar chiar dacă Michael Jordan ar economisi sută la sută din venitul lui pentru următorii patru sute cincizeci de ani, tot n-ar avea cât are Bill Gates în clipa asta.

— Bine, zise Matt, îl iau eu pe homosexual. Ar trebui să fii bun la sportul ăsta, Peter, spuse Matt, suficient de tare cât să audă toată lumea. Tot ce tre' să faci e să-ți ții mâinile pe biluțe.

Peter se sprijini de o saltea care fusese agățată de perete, ca în interiorul unui spital de nebuni. O cameră capitonată, unde putea să se dezlănțuie iadul.

Și-ar fi dorit să fie la fel de sigur de cine era pe cât păreau să fie toți ceilalți.

— Bun, zise antrenorul Spears. Să jucăm.

Prima furtună de gheață a sezonului veni înainte de Ziua Recunoștinței. Începu după miezul nopții, vântul zdruncinând oasele vechi ale casei și grindina răpăind în ferestre. Se luă curentul, dar Alex se așteptase la asta. Se trezi speriată de liniștea absolută pe care o aducea cu sine lipsa tehnologiei, și întinse mâna după lanterna pe care o pusese lângă pat.

Avea și lumânări. Alex aprinse două lumânări și-și privi umbra enormă, care-i aluneca de-a lungul peretelui. Își amintea nopți precum aceasta, de pe vremea când Josie era copil, când se cuibăreau în pat împreună, iar Josie adormea cu degetele încrucișate, dorindu-și să se închidă școlile a doua zi dimineața.

Adulții cum de n-aveau parte de asemenea vacanțe? Chiar dacă se închideau școlile a doua zi – ceea ce nu avea să fie cazul, dacă presupunerile lui Alex erau corecte –, chiar dacă vântul continua să șuiere de parcă pământul era cuprins de dureri, iar gheața se întărea pe ștergătoarele mașinii, Alex trebuia să-și facă apariția la tribunal.

Orele de yoga și meciurile de baschet și piesele de teatru aveau să fie amânate, dar nimeni nu anula

viața reală.

Ușa dormitorului se dădu brusc de perete. Josie stătea în cadrul ușii îmbrăcată într-un maiou și cu o pereche de boxeri bărbătești – Alex n-avea idee de unde-i luase, și se rugă în gând să nu-i fi aparținut lui Matt Royston. Pentru o clipă, lui Alex îi veni greu să creadă că tânăra aceasta cu rotunjimile ei și cu părul lung era fiica ei, pe care o vedea încă fetița cu coada împletită dezordonat, îmbrăcată în pijamalele cu Wonder Woman.

Dădu pilota la o parte, o invitație pentru Josie să se bage sub ea și să o tragă până la bărbie.

— E înfricoșător afară, zise ea. Zici că se prăvălește cerul.

— Eu m-aș îngrijora mai mult în privința drumurilor.

— Crezi că mâine o să fie închise școlile?

Alex zâmbi prin întuneric. O fi fost Josie mai mare, dar prioritățile ei erau aceleași.

— Probabil.

Cu un oftat mulțumit, Josie se prăbuși pe perna ei.

— Mă întreb dacă aș putea să merg cu Matt să schiem pe undeva.

— Nu ieși din casă dacă sunt drumurile cu probleme.

— Da' tu ieși.

— Eu n-am de ales, zise Alex.

Josie se întoarse spre ea, ochii ei reflectând lumina lumânării.

— Toată lumea are de ales, zise, după care se ridică într-un cot. Pot să te întreb ceva? De ce nu te-ai măritat cu Logan Rourke?

Alex se simți de parcă ar fi fost aruncată în furtună, goală; așa nepregătită era pentru întrebarea lui Josie.

— Ce-ți *veni* cu asta?

— Ce avea de nu a fost suficient de bun pentru tine? Mi-ai spus că era chipeș și inteligent. Și că l-ai iubit, cel puțin la un moment dat.

— Josie, a trecut mult de atunci – și n-ar trebui să-ți faci griji în privința asta, pentru că n-are nimic de-a face cu tine.

— Are *totul* de-a face cu mine, spuse Josie. Sunt pe jumătate *el!*

Alex se holbă la tavan. Poate chiar *se prăbușea* cerut; poate că asta se întâmplă când ajungi să crezi că minciunile tale au creat o iluzie care să dureze.

— Era așa cum ai zis, spuse Alex. Nu el a fost problema, ci eu.

— Și după asta, mai e și faptul că era însurat.

Se ridică în capul oaselor în pat.

— Cum ai aflat?

— E în toate ziarele acum, doar candidează pentru o funcție publică. Nu tre' să fii cine știe ce geniu ca să afli.

— L-ai sunat?

Josie o privi în ochi.

— Nu.

În parte, Alex și-ar fi dorit ca Josie *să fi* vorbit cu el – să afle dacă urmărise cariera lui Alex, dacă întrebase măcar de ea. Faptul că-l părăsise pe Logan, care păruse atât de îndreptățit când se gândise la copilul ei nenăscut, acum părea egoist. De ce nu vorbise niciodată cu Josie despre asta?

Pentru că-l protejase pe Logan. Poate că Josie crescuse fără tatăl ei, dar nu era mai bine așa decât să afle că-și dorise să o avorteze? „Încă o minciună", se gândi Alex, „numai una mică. Doar ca s-o protejez pe Josie."

— N-a vrut să-și părăsească nevasta, zise Alex, uitându-se la Josie. N-am putut să mă micșorez suficient ca să încap în spațiul pe care mi-l rezerva el, ca să fac parte din viața lui. Are sens ce spun?

— Presupun.

Sub pilotă, Alex o luă pe Josie de mână. Era genul de gest care ar fi părut forțat, dacă ar fi fost făcut la vedere – un gest prea fățiș emoțional ca să

fie revendicat de vreuna dintre ele –, dar așa, pe întuneric, părea perfect natural.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Pentru ce?

— Pentru că ți-am răpit șansa de a-l avea prin preajmă în copilărie.

Josie ridică din umeri și-și trase mâna.

— Ai făcut ce trebuia.

— Nu prea știu, oftă Alex. Să faci ce trebuie de obicei te conduce spre o singurătate incredibilă.

Dintr-odată se întoarse spre Josie, cu un zâmbet strălucitor pe față.

— De ce vorbim despre asta? Spre deosebire de mine, tu ești îndrăgostită, nu?

Chiar în clipa aceea, reveni curentul. La parter, cuptorul cu microunde începu să bipăie; lumina din baie se revărsă gălbuie pe hol.

— Presupun c-ar trebuie să mă întorc la mine în pat.

— Ah, OK, răspunse Alex, când ceea ce voia să spună de fapt era că Josie era bine-venită să rămână unde era.

În timp ce Josie se îndepărta pe hol, Alex întinse mâna după ceasul cu alarmă. Licărea *12:00 12:00 12:00* într-o lumină panicată de LED, asemenea semnalului de alarmă al Cenușăresei care-i amintea că finalurile fericite sunt greu de găsit.

Spre surprinderea lui Peter, angajatul care păzea intrarea barului Front Runner nici măcar nu se uită la buletinul lui falsificat, așa că înainte să aibă ocazia să se gândească de două ori la faptul că *în sfârșit* ajunsese aici, fu împins înăuntru.

Fu lovit în față de o rafală de fum și îi luă un minut să se obișnuiască cu lumina slabă. Muzica tehno umplea tot spațiul dintre oameni și era atât de tare, încât îi făcea timpanele să pulseze. Două femei înalte flancau ușa de la intrare, măsurându-i din priviri pe nou-veniți. Abia după ce se mai uită o dată, își dădu Peter seama că una dintre ele avea

o umbră de barbă pe față. *Unul* dintre ei. Celălalt semăna cu o fată mai mult decât majoritatea fetelor pe care le văzuse vreodată Peter, dar, pe de altă parte, nu mai văzuse niciodată un travestit de aproape. Poate erau perfecționiști.

Bărbații stăteau în grupuri de câte doi-trei, în afară de cei care erau aplecați ca niște vulturi peste balconul care dădea spre ringul de dans. Erau bărbați în pantaloni strâmți din piele, bărbați care sărutau alți bărbați prin colțuri, bărbați care își pasau jointuri de la unul la altul. Oglinzile de pe fiecare perete făceau clubul să pară uriaș, încăperile nesfârșite.

Nu fusese prea greu să afle despre Front Runner, mulțumită acelor chat room-uri de pe internet. De vreme ce Peter încă lua cursuri de șofat, fusese nevoit să ia autobuzul până la Manchester și apoi un taxi până la intrarea în club. Nu era sigur de ce venise – în mintea lui, era ca un experiment antropologic. Să vadă dacă se integra în societatea asta, dacă în a lui nu putea.

Nu era ca și când voia să se sărute cu vreun tip – cel puțin, nu încă. Voia pur și simplu să știe cum era să stea printre bărbați care erau gay și care n-aveau nicio problemă cu asta. Voia să știe dacă puteau să se uite la el și să-și dea seama, instantaneu, dacă locul lui era acolo.

Ajunse în fața unui cuplu care se giugiulea într-un colț întunecat. Era ciudat să vadă în realitate doi bărbați sărutându-se. Sigur, erau săruturi gay în serialele de televiziune – momente mari care erau de obicei suficient de controversate ca să atragă atenția presei, așa că Peter știa când erau difuzate – și uneori le urmărea ca să vadă dacă *simțea* ceva în timp ce se uita la ele. Dar nu erau *reale,* ca toate cuplările din serialele TV… spre deosebire de scenele care se derulau în fața lui acum. Așteptă să vadă dacă inima îi bătea un pic mai tare, dacă i se părea că avea *sens.*

Dar cu toate acestea nu se simți excitat. Sigur, era curios – când te sărutai cu un tip, te zgâria barba lui? – și nu-i repugna. Dar nu-și dădea seama dacă simțea că ar fi fost ceva ce ar fi vrut și el să încerce. Bărbații se opriră, iar unul dintre ei își mijì ochii spre Peter.

— Nu-i un spectacol erotic aici, spuse el și-l îmbrânci pe Peter.

Peter își pierdu echilibrul și căzu peste cineva care stătea la bar.

— Hopa, spuse bărbatul, dar apoi i se lumină privirea. Ce avem noi aici?

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară.

Avea puțin peste douăzeci de ani, cu părul blond-deschis tuns scurt și pete de nicotină pe vârful degetelor.

— Prima oară aici?

Peter se întoarse spre el.

— Cum ți-ai dat seama?

— Ai privirea aia gen căprioară în lumina farurilor.

Își stinse țigara și chemă barmanul, care, observă Peter, părea să fi ieșit din paginile unei reviste.

— Rico, dă-i prietenului meu ceva de băut.

— Ce-ai dori?

Peter înghiți în sec.

— Pepsi?

Bărbatul rânji, arătându-și dinții.

— Mda, sigur.

— Nu beau.

— Ah, zise el. Poftim, atunci.

Îi întinse lui Peter două tuburi mici, și apoi scoase din buzunar două și pentru el. Nu era nicio pudră în ele – doar aer. Peter îl urmări în timp ce deschise partea de sus și inhala puternic, apoi făcu același lucru cu aceeași fiolă în nara cealaltă. Peter îl imită și simți cum se învârte camera cu el, ca atunci când părinții lui plecaseră de acasă să vadă

un meci de fotbal de-al lui Joey, iar el băuse șase beri. Dar spre deosebire de atunci, când după aceea nu dorise decât să adoarmă, acum Peter își simțea fiecare celulă vibrând, cât se poate de trează.

— Mă cheamă Kurt, spuse bărbatul, întinzând mâna.

— Peter.

— Pasiv sau activ?

Peter ridică din umeri, încercând să pară că știe despre ce vorbea tipul ăsta, când de fapt n-avea nici cea mai mică idee.

— Doamne, spuse Kurt, căruia îi picase fața. Sânge proaspăt.

Barmanul puse un Pepsi în fața lui Peter.

— Lasă-l în pace, Kurt. E doar un puști.

— Atunci poate ar trebui să jucăm ceva, zise Kurt. Îți place biliardul?

Unei partide de biliard, Peter putea să-i facă față *fără probleme.*

— Ar fi grozav.

Îl privi pe Kurt cum scoate o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel și o lasă pe bar pentru Rico.

— Păstrează restul, spuse el.

Camera de biliard era lângă zona principală a barului, patru mese la care se desfășurau partide în diferite stadii. Peter se așeză pe o bancă de lângă perete, studiind oamenii. Unii se atingeau între ei – o mână pe umăr, o bătaie ușoară pe fund dar cei mai mulți se purtau ca niște bărbați care petreceau timpul împreună, ca niște amici.

Kurt scoase un pumn de mărunțiș din buzunar și-l puse pe marginea mesei. Crezând că ăsta era potul pentru care jucau, Peter scoase din jachetă două bancnote mototolite de un dolar.

— Nu e un pariu, râse Kurt. Atât plătim pentru masă.

Se ridică în picioare când grupul din fața lor băgă ultima bilă și începu să introducă monedele,

până ce masa eliberă un torent colorat de bile pline și dungate.

Peter luă un tac de pe perete și-i frecă vârful cu cretă. Nu se pricepea cine știe ce la biliard, dar mai jucase de câteva ori și nu făcuse nimic ridicol, cum ar fi să zgârie masa sau să arunce bila peste marginea ei.

— Deci, îți place să pariezi, spuse Kurt. Asta ar putea să facă jocul mai interesant.

— Eu pun cinci dolari, zise Peter, sperând că asta avea să-l facă să pară mai în vârstă decât era.

— Nu pariez pe bani. Dacă câștig eu, te aduc la mine. Dacă câștigi tu, *mă* duci tu la tine, cum sună?

Peter nu-și dădea seama cum putea să câștige, de vreme ce nu avea de gând să se ducă acasă cu Kurt și ultimul lucru pe care-l voia era să-l ia pe Kurt acasă la el. Puse tacul jos pe marginea mesei.

— Până la urmă, cred că n-am chef să joc.

Kurt îl apucă de braț. Ochii îi lucea prea tare, ca niște stele mici, fierbinți.

— Am băgat deja monedele. Jocu-i pregătit. Voiai să joci… asta înseamnă că tre' să mergi până la capăt.

— Dă-mi drumul, spuse Peter, vocea urcându-i din ce în ce mai sus pe scara panicii.

Kurt zâmbi.

— Dar abia am început.

Din spatele lui Peter se auzi un alt bărbat.

— Cred că ai auzit ce-a spus băiatul.

Peter se întoarse, încă ținut de Kurt, și-l văzu pe domnul McCabe, profesorul lui de matematică.

Era unul dintre momentele acelea stranii, ca atunci când te duci la film și o vezi pe doamna care lucrează la poștă, și știi că o cunoști de undeva, dar fără cutiile poștale și cântarele și aparatele de timbrat din jurul ei, nu prea reușești să-ți dai seama cine e. Domnul McCabe avea o bere în mână și purta o bluză dintr-un material care semăna cu mătasea. Lăsă sticla jos și-și încrucișă brațele.

— Nu te lua de el, Kurt, sau chem poliția și te dau afară de aici.

Kurt ridică din umeri.

— Mi se rupe, zise el și se întoarse în barul plin de fum.

Peter lăsă privirea în pământ, așteptând ca domnul McCabe să spună ceva. Era sigur că profesorul lui avea să-i sune părinții, sau să-i rupă buletinul fals în fața lui, sau să-l întrebe de ce își închipuise că era o idee bună să vină într-un bar din centrul Manchesterului.

Dintr-odată, Peter își dădu seama că putea să-l întrebe pe McCabe același lucru. În timp ce ridica privirea, se gândi la principiul matematic pe care, cu siguranță, îl știa și profesorul lui: Dacă doi oameni au același secret, atunci nu mai e un secret.

— Probabil ai nevoie să te ducă cineva acasă, spuse McCabe.

Josie își puse mâna peste laba uriașă a lui Matt.

— Uite cât de micuță e în comparație cu a ta, spuse Matt. E o minune că nu te omor.

Își schimbă poziția, încă tare înăuntrul ei, ca să-i simtă pe deplin greutatea. Apoi îi puse mâna pe gât.

— Pentru c-aș putea, zise el.

Apăsă un pic, punând presiune pe traheea ei. Nu într-atât de tare încât să o lase fără aer, dar suficient cât să nu mai poată vorbi.

— Nu, reuși să spună Josie.

Matt se uită la ea nedumerit.

— Ce nu? întrebă el, după care începu din nou să se miște în ea, iar Josie se convinse că nu auzise bine.

În cea mai mare parte din ora petrecută pe drum de la Manchester, conversația dintre Peter și domnul McCabe fu la fel de superficială precum o libelulă pe suprafața unui lac, învârtindu-se în jurul unor subiecte de care niciunul din ei nu era prea

interesat: clasamentul echipei de hochei Bruins, balul de iarnă, care erau în prezent colegiile bune pentru care să opteze elevii.

Abia după ce părăsiră Route 89 la ieșirea spre Sterling și mergeau pe străduțe întunecoase spre casa lui Peter, pomeni pentru prima oară domnul McCabe de motivul pentru care erau amândoi în mașină.

— În legătură cu seara asta, începu el. Nu știe multă lume despre mine la școală. Nu am făcut cunoscută treaba asta.

Micul dreptunghi de lumină reflectat din oglinda retrovizoare îi acoperea ochii ca pe cei ai unui raton.

— De ce nu? se auzi Peter întrebând.

— Nu e ca și când aș crede că ceilalți colegi nu mi-ar oferi sprijinul lor… doar că nu cred că e treaba lor. E drept, nu?

Peter nu știa ce să răspundă, apoi își dădu seama că domnul McCabe nu îi cerea opinia – ci doar indicații.

— Mda, zise Peter. Întoarceți aici, apoi e a treia casă pe stânga.

Domnul McCabe trase mașina în fața aleei casei lui Peter.

— Îți spun asta pentru că am încredere în tine, Peter. Și pentru că dacă ai nevoie de cineva cu care să vorbești, vreau să te simți liber să vii la mine.

Peter își desfăcu centura de siguranță.

— Nu sunt gay.

— Bine, spuse domnul McCabe, dar ceva din privirea lui se înmuie.

— Nu sunt gay, repetă pe un ton mai ferm Peter, apoi deschise ușa mașinii și fugi cât îl țineau picioarele spre casa lui.

Josie agită sticluța de ojă și se uită la eticheta de pe fundul ei. *Roșu nu sunt chiar o chelneriță.*

— Cine crezi că inventează numele astea? Crezi că o grămadă de femei așezate în jurul unei mese

de conferință?

— Nu, spuse Maddie. Probabil că sunt niște prietene vechi care se îmbată o dată pe an și se apucă să noteze toate aromele astea.

— Nu e o aromă dacă n-o mănânci, sublinie Emma.

Courtney se rostogoli, iar părul i se revărsă peste marginea patului ca o cascadă.

— Ce porcărie, anunță ea, deși era casa ei și petrecerea ei în pijamale. Tre' să existe ceva distractiv de făcut.

— Hai să sunăm pe cineva, sugeră Emma.

Courtney se gândi la asta.

— Ca o farsă?

— Am putea să comandăm pizza și s-o livrăm la altcineva, spuse Maddie.

— Am făcut asta ultima oară, cu Drew, oftă Courtney, după care rânji și întinse mâna după telefon. Am eu ceva mai tare.

Puse telefonul pe speaker și formă numărul – un cântecel care-i sună teribil de familiar lui Josie.

— Alo, se auzi o voce ursuză de la capătul celălalt.

— Matt, spuse Courtney, ridicând un deget la buze pentru ca fetele celelalte să păstreze liniștea. Bună.

— Ce dracu, Court, e trei dimineața.

— Știu, doar că… așteptam de foarte multă vreme să-ți spun ceva, și nu știam cum, pentru că Josie e prietena mea și știi cum e…

Josie dădu să vorbească, să-i spună lui Matt că i se întindea o capcană, dar Emma își puse mâna peste gura ei și o împinse la loc pe pat.

— Îmi place de tine, zise Courtney.

— Și mie îmi place de tine.

— Nu. Vreau să spun… îmi *place* de tine.

— Doamne, Courtney. Acum că știu asta, presupun c-aș face sex sălbatic cu tine, doar c-o iubesc pe Josie, și probabil ea e la doi pași de tine în clipa asta.

Liniștea nopții se nărui, hohotele de râs împrăștiindu-se ca sticla spartă.

— Doamne, de unde-ai știut? întrebă Courtney.

— Pentru că Josie îmi spune tot, inclusiv când se duce să doarmă la tine acasă. Acum scoate-mă de pe speaker și lasă-mă să-i spun noapte bună.

Courtney îi întinse receptorul lui Josie.

— Bun răspuns, zise ea.

Vocea lui Matt era somnoroasă.

— Te îndoiai?

— Nu, spuse Josie zâmbind.

— Păi, să te distrezi. Dar nu așa de tare cum te-ai distra cu mine.

Îl auzi pe Matt cum cască.

— Fugi la culcare.

— Mi-ar fi plăcut să fii aici lângă mine.

Josie se întoarse cu spatele spre celelalte fete.

— Și mie.

— Te iubesc, Jo.

— Și eu te iubesc.

— Și eu o să vomit acum, anunță Courtney.

Se întinse și apăsă pe buton, închizând telefonul.

Josie aruncă receptorul pe pat.

— A fost ideea *ta* să-l suni.

— Ești geloasă, atâta tot, spuse Emma. Mi-ar plăcea să am și eu pe cineva care să nu poată trăi fără mine.

— Ești așa norocoasă, fu de acord și Maddie.

Josie desfăcu din nou sticla de ojă, și o picătură căzu de pe pensulă și aterizâ pe coapsa ei ca o mărgea de sânge. Toate prietenele ei – ei, poate nu și Courtney, dar cele mai multe dintre ele – ar fi ucis să fie în locul ei.

„Dar n-ar muri pentru asta”, șopti o voce dinăuntrul ei. Ridică privirea spre Maddie și Emma și se forță să zâmbească.

— Mie-mi spui, zise Josie.

În decembrie, Peter obținu o slujbă la biblioteca școlii. Se ocupa de echipamentul audio-video, ceea

ce însemna că zilnic, timp de o oră după școală, derula microfilme și organiza alfabetic DVD-urile. Ducea în clase proiectoarele, televizoarele și aparatele video, ca să fie pregătite când ajungeau la școală dimineața profesorii care aveau nevoie de ele.

Îi plăcea în special că nu-l deranja nimeni în bibliotecă. Copiii populari n-ar fi pus piciorul acolo după ore nici morți; Peter avea mai multe șanse să dea peste puștii cu nevoi speciale, care lucrau la temele pentru acasă cu însoțitorii lor.

Primise slujba după ce o ajutase pe doamna Wahl, bibliotecara, cu computerul, care îi tot dădea o eroare de ecran albastru. Acum Peter era elevul ei preferat de la Liceul Sterling. Îl lăsa să încuie el după ce ea pleca acasă și-i făcuse chiar și o cheie pentru liftul omului de serviciu, ca să poată transporta echipamentul de la un etaj la altul al școlii.

Ultima sarcină a lui Peter fusese să mute un proiector din laboratorul de biologie de la etajul al doilea înapoi în sala de audiovizual. Intrase în lift și întorsese cheia pentru închiderea ușii când auzi pe cineva strigând, rugându-l să țină ușa.

O clipă mai târziu, Josie Cormier intră în lift șchiopătând.

Mergea cu cârje, cu piciorul într-o orteză. Se uită la Peter în timp ce se închideau ușile liftului, apoi coborî rapid privirea către podeaua acoperită cu linoleum.

Deși trecuseră mai multe luni de când fusese concediat din cauza ei, pe Peter încă îl mai apucau accesele de furie la vederea lui Josie. Aproape că o auzea numărând secundele în minte până la deschiderea ușilor. „Mă rog, nici eu nu mor de încântare că sunt blocat aici cu tine”, se gândi el în sinea lui, și chiar în acel moment liftul se zgudui și se opri brusc.

— Ce are? zise Josie apăsând butonul pentru parter.

— Cu asta nu rezolvi nimic, spuse Peter.

Se întinse pe lângă ea – observând că aproape își pierdu echilibrul încercând să se dea la o parte, de parcă ar fi avut o boală molipsitoare – și apăsă pe butonul roșu de urgență.

Nu se întâmplă nimic.

— Ce porcărie, spuse Peter.

Se uită în sus, la plafonul liftului. În filmele de acțiune, eroii se cățărau întotdeauna pe conducta de aerisire până în puțul liftului, dar chiar dacă s-ar fi urcat pe proiector, nu-și imagina cum ar fi putut să deschidă trapa fără o șurubelniță.

Josie apăsă din nou butonul.

— Alo??

— N-o să te-audă nimeni, spuse Peter. Profesorii au plecat cu toții și, de la cinci la șase, omul de serviciu se uită la *Oprah* în subsol. Și-așa, ce cauți tu aici?

— Făceam un studiu independent.

— Despre?

— Asta tre' să faci când ora de sport iese din discuție, spuse ea, ridicând o cârjă. *Tu* ce faci aici?

— Lucrez aici, spuse Peter, apoi tăcură amândoi.

Din punct de vedere logistic, se gândi Peter, mai devreme sau mai târziu tot avea să-i găsească cineva. Probabil că urma să-i descopere omul de serviciu când avea să-și mute la etaj aparatul de lustruit podele, și, în caz că nu, aveau să aștepte cel mult până dimineață când se întorcea toată lumea la școală. Zâmbi ușor, gândindu-se la ce-ar fi putut să-i spună, cât se poate de sincer, lui Derek:

„Ghici ce, mi-am petrecut noaptea cu Josie Cormier".

Deschise un iBook și apăsă pe un buton, pornind o prezentare Powerpoint. Amibe, blastule. Diviziune celulară. Un embrion. Era uimitor să te gândești că orice formă de viață avea același început microscopic, imperceptibil.

— Cât o să le ia să ne găsească?

— Nu știu.

— N-o să observe bibliotecarele dacă nu te întorci?

— Nici *părinții* mei n-ar observa dacă nu m-aș întoarce.

— O, Doamne… dacă rămânem fără aer? Josie bătu în ușă cu o cârjă. Ajutor!

— N-o să rămânem fără aer, spuse Peter.

— De unde știi tu?

Adevărul e că nu știa. Dar ce altceva era să spună?

— O iau razna în spații mici. Nu pot să fac asta.

— Ești claustrofobă?

Se întrebă cum de nu știa asta despre Josie. Pe de altă parte, de ce ar fi știut? Nu era ca și când ar fi făcut parte din viața ei în ultimii șase ani.

— Cred c-o să vomit, gemu Josie.

— O, fir-ar, spuse Peter. Nu vomita. Închide ochii, așa o să uiți că ești în lift.

Josie închise ochii, dar când o făcu, se bălăngăni pe cârje.

— Stai așa.

Peter îi luă cârjele, așa că ea rămase într-un picior. Apoi o sprijini cât se lăsă pe podea, întinzându-și piciorul bolnav.

— Cum te-ai rănit? întrebă el, făcând un semn cu capul spre orteză.

— Am căzut pe gheață.

Începu să plângă și să gâfâie și, bănui Peter, să hiperventileze, deși doar citise despre asta, nu văzuse niciodată fenomenul pe viu. Trebuia să respiri într-o pungă din hârtie, nu? Peter căută prin lift ceva ce-ar fi putut folosi la asta. Era o pungă de plastic cu niște documente într-un cărucior, dar cumva, să-ți pui o pungă de plastic pe cap nu părea o idee prea strălucită.

— OK, spuse el, în timp ce se gândea la o soluție, hai să facem ceva ca să nu te mai gândești unde ești.

— Cum ar fi?

— Poate că ar trebui să jucăm un joc, sugeră Peter și auzi aceleași cuvinte repetându-se în mintea lui, vocea lui Kurt din Front Runner. Scutură din cap ca să scape de amintire. Douăzeci de întrebări?

Josie ezită.

— Animal, vegetal sau mineral?

După șase runde de douăzeci de întrebări și o oră de geografie, lui Peter i se făcuse sete. Îi mai venea și să facă pipi și asta îl deranja cel mai tare, pentru că nu credea că putea să reziste până dimineață și sub nicio formă nu avea de gând să facă pipi cu Josie de față. Josie devenise tăcută, dar cel puțin se oprise din tremurat. Se gândi că poate adormise.

Dar apoi vorbi.

— Adevăr sau provocare, zise Josie.

Peter se întoarse spre ea.

— Adevăr.

— Mă urăști?

El lăsă capul în jos.

— Uneori.

— Așa și trebuie.

— Adevăr sau provocare.

— Adevăr, zise Josie.

— Tu mă urăști?

— Nu.

— Atunci de ce te porți așa? întrebă Peter.

Ea scutură din cap.

— Mă port așa cum se așteaptă cei din jur să mă port. Face parte din toată chestia… asta. Dacă nu…

Puse mâna pe capătul din cauciuc al unei cârje.

— E complicat. N-ai înțelege.

— Adevăr sau provocare.

Josie rânji.

— Provocare.

— Linge-ți talpa piciorului.

Ea începu să râdă.

— Nici măcar nu pot să *merg* pe propriile picioare, zise ea, dar se aplecă totuși, își dădu jos pantoful și scoase limba.

— Adevăr sau provocare.

— Adevăr.

— Lașule, spuse Josie. Ai fost vreodată îndrăgostit?

Peter se uită la Josie și-și aduse aminte cum legaseră un bilet cu adresele lor de un balon cu heliu și-i dăduseră drumul în curtea ei din spate, convinși că o să ajungă pe Marte. În schimb, primiseră o scrisoare de la o văduvă care locuia la câteva străzi depărtare.

— Mda, zise el. Așa cred.

Ea făcu ochii mari.

— De cine?

— Nu asta era întrebarea. Adevăr sau provocare?

— Adevăr, zise Josie.

— Care e ultima minciună pe care ai spus-o?

Lui Josie îi pieri zâmbetul de pe față.

— Când ți-am spus că am alunecat pe gheață. Mă certam cu Matt și m-a lovit.

— Te-a *lovit*?

— Nu așa cum crezi… Am spus ceva ce nu trebuia să spun, și când – ei, mă rog, mi-am pierdut echilibrul și m-am rănit la gleznă.

— Josie…

Ea plecă ochii.

— Nu știe nimeni. N-o să spui, nu?

— Nu, ezită Peter. De ce *n-ai* spus nimănui?

— Nu asta a fost întrebarea, îl imită Josie.

— Te întreb acum.

— Atunci aleg provocarea.

Peter își strânse pumnii.

— Sărută-mă, zise el.

Ea se aplecă spre el încet, până când fața ei era atât de aproape încât o vedea în ceață. Părul îi căzu peste umărul lui Peter ca o perdea și închise ochii. Mirosea a toamnă – a cidru de mere, a soare, a

apropierea iernii. Își simțea inima strânsă, constrânsă de limitările trupului său. Buzele lui Josie aterizară pe linia buzelor lui, aproape că-i atinseră obrazul, nu tocmai gura.

— Mă bucur că nu am rămas blocată aici singură, spuse ea cu sfială, iar el îi gustă cuvintele, dulci ca menta în respirația ei.

Peter își coborî privirea în poală și se rugă ca Josie să nu observe cât era de excitat. Zâmbi atât de larg încât îl duru. Problema nu era că nu-i plăceau fetele, ci că exista numai una potrivită.

Chiar atunci se auziră lovituri în ușa din metal.

— E cineva acolo?

— Da, strigă Josie, chinuindu-se să se ridice cu cârjele. Ajutor!

Se auzi un pocănit, apoi lovituri de ciocan și sunetul unei răngi care străpungea îmbinarea celor două uși. Se deschiseră larg, iar Josie se grăbi să iasă din lift. Matt Royston o aștepta lângă omul de serviciu.

— Mi-am făcut griji când n-ai ajuns acasă, zise el și o trase pe Josie în brațele lui.

„Dar de lovit, ai lovit-o”, se gândi Peter, dar apoi își aminti că-i făcuse lui Josie o promisiune. Îi auzi exclamația încântată când o ridică Matt în brațe, ducând-o el ca să nu mai fie nevoită să meargă pe cârje.

Peter duse căruciorul cu proiectorul și iBook-ul înapoi la bibliotecă și încuie sala de audiovizual. Se făcuse târziu și fu nevoit să meargă pe jos până acasă, dar aproape că nu-i păsa. Hotărî că primul lucru pe care avea să-l facă era să șteargă cercul din jurul lui Josie din albumul de sfârșit de an și să-i scoată caracteristicile de pe lista de personaje negative pentru jocul video.

Trecea în revistă mental toată logistica jocului, în materie de programare, când ajunse în cele din urmă acasă. Nu-și dădu seama din prima că ceva era în neregulă – lumina nu era aprinsă în casă, dar mașinile erau acolo.

— Hei? strigă el, trecând din camera de zi în sufragerie și apoi în bucătărie. E cineva?

Își găsi părinții stând pe întuneric la masa din bucătărie. Pierdută, mama lui ridică privirea. Se vedea că plânsese.

Peter simți cum în pieptul lui se eliberă un soi de căldură. Îi spusese lui Josie că părinții lui n-aveau să-i observe absența, dar nu era deloc adevărat. Era limpede că fuseseră *înnebuniți de spaimă.*

— Sunt bine, le spuse Peter. Serios.

Tatăl lui se ridică în picioare, clipind printre lacrimi, și-l luă pe Peter în brațe. Peter nu-și amintea ultima oară când îl îmbrățișase așa. În ciuda faptului că voia să pară netulburat, să pară că era un băiat de șaisprezece ani, se topi în brațele lui și îl strânse tare. Mai întâi Josie, acum asta? Era cea mai frumoasă zi din viața lui Peter.

— Joey, suspină tatăl lui. A murit.

Întreabă orice puștoaică obișnuită dacă-și dorește să fie populară și îți va răspunde că nu, chiar dacă adevărul este că dacă s-ar afla în deșert, murind de sete, și ar avea de ales între un pahar de apă și popularitate imediată, probabil ar alege ultima variantă. Vedeți voi, nu poți să recunoști că vrei asta, pentru că asta te-ar face mai puțin cool. Ca să fii cu adevărat popular, trebuie să pară că e ceva ce ești, *când, în realitate, e ceva ce* devii *prin propriile forțe.*

Mă întreb dacă se chinuie cineva în viață mai mult decât puștii care încearcă să devină populari. Vreau să zic că până și controlorii de trafic aerian și președintele Statelor Unite își iau vacanță, dar uitați-vă puțin la un elev normal de liceu și veți vedea pe cineva care investește în asta douăzeci și patru de ore pe zi, pe durata întregului an școlar.

Deci, cum pătrunzi în sanctuarul acela? Păi, asta-i șmecheria: nu ține de tine. Important e ce cred toți ceilalți despre cum te îmbraci, ce mănânci la masa de prânz, ce seriale urmărești la televizor, ce muzică ai pe iPod.

Și totuși, m-am întrebat întotdeauna ceva: dacă tot ce contează este părerea celor din jur, mai ai oare vreodată una personală?

O lună mai târziu

Cu toate că raportul investigației de la Patrick Ducharme stătea pe biroul Dianei din a zecea zi după atacul armat, procurorul nici nu se uitase peste el. Mai întâi trebuise să pregătească o audiere preliminară și apoi apăruse în fața marelui juriu, pe care îl convinsese să înainteze punerea sub acuzare. Abia acum începuse să examineze analiza criminalistică a amprentelor, analiza balistică și a petelor de sânge, precum și rapoartele originale ale poliției.

Își petrecuse dimineața cercetând cu atenție logistica atacului armat și organizându-și în minte pledoaria de deschidere, urmând pas cu pas drumul lui Peter Houghton, urmărindu-i mișcările, de la o victimă la alta. Prima victimă fusese Zoe Patterson, împușcată pe treptele școlii. Apoi Alyssa Carr, Angela Phlug, Maddie Shaw. Courtney Ignatio. Haley Weaver și Brady Pryce. Lucia Ritolli, Grace Murtaugh.

Drew Girard.

Matt Royston.

Și alții.

Diana își dădu jos ochelarii și se frecă la ochi. O carte a morților, o hartă a răniților. Și aceștia erau doar cei ale căror răni fuseseră suficient de grave ca să implice o internare în spital – mai fuseseră o mulțime de copii care fuseseră tratați și trimiși acasă, sute de copii ale căror cicatrice erau îngropate prea adânc ca să poată fi văzute cu ochiul liber.

Diana nu avea copii – la naiba, cu funcția pe care o avea, bărbații pe care îi cunoștea erau fie infractori, ceea ce era groaznic, fie avocați ai apărării, ceea ce era și mai rău. Avea, cu toate astea, un nepot de trei ani, care fusese mustrat la grădiniță după ce întinsese un deget către unul dintre colegi și spusese „Poc, poc, ești mort”. Când

o sunase sora ei indignată și perorând despre Cele zece amendamente, se gândise Diana vreo clipă că nepotul ei o să ajungă un psihopat când o să crească mare? Nici măcar o clipă. Era doar un copil care se juca.

Oare asta gândise și familia Houghton?

Diana se uită la lista de nume din fața ei. Treaba ei era să pună lucrurile cap la cap, dar ceea ce trebuia făcut, de fapt, era să tragă o linie înaintea celor întâmplate: punctul în care lucrurile se schimbaseră în mintea lui Peter Houghton, subtil, de la *ce-ar fi dacă* la *când.*

Ochii îi picară pe o altă listă – una de la spital. Cormier, Josie. Conform dosarelor medicale, fata în vârstă de șaptesprezece ani fusese internată peste noapte pentru a fi ținută sub observație după ce leșinase și se alesese cu o rană la cap. Semnătura mamei sale se găsea în partea de jos a formularului de consimțământ pentru analizele de sânge – Alex Cormier.

Imposibil.

Diana se lăsă pe spate pe scaun. Niciodată nu voiai să fii tu cel care îi cerea unui judecător să se recuze. Puteai la fel de bine să anunți sus și tare că te îndoiești de abilitatea lui de a fi imparțial, iar Diana avea să mai ajungă în sala ei de judecată de nenumărate ori în viitor, așa că nu era o mișcare bună pentru cariera ei. Dar, cu siguranță, Alex Cormier știa că nu putea judeca acest caz în mod corect, ținând cont că fiica ei era unul dintre martori. Ce-i drept, Josie nu fusese împușcată, dar fusese *rănită* în timpul atacului armat. Cu siguranță, judecătoarea Cormier avea să se recuze. Ceea ce însemna că nu avea de ce să-și facă griji.

Diana își concentră din nou atenția asupra dovezilor întinse pe biroul ei, citind până ce literele începură să se contopească pe pagină, până ce Josie Cormier deveni un nume oarecare.

Când se întoarse acasă de la tribunal, Alex trecu pe lângă monumentul improvizat care fusese ridicat pentru victimele de la Liceul Sterling. Erau zece cruci albe din lemn, chiar dacă unul dintre cei zece copii uciși – Justin Friedman – fusese evreu. Crucile nu erau în apropiere de școală, ci pe o porțiune din Route 10 unde era doar zona inundabilă de pe râul Connecticut. În zilele de după atacul armat, puteai găsi acolo persoane îndoliate adunate la cruci, contribuind la mormanele individuale de fotografii, jucării de pluș și buchete de flori.

Alex se pomeni că trage mașina pe marginea drumului, pe acostament. Nu știa de ce oprea acum, de ce nu oprise mai înainte. Tocurile i se afundară în iarba moale. Își încrucișă brațele și înaintă spre monumentul comemorativ.

Crucile nu erau într-o ordine anume, iar numele fiecărui decedat era gravat în lemn. Pe majoritatea elevilor, Alex nu-i cunoștea, dar Courtney Ignatio și Maddie Shaw aveau crucile una lângă alta. Florile care fuseseră lăsate la cruci se ofiliseră, ambalajele lor verzi, din hârtie, putrezeau pe pământ. Alex îngenunche, întinzând un deget către un poem șters care fusese prins de crucea lui Courtney. Courtney și Maddie veniseră de mai multe ori să doarmă peste noapte la Josie. Alex își amintea că le mai găsea pe fete în bucătărie, mâncând aluat de fursecuri crud, în loc să-l coacă; își amintea că trupurile lor păreau fluide ca niște valuri când se mișcau una pe lângă alta. Își aminti că fusese geloasă pe ele – că erau atât de tinere, că încă nu făcuseră nicio greșeală care să le schimbe viața. Acum Alex se înroși de tristețe: cel puțin ea mai avea acum o viață care să se schimbe.

Și totuși, abia la crucea lui Matt Royston începu Alex să plângă. Fotografia înrămată era sprijinită de baza albă, din lemn, și fusese băgată într-o pungă de plastic care să o protejeze de vreme. În

ea apărea Matt, cu ochii strălucitori și ținând-o pe Josie de gât cu un braț.

Josie nu se uita la aparat. Îl privea fix pe Matt, de parcă altceva nu mai putea să vadă.

Cumva, i se părea mai sigur să se lase copleșită de durere aici, în fața monumentului comemorativ improvizat decât acasă, unde Josie ar fi putut să o audă plângând. Indiferent cât de calmă și de stăpână pe sine fusese – de dragul lui Josie –, singura persoană pe care nu putea să o păcălească era ea însăși. Putea să-și reia rutina zilnică, putea să-și spună că Josie era una dintre cei norocoși, dar când era singură în duș, sau prinsă în acel spațiu interstițial dintre veghe și somn, Alex se pomenea tremurând incontrolabil, așa cum se întâmplă după ce ai virat brusc, reușind să eviți un accident și oprești pe marginea drumului ca să te asiguri că ești cu adevărat teafăr și nevătămat.

Crucea în fața căreia îngenunchea ar fi putut la fel de bine să-i aparțină lui Josie, ar fi putut să fie monumentul lui Josie cel care avea fotografia asta. Un spasm al mâinii trăgătorului, un pas greșit, ricoșeul unui glonț – și totul ar fi putut să fie diferit.

Alex se ridică în picioare și trase aer în piept, ca să-și revină în fire. Pe când se îndrepta spre mașină, văzu gaura îngustă unde fusese înfiptă o a unsprezecea cruce. După ce fuseseră ridicate cele zece cruci, cineva mai adăugase una cu numele lui Peter Houghton. Noapte de noapte, crucea în plus fusese dată jos sau vandalizată. Apăruseră editoriale în ziar despre asta: Merita Peter Houghton o cruce, când era viu și nevătămat? Ridicarea unei cruci în memoria lui era o tragedie sau o parodie? În cele din urmă, persoana care sculptase crucea lui Peter hotărâse să lase lucrurile așa și încetase să o mai înlocuiască în fiecare zi.

În timp ce se strecura din nou în mașină, Alex se întrebă cum de reușise să uite – până ce venise aici, să vadă cu ochii ei – că cineva, într-un

moment sau altul, îl considerase și pe Peter Houghton o victimă.

Din Acea Zi, așa cum ajunsese să o numească, Lacy adusese pe lume trei bebeluși. De fiecare dată, deși nașterea decursese ușor și fără probleme, ceva nu mersese bine. Nu pentru mamă, ci pentru moașă. Când Lacy intra în sala de nașteri, se simțea otrăvitoare, prea negativă ca să fie cea care saluta venirea pe lume a altui copil. Își păstrase zâmbetul pe buze în timpul nașterilor și le oferise proaspetelor mame tot sprijinul și grija medicală de care aveau nevoie, dar în momentul în care termina, tăind ultimul cordon ombilical dintre spital și casă, Lacy știa că le dădea sfaturile greșite. În loc să le spună platitudini simple precum „Dă-le să mănânce când vor să mănânce” sau „Poți să ții copilul în brațe de câte ori simți, niciodată nu e prea mult”, ar fi trebuit să le spună adevărul: „Copilul pe care l-ai așteptat nu e cine îți imaginezi tu că o să fie. Sunteți străini acum; și veți fi străini de acum încolo”.

Cu ani în urmă, obișnuia să stea întinsă în pat și să-și imagineze cum ar fi fost viața ei dacă nu ar fi fost mamă. Și-i imagina pe Joey aducându-i un buchet de trifoi și păpădii, pe Peter adormind la pieptul ei strângându-i în mână coada împletită. Retrăia durerile nașterii și mantra pe care o folosise ca să le rezite: „Închipuie-ți ce vei avea când se termină asta”. Maternitatea zugrăvise lumea lui Lacy în culori un pic mai strălucitoare; o făcuse să creadă că viața ei nici c-ar fi putut fi mai desăvârșită. Dar nu-și dăduse seama că, uneori, când viziunea ta era atât de ascuțită și de reală, te poate răni. Că doar dacă ai simțit o astfel de deplinătate poți să înțelegi cu adevărat durerea de a fi pustiită.

Nu le spusese pacientelor ei – ce Dumnezeu, nu-i spusese nici măcar lui Lewis –, dar în ultima vreme, când stătea întinsă în pat și-și imagina cum

ar fi fost viața ei dacă n-ar fi fost mamă, tot revenea la aceleași cuvinte pline de amărăciune: *mai ușoară.*

În acea zi Lacy se ocupa de vizite; consultase deja cinci paciente și se pregătea să o vadă pe a șasea. „Janet Isinghoff", citi ea, uitându-se pe fișă. Deși era pacienta altei moaște, politica grupului era ca fiecare femeie să fie văzută de toate moașțele, de vreme ce nu știai cine va fi de gardă când năștea.

Janet Isinghoff avea treizeci și trei de ani, era la primul copil și avea istoric de diabet în familie. Mai fusese internată în spital pentru apendicită, suferea de o formă ușoară de astm și era, în general, sănătoasă. Stătea în pragul ușii sălii de consultații, ținându-și strânsă cămașa de noapte în timp ce se certa aprins cu Priscilla, o soră medicală de la secția de obstetrică.

— Nu-mi pasă, spunea Janet. Dacă se ajunge la asta, o să mă duc la alt spital și gata.

— Dar așa funcționează lucrurile aici, explică Priscilla.

Lacy zâmbi.

— Pot să fiu de folos?

Priscilla se întoarse, așezându-se între Lacy și pacientă.

— Nu-i nicio problemă.

— Mie nu așa mi s-a părut, spuse Lacy.

— Nu vreau să-mi aducă pe lume copilul o femeie al cărei fiu e un criminal, izbucni Janet.

Lacy își simți picioarele pironite de podea, respirația atât de superficială încât parcă tocmai ar fi primit o lovitură. Și primise, nu-i așa?

Priscilla se înroși toată.

— Doamnă Isinghoff, cred că vorbesc în numele întregii echipe de moașe când vă spun că Lacy este…

— E-n regulă, șopti Lacy, înțeleg.

Deja celelalte surori și moașe se uitau la ele; Lacy știa că aveau să-i ia apărarea – să-i spună lui

Janet Isinghoff să-și găsească alt cabinet, să-i explice că Lacy era una dintre cele mai bune și mai experimentate moașe din New Hampshire. Dar asta nu conta, nu cu adevărat – problema nu era că Janet Isinghoff cerea ca altă moașă să o asiste la naștere; problema era că și după ce pleca Janet, peste o zi sau două avea să vină o altă femeie cu aceeași cerere stânjenitoare. Cine-ar fi vrut ca primele mâini care atingeau bebelușul să fie aceleași care-l ținuseră de mână pe un criminal când traversase strada; care-i îndepărtaseră părul de pe frunte când fusese bolnav; care-l legănaseră ca să-l adoarmă. Lacy străbătu holul până la ieșirea de urgență și urcă cele trei etaje. Câteodată, când avea o zi deosebit de grea, se refugia pe acoperișul spitalului. Se întindea pe spate, privea cerut și se prefăcea, cu acea privelițte, că putea fi oriunde voia pe lume.

Procesul era doar o formalitate – Peter avea să fie găsit vinovat. Nu conta cât de tare încerca să se convingă sau să-l convingă pe Peter de contrariu; realitatea asta era acolo, între ei, în timpul acelor vizite groaznice la închisoare, imensă și de nerostit. Îi amintea lui Lacy de situațiile în care te întâlneai din întâmplare cu o persoană pe care nu o mai văzuseși de multă vreme, și descopereai că era cheală și fără sprâncene: știai că trece prin chinurile chimioterapiei, dar te prefăceai că nu știi, pentru că așa era mai ușor pentru amândouă.

Ce ar fi vrut Lacy să spună, dacă cineva i-ar fi dat ocazia să o facă, era că acțiunile lui Peter fuseseră la fel de surprinzătoare și pentru ea – la fel de *devastatoare* și pentru ea pe cât fuseseră și pentru restul lumii. Și ea își pierduse fiul în acea zi. Nu doar fizic, acum că era închis în instituția de corecție, dar și personal, pentru că băiatul pe care îl știa ea dispăruse, înghițit de bestia asta pe care ea nu o recunoștea, capabilă de fapte pe care ea nici măcar nu le concepea.

Dar dacă Janet Isinghoff avea dreptate? Dacă ceva ce zisese sau făcuse Lacy… sau ceva ce *nu* zisese sau nu făcuse… îl condusese pe Peter în acel punct? Era posibil să-ți urăști fiul pentru ce a făcut, dar să-l iubești totuși în continuare pentru cine a fost înainte?

Ușa se deschise, iar Lacy se întoarse să vadă cine era. Nimeni nu venea aici, dar, pe de altă parte, nu mai plecase niciodată din clinică atât de supărată. Cu toate astea, nu era Priscilla și nici vreuna dintre colegele ei: Jordan McAfee stătea în prag, cu o grămadă de foi în mână. Lacy închise ochii.

— Perfect.

— Da, așa îmi spune și nevastă-mea, zise el, apropiindu-se de ea cu un zâmbet larg pe față. Sau poate asta mi-aș dori eu să-mi spună… Secretara mi-a spus că tre' să fii aici, sus, și… Lacy, te simți bine?

Lacy încuviință, apoi scutură din cap. Jordan o luă de braț și o conduse către un scaun pliant pe care cineva îl cărase până pe acoperiș.

— Zi proastă?

— Cam așa ceva, spuse Lacy.

Încercă să nu-l lase pe Jordan să-i observe lacrimile. Știa că era o prostie, dar nu voia ca avocatul lui Peter să creadă că era genul de persoană cu care să te porți cu mănuși. Pentru că atunci ar fi putut să nu-i mai spună adevărul fără menajamente despre Peter, iar ea voia să audă asta, orice ar fi.

— Am nevoie să-mi semnezi niște acte… dar pot să revin mai târziu…

— Nu, spuse Lacy. E… în regulă.

Își dădu seama că era chiar mai bine decât atât. Era plăcut să stea lângă cineva care credea în Peter, chiar dacă îl plătea să creadă în el.

— Pot să-ți pun o întrebare profesională?

— Sigur.

— De ce le e oamenilor atât de ușor să arate cu degetul?

Jordan se așeză în fața ei, pe marginea acoperișului, făcând-o pe Lacy să se simtă neliniștită, dar, din nou, nu putea să o arate, pentru că nu voia ca Jordan să o creadă fragilă.

— Oamenii au nevoie de un țap ispășitor. Asta-i firea omului. Asta e cea mai mare piedică pe care trebuie să o depășim ca avocați ai apărării, pentru că, în ciuda faptului că ar trebui să fie considerați nevinovați până la proba contrarie, simplul act al arestului îi face pe oameni să presupună că ești vinovat. Ai idee câți polițiști s-au răzgândit în privința arestării cuiva? Știu, e o nebunie – chiar crezi că-și cer scuze din toată inima și se asigură că familia, prietenii și colegii de serviciu ai persoanei respective știu cu toții că a fost vorba de o greșeală, sau pur și simplu spun „Ei, asta e, mai greșește omu'" și-și văd de drum? Îi întâlni privirea. Sunt sigur că ți-e greu să citești articolele de ziar care l-au condamnat pe Peter înainte să înceapă procesul, dar…

— Nu Peter e problema, zise ea. Mă învinovățesc pe mine.

Jordan încuviință din cap, pentru că se așteptase la asta.

— Nu a făcut ce a făcut din cauza felului în care l-am crescut. Ci în ciuda lui, spuse Lacy. Ai un copil mic, nu-i așa?

— Da, Sam.

— Dacă se transformă în cineva care nu te așteptai să fie?

— Lacy…

— Cum ar fi dacă Sam ți-ar spune că e gay?

Jordan ridică din umeri.

— Și ce dacă?

— Și dacă s-ar converti la islam?

— E alegerea lui.

— Dacă ar deveni un atentator sinucigaș?

Jordan stătu puțin pe gânduri.

— Chiar nu vreau să mă gândesc la ceva de genul ăsta, Lacy.

— Da, spuse ea, întorcându-se spre el. Nici eu n-am vrut.

Philip O'Shea și Ed McCabe fuseseră împreună aproape doi ani. Patrick se uita la fotografiile de pe polița de deasupra șemineului – cei doi bărbați ținându-se pe după gât, iar pe fundal se zăreau Munții Stâncoși canadieni; Corn Palace; Turnul Eiffel.

— Ne plăcea să călătorim, spuse Philip în timp ce venea cu un pahar cu ceai cu gheață pe care i-l întinse lui Patrick. Uneori, pentru Ed era mai ușor să călătorească decât să stea aici.

— De ce?

Philip ridică din umeri. Era un bărbat înalt, subțire, cu pistrui care-i apărea de câte ori se înroșea de emoție.

— Ed nu le spusese tuturor despre… stilul lui de viață. Și, ca să fiu sincer, e al naibii de greu să păstrezi secrete într-un oraș mic.

— Domnule O'Shea…

— Spune-mi Philip, te rog.

Patrick încuviință.

— Mă întreb dacă Ed ți-a pomenit vreodată de numele lui Peter Houghton.

— Știi, a fost profesorul lui.

— Mda. Mă refeream… la ceva mai mult.

Philip îl conduse într-o verandă închisă, unde se găseau două scaune din răchită. Fiecare încăpere pe care o văzuse în casă arăta de parcă tocmai găzduise o ședință foto pentru o revistă: pernele de pe canapele erau poziționate la un unghi de patruzeci și cinci de grade; erau tot soiul de glastre pline cu mărgele din sticlă; plantele erau luxuriante și verzi. Patrick se gândi la propria sufragerie, unde în acea zi găsise o felie de pâine prăjită îndesată între pernele canapelei pe care crescuse ceva ce nu putea fi asemuit decât cu penicilina.

Poate că era un stereotip ridicol, dar casa parcă purta amprenta Marthei Stewart, în timp ce căminul lui Patrick aducea mai mult cu refugiul unor drogați.

— Ed vorbea cu Peter, spuse Philip. Cel puțin încerca să vorbească.

— Despre ce?

— Despre faptul că se simțea pierdut, presupun. Adolescenții încearcă întotdeauna să se integreze. Dacă nu faci parte din gașca populară, încerci să te apropii de sportivi. Dacă asta nu funcționează, încerci cu cei pasionați de teatru… sau cu dependenții de droguri, zise el. Ed credea că Peter s-ar putea să încerce să intre în gașca puștilor gay.

— Deci, Peter a încercat să vorbească cu Ed despre faptul că era gay?

— Ah, nu. Ed l-a descoperit pe *Peter*. Cu toții ne aducem aminte cum era când încercam să ne dăm seama ce ne face să fim diferiți, când eram la vârsta lui. Teribil de îngrijorați că vreun alt puști care era gay o să se dea la tine și o să-ți dezvăluie secretul.

— Crezi că Peter își făcea griji că Ed avea să-l dea de gol?

— Sincer, mă îndoiesc, mai ales în cazul lui Peter.

— De ce?

Philip îi zâmbi lui Patrick.

— Ai auzit de radar gay?

Patrick simți că roșește. Parcă ar fi fost în prezența unui afro-american care face o glumă rasistă, din simplu motiv că poate să o facă.

— Presupun.

— Persoanele gay nu sunt marcate clar – nu e ca atunci când ai o culoare a pielii diferită sau o dizabilitate fizică. Înveți să remarci manierismele sau privirile care durează un pic cam mult. Începi să te pricepi la asta, să-ți dai seama dacă cineva e gay sau dacă pur și simplu se holbează la tine pentru că *tu* ești gay.

Înainte să-și dea seama ce face, Patrick se trăsese puțin mai departe de Philip, care începu să râdă.

— Poți să stai liniștit. Se simte clar că tu joci în cealaltă echipă, zise el, ridicând privirea spre Patrick. Și Peter Houghton la fel.

— Nu-nțeleg…

— Poate că Peter era confuz când venea vorba despre sexualitatea lui, dar pentru Ed lucrurile erau cât se poate de clare. Puștiul e heterosexual.

Peter dădu buzna în sala de conferințe, negru de supărare.

— De ce n-ai venit să mă vezi?

Jordan ridică privirea din notițele pe care le făcea într-un carnețel. Observă, distras, că Peter se îngrășase puțin – și, din câte părea, căpătase și niște masă musculară.

— Am fost ocupat.

— Păi, eu stau aici, închis singur cuc.

— Mda, și eu muncesc de-mi sar capacele ca să mă asigur că treaba asta nu se transformă în ceva permanent, îi răspunse Jordan. Stai jos.

Peter se prăbuși pe scaun, mânios.

— Și dacă n-am chef să vorbesc cu tine azi? E clar că tu n-ai chef oricând să vorbești cu mine.

— Peter, ce-ar fi să încetăm cu prostiile ca să-mi fac meseria?

— De parcă-mi pasă mie dacă-ți faci meseria.

— Păi, ar trebui să-ți pese. Având în vedere că *tu* ești beneficiarul.

„Când o să se termine asta”, se gândi Jordan, „o să fiu sau ocărât, sau canonizat.”

— Vreau să vorbim despre explozibili, zise el. De unde poate cineva să obțină așa ceva?

— De pe www.boom.com, răspunse Peter.

Jordan îl privi, și-atât.

— Ei, nu e chiar așa de departe de adevăr, spuse Peter. Vreau să spun, *Manualul anarhistului* se

găsește online. Se găsesc și zece mii de rețete pentru cocktailuri Molotov.

— N-au găsit cocktailuri Molotov la școală. Au găsit explozibili din plastic cu detonator și ceas.

— Mda, zise Peter. Bine.

— Să zicem că vreau să fac o bombă din ce am prin casă. Ce-aș folosi?

Peter ridică din umeri.

— Ziar. Fertilizator – ca Green Thumb, știi, chestia aia chimică. Bumbac. Și niște motorină, dar probabil pe aia ar trebui să o iei de la benzinărie, deci, tehnic, n-ar fi de la tine din casă.

Jordan îl urmărea în timp ce enumera ingredientele. Peter vorbea atât de firesc, încât te înfiora, dar și mai tulburător era tonul cu care puncta anumite cuvinte: era limpede că era ceva de care Peter era mândru.

— Ai mai făcut chestia asta.

— Prima oară când am construit una, am făcut-o doar ca să văd dacă pot. Vocea lui Peter deveni și mai însuflețită. Dup-aia am mai făcut câteva. Genul ăla de bombă pe care o arunci și fugi mâncând pământul.

— Pe asta ce-o făcea să fie diferită?

— Păi, ingredientele, unu la mână. Trebuie să obții clorat de potasiu din clor, ceea ce nu e ușor, dar e ca și când ți-ai face un laborator de chimie. Tata a intrat în bucătărie când filtram niște cristale, spuse Peter. Asta i-am spus că făceam. Încercam să obțin o notă mai bună la școală.

Dumnezeule!

— Mă rog, după ce faci rost de asta, mai ai nevoie doar de vaselină, pe care noi o ținem sub chiuveta din bucătărie, și de gazul pe care îl găsești într-un aragaz de camping și de genul de ceară folosită să sigilezi borcanele cu murături. Mă cam speria să folosesc un detonator, zise Peter. Vreau să zic că nu mai făcusem niciodată ceva atât de masiv înainte. Dar știi tu, când am început să pun la punct planul…

— Oprește-te, îl întrerupse Jordan. Oprește-te aici.

— Dar tu m-ai întrebat, zise Peter pe un ton înțepat.

— Dar ăsta e un răspuns pe care nu pot să-l aud. Datoria mea este să-ți obțin achitarea, și nu pot să mint în fața juriului. Pe de altă parte, nu pot să mint despre lucruri pe care nu le știu. Și în clipa asta pot să spun cu toată sinceritatea că nu ai plănuit în avans ce s-a întâmplat în ziua aceea. Aș vrea ca lucrurile să rămână așa, și dacă ai vreun pic de spirit de autoconservare, asta ar trebui să vrei și tu.

Peter se duse la fereastră. Geamul era aproape mat, zgâriat după toți anii ăștia. „De la ce?" se întrebă Jordan. „Deținuți care îl râcâiseră cu unghiile în încercarea de a scăpa?" Peter nu putea să vadă că zăpada se topise deja; că primele brânduțe reușiseră să-și scoată capetele din pământ. Poate că era mai bine așa.

— M-am tot dus la biserică, anunță Peter.

Jordan nu era cine știe ce fan al religiei organizate, dar nu le purta pică altora care-și găseau alinarea în asta.

— Grozav.

— O fac pentru că așa mă lasă să ies din celulă ca să mă duc la slujbe, zise Pete. Nu pentru că l-aș fi găsit pe Iisus sau ceva de genul ăsta.

— Am înțeles.

Se întrebă ce legătură avea asta cu explozibilii sau, de fapt, cu orice altceva legat de apărarea lui Peter. Sincer să fie, Jordan nu avea timp pentru discuții filosofice cu Peter despre natura lui Dumnezeu – trebuia să se întâlnească peste două ore cu Selena ca să treacă în revistă potențialii martori ai apărării –, dar ceva nu-l lăsa să-l întrerupă pe Peter.

Peter se întoarse spre el.

— Crezi în iad?

— Da. E plin de avocați ai apărării. Întreabă orice procuror.

— Nu, serios, zise Peter. Pun pariu că acolo ajung.

Jordan zâmbi forțat.

— Nu pun pariuri când n-am șanse să-mi primesc banii.

— Părintele Moreno, el e preotul care ține slujbele aici… spune că dacă-l accepți pe Iisus în inima ta și te căiești, ești iertat… de parcă religia n-ar fi nimic mai mult decât un bilet de voie care-ți pică în poală și te scapă din orice situație. Dar vezi tu, n-are cum să fie așa… pentru că părintele Moreno mai spune și că fiecare viață valorează ceva… și cum rămâne cu cei zece copii care au murit.

Jordan știa că nu era o idee bună, dar se pomeni că îi pune lui Peter o întrebare:

— De ce te-ai exprimat așa?

— Cum așa?

— „Cei zece copii care au murit.” De parcă ar fi fost o progresie naturală.

Peter ridică o sprânceană.

— Pentru că așa a fost.

— În ce sens?

— E ca în cazul explozibililor, bănuiesc. Odată ce ai aprins fitilul, fie distrugi bomba înainte să se detoneze… fie bomba distruge restul.

Jordan se ridică și făcu un pas spre clientul lui.

— Peter, cine a aprins chibritul?

Peter ridică ochii spre el.

— Cine *nu* l-a aprins?

Josie se gândea la prietenii ei ca la cei care fuseseră lăsați în urmă. Haley Weaver fusese trimisă la Boston pentru chirurgie plastică; John Eberhard era într-un centru de tratament, citind cărți pentru copii mici și învățând să bea cu paiul; Matt, Courtney și Maddie plecaseră pentru totdeauna. Mai rămâneau Josie, Drew, Emma și

Brady: o gașcă ce se micșorase într-un asemenea grad că nici nu mai putea fi numită gașcă.

Erau în subsolul Emmei, uitându-se la un DVD. Cam la asta se reducea viața lor socială în ultima vreme, pentru că Drew și Brady aveau încă răni bandajate sau erau în ghips și, în plus, chiar dacă niciunul dintre ei nu voia să o spună cu voce tare, să meargă în locurile unde mergeau înainte nu făcea decât să le amintească de cei care nu mai erau.

Brady adusese filmul – Josie nici măcar nu mai ținea minte cum se numea, dar era unul dintre filmele alea care apăruseră după *Plăcintă americană,* sperând să dea aceeași lovitură la box office folosind fete goale, băieți răi și ceea ce-și închipuia Hollywoodul că înseamnă viața adolescenților, și amestecându-le împreună, ca un soi de salată cosmică. Chiar acum, pe ecran rula o cursă de mașini. Personajul principal țipa pe un pod basculant care se deschidea încet.

Josie știa că avea să ajungă de partea cealaltă a podului. În primul rând, filmul era o comedie. În al doilea rând, nimeni nu avea tupeul să ucidă personajul principal înainte ca povestea să se sfârșească. În al treilea, profesorul ei de fizică se folosise de filmul ăsta ca să dovedească științific că date fiind viteza mașinii și traiectoria vectorială, actorul putea într-adevăr să facă saltul pe pod – atât timp cât nu bătea vântul.

Josie știa și că persoana din mașină nu era nici măcar actorul din rolul respectiv, ci un cascador care mai făcuse asta de o mie de ori. Și totuși, chiar în timp ce urmărea cum se derulau lucrurile pe ecranul televizorului, văzu ceva cu totul și cu totul diferit: botul mașinii lovi jumătatea îndepărtată a podului deschis. Grămada de metal contorsionată se învârti în aer, lovi apa și se scufundă.

Adulții spuneau întotdeauna că adolescenții conduc cu viteză prea mare sau că se droghează

sau că nu folosesc prezervative pentru că se cred invincibili. Dar adevărul era că puteai să mori în orice moment. Brady putea să facă un atac cerebral pe terenul de fotbal, ca sportivii aceia tineri de colegiu care picau morți în timpul meciurilor. Emma putea să fie lovită de fulger. Drew putea să intre pe holurile unui liceu într-o zi diferită de oricare alta.

Josie se ridică în picioare.

— Am nevoie de aer, șopti ea, grăbindu-se să urce scările de la subsol și să iasă în fața casei Emmei.

Se așeză pe verandă și privi cerul, două stele care păreau unite. Nu erai invincibil când erai adolescent. Erai doar idiot. Auzi ușa care se deschise și se închise cu un zgomot surd.

— Hei, spuse Drew, venind lângă ea. Ești bine?

— Minunat.

Josie îi oferi un zâmbet. Îl simțea cleios, ca un tapet care nu fusese netezit cum trebuie. Dar devenise atât de bună la asta – să pretindă că totul era în regulă –, încât se transformase în a doua ei natură. Cine s-ar fi gândit că până la urmă moștenise ceva de la mama ei?

Drew se întinse după un fir de iarbă și începu să-l despice cu degetul mare.

— Și eu spun același lucru când mă cheamă pămpălăul ăla de psihoterapeut la școală ca să mă întrebe cum mă mai simt.

— Nu știam că și pe tine te cheamă la el.

— Cred că ne cheamă pe toți care, știi tu, care am fost…

Nu-și mai termină propoziția: care am fost apropiați de cei care nu supraviețuiseră? Care am fost cât pe ce să murim în ziua aia? Cât pe ce să ne luăm singuri adio de la viață?

— Crezi că-i spune cineva psihoterapeutului ceva care să merite cât de cât? întrebă Josie.

— Mă-ndoiesc. El n-a fost acolo atunci. Nu e ca și când pricepe ceva.

— Crezi că pricepe cineva?

— Tu. Eu. Restul de la subsol, zise Drew. Bun venit în clubul din care nu vrea să facă parte nimeni. Ești membră pe viață.

Deși nu voia asta, cuvintele lui Drew și idiotul ăla din film care încerca să sară peste pod și felul în care stelele îi înțepau pielea, precum vaccinarea pentru o boală terminală, o făcură dintr-odată să-i dea lacrimile. Drew se întinse spre ea, o cuprinse cu brațul lui bun, iar ea se lăsă pe el. Închise ochii și-și afundă fața în cămașa lui din flanel. Senzația era atât de familiară, de parcă s-ar fi întors în propriul pat de acasă după ani de hoinăreală prin lume și descoperise că salteaua încă se mula cumva în jurul rotunjimilor și sub greutatea ei. Și totuși, materialul cămășii nu mai mirosea ca pe vremuri. Băiatul care o ținea în brațe nu avea tocmai aceeași talie, aceeași formă, nu era același băiat.

— Nu cred că pot să fac asta, șopti Josie.

Imediat, Drew se retrase. Era roșu la față și nu putea să o privească pe Josie în ochi.

— Nu am vrut să pară așa. Tu și cu Matt…

Vocea i se stinse.

— Adică știu că ești încă a lui.

Josie ridică privirea spre cer. Încuviință din cap spre el, de parcă asta voise să spună de la bun început.

Totul începu când cineva de la service-ul auto a lăsat un mesaj pe robotul telefonic. Peter ratase programarea pentru inspecția auto. Dorea să reprogrameze?

Lewis era singur în casă când ascultase mesajul. Formase numărul înainte să-și dea seama ce făcea și, prin urmare, faptul că se duse la reprogramarea stabilită nu-l luă cu nimic prin surprindere. Coborî din mașină și-i întinse cheile mecanicului de la service.

— Puteți să intrați, spuse bărbatul. E și cafea înăuntru.

Lewis își turnă o ceașcă de cafea, punându-și trei cuburi de zahăr și mult lapte, așa cum și-ar fi pregătit și Peter cafeaua. Se așeză, ridică un număr uzat din *Newsweek* și frunzări *PC Gamer.*

„Unu", se gândi el. „Doi, trei."

Parcă la semnalul lui, mecanicul intră în sala de așteptare.

— Domnule Houghton, zise el, mașina de acolo e programată pentru inspecția tehnică abia în iulie.

— Știu.

— Dar… dumneavoastră ați făcut programarea.

Lewis încuviință din cap.

— N-am adus acum mașina respectivă.

Era pe undeva, în posesia poliției. Împreună cu cărțile lui Peter, cu computerul lui, cu jurnalele și cu Dumnezeu știe mai ce. Mecanicul se holbă la el, așa cum te holbezi când îți dai seama că discuția pe care o porți a virat cumva spre irațional.

— Domnule, spuse el, nu putem face inspecția unei mașini care nu se află aici.

— Nu, spuse Lewis, bineînțeles că nu.

Puse revista la loc pe măsuța de cafea, netezindu-i coperta mototolită. Apoi se frecă la frunte cu mâna.

— Doar că… băiatul meu a făcut programarea. Voiam să o țin în numele lui.

Mecanicul încuviință din cap, dându-se ușor înapoi cu spatele.

— Înțeleg… Păi, atunci, ce-ar fi să las mașina parcată afară?

— Ca să știți, spuse Lewis încet, ar fi trecut inspecția.

Odată, când Peter era mic, Lacy îl trimisese într-o tabără în care fusese și Joey, căruia îi plăcuse la nebunie. Era undeva lângă un râu din Vermont, iar copiii făceau schi nautic pe lacul Fairlee, luau lecții de navigat și mergeau în excursii nocturne în

canoe. Peter își sunase părinții din prima noapte, implorându-i să vină să-l ia acasă. Cu toate că Lacy fusese gata să pornească mașina și să meargă după el, Lewis o convinsese să n-o facă. „Dacă nu rezistă singur”, îi zisese Lewis, „cum o să afle vreodată dacă e în stare să o facă?”

La finalul celor două săptămâni, când Lacy îl văzuse pe Peter din nou, se schimbase. Era mai înalt și se îngrășase. Dar exista ceva diferit și în privirea lui – o luminiță care se stinsese cumva, preschimbându-se în cenușă. Când Peter se uita la ea, o făcea cu oarecare prudență, de parcă ar fi înțeles că nu mai era aliata lui.

Acum se uita la ea în același fel, chiar în timp ce ea îi zâmbea, prefăcându-se că nu era orbită de lumina fluorescentă de deasupra capului său; că ar fi putut să întindă mâna și să-l atingă, în loc să-l privească doar de cealaltă parte a liniei roșii care fusese trasată pe podeaua închisorii.

— Știi ce am găsit ieri în pod? Dinozaurul ăla pe care îl iubeai la nebunie, cel care răgea când îl trăgeai de coadă. Când erai mic, ajunsesem să cred că o să-l porți cu tine până și în ziua nunții la biserică…

Lacy se întrerupse, dându-și seama dintr-odată că era foarte probabil ca Peter să nu se însoare niciodată.

— Ei, zise ea, zâmbind și mai larg. Ți l-am pus pe pat.

Peter se holbă la ea.

— Bine.

— Cred că petrecerea mea preferată pentru ziua ta a fost cea cu dinozauri, când am îngropat oasele alea de plastic în groapa cu nisip și voi ați săpat în căutarea lor, zise Lacy. Ți-aduci aminte?

— Mi-aduc aminte că n-a venit nimeni la petrecere.

— Sigur c-au venit…

— Cinci copii, poate, pe care i-au obligat mamele să vină, spuse Peter. Doamne sfinte,

aveam șase ani. De ce *vorbim* despre asta?

„Pentru că nu știu ce altceva să spun”, se gândi Lacy. Se uită prin vorbitor – erau doar câțiva deținuți și cei devotați lor, care credeau încă în ei, înșirați de partea opusă a liniei roșii. Adevărul era, își dădu seama Lacy, că linia asta despărțitoare dintre ea și Peter existase de ani de zile. Dacă-ți țineai fruntea sus, puteai să reușești să te convingi că nu te separa nimic. Abia în momentele în care încercai să o treci, înțelegeai cât de reală era acea barieră.

— Peter, îi scăpă lui Lacy printre buze, îmi pare rău că nu te-am luat atunci din tabără.

El o privi de parcă ar fi fost nebună.

— Mda, mulțumesc pentru asta, dar am trecut peste acum o sută de ani.

— Știu, dar tot poate să-mi pară rău.

Brusc, îi părea rău pentru o mie de lucruri: că nu fusese mai atentă când Peter îi arăta vreo nouă aptitudine de programare; că nu-i cumpărase un alt câine după ce murise Dozer; că nu merseseră din nou în Caraibe în ultima vacanță de iarnă, închipuindu-și că aveau tot timpul din lume să meargă acolo.

— Părerile de rău nu schimbă nimic.

— Schimbă ceva pentru persoana care își cere scuze.

Peter mârâi.

— Ce mama mă-sii e asta? *Supă de pui pentru copilul fără suflet?*[19]

Lacy tresări.

— Nu trebuie să înjuri ca să…

— La dracu’, cântă Peter. La dracu’ dracu’ dracu’ dracu’.

— N-am să stau aici și să suport…

— Ba așa o să faci, zise Peter. Știi de ce? Pentru că, dacă mă abandonezi acum, o să ai o nouă chestie pentru care o să-ți pară rău.

Lacy aproape că se ridicase de pe scaun, dar adevărul era că greutatea cuvintelor lui Peter o

făcu să se așeze la loc. Se părea că o cunoștea cu mult mai bine decât îl cunoștea ea pe el.

— Mamă, spuse el încet, n-am vrut să spun asta.

Ea se uită la el, gâtuită de lacrimi.

— Știu, Peter.

— Mă bucur că vii la mine, spuse el, înghițind în sec. Vreau să spun, ești singura care vine să mă vadă.

— Tatăl tău…

Peter pufni.

— Nu știu ce-ți spune ție, dar nu l-am mai văzut de atunci, de când a venit prima oară.

Lewis nu venea să-l vadă pe Peter? Lacy nu știuse. Unde se ducea când pleca de acasă și spunea că se duce la închisoare? Și-l imagină pe Peter, stând în celula lui o dată la două săptămâni, așteptând un vizitator care nu mai venea. Lacy schiță un zâmbet forțat – avea să se supere când era singură, nu în timpul dedicat lui Peter – și schimbă imediat subiectul.

— Pentru audiere… ți-am adus un sacou frumos.

— Jordan spune că n-am nevoie. La audiere o să port hainele astea și atât. N-am nevoie de sacou, zise el zâmbind ușor. Sper că n-ai tăiat deja eticheta.

— Nu l-am cumpărat. E sacoul lui Joey pentru interviuri.

Privirile li se întâlniră.

— Ah, murmură Peter. Deci, asta căutai în pod.

Se lăsă liniștea în timp ce și-l aminteau amândoi pe Joey cum cobora scările în sacoul lui Brooks Brothers pe care i-l luase Lacy cu reducere mare de la magazinul Filene's Basement din Boston. Fusese achiziționat pentru interviurile lui Joey la colegii; Joey și le stabilea la vremea accidentului.

— Ți-ai dorit vreodată să fi murit eu în locul lui Joey? întrebă Peter.

Lacy își simți inima ca un bolovan.

— Sigur că nu.

— Dar așa, acum l-ai fi avut încă pe Joey, zise Peter. Și treaba asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Lacy se gândi la Janet Isinghoff, femeia care nu voise să-i moșească copilul. Parte din maturizare era să înveți să nu mai fii așa de sincer – să înveți când e mai bine să minți, în loc să rănești pe cineva cu adevărul. Era motivul pentru care Lacy venea în vizitele astea cu un zâmbet întins pe față ca o mască de Halloween, când, în realitate, îi venea să izbucnească în plâns de câte ori vedea cum e adus Peter de gardian. Era motivul pentru care vorbea de tabere și de animale de pluș – lucruri care simbolizau copilul pe care și-l amintea în loc să descopere în cine se transformase. Dar Peter nu învățase niciodată să spună ceva când, de fapt, gândea cu totul altceva. Era unul dintre motivele pentru care fusese rănit de atâtea ori.

— Ar fi un sfârșit fericit, spuse Peter.

Lacy trase aer în piept.

— Nu și dacă n-ai mai fi cu mine.

Peter se uită la ea câteva clipe.

— Minți, spuse el – nu pe un ton mânios sau acuzator.

Pur și simplu ca și cum ar fi prezentat faptele într-un fel pe care ea nu îl făcea.

— Nu mint…

— Poți să spui asta de o mie de ori, dar asta nu înseamnă că-i adevărat.

Peter îi zâmbi atunci, atât de inocent, încât Lacy simți o durere ascuțită ca o lovitură de bici.

— Poate că poți să-l păcălești pe tata, să păcălești poliția sau pe oricine altcineva te ascultă, spuse el. Dar nu poți să păcălești un alt mincinos.

Până să ajungă Diana să verifice la avizier care judecător se ocupa de audierea în cazul Houghton, Jordan McAfee era deja acolo. Diana îl ura din principiu, pentru că nu rupsese două perechi de ciorapi încercând să și-i pună, pentru că nu-i stătea prost părul azi, pentru că nu părea să fie câtuși de

puțin tulburat de faptul că jumătate din orașul Sterling se afla pe treptele din fața tribunalului dornic de sânge.

— ’Neața, zise el, fără măcar să se uite la ea.

Diana nu-i răspunse. În schimb, rămase cu gura căscată în timp ce citea numele judecătorului care se ocupa de caz.

— Cred că e o greșeală, spuse ea grefierei.

Grefiera se uită peste umăr la avizier.

— Doamna judecător Cormier va conduce ședința în dimineața asta.

— În cazul Houghton? *Glumești?*

Grefiera scutură din cap.

— Nu.

— Dar fiica ei…

Diana strânse din buze, în timp ce o mulțime de gânduri îi vuiau prin cap.

— Trebuie să avem o întrevedere cu judecătoarea înaintea audierii.

De cum plecă grefiera, Diana se întoarse spre Jordan.

— Ce naiba e în mintea lui Cormier?

Nu se întâmpla prea des ca Jordan să o vadă pe Diana Leven transpirând, și, sincer să fie, i se părea distractiv. Adevărul era că Jordan fusese la fel de șocat ca și procurorul să vadă numele judecătoarei Cormier pe avizier, dar n-avea de gând să-i spună asta Dianei. N-avea de gând să dezvăluie singurul avantaj pe care-l avea acum, dar dacă era sincer cu el însuși, cazul lui nu valora nimic. Diana se încruntă.

— Tu te așteptai să…

Grefiera reapăru. Lui Jordan îi plăcea teribil de Eleanor; îi ușura viața la Curtea Superioară și chiar râdea la glumele cu blonde proaste pe care i le spunea, în vreme ce majoritatea grefierilor sufereau de boala incurabilă a autosuficienței.

— Doamna judecător vă primește acum, spuse Eleanor.

În timp ce Jordan o urma pe grefieră în cabinetul judecătoarei, el se întinse spre ea și-i șopti poanta pe care o pregătise, înainte ca Leven să-l întrerupă atât de grosolan.

— Deci, soțul se uită la cutie și spune: „Dragă, nu e un puzzle… sunt fulgi de cereale”.

Eleanor izbucni în râs, iar Diana se încruntă.

— Ce-i asta, un fel de cod?

— Mda, Diana. E un limbaj secret al apărării care se traduce prin: Orice ai face, nu-i spune procurorului ce-ți spun.

— Nu m-ar mira, spuse Diana, după care intrară în birou.

Judecătoarea Cormier îmbrăcase deja roba, pregătită să înceapă ședința. Era cu brațele încrucișate; se sprijinea de birou.

— În regulă, doamnă procuror și domnule avocat, sunt o mulțime de oameni care așteaptă în sala de judecată. Care-i problema?

Diana se uită la Jordan, dar el nu făcu decât să ridice din sprâncene. Dacă ea voia să împungă cuibul de viespi, era treaba ei, dar el avea de gând să păstreze distanța cât o făcea ea. Las-o pe judecătoarea Cormier să aibă un dinte împotriva procuraturii, nu a apărării.

— Doamnă judecător, spuse Diana pe un ton ezitant, din câte am înțeles, fiica dumneavoastră era în școală la momentul atacului armat. De fapt, am și intervievat-o.

Jordan se gândi că judecătoarea Cormier era de apreciat – reușise cumva să o privească pe Diana în așa fel încât să o facă să plece ochii, de parcă nu i-ar fi prezentat un argument valid și tulburător, ci o informație de-a dreptul ridicolă. Ca poanta unei glume cu blonde toante, de exemplu.

— Sunt conștientă de lucrul ăsta, spuse judecătoarea. Erau o mie de copii în școală la momentul atacului.

— Desigur, onorată instanță. Eu doar… voiam să vă întreb înainte să ajungem în fața tuturor dacă

doriți să vă ocupați doar de trimiterea în judecată sau plănuiți să vă ocupați de întregul caz?

Jordan se uită la Diana, întrebându-se de ce era atât de sigură că judecătoarea Cormier nu avea să se ocupe de cazul ăsta. Ce știa *ea* despre Josie Cormier, și el nu?

— După cum spuneam, au fost mii de copii la școală. Unii dintre părinții lor sunt ofițeri de poliție, alții lucrează aici, la Curtea Superioară. Unul lucrează chiar în biroul dumitale, domnișoară Leven.

— Da, onorată instanță… dar avocatul respectiv nu se ocupă de cazul acesta.

Judecătoarea se uită cu calm la ea.

— O chemați pe fiica mea ca martor, domnișoară Leven?

Diana ezită.

— Nu, onorată instanță.

— Ei bine, eu am citit declarația fiicei mele, domnișoară avocat, și nu văd niciun motiv pentru care nu putem continua.

Jordan trecu în revistă ce știa până acum:

Peter întrebase despre starea lui Josie.

Josie fusese prezentă în timpul atacului.

Fotografia de album de an, găsită în perioada de cercetare, era singura care fusese însemnată cu cuvintele LAS-O SĂ TRĂIASCĂ. Dar conform mamei sale, ceea ce spusese poliției nu avea să afecteze cazul. Conform Dianei, nimic din ce știa Josie nu era suficient de important ca să fie chemată ca martoră a acuzării.

Lăsă ochii în jos, reluând în minte informațiile, iar și iar, de parcă ar fi derulat o casetă video.

Una dintre ele pur și simplu nu avea sens.

Fosta școală elementară folosită acum drept sediu temporar pentru Liceul Sterling nu avea cantină – copiii mici mâncau în clase, în bănci. Dar, cumva, practica asta era considerată nesănătoasă pentru adolescenți, așa că biblioteca

fusese transformată într-o cantină improvizată. Nu mai erau cărți sau rafturi, dar covorul încă avea litere presărate în țesătură și un poster cu Pisica din pălărie încă agățat lângă ușile duble.

Josie nu mai stătea cu prietenii ei la cantină. Pur și simplu nu mai era ca înainte – de parcă ar fi lipsit o masă critică, și era posibil să se rupă de atom la cea mai mică presiune. În schimb, se izola într-un colț al bibliotecii cu trepte carpetate, unde îi plăcea să-și imagineze că o educatoare le citea copiilor de grădiniță.

În acea zi, când ajunseseră la școală, camerele de televiziune erau deja acolo, așteptând. Trebuia să treci printre ele ca să ajungi la ușa din față. Se făcuseră nevăzute în ultima săptămână – fără îndoială existase o altă tragedie pe undeva de care să se ocupe reporterii –, dar se întorseseră în forță la timp pentru audiere. Josie se întreba cum aveau să se retragă din fața școlii și să ajungă la timp în partea de nord a orașului, la tribunal. Se întreba de câte ori de-a lungul carierei sale școlare aveau să se întoarcă. În ultima zi de școală? La comemorarea victimelor atacului? La absolvire? Își imagina articolul din revista *People* care avea să fie scris peste zece ani despre supraviețuitorii masacrului de la Liceul Sterling – „Unde sunt acum?” Oare John Eberhard avea să mai joace vreodată hochei sau măcar să mai meargă? Oare părinții lui Courtney aveau să se mute din Sterling? Josie unde avea să fie peste zece ani?

Dar Peter?

Mama ei era judecătoarea la procesul lui. Chiar dacă nu vorbea despre asta cu Josie – legal, nu avea voie –, nu era ca și când Josie nu știa. Josie era prinsă undeva între ușurare pură, știind că mama ei se va ocupa de caz, și groază absolută. Pe de o parte, știa că mama ei o să pună cap la cap evenimentele acelei zile, și asta însemna că Josie nu avea să fie nevoită să o facă ea însăși. Pe de altă

parte, odată ce mama ei punea lucrurile cap la cap, ce altceva avea să mai descopere?

Drew intră în bibliotecă, aruncând o portocală în aer și prinzând-o în pumn. Se uită în jur la mulțimea de elevi stând în grupuri mici pe covor și ținând în echilibru pe genunchi tăvile cu mâncare, și dădu cu ochii de Josie.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el, așezându-se lângă ea.

— Nu mare lucru.

— Te-au prins șacalii?

Vorbea despre reporterii de televiziune.

— Am reușit să fug pe lângă ei.

— Mi-aș dori să se ducă naibii cu toții.

Josie își sprijini capul de perete.

— Eu mi-aș dori să revină totul la normal.

— Poate după proces, spuse Drew, întorcându-se spre ea. Nu e ciudat, cu mama ta și cu tot restul?

— Nu vorbim despre asta. De fapt, nu prea vorbim despre nimic.

Luă sticla de apă și bău din ea, ca Drew să nu-și dea seama că îi tremura mâna.

— Nu e nebun.

— Cine?

— Peter Houghton. I-am văzut ochii în ziua aia. Știa exact ce făcea, la dracu'.

— Drew, taci, șopti Josie.

— Păi, e adevărat. Nu contează ce spune un afurisit de avocat șmecher ca să-l scape basma curată.

— Cred că asta e ceva ce trebuie să decidă juriul, nu tu.

— Doamne Dumnezeule, zise el. Dintre toți oameni, nu m-aș fi gândit că tocmai tu o să-i sari în apărare.

— Nu-i sar în apărare. Doar îți spun cum funcționează sistemul legal.

— Mda, mersi, Marcia Clark. Dar cumva nu mai dai pe asta nici cât o ceapă degerată când tu ești ăla căruia i se smulge un glonț din umăr. Sau când

prietenul tău cel mai bun – sau *iubitul tău* – moare într-o baltă de sânge…

Se opri brusc văzând că Josie scapă din mână sticla de apă, udându-se și udându-l și pe el.

— Îmi pare rău, zise ea, ștergând apa cu un șervețel.

Drew oftă.

— Și mie. Presupun că sunt cam nervos, cu camerele astea de filmat și cu tot restul.

Rupse o bucățică de șervețel umed și o băgă în gură, apoi aruncă ghemotocul format în ceafa unui băiat supraponderal care cânta la tubă în fanfara școlii.

„Doamne sfinte”, se gândi Josie. „Nu s-a schimbat nimic.”

Drew mai rupse o bucățică de șervețel și o rulă în palmă.

— *Încetează,* zise Josie.

— Ce e? ridică Drew din umeri. Tu ești aia care zice că vrea să revină lucrurile la normal.

Erau patru camere de televiziune în sala de judecată: ABC, NBC, CBS și CNN; plus reporteri de la *Time, Newsweek, The New York Times, The Boston Globe* și Associated Press. Alex avusese o întâlnire cu presa săptămâna trecută în cabinetul ei, ca să decidă cine avea să fie reprezentat în sala de judecată în timp ce ceilalți așteptau afară, pe treptele tribunalului. Era conștientă de lumina micuță și roșie a camerelor care indica faptul că înregistrau; de hârșâitul pixurilor pe hârtie în timp ce reporterii notau cu precizie spusele ei. Peter Houghton devenise o persoană detestată public, și, drept rezultat, Alex urma să aibă și ea parte de cincisprezece minute de faimă. Poate șaizeci, se gândi ea. Atât avea să dureze doar citirea acuzațiilor.

— Domnule Houghton, zise Alex, ești acuzat, la data de 6 martie 2007, de crimă cu premeditare, în baza legii 631:1-A, respectiv că ai cauzat în mod

intenționat moartea unei persoane, și anume, Courtney Ignatio. Ești acuzat, la data de 6 martie 2007, de crimă cu premeditare, în baza legii 631:1-A, respectiv că ai cauzat în mod intenționat moartea unei persoane, și anume… Se uită la nume. Matthew Royston.

Cuvintele îi veneau din obișnuință, Alex le-ar fi putut rosti și în somn. Dar se concentră pe ele, să se asigure că-și păstrează tonul calm al vocii, că oferă greutate fiecărui nume de copil decedat. Galeria era înțesată de lume, iar Alex îi recunoștea pe părinții acestor elevi și pe unii elevi care supraviețuiseră. Una dintre mame, o femeie pe care Alex nu o cunoștea din vedere sau după nume, stătea în rândul din față, în spatele mesei apărării, ținând strâns la piept fotografia de 20 x 25 a unei fete care zâmbea.

Jordan McAfee stătea lângă clientul său, care purta o uniformă portocalie de închisoare și cătușe cu lanț, și care se străduia din răsputeri să nu o privească pe Alex în timp ce citea acuzațiile.

— Ești acuzat, la data de 6 martie 2007, de crimă cu premeditare, în baza legii 631:1-A, respectiv că ai cauzat în mod intenționat moartea unei persoane, și anume, Justin Friedman… Ești acuzat, la data de 6 martie 2007, de crimă cu premeditare, în baza legii 631:1-A, respectiv că ai cauzat în mod intenționat moartea unei persoane, și anume, Christopher McPhee… Ești acuzat, la data de 6 martie 2007, de crimă cu premeditare, în baza legii 631:1-A, respectiv că ai cauzat în mod intenționat moartea unei persoane, și anume, Grace Murtaugh…

Femeia care ținea fotografia se ridică în timp ce Alex citea acuzațiile. Se aplecă peste balustradă, între Peter Houghton și avocatul său, și izbi fotografia atât de tare, încât sticla se crăpă.

— Ți-o aduci aminte? strigă femeia, cu vocea plină de durere. Ți-o aduci aminte pe Grace?

McAfee se întoarse brusc. Peter lăsă capul jos, țintuind cu privirea masa din fața lui.

Alex mai avusese de-a face și înainte cu persoane turbulente în sala de judecată, dar nu ținea minte să fi rămas vreodată cu răsuflarea tăiată. Durerea acestei femei părea să umple tot spațiul gol din galerie; să înfierbânte emoțiile celorlalți spectatori până la un punct de fierbere.

Mâinile începură să-i tremure; și le strecură sub masă ca să nu i le vadă cineva.

— Doamnă, zise Alex, am să vă rog să vă așezați…

— Te-ai uitat în ochii ei în timp ce ai împușcat-o, ticălosule?

„Te-ai uitat?" se gândi Alex.

— Onorată instanță, strigă McAfee.

Capacitatea lui Alex de a judeca acest caz cu imparțialitate fusese deja contestată de acuzare. Deși nu trebuia să-și justifice deciziile în fața nimănui, tocmai le spusese avocaților că-și putea separa viața personală de implicarea ei profesională în acest caz. Crezuse că problema avea să fie să nu o vadă pe Josie ca fiică a ei, ci ca una dintre sutele de persoane prezente în timpul atacului armat. Nu-și dăduse seama că, de fapt, totul avea să se reducă la capacitatea ei de a se vedea nu doar ca judecătoare, ci și ca mamă.

„Poți s-o faci", își spuse în sinea ei. „Amintește-ți pur și simplu cine ești."

— Domnilor aprozi, murmură Alex, iar cei doi bărbați masivi o apucară pe femeie de brațe ca să o escorteze afară din sala de judecată.

— O să arzi în iad, strigă femeia în timp ce camerele de televiziune îi urmăreau înaintarea de-a lungul culoarului.

Alex nu o urmărea. Își păstrase privirea ațintită spre Peter Houghton, în timp ce atenția avocatului era distrasă.

— Domnule McAfee, spuse ea.

— Da, onorată instanță?

— Vă rog să vă puneți clientul să întindă mâna.

— Îmi pare rău, onorată instanță, dar cred că a existat deja destul…

— Fă-o, domnule avocat.

McAfee încuviință din cap spre Peter, care-și ridică încheieturile înlănțuite și-și deschise pumnii. În palma lui Peter sclipea un ciob de la fotografia înrămată. Avocatul se albi la față și întinse mâna să ia bucata de sticlă.

— Mulțumesc, onorată instanță, îngaimă el.

— Cu plăcere.

Alex se uită în galerie și-și drese glasul.

— Sper că nu vor mai exista și alte ieșiri precum cea de mai devreme, altfel voi fi forțată să continui ședința cu ușile închise.

Continuă citirea acuzațiilor într-o sală de judecată atât de tăcută, încât puteai auzi cum se frâng inimile; auzeai cum vibra speranța în grinzile tavanului.

— Ești acuzat, la data de 6 martie 2007, de crimă cu premeditare, în baza legii 631:1-A, respectiv că ai cauzat în mod intenționat moartea unei persoane, și anume, Madeleine Shaw. Ești acuzat, la data de 6 martie 2007, de crimă cu premeditare, în baza legii 631:1-A, respectiv că ai cauzat în mod intenționat moartea unei persoane, și anume, Edward McCabe. Ești acuzat, la data de 6 martie 2007 etc etc.

— Ești acuzat de posesie de arme de foc în incinta unei școli. Posesie de dispozitive explozive. Utilizare ilegală de dispozitive explozive. Primire de bunuri furate, respectiv arme de foc.

Când termină de citit acuzațiile, vocea îi răgușise.

— Domnule McAfee, spuse ea, cum pledează clientul dumneavoastră?

— Nevinovat pentru toate capetele de judecată, onorată instanță.

Un murmur se răspândi în întreaga sală de judecată, lucru care se întâmpla întotdeauna când

acuzatul pleda nevinovat, și care i se păruse mereu ridicol lui Alex – ce se *așteptau* să facă acuzatul? Să spună că e *vinovat*?

— Dată fiind natura acuzațiilor, legea nu îți dă dreptul la cauțiune. Ești trimis în arest preventiv, în custodia șerifului.

Alex încheie ședința și se îndreptă spre cabinetul ei. Înăuntru, cu ușa închisă, măsură încăperea în lung și-n lat, ca un atlet care tocmai încheiase o cursă dură. Dacă exista ceva de care era sigură, aceasta era capacitatea ei de a judeca corect. Dar dacă îi fusese atât de greu la ședința de trimitere în judecată, cum avea să se descurce când începea acuzarea să descrie evenimentele zilei?

— Eleanor, zise Alex, apăsând butonul de interfon pentru grefiera ei, eliberează-mi programul pentru următoarele două ore.

— Dar aveți…

— Eliberează-l, se răsti ea.

Încă mai vedea chipurile acelor părinți din galerie. Ceea ce pierduseră era gravat pe chipurile lor, ca o cicatrice colectivă.

Alex își dădu roba jos și se îndreptă spre scările din spate, către parcare. Dar, în loc să se oprească pentru o țigară, se urcă în mașină. Se duse direct la școala elementară și parcă pe banda de urgență. Încă mai era o mașină de televiziune în parcarea profesorilor, iar Alex intră în panică, până își dădu seama că avea număr de New York; erau slabe șanse să o recunoască cineva fără roba de judecător.

Singura persoană care avea dreptul să-i ceară să se recuze era Josie, dar Alex știa că în cele din urmă fiica ei avea să înțeleagă. Era primul caz important al lui Alex la Curtea Superioară. Era un model de comportament sănătos de urmat și pentru Josie, pentru a-și vedea în continuare de viață. Alex încerca să ignore ultimul motiv pentru care lupta să rămână în scaunul judecătoresc în acest proces – cel care o înțepa ca un ghimpe, ca o

așchie, măcinând-o pe dinăuntru indiferent din ce unghi ar fi privit problema: avea șanse mai multe să afle de la acuzare și de la apărare ce îndurase fiica ei decât de la Josie însăși.

Intră în secretariat.

— Trebuie să o iau pe fiica mea, spuse Alex, iar secretara împinse un clipboard spre ea, cu informații care trebuiau completate. ELEV, citi Alex. ORA PLECĂRII. MOTIV. ORA SOSIRII.

„Josie Cormier", scrise ea. „10:45 a.m. Medic ortodontist."

Simțea privirea secretarei asupra ei – era limpede că femeia se întreba de ce judecătoarea Cormier stătea în fața biroului ei în loc să fie la tribunal, ocupându-se de ședința despre care așteptau cu toții vești.

— V-aș ruga să o trimiteți pe Josie afară, la mașină, spuse Alex, apoi ieși din birou.

Peste cinci minute, Josie deschise portiera din dreapta și se strecură pe scaun.

— N-am aparat dentar.

— A trebuit să mă gândesc rapid la o scuză, răspunse Alex. A fost prima care mi-a trecut prin cap.

— Și de ce-ai venit?

Alex o urmări pe Josie cum dă mai tare ventilatorul.

— Am nevoie de un motiv ca să iau prânzul cu fiica mea?

— E zece jumate dimineața.

— Atunci, tragem și noi puțin chiulul.

— Cum vrei, spuse Josie.

Alex scoase mașina din parcare. Josie era la jumătate de metru de ea, dar ar fi putut la fel de bine să fie pe continente diferite. Fiica ei se uita concentrată pe geam la lumea pe lângă care trecea.

— S-a terminat? întrebă Josie.

— Trimiterea în judecată? Da.

— De-asta ai venit aici?

Cum putea Alex să-i explice ce simțise văzând acele mame și acei tați din galerie, fără un copil între ei? Dacă îți pierdeai copilul, oare mai puteai să te numești părinte?

Și dacă fusese pur și simplu atât de proastă încât o lăsase să-i scape printre degete?

Alex conduse până la capătul drumului care dădea spre râu. Era învolburat, așa cum se întâmpla întotdeauna primăvara. Dacă nu știai cum stau lucrurile, ai fi crezut că te uiți la o fotografie, poate ți-ai fi dorit să faci o baie în el. Nu ți-ai fi dat seama, doar uitându-te la el, că apa avea să te lase fără suflare; că ai fi putut fi luat de curenți.

— Voiam să te văd, mărturisi Alex. Au fost astăzi oameni în sala mea de judecată… oameni care acum se trezesc în fiecare zi dorindu-și să fi *făcut* asta – să fi plecat de la serviciu în mijlocul zilei ca să ia masa cu fiica lor, în loc să-și spună că o să facă și asta într-o bună zi. Se întoarse spre Josie. Oamenii ăștia nu au mai avut șansa să facă asta.

Josie trăgea de un fir alb de ață, rămânând tăcută suficient de mult pentru ca Alex să înceapă să regrete ce spusese. Cam asta fusese incursiunea ei spontană în ceea ce însemna maternitatea. Alex fusese zdruncinată de propriile emoții în timpul ședinței; în loc să-și spună că era ridicolă, ținuse cont de ele. Dar exact asta se întâmplă, nu-i așa, când începi să alegi nisipurile mișcătoare ale sentimentelor, în loc să treci rapid la fapte? Dacă spui ce-ți stă pe inimă, cel mai probabil te alegi cu inima frântă, așa că la naiba cu asta.

— Tragem chiulul, spuse repede Josie. Dar nu mergem să luăm prânzul.

Alex se lăsă pe spate, ușurată.

— Mi-e indiferent, spuse ea pe un ton glumeț. Așteptă până ce-i întâlni privirea lui Josie. Vreau să vorbesc cu tine despre caz.

— Credeam că n-ai voie.

— Într-un fel despre asta voiam să vorbesc cu tine. Chiar dacă asta e cea mai mare șansă din lume pentru cariera mea, m-aș recuza dacă aș crede că n-o să facă decât să îngreuneze lucrurile pentru tine. Încă poți să vorbești cu mine oricând și să mă întrebi orice vrei să știi.

Se prefăcură amândouă, pentru o clipă, că Josie făcea asta în mod obișnuit, când adevărul era că trecuseră ani de când nu-i mai împărtășise lui Alex ce avea pe suflet. Josie întoarse capul spre ea.

— Chiar și despre trimiterea în judecată?

— Chiar și despre asta.

— Ce-a spus Peter la tribunal?

— Nimic. Avocatul vorbește în numele lui.

— Cum arăta?

Alex se gândi o clipă. Când îl văzuse prima oară în uniforma lui portocalie, fusese uimită cât de mult crescuse. Deși îl mai văzuse de-a lungul anilor – în spatele clasei, în timpul evenimentelor care aveau loc la școală, la centrul de copiere unde el și Josie lucraseră pentru scurt timp împreună, chiar și la volanul mașinii pe strada principală –, cumva, se aștepta să-l vadă pe același băiețel care se juca la grădiniță cu Josie.

Alex se gândi la uniforma lui portocalie, la papucii din cauciuc, la cătușele cu lanțuri.

— Arăta ca un acuzat, spuse ea.

— Dacă e condamnat, întrebă Josie, n-o să mai iasă niciodată din închisoare, nu-i așa?

Alex simți cum i se strânge inima. Josie încerca să n-o arate, dar cum să nu-i fie teamă că așa ceva se putea întâmpla din nou? Pe de altă parte, cum putea Alex, în calitate de judecătoare, să-i promită că Peter avea să fie condamnat, chiar înainte să fie judecat? Pentru Alex era ca și cum ar fi făcut echilibristică pe sârmă la mare înălțime între responsabilitatea personală și etica profesională, încercând din răsputeri să nu cadă.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta…

— Ăsta nu-i un răspuns, zise Josie.

— Cel mai probabil o să-și petreacă toată viața acolo, da.

— Dacă ar fi în închisoare, oamenii ar avea voie să meargă să vorbească cu el?

Dintr-odată, Alex nu mai putu urma firul logic al gândirii lui Josie.

— De ce? *Vrei* să te duci să vorbești cu el?

— Nu știu.

— Nu-mi imaginez de ce-ai vrea să faci asta, după ce…

— Pe vremuri eram prieteni, spuse Josie.

— Au trecut ani de zile de când nu mai ești prietenă cu Peter, îi răspunse Alex, dar apoi totul căpătă sens în mintea ei și înțelese de ce fiica ei, care păruse îngrozită de perspectiva ca Peter să fie eliberat din închisoare, ar mai vrea să comunice cu el după condamnarea lui: remușcările.

Pesemne Josie credea că ceva ce făcuse ea – sau nu făcuse – ar fi putut să-l fi adus pe Peter în punctul în care să intre înarmat în liceu și să împuște în stânga și-n dreapta.

Dacă nici Alex nu înțelegea conceptul de conștiință vinovată, atunci cine?

— Draga mea, are cine să aibă grijă de Peter – sunt oameni care cu asta se *ocupă,* să aibă grijă de el. Nu trebuie să faci tu asta, spuse Alex zâmbind ușor. Tu trebuie să ai grijă de tine, da?

Josie întoarse privirea.

— Am un test ora următoare. Putem să ne întoarcem la școală acum?

Alex conduse în tăcere, pentru că de data asta era prea târziu să se corecteze; să-i spună fiicei sale că și de ea avea grijă cineva; că Josie nu era singură în asta.

La două dimineața, după ce Jordan își legănase în brațe cinci ore încheiate bebelușul bolnav, care plângea, se întoarse spre Selena.

— Mi-aduci și mie aminte de ce am făcut un copil?

Selena stătea la masa din bucătărie – de fapt, nu, era întinsă pe ea, cu capul sprijinit pe brațe.

— Pentru că voiai să-ți transmiți mai departe moștenirea genetică deosebită.

— Sincer să fiu, nu cred că transmitem mai departe altceva decât o infecție virală.

Brusc, Selena se ridică.

— Hei, șopti ea. A adormit.

— Slavă Domnului. Ia-l de pe mine.

— Asta s-o crezi tu – toată ziua nu s-a simțit așa de bine ca acum.

Jordan se încruntă și se lăsă pe scaunul din fața ei, ținându-și încă în brațe fiul care dormea.

— Nu e singurul.

— Iar vorbim despre cazul tău? Pentru că, dacă e să fiu sinceră, Jordan, sunt atât de epuizată, încât am nevoie de indicii dacă schimbăm așa subiectul…

— Pur și simplu, nu înțeleg de ce nu s-a recuzat. Când acuzarea a pomenit de fiica ei, Cormier a trecut peste și… mai important… așa a făcut și Leven.

Selena căscă și se ridică în picioare.

— Cauți la dinți calul de dar. Cormier trebuie să fie un judecător mai bun pentru tine decât Wagner.

— Dar e ceva care mă roade la toată treaba asta.

Selena îi zâmbi cu indulgență.

— Ai un pic de iritație de scutec, nu?

— Chiar dacă fiica ei nu-și mai amintește nimic acum, asta nu înseamnă că n-o să-și amintească. Și cum o să rămână Cormier imparțială, știind că iubitul fiicei a fost ucis de clientul meu în timp ce ea stătea acolo privind?

— Ei bine, ai putea să faci o cerere să fie schimbată, spuse Selena. Sau ai putea să aștepți să o facă Selena.

Jordan ridică ochii spre ea.

— Dac-aș fi în locul tău, eu mi-aș ține gura închisă.

El întinse mâna, apucând-o de cordonul de la halat, care se desfăcu.

— Când îmi țin eu gura închisă?

Selena începu să râdă.

— Există premiere pentru orice.

Fiecare etaj de la secția de maximă securitate avea câte patru celule de doi metri pe doi cincizeci. În interiorul celulei erau un pat supraetajat și un vas de toaletă. Îi luase lui Peter trei zile să reușească să-și facă nevoile în timp ce gardienii treceau pe acolo, fără să i se blocheze intestinele – și astfel și-a dat seama că începea să se obișnuiască să fie aici – acum că putea probabil să-și facă nevoile la comandă.

La unul dintre capetele culoarului din secția de maximă securitate era un televizor mic. Pentru că era loc pentru un singur scaun în fața lui, deținutul care era de cel mai mult timp acolo putea să stea jos. Toți ceilalți stăteau în spatele lui ca niște vagabonzi la coadă la cantină, dacă voiau să se uite. Nu erau prea multe programe TV asupra cărora să cadă de acord deținuții. În cea mai mare parte se uitau la MTV, deși urmăreau întotdeauna și emisiunea lui Jerry Springer. Peter se gândea că o făceau pentru că, indiferent cât de tare o dăduseși în bară în viața ta, îți făcea plăcere să știi că erau pe lume oameni chiar mai proști decât tine.

Dacă cineva de la acel etaj făcea ceva greșit – nu neapărat Peter, ci, bunăoară, un idiot ca Satan Jones (Satan nu era numele lui adevărat; îl chema Gaylord, dar dacă îl pomeneai, chiar și în șoaptă, îți sărea la jugulară), care făcuse pe peretele din celula sa o caricatură cu doi dintre gardieni care făceau o horă la orizontală –, pierdeau cu toții dreptul de a se uita la televizor timp de o săptămână. Și-așa nu le mai rămânea decât să-și târască picioarele spre celălalt capăt al coridorului: un duș cu o perdea din plastic și un telefon, de unde puteai suna cu taxă inversă pentru un dolar

minutul, și la fiecare câteva secunde auzeai „Acest apel a fost inițiat din închisoarea districtului Grafton”, în caz că aveai norocul să uiți.

Peter făcea abdomene, ceea ce îi displăcea. De fapt, ura orice exercițiu fizic. Dar alternativa era să stea degeaba și să ajungă plăpând, ceea ce i-ar fi făcut pe cei din jur să creadă că se puteau lua de el, sau să iasă afară în timpul orei de exerciții. Ieșise de câteva ori – nu ca să tragă la coș, să facă jogging sau să facă târguri secrete lângă gard pentru droguri sau țigări care erau strecurate pe ascuns în închisoare, ci doar ca să fie afară și să respire aerul care fusese deja respirat de ceilalți deținuți de aici. Din nefericire, din curte se vedea râul. Ai fi zis că era un bonus, dar, în realitate, era o adevărată tortură. Uneori, bătea vântul și Peter simțea mirosul – al solului de la malul lui, al apei reci – și îl sfâșia să știe că nu putea să meargă pur și simplu până acolo, să-și dea jos pantofii și șosetele și să intre în apă, să înoate, la naiba, să se și *înece* dacă voia. După aceea, încetă să se mai ducă afară.

Peter termină o sută de abdomene – ironia era că după o lună, devenise atât de puternic, încât probabil că ar fi putut să le tăbăcească fundurile lui Matt Royston și Drew Girard simultan – și se așeză pe pat cu formularul de aprovizionare. O dată pe lună puteai să mergi să-ți cumperi lucruri, precum apă de gură și hârtie la niște prețuri ridicol de mari. Peter își aducea aminte că mersese într-un an la St. John cu familia; la magazinul alimentar, fulgii de porumb costau cam zece dolari pentru că se găseau rar. Nu era ca și când șamponul ar fi fost un produs greu de găsit, dar în pușcărie, erai la mila administrației, ceea ce însemna că-ți puteau cere 3,25 dolari pentru o sticlă de Pert sau 16 dolari pentru un mini-ventilator de birou. Cealaltă alternativă era să speri că un deținut care pleca la închisoarea statală îți lăsa ție lucrurile lui, dar

pentru Peter asta însemna să fii oarecum ca un vultur.

— Houghton, spuse un gardian ai cărui bocanci reverberau pe pasarela din metal, ai primit ceva prin poștă.

Plicurile zburară în celulă și alunecară sub patul lui Peter. Se întinse după ele, zgâriindu-și unghiile de podeaua de ciment. Prima scrisoare era de la mama lui, pe care aproape că o aștepta. Peter primea scrisori de la mama lui de cel puțin trei-patru ori pe săptămână. Erau de obicei despre mărunțișuri, precum editorialele din ziarul local sau cât de bine le mergea plantelor ei, cunoscute sub numele de voalul-miresei. Crezuse, o vreme, că era posibil să-i scrie codificat – să-i transmită ceva ce trebuia să știe, ceva important sau care să-l inspire –, dar apoi începuse să-și dea seama că scria doar ca să umple spațiul. Și de atunci încetase să mai deschidă corespondența primită de la mama lui. Și nu se simțea prost în privința asta, nu cu adevărat. Peter știa că motivul pentru care-i scria nu era ca el să citească scrisorile. Îi scria ca să-și împace conștiința.

Chiar nu le purta pică părinților lui că erau rupți de realitate. În primul rând, avea și el destulă experiență la capitolul ăsta. În al doilea, singurii oameni care-l înțelegeau cu adevărat erau cei care fuseseră la școală în ziua aceea, și nu se putea spune că îi ticseau cutia poștală cu misive.

Peter aruncă scrisoarea mamei lui la loc pe podea și se holbă la adresa de pe celălalt plic. Nu o recunoștea; nu era din Sterling, nici măcar din New Hampshire. Elena Battista, citi el. Elena din Ridgewood, New Jersey. Rupse plicul și-i cercetă scrisoarea.

> *Peter,*
>
> *Simt că am ajuns să te cunosc, pentru că urmăresc de ceva timp ce s-a întâmplat la liceu. Eu sunt la facultate*

acum, dar cred că știu prin ce ai trecut… pentru că prin asta am trecut și eu. De fapt, acum îmi scriu dizertația despre efectele hărțuirii în școală.

Știu că nu se cade să îndrăznesc să sper că ai vrea să vorbești cu cineva ca mine… dar cred că dacă aș fi cunoscut pe cineva ca tine când eram în liceu, viața mea ar fi fost diferită, și poate că niciodată nu e prea târziu????

Cu stimă,
Elena Battista

Peter își lipi de coapsă cu bandă adezivă plicul rupt. Jordan îi spusese clar să nu vorbească cu nimeni – în afară de părinții lui și de Jordan însuși. Dar părinții erau inutili și, dacă era să fie sincer, nu era ca și când Jordan își respectase partea de învoială, ceea ce ar fi implicat să fie prezent suficient pentru ca Peter să-i spună ce-l măcina, ce avea pe suflet.

În plus. Era o studentă la *facultate.* Era destul de mișto ideea ca o studentă să vrea să stea de vorbă cu el; și nu era ca și când avea să-i spună ceva ce nu știa deja.

Peter se întinse din nou după formularul de aprovizionare și bifă căsuța pentru felicitare.

Procesele puteau fi împărțite în două: ceea ce se întâmplase în ziua evenimentului, care era treaba acuzării, și tot ce condusese la acel moment, ceea ce trebuia să prezinte apărarea. În acest scop, Selena se preocupase să le ia interviu tuturor persoanelor care intraseră în contact cu clientul lor în ultimii șaptesprezece ani din viața lui. La două zile după audierea lui Peter la Curtea Supremă, Selena se întâlni cu directorul Liceului Sterling High la școala elementară unde se mutaseră temporar. Arthur McAllister avea o barbă de culoarea nisipului, un pântec rotund și nu-și arăta

dinții când zâmbea. Îi amintea Selenei de unul dintre acei urși vorbitori care apăruseră pe piață când era ea copil – Teddy Ruxpin –, ceea ce făcu să-i pară și mai ciudat când începu să răspundă la întrebările ei despre politica antibullying de la liceu.

— Nu tolerăm asta, spuse McAllister, deși Selena se așteptase la placa asta. Avem situația sub control.

— Deci, dacă un copil vine la dumneavoastră să se plângă că cineva se ia de el, care sunt repercusiunile asupra vinovatului?

— Unul dintre lucrurile pe care le-am descoperit, Selena – pot să-ți spun Selena? – este că dacă administrația intervine, situația se înrăutățește și mai mult pentru copilul care este terorizat.

Ezită.

— Știu ce spune lumea despre atacul armat. Că îl compară cu atacurile de la Columbine și Paducah și cu cele care au fost înaintea lor. Dar cred cu toată convingerea că nu hărțuirea propriu-zisă l-a condus pe Peter să facă ce a făcut.

— Ce se presupune că a făcut, îl corectă Selena automat. Aveți înregistrate la dosar incidentele de hărțuire?

— Dacă lucrurile scapă de sub control și copiii sunt aduși la mine, atunci da.

— A fost adus cineva la dumneavoastră pentru că l-ar fi hărțuit pe Peter Houghton?

McAllister se ridică și scoase un dosar dintr-un dulap. Începu să-l frunzărească, după care se opri la o anumită pagină.

— De fapt, *Peter* a fost adus să mă vadă de două ori anul ăsta. A făcut detenție pentru că s-a bătut pe holuri.

— S-a bătut? întrebă Selena. Sau s-a apărat?

Când Katie Riccobono înfipsese un cuțit în pieptul soțului său în timp ce el dormea dus – de

patruzeci și șase de ori –, Jordan îl chemase pe doctorul King Wah, un psihiatru criminalist specializat în sindromul femeii abuzate. Era înfrățit cu tulburarea de stres post-traumatic, care sugera că femeile care fuseseră în mod repetat victimizate atât mental, cât și fizic se temeau în consecință constant pentru viața lor, încât linia dintre realitate și fantezie devenea neclară, până în punctul în care se simțeau amenințate chiar și când cel care constituia amenințarea dormea sau, în cazul lui Joe Riccobono, chiar și în timp ce zăcea dormind după trei zile de băutură.

King le câștigase cazul. În anii care trecuseră de atunci, devenise unul dintre cei mai cunoscuți experți în sindromul femeii abuzate și apărea constant în calitate de martor al apărării în întreaga țară. Onorariul lui crescuse enorm. Jordan se duse la biroul lui King din Boston fără programare, gândindu-se că avea să treacă de orice paznic secretarial pe care-l angajase doctorul folosindu-se de farmecul său, dar nu se așteptase să dea peste un dragon pe nume Ruth care se apropia de vârsta pensionării.

— Doctorul are programările făcute pentru următoarele șase luni, spuse ea, fără să se obosească măcar să ridice privirea spre Jordan.

— Dar este o vizită personală, nu una profesională.

— Îmi pare rău, spuse Ruth, pe un ton care sugera limpede că nu-i păsa.

Jordan se gândi că n-avea să-l ajute cu nimic să-i spună lui Ruth că arătă minunat astăzi sau să o onoreze cu un banc cu blonde, nici măcar să facă tapaj cu palmaresul de reușite ca avocat al apărării.

— E o urgență de familie, spuse el.

— Familia dumneavoastră are o urgență de natură psihologică, repetă Ruth pe un ton sec.

— Familia *noastră,* improviză Jordan. Sunt fratele doctorului Wah.

Când văzu că Ruth nu face decât să se uite la el, Jordan adăugă:

— Fratele *adoptat* al doctorului Wah.

Ruth ridică o sprânceană ascuțită și apăsă pe un buton al telefonului. O clipă mai târziu, telefonul sună.

— Doctore, spuse ea. Un domn care susține că e fratele dumneavoastră dorește să vă vadă, zise ea, după care puse telefonul în furcă… A zis că puteți intra.

Jordan deschise ușa grea din lemn de mahon și-l găsi pe King mâncând un sendviș, cu picioarele încrucișate deasupra biroului.

— Jordan McAfee, spuse el, zâmbind. Trebuia să mă aștept. Așadar, spune-mi… ce mai face mama?

— De unde dracu' să știu eu, doar știi că pe tine te-a iubit întotdeauna mai mult, glumi el și se apropie să dea mâna cu King. Mersi că m-ai primit.

— Trebuia să văd cu ochii mei cine are atâta *chutzpah* încât să spună că e frate-meu.

— *Chutzpah,* repetă Jordan. Ai învățat asta la școala chineză?

— Mda, aveam ora de idiș chiar după aia cu noțiunile de bază despre abac.

Îi făcu semn lui Jordan să ia loc.

— Deci, cum mai merge?

— Bine, spuse Jordan. Vreau să spun, nu așa de bine cum îți merge ție. Nu pot să dau pe postul Court TV fără să-ți văd mutra pe ecran.

— Am fost ocupat, asta-i sigur. De fapt, am doar zece minute până la următoarea întâlnire.

— Știu. De-asta mi-am încercat norocul să te văd – vreau să-mi evaluezi clientul.

— Jordan, omule, știi c-aș face-o dacă aș putea, dar am programări pentru următoarele șase luni pentru procese în lucru.

— Ăsta e diferit, King. Sunt mai multe capete de acuzare pentru crimă.

— Crimă? spuse King. Câți soți a ucis?

— Niciunul. Nu e o ea. E un băiat. Un *puști.* A fost hărțuit ani de zile de colegi, după care a pus mâna pe armă și a început să tragă în Liceul Sterling.

King îi întinse jumătate din sendvișul cu ton lui Jordan.

— Bine, frățioare, spuse el. Hai să luăm prânzul împreună și să discutăm.

Josie se uita de la plăcile de gresie solidă și gri ale podelei la zidurile din cărămidă, de la barele din fier care despărțeau dispeceratul de sala de așteptare, până la ușa grea cu încuietoare automată. Semăna cu o închisoare, și se întrebă dacă polițistul dinăuntru se gândea vreodată la ironia asta. Dar apoi, de cum îi trecu prin cap imaginea închisorii, Josie se gândi la Peter și începu iar să intre în panică.

— Nu vreau să fiu aici, spuse ea, întorcându-se către mama ei.

— Știu.

— De ce vrea să mai vorbească cu mine? I-am spus deja că nu-mi amintesc nimic.

Primiseseră o scrisoare prin poștă; detectivul Ducharme mai avea să-i pună „câteva întrebări”. Pentru Josie, asta însemna că acum știa ceva ce nu știuse prima oară când o interogase. Mama ei îi explicase că un al doilea interviu era modul prin care se asigura acuzarea că își luase toate măsurile și aflase toate informațiile; că nu însemna mare lucru, dar că oricum trebuia să meargă la secția de poliție. Doamne ferește ca tocmai Josie să strice toată investigația.

— Tot ce trebuie să faci este să-i spui, din nou, că nu-ți amintești nimic… și asta-i tot, îi spuse mama ei, punându-și cu blândețe mâna pe genunchiul lui Josie, care începuse să tremure.

Dar ce voia Josie să facă era să se ridice, să iasă pe ușile duble ale secției de poliție și să o rupă la

fugă. Să străbată parcarea în fugă și să traverseze strada, să străbată terenul dejoacă al școlii gimnaziale care se întindea pe malul iazului din oraș, să urce munții pe care putea să-i vadă uneori de la fereastra dormitorului dacă frunzele căzuseră de pe crengile copacilor, până ce ajungea cât de sus putea. Și apoi…

Și apoi, poate și-ar fi întins brațele și ar fi pășit peste marginea lumii?

Dacă asta era o înscenare?

Dacă detectivul Ducharme știa deja… totul?

— Josie, se auzi o voce. Mulțumesc tare mult că ai venit până aici.

Ridică privirea și-l descoperi pe detectiv care stătea în picioare în fața lor. Mama ei se ridică în picioare. Josie încercă și ea să se ridice, chiar încercă, dar pur și simplu nu găsi curajul să o facă.

— Onorată instanță, apreciez că v-ați adus fiica până aici.

— Josie e foarte supărată, spuse mama. Nu-și amintește nimic din ziua aia.

— Trebuie să aud de la Josie lucrul ăsta.

Detectivul îngenunche, ca să o poată privi în ochi. Josie își dădu seama că avea ochi frumoși. Cam triști, precum ochii unui basset hound. Asta o făcu să se întrebe cum o fi să auzi toate poveștile alea de la toți oamenii ăia răniți și șocați; dacă nu cumva le absorbeai fără voia ta prin osmoză.

— Promit, zise el cu blândețe, că nu durează mult.

Josie începu să-și imagineze ce o să simtă când ușa sălii de conferință avea să se închidă; cum aveau să se acumuleze întrebările, ca presiunea dinăuntrul unei sticle de șampanie. Se întrebă ce ar fi mai dureros: să nu-ți amintești ce s-a întâmplat, indiferent cât de tare ai fi încercat să-ți faci mintea să revadă totul, sau să-ți amintești fiecare detaliu îngrozitor.

Cu colțul ochiului, Josie văzu că mama ei se așează la loc.

— Nu vii cu mine?

Ultima oară când detectivul vorbise cu ea, mama ei se folosise de aceeași scuză – era judecătoare, sub nicio formă nu putea să asiste la un interviu al poliției. Dar pe de altă parte, când avuseseră conversația aceea după audiere, mama ei se străduise să o asigure pe Josie că poziția ei de judecătoare în cazul acesta și rolul ei de mamă nu se excludeau reciproc. Sau, cu alte cuvinte: Josie fusese așa de proastă încât crezuse că era posibil ca relația lor să se schimbe.

Gura mamei se deschise și se închise la loc, precum cea a unui pește pe malul apei. *Te-am făcut să te simți inconfortabil?* se gândi Josie, cuvintele răsunând ca niște lovituri de bici în mintea ei. *Bine-ai venit în club!*

— Vrei o ceașcă de cafea? întrebă detectivul, după care scutură din cap. Sau o Cola. Nu știu, copiii de vârsta ta beau deja cafea sau te tentez cu vicii pentru că sunt prea prost ca să știu cum merg lucrurile?

— Îmi place cafeaua, spuse Josie.

Evită privirea mamei în timp ce detectivul Ducharme o conducea în sanctuarul secției de poliție. Intrară într-o sală de conferințe, iar detectivul îi turnă o cană de cafea.

— Lapte? Zahăr?

— Zahăr, spuse Josie.

Luă două pliculețe dintr-un bol și le turnă în cană. Apoi se uită împrejur – la masa din pal melaminat, la luminile fluorescente, la aspectul *normal* al încăperii.

— Ce e?

— Cum adică *ce e?* spuse Josie.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă gândeam doar că nu pare genul de loc în care să smulgi cu bătaia de la cineva mărturisirea faptei.

— Depinde dacă ai sau nu o mărturisire de făcut, spuse detectivul. Când Josie se albi la față,

începu să râdă. Glumeam. Ca să fiu sincer, singurele momente când obțin mărturisiri prin bătaie sunt atunci când joc rolul polițistului la TV.

— *Joci rolul unui polițist la TV?*

El oftă.

— Nu contează.

Se întinse după reportofonul din centrul mesei.

— O să înregistrez asta, cum am făcut și prima dată… în mare parte pentru că sunt prea năuc ca să-mi amintesc totul.

Detectivul apăsă pe buton și se așeză în fața lui Josie.

— Ți se spune des că semeni cu mama ta?

— Hm, niciodată, spuse ea, lăsându-și capul într-o parte. De-asta m-ați adus aici, ca să mă întrebați asta?

El zâmbi.

— Nu.

— Oricum, nu semăn cu ea.

— Ba sigur că semeni. La ochi.

Josie coborî privirea spre masă.

— Ochii ei au cu totul altă culoare.

— Nu la culoare mă refeream. Josie, spune-mi din nou ce ai văzut în ziua atacului armat de la Liceul Sterling.

Sub masă, Josie își strânse mâinile. Înfipse unghiile de la o mână în palma celeilalte, ca să o doară ceva mai tare decât cuvintele pe care le rostea.

— Aveam un test la chimie. Învățasem până târziu pentru el și m-am trezit cu asta în minte în dimineața aia. Asta e tot ce știu. V-am zis deja, nici măcar nu-mi amintesc să fi fost la școală în ziua aia.

— Ți-aduci aminte ce te-a făcut să leșini în vestiar?

Josie închise ochii. Vedea în minte vestiarul – podeaua din gresie, dulapurile gri, șoseta desperecheată îndesată într-un colț al dușului. Și apoi, totul deveni roșu ca furia. Roșu ca sângele.

— Nu, spuse Josie, dar lacrimile o sugrumau. Nu știu nici măcar de ce îmi dau lacrimile gândindu-mă la asta.

Nu suporta să fie văzută așa; nu suporta *să fie* așa; dar, mai mult decât orice, nu suporta să nu știe ce se întâmplase: o schimbare a vântului, a mareei. Josie luă șervețelul pe care i-l întindea detectivul.

— Vă rog, pot să plec acum? șopti ea.

Ezită o clipă, iar Josie putu să simtă greutatea milei pe care o simțea detectivul acoperind-o ca o plasă, o plasă care nu i se agăța decât de cuvinte, în timp ce restul – rușinea, furia, teama – scăpau prin ochiurile ei.

— Sigur, Josie, spuse el. Poți să pleci.

Alex se prefăcea că citește *Town of Sterling Annual Report* când Josie ieși brusc pe ușa securizată în sala de așteptare a secției de poliție. Plângea tare, iar Patrick Ducharme nu se vedea nicăieri. *O să-l omor,* gândi Alex rațional, calm, *după ce am grijă de fata mea.*

— Josie, spuse ea, tocmai pe când Josie fugea pe lângă ea, ieșind din clădire, în direcția parcării.

Alex se grăbi să meargă după ea și o ajunse din urmă chiar lângă mașină. O cuprinse cu mâinile de talie și simți cum dă să se ferească.

— Lasă-mă în pace, suspină Josie.

— Josie, iubito, spune-mi ce ți-a zis? Vorbește cu mine.

— Nu pot să vorbesc cu tine. Nu înțelegi. Niciunul dintre voi nu înțelege.

Josie se dădu înapoi.

— Și ăia care înțeleg sunt toți morți.

Alex ezită, nesigură de ce ar trebui să facă în continuare. Putea să o strângă pe Josie și mai tare la piept și să o lase să plângă. Sau putea să o facă să înțeleagă că oricât de supărată ar fi fost, avea în ea tăria necesară să facă față. Cam ca o „Allen charge”, își dădu seama Alex – instrucțiunea pe care o dă judecătorul unui juriu care nu ajunge nicăieri cu deliberările, prin care le reamintește de

datoria lor ca cetățeni americani și îi reasigură că pot și că vor ajunge la un consens.

În sala ei de judecată funcționase întotdeauna.

— Știu că e greu, Josie, dar ești mai puternică decât crezi și…

Josie o lovi peste mână, smulgându-se din strânsoarea ei.

— Nu mai vorbi cu mine așa!

— Așa cum?

— Ca și cum aș fi vreun martor sau avocat nenorocit pe care vrei să-l impresionezi!

— Doamnă judecător. Scuze că vă întrerup.

Alex se întoarse pe călcâie și descoperi că Patrick Ducharme stătea la un metru în spatele lor, auzind fiecare cuvințel. Obrajii i se îmbujorară; era exact tipul de comportament de care nu dădeai dovadă în public atunci când erai judecător.

Probabil că avea să se întoarcă în secția de poliție și să trimită un e-mail de grup către întreg departamentul: *Ghici ce-am auzit.*

— Fata dumitale și-a uitat bluza.

Bluza roz, cu glugă, era împăturită frumos în mâna lui. I-o întinse lui Josie. Dar apoi, în loc să se îndepărteze, detectivul puse o mână pe umărul ei.

— Nu-ți face griji, Josie, spuse el, uitându-se în ochii ei de parcă ar fi fost singurii oameni de pe lume. O să rezolvăm noi asta.

Alex se aștepta ca Josie să se răstească și la el, dar în schimb Josie se calmă sub atingerea lui. Încuviință din cap, de parcă pentru prima oară de când avusese loc atacul armat, chiar credea asta.

Alex simți ceva în sufletul ei; își dădu seama că era ușurare, era ușurată că fiica ei se agățase în sfârșit de o fărâmă de speranță. Și regret, amar ca o migdală, pentru că nu ea fusese cea care să readucă liniștea pe chipul fiicei sale.

Josie se șterse la ochi cu mâneca bluzei.

— Ești bine? o întrebă Ducharme.

— Cred că da.

— Bun, zise detectivul, apoi făcu semn din cap către Alex. Doamnă judecător.

— Mulțumesc șopti ea, pe când el se întorcea, pornind către secția de poliție.

Alex auzi cum se trântește ușa mașinii, după ce Josie se strecurase pe scaunul din dreapta, dar îl urmări cu privirea pe Patrick Ducharme până dispăru din vedere. *Mi-aș dori să fi fost eu,* gândi Alex și se abținu intenționat să completeze restul propoziției.

Ca și Peter, Derek Markowitz era un maestru al computerelor. Ca și Peter, nu fusese binecuvântat cu mușchi și cu statură înaltă, sau de fapt cu niciun dar al pubertății.

Părul îi stătea ridicat în mici ghemotoace, de parcă ar fi fost plantat, își purta tot timpul cămășile îndesate în pantaloni, look care nu fusese niciodată popular.

Spre deosebire de Peter, nu omorâse într-o zi la școală zece oameni.

Selena stătea la masa de bucătărie a familiei Markowitz, în timp ce Dee Dee Markowitz o urmărea ca un vultur. Venise să-i ia interviu lui Derek în speranța că ar fi putut să fie martor al apărării – dar dacă era sinceră, informațiile pe care i le dăduse Derek până acum îl făceau un candidat mai bun pentru acuzare.

— Dacă e numai vina mea? spunea Derek. Vreau să zic, eu sunt singurul căruia i-a dat un indiciu. Dacă l-aș fi ascultat mai atent, poate că l-aș fi putut opri. Aș fi putut să spun cuiva. În schimb eu am crezut că glumea.

— Cred că oricine ar fi făcut la fel în situația ta, spuse Selena cu blândețe, și chiar credea ce spunea. Peter pe care-l știai tu nu a fost cel care a intrat în ziua aia în școală.

— Mda, zise Derek, încuviințând din cap ca pentru sine.

— Ați terminat? întrebă Dee Dee, apropiindu-se. Derek are lecții de vioară.

— Aproape, doamnă Markowitz. Voiam să-l mai întreb pe Derek despre acel Peter pe care îl știa el. Cum v-ați cunoscut?

— Am fost amândoi în echipa de fotbal în clasa a șasea, spuse Derek. Și eram amândoi varză.

— Derek!

— Îmi pare rău, mamă, dar e adevărat, zise el, ridicând privirea spre Selena. Pe de altă parte, sportivii ăia n-ar putea să scrie coduri HTML nici dacă viața lor ar depinde de asta.

Selena zâmbi.

— Mda, păi, poți să mă bagi și pe mine în categoria celor atehnici. Deci, v-ați împrietenit când erați în echipă?

— Petreceam timpul pe bancă, pentru că nu eram niciodată introduși în joc, spuse Derek. Dar nu, am devenit prieteni abia după aia, când n-a mai petrecut el timpul cu Josie.

Selenei îi alunecă stiloul pe hârtie.

— Josie?

— Mda, Josie Cormier. Și ea merge la aceeași școală.

— Și e prietenă cu Peter?

— Era singura cu care vorbea el, explică Derek, dar când a intrat în gașca celor populari, i-a făcut vânt. Se uită la Selena. Lui Peter nu prea i-a păsat, serios. Spunea că se transformase într-o scorpie.

— Derek!

— Scuze, mamă. Dar, pe de altă parte, e adevărat.

— Mă scuzați puțin? spuse Selena.

Ieși din bucătărie și se duse în baie, unde își scoase celularul din buzunar și sună acasă.

— Eu sunt, zise ea când Jordan răspunse, apoi ezită. De ce e așa de liniște?

— Sam doarme.

— Nu i-ai pus altă casetă cu Wiggles doar ca să-ți citești cercetarea, nu?

— M-ai sunat special ca să-mi critici abilitățile de părinte?

— Nu, zise Selena. Am sunat să-ți spun că Peter și Josie au fost buni prieteni.

La maximă securitate, lui Peter i se permitea un singur vizitator pe săptămână, dar anumite persoane nu se puneau la socoteală. De exemplu, avocatul putea veni să te vadă de câte ori era necesar. Și – aici urmează partea nebunească – același lucru era valabil și pentru reporteri.

Tot ce a trebuit să facă Peter a fost să semneze un mic formular în care spunea că e dispus să facă alegerea de a vorbi cu presa, iar Elenei Battista i s-a permis să se întâlnească cu el.

Arăta bine. Peter observă asta imediat. În loc să poarte nu știu ce pulover larg, se îmbrăcase într-o bluză mulată, cu nasturi. Dacă se apleca spre ea, putea chiar să-i vadă decolteul.

Avea părut lung, cârlionțat și ochii căprui ca de căprioară, și lui Peter chiar îi veni greu să creadă că fusese vreodată tachinată de cineva în liceu.

Dar un lucru știa, stătea acum în fața lui și de-abia dacă putea să îl privească în ochi.

— Nu-mi vine să cred, zise ea, apropiindu-și degetele de la picioare de linia roșie care-i despărțea. Nu-mi vine să cred că te întâlnesc.

Peter se prefăcu că auzea așa ceva tot timpul.

— Mda, zise el, tare că ai venit până aici.

— O, Doamne, măcar atâta lucru putem să fac, zise Elena.

Peter se gândi la povești pe care le auzise, la fane care le scriseseră deținuților și care în cele din urmă se măritaseră cu ei în ceremonii ținute în închisoare. Se gândi la gardianul care o adusese pe Elena înăuntru și se întrebă dacă le spunea celorlalți că pe Peter îl vizita o fată.

— Te superi dacă iau notițe? întrebă Elena. Pentru lucrarea mea?

— E OK.

O urmări cu privirea în timp ce scoase un pix și ținu capacul în gură cât își deschidea caietul la o pagină nouă.

— Deci, cum ți-am spus, scriu despre efectele hărțuirii în școală.

— Cum ai ajuns să faci asta?

— Păi, au fost câteva momente în liceu în care am simțit că aș prefera să mă sinucid pur și simplu decât să fiu nevoită să mă întorc la ore a doua zi, pentru că ar fi fost mai ușor. Am zis că dacă eu m-am gândit la asta, nu se poate să nu o fi gândit și alții… și așa mi-a venit ideea. Se aplecă spre el – *alertă de decolteu* – și se uită în ochii lui. Sper să pot publica lucrarea într-o revistă de psihologie sau ceva de genul.

— Ar fi tare.

Se înfioră; Doamne, de câte ori avea să folosească cuvântul *tare?* Probabil că sunase de parcă ar fi fost retardat.

— Deci, poate ai putea să începi prin a-mi spune cât de des ți se întâmpla. Să fii hărțuit, adică.

— În fiecare zi, bănuiesc.

— Ce fel de lucruri făceau?

— Chestii obișnuite, zise Peter. Mă înghesuiau într-un dulap din vestiar, îmi aruncau cărțile pe geamul autobuzului.

Îi oferi aceeași litanie pe care i-o dăduse și lui Jordan de o mie de ori: amintiri în care i se dădeau coate în timp ce urca scările, momente în care ochelarii îi erau smulși de la ochi și zdrobiți, înjurături aruncate spre el ca niște mingi rapide de baseball.

Elenei i se umeziră ochii.

— Trebuie să-ți fi fost tare greu.

Peter nu știa ce să spună. Voia să-i mențină interesul pentru povestea lui, dar nu dacă ajungea să-l creadă un adevărat molâu. Ridică din umeri, sperând ca acesta să fie un răspuns suficient.

Ea se opri din scris.

— Peter, pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Chiar dacă nu prea are legătură cu subiectul?

Peter dădu din cap în semn că da.

— Ai plănuit să-i omori?

Se aplecase spre el, cu buzele întredeschise, de parcă ce avea să spună Peter era un soi de azimă pe care o așteptase întreaga viață.

Peter auzi pașii unui gardian care trecea pe lângă ușa din spatele lui, aproape că simțea gustul respirației Elenei prin receptor. Voia să-i dea răspunsul potrivit – să sune suficient de periculos ca să fie intrigată, să vrea să revină. Îi zâmbi, într-un fel care spera să fie oarecum seducător.

— Să spunem doar că trebuia să se oprească.

Revistele din sala de așteptare a cabinetului stomatologului la care mergea Jordan aveau durata de viață a plutoniului. Erau atât de vechi, încât celebritatea în rochie de mireasă de pe copertă avea deja doi copii botezați după personaje din Biblie sau după fructe; atât de vechi, încât președintele prezentat drept Bărbatul Anului deja își terminase mandatul. În consecință, când dădu peste cel mai nou număr al publicației *Time* în timp ce aștepta să-i vină rândul, Jordan simți că dăduse norocul peste el.

„LICEUL; CEA MAI NOUĂ LINIE A FRONTULUI?” scria pe copertă și era o imagine a Liceului Sterling făcută din elicopter, cu copii care ieșeau în valuri din toate colțurile clădirii. Frunzări absent spre articol și subsecțiunile lui, fără să se aștepte să vadă ceva ce nu știa deja sau nu citise în ziare, dar un articol îi sări în ochi. „În mintea unui criminal” citi el și văzu mult folosita poză școlară cu Peter din albumul de clasa a opta.

Începu să citească.

— Fir-ar să fie! strigă el și se ridică în picioare, îndreptându-se spre ușă.

— Domnule McAfee, spuse secretara, domnul doctor vă așteaptă.

— Va trebui să reprogramez…

— Bine, dar nu ne puteți lua revista…

— Adăugați-o la factura mea, se răsti Jordan și se grăbi să coboare scările spre mașină.

Îi sună telefonul tocmai când întorcea cheia în contact – se aștepta să fie Diana Leven, care să se dea mare cu norocul care dăduse peste ea –, dar era Selena.

— Hei, ai terminat cu dentistul? Am nevoie să treci pe la farmacie și să cumperi niște scutece în drum spre casă. Le-am terminat.

— Nu vin acasă. Am probleme mai mari de rezolvat.

— Dragule, spuse Selena, nu există probleme mai *mari.*

— Îți explic mai târziu, zise Jordan, după care închise telefonul, pentru ca, în cazul în care suna totuși Diana, să nu poată lua legătura cu el.

Ajunse la închisoare în treizeci și șase de minute – un record personal – și dădu buzna înăuntru. Acolo, trânti revista de plasticul care-l separa de gardianul care se ocupa de formularele de vizită.

— Trebuie să-i duc asta clientului meu, spuse Jordan.

— Păi, îmi pare rău, spuse ofițerul, dar nu puteți intra cu nimic care are capse.

Frustrat, Jordan puse revista pe un genunchi și începu să smulgă toate capsele cu care era legată.

— Bine. *Acum* pot să-mi văd clientul?

Fu adus în aceeași sală de conferințe pe care o folosea întotdeauna la închisoare, și măsură încăperea în lung și-n lat în timp ce aștepta să sosească Peter. Când apăru, Jordan îi trânti revista pe masă, deschisă la articol.

— Ce dracu a fost în mintea ta?

Peter rămase cu gura căscată.

— Nu… nu mi-a spus că scrie pentru *Time.* Se uită rapid peste pagini. Nu-mi vine să cred, bâigui el.

Jordan simțea că tot sângele din corp i se urcă la cap. Sigur așa făceau oamenii atacuri cerebrale.

— Ai idee cât de grave sunt acuzațiile la adresa ta? Cât de groaznic e cazul tău? Cât de multe dovezi sunt împotriva ta? Bătu cu palma peste articol. Chiar crezi că așa ceva o să stârnească simpatia oamenilor pentru tine?

Peter se uită urât.

— Mda, mersi pentru predică. Poate că dacă ai fi fost aici să mi-o ții acum câteva săptămâni, n-am mai purta acum discuția asta.

— Da, asta-i bună. Nu vin să te văd suficient de des, așa că te-ai hotărât să te răzbuni pe mine vorbind cu presa?

— Nu era nicio presă. Era prietena mea.

— Știi ce? N-ai dreptul să ai niciun prieten.

— Asta da *noutate,* ripostă Peter.

Jordan deschise gura să țipe din nou la Peter, dar nu putu. Adevărul din ceea ce spusese îl luă pe nepregătite, amintindu-și interviul pe care i-l luase Selena la începutul săptămânii lui Derek Markowitz. Prietenii lui Peter îl părăsiseră, sau îl trădaseră, sau îi dezvăluiseră secretele pentru ziarele cu tiraje de milioane.

Dacă voia cu adevărat să-și facă bine treaba, nu putea să fie doar un avocat pentru Peter. Trebuia să fie confidentul lui, și, până acum, tot ce făcuse fusese să-l ducă pe puști cu vorba, așa cum făcuse toată lumea din viața lui.

Jordan se așeză lângă Peter.

— Ascultă, spuse el încet. Nu poți să mai faci așa ceva. Dacă te mai contactează cineva, din orice motiv, trebuie să mă anunți pe mine. Și eu, în schimb, o să vin mai des decât până acum. În regulă?

Peter ridică din umeri, semn că era de acord. Rămaseră un moment lung în tăcere unul lângă altul, nesiguri de ce urma în continuare.

— Și acum ce facem? întrebă Peter. Trebuie să vorbesc iar despre Joey? Sau să mă pregătesc

pentru interviul cu psihiatrul?

Jordan ezită. Singurul motiv pentru care venise să-l vadă pe Peter era să-l certe pentru că vorbise cu un reporter; dacă n-ar fi fost asta, nici n-ar fi fost acum la închisoare. Ar fi trebuit să-i ceară lui Peter să-i vorbească despre copilăria lui, despre trecutul lui școlar sau despre ce simțea în legătură cu faptul că fusese hărțuit de colegi, dar, cumva, nu părea potrivit.

— De fapt, am nevoie de un sfat. Soția mea mi-a luat un joc pe calculator anul trecut, de Crăciun, Agents of Stealth. Chestia e că nu reușesc să trec de primul nivel fără să fiu spulberat.

Peter îl privi pieziș.

— Păi, ești înregistrat ca Droid sau ca Regal?

Cine naiba știa? Nici măcar nu scosese CD-ul din carcasă.

— Droid.

— Păi, aici ai greșit. Vezi tu, poți să te înrolezi în legiunea Pyrhphorus – trebuie să fii desemnat să lupți. Ca să faci asta trebuie să începi mai întâi în Educationary în loc de mine. Înțelegi?

Jordan lăsă ochii pe articolul încă întins pe masă. Cazul devenise incomensurabil mai dificil, dar poate că faptul că relația lui cu clientul devenise, mai ușoară compensa pentru asta.

— Mda, spuse Jordan. Încep să înțeleg.

— N-o să-ți placă asta, spuse Eleanor, întinzându-i lui Alex un document.

— De ce nu?

— E o cerere să te recuzi din cazul Houghton. Acuzarea consideră că are motive întemeiate pentru o audiere.

O audiere însemna că presa avea să fie prezentă, că victimele aveau să fie prezente, că familiile aveau să fie prezente. Însemna că Alex avea să fie în vizorul publicului înainte ca acest caz să poată merge mai departe.

— Ei bine, n-o să obțină una, spuse Alex pe un ton indiferent.

Grefiera ezită.

— M-aș gândi mai bine în locul dumneavoastră.

Alex îi întâlni privirea.

— Poți să pleci.

Așteptă ca Eleanor să închidă ușa în urma ei, apoi închise ochii. Nu știa ce să facă. Era adevărat că fusese mai tulburată în timpul audierii decât se așteptase. Era de asemenea adevărat și că distanța dintre ea și Josie putea fi măsurată în parametrii rolului ei ca judecătoare. Și, cu toate astea, Alex fusese de neclintit în credința ei că era infailibilă – pentru că fusese atât de sigură că putea face dreptate în cazul ăsta –, încât se băgase singură la strânsoare, într-un catch-22. Una era să te retragi singură înainte de începerea procesului. Dacă bătea în retragere acum, acest lucru avea să o facă să pară, în cel mai bun caz, inconsecventă și, în cel mai rău, inaptă. Niciunul din cele două adjective nu era unul cu care voia să fie asociată cariera ei judiciară.

Dacă nu-i oferea Dianei Leven audierea pe care o solicita, ar fi părut că Alex ascunde ceva. Mai bine să dea dovadă de maturitate și să-i lase să dea glas pozițiilor lor. Alex apăsă un buton de pe telefon.

— Eleanor, spuse ea, programeaz-o.

Își trecu degetele prin păr, și apoi și-l netezi la loc. Avea nevoie de o țigară. Scotoci prin sertarele de la birou, dar nu găsi decât un pachet gol de Merits.

— Fir-ar, murmură ea, după care își aduse aminte de pachetul ei de urgență, ascuns în portbagajul mașinii.

Luându-și cheile, Alex se ridică și părăsi biroul, coborând scările din spate spre parcare. Dădu în lături ușa de la ieșirea de urgență și auzi o bufnitură dezgustătoare când lovi pe cineva.

— O, Doamne, strigă ea, aplecându-se spre bărbatul care se încovoia de durere. Ești bine?

Patrick Ducharme se îndreptă de spate, tresărind de durere.

— Doamnă judecător, spuse el. Tot dați peste mine, literalmente.

Ea se încruntă.

— N-ai fi trebuit să stai în fața ieșirii de urgență.

— Nici dumneata n-ar fi trebuit să o dai așa în lături. Deci? Unde-i azi? întrebă Patrick.

— Ce să fie?

— Urgența?

Încuviință din cap spre un alt polițist care se îndrepta spre o mașină parcată acolo.

Alex făcu un pas înapoi și-și încrucișă brațele.

— Cred c-am avut deja o conversație despre, ei bine, conversațiile noastre.

— În primul rând, nu vorbim despre proces, afară de cazul în care se petrece vreo chestie metaforică de care nu știu eu. În al doilea rând, poziția dumitale în acest caz pare să fie nesigură, cel puțin dacă e să dăm crezare editorialului de azi din *Sterling News.*

— A apărut astăzi un editorial despre mine? se miră Alex. Ce spune?

— Păi, ți-aș spune, dar asta ar însemna c-am vorbi despre caz, nu?

Rânji spre ea și dădu să se îndepărteze.

— Stai puțin, spuse Alex, strigând după detectiv.

Când se întoarse, ea se uită de jur-împrejur, să se asigure că erau singuri în parcare.

— Pot să te întreb ceva? Neoficial?

El încuviință încet din cap.

— Josie ți s-a părut… nu știu… ți s-a părut că e bine, când ai vorbit alaltăieri cu ea?

Detectivul se sprijini de zidul de cărămidă al tribunalului.

— Tu o cunoști mai bine decât mine.

— Păi, sigur, zise Alex. Doar că m-am gândit că putea să-ți spună ceva – fiind un străin – ce n-ar fi

dispusă să-mi spună mie.

Se uită în jos, la pământul dintre ei.

— Uneori e mai ușor așa.

Simțea privirea lui Patrick asupra ei, dar cumva nu reușea să-și facă curaj să i-o întâlnească.

— Eu pot să-ți spun ceva? Neoficial?

Alex încuviință din cap.

— Înainte să mă angajez aici, lucram în Maine. Și am avut un caz care nu era doar un caz, dacă știi ce vreau să spun.

Alex știa. Îi asculta cu atenție vocea, în căutarea unei note pe care nu o mai auzise înainte – o notă joasă, care rezona de durere, ca un diapazon care nu se mai oprește din vibrat.

— Era o femeie acolo care însemna totul pentru mine și avea un băiețel care însemna totul pentru ea. Când a fost rănit, într-un fel în care niciun copil n-ar trebui rănit, am mutat cerul și pământul ca să lucrez la caz, pentru că am crezut că nimeni n-ar face o treabă mai bună decât mine. Nimănui nu i-ar fi păsat atât de mult de rezultat. Se uită fix la Alex. Eram foarte sigur că puteam separa ceea ce simțeam față de cele întâmplate de felul în care îmi făceam datoria.

Alex înghiți în sec.

— Și ai reușit?

— Nu, pentru că atunci când iubești pe cineva, indiferent ce-ți spui, încetează să mai fie o slujbă.

— Și ce devine?

Patrick se gândi o clipă.

— Răzbunare.

Într-o dimineață, când Lewis îi spusese lui Lacy că se ducea să-l viziteze pe Peter la închisoare, ea se urcă în mașină și-l urmări. După ce Peter îi mărturisise că tatăl lui nu venea să-l vadă, în perioada audierii și după aceea, Lacy îi păstrase secretul. Vorbea din ce în ce mai puțin cu Lewis, pentru că se temea că, odată ce deschidea gura, avea să se dezlănțuie ca un uragan.

Lacy avea grijă să lase o mașină între ea și Lewis. O făcu să se gândească la vremurile de demult, când începuseră să iasă împreună, și-l urmărea pe Lewis până la apartamentul lui, sau o urmărea el pe ea. Jucau jocuri împreună, fluturând ștergătorul de parbrize din spate ca un câine care dă din coadă sau comunicând în codul Morse cu lumina farurilor.

Lewis conduse spre nord, ca și când ar fi mers la închisoare, și pentru o clipă pe Lacy o cuprinse îndoiala: era posibil ca Peter s-o fi mințit dintr-un motiv sau altul? Nu credea. Dar, pe de altă parte, nu crezuse nici că Lewis ar minți-o.

Începu să plouă tocmai pe când ajungea în zona de verdeață de la Lyme Center. Lewis semnaliză și trase mașina într-o mică parcare în care se aflau o bancă, studioul unui artist și o florărie. Nu putea să tragă mașina în spatele lui – ar fi recunoscut-o imediat –, așa că merse în zona de parcare a magazinului de feronerie de alături și parcă în spatele clădirii.

„Poate că are nevoie de un bancomat”, se gândi Lacy, dar se dădu jos din mașină și se ascunse în spatele rezervoarelor de ulei, de unde îl urmări pe Lewis cum intră într-o florărie și cum iese de acolo cinci minute mai târziu cu un buchet de trandafiri roz.

I se tăie respirația. Avea o aventură? Nu se gândise la posibilitatea că lucrurile se puteau înrăutăți și mai mult, că mica lor familie putea să se dezintegreze și mai mult.

Lacy se împletici până la mașină și reuși să-l urmărească în continuare pe Lewis. Era adevărat, fusese obsedată de procesul lui Peter. Și poate că era vinovată că nu-l ascultase pe Lewis când simțise nevoia să vorbească, pentru că nimic din ce avea el de spus despre seminare și publicații de economie sau despre evenimentele curente nu mai părea să conteze, nu când băiatul ei stătea în închisoare. Dar *Lewis*? Întotdeauna se văzuse pe ea

ca spiritul liber din relația lor; îl văzuse pe el ca o ancoră. Siguranța era un miraj; să fii legat de cineva nu mai conta când celălalt capăt al legăturii începea să se destrame.

Își șterse ochii cu mâneca. Lewis avea să-i spună, desigur, că era vorba numai despre sex, nu era iubire. Avea să-i spună că nu însemna nimic. Avea să-i spună că existau tot felul de moduri în care oamenii făceau față durerii, când aveau un gol în inimă.

Lewis semnaliză din nou și coti la dreapta – de data asta, într-un cimitir.

Lacy simți cum crește o mică arsură în pieptul ei. Asta era de-a dreptul o chestie bolnavă. Aici se întâlnea cu ea?

Lewis se dădu jos din mașină, cu trandafirii în mână, dar fără umbrelă. Ploua mai tare acum, dar Lacy avea de gând să meargă până la capăt cu asta. Rămase destul de departe în urmă, urmărindu-l într-o nouă secțiune a cimitirului, cea cu mormintele cele mai proaspete. Încă nu erau pietre de mormânt; parcelele arătau ca o cuvertură din petice: pământul maro pe fundalul ierbii proaspăt tunse.

La primul mormânt, Lewis îngenunche și puse pe pământ un trandafir roz. Apoi se mută la altul, făcând același lucru. Apoi la încă unul și încă unul, până ce apa din păr i se scurgea pe față; până ce cămașa îi era udă leoarcă; până ce lăsase în urmă zece flori.

Lacy veni în spatele lui pe când așeza ultimul trandafir pe un mormânt.

— Știu că ești acolo, spuse el, deși nu se întorsese.

Lacy de-abia putea să vorbească: înțelegerea faptului că Lewis de fapt nu o înșela fusese temperată de ceea ce aflase: unde își petrecuse de fapt timpul în ultima vreme. Nu-și dădea seama dacă mai plângea încă sau dacă o făcea cerut în locul ei.

— Cum îndrăznești să vii aici și să nu-ți vizitezi fiul?

El ridică fața spre ea.

— Știi ce e teoria haosului?

— Mă doare undeva de teoria haosului, Lewis. Mie îmi pasă de Peter. Ceea ce nu pot să spun și despre…

— Există credința, o întrerupse el, că poți să explici doar ultimul moment din timp, linear, dar că tot ce a condus la acel moment e posibil să fi venit din orice serie de evenimente. Deci, știi tu, un puști aruncă o piatră în apă și undeva de cealaltă parte a planetei se petrece un tsunami.

Lewis se ridică, ținându-și mâinile în buzunare.

— L-am dus la vânătoare, Lacy. I-am spus să se țină de sport în continuare, chiar dacă nu-i plăcea. I-am spus o mie de lucruri. Dacă unul dintre lucrurile astea l-a condus pe Peter să facă ce-a făcut?

Se chirci de durere, plângând. Pe când Lacy se întindea spre el, ploaia îi răpăia pe umeri și pe spate.

— Am făcut și noi ce-am putut, zise Lacy.

— N-a fost suficient.

Lewis smuci din cap în direcția mormintelor.

— Uită-te la asta. *Uită-te* la asta.

Lacy se uită. Prin ploaia torențială, cu părul și hainele lipite de piele, scrută cu privirea cimitirul și văzu chipurile copiilor care ar mai fi fost și acum în viață, dacă propriul copil nu s-ar fi născut.

Lacy își puse o mână peste abdomen. Durerea o tăie în două, precum trucul unui magician, doar că știa că nimic nu avea să o mai întregească vreodată la loc.

Unul din băieții ei se droga. Celălalt era un criminal. Oare ea și Lewis nu fuseseră părinții potriviți pentru băieții pe care-i avuseseră? Sau poate că n-ar fi trebuit niciodată să fie părinți?

Copiii nu făceau propriile greșeli. Plonjau în hăurile spre care îi conduceau părinții lor. Ea și cu

Lewis crezuseră din toată inima că se îndreptau în direcția potrivită, dar poate că ar fi trebuit să se oprească și să ceară îndrumări. Poate că atunci n-ar fi fost nevoiți să-i urmărească pe Joey și pe Peter cum fac acel pas tragic și cad în gol.

Lacy își amintea cum compara notele lui Joey cu cele ale lui Peter; își amintea că îi spusese lui Peter să încerce să joace fotbal, pentru că lui Joey îi plăcea atât de mult. Acceptarea începea de acasă, dar același lucru era valabil și pentru intoleranță. Lacy își dădu seama că până să ajungă să fie exclus la școală, Peter fusese obișnuit să se simtă ca un proscris în propria familie.

Lacy închise ochii strâns. Pentru tot restul vieții ei, avea să fie cunoscută ca mama lui Peter Houghton. La un moment dat, lucrul ăsta ar fi încântat-o – dar trebuie să fii atent ce îți dorești. Să-ți asumi meritele pentru un copil care se descurcă bine înseamnă că trebuie să-ți asumi responsabilitatea și atunci când greșește. Și pentru Lacy, asta însemna că în loc să încerce să compenseze pierderea suferită de aceste familii, ea și Lewis trebuiau să înceapă mai aproape de casă – cu Peter.

— Are nevoie de noi, spuse Lacy. Mai mult decât oricând.

Lewis scutură din cap.

— Nu pot să mă duc să-l văd pe Peter.

Ea se dădu un pas înapoi.

— De ce?

— Pentru că încă mă gândesc, în fiecare zi, la bețivul care a intrat cu mașina în Joey. Mă gândesc cât de mult mi-am dorit să fi murit el în loc de Joey; că el *merita* să moară. Părinții tuturor acelor copii gândesc lucrul ăsta despre Peter, spuse Lewis. Și, Lacy… nu-i învinovățesc pe niciunul dintre ei.

Lacy se dădu înapoi, tremurând. Lewis făcu ghemotoc conul de hârtie în care ținuse florile și-l îndesă în buzunar. Ploaia cădea între ei ca o

perdea, făcând imposibil să se vadă unul pe altul clar.

Jordan aștepta la o pizzerie de lângă închisoare sosirea lui King Wah după interviul psihiatric cu Peter. Întârziase zece minute, iar Jordan nu era sigur dacă ăsta era un semn bun sau unul rău.

King dădu buzna pe ușă cu o rafală de vânt, cu pelerina de ploaie umflată în spatele lui. Se strecură pe bancheta de la masa la care stătea Jordan și luă o felie de pizza de pe farfuria lui.

— Poți s-o faci, anunță el și luă o îmbucătură. Din punct de vedere psihologic nu există o diferență semnificativă între tratamentul unei victime a hărțuirii de-a lungul timpului și tratamentul unei femei care suferă de sindromul femeii abuzate. Ideea de bază pentru ambele este sindromul de stres posttraumatic.

Puse crusta înapoi pe farfuria lui Jordan.

— Știi ce mi-a spus Peter?

Jordan se gândi o clipă la clientul lui.

— Că nu suportă să fie în închisoare?

— Ei, cu toții spun asta. A spus că ar fi preferat să moară decât să-și mai petreacă o zi gândindu-se ce avea să i se întâmple la școală. Cu ce seamănă asta?

— Katie Riccobono, spuse Jordan. După ce a decis să-i dea soțului ei un bypass triplu cu un cuțit pentru friptură.

— Katie Riccobono, îl corectă King, exemplul perfect pentru sindromul femeii abuzate.

— Deci, Peter devine primul exemplu de sindromul victimei hărțuite, spuse Jordan. Fii sincer cu mine, King. Crezi că un juriu o să se identifice cu un sindrom care nu există cu adevărat?

— Un juriu nu e format din femei abuzate, dar au existat cazuri în care le-au achitat. Pe de altă parte, fiecare membru al juriului a trecut prin liceu.

Se întinse spre Cola lui Jordan și luă o sorbitură.

— Știai că un singur incident de hărțuire în copilărie poate fi la fel de traumatic pentru o persoană, în timp, ca un singur incident de abuz sexual?

— Glumești.

— Gândește-te la asta. Numitorul comun este faptul că ești umilit. Care e cea mai puternică amintire pe care o ai din liceu?

Jordan trebui să se gândească o clipă până ce vreo amintire din liceu să-și facă loc în mintea lui. Îi venea greu chiar și cu cele începătoșate, darămite cu amintirile clare. Apoi începu să zâmbească.

— Eram la educație fizică, dădeam un test. Printre altele trebuia să ne cățărăm pe o funie care atârna din tavan. În liceu n-aș spune că aveam fizicul ăsta masiv de acum…

King pufni.

— Evident.

— …așa că eram deja îngrijorat că n-aveam să ajung până sus. După cum s-a dovedit, nu asta era problema. Problema era să cobor la loc, pentru că, în timp ce urcasem cu funia între picioare, mi se sculase serios.

— Poftim, spuse King. Întreabă zece oameni, și jumătate dintre ei n-o să-și poată aminti ceva concret din liceu – și-au blocat acele amintiri. Cealaltă jumătate își va aminti un moment incredibil de dureros și de umilitor. Acestea nu se uită.

— Asta-i incredibil de deprimant, sublinie Jordan.

— Păi, cei mai mulți dintre noi creștem și ne dăm seama că în marea schemă a lucrurilor, incidentele asta sunt doar o mică parte din puzzle.

— Și cei care n-o fac?

King se uită la Jordan.

— Ajung ca Peter.

Motivul pentru care Alex căuta prin șifonierul lui Josie era pentru că Josie îi împrumutase fusta

neagră și nu i-o mai dăduse înapoi, iar Alex avea nevoie de ea în seara aceea. Lua cina cu cineva, cu Whit Hobart, fostul ei șef de la biroul avocaților din oficiu, care se pensionase. După audierea de azi, în care acuzarea făcuse solicitarea pentru recuzarea ei, avea nevoie de un sfat.

Găsise fusta, dar mai găsise și o mulțime de comori. Alex stătea pe podea cu o cutie deschisă în poală. Franjurile de la vechiul costum de jazz al lui Josie, de la lecțiile pe care le luase când avea șase sau șapte ani, îi căzuseră în palmă ca o șoaptă. Mătasea era rece la atingere. Franjurile erau îndesate peste un costum de tigru din blană artificială pe care Josie îl purtase de un Halloween și-l păstra pentru când avea să se mai costumeze – prima și ultima încercare a lui Alex de a coase ceva cu mâna ei. Renunțase pe la jumătate și prinsese materialul cu un pistol cu lipici. Alex promisese să o ducă pe Josie la colindat anul acela de Halloween, dar la vremea aceea era avocat din oficiu, iar unul dintre clienții ei fusese arestat din nou. Josie mersese la colindat cu vecina și cu copilul ei; în noaptea aia, când Alex ajunsese în sfârșit acasă, Josie își vărsase fața de pernă plină de bomboane pe pat. „Poți să iei jumătate”, îi zisese ea, „pentru c-ai ratat toată distracția.”

Frunzări atlasul pe care-l făcuse Josie în clasa întâi, colorând fiecare continent și apoi laminând paginile; citi carnetele de note.

Găsi un elastic de păr și și-l înfășură în jurul încheieturii. Pe fundul cutiei era un bilet, scris cu un scris de fetiță, plin de bucle: „Dragă mami, te iubesc. Pupici”.

Alex își lăsă degetele să traseze forma literelor. Se întrebă de ce mai ținea Josie biletul; de ce nu-i fusese dat niciodată destinatarei. Oare Josie așteptase să i-l dea și uitase? Se supărase oare pe Alex dintr-un motiv sau altul și hotărâse să nu i-l mai dea deloc?

Se ridică și apoi puse cu grijă cutia înapoi unde o găsise. Împături fusta neagră peste un braț și se îndreptă spre baia ei. Știa că majoritatea părinților umblau prin lucrurile copiilor în căutare de prezervative și punguțe cu iarbă, în încercarea de a-i prinde asupra faptului. Pentru Alex era diferit. Pentru Alex, să umble prin lucrurile lui Josie era o cale de a se agăța de lucrurile pe care le ratase.

Adevărul trist legat de faptul că era singur era că Patrick nu putea să-și justifice deranjul de a găti pentru el. Își mânca majoritatea meselor deasupra chiuvetei, așa că ce rost avea să facă mizerie cu o grămadă de oale și tigăi și ingrediente proaspete? Nu era ca și când avea să se întoarcă spre el însuși și să spună: „Patrick, grozavă rețetă, unde ai găsit-o?”

Făcuse o adevărată artă din asta. Lunea era seara de pizza. Marțea, sendvișuri de la Subway. Miercurea, mâncare chinezească; joia, supă, iar vinerea lua un burger de la barul în care bea de obicei o bere înainte să se îndrepte spre casă. În weekenduri mânca ce-i rămăsese peste săptămână, și-i rămânea întotdeauna suficient. Uneori, singurătatea părea și mai grea când comanda mâncare (există vreo frază mai tristă decât „O porție pentru o persoană”?), dar în cea mai mare parte, rutina lui îi împletise o colecție de prieteni. Sal de la pizzerie îi dădea gratis pâinici cu usturoi, pentru că era client fidel. Tipul de la Subway, căruia Patrick nu-i știa numele, arăta cu degetul spre el și rânjea.

— Sendviș italian cu curcan, maioneză, măsline, murături extra, sare și piper, striga el, echivalentul unei strângeri de mână secrete.

Acum, că era miercuri, era la restaurantul Golden Dragon, așteptând să-și ridice comanda. O urmări pe May cum o duce în bucătărie (de unde Dumnezeule cumpăra cineva un wok atât de mare, se întreba întotdeauna) și-și întoarse atenția spre

televizorul de deasupra barului, unde tocmai începuse meciul echipei Sox. O femeie stătea singură, rupând marginea unei șervețel în timp ce aștepta ca barmanul să-i aducă băutura.

Era cu spatele la el, dar Patrick era detectiv, și existau anumite lucruri de care-și putea da seama chiar și așa. Cum ar fi că avea un fund grozav, una la mână, și că trebuia să-și desfacă părul din cocul ăla de bibliotecară ca să-i cadă liber pe umeri. Îl urmări pe barman (un coreean pe nume Spike, care întotdeauna i se părea amuzant lui Patrick după primul Tsingtao) cum deschide o sticlă de pinot noir și completă și cu informația asta: era stilată. Băuturile cu umbrelușe de hârtie în ele nu erau pentru ea. Se apropie timid de ea și-i întinse lui Spike o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Fac cinste, spuse Patrick.

Ea se întoarse și, pentru o fracțiune de secundă, Patrick rămase împietrit, întrebându-se cum putea femeia asta misterioasă să aibă chipul judecătoarei Cormier.

Îi aminti lui Patrick de cum i se mai întâmpla în liceu să o vadă pe mama unui prieten de la distanță într-o parcare și să o măsoare din privire, ca pe o potențială puicuță bună, până ce-și dădea seama cine era cu adevărat. Judecătoarea smulse bancnota de douăzeci de dolari din mâna lui Spike și i-o dădu înapoi lui Patrick.

— Nu poți să-mi faci cinste cu băutura, spuse ea, după care scoase niște bani din geantă și-i întinse barmanului.

Patrick se așeză pe scaunul de lângă ea.

— Păi, atunci, zise el, ai putea să-mi faci *tu* mie cinste.

— Nu prea cred, spuse ea uitându-se în jur. Chiar nu cred că ar trebui să fim văzuți vorbind.

— Singurii martori sunt peștii din bazinul de lângă casă. Cred că suntem în siguranță, spuse Patrick. În plus, nu facem decât să vorbim. Nu

vorbim despre caz. Îți mai aduci aminte cum să faci conversație în afara sălii de judecată, nu?

Ea ridică paharul cu vin.

— Oricum, ce faci aici?

Patrick coborî vocea.

— Conduc o percheziție de droguri la mafia chineză. Importă opium crud în pachețele de zahăr.

Ea făcu ochii mari.

— Vorbești serios?

— Nu. Și ți-aș spune dacă ar *fi* adevărat? zise el, zâmbind. Aștept să fie gata comanda pentru acasă. Dar tu?

— Aștept pe cineva.

Nu-și dăduse seama, până nu spusese ea asta, cât de bine se simțea în compania ei. Îi plăcea să o tulbure, ceea ce, sincer, nu era prea greu de făcut. Judecătoarea Cormier îi amintea de marele și puternicul Oz: îți lua ochii și făcea pe grozava, dar când trăgeai cortina la o parte, era doar o femeie obișnuită. Care se întâmpla să aibă un fund grozav. Simți cum căldura îi cuprinde obrajii.

— Familia fericită, îi spuse Patrick.

— Poftim?

— Asta am comandat. Încerc să te ajut și eu cum pot la capitolul conversație relaxată.

— Ai comandat un singur fel? Nimeni nu intră într-un restaurant chinezesc ca să comande un singur fel.

— Ei, n-avem cu toții copii acasă.

Ea își plimbă degetul de-a lungul buzei paharului de vin.

— N-ai copii?

— N-am fost însurat niciodată.

— De ce nu?

Patrick scutură din cap, zâmbind ușor.

— Nu intru-n asta acum.

— Mamă, spuse judecătoarea. Înseamnă că te-a afectat serios tipa.

Îi pică fața. Era chiar atât de ușor de citit?

— Se pare că n-ai monopolizat piața cu abilitățile alea grozave de detectiv, zise ea râzând. Doar că noi o numim intuiție feminină.

— Mda, imediat îți facem rost de insigna aurie, zise el, uitându-se la mâna ei lipsită de verighetă. *Tu* de ce nu ești măritată?

Judecătoarea îi repetă răspunsul.

— Nu intru-n asta acum.

Pentru un moment, ea își sorbi vinul în tăcere, iar Patrick bătu darabana pe barul din lemn.

— Era deja măritată, recunoscu el.

Judecătoarea lăsă paharul jos. Îl golise.

— Și el la fel, mărturisi ea, iar când Patrick se întoarse spre ea, îl privi drept în ochi.

Ochii ei erau de un cenușiu șters care te ducea cu gândul la lăsarea nopții, la gloanțe argintii sau la sfârșitul iernii. Culoarea care umplea cerut înainte să fie sfâșiat de fulgere.

Patrick nu mai observase asta până atunci și-și dădu dintr-odată seama de ce.

— Nu porți ochelari.

— Ce mă bucur să știu că cineva așa de ager ca dumneata protejează și slujește orașul Sterling.

— De obicei porți ochelari.

— Doar când lucrez. Îmi trebuie pentru citit.

„Și când te văd eu de obicei ești la muncă."

De aceea nu observase până acum că Alex Cormier era atrăgătoare: înainte, când li se intersectaseră drumurile, era în costumația ei cuminte de judecător. N-o văzuse stând aplecată peste bar ca o floare de seră. N-o văzuse atât de… umană.

— Alex!

Vocea se auzi de undeva din spatele lor. Bărbatul era dichisit, într-un costum bun și cu pantofi eleganți, cu destul păr alb la tâmple cât să pară distins. Se vedea de la o poștă că era avocat. Era fără îndoială avocat și divorțat; genul de tip care stătea și vorbea toată noaptea despre codul penal înainte să facă dragoste; genul de tip care

dormea pe partea lui de pat, în loc să o strângă în brațe atât de tare, încât rămâneau înlănțuiți chiar și după ce adormeau.

„Dumnezeule”, se gândi Patrick, lăsând privirea în pământ. „De unde până unde asemenea gânduri?”

Ce-i păsa lui cu cine ieșea Alex Cormier, chiar dacă tipul era suficient de bătrân să-i fie tată?

— Whit, mă bucur c-ai putut să vii, zise ea, îl sărută pe obraz, apoi, încă ținându-l de mână, se întoarse spre Patrick. Whit, el este detectivul Patrick Ducharme. Patrick, ți-l prezint pe Whit Hobart.

Bărbatul îi oferi o strângere de mână bună, ceea ce nu făcu decât să-l irite pe Patrick și mai mult.

Patrick așteptă să vadă ce altceva avea să spună judecătoarea despre el când îi făcea cunoștință. Dar pe de altă parte, ce opțiuni avea? Patrick nu era un vechi prieten. Nu era cineva pe care-l întâlnise pe când stătea în bar. Nici măcar nu putea să spună că erau amândoi implicați în procesul Houghton, pentru că, în acest caz, el n-ar fi trebuit să vorbească cu ea. Ceea ce, înțelese Patrick, tot încercase ea să-i spună în timpul ăsta. May apăru din bucătărie, ținând în mână o pungă din hârtie împăturită frumos și capsată.

— Poftim, Pat, spuse ea. Ne vedem săptămâna viitoare, OK?

Simțea privirea judecătoarei.

— Familie fericită, spuse ea, oferindu-i un premiu de consolare, un zâmbet abia schițat.

— Mă bucur că v-am văzut, doamnă judecător, spuse Patrick politicos.

Deschise ușa restaurantului cu atâta forță, încât se lovi de peretele exterior. Era la jumătatea drumului spre mașină când își dădu seama că nici măcar nu-i mai era foame.

Principalul subiect de la știrile locale de la ora 11 era audierea de la Curtea Superioară pentru

recuzarea judecătoarei Cormier. Jordan și Selena stăteau în pat pe întuneric, fiecare cu câte un bol de cereale într-un echilibru precar pe abdomen, urmărind-o pe mama unei fete paraplegice care vărsa lacrimi în fața camerelor de luat vederi.

— Nimeni nu vorbește în numele copiilor noștri, spuse ea. Dacă se blochează cazul ăsta din pricina vreunei încurcături legale… ei bine, ei nu sunt suficient de puternici ca să treacă prin asta de două ori.

— Nici Peter nu e, sublinie Jordan.

Selena lăsă lingura jos.

— Cormier n-o să renunțe la cazul ăsta, de-ar fi să se târască până la scaunul judecătoresc.

— Ce să fac, doar n-o să plătesc pe cineva să-i zdrobească genunchii, nu?

— Să vedem jumătatea plină a paharului, spuse Selena. Nimic din declarația lui Josie nu-i poate dăuna lui Peter.

— O, Doamne, ai dreptate.

Jordan se ridică atât de repede, încât vărsă lapte pe pătură. Își puse bolul pe noptieră.

— E genial.

— Ce anume?

— Diana nu o cheamă pe Josie ca martor pentru acuzare, pentru că nu poate folosi nimic din declarația ei. Dar pe *mine* nu mă împiedică nimic să o chem ca martor al apărării.

— Glumești? Ai de gând să o pui *pe fiica* judecătoarei pe lista de martori?

— De ce nu? A fost prietena lui Peter. Și nu se poate spune că are mulți prieteni. E o decizie de bună-credință.

— Doar n-ai de gând…

— Nu, sunt sigur că n-o s-o folosesc niciodată. Dar acuzarea n-are cum să știe asta, zise el, zâmbind cu înțeles. Și, că tot veni vorba… nici judecătoarea n-are cum să știe.

Selena puse și ea bolul deoparte.

— Dacă o pui pe Josie pe lista martorilor, Cormier *e nevoită* să se recuze.

— Exact.

Selena se întinse spre el, îl luă de gât și-l sărută.

— Ești *grozav.*

— Cum ai zis?

— M-ai auzit de prima dată.

— Știu, rânji Jordan, dar nu m-ar deranja să mai aud o dată.

Pătura alunecă pe jos în timp ce el o cuprinse cu brațele.

— Lacom mic ce ești, murmură Selena.

— Nu asta te-a făcut să te îndrăgostești de mine?

Selena începu să râdă.

— Păi, doar nu șarmul și eleganța ta, dragă.

Jordan se aplecă deasupra ei și o sărută pe Selena până ce – speră el – uită că tocmai începuse să-l ia peste picior.

— Hai să mai facem un copil, șopti el.

— Încă îl alăptez pe primul.

— Atunci hai să *exersăm* cum am face un copil.

Nu mai era nimeni pe lume ca nevasta lui, se gândi Jordan – cu alura și grația unei statui, uimitoare, mai inteligentă decât el (deși n-ar fi recunoscut niciodată asta de față cu ea) și atât de conectată la el și la nevoile lui, încât aproape că trebuia să treacă peste scepticismul lui și să creadă că într-adevăr există medii printre noi. Își îngropă fața în locul pe care-l iubea cel mai mult la Selena: acolo unde linia cefei cobora spre umăr, iar pielea ei avea culoarea și dulceața siropului de arțar.

— Jordan? spuse ea. Îți faci vreodată griji pentru copiii noștri? Vreau să spun… știi tu. Dat fiind că faci ceea ce faci și vezi atâtea lucruri.

El se lăsă pe spate.

— Ai cam distrus momentul.

— Vorbesc serios.

Jordan oftă.

— Bineînțeles că mă gândesc la asta. Îmi fac griji pentru Thomas. Și pentru Sam. Și pentru orice copil am mai avea pe drum.

Se ridică într-un cot ca să-i poată găsi ochii pe întuneric.

— Dar după aceea îmi dau seama că ăsta-i motivul pentru care i-am făcut.

— În ce sens?

Se uită peste umărul Selenei, la lumina verde care pâlpâia pe monitorul pentru bebeluși.

— Poate că ei sunt cei care o să schimbe lumea, zise Jordan.

Whit nu reușise să o facă pe Alex să se hotărască; se decisese deja înainte să se întâlnească la cină cu el. Dar fusese balsamul de care aveau nevoie rănile ei, o justificare pe care îi fusese teamă să și-o ofere sieși. „O să mai ai parte de cazuri mari, în cele din urmă”, zisese el. „Dar momentele astea cu Josie n-o să le mai recuperezi.”

Intră în mare viteză în cabinetul ei, în mare parte pentru că știa că asta fusese partea ușoară. Să renunțe la caz, să scrie cererea de recuzare – asta nu fusese nici pe departe așa de înfricoșător față de ceea ce o aștepta a doua zi, când nu mai avea să fie judecătoare în cazul Houghton.

Trebuia, în schimb, să fie mamă.

Eleanor nu era de găsit, dar îi lăsase lui Alex documentele pe birou. Se așeză și se uită peste ele.

Jordan McAfee, care ieri nici nu deschisese gura în timpul audierii, își anunța intenția de a o chema pe Josie ca martor.

Simți cum i se aprinde o scânteie în stomac. Era o emoție pe care Alex nu putea să o exprime în cuvinte – instinctul animalic care te copleșea atunci când cineva drag ție era luat ostatic.

McAfee comisese păcatul cumplit de a o fi târât pe Josie în asta, iar mintea lui Alex o luă la goană în timp ce se întreba ce putea să facă să se asigure

că era concediat sau chiar dat afară din barou. Dacă se gândea bine, nici măcar nu-i păsa dacă pedeapsa avea loc în limitele legii sau în afara ei. Dintr-odată, Alex se liniști. Nu pe Jordan McAfee avea să-l urmărească până la capătul lumii – ci pe Josie. Ar fi făcut orice ca să se asigure că fiica ei nu avea să mai sufere.

Poate că ar trebui să-i mulțumească lui Jordan McAfee că o ajutase să-și dea seama că, până la urmă, avea în ea puterea să fie o mamă bună.

Alex se așeză la laptop și începu să tasteze. Inima îi bubuia în timp ce ieși, merse până la biroul grefierei și-i întinse lui Eleanor coala de hârtie; dar era ceva normal, nu-i așa, când te pregăteai să sari de pe o stâncă?

— Trebuie să-l chemi pe judecătorul Wagner, spuse Alex.

Nu Patrick avea nevoie de un mandat de percheziție. Dar când îl auzi pe un alt ofițer de poliție că voia să treacă pe la tribunal, interveni.

— Chiar într-acolo mă îndreptam. Mă ocup eu de mandat.

Adevărul era că nu se îndrepta spre tribunal, cel puțin nu până nu se oferise voluntar. Și nu era un samaritean chiar atât de bun încât să conducă șaizeci și cinci de kilometri din bunătatea inimii. Patrick voia să meargă acolo dintr-un singur motiv: era doar o scuză ca să o vadă pe Alex Cormier.

Trase mașina într-un loc gol de parcare și coborî, zărind imediat Honda lui Alex. Era un lucru bun; cine știe, se putea la fel de bine să nu fie la tribunal azi. Dar apoi se uită mai bine și-și dădu seama că era cineva în mașină… și acel cineva era judecătoarea.

Nu se mișca, pur și simplu se uita pe geam. Ștergătoarele erau pornite, dar afară nu ploua. Părea că nici măcar nu-și dă seama că plânge.

Îl cuprinse aceeași senzație neplăcută în stomac pe care o avea de obicei când ajungea la un loc al

crimei și vedea lacrimile victimelor. „Am ajuns prea târziu”, se gândi el. „Iarăși.”

Patrick se apropie de mașină, dar judecătoarea nu-l auzise venind.

Ciocăni în geam, iar ea tresări speriată și se grăbi să-și șteargă ochii. El îi făcu semn să coboare geamul.

— E totul în regulă? întrebă el.

— Sunt bine.

— Nu *arăți* bine.

— Atunci nu te mai uita, se răți ea.

El își lipi degetele de marginea portierei.

— Ascultă, vrei să mergem undeva să vorbim? Îți fac cinste cu o cafea.

Judecătoarea oftă.

— Nu *poți* să-mi faci cinste cu o cafea.

— Ei, tot putem să bem una.

Patrick se ridică și merse până la ușa din dreapta, o deschise și se strecură pe scaunul de lângă ea.

— Ești în exercițiul funcțiunii, sublinie ea.

— Îmi iau pauza de prânz.

— La zece dimineața?

Se întinse spre cheile mașinii care bălăngăneau în contact și porni motorul.

— Ieși din parcare și ia-o la stânga, OK?

— Și dacă n-o fac?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu știi că nu e bine să te cerți cu cineva care poartă un Glock?

Ea se uită la el o clipă.

— Doar nu mă iei de aici cu forța, spuse judecătoarea, dar începu să conducă în timp ce vorbea.

— Să-mi aduci aminte să mă arestez mai încolo, zise Patrick.

Alex fusese crescută de tatăl ei să facă tot ce-i stătea în putință în viață, și se pare că asta includea să sară unde era apa mai adâncă. De ce să nu se recuze din cel mai mare proces al carierei sale, să ceară concediu de odihnă și să iasă în oraș, la o

cafea, cu detectivul care se ocupa de caz, toate dintr-o lovitură?

Pe de altă parte, își spuse în sinea ei, dacă n-ar fi ieșit cu Patrick Ducharme, n-ar fi aflat niciodată că restaurantul chinezesc Golden Dragon deschidea la zece dimineața. Dacă n-ar fi ieșit cu el, ar fi trebuit să meargă acasă și să-și ia viața de la capăt.

Toți cei din restaurant păreau să-l cunoască pe detectiv și nu se sinchisiră că intră singur în bucătărie să-i aducă lui Alex o cană de cafea.

— Ce-ai văzut mai devreme, zise Alex pe un ton nesigur. N-o să…

— Să spun cuiva c-ai avut o mică criză de nervi în mașină?

Ea plecă ochii, uitându-se la cana pe care o așezase în fața ei, fără să știe ce să-i răspundă. Din experiența ei știa că, din clipa în care îți arătai slăbiciunea în fața cuiva, se folosea de asta împotriva ta.

— Uneori e greu să fii judecător. Oamenii se așteaptă să te porți într-un anume fel, chiar și atunci când ai gripă și-ți vine să te faci ghem și să mori de rău sau să-i faci scandal casierului care te păcălește la rest. Nu prea e loc de greșeală.

— Secretul tău e-n siguranță, zise Patrick. N-o să spun nimănui din comunitatea forțelor de ordine că în realitate chiar ai sentimente.

Alex sorbi din cafea, apoi ridică privirea spre el.

— Zahăr?

Patrick își încrucișă brațele pe bar și se aplecă spre ea.

— Nu sunt eu destul de dulce? Începu să râdă văzându-i expresia, după care-i întinse bolul. Sincer să fiu, nu e mare scofală. Cu toții avem zile groaznice la serviciu.

— Ți s-a întâmplat să stai în mașină și să *plângi*?

— Nu în ultima vreme, dar mi se mai întâmplă să răstorn dulapuri cu probe în timpul crizelor de frustrare.

Turnă lapte într-un aparat de spumare și-l lăsă jos.

— Știi, chestiile astea nu se exclud reciproc.

— Ce anume?

— Să fii și judecător, și om din carne și oase.

Alex își turnă lapte în cană.

— Spune asta tuturor celor care vor să mă recuz.

— Ăsta nu-i momentul în care-mi spui că nu putem să vorbim despre caz?

— Ba da, zise Alex. Doar că nu mai lucrez la cazul ăsta. Începând cu ora prânzului va afla toată lumea.

El se dezmetici.

— De-asta erai atât de supărată?

— Nu, luasem deja decizia de a renunța. Dar apoi am auzit că Josie apare pe lista martorilor apărării.

— De ce? întrebă Patrick. Nu-și amintește nimic. Ce-ar putea să spună?

— Nu știu, spuse Alex și se uită la el. Dar dacă e vina mea? Dacă avocatul a făcut asta doar ca să mă facă să renunț la caz pentru că am fost prea încăpățânată să mă recuz când a fost adusă prima oară în discuție chestiunea asta?

Spre marea ei rușine, își dădu seama că începuse din nou să plângă, așa că își mută privirea spre bar în speranța că Patrick nu avea să observe.

— Dacă trebuie să stea la tribunal în fața tuturor și să retrăiască întreaga zi?

Patrick îi întinse un șervețel, iar ea se șterse la ochi.

— Îmi pare rău, spuse Alex. De obicei nu sunt așa.

— Orice mamă al cărui copil era să moară are dreptul să se mai piardă cu firea din când în când, zise Patrick. Uite ce e, am vorbit cu Josie de două ori. Îi știu declarația pe dinafară. Nu contează dacă McAfee o cheamă în boxa martorilor – nimic din ce ar putea spune n-are cum să-i dăuneze. Partea bună este că acum nu trebuie să-ți mai faci griji

despre vreun conflict de interese. Acum Josie are mai multă nevoie de o mamă bună decât de un judecător bun.

Alex zâmbi cu tristețe.

— Ce păcat că, în schimb, s-a ales cu mine.

— Ei, hai.

— Ăsta-i adevărul. Întreaga mea viață cu Josie a fost o serie de detașări.

— Păi, sublinie Patrick, asta presupune că, la un moment dat, ați fost atașate.

— A trecut atâta vreme, că nici nu ne mai amintim. *Și tu* ai avut conversații mai bune cu Josie în ultima vreme decât mine. Alex se uită în cana de cafea. Tot ce-i spun lui Josie iese ciudat. Se holbează la mine de parcă aș fi de pe altă planetă. Ca și cum n-am niciun drept să mă port ca un părinte îngrijorat acum pentru că până să se întâmple asta nu așa mă purtam.

— De ce nu?

— Pentru că munceam. Din greu, zise Alex.

— Mulți părinți muncesc din greu…

— La asta sunt *bună,* să fiu judecător. Iar ca mamă, sunt deplorabilă.

Alex își acoperi gura cu mâna, dar era prea târziu să retragă adevărul, care șerpui pe bar, în fața ei, veninos. Ce-o fi fost în capul ei, să mărturisească asta cuiva când de-abia era în stare să și-o mărturisească ei înșiși? Putea la fel de bine să-și deseneze o țintă pe călcâiul lui Ahile.

— Atunci poate c-ar trebui să încerci să vorbești cu Josie așa cum vorbești cu oamenii care intră în sala de judecată, sugeră Patrick.

— Nu suportă să mă port ca un magistrat, zise Alex. În plus, abia dacă vorbesc la tribunal. În cea mai mare parte doar ascult.

— Ei bine, doamnă judecător, zise Patrick, și asta s-ar putea să meargă.

Odată, când Josie era mică, Alex o scăpase din ochi suficient cât să încerce să se cațere pe un taburet. Din celălalt capăt al încăperii, Alex

urmărise îngrozită cum greutatea ușoară a lui Josie tulbura echilibrul taburetului. Nu avea cum să ajungă destul de repede ca să o oprească; nu voia să strige la ea, de teamă că, dacă ar speria-o, asta ar face-o să cadă. Așa că Alex stătuse pur și simplu, așteptând să se întâmple accidentul.

Însă Josie reușise să se cocoațe pe taburet; să se ridice în picioare pe suprafața lui rotundă și să ajungă cu mâna la întrerupătorul de lumină, ceea ce voise de la bun început. Alex o urmărise cum stingea și aprindea lumina, urmărise cum îi înflorea un zâmbet pe față de fiecare dată când își dădea seama că acțiunile ei puteau transforma lumea.

— Dat fiind că nu suntem în sala de judecată, spuse ea pe un ton ezitant, mi-ar plăcea să-mi spui Alex.

Patrick zâmbi.

— Și mie mi-ar plăcea să-mi zici Maiestatea Ta rege Kamehameha.

Alex nu se putu abține și începu să râdă.

— Dar dacă e prea greu de ținut minte, mă mulțumesc și cu Patrick.

Se întinse după cafetieră și-i mai turnă o cană.

— A doua e gratis.

Îl urmări cum adaugă lapte și zahăr, în aceleași cantități folosite de ea la prima cană. Era detectiv; meseria lui era să observe detalii. Dar Alex se gândi că probabil nu asta îl făcea să fie un polițist așa de bun. Era faptul că, deși putea folosi forța, ca orice alt ofițer de poliție, te prindea în capcană cu bunătatea lui.

Și asta, știa Alex, era mult mai periculos.

Nu era ceva ce ar fi adăugat în CV-ul lui, dar Jordan era deosebit de talentat când venea vorba să danseze pe melodii ale celor din trupa The Wiggles. Preferata lui era „Hot Potato”, dar cea care-l înveselea cel mai tare pe Sam era „Fruit Salad”. În timp ce Selena făcea o baie fierbinte

sus, la etaj, Jordan dădu drumul la DVD – ea se opunea ideii de a-l bombarda pe Sam cu mass-media și nu voia ca el să învețe cum se scrie D-O-R-O-T-H-Y, ca în melodia cu dinozaurul Dorothy, înainte să învețe să-și scrie numele. Selena voia întotdeauna să-l vadă pe Jordan făcând altceva cu copilul, să memoreze Shakespeare sau să rezolve ecuații diferențiale –, dar Jordan credea cu tărie că era bine să lași televizorul să-și facă treaba, adică să-ți transforme creierul în terci de ovăz… cel puțin până ce ajungeai să te prostești cu o rundă de tango. Bebelușii aveau întotdeauna greutatea potrivită, așa că atunci când îi lăsai jos în cele din urmă, simțeai că-ți lipsește ceva.

— „Fruit salad… yummy yummy!”

Jordan fredona, învârtindu-se până când Sam deschidea gura, eliberând o cascadă de chicoteli cristaline.

Se auzi soneria, iar Jordan alunecă împreună cu micul său partener de dans până la intrare ca să răspundă. Armonizându-se – cât de cât – cu Jeff, Murray, Greg și Anthony pe fundal, Jordan deschise ușa.

— „Let s make some fruit salad today”, cântă el, apoi văzu cine stătea pe veranda lui.

— Doamnă judecător Cormier!

— Scuze de deranj.

El știa că se recuzase – anunțul fericit fusese făcut în după-amiaza aceea.

— Nu, e în regulă… Intrați.

Jordan se uită în urmă la mulțimea de jucării pe care el și Sam le lăsaseră pe podea (trebuia să le strângă până cobora Selena). Aruncând cu piciorul cât mai multe jucării în spatele canapelei, o conduse pe judecătoare în camera de zi și opri DVD-ul.

— El trebuie să fie fiul dumitale.

— Mda.

Jordan coborî privirea spre copil, care încerca să se hotărască dacă să facă sau nu o criză de plâns

pentru că-i fusese oprită muzica.

— Sam.

Ea se întinse, lăsându-l pe Sam să-i prindă cu toată mânuța degetul arătător. Sam probabil că ar fi fost în stare să-l farmece și pe Hitler, dar vederea lui nu reuși decât să o agite și mai tare pe judecătoarea Cormier.

— De ce mi-ai pus fiica pe lista martorilor?

„Ah!”

— Pentru că Josie și Peter au fost prieteni, și aș putea să o folosesc ca martor pentru stabilirea caracterului.

— Au fost prieteni cu zece ani în urmă. Fii sincer. Ai făcut asta ca să mă retrag.

Jordan îl ridică pe Sam mai sus pe șold.

— Doamnă judecător, cu tot respectul, n-am de gând să las pe cineva să-mi dicteze ce să fac în cazul ăsta. Cu atât mai puțin o judecătoare care nu mai este implicată în el.

Văzu cum se aprinde ceva în ochii ei.

— Sigur că nu, spuse ea pe un ton ferm, după care se răsuci pe călcâie și ieși din casă.

Întreabă orice puștoaică obișnuită dacă-și dorește să fie populară și îți va răspunde că nu, chiar dacă adevărul este că dacă s-ar afla în deșert, murind de sete, și ar avea de ales între un pahar de apă și popularitate instant, probabil ar alege ultima variantă.

De cum auzi ciocăniturile, Josie își luă caietul și-l îndesă între saltea și arcuri, probabil cea mai penibilă ascunzătoare de pe lume. Mama ei intră în dormitor și, pentru o secundă, Josie nu reuși să-și dea seama ce era în neregulă. Apoi înțelese: încă nu se întunecase afară. De obicei, se întorcea acasă de la tribunal la ora cinei – însă acum era doar patru fără un sfert după-amiaza, iar Josie abia se întorsese acasă de la școală.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi zise mama, așezându-se lângă ea pe cuvertură. Am renunțat la caz.

Josie se holbă la ea. De când se știa, nu-și văzuse niciodată mama dând înapoi de la vreo provocare legală; și-n plus, tocmai avuseseră o discuție despre faptul că *nu se recuza,* nu-i așa?

O cuprinse acea senzație de greață pe care o resimțea atunci când îi punea vreo profesoară o întrebare, dar ea nu fusese atentă în clasă. Ce aflase mama ei și nu știuse în urmă cu câteva zile?

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Josie, sperând că Alex nu era suficient de atentă încât să remarce că îi tremura vocea.

— Păi, despre asta voiam să vorbim. Apărarea te-a pus pe lista martorilor. E posibil să te cheme la tribunal.

— *Ce?!* strigă Josie și, doar pentru o clipă, totul se opri: respirația, inima, curajul. Nu pot să merg la tribunal, mamă. Nu mă obliga. Te rog!

Mama ei o mângâie, ceea ce era un lucru bun, pentru că Josie avea senzația că dintr-o clipă într-alta avea să dispară. „Sublimarea”, se gândi ea, „fenomen de trecere din stare solidă în stare de vapori.” Apoi își dădu seama că învățase definiția pentru testul la chimie pe care nu apucase să-l mai dea din cauza a ceea ce se întâmplase.

— Am vorbit cu detectivul și știu că nu-ți aduci aminte nimic. Singurul motiv pentru care ești pe listă este fiindcă, în urmă cu mult timp, ai fost prietenă cu Peter.

— Juri că n-o să trebuiască să merg la tribunal?

— Iubita mea, nu pot să…

— Trebuie!

— Ce-ar fi să vorbim cu avocatul apărării? propuse mama.

— La ce-ar folosi asta?

— Păi, dacă vede cât de mult te tulbură treaba asta, poate c-o să se gândească de două ori înainte să te cheme ca martor.

Josie se așează pe pat. Mama ei o mângâie pe păr. Lui Josie i se păru că o aude șoptind „Îmi pare rău”, după care se ridică și închise ușa în urma ei.

— Matt, șopti Josie, de parcă el ar fi putut să o audă, de parcă ar fi putut să îi răspundă.

Matt. Îi inspiră numele ca pe o gură de oxigen și-și imagină cum se frânge într-o mie de fărâme mici care îi inundă globulele roșii, creându-și drum către inima ei.

Peter rupse un creion în două și înfipse capătul cu guma în turta din mălai.

— „La mulți ani cu sănătate, Peter”, cântă el în șoaptă. Nu termină cântecul; ce rost avea când știa deja unde ducea?

— Hei, Houghton, spuse un gardian, avem un cadou pentru tine.

În spatele lui stătea un puști puțin mai mare decât Peter. Se legăna înainte și-napoi, când pe călcâie, când pe vârfuri, iar mucii îi curgeau din nas. Gardianul îl conduse în celulă.

— Să ai grijă să împarți tortul și cu alții, zise gardianul.

Peter se așeză pe patul de jos, pentru ca puștiul să știe cine era șeful acolo. Băiatul stătea cu brațele încrucișate strâns în jurul păturii pe care o primise, cu privirea țintă în pământ. Ridică o mână și-și împinse ochelarii pe nas, și atunci își dădu Peter seama că băiatul ăsta avea *ceva.* Avea privirea aceea lipsită de expresie pe care o întâlneai la copiii cu nevoi speciale. Peter își dădu seama că-l băgaseră intenționat în celula lui: se gândeau că Peter era ultimul om care s-ar lua de el. Simți cum își strânge pumnii.

— Hei, tu, zise Peter.

Băiatul întoarse capul spre Peter.

— Eu am un câine, spuse el. Tu ai un câine?

Peter își imagină cum urmăresc gardienii comedia asta cu aparatele lor jalnice de înregistrat,

așteptându-se ca Peter să suporte porcăria asta. Așteptându-se la ceva din partea lui, punct.

Se întinse și-i smulse puștiului ochelarii de pe nas. Aveau lentile groase ca fundul de sticlă, cu rame negre din plastic. Băiatul începu să țipe, cu mâinile pe față. Țipetele lui sunau ca o goarnă. Peter puse ochelarii pe podea și călcă pe ei, dar nu reuși să le facă mare daune cu papucii lui din cauciuc. Așa că-i ridică și-i zdrobi de barele celulei până ce lentilele se făcură zob.

Gardienii veniră să-l scape pe copil din mâinile lui Peter, nu că l-ar fi atins vreun pic. Îi puseră lui Peter cătușele în timp ce deținuții din celelalte celule îl aclamau. Fu târât pe hol până în biroul directorului.

Stătu cocoșat pe scaun, lângă un gardian care îi urmărea fiecare răsuflare, până veni directorul.

— Ce-a fost asta, Peter?

— E ziua mea, zise Peter. Nu voiam decât să mi-o petrec în liniște.

Ciudat era că înainte de atacul armat, își dădu el seama, credea că cel mai bun lucru din lume era să fii lăsat în pace, ca nimeni să nu-ți poată spune că nu te integrezi. Dar descoperise că nici asta nu-i plăcea, de fapt, nu că avea să-i mărturisească directorului asta.

Directorul începu să vorbească despre măsuri disciplinare; cum treaba asta avea să-l afecteze în eventualitatea unei condamnări, că avea să rămână și fără puținele privilegii de care putea să aibă parte. Peter nici nu-l asculta.

În schimb, se gândi la cât de furioși aveau să fie restul deținuților dacă incidentul ăsta îi lăsa fără televizor timp de o săptămână.

Se gândi la sindromul victimei hărțuite, de care-i vorbise Jordan, și se întrebă dacă el credea în asta; dacă avea să creadă cineva.

Se gândi la faptul că niciunul dintre cei care-l vizitau în închisoare – nici mama, nici avocatul lui – nu spuneau vreodată ce-ar fi trebuit să spună: că

avea să fie închis pentru totdeauna, că avea să moară într-o celulă ca asta.

Se gândi că ar fi preferat să-și încheie viața cu un glonț.

Se gândi la faptul că noaptea puteai s-auzi bătând aripile liliecilor în colțurile închisorii și țipete. Nimeni nu era suficient de prost încât să plângă.

Sâmbătă dimineață la ora nouă, când Jordan deschise ușa, era încă îmbrăcat în pantalonii de pijama.

— Cred că glumești, zise el.

Judecătoarea Cormier zâmbi.

— Îmi pare foarte rău că am început cu stângul, zise ea. Dar știi cum e când copilul tău are probleme… nu mai gândești limpede.

Stătea umăr lângă umăr cu versiunea ei mai mică. Josie Cormier, se gândi Jordan, măsurând-o din priviri pe fata care tremura ca o frunză-n vânt. Avea un păr castaniu care-i ajungea până la umeri și ochi albaștri care refuzau să-i întâlnească pe ai lui.

— Josie e foarte speriată, spuse judecătoarea. Mă întrebam dacă n-am putea să stăm de vorbă un minut… poate că ai putea să o liniștești în ceea ce privește mărturia. Să-ți dai seama dacă ce știe ea te-ar ajuta sau nu cu ceva?

— Jordan? Cine e?

Jordan se întoarse și o văzu pe Selena în hol, ținându-l pe Sam în brațe. Purta pijamale din *flanelă,* care erau sau nu un pic mai elegante decât ale lui.

— Judecătoarea Cormier se întreba dacă putem să vorbim cu Josie despre mărturia ei, spuse el pe un ton apăsat, încercând cu disperare să-i transmită Selenei că dăduse serios de necaz – de vreme ce știau cu toții, cu excepția lui Josie, că singurul motiv pentru care își anunțase intenția de a o folosi

ca martor fusese să o înlăture pe Cormier din acest caz.

Jordan se întoarse din nou spre judecătoare.

— Vedeți dumneavoastră, încă nu am ajuns în faza de planificare.

— Nu se poate să nu aveți o idee despre ce urmăriți dacă o chemați ca martor… altfel n-ați fi pus-o pe listă, sublinie Alex.

— De ce nu-i telefonați secretarei mele să faceți o programare…

— Eu mă gândeam să vorbim acum, spuse judecătoarea Cormier. Vă rog, sunt aici ca mamă, nu ca judecătoare.

Selena se apropie.

— Intrați, zise ea, punându-și brațul liber în jurul umerilor lui Josie. Tu trebuie să fii Josie, nu-i așa? El e Sam.

Josie zâmbi timid către bebeluș.

— Bună, Sam.

— Iubitule, de ce nu mergi să-i aduci judecătoarei o cafea sau un suc?

Jordan se holbă la nevasta lui, întrebându-se ce naiba avea de gând.

— Sigur. Poftiți înăuntru.

Din fericire, casa nu arăta nici pe departe ca prima oară când apăruse neanunțată judecătoarea Cormier: nu erau vase nespălate în chiuvetă; nu erau ziare înșirate pe mese; jucăriile lipseau în mod misterios. Ce putea să spună Jordan – nevasta lui era obsedată de curățenie. Trase unul dintre scaunele de la masa din bucătărie și i-l oferi lui Josie, apoi făcu același lucru și pentru judecătoare.

— Cum beți cafeaua? întrebă Jordan.

— Oh, nu e nevoie, zise ea și o luă de mână pe Josie pe sub masă.

— Eu și Sam mergem în camera de zi să ne jucăm, spuse Selena.

— De ce nu rămâi și tu?

Îi aruncă o privire cumpănită, una care o implora să nu-l lase singur să fie eviscerat.

— N-ai nevoie de noi să-ți distragem atenția, zise Selena, după care ieși cu copilul.

Jordan se așeză cu greutate față în față cu familia Cormier. Se pricepea să ia rapid decizii; nu se putea să nu facă față.

— Păi, zise el, nu e niciun motiv să-ți fie frică. O să-ți pun doar niște întrebări simple despre prietenia ta cu Peter.

— Nu suntem prieteni, spuse Josie.

— Da, asta știu. Dar ați fost. Sunt interesat de prima dată când l-ai cunoscut.

Josie îi aruncă o privire lui Alex.

— La grădiniță sau poate înainte.

— În regulă. Vă jucați la tine acasă sau la el?

— Ambele.

— Mai aveați și alți prieteni care petreceau timp cu voi?

— Nu prea, zise Josie.

Alex asculta, dar nu putea să nu filtreze cu urechea ei de avocat întrebările lui McAfee. „N-are nimic”, se gândi ea. „Asta nu înseamnă nimic.”

— Când ați încetat să mai petreceți timp împreună?

— În clasa a șasea, răspunse Josie. Au început să ne placă lucruri diferite.

— Ai avut vreun contact cu Peter după aceea?

Josie se foi pe scaun.

— Doar pe holurile școlii și pe la ore.

— Ai și lucrat cu el, nu?

Josie se uită din nou la mama ei.

— Pentru puțin timp.

Atât mama, cât și fiica îl priveau cu nerăbdare – ceea ce era cât se poate de amuzant, pentru că Jordan nu făcea decât să improvizeze.

— Ce poți să-mi spui despre relația dintre Matt și Peter?

— N-aveau niciuna, zise Josie, dar obrajii i se înroșiră.

— I-a făcut vreodată ceva Matt lui Peter care să-l supere?

— Poate.

— Poți să fii mai clară?

Ea scutură din cap, strângând puternic din buze.

— Când a fost ultima oară când i-ai văzut pe Peter și pe Matt împreună?

— Nu-mi aduc aminte, șopti Josie.

— S-au certat?

Lacrimile îi începețoșară ochii.

— Nu știu.

Se întoarse spre mama ei, apoi își lăsă ușor capul pe masă, cu fața îngropată în brațul îndoit.

— Draga mea, de ce nu te duci să aștepți în cealaltă cameră? o îndemnă pe un ton calm judecătoarea.

O urmăriră amândoi cu privirea pe Josie, care se așeză pe un scaun în camera de zi, își șterse ochii și se aplecă să-l urmărească pe copilaș, care se juca pe podea.

— Uite ce e, spuse judecătoarea Cormier oftând. Nu mai lucrez la caz. Știu că din cauza asta ai pus-o pe lista martorilor, chiar dacă nu intenționai să o chemi ca martor. Dar nu despre asta vreau să discut acum. Îți vorbesc ca de la părinte la părinte. Dacă îți dau o declarație pe propria răspundere semnată de Josie în care spune că nu-și aduce aminte de nimic, te-ai gândi de două ori înainte să o chemi ca martor?

Jordan aruncă o privire spre camera de zi. Selena reușise să o convingă pe Josie să se așeze pe podea lângă ea. Împingea un avion de jucărie spre picioarele lui Sam. Când el izbucni în râs, râsul acela din toată inima pe care îl întâlnești doar la copii, Josie zâmbi și ea puțin. Selena îi surprinse privirea, ridicând o sprânceană a întrebare.

Primise ce-și dorise: recuzarea lui Cormier. Putea să fie generos și să facă asta pentru ea.

— Bine, îi spuse el judecătoarei. Aduceți-mi declarația pe propria răspundere.

— Când scrie să dai în fiert laptele, zise Josie în timp ce freca fundul înnegrit al oalei cu încă un burete, nu cred că se referă să o faci în felul ăsta.

Mama ei luă un prosop de vase.

— Păi, de unde era să știu eu?

— Poate c-ar trebui să începi cu ceva mai ușor decât budinca, sugeră Josie.

— Cum ar fi?

— Pâine prăjită? sugeră ea zâmbind.

Acum că mama ei era ziua acasă, era agitată. Prin urmare, se apucase de gătit – ceea ce ar fi fost o idee bună doar dacă se întâmpla să lucrezi pentru pompieri și aveai nevoie de siguranța locului de muncă. Chiar dacă mama urma rețeta, mâncarea nu ieșea așa cum ar fi trebuit, apoi, inevitabil, Josie o strângea cu ușa ca să afle detalii și descoperea că folosise praf de copt în loc de bicarbonat de sodiu sau făină de grâu integrală în loc de mălai („Nu aveam în casă”, se plângea ea).

La început, instinctul de autoconservare o făcuse pe Josie să-i sugereze să meargă seara la cursuri de gătit – chiar nu știa ce să spună când Alex trântea pe masă o bucată de friptură carbonizată cu aceeași reverență dramatică cu care ar fi fost prezentat Sfântul Graal. Cu toate astea, se dovedise a fi destul de distractiv. Când Alex se purta de parcă ar fi atotștiutoare (pentru că nu era nici pe departe când venea vorba despre gătit), era destul de distractiv să-ți petreci timpul cu ea. Lui Josie i se părea destul de haios să simtă că deține controlul asupra situației – orice situație, chiar dacă era vorba despre budincă de ciocolată sau despre frecarea rămășițelor de ciocolată rămase pe fundul unei tigăi.

În seara aceea făcuseră pizza – pe care Josie o considerase un succes până când mama ei încercase să o scoată din cuptor și o prinsese în grilajul cuptorului electric, ceea ce însemnase că fuseseră nevoite să pregătească șendvișuri cu brânză la cină. Aveau salată din pungă – ceva cu

care mama ei nu avea cum să o dea în bară, chiar dacă se străduia din răsputeri. Dar acum, mulțumită dezastrului cu budinca, rămăseseră fără desert.

— Când ai ajuns tu un fel de Julia Child? o întrebă mama.

— Julia Child a murit.

— Nigella Lawson, atunci.

Josie ridică din umeri și opri apa; își dădu jos mănușile galbene din plastic.

— Mă cam săturasem de supă, zise ea.

— Nu-ți spusesem să nu dai drumu la cuptor când nu sunt acasă?

— Mda, dar nu te-am ascultat.

Odată, pe când Josie era în clasa a cincea, ea și colegii ei trebuiau să construiască un pod din bețișoare din lemn de la înghețată pe băț. Ideea era să realizeze un model care să suporte cât mai multă presiune. Își aducea aminte cum traversa cu mașina râul Connecticut, studiind curbura podului și stâlpii de susținere și grinzile podurilor adevărate, încercând să le copieze. Doi ingineri militari veniseră cu un aparat special menit să aplice greutate și forță pe fiecare pod în parte, să vadă podul cărui copil era mai rezistent.

Părinții fuseseră invitați să vină la testare. Mama lui Josie rămăsese la tribunal, singura mamă care nu fusese prezentă în acea zi. Sau cel puțin așa își amintise Josie până acum, când își dădu seama că mama *ei fusese* acolo, însă ajunsese cu zece minute înainte de final. Poate că ratase testarea podului lui Josie – în timpul căreia bețișoarele pârâiseră și se rupseseră, după care cedaseră complet într-un eșec catastrofic –, dar ajunsese la timp să o ajute să strângă.

Oala lucea, argintie. Cutia cu lapte era pe jumătate plină.

— Am putea să o luăm de la capăt, sugeră Josie.

Văzând că nu primește niciun răspuns, Josie se întoarse spre ea.

— Mi-ar plăcea, răspunse Alex repede, dar niciuna din ele nu vorbea despre gătit.

Se auzi un ciocănit la ușă, iar legătura dintre ele – efemeră ca un fluture care se așază pe mâna ta – se rupse.

— Aștepți pe cineva? o întrebă mama pe Josie.

Nu aștepta, dar se duse oricum să răspundă. Când deschise ușa, îl găsi stând acolo pe detectivul care îi luase interviul. Nu apăreau detectivii la ușa ta doar atunci când aveai probleme serioase? „Respiră, Josie", își spuse în sinea ei și observă că detectivul avea în mână o sticlă de vin exact când mama ei veni să vadă ce se petrecea.

— Ah, zise mama ei. Patrick.

„Patrick?"

Josie se întoarse și-și dădu seama că mama ei *roșise.*

El îi întinse sticla de vin.

— Din moment ce există între noi un subiect de dispută…

— Știți ceva, zise Josie jenată. Eu cred că mă duc să… învăț.

Avea să o lase pe mama ei să se întrebe cum urma să facă asta, din moment ce-și terminase temele înainte de cină.

Urcă scările în fugă, bocănind cât mai tare cu picioarele ca să nu audă ce spunea mamă-sa. Când ajunse în camera ei, porni muzica la CD player, dădu volumul la maximum, se aruncă pe pat și rămase cu privirea pironită în tavan.

Josie avea voie să stea pe afară doar până la miezul nopții, nu că mai era cazul acum. Dar înainte, înțelegerea era cam așa: Matt o aducea acasă pe Josie înainte de miezul nopții; în schimb, mama ei se făcea nevăzută din clipa în care intrau în casă, retrăgându-se la etaj ca ea să se poată giugiuli cu Matt în sufragerie. N-avea nicio idee după ce raționament se ghida Alex pentru asta – poate că își închipuia că Josie era mai în siguranță făcând asta în propria sufragerie decât într-o

mașină sau sub tribuna sălii de sport. Își amintea cum se apropiau pe întuneric, trupurile lor contopindu-se în liniște. Faptul că mama ei putea coborî în orice clipă după un pahar cu apă sau o aspirină făcea lucrurile cu atât mai incitante.

La trei sau patru dimineața, cu privirea încețoșată și fața iritată de la barba lui crescută, Josie îl săruta pe Matt de noapte bună la ușa de la stradă.

Urmărea cum dispărea lumina farurilor precum strălucirea unei țigări care stă să se stingă. Urca scările în vârful picioarelor, apoi trecea pe lângă camera mamei sale, gândindu-se: „Nu mă cunoști deloc”.

— Dacă nu te las să-mi faci cinste cu un pahar, zise Alex, atunci ce te face să crezi că aș primi o sticlă de vin de la tine?

Patrick rânji.

— Nu ți-o dau, am de gând să o deschid, și ai putea să împrumuți puțin vin de la mine.

În timp ce zicea asta, intră în casă de parcă ar fi cunoscut deja drumul. Intră în bucătărie, adulmecă de două ori – mirosea a pizza carbonizată și a lapte ars – și începu să deschisă și să închidă sertare la întâmplare până ce dădu de un tirbușon. Alex își încrucișă brațele, nu pentru că i-ar fi fost frig, ci pentru că nu-și amintea să mai fi simțit lumina asta înainte, de parcă un al doilea sistem solar ar fi pus stăpânire pe corpul ei. Îl urmări pe Patrick cum scoate două pahare dintr-un dulap și toarnă vinul.

— În cinstea statutului de civil, toastă el.

Vinul era dens și bogat; precum catifeaua, precum toamna. Alex închise ochii.

I-ar fi plăcut să se agațe de acest moment, să tragă de el să-l facă mai cuprinzător, mai semnificativ, până ce acoperea atâtea altele care fuseseră înainte.

— Deci, cum e? întrebă Patrick. Să fii șomeră?

Ea se gândi o clipă.

— Am făcut azi un sendviș cu brânză la grătar fără să ard tigaia, zise ea.

— Sper că nu încerci să mă tragi pe sfoară.

— Nu, las asta în seama procuraturii. Zâmbi la propria glumă, apoi o urmări cum dispare pe urmele gândurilor ei în timp ce-și imagină fața Dianei Leven. Te simți vreodată vinovat? întrebă ea.

— De ce?

— Pentru că preț de o jumătate de secundă, aproape c-ai uitat tot ce s-a întâmplat.

Patrick își lăsă jos paharul cu vin.

— Uneori, când cercetez dovezile și văd o amprentă sau o fotografie sau un pantof care a aparținut unuia dintre copiii care au murit, îmi acord un răgaz să privesc lucrul acela. Pare o nebunie, dar simt că cineva ar trebui să o facă, să-și amintească de ei un minut sau două în plus. Înălță privirea spre ea. Când moare cineva, nu viața lui e cea care se oprește în clipa aia, știi ce zic?

Alex ridică paharul de vin și-l goli.

— Spune-mi cum ai găsit-o.

— Pe cine să găsesc?

— Pe Josie. În ziua aceea.

Patrick îi întâlni privirea, iar Alex își dădu seama că punea în balanță dreptul ei de a ști prin ce trecuse fiica ei și dorința lui de a o proteja de adevărul care avea să o rănească profund.

— Era în vestiar, începu el încet. Și-am crezut… am crezut că și ea era moartă, pentru că era plină de sânge, cu fața în jos lângă Matt Royston. Dar apoi s-a mișcat și… îi pieri vocea. A fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Știi că ești un erou, nu?

Patrick scutură din cap.

— Sunt un laș. Singurul motiv pentru care m-am năpustit în clădire a fost pentru că, dacă n-o făceam, aș fi avut coșmaruri pentru restul vieții mele.

Alex se cutremură.

— Și eu am coșmaruri și nici măcar n-am fost acolo.

El îi luă paharul de vin din mână și-i studie palma, de parcă ar fi vrut să-i citească linia vieții.

— Poate c-ar trebui să încerci să nu dormi, spuse Patrick.

De aproape, pielea lui mirosea a brebenel și a mentă. Alex simțea până-n vârfurile degetelor cum îi bătea inima. Își imagină că și el simțea.

Nu știa ce avea să se întâmple mai departe – ce-ar fi trebuit să se întâmple mai departe –, dar avea să fie ceva aleatoriu, neprevăzut, stânjenitor. Se pregătea să se îndepărteze de el, când mâinile lui Patrick o țintuiră pe loc.

— Mai lasă atitudinea asta de judecător, Alex, șopti el și o sărută.

Când își reveni în fire, într-o furtună de culoare și forță și emoție, tot ce puteai să faci era să te ții bine de persoana de lângă tine și să speri că vei trece cu bine peste asta. Alex închise ochii și se aștaptă la ce e mai rău – însă nu era o senzație rea, ci pur și simplu una diferită. O senzație mai răvășitoare, mai complexă. Ezită, apoi îi răspunse lui Patrick la sărut, dispusă să recunoască în sinea ei că, pentru a găsi ce-ți lipsea, era nevoie să pierzi controlul.

Cu o lună în urmă

Atunci când iubești pe cineva, există un tipar pentru felul în care vă apropiați. S-ar putea să nici nu vă dați seama de acest lucru, însă trupurile voastre se află într-o coregrafie: o atingere pe șold, o mângâiere pe păr. Un sărut sacadat, pauză, apoi unul mai lung, mâna lui strecurată pe sub bluza ta. E o rutină, dar nu în sensul de plictiseală. E vorba pur și simplu despre cum ați ajuns să vă potriviți și este motivul pentru care, atunci când ești cu un tip de mai mult timp, dinții voștri nu se mai ating în timpul sărutului, nu vă mai ciocniți nasurile și coatele.

Matt și Josie aveau un tipar. Când începeau să se giugiulească, el se apleca în față și se uita la ea de parcă, în acel moment, i-ar fi fost cu neputință să vadă orice altă parte a lumii. Era un soi de hipnotism, după cum își dăduse ea seama, căci după o vreme, începea să simtă și ea la fel. Apoi el o săruta, atât de lent, încât aproape că nici nu-i apăsa buzele, până când ea era cea care se lipea de el pentru mai mult. El îi explora trupul, de sus în jos, de la gură la gât, de la gât la sâni, pentru ca apoi degetele lui să se lanseze într-o misiune de căutare și salvare, sub betelia jeanșilor ei. Toată treaba dura cam zece minute, după care Matt se ridica și scotea prezervativul din portofel, ca să poată face sex.

Nu că pe Josie ar fi deranjat-o ceva. La drept cuvânt, îi plăcea tiparul. Îi părea un fel de montagne russe – luând-o pe panta aceea, *știind* exact ce porțiune de traseu urma și știind, de asemenea, că nu putea face nimic ca să-l oprească.

Se aflau în sufrageria ei, pe întuneric, cu televizorul pornit ca fundal sonor. Matt o dezbrăcase deja, iar acum stătea deasupra ei, pregătit să se năpustească cu forța unui talaz, și își

scotea boxerii. Odată eliberat, țâșni și își făcu loc între coapsele lui Josie.

— Hei, spuse fata, în timp ce el încerca să intre în ea. N-ai uitat ceva?

— Hai, Jo. Măcar o dată să nu fie nimic între noi.

Vorbele lui puteau s-o topească la fel ca și săruturile sau atingerile; știa deja așa. Detesta mirosul ăla de cauciuc care umplea aerul atunci când el deschidea pachetul troian și care îi rămânea pe mâini până la final. Și, oh, Doamne, putea fi ceva mai bine decât să-l aibă pe Matt în ea? Josie tresări ușor, simți cum trupul ei se potrivește după al lui, și picioarele începură să-i tremure.

Când lui Josie îi venise prima oară ciclul, la treisprezece ani, mama ei nu o convocase la obișnuita discuție deschisă dintre mamă și fiică. În schimb, îi dăduse lui Josie o carte despre probabilități și statistică. „De fiecare dată când faci sex, poți sau nu să rămâi însărcinată”, îi spusese mama ei. „Sunt șanse egale. Așa că nu te păcăli singură că, dacă o faci doar o dată fără protecție, sorții sunt de partea ta.”

Așa că Josie nu se lăsă.

— Nu cred că ar trebui să facem asta, îi spuse ea în șoaptă lui Matt.

— Sex?

— Sex fără… știi tu. Fără nimic.

Era dezamăgit, Josie își dădu seama din felul în care chipul îi încremenise doar pentru o clipă. Dar se retrase, începu să scotocească prin portofel și găsi un prezervativ. Josie i-l luă din mână, rupse ambalajul și îl ajută pe Matt să și-l pună.

— Într-o zi… începu ea, dar apoi el o sărută, și Josie uită ce voia să zică.

Lacy începuse să împrăștie porumb pe pășune în noiembrie, ca să ajute cerbii să treacă cu bine peste iarnă. Mai mulți localnici strâmbaseră din nas la ideea de a da o mână de ajutor animalelor pe

timpul iernii – în principiu, aceiași localnici cărora cerbii supraviețuitori le devastau grădinile vara –, însă pentru Lacy era ceva ce ținea de karma. Atâta vreme cât Lewis insista asupra vânătorii, ea era hotărâtă să facă tot ce-i stătea în putință pentru a restabili echilibrul.

Își puse bocancii – solul era încă acoperit de un strat gros de zăpadă, dar se încălzise îndeajuns încât seva să înceapă să circule, ceea ce însemna că, cel puțin în teorie, primăvara se apropia cu pași repezi.

De cum ieși afară, Lacy simți mirosul siropului de arțar lăsat la rafinat în barăcile vecinilor plutind dulceag în aer. Cără găleata cu nutreț de porumb până la balansoarul din curtea din spate – o structură din lemn unde băieții se jucaseră când erau mici și pe care Lewis nu apucase niciodată s-o dezasambleze.

— Bună, mamă.

Lacy se întoarse și dădu de Peter, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele jeanșilor. Purta un tricou și o vestă groasă, matlasată, iar ea se gândi numaidecât că trebuie să fi înghețat de frig.

— Bună, scumpule. S-a întâmplat ceva?

Probabil că ar fi putut să numere pe degetele de la o mână de câte ori ieșise Peter în ultima vreme din camera lui, darămite din casă. Lacy știa bine că așa e la pubertate, când tinerii se ascund în vizuinile lor și fac ce știu ei, în spatele ușilor închise. În cazul lui Peter, asta avea de-a face cu computerul. Era tot timpul online – și nu ca să navigheze pe internet, ci pentru programare, și cum ar fi putut Lacy să critice o asemenea pasiune?

— Nimic. Ce faci?

— Ce-am făcut toată iarna.

— Pe bune?

Lacy ridică privirea spre el. Pe fundalul naturii aspre, pitorești, Peter nu părea deloc în elementul lui. Avea niște trăsături prea delicate pentru

contururile stâncoase ale munților din spatele lui; pielea îi arăta aproape la fel de albă ca zăpada. Nu se potrivea cu peisajul, iar Lacy își dădu seama că mai tot timpul când îl vedea pe Peter pe undeva, ar fi putut face aceeași observație.

— Uite, spuse Lacy, întinzându-i găleata. Ajută-mă.

Peter luă găleata din mâinile ei și începu să arunce porumbul pe jos.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— E adevărat că tu l-ai invitat pe tata la întâlnire?

Lacy zâmbi.

— Păi, dacă nu-l invitam eu, probabil c-ar fi trebuit să aștept după el o veșnicie. Tatăl tău are multe calități, dar receptivitatea nu se numără printre ele.

Îl cunoscuse pe Lewis la o manifestație de susținere a dreptului femeii de a alege în privința avortului. Cu toate că Lacy ar fi fost prima care să spună că nu exista binecuvântare mai mare pe lume decât un copil, era realistă – trimisese acasă destule mame care erau prea tinere, prea sărace sau prea împovărate de griji ca să-și dea seama că șansele ca acel copil să aibă o viață bună erau reduse. Mersese împreună cu o prietenă la o manifestație în fața sediului legislativ din Concord și stătuse pe treptele instituției cu o mulțime de alte femei care țineau pancarte de tipul: SUSȚIN DREPTUL FEMEII DE A ALEGE ȘI VOTEZ… ÎMPOTRIVA AVORTULUI? NU-L FACE. Aruncase o privire prin mulțimea adunată în acea zi și zărise un bărbat neînsoțit – îmbrăcat elegant, la costum și cu cravată, chiar în mijlocul masei de protestatari. Lacy fusese fascinată de prezența lui – n-avea nimic în comun cu protestatarii obișnuiți.

— Uau, spusese Lacy, croindu-și drum spre el. Ce zi!

— Mie-mi zici.

— Ai mai fost vreodată aici? îl întrebase Lacy.

— E prima oară.

— Și pentru mine.

Se separaseră atunci când un nou val de manifestanți năvălise pe treptele din piatră. O hârtie zburase din teancul pe care Lewis îl ținea în mână, dar până să apuce Lacy să o prindă, bărbatul fusese înghițit de mulțime. Pagina cu pricina avea rol de copertă pentru un document mai mare; își dăduse seama după urmele de capse din partea de sus și pentru că purta un titlu care aproape c-o făcea să adoarmă: „Alocarea resurselor publice pentru educație în New Hampshire: o analiză critică”. Dar era trecut și numele autorului: Lewis Houghton, Colegiul Sterling, Catedra de Economie.

Când îl sunase pe Lewis ca să-i spună că avea una din hârtiile lui, el îi spusese că nu-i trebuia. Că putea să tipărească alta.

— Da, îi spusese Lacy, dar pe aceasta tot trebuie să ți-o aduc.

— De ce?

— Ca să mi-o explici la cină.

Abia când ieșiseră să mănânce sushi împreună, aflase Lacy că motivul pentru care Lewis venise în acea zi în fața sediului legislativ nu avusese nimic de-a face cu manifestația de susținere a dreptului femeii de a alege, ci cu întâlnirea pe care o stabilise cu guvernatorul.

— Dar ce i-ai spus? o întrebă Peter. Că-ți place de el, adică, *așa,* pur și simplu?

— Din câte îmi amintesc, după cea de-a treia întâlnire, l-am tras spre mine și l-am sărutat. Dar poate că am și vrut să-i închid gura, fiindcă turuia întruna despre comerțul liber.

Lacy aruncă o privire scurtă peste umăr, și deodată, toate întrebările băiatului căpătară sens.

— Peter, spuse ea neputând să-și rețină un zâmbet. Îți place de cineva?

Nici nu mai era nevoie să răspundă – pentru că se făcu brusc purpuriu la față.

— Pot să știu cum o cheamă?

— Nu, răspunse Peter pe un ton categoric.

— Ei bine, nici nu contează, spuse ea, luându-l de braț pe Peter. Doamne, ce mult te invidiez! Nimic nu se compară cu primele luni, când nu vă puteți lua gândul unul de la celălalt. De acord, dragostea sub orice formă e ceva de-a dreptul fabulos… dar să te îndrăgostești… ei bine…

— Nu-i așa, zise Peter. Vreau să zic că-i mai degrabă o chestie unilaterală.

— Pun pariu că și ea e la fel de emoționată ca și tine.

Peter schiță o grimasă.

— Mamă, abia dacă știe că exist. Eu nu sunt… nu ne învârtim în aceleași cercuri.

Lacy se uită cu luare-aminte la fiul ei.

— Păi, atunci, primul lucru pe care-l ai de făcut e să schimbi asta.

— Cum?

— Găsește niște modalități ca să intri-n vorbă cu ea. Poate undeva unde știi că prietenii ei nu vor fi prin preajmă. Și încearcă să-i arăți o latură a ta pe care nu o vede de obicei.

— Cum ar fi?

— Cum ești tu pe dinăuntru, spuse Lacy, lovindu-l ușor pe Peter peste piept. Dacă-i spui ce simți, s-ar putea să fii surprins de reacția ei.

Peter își feri privirea și dădu cu șutul într-un morman de zăpadă.

— Zău?

Lacy încuviință din cap.

— În cazul meu, a funcționat.

— OK, spuse Peter. Mersi.

Lacy îl privi pe puști cum o pornește spre casă, înaintând cu greu prin nămeți, după care își îndreptă din nou atenția asupra cerbilor. Trebuia să-i hrănească până la topirea zăpezii. Odată ce

începeai să ai grijă de ei, trebuia să te ții de treabă, altfel nu supraviețuiau.

Stăteau, aproape dezbrăcați, pe podeaua sufrageriei. Josie simțea mirosul de bere în răsuflarea lui Matt, dar probabil că și ea avea același gust. Băuseră amândoi câteva beri la Drew – nu cât să se facă praf, doar cât să se amețească puțin, îndeajuns pentru ca ea să aibă impresia că mâinile lui Matt erau peste tot pe trupul ei, iar pielea parcă îi lua foc.

Până atunci, plutise, mulțumită, printr-o ceață familiară. Da, Matt o sărutase – un sărut scurt, urmat de altul mai lung, avid, în timp ce se străduia să-i desfacă sutienul. Ea zăcea lenevoasă sub el, întinsă ca un festin pe o masă, iar el îi scotea pantalonii. Dar apoi, în loc să urmeze rutina, Matt se năpusti din nou asupra ei. O sărută atât de apăsat încât o duru.

— Ahh, făcu Josie, împingându-l ușor.

— Relaxează-te, murmură Matt, după care își înfipse dinții în umărul ei.

Îi țintui brațele deasupra capului și se lipi cu șoldurile de ale ei. Josie îi simțea erecția caldă pe pântec.

Lucrurile nu se desfășurau ca de obicei, dar Josie se văzu nevoită să admită că era excitant. Nu-și aducea aminte să fi avut vreodată trăiri atât de intense, parcă-și simțea inima bătându-i între picioare. Își încleștă unghiile în spinarea lui Matt, ca să-l tragă mai aproape de ea.

— Da, gemu el, desfăcându-i coapsele.

Și apoi, dintr-odată, Matt era înăuntrul ei, împingând atât de tare încât ea se freca de covor cu spatele, iar pulpele o usturau.

— Așteaptă, spuse Josie, încercând să se răsucească sub corpul lui, însă el îi astupă gura cu mâna și continuă să împingă tot mai tare și mai tare până când Josie simți că el terminase.

Sperma, lipicioasă și caldă, mustea sub ea, pe covor. Matt îi cuprinse obrajii între palmele lui.

— O, Doamne, Josie, spuse el în șoaptă, iar fata își dădu seama că avea ochii în lacrimi. Te iubesc atât de mult.

Josie întoarse capul.

— Și eu te iubesc.

Rămase în brațele lui timp de zece minute, apoi îi spuse că era obosită și trebuie să se culce. După ce îl sărută pe Matt de rămas-bun în pragul ușii, se duse la bucătărie și scoase de sub chiuvetă soluția de curățat carpete. Frecă locul umed de pe covor, rugându-se să nu rămână pătat.

```
# include <stdio. H>
main ()
{
      int time;
      for (time=0; time<infinity (1); time ++)
      {printf („I Iove you | n”);}
}
```

Peter sublinie textul pe ecranul computerului, apoi îl șterse. Cu toate că lui i se părea o chestie destul de tare să deschizi un e-mail și să-ți apară întruna mesajul TE IUBESC pe ecran, înțelegea că altcuiva – care nu dădea doi bani pe C++ – i s-ar fi putut părea de-a dreptul bizar.

Se hotărâse asupra unui e-mail, pentru că, în felul acesta, dacă ea îi dădea cu tifla, n-ar fi trebuit să sufere umilința în public. Problema era că mama lui îi spusese să-și deschidă sufletul, or el nu le prea avea cu vorbele.

Se gândi cum uneori, când o vedea, se concentra doar asupra unei părți din ea: brațul ei sprijinit de geamul mașinii de pe partea pasagerului, părul ei fluturând în afară. Se gândi de câte ori visase să fie el băiatul de la volan.

„Călătoria mea era lipsită de țintă”, scrise el. „Până când am luat-o spre TINE.”

Peter șterse până la urmă și acele rânduri cu un oftat. Parcă ar fi fost un autor de texte pentru felicitări sau, mai rău, unul pe care nici producătorii de felicitări nu l-ar fi angajat.

Se gândi la ce și-ar fi dorit să-i spună, dacă ar fi avut curaj, și mâinile lui planară pentru o clipă deasupra tastaturii.

Știu că tu nu te gândești la mine.

Și cu siguranță nu te-ai gândit niciodată că am putea fi împreună.

Dar probabil că și untul de arahide a fost pentru multă vreme doar unt de arahide, înainte ca cineva să se gândească ce bine ar merge cu jeleul. Și a mai fost și sarea, dar gustul a devenit mai bun când a apărut și piperul. Și care-i rostul untului fără pâine?

(De ce toate exemplele au legătură cu MÂNCAREA?!?!?!)

Oricum, singur, cum sunt, nu-i mare lucru de capul meu. Dar alături de tine, ar putea fi.

Se chinuia din răsputeri să găsească o încheiere potrivită.

Prietenul tău, Peter Houghton.

Mda, dar, practic, nu era adevărat.

Al tău, devotat, Peter Houghton.

Asta *era* adevărat, dar și cam jalnic. Desigur, mai era și formula evidentă:

Cu drag, Peter Houghton.

Tastă cuvintele și reciti e-mailul. Și apoi, înainte să-și dea seama ce face, apăsă Enter și își trimise sentimentele, prin Ethernet, către Josie Cormier.

Courtney Ignatio se plictisea de moarte.

Josie era prietena ei, firește, dar nu aveau, efectiv, *nimic* de făcut. Se uitaseră deja de trei ori la DVD-urile cu filmele lui Paul Walker, intraseră pe site-ul serialului *Lost* ca să afle date biografice despre tipul sexy care-l juca pe Sawyer și citiseră toate numerele din *Cosmo* care nu fuseseră date la reciclat, dar în rest, nu aveau HBO, nimic cu

ciocolată în frigider și nicio petrecere la Colegiul Sterling la care să tragă cu ochiul. Era a doua noapte pe care Courtney o petrecea la familia Cormier, mulțumită fratelui ei mai mare, tocilarul care-și târâse părinții într-un turneu vertiginos de vizionare a colegiilor din Ivy League, de pe Coasta de Est. Courtney ținea în brațe un hipopotam din pluș și se uita, încruntată, în ochii lui din nasturi. Încercase deja să obțină detalii despre noaptea lui Josie cu Matt – chestii importante, cum ar fi cât de mare era scula lui și dacă avea habar cum s-o folosească –, dar Josie începuse s-o facă pe Hillary Duff și să se poarte de parcă nici nu mai auzisem cuvântul *sex* până atunci.

Josie era în baie, făcea duș: Courtney auzea încă apa curgând. Courtney se răsuci pe o parte și se uită cu atenție la o fotografie înfățișându-i pe Josie și Matt. Ar fi fost ușor s-o urască pe Josie, întrucât Matt era iubitul perfect – la petreceri, se uita mereu în jur ca să fie sigur că nu se îndepărtase prea mult de Josie; o suna să-i spună noapte bună, cu toate că o condusese acasă doar cu o jumătate de oră în urmă (da, Courtney chiar asistase aseară la o astfel de scenă). Spre deosebire de cei mai mulți tipi din echipa de hochei – iar Courtney ieșise cu o mare parte dintre ei –, Matt părea să prefere cu adevărat să-și petreacă timpul împreună cu Josie, în detrimentul oricui altcuiva. Dar ceva în legătură cu Josie o împiedica pe Courtney să fie geloasă. Era felul în care expresia i se schimba când și când, ca o pereche de lentile de contact colorate, lăsându-te să vezi ce se ascundea dedesubt. O fi fost Josie parte a Celui mai Fidel Cuplu al Liceului Sterling, dar uneori aproape că ai fi fost tentat să zici că singurul motiv pentru care se agăța de acea etichetă era că doar astfel putea ști cine era.

„Ați primit un e-mail”, anunță robotul de pe computerul lui Josie; până atunci, Courtney nu-și dăduse seama că lăsaseră computerul pornit și conectat la internet, pe deasupra. Se așeză la birou,

mișcând mouse-ul pentru ca ecranul să revină la viață. Poate că Matt îi scrisese lui Josie ceva cyberporn. Ar fi fost haios să facă puțin mișto de el și să se dea drept Josie.

Courtney nu recunoștea însă adresa de e-mail – în fond, ea și Josie aveau liste aproape identice de prieteni. Mesajul nu avea subiect. Courtney dădu click pe link, presupunând că trebuia să fi fost un spam: mărește-ți penisul în treizeci de zile; refinanțează-ți casa; oferte de neratat la cartușe pentru imprimantele matriceale.

E-mailul se deschise, iar Courtney începu să citească.

— Vai, murmură ea. E prea tare.

Copie tot textul mesajului și dădu forward către *RTWING90@ yahoo.com.*

„Drew", tastă ea. „Trimite ăsta la toată lumea."

Ușa de la baie se deschise, iar Josie reveni în dormitor purtând un halat și un prosop înfășurat în jurul capului. Courtney închise fereastra serverului. „La revedere", spuse robotul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Josie.

Courtney se întoarse în scaun, zâmbind.

— Mi-am verificat e-mailul, atâta tot.

Josie nu reușea să adoarmă; gândurile i se învolburau în minte ca apele unui izvor primăvăratic. Era exact genul de problemă pe care și-ar fi dorit s-o poată discuta cu cineva – dar cu cine? Cu mama ei? Da, *sigur.* Cu Matt, nici nu se punea problema. Cât despre Courtney – sau oricare altă prietenă de-ale ei –, ei bine, se temea că dacă și-ar fi mărturisit cu voce tare temerile, poate că ar fi fost de ajuns ca acestea să devină realitate.

Josie așteptă până când auzi respirația egală a lui Courtney. Se furișă din pat și se duse la baie. Închise ușa și își dădu jos pantalonii de pijama.

Nimic.

Îi întârziase trei zile.

Marți după-amiază, Josie stătea pe o canapea, în subsolul lui Matt, scriindu-i un eseu pentru cursul de studii sociale despre abuzul de putere în istoria Americii, în timp ce Matt și Drew ridicau greutăți.

— Sunt o mulțime de lucruri despre care ai putea scrie, îi spuse Josie. Watergate. Abu Ghraib. Kent State.

Matt își încordă tot corpul sub greutatea unei haltere, iar Drew băgă de seamă.

— Ce e mai ușor, Jo, spuse Drew. În stadiul în care ești, o să te retrogradeze în favoarea lui JV.

Matt rânji și întinse perfect brațele în sus.

— Să te vedem și *pe tine* dacă reușești să ridici atât, bombăni el.

Josie se uită cum îi jucau mușchii pe sub piele și și-i imagină suficient de puternici încât să facă asta și totodată îndeajuns de delicați ca s-o țină pe ea. Matt se ridică, ștergându-și de sudoare fruntea, apoi banca, pentru că era rândul lui Drew să se așeze.

— Aș putea să scriu ceva despre Patriot Act[20], sugeră Josie, ronțăind capătul creionului.

— Eu mă gândesc doar la binele tău, amice, spuse Drew. Dacă n-ai de gând să mai pui ceva mușchi de dragul antrenorului, fă-o măcar pentru Josie.

Fata ridică brusc privirea spre el.

— Drew, te-ai născut tâmpit sau a existat o evoluție în sensul ăsta?

— A existat un *design inteligent,* glumi el. Nu zic decât că Matt ar trebui să aibă grijă, mai ales acum că are și competiție.

— Despre ce *vorbești*? îl întrebă Josie, uitându-se la el de parcă ar fi fost nebun, cu toate că, în secret, intrase-n panică.

Nu conta mai deloc dacă Josie acordase sau nu atenție altcuiva; conta numai dacă *Matt* credea asta.

— Era o *glumă*, Josie, spuse Drew, întinzându-se pe bancă și încleștându-și pumnii în jurul barei

de metal.

— Da, chiar, ce descriere potrivită pentru Peter Houghton, se amuză Matt.

— Ai de gând să te iei de el?

— Așa sper, spuse Matt. Dar încă nu m-am hotărât în ce fel.

— Poate ca să vii cu un plan bun, ai nevoie de inspirație poetică, spuse Drew. Hei, Jo, adu-mi biblioraftul. E-mailul e în prima mapă de plastic.

Josie se întinse peste canapea, apucă rucsacul lui Drew și începu să scotocească prin cărțile lui. Scoase o foaie de hârtie, împăturită și, când o desfăcu, văzu adresa de e-mail în partea de sus a paginii, iar, la adresanți, tot colectivul de elevi de la Liceul Sterling.

Ce e-mail mai era și ăsta? Și cum de nici măcar nu-l *văzuse*?

— Citește-l, spuse Drew, în timp ce ridica greutățile.

Josie șovăia.

— „Știu că tu nu te gândești la mine. Și cu siguranță nu te-ai gândit niciodată că am putea fi împreună.”

Simțea cuvintele acelea ca pe niște pietre în gât. Se oprise din citit, dar degeaba, căci Drew și Matt recitau e-mailul, cuvânt cu cuvânt.

— „Oricum, singur, cum sunt, nu-i mare lucru de capul meu”, spuse Matt.

— „Dar alături de tine… ar putea…” continuă Drew, izbucnind în hohote convulsive de râs, în timp ce greutățile căzură zgomotos la loc, în suportul lor. Fir-ar, nu pot să fac asta în timp ce mă prăpădesc de râs.

Matt se cufundă în canapea, lângă Josie, și își trecu brațul pe după umărul ei, mângâindu-i ușor, cu degetul mare, sânul. Josie se trase mai într-o parte, fiindcă nu voia ca Drew să bage de seamă, însă Matt remarcă și se deplasă și el odată cu ea.

— Inspiri la poezie, îi spuse el, zâmbitor. Poezie proastă, dar probabil că și Elena din Troia o fi

început cu, nu știu, să zicem un limerick, nu?

Josie se înroși la față. Nu-i venea să creadă că Peter îi scrisese asemenea lucruri, că se gândise *vreodată* că ea ar putea fi receptivă la ele. Nu-i venea să creadă că toată școala știa că lui Peter Houghton îi plăcea de ea. Nu-și permitea să-i lase să creadă că ar fi avut orice fel de sentimente pentru el.

Nici măcar păreri de rău.

Mai nimicitor era faptul că cineva își propusese s-o facă de râs. Că cineva intrase în contul ei de e-mail, asta nu era nicio surpriză – își știau fiecare parolele unul altuia; ar fi putut fi oricare dintre fete sau chiar Matt. Dar de ce ar fi făcut prietenii ei un lucru atât de umilitor?

Josie știa deja răspunsul. Gașca aceea de puști nu erau prietenii ei. Elevii populari nu au cu adevărat *prieteni;* au aliați. Erai în siguranță doar atâta vreme cât îți ascundeai sentimentele – în orice moment, cineva te putea arăta cu degetul, pentru că atunci nimeni n-ar fi râs de *ei.*

Josie se simțea rănită, dar știa totodată că farsa aceea era și un test pentru a vedea cum reacționează. Dacă s-ar fi întors și și-ar fi acuzat prietenii că îi spărseseră e-mailul și îi invadaseră intimitatea, s-ar fi zis cu ea. Mai presus de orice altceva, nu trebuia să-și arate emoțiile. Superioritatea ei socială față de Peter Houghton era atât de evidentă încât un astfel de e-mail nu era înspăimântător, ci hilar.

Cu alte cuvinte: râzi, nu plânge.

— Ce ratat, spuse Josie, de parcă n-ar fi deranjat-o câtuși de puțin; de parcă i s-ar fi părut și ei la fel de amuzant cum li se părea lui Drew și Matt.

Mototoli hârtia cu e-mailul și o azvârli în spatele canapelei. Mâinile îi tremurau.

Matt stătea cu capul în poala ei, încă plin de sudoare.

— Și despre ce am decis oficial că voi scrie?

— Despre amerindieni, răspunse Josie, cu un aer absent. Cum guvernul a încălcat tratatele și le-a luat pământurile.

Era, își dăduse ea seama, ceva cu care putea empatiza: sentimentul acela al dezrădăcinării, înțelegerea faptului că nu vei putea niciodată să te simți ca acasă.

Drew se ridică în capul oaselor, încălecând banca de forță.

— Hei, cum îmi găsesc și eu o fată care să-mi crească media generală?

— Întreabă-l pe Peter Houghton, răspunse Matt rânjind. El e specialistul în relații amoroase.

Drew chicoti, iar Matt se întinse și o prinse pe Josie de mâna în care ținea creionul. Îi sărută încheieturile de la degete.

— Ești prea bună cu mine, îi spuse el.

Dulapurile de la Liceul Sterling erau suprapuse, un șir deasupra și unul jos, ceea ce însemna că, dacă aveai dulapul în partea inferioară, trebuia să-ți iei cărțile, hainele și toate lucrurile în timp ce altcineva stătea, practic, în capul tău. Dulapul lui Peter nu numai că se afla pe rândul de jos, dar mai era și pe colț – ceea ce însemna că nu reușea niciodată să se facă suficient de mic ca să reușească să-și ia ce-i trebuia.

Peter avea cinci minute ca să ajungă de la o oră la alta, dar când se suna de ieșire, el era primul care năvălea pe coridor. Era un plan atent ticluit: dacă pleca din clasă cât mai repede cu putință, ajungea să străbată coridoarele în toiul cele mai mari aglomerații, și în felul acesta era mai puțin probabil să fie reperat de unul dintre elevii șmecheri. Mergea cu capul plecat, cu ochii pironiți în podea, până ajungea la dulapul său.

De data asta, tocmai îngenunchea în fața dulapului, schimbând cărțile și caietele de mate cu cele de studii sociale, când o pereche de pantofi cu platformă se opri în dreptul lui. Peter privi în sus,

de la ciorapii cu model la fusta mini din tweed și puloverul asimetric până la cascada de păr lung, blond. Courtney Ignatio stătea cu brațele încrucișate, ca și cum Peter i-ar fi irosit deja prea mult din timpul ei, când de fapt nu el era cel care o împiedicare *ea.*

— Ridică-te, spuse fata. N-am de gând să întârzii la oră.

Peter se ridică și încuie dulapul. Nu voia ca ea să vadă că, înăuntru, lipise o poză cu el și Josie, de când erau mici. Pentru asta, trebuise să urce până în pod, acolo unde, de când descoperise digitalizarea, cu doi ani în urmă, și stocase toate pozele pe CD-uri, mama lui depozitase albumele vechi. Fotografia îi înfățișa pe el și pe Josie stând pe marginea unei cutii cu nisip. Josie își ținea mâna pe brațul lui. Asta-i plăcea cel mai mult.

— Uite care-i treaba, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să stau aici, de vorbă cu tine, dar Josie e prietena mea, și ăsta-i motivul pentru care m-am oferit s-o ajut.

Courtney aruncă o privire de-a lungul coridorului, ca să se asigure că nu vine nimeni.

— Te place.

Peter o privea fix, fără să spună nimic.

— Îți zic că *te place,* retardatule. Nu mai simte nimic pentru Matt; doar că nu vrea să-i dea papucii până nu se convinge că tu ai intenții serioase cu ea, îi spuse Courtney, uitându-se la el cu coada ochiului. Eu, una, i-am zis că, din punct de vedere social, e sinucidere curată, dar presupun că asta fac oamenii din iubire.

Peter simți că tot sângele i se urcă la cap, și urechile i se făcură roșii ca focul.

— De ce te-aș crede?

Courtney își răsucea o șuviță de păr pe deget.

— Puțin îmi pasă dacă mă crezi sau nu. Eu doar îți spun ce a zis ea. Ce faci tu mai departe te privește.

Courtney o porni de-a lungul coridorului și dispăru după colț, chiar când se suna de intrare. Peter avea să întârzie; nu suporta să întârzie, pentru că, atunci când intrai, toți ochii erau ațintiți asupra ta ca o mie de corbi care-ți ciugulesc pielea.

Dar acum nu prea mai conta, în perspectiva de ansamblu.

Cel mai bun preparat servit la cantină erau buletele de cartofi, înmuiate de grăsime. Aproape că simțeai cum ți se îngroașă talia și ți se expandează fața – cu toate astea, când doamna de la cantină întindea polonicul uriaș, Josie nu rezista. Câteodată se întreba: dacă ar fi fost la fel de nutritive precum broccoli, oare le-ar mai fi vrut la fel de mult? Ar mai fi atât de bune dacă n-ar fi așa de rele pentru sănătate?

La prânz, majoritatea prietenelor lui Josie beau doar câte o cola dietetică; să mănânci ceva sățios sau pe bază de carbohidrați îți atașa practic instantaneu eticheta de balenă sau de bulimică. De obicei, Josie se limita la doar trei bulete de cartofi, iar ce rămânea le dădea băieților să devoreze. Dar în ziua aceea, la ultimele două ore de clasă, salivase efectiv numai la *gândul* buletelor de cartofi și nu se putea abține să nu mai ia încă una și încă una. Putea fi vorba de *pofte,* dacă nu erau murături sau înghețată?

Courtney se întinse peste masă și își trecu degetul prin grăsimea care băltea în platoul cu bulete de cartofi.

— Ce scârbos! spuse ea. Cum se face că uleiul de motor e așa de scump, când aici e ulei cât pentru toată camioneta lui Drew?

— E altfel de ulei, Einstein, o lămuri Drew. Chiar credeai că uleiul de mașină și uleiul de prăjit sunt la fel?

Josie se aplecă și desfăcu fermoarul ghiozdanului. Își luase un măr la pachet; trebuia să fie pe acolo, pe undeva. Scotoci printre hârtii,

hârtiuțe și produse cosmetice, atât de înverșunată în căutarea ei, încât nu băgă de seamă că mișcările dintre Drew și Courtney – sau oricare altele – încetaseră.

Peter Houghton stătea în dreptul mesei lor, ținând într-o mână o pungă de hârtie, iar în cealaltă, o cutie cu lapte desfăcută.

— Bună, Josie, spuse el, ca și cum ar fi crezut că ea îl asculta, ca și cum ei nu i-ar fi venit să intre-n pământ de rușine în clipa aceea. Mă gândeam că poate ai vrea să vii cu mine să luăm prânzul împreună.

Cuvântul *înmărmurit* însemna că parcă te-ai fi preschimbat dintr-odată în stană de piatră, ca și cum n-ai mai fi putut să te clintești din loc ca să-ți salvezi sufletul. Josie se și vedea peste ani, când elevii aveau să arate cu degetul spre garguiul încremenit în care se transformase, înțepenit încă în scaunul din plastic de la cantină, și să spună: „Oh, da, am auzit ce i s-a întâmplat”.

Josie auzi un foșnet în spatele ei, însă ea, una, nu s-ar fi putut mișca în momentul acela nici cu prețul vieții. Ridică privirea spre Peter, dorindu-și să fi existat un limbaj secret în care ceea ce spuneai să nu fi fost ceea ce gândeai, iar interlocutorul să-și fi dat numaidecât seama ce limbă vorbeai.

— Ăă, începu Josie. Eu…

— I-ar face mare plăcere, interveni Courtney. Când or zbura porcii.

Toți cei de la masă începură să chicotească la unison, o glumă de-a lor pe care Peter n-o înțelegea.

— Ce-ai în pungă? îl întrebă Drew. Unt de arahide și jeleu?

— Sare și piper? completă Courtney.

— Pâine și unt?

Când își dădu seama în ce capcană adâncă picase și câți oameni o săpaseră, lui Peter îi păli zâmbetul de pe față. Se uită de la Drew la

Courtney, apoi la Emma și din nou la Josie – și când se uită la ea, Josie trebui să întoarcă privirea, pentru ca nimeni, nici măcar Peter, să nu bage de seamă cât de tare o durea să-l rănească; pentru ca nimeni să nu observe că – în ciuda părerii lui Peter despre ea – nu se deosebea cu nimic de ceilalți.

— Cred că Josie ar trebui cel puțin să testeze marfa, spuse Matt, și în timp ce vorbea, Josie își dădu seama că el plecase de lângă ea.

Acum, se afla în spatele lui Peter; dintr-o singură mișcare dibace, își trecu degetele mari prin găicile pantalonilor lui Peter și trase în jos de ele până ajunseră la glezne.

În luminile intense ale neoanelor fluorescente din cantină, Peter era alb ca varul, iar penisul lui arăta ca o cochilie micuță în mijlocul gheomotocului rar de păr pubian. Își acoperi numaidecât organele genitale cu punga în care avea prânzul, dar, între timp, scăpă din mână cutia de lapte. Conținutul se vărsă pe podea, între tălpile lui.

— Hei, ia te uită, strigă Drew. Ejaculare precoce.

Cantina începu să se învârtă ca un carusel – lumini strălucitoare și culori pestrițe. Josie auzea râsetele din jur și încerca să se alăture lor. Domnul Isles, un profesor de spaniolă cu un gât aproape inexistent, dădu fuga la Peter, în timp ce acesta își ridica pantalonii. Îl apucă pe Matt de un braț și pe Peter de celălalt.

— Ați terminat, lătră profesorul, sau e cazul să mergem să discutăm cu domnul director?

Peter o luă la fugă, dar până atunci, toți cei care se aflau în cantină retrăiau deja clipa glorioasă în care rămăsese fără pantaloni. Drew bătu palma cu Matt.

— Frate, de când mă știu, nu m-am mai distrat așa de bine la prânz.

Josie se aplecă și începu să scotocească prin ghiozdan, prefăcându-se că-și caută mărul, cu toate

că îi pierise toată poftă de mâncare. Doar că nu voia să-i vadă în acel moment; și nici să-i lase pe ei s-o vadă.

Punga cu prânzul lui Peter Houghton stătea la picioarele ei, acolo unde o aruncase când o luase la fugă. Josie aruncă o privire înăuntru. Un sendviș, poate cu șuncă de curcan. O pungă de covrigei. Morcovi, curățați și tăiați felii de cineva care ținea la el.

Josie vârî punga maronie în rucsac, cu gândul să-l găsească pe Peter și să i-o dea înapoi, sau să i-o lase lângă dulapul lui, dar de fapt știa că nu avea să facă niciunul din acele lucruri. În schimb, avea s-o care după ea până va începe să miroasă urât și va trebui s-o arunce la gunoi, iar ea se va putea preface că era simplu ca bună ziua să se descotorosească de ea.

Peter ieși valvârtej din cantină și înaintă ca o minge de pinball pe coridoarele înguste, până ajunse la dulapul lui. Se prăbuși în genunchi și își sprijini capul de metalul rece. Cum de putuse să fie atât de prost încât să se încreadă în Courtney, să-și închipuie că Josie ar da mai mult de o ceapă degerată pe el, să-și închipuie că el era cineva de care ea s-ar putea îndrăgosti?

Se lovi cu capul până simți că-l doare, apoi tastă orbește cifrul. Dulapul se deschise, iar Peter scoase dinăuntru fotografia care-i înfățișa pe el și pe Josie. O mototoli în palmă, după care porni din nou pe coridor.

Pe drum, îl opri un profesor. Domnul McCabe îl privi încruntat și îi puse o mână pe umăr, când de fapt vedea bine că Peter nu suporta să fie atins, simțindu-se de parcă o sută de ace i-ar fi străpuns pielea.

— Peter, îl întrebă domnul McCabe, ești bine?

— Mă duc la baie, mormăi Peter și-l împinse din calea lui, înaintând cu pași repezi pe coridor.

Se încuie într-una dintre cabine și aruncă în toaletă fotografia cu el și Josie. După care își

desfăcu șlițul și urină pe ea.

— Dracu' să te ia, spuse el mai întâi în șoaptă, apoi strigă atât de tare, încât pereții cabinei se zgâlțâiră: Dracu să vă ia *pe toți.*

În clipa în care mama ei părăsi camera, Josie își scoase termometrul din gură și-l apropie de becul veiozei de pe noptieră. Miji ochii ca să deslușească cifrele minuscule, apoi, când auzi pașii mamei pe hol, vârî din nou termometrul în gură.

— Hm, făcu Alex, ținând termometrul în dreptul ferestrei, ca să vadă mai bine. Tu chiar *ești* bolnavă.

Josie se strădui să scoată un mormăit cât mai convingător și se întoarse pe o parte.

— Sigur te descurci aici singură?

— Da…

— Să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Pot să amân procesul și să vin acasă.

— Bine.

Mama lui Josie se așeză pe pat și își sărută fiica pe frunte.

— Vrei niște suc? O supă?

Josie clătină din cap.

— Cred că trebuie numai să mă culc la loc.

Și închise ochii, pentru ca mama ei să priceapă mesajul.

Așteptă până când auzi mașina îndepărtându-se, și chiar și după aceea rămase în pat încă zece minute pentru a se asigura că era într-adevăr singură. Apoi se dădu jos din pat și porni computerul. Tastă în Google *abortiv* – cuvântul pe care-l căutase cu o zi înainte și care însemna *ceva ce produce întreruperea sarcinii.*

Josie se gândise la asta; nu-i vorba că nu și-ar fi dorit un copil; nici măcar că nu și-ar fi dorit un copil cu Matt. Tot ce știa sigur era că nu voia să fie încă pusă în fața acelei decizii.

Dacă i-ar fi spus mamei sale, aceasta ar fi început să țipe și să înjure, după care ar fi găsit o

modalitate să o ducă la un centru de planning parental sau la un medic. La drept vorbind, nu țipetele și vorbele grele o îngrijorau pe Josie, ci conștientizarea faptului că – dacă mama ei ar fi făcut același lucru în urmă cu șaptesprezece ani – Josie nici n-ar fi avut ocazia să se confrunte cu asemenea probleme pentru că n-ar fi existat.

Josie cochetă chiar cu ideea de a-l contacta din nou pe tatăl ei, ceea ce ar fi presupus însă multă umilință. El nici pe Josie nu și-o dorise, așa că, teoretic, probabil s-ar fi dat peste cap ca s-o ajute cu avortul.

Dar…

Era ceva ce nu-i plăcea la ideea de a apela la un medic sau la o clinică sau chiar la unul din părinți. Părea un act atât de… deliberat.

Așa că, înainte de a ajunge în acel punct, Josie alesese să se documenteze puțin. Nu putea risca să fie surprinsă la unul dintre computerele de la școală în timp ce căuta asemenea lucruri, așa că se hotărâse să tragă chiulul. Se cufundă în scaunul de la birou, cu un picior sub ea, și constată cu uimire că obținuse aproape 99.000 de rezultate la căutarea ei.

Pe unele le știa deja: povești bătrânești, despre cum să-ți vâri o andrea în vagin, să iei laxative sau să bei ulei de castor. La altele nu s-ar fi gândit în veci: să faci spălături cu permanganat de potasiu, să ingerezi rădăcină de ghimbir, să mănânci ananas crud. Și apoi erau ierburile: infuzii uleioase de calamus, pelin, salvie și perișor; cocktailuri pe bază de cimicifugă și busuiocul-cerbilor. Josie se întreba de unde faci rost de așa ceva – nu e ca și când stăteau frumos așezate pe raft, la farmacie, lângă aspirină.

Preparatele vegetale, scria pe site, funcționau în patruzeci-cincizeci la sută din cazuri. Ceea ce, se gândi Josie, merita o încercare.

Se apropie mai mult de ecran și citi:

Nu luați acest preparat dacă ați depășit săptămâna a șasea de sarcină.

Rețineți că aceasta nu este o soluție garantată pentru o întrerupere de sarcină.

Pentru ca efectul să nu se piardă pe timpul zilei, beți infuzia atât dimineața, cât și seara.

Păstrați sângele și diluați-l, apoi uitați-vă cu atenție la cheaguri și textură pentru a vă asigura că placenta a fost eliminată.

Josie se strâmbă.

Folosiți ½ până la 1 linguriță de infuzie la o cană cu apă, de 3–4 ori pe zi. Nu confundați coada-șoricelului cu cruciulița; aceasta s-a dovedit a fi fatală în cazul vitelor care au păscut într-o zonă în care creșteau ambele plante.

Apoi Josie dădu peste ceva ce părea… ei bine, mai puțin medieval: vitamina C. Doar asta n-avea cum să-i facă prea mult rău, nu? Josie accesă link-ul. *Acid ascorbic, opt grame, timp de cinci zile. Menstruația ar trebui să se reia în ziua a șasea sau a șaptea.*

Josie se ridică de la birou și se duse la dulapul cu medicamente al mamei. Găsi un flacon mare cu vitamina C, și altele mai mici cu probiotice, vitamina B12 și suplimente de calciu.

Deschise flaconul și ezită. Un alt avertisment pe care toate site-urile îl menționau era să te asiguri înainte de a începe că aveai motiv să te supui acelor tratamente.

Josie reveni în camera ei și își deschise ghiozdanul. Înăuntru, împachetat încă în punga de la farmacie, se afla testul de sarcină pe care-l cumpărase cu o zi în urmă, înainte să se întoarcă de la școală.

Citi de două ori instrucțiunile. Cum putea cineva să urineze pe bețișorul acela atâta timp? Se încruntă, se așeză pe scaun, apoi se ridică și se duse la baie, strângând bagheta minusculă între coapse. Apoi o fixă în suportul ei și se spălă pe mâini.

Se așeză pe marginea căzii și privi cum linia de control se albăstrește. Apoi urmări cum se formează încet cea de-a doua linie, perpendiculară pe prima: un semn plus, un rezultat pozitiv, o cruce de purtat.

Când freza de zăpadă rămase fără benzină în mijlocul aleii, Peter se duse după canistra de rezervă pe care o țineau în garaj, dar o găsi goală. O răsturnă, și o singură picătură de combustibil se vărsă pe podea, între adidașii lui.

De obicei, trebuia să fie rugat de vreo șase ori ca să iasă și să curețe aleile din fața și din spatele casei, dar în ziua aceea, se apucase de treabă fără ca părinții să-l cicălească vreun pic. Voia – nu, pardon – *avea nevoie* să iasă pentru ca picioarele să i se miște în același ritm cu mintea. Dar când mîji ochii în lumina soarelui la apus, tot mai văzu o serie de imagini perindându-i-se prin cap: aerul rece care-i izbise fesele când Matt Royson îi trăsese în jos pantalonii, laptele vărsat pe tenișii, Josie, întorcând privirea.

Peter înaintă pe alee, prin nămeți, până la casa vecinului de peste drum. Domnul Weatherhall era un fost polițist, acum la pensie, iar acest lucru se reflecta și asupra casei sale. În mijlocul curții, flutura un steag uriaș; vara, iarba era cosită la milimetru; toamna, nu vedeai nicio frunză căzută pe gazon. Când era mai mic, Peter se întreba dacă nu cumva Weatherhall ieșea în toiul nopții să le strângă.

Din câte știa Peter, domnul Weatherhall își petrecea timpul urmărind canalele sportive la televizor și ocupându-se de grădinăritul lui milităresc, încălțat cu sandale, peste șosete negre. Pentru că nu lăsa niciodată iarba să crească mai mult de un centimetru și jumătate, avea de obicei la îndemână cel puțin o canistră de benzină; trimis de tatăl său, Peter o mai ceruse cu împrumut și în

alte rânduri, pentru mașina de tuns iarbă sau freza de zăpadă.

Peter sună la ușă – soneria țârâi pe acordurile imnului prezidențial *Hail to the Chief –,* iar domnul Weatherhall răspunse.

— Ce faci, băiete? îl întrebă, cu toate că știa de mulți ani cum îl cheamă pe Peter.

— Bine, domnule Weatherhall. Mă întrebam doar dacă nu aveți cumva niște benzină să-mi împrumutați, pentru freza de zăpadă. De fapt, nu să mi-o împrumutați, ci să mi-o dați s-o folosesc. Nu prea am cum să v-o înapoiez.

— Hai, poftește înăuntru, zise bătrânul ținându-i ușa deschisă lui Peter, care intră în casă.

Mirosea a trabuc și a mâncare de pisici. Pe măsuța de lângă fotoliu trona un castron cu chipsuri de porumb; la televizor, Vanna White de la *Roata norocului* tocmai întorcea o vocală.

— *Marile speranțe,* strigă domnul Weatherhall la concurenți, în timp ce trecea prin dreptul televizorului. Sunteți tâmpiți sau ce?

Peter îl urmă până în bucătărie.

— Așteaptă-mă aici. Pivnița nu e pregătită de oaspeți.

Ceea ce însemna, se gândi Peter, că se putea observa un firicel de praf pe unul din rafturi.

Se sprijini de blatul din bucătărie, întinzând mâinile pe suprafața de melamină. Lui Peter îi plăcea de domnul Weatherhall deoarece chiar și atunci când încerca s-o facă pe morocănosul, îți dădeai seama că-i lipsea pur și simplu meseria de polițist și nu mai avea pe cine s-o practice. Când Peter era mic, Joey și prietenii lui se țineau mereu de farse cu Weatherhall, ba îngrămădind un morman de zăpadă în capătul aleii sale atent curățate, ba lăsându-și câinii să-și facă nevoile pe gazonul lui tuns milimetric. Își amintea când Joey avea unsprezece ani și aruncase cu ouă în casa domnului Weatherhall, de Halloween. El și prietenii lui fuseseră prinși în fapt. Weatherhall îi

târâse pe toți în casă, pentru o discuție „deschisă, înfricoșătoare”. „Tipul e sărit de pe fix”, îi spusese Joey. „Are un pistol în cutia cu făină.”

Peter ciuli urechea spre scara ce ducea la subsol. Îl auzea încă pe domnul Weatherhall troncănind pe acolo, ca să ajungă la canistra de benzină.

Se apropie mai mult de chiuvetă, lângă care se găseau patru cutii din oțel inoxidabil. BICARBONAT, scria pe cea mai mică dintre ele și apoi, în ordinea dimensiunilor: ZAHĂR BRUN. ZAHĂR. FĂINĂ. Peter deschise încet recipientul pentru făină.

Un puf de pudră albă îi zbură în față.

Tuși și scutură din cap. Evident; Joey îl mințise.

Într-o doară, Peter deschise cutia de zahăr, de lângă cea de faină, și se trezi că se uită fix la un pistol semiautomat de 9 milimetri.

Era un Glock 17 – probabil același pe care domnul Weatherhall îl purtase asupra sa ca polițist. Peter știa acest lucru pentru că se pricepea la arme – crescuse înconjurat de ele. Dar era o diferență între o pușcă de vânătoare sau o carabină și arma aceasta elegantă și compactă. Tatăl său spunea că oricine ținea un pistol, fără să facă parte din forțele active de ordine, era un idiot; era mult mai mare probabilitatea să produci daune decât să te protejezi. Problema cu un pistol era aceea că avea țeava atât de scurtă încât uitai că trebuie să-l ții departe de tine ca să tragi în siguranță; să ințești era la fel de simplu și firesc ca și cum ai arăta cu degetul.

Peter atinse pistolul. Rece; lucios. Fascinant. Își trecu degetele peste declanșator, își încleștă mâna în jurul armei; ușoară și elegantă.

Zgomot de pași.

Peter închise cutia și se răsuci pe călcâie, întinzând brațele în fața lui. Domnul Weatherhall își făcu apariția în capul scărilor, ținând în mână o canistră roșie.

— Gata, spuse el. S-o aduci înapoi plină.

— Așa voi face, răspunse Peter.

Apoi părăsi bucătăria fără să arunce vreo privire în direcția cutiei, deși era ceea ce își dorea să facă, mai mult decât orice altceva.

După ore, Matt veni la Josie, cu supă de pui cumpărată de la un restaurant din apropiere și niște reviste cu benzi desenate.

— De ce nu ești în pat? o întrebă el.

— Ai sunat. Trebuia să-ți deschid, nu? i-o întoarse Josie.

Se agita pe lângă ea de-ai fi zis că are mononucleoză sau cancer, și nu un banal virus, după cum îi spusese în acea dimineață, când o sunase de la școală, de pe telefonul lui mobil. O ajută să se așeze în pat, o înveli și îi dădu supa.

— Se spune că-i cel mai bun leac, nu?

— Și revistele?

Matt ridică din umeri.

— Când eram mic și mă îmbolnăveam, mama îmi aducea revistele astea. Nu știu. Cumva, mă făceau să mă simt mai bine.

Matt se așeză lângă ea pe pat, iar Josie începu să răsfoiască una dintre reviste. Oare cum se făcea că Wonder Woman era mereu așa de curajoasă? Dacă purtai măsura 85 DD la sutien, chiar te apucai să sari de pe clădiri și să lupți împotriva infracționalității fără să porți măcar o bustieră specială de sport?

Gândul acesta îi aminti lui Josie că, de câteva zile, sânii ei erau atât de sensibili, încât de-abia mai reușea să-și pună sutienul. Și asta îi evocă imaginea testului de sarcină pe care-l împachetase în prosoape de hârtie și-l aruncase afară, la tomberon, pentru ca mama ei să nu-l găsească.

— Drew are de gând să dea o petrecere vineri seară, îi spuse Matt. Ai lui sunt plecați la Foxwoods tot weekendul. Matt se încruntă. Sper că o să te simți mai bine până atunci, ca să poți veni. Ce crezi că ai, de fapt?

Josie se întoarse spre el și trase adânc aer în piept.

— Mai degrabă, ce nu am. Ciclu. Mi-a întârziat două săptămâni. Azi am făcut un test de sarcină.

— A vorbit deja cu un tip de la Colegiul Sterling, ca să cumpere vreo două butoaie de la una din frății. Îți zic că o să fie o petrecere de pomină.

— *Ai auzit* ce-am zis?

Matt îi zâmbi așa cum i-ai zâmbi unui copil care tocmai ți-a spus că cerul va cădea.

— Cred că exagerezi.

— A ieșit pozitiv.

— Poate fi de la stres.

Josie rămase cu gura căscată.

— Și dacă nu e de la stres? Dacă e… *pe bune*?

— Atunci suntem împreună în chestia asta, zise Matt, aplecându-se și sărutând-o pe frunte. Iubito, n-ai să scapi niciodată de mine.

Câteva zile mai târziu, când începu să ningă, Peter goli benzina din freza de zăpadă și se duse peste drum, la domnul Weatherhall.

— Să nu-mi zici că iar ai rămas în pană, îi spuse bătrânul, imediat după ce îi deschise ușa.

— Cred că tata n-a apucat încă să umple canistra noastră de rezervă, îi răspunse Peter.

— Trebuie să-ți faci timp, decretă domnul Weatherhall, intrând deja în casă și lăsând ușa deschisă pentru ca Peter să-l urmeze. Trebuie să te ții de un program, așa se face.

În timp ce treceau prin dreptul televizorului, Peter aruncă o privire la emisiunea *Match Game.* „Bertha e atât de grasă încât atunci când sare din avion, în loc de parașută, folosește o *puncte puncte”,* spunea Gene Rayburn.

De îndată ce domnul Weatherhall se făcu nevăzut pe scări, Peter deschise cutia de zahăr de pe blatul din bucătărie. Pistolul era încă acolo.

Peter întinse mâna după el, spunându-și în gând să nu uite să mai și respire.

Puse la loc capacul cutiei de zahăr și o așeză exact de unde o luase. Apoi luă pistolul și-l îndesă, cu vârful în jos, în betelia de la jeanși. Geaca groasă matlasată era suficient de lungă, așa că nu se vedea nicio umflătură pe dedesubt.

Peter deschise ușor sertarul cu tacâmuri și aruncă o privire rapidă prin dulapuri. Când își trecu mâna pe capacul prăfuit al frigiderului, simți forma netedă a unui alt pistol.

— Știi, înțelept e să ai o canistră de rezervă, pluti, din pivniță, până sus în bucătărie, glasul domnului Weatherhall, însoțit de tropăitul pașilor săi.

Peter dădu drumul pistolului și lăsă brusc mâinile pe lângă corp.

Când domnul Weatherhall ajunse în bucătărie, Peter era transpirat leoarcă.

— Te simți bine? îl întrebă bătrânul, cercetându-l cu coada ochiului. Parcă ți s-au cam înecat corăbiile.

— Am stat până târziu azi-noapte să-mi termin temele. Mulțumesc pentru benzină. Încă o dată.

— Să-i zici lui taică-tău că altă dată nu-l mai salvez, strigă domnul Weatherhall de pe verandă, făcându-i cu mâna lui Peter.

Peter așteptă până când domnul Weatherhall închise ușa, apoi o luă la fugă, împroșcând cu zăpadă în urma lui. Lăsă canistra cu benzină lângă freza de zăpadă și dădu buzna în casă. Se încuie în camera lui, scoase arma din pantaloni și se așeză.

Pistolul era negru și greu, fabricat dintr-un oțel aliat. Ceea ce i se păru cu adevărat surprinzător era cât de fals arăta revolverul Glock – ca un pistol de jucărie –, deși Peter presupunea că ar fi trebuit să se mire mai degrabă de cât de realiste erau armele de jucărie. Trase piedica și o eliberă. Scoase încărcătorul.

Apoi închise ochii și își puse pistolul la tâmplă.

— Bum, zise el în șoaptă.

Peter lăsă arma pe pat și scoase una dintre fețele de pernă. Înfășură revolverul în fața de pernă, ca într-un bandaj. Strecură arma între saltea și cadrul patului, apoi se culcă.

Ar fi ca basmul acela, cel cu prințesa care simțise prin saltele un bob de fasole sau de mazăre sau ceva pe acolo[21]. Cu excepția faptului că Peter nu era un prinț și că umflătura din saltea nu avea să-l țină treaz noaptea.

De fapt, poate că avea chiar să-l ajute să doarmă mai bine.

În visul lui Josie, stătea în cea mai frumoasă colibă indiană cu putință. Pereții erau făcuți din piele de căprioară mătăsoasă, cusută strâns cu fir de aur. Pretutindeni în jurul ei fuseseră pictate legende, în nuanțe de roșu, ocru, violet și albastru – povestiri despre vânătoare, despre iubiri și suferințe. Piei bogate de bivoli erau așezate unele peste altele, pe post de perne; cărbunii străluceau în foc ca niște rubine. Când privi în sus, văzu prin orificiul pentru fum stelele căzătoare.

Dintr-odată, Josie își dădu seama că picioarele îi alunecau; mai rău, că nu găsea nicio cale de a opri căderea. Se uită în jos și nu văzu decât cerul; se întrebă dacă fusese atât de proastă încât să creadă că putea păși printre nori sau dacă pământul de sub picioarele ei dispăruse atunci când privise în altă parte.

Începu să cadă. Simțea că se rostogolește; simțea că fusta pe care o purta se transformase într-un balon, iar vântul năvălea cu iuțeală printre picioarele ei. Nu voia să deschidă ochii, dar nu se putea abține să nu privească printre gene: zări pământul învârtindu-se într-un ritm înfricoșător, petice verzi și maro și albastre care se făceau tot mai mari, mai detaliate, mai realiste.

Era școala ei. Casa ei. Acoperișul deasupra dormitorului. Josie simți că se prăvălește spre el și

se pregăti pentru căderea inevitabilă. Dar în vise, niciodată nu te izbești de pământ; niciodată nu te vezi murind. În schimb, Josie simți că ceva o stropește, hainele ei pluteau ca înotătoarele unei meduze în timp ce ea călca apa călduță.

Se trezi, abia respirând, și își dădu seama că simțea încă senzația aceea de umezeală. Se ridică din pat, ridică cearșaful și, dedesubt, văzu băltoaca de sânge.

După trei teste pozitive de sarcină, după ce menstruația îi întârziase trei săptămâni – acum avorta.

Slavă Domnului Slavă Domnului Slavă Domnului. Josie își îngropă fața în așternuturi și începu să plângă.

Sâmbătă dimineața, Lewis stătea la masa din bucătărie citind cel mai recent număr din *The Economist* și dând gata metodic o vafelă din grâu integral, când sună telefonul. Se uită la Lacy, care, lângă chiuvetă, ar fi fost teoretic mai aproape de el, dar ea ridică mâinile, din care se scurgeau apa și săpunul.

— Ai putea…?

Lewis se ridică și răspunse.

— Alo?

— Domnule Houghton?

— Eu sunt, spuse Lewis.

— Tony la telefon, de la Burnside. Au sosit gloanțele cu cavitație comandate.

Burnside's era un magazin de armament; Lewis mersese acolo în toamnă pentru solventul Hoppe și pentru muniție; o dată sau de două ori fusese suficient de norocos să ducă un cerb să fie cântărit. Dar acum era februarie; sezonul de vânătoare se încheiase.

— Nu le-am comandat eu, spuse Lewis. Trebuie să fie o greșeală.

Închise telefonul și se așeză din nou în fața vafelei lui. Lacy ridică o tigaie mare din chiuvetă

și o așează pe scurgătorul de vase, la uscat.

— Cine era?

Lewis întoarse pagina revistei.

— Greșeală, spuse el.

Matt avea un joc de hochei în Exeter. Josie îl însoțea când juca acasă, dar rareori în deplasări. Totuși, în ziua aceea, o rugase pe mama ei să-i împrumute mașina și șofă spre coastă, plecând suficient de devreme pentru a-l prinde pe Matt la vestiare înainte de meci. Cum ajunse, băgă capul în vestiarul echipei oaspete și o izbi pe loc mirosul echipamentelor sportive. Matt stătea cu spatele la ea, purtându-și pieptarul și pantalonii căptușiți și patinele. Încă nu-și trăsese pe el tricoul.

Mai întâi o observară câțiva dintre ceilalți băieți.

— Hei, Royston, spuse unul din seniori. Cred că a sosit președintele fan-clubului tău.

Lui Matt nu-i plăcea când ea își făcea apariția înainte de meciuri. După… ei bine, atunci era obligatoriu – avea nevoie de cineva cu care să-și sărbătorească victoria. Dar el îi explicase foarte clar că nu avea timp pentru ea când se pregătea să intre pe teren; că și-ar fi încasat o grămadă de mișcouri de la băieți dacă s-ar fi ținu după el pe acolo; că antrenorul voia ca jucătorii să fie singuri, ca să se concentreze asupra jocului lor. Totuși, Josie se gândi că aceea ar putea fi o excepție.

O umbră trecu peste chipul lui Matt când coechipierii începură să-l fluiere.

„Matt, ai nevoie de ajutor cu suspensorul?”

„Hei, repede, aduceți-i o crosă mai mare…”

— Mda, ripostă Matt în timp ce pășea pe mocheta cauciucată, îndreptându-se spre Josie. Ați vrea și voi să aveți pe cineva care să aibă grijă de crosele voastre.

Josie simți că obrajii îi iau foc când tot vestiarul izbucni în râs pe seama ei, iar comentariile necioplite nu mai erau acum direcționate spre

Matt, ci spre *ea.* Matt o luă de braț și o scoase din încăpere.

— Ți-am zis să nu mă întrerupi înainte de meci.

— Știu. Dar era important…

— *Asta* e important, o corectă Matt, schițând un gest amplu spre teren.

— Sunt în regulă, i-o trânti Josie.

— Bine.

Josie îl privea fix.

— Nu, Mat. Vreau să zic că… eu sunt *în regulă.* Și tu ești.

Când își dădu seama ce încerca de fapt Josie să-i spună, o cuprinse cu brațele pe după talie și o ridică în brațe. În timp ce o săruta, echipamentul lui stătea ca o armură între ei. O ducea pe Josie cu gândul la cavalerii care porneau la luptă; la domnițele pe care le lăsau în urmă.

— Să nu uiți, îi spuse Matt, cu un zâmbet șăgalnic.

PARTEA A DOUA

Când începi o călătorie a răzbunării,
începe prin a săpa două morminte:
unul pentru dușmanul tău și altul pentru tine.

PROVERB CHINEZESC

Sterling nu este un oraș periculos. N-ai să găsești traficanți de droguri pe Main Street, nici familii care trăiesc sub nivelul sărăciei. Rata infracționalității este aproape inexistentă.

De aceea, oamenii sunt încă în stare de șoc.

Se întreabă: Cum de s-a putut întâmpla așa ceva aici?

Ei bine. Cum să nu se întâmple așa ceva aici?

Nu-i nevoie decât de un puști cu mintea tulburată și cu acces la arme.

Nu trebuie să mergi într-un oraș periculos pentru a găsi pe cineva care să întrunească acele criterii. Trebuie numai să deschizi ochii. Următorul candidat posibil ar putea fi chiar acum în casa ta, la etaj sau tolănit pe canapea, în fața televizorului tău. Dar ce să zic, n-ai decât să te prefaci mai departe că nu se va întâmpla aici. Spune-ți că tu ești imun pentru că stai unde stai și ești cine ești.

E mai ușor așa, nu?

Cinci luni mai târziu

Obiceiurile unui om spun multe despre el. De exemplu, Jordan cunoscuse jurați care își beau cu sfințenie cafeaua în fața computerului, citind integral ediția online a ziarului *New York Times.* Alții nici nu aveau știri incluse pe ecranul de întâmpinare în AOL, pentru că li se părea prea deprimant. Mai erau și provincialii care dețineau televizoare, dar prindeau doar unul dintre posturile naționale, și acela cu purici, deoarece nu-și permiteau să tragă cablu pe potecile lor neasfaltate; în timp ce alții își cumpăraseră sisteme sofisticate prin satelit, ca să poată urmări telenovelele japoneze sau Ora de rugăciuni a surorii Mary Margaret, la ora trei după-amiaza. Unii stăteau pe CNN, alții, pe FOX News.

Era a șasea oră de voir dire[22] individual, procedura prin care avea să fie selectat juriul pentru procesul lui Peter. Asta presupunea zile lungi petrecute în sala de judecată cu Diana Leven și judecătorul Wagner, pe măsură ce jurații ocupau, rând pe rând, scaunul martorului pentru a fi supuși unui tir de întrebări de către reprezentanții apărării și ai acuzării. Scopul era acela de a găsi doisprezece oameni, plus unul de rezervă, care să nu fie influențați personal de atacul armat; un juriu care își putea asuma angajamentul unui proces lung, dacă era cazul, fără să se preocupe de treburile personale și de copiii mici de acasă. Un grup de oameni care să nu fi trăit cu sufletul la gură știrile legate de proces, vehiculate în ultimele cinci luni – sau, după cum începuse Jordan să se gândească la ei, cu afecțiune: cei câțiva norocoși care trăiseră într-o peșteră.

Era august, iar în ultima săptămână temperaturile ajunseseră până la treizeci și opt de grade în timpul zilei. Și de parcă n-ar fi fost de ajuns de rău, aerul condiționat din sala de judecată

era defect, iar când transpira, judecătorul Wagner mirosea a naftalină și a picioare.

Jordan își scosese deja sacoul și își desfăcuse primul nasture de la cămașă, pe sub cravată. Chiar și Diana – pe care Jordan o suspecta în secret că ar fi un soi de robot Stepford – își răsucise părul într-un coc și înfipsese în el un creion, ca să nu se desfacă.

— Unde am ajuns? întrebă judecătorul Wagner.

— La juratul cu numărul șase milioane șapte sute treizeci, murmură Jordan.

— Juratul cu numărul optzeci și opt, anunță grefierul.

De data asta, era un bărbat, îmbrăcat cu niște pantaloni kaki și o cămașă cu mânecă scurtă. Avea părut rar, pantofi cu talpă de cauciuc și verighetă pe deget. Jordan notă toate aceste lucruri în carnețelul lui.

Diana se ridică și se prezentă, apoi își începu seria de întrebări. Răspunsurile aveau să stabilească dacă exista vreun motiv ca un potențial jurat să fie exclus – de pildă, dacă avusese un copil care fusese ucis în atacul de la Liceul Sterling și, prin urmare, nu putea fi imparțial. În caz contrar, Diana putea alege să se folosească de dreptul ei de a recuza un jurat. Atât ea, cât și Jordan aveau dreptul de a solicita recuzarea a cincisprezece potențiali juranți, dacă așa simțeau. Până atunci, Diana se folosise de prerogativa ei pentru a respinge un programator scund, chel și tăcut. Jordan refuzase un fost membru al trupelor de marină SEAL.

— Cu ce vă ocupați, domnule Alstrop? întrebă Diana.

— Sunt arhitect.

— Căsătorit?

— În octombrie se fac douăzeci de ani.

— Aveți copii?

— Doi. Un băiat de paisprezece ani și o fată de nouăsprezece.

— Merg la școli publice?

— Băiatul, da. Fiică-mea e la facultate, la Princeton, spuse el mândru.

— Știți ceva despre cazul de față?

Jordan știa că nu avea să fie exclus doar pentru că răspundea afirmativ la acea întrebare. Conta ce credea sau nu credea potențialul jurat, în ciuda informațiilor vehiculate în presă.

— Păi, doar ce am citit în ziare, spuse Alstrop, și Jordan închise ochii.

— Citiți zilnic o anumită publicație?

— Înainte, îmi cumpăram *Union Leader,* răspunse bărbatul, dar editorialele mă scoteau din minți. Acum încerc să citesc măcar secțiunea principală din *New York Times.*

Jordan căzu pe gânduri. *Union Leader* era un ziar conservator prin excelență, iar *New York Times,* unul liberal.

— Dar la televizor ce urmăriți? insistă Diana. Aveți niște emisiuni preferate?

În general, nu voiai să ai în juriu pe cineva care urmărea zece ore pe zi emisiuni cu procese. Nu voiai nici pe cineva care savura reluările-maraton ale show-urilor cu Pee-wee Herman.

— Mă uit la buletinele informative. Și la *Familia Simpson.*

Ei bine, se gândi Jordan, ăsta chiar era un tip normal. Când Diana își încheie șirul întrebărilor și îi cedă locul, Jordan se ridică în picioare.

— Ce vă amintiți că ați citit despre acest caz?

Alstrop ridică din umeri.

— Că la liceu a avut loc un atac armat și că unul dintre elevi a fost pus sub acuzație.

— Cunoașteți vreun elev de acolo?

— Nu, răspunse Alstrop și clătină din cap.

— Cunoașteți pe cineva care lucrează la Liceul Sterling?

Alstrop clătină din nou din cap.

— Nu.

— Ați discutat cu vreuna dintre persoanele implicate în acest caz?

— Nu.

Jordan se apropie de boxa martorilor.

— Există o regulă de circulație în acest stat, conform căreia ai dreptul să faci dreapta pe roșu, dacă oprești mai întâi la culoarea roșie a semaforului. Cunoașteți această regulă?

— Evident, spuse Alstrop.

— Ce ați face dacă judecătorul v-ar spune că nu puteți face dreapta pe roșu – că trebuie să așteptați să se facă verde, chiar dacă aveți în față un indicator pe care scrie clar FACEȚI DREAPTA PE ROȘU? Cum ați proceda?

Alstrop aruncă o privire spre judecătorul Wagner.

— Presupun că aș face cum zice dumnealui.

Jordan zâmbi în sinea lui. Nu dădea doi bani pe stilul de șofat al lui Alstrop – contextul acela și întrebarea erau menite să îi elimine pe cei care nu puteau vedea dincolo de convenții. În acel proces aveau să apară informații care nu erau neapărat intuitive, iar el avea nevoie de jurați suficient de deschiși la minte ca să înțeleagă că regulile nu erau întotdeauna așa cum îți imaginai, jurați care să se conformeze noilor reglementări și să le urmeze întocmai.

După ce termină cu întrebările, el și Diana se îndreptară spre judecător.

— Există vreun motiv just pentru recuzarea acestui jurat? întrebă judecătorul Wagner.

— Nu, onorată instanță, spuse Diana, iar Jordan clătină din cap.

— Așadar?

Diana încuviință din cap. Jordan mai aruncă o privire spre bărbatul aflat încă în boxa martorilor.

— Sunt de acord cu acest jurat, spuse el.

Alex se trezise, dar se prefăcu că doarme. Ținea ochii aproape închiși, privind printre gene la

bărbatul întins lângă ea în pat. Relația aceasta – care dura deja de patru luni – era încă un mister pentru ea, la fel ca și constelația de pistrui de pe umerii lui Patrick, unduirile șirei spinării, contrastul tulburător dintre părul lui negru și cearșafurile albe. Părea că îi invadase viața prin osmoză: îi găsea cămașa printre rufele ei de spălat; îi simțea mirosul șamponului pe perna ei; punea mâna pe telefon, cu gândul să-l sune, iar el i-o lua înainte. Alex fusese singură atâta amar de vreme; era pragmatică, hotărâtă și avea tabieturile ei (oh, dar pe cine încerca să păcălească… toate astea erau doar eufemisme pentru ceea ce era cu adevărat: încăpățânată) – și-ar fi imaginat că atacul acesta subit asupra intimității ei avea să fie deconcertant. În schimb, își dădu seama că se simțea dezorientată când Patrick nu era în preajma ei, ca un marinar care abia a pășit pe pământ, după luni întregi petrecute pe mare, și care simte încă valurile unduind sub picioarele sale.

— Simt că mă privești, să știi, murmură Patrick.

Un surâs lenevos îi îndulci expresia feței, dar ținea încă ochii închiși.

Alex se întinse spre el și își strecură o mână pe sub așternuturi.

— Și ce mai simți?

— Dar ce nu simt…

Iute ca fulgerul, o prinse de încheietura mâinii și o trase sub el. Ochii lui, cârpiți încă de somn, erau de un albastru glacial, care o ducea pe Alex cu gândul la ghețari și la mările nordice. El o sărută, iar ea se încolăci în jurul lui.

Apoi, deodată, Alex făcu ochii mari.

— Oh, fir-ar să fie, spuse ea.

— Nu e chiar ce-mi doream…

— Ai idee cât e ceasul?

Fusese lună plină, așa că, în timpul nopții, trăseseră jaluzelele în dormitorul ei. Dar acum, razele soarelui se furișau deja prin cea mai subțire

crăpătură dinspre pervaz. Alex o auzea pe Josie zdrăngănind farfuriile și cratițele, jos, în bucătărie.

Patrick se întinse peste Alex, ca să se uite la ceasul lui de mână, pe care-l lăsase pe noptiera din dreptul ei.

— Oh, fir-ar, repetă el și dădu la o parte așternuturile. Am întârziat deja o oră la serviciu.

Patrick își puse boxerii, iar Alex sări din pat și își trase pe ea halatul.

— Și Josie?

Nu era ca și când i-ar fi ascuns relația lor – Patrick trecea deseori pe acolo după serviciu, ca să ia cina sau ca să-și petreacă seara împreună. Alex încercase de câteva ori să discute cu Josie despre el, ca să-și dea seama ce părere avea despre faptul miraculos că mama ei se vedea din nou cu cineva, dar Josie făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să evite acea conversație. Nici Alex nu știa încotro mergea relația ei cu Patrick, dar știa că ea și Josie fuseseră atât de mult timp o echipă, încât includerea lui Patrick în ecuație presupunea ca Josie să rămână pe dinafară – iar în acel moment, Alex era decisă să nu permită ca așa ceva să se întâmple. De fapt, încerca să recupereze timpul pierdut, gândindu-se, înainte de orice altceva, la Josie. De aceea, când Patrick rămânea peste noapte, se asigura că pleca înainte ca fiica ei să se trezească și să dea peste el.

Mai puțin atunci, în ziua aceea de vară, în joia aceea lenevoasă, când dormiseră aproape până la zece.

— Poate ar fi momentul să-i spunem, sugeră Patrick.

— Ce să-i spunem?

— Că suntem… începu el, după care se opri și se uită la ea.

Alex se holbă la el. Nu putea termina propoziția în locul lui; nu știa nici ea răspunsul. Nu se așteptase niciodată ca ea și Patrick să poarte astfel discuția respectivă. Oare de-asta se și vedea cu

Patrick – pentru că se pricepea de minune să sară în apărarea celor care aveau nevoie de ajutor? Când procesul se va sfârși, el își va vedea de drum? Sau poate ea?

— Că suntem împreună, spuse Patrick, pe un ton hotărât.

O întoarse cu spatele la el și îi legă halatul cu cordonul. Pentru a parafraza cuvintele lui Patrick, nu era chiar ceea ce-și dorise. Dar de unde era să știe Patrick? Dacă ar fi întrebat-o atunci, pe loc, ce voia de la acea relație… de fapt, știa: voia să aibă parte de iubire. Voia să aibă pe cineva care s-o aștepte acasă. Voia să viseze la o vacanță în care aveau să plece la șaizeci de ani și să știe că el îi va fi alături când se va urca în avion. Dar nu ar fi recunoscut nimic din toate astea în fața lui. Cum ar fi fost dacă ar fi făcut-o, iar el s-ar fi holbat pur și simplu la ea? Dacă era prea devreme să se gândească la asemenea lucruri?

Dacă ar fi întrebat-o, n-ar fi răspuns, deoarece să-ți pui inima pe tavă era cea mai sigură cale ca ea să-ți fie respinsă.

Alex scotocea pe sub pat, după papuci. În schimb, găsi cureaua lui Patrick și i-o aruncă. Poate că nu pentru a o proteja pe Josie nu-i spusese deschis că avea o relație cu Patrick, ci doar pentru a se proteja pe ea.

Patrick își trecu cureaua prin găicile pantalonilor săi de blugi.

— Nu trebuie să fie secret de stat, spuse el. Ai dreptul să… știi tu.

Alex își întoarse privirea spre el.

— Să fac sex?

— Încercam să găsesc o formulare ceva mai subtilă, admise Patrick.

— Am dreptul și să-mi păstrez intimitatea, sublinie Alex.

— Atunci cred că ar trebui să renunț la ratele pentru panoul luminos, glumi Patrick.

— Ar fi o idee.

— Presupun că aș putea să-ți iau în schimb niște bijuterii.

Alex lăsă ochii-n podea, pentru ca Patrick să nu o vadă cum se agață de acea frază, încercând să desprindă, din vorbele lui, ideea de angajament.

Doamne, oare întotdeauna era atât de frustrant când nu deținei tu controlul?

— Mamă, strigă Josie, privind în sus pe scări. Am făcut clătite, dacă vrei.

— Uite, zise Patrick, cu un oftat. Nu-i nevoie să-i spunem încă lui Josie. Nu trebuie decât să-i distragi atenția în timp ce eu mă furișez afară.

Alex încuviință din cap.

— Am să încerc s-o rețin în bucătărie. Iar tu… zise ea, aruncându-i o privire lui Patrick. Să te grăbești.

În timp ce Alex dădea să iasă din cameră, Patrick o prinse de mână și o trase spre el.

— Hei, făcu el. La revedere!

Apoi se aplecă spre ea și o sărută.

— Mamă, se răcesc!

— Ne vedem mai târziu, îi zise Alex, luând-o din loc.

Coborî scările în grabă și o găsi pe Josie înfulecând dintr-o farfurie doldora de clătite cu gem de afine.

— Ce bine miros… Nu-mi vine să cred că am dormit atât, începu Alex, după care băgă de seamă că masa era pusă pentru trei persoane.

— El cum își bea cafeaua? o întrebă Josie pe mama ei, încrucișându-și brațele la piept.

Alex se trânti pe scaun, față-n față cu fiica ei.

— Nu trebuia să afli.

— În primul rând, sunt fată mare. În al doilea rând, mărețul detectiv nu trebuia să-și parcheze mașina pe alee.

Alex începu să tragă de un fir din fața de masă.

— Fără lapte, cu două linguri de zahăr.

— Bun, zise Josie. O să rețin pentru data viitoare.

— Ce părerea ai despre asta? o întrebă Alex cu glasul aproape șoptit.

— Despre cum își bea cafeaua?

— Nu. Despre partea cu data viitoare.

Josie înfipse furculița într-o afină de pe clătita ei.

— Nu e ca și când ar fi alegerea mea, nu?

— Ba da, Josie. Pentru că dacă ție nu îți convine situația, n-o să mă mai văd cu el.

— Îl placi? o întrebă Josie, cu ochii pironiți în farfurie.

— Da.

— Și el pe tine?

— Așa cred.

Josie ridică privirea.

— Atunci, n-ar trebui să-ți pese de ce cred alții.

— Îmi pasă de ce crezi tu, îi zise Alex. Nu vreau să ai impresia că ai fi cumva mai puțin importantă pentru mine din cauza lui.

— Fii responsabilă, atâta tot, îi răspunse Josie, cu un surâs vag. De fiecare dată când faci sex, poți sau nu să rămâi însărcinată. Sunt șanse egale.

Alex ridică din sprâncene.

— Uau! Nici nu credeam că mă asculți când ți-am ținut discursul ăla.

Josie apăsă cu degetul pe o pată de sirop de arțar care căzuse pe masă, fixând cu privirea suprafața de lemn.

— Și… tu… îl iubești? o întrebă ea.

— Nu, se grăbi Alex să răspundă, pentru că, dacă putea s-o convingă pe Josie, atunci cu siguranță că se putea convinge și pe sine că ceea ce simțea pentru Patrick era întru totul legat de pasiune și nu avea nimic de-a face cu… ei bine… cu cealaltă chestiune. Ne vedem abia de câteva luni.

— Nu cred că există o perioadă de grație, punctă Josie.

Alex decise că cea mai bună cale de a străbate acel teren minat era aceea care le proteja, atât pe

Josie, cât și pe ea, de suferință: și anume să pretindă că nu era nimic altceva decât o aventură, o toană.

— N-aș ști ce e dragostea nici dacă m-ar lovi peste față, spuse ea cu nonșalanță.

— Nu e ca la televizor, unde totul e perfect dintr-odată, zise Josie, iar vocea ei deveni tot mai șoptită până când se transformă aproape într-un gând. E mai degrabă așa: când se întâmplă, începi să te gândești fără încetare la toate lucrurile care ar putea merge prost.

Alex o privi încremenită.

— Oh, Josie.

— În fine.

— N-am vrut să te fac…

— Hai s-o lăsăm baltă, bine? spuse Josie cu un zâmbet forțat. N-arată rău, să știi, pentru cineva de vârsta lui.

— E cu un an mai tânăr decât mine, sublinie Alex.

— Mama mea, care umblă cu puștani, glumi Josie, apoi luă farfuria cu clătite și i-o întinse lui Alex. Astea se răcesc.

Alex luă farfuria.

— Mulțumesc, spuse ea, dar o privi pe fiica ei în ochi suficient de mult timp ca aceasta să-și dea seama pentru ce îi era, de fapt, recunoscătoare.

Chiar atunci, Patrick coborî tiptil scările. Când ajunse la capătul lor, îi făcu semn lui Alex că totul era în regulă.

— Patrick, îl strigă ea, Josie ne-a făcut clătite.

Selena cunoștea teoria – trebuia să spui că nu exista nicio diferență între băieți și fete –, dar mai știa și că, dacă o întrebai pe oricare dintre mame sau educatoare, ți-ar fi spus, neoficial, că nu era deloc așa. În dimineața aceea, ea stătea pe o bancă în parc, privindu-l pe Sam cum negocia cu ceilalți copii la groapa cu nisip. Două fetițe se prefăceau că coc niște pizze din nisip și pietricele. Băiețelul

de lângă Sam încerca să distrugă o basculantă de jucărie, izbind-o în mod repetat de marginile de lemn ale gropii cu nisip. „Nicio diferență”, se gândi Selena. „Mda, sigur.”

Privi cu interes cum Sam întoarse spatele băiatului de lângă el și urmă exemplul fetelor, tasând nisipul într-o găletușă, ca să coacă un tort.

Selena zâmbi, sperând în sinea ei că acesta era un mic indiciu că, atunci când va fi mare, fiul ei va lupta împotriva stereotipurilor și va face lucrurile cu care se va simți cel mai confortabil. Dar oare așa mergea? Puteai să te uiți la un copil și să-ți dai seama ce va ajunge el? Uneori, când se uita cu luare-aminte la Sam, întrezărea adultul care avea să devină într-o bună zi – era acolo, în ochii lui, cochilia omului în formare în care avea să sălășluiască. Și nu doar trăsăturile fizice puteau fi deslușite. Oare fetițele acestea aveau să ajungă niște mame casnice, precum Betty Crocker, sau femei de afaceri, precum doamna Fields? Oare comportamentul distructiv al băiețelului avea să se concretizeze la maturitate în consum de droguri și alcoolism? Oare Peter Houghton își îmbrâncea colegii sau călca în picioare greieri sau făcea ceva în copilărie care ar fi putut prezice că avea să ajungă un criminal?

Băiețelul din groapa cu nisip lăsă deoparte basculanta și se apucă de săpat, aparent până în China. Sam abandonă procesul de coacere și se duse spre vehiculul din plastic, dar se dezechilibră și căzu, julindu-și genunchiul de cadrul din lemn.

Selena se ridică dintr-un salt, gata să-și culeagă fiul de pe jos, înainte ca acesta să se pună pe zbierat. Sam privi însă în jur la ceilalți copii, de parcă și-ar fi dat brusc seama că avea public. Și cu toate că se schimonosi și se înroși la față, tot numai durere, nu izbucni în plâns.

Pentru fete, era mai ușor. Ele puteau să zică „Mă doare” sau „Mă simt rău”, iar plângerea lor era perfect acceptabilă din punct de vedere social. Dar

băieții nu vorbeau acea limbă. N-o învățaseră în copilărie și nu reușeau s-o deprindă nici la maturitate. Selena își amintea cum, cu o vară în urmă, Jordan se dusese la pescuit cu un prieten vechi, care tocmai aflase că soția îi intentase divorț. „Ce-ați vorbit?" îl întrebase ea pe Jordan, când se întorsese acasă.

„Nimic", îi răspunsese Jordan. „Pescuiam."

Pentru Selena, asta n-avea nicio logică; fuseseră plecați timp de șase ore. Cum era cu putință să stai lângă cineva atâta vreme, într-o bărcuță, și să nu porți o discuție deschisă cu omul acela despre cum se simțea; cum suporta criza incipientă; dacă-și făcea griji gândindu-se cum avea să decurgă restul vieții sale.

Se uită la Sam, care ținea acum în mână basculanta și trecea cu ea peste ceea ce fusese aluatul lui de pizza. Schimbările chiar surveneau cu o asemenea viteză, Selena o știa. Se gândi cum Sam o strângea în brațele lui micuțe și îi dădea câte o sărutare; cum venea alergând spre ea când ea ținea brațele desfăcute. Însă mai devreme sau mai târziu, el avea să-și dea seama că ceilalți băieți nu-și țineau mamele de mână când traversau strada; că nu coceau pizze și torturi la groapa cu nisip, ci construiau cetăți și săpau peșteri. Într-o zi – la gimnaziu, sau poate chiar mai devreme –, Sam avea să înceapă să se refugieze în camera lui. Avea să se ferească de atingerea ei. Să mormăie niște răspunsuri monosilabice, s-o facă pe durul, să fie bărbat.

Poate că era vina noastră, se gândi Selena, dacă bărbații ajungeau așa cum ajungeau. Poate că empatia era și ea un mușchi care, lăsat neantrenat, se atrofia.

Josie îi spusese mamei sale că, peste vară, avea să facă voluntariat în școală, meditându-i la matematică pe puștii de gimnaziu și de școală primară. Îi vorbise despre Angie, ai cărei părinți se

despărțiseră în timpul anului școlar și, ca o consecință indirectă, picase la algebră. I-l descrisese pe Joseph, bolnav de leucemie, care lipsise de la școală pentru a urma tratamentul și căruia cele mai multe probleme i le puneau fracțiile. În fiecare seară la cină, mama ei o întreba cum mergeau meditațiile, iar Josie avea câte o poveste de spus. Problema era tocmai asta, că nu erau decât niște povești – pură ficțiune. Joseph și Angie nu existau; și, de fapt, nici meditațiile pe care, chipurile, le dădea Josie.

În acea dimineață, ca în toate celelalte, Josie plecă de acasă. Se urcă în autobuz și o salută pe Rita, șoferița care fusese toată vara pe acea cursă. Când ceilalți pasageri coborâră la stația cea mai apropiată de școală, Josie rămase la locul ei. De fapt, nu se ridică decât la ultima stație – cea aflată la peste un kilometru și jumătate de Whispering Pines Cemetery.

Îi plăcea acolo. La cimitir, nu dădea peste nimeni cu care n-ar fi avut chef de taclale. Nu trebuia să vorbească dacă n-avea dispoziția necesară. Josie păși pe aleea șerpuitoare, care îi devenise deja atât de familiară încât ar fi putut spune, cu ochii închiși, când urma o groapă și când drumul vira la stânga. Știa că tufa de hortensii, de un albastru intens, se afla la jumătatea distanței către mormântul lui Matt; că, odată ce ajungeai la numai câțiva pași de el, începea să miroasă a lucernă.

Între timp, apăruse și o piatră funerară, o lespede din marmură albă, imaculată, cu numele lui Matt atent sculptat pe ea. Începuse să crească iarba. Josie se așeză pe movilița de pământ, care era caldă, ca și cum soarele s-ar fi furișat în pământ, iar căldura ar fi fost reținută acolo, în așteptarea ei. Căută în rucsac și scoase o sticlă cu apă, un sendviș cu unt de arahide, o pungă de sărățele.

— Îți vine să crezi că într-o săptămână începe școala? i se adresă ea lui Matt, pentru că uneori

mai făcea și ăsta.

Nu era ca și când s-ar fi așteptat ca el să-i răspundă; doar că se simțea mai bine să vorbească cu el după atâtea luni în care nu vorbise.

— Dar nu deschid școala noastră, totuși. Au zis că poate înainte de Ziua Recunoștinței, când termină renovarea.

Pentru Josie era un mister ce fel de lucrări făceau – trecuse pe acolo cu mașina destul de des încât să știe că holul principal și biblioteca fuseseră complet distruse, la fel și cantina. Se întreba dacă cei din administrație erau atât de naivi încât să-și închipuie că, dacă scoteau din peisaj scena crimei, elevii se puteau lăsa păcăliți să creadă că nici nu s-a întâmplat, de fapt.

Citise undeva că fantomele nu stăteau doar în anumite locuri fizice – și că uneori o persoană putea fi bănuită. Josie nu era mare amatoare de fenomene paranormale, dar în teoria aceasta credea. Știa prea bine că existau amintiri de care puteai să fugi la nesfârșit, și tot nu scăpai.

Josie se întinse pe jos, cu părul răsfirat pe iarba abia crescută.

— Îți pare bine că sunt aici? șopti ea. Sau mi-ai spune s-o șterg, dacă tu ai putea să vorbești, și nu eu?

Nu voia să știe răspunsul. De fapt, nu voia nici măcar să se gândească la asta. Așa că deschise cât putu de larg ochii și privi spre cer, până când simți că albastrul scânteietor îi ardea ochii pe interior.

Lacy se afla la raionul de haine bărbătești al magazinului Filene, trecându-și mâna peste țesăturile aspre din tweed, din stofă albastră și peste materialele creponate ale sacourilor sport. Șofase două ore până la Boston ca să poată alege dintre cele mai bune haine în care ar fi putut să-l îmbrace pe Peter pentru proces. Brooks Brothers, Hugo Boss, Calvin Klein, Ermenegildo Zegna. Toate fuseseră croite în Italia, Franța, Marea

Britanie, California. Trase cu ochiul la eticheta cu prețul, icni ușor, după care își dădu seama că nu-i păsa. Avea să fie, mai mult ca sigur, ultima oară când va mai cumpăra haine pentru fiul ei. Alese niște boxeri din cel mai fin bumbac egiptean, un pachet de tricouri albe Ralph Lauren și șosete din cașmir. Găsi niște pantaloni de doc. Luă de pe un raft o cămașă tip Oxford, cu gulerul lejer, deoarece știa că pe Peter îl scotea din sărite ca gulerul să iasă în afară dintr-un pulover la baza gâtului. Alesese un sacou albastru, urmând instrucțiunile lui Jordan. Trebuie să arate ca și cum l-am trimite la Academia Phillips Exeter, îi spusese el.

Își aminti că, în jurul vârstei de unsprezece ani, Peter dezvoltase o aversiune față de nasturi. Te-ai gândi că nu era mare lucru, doar că asta scotea din ecuație majoritatea pantalonilor. Lacy își aducea aminte că uneori mergea cu mașina până la capătul lumii ca să-i găsească niște pantaloni de pijama din flanel în carouri, cu elastic în talie, care să poată fi purtați și pe timpul zilei. Apoi îi veni în minte că doar cu un an în urmă văzuse niște puști îmbrăcați cu pantaloni de pijama la școală și se întrebă dacă Peter lansase acea modă sau dacă fusese doar puțin defazat.

Chiar și după ce strânse toate articolele de care avea nevoie, continuă să străbată raionul de confecții pentru bărbați. Atinse un curcubeu de batiste din mătase, care păreau să se topească sub degetele ei, și alese una de culoarea ochilor lui Peter. Căută printre curele – negre, maro, cu ținte sau din piele de aligator – și printre cravatele cu picouri, înflorate sau cu dungi. Alese un halat de baie atât de moale la atingere încât aproape că o făcu să izbucnească în plâns, niște papuci de casă îmblăniți, un costum de baie de culoarea cireșelor. Se opri abia când greutatea din brațe deveni cât a unui copil.

— Oh, dați-mi voie să vă ajut, îi spuse una dintre vânzătoare, luându-i o parte din articolele

vestimentare din brațe și așezându-le pe tejghea.

Femeia începu să le împăturească, rând pe rând.

— Știu cum e, îi zise ea, zâmbindu-i înțelegătoare. Când fiul meu a plecat, am crezut c-o să mor.

Lacy o privea fix. Era oare cu putință ca ea să nu fie singura femeie care trecea prin ceva atât de înfiorător? Odată ce ți s-a întâmplat, cum era cazul acelei vânzătoare, poate că ajungeai să le reperezi în mulțime și pe celelalte, ca și cum ar fi existat o societate secretă a mamelor ai căror copii le răniseră atât de profund?

— Ai impresia că va fi pentru totdeauna, reluă femeia, dar, crede-mă, odată ce încep să vină de Crăciun sau în vacanța de vară și să-ți mănânce tot ce ai prin casă, o să-ți dorești să nici nu mai aibă vacanțe de la facultate.

Chipul lui Lacy încremeni.

— Așa e, da. Facultatea.

— Am o fată la Universitatea din New Hampshire, iar băiatul e la Rochester, spuse vânzătoarea.

— Harvard. Acolo merge băiatul meu.

Discutaseră odată despre asta – Peter prefera departamentul de informatică de la Stanford, iar Lacy îi zisese în glumă că avea să-i arunce la gunoi toate broșurile facultăților de la vest de Mississippi, pentru că erau prea departe.

Penitenciarul de stat era la o sută de kilometri spre sud, în Concord.

— Harvard, repetă vânzătoarea. Înseamnă că-i băiat deștept.

— Este, întări Lacy, și îi povesti mai departe femeii despre tranziția fictivă a lui Peter către viața de student, până când minciuna nu mai avu gustul pelinului pe limbă; până când aproape că ajunse să creadă și ea ce spunea.

Abia după ora trei, Josie se răsuci pe burtă, își întinse larg brațele și își lipi capul de iarbă. Arăta

de parcă ar fi încercat să se agațe de pământ, ceea ce, de fapt, nu era foarte departe de adevăr. Inspiră adânc – de obicei, nu mirosea a nimic decât a buruieni și țărână, dar, din când în când, mai ales dacă abia plouase, ajungea la ea izul foarte discret al șamponului Pert, ca și cum Matt, încă viu, ar fi fost sub acel petic de pământ.

Strânse ambalajul rămas de la sendviș și sticla goală de apă și le puse în rucsac, după care o porni pe aleea șerpuitoare, spre porțile cimitirului. O mașină bloca intrarea – în acea vară, Josie surprinsese doar două procesiuni funerare, și simțise de fiecare dată că i se face puțin greață. Iuți pasul, cu speranța că avea să dispară de acolo și să fie deja în autobuz înainte de începerea slujbei – apoi își dădu seama că mașina care bloca intrarea nu era un dric și că nu era nici măcar neagră. Era aceeași mașină care fusese parcată pe aleea din fața casei ei de dimineață, iar Patrick se sprijinea de ea, cu brațele încrucișate la piept.

— Ce cauți aici? îl întrebă Josie.

— Aș putea să te întreb același lucru.

Josie ridică din umeri.

— E o țară liberă.

Josie nu avea propriu-zis nimic împotriva lui Patrick Ducharme. Doar că prezența lui o făcea să se simtă neliniștită, din atât de multe motive. Nu putea nici să se uite la el fără să se gândească la Ziua Aceea. Dar acum trebuia s-o facă, pentru că era și iubitul mamei (cât de ciudat suna asta?) și, într-un fel, lucrul acesta era și mai tulburător. Mama ei era în al nouălea cer, se îndrăgostea, pe când Josie trebuia să se furișeze într-un cimitir ca să-și viziteze iubitul.

Patrick se desprinse de mașină și făcu un pas spre ea.

— Mama ta crede că tu, în momentul ăsta, predai tabla înmulțirii.

— Ea ți-a zis să mă urmărești? spuse Josie.

— Prefer termenul de *monitorizare, o* corectă Patrick.

Josie pufni disprețuitor. Nu voia să pară nesuferită, dar nu se putea abține. Sarcasmul era ca un câmp de forță; odată dezactivat, Patrick și-ar fi putut da seama că era cât pe ce să clacheze.

— Mama ta nu știe că sunt aici, îi spuse Patrick. Am vrut să vorbesc cu tine.

— O să pierd autobuzul.

— Atunci, o să te duc eu unde vrei, îi răspunse el exasperat. Știi, în meseria mea, îmi doresc de multe ori să pot da timpul înapoi – ca să fi ajuns la victimă înainte ca violul să aibă loc, ca să fi stat de pândă în fața casei înainte ca hoțul să dea spargerea. Știu cum e când nimic din ce spui sau din faci n-are cum să mai îmbunătățească situația. Și știu și cum e să te trezești în toiul nopții că rememorezi la nesfârșit un moment, cu atâta intensitate, încât aproape că ar fi același lucru și dacă l-ai retrăi. De fapt, cred că noi doi rememorăm același moment.

Josie înghiți în sec. În toate lunile acelea, dintre toate discuțiile binevoitoare pe care le purtase cu medici și psihologi și chiar și cu diverși colegi de la școală, nimeni nu surprinsese atât de succint ce simțea ea. Dar nu putea să-i dezvăluie acest lucru lui Patrick – nu-și putea recunoaște slăbiciunea, cu toate că avea impresia că el i-o ghicea oricum.

— Să nu susții că noi doi am avea ceva în comun, îi zise Josie.

— Dar avem, replică Patrick. Pe mama ta. O privi pe Josie în ochi și continuă: Îmi place de ea. Mult. Și vreau să știu dacă ești de acord cu asta.

Josie simți că i se pune un nod în gât. Încercă să-și aducă aminte de momentul în care Matt îi spusese că o place; se întreba dacă i-o va mai spune cineva vreodată.

— Mama e fată mare. Poate să hotărască și singură cu cine și-o tra…

— Nu, o întrerupse Patrick.

— Nu, ce?

— Nu spune ceva ce-o să regreți mai târziu.

Josie făcu un pas în spate, iar ochii îi scăpărau.

— Dacă ai senzația că, dându-te bine pe lângă mine, o câștigi, te înșeli. Ai șanse mai mari cu flori și bomboane. De mine nici nu se sinchisește.

— Nu-i adevărat.

— Dar n-ai stat prin preajmă suficient cât să știi asta, nu?

— Josie, îi spuse Patrick, te iubește la nebunie.

Josie simți că adevărul o înecă și-i venea acum chiar mai greu să vorbească decât să înghită.

— Dar nu ca pe tine. E fericită. Ea e fericită și eu… știu că ar trebui să mă bucur pentru ea…

— Doar că tu ești aici, spuse Patrick, făcând un semn spre cimitir. Și ești singură.

Josie încuviință din cap și izbucni în lacrimi. Se întoarse cu spatele, jenată, după cate simți brațele lui Patrick în jurul ei. Bărbatul nu spuse nimic, și, pentru o clipă, lui Josie chiar îi plăcu de el – orice cuvânt, chiar și unul bine intenționat, ar fi anulat spațiul alocat în acel moment suferinței. El o lăsă să plângă pe umărul lui, întrebându-se dacă era abia ochiul furtunii sau sfârșitul ei.

— Sunt așa o ticăloasă, zise ea în șoaptă. Sunt geloasă.

— Cred că mama ta ar înțelege.

Josie se desprinse din îmbrățișarea lui și își șterse ochii.

— O să-i spui că vin aici?

— Nu.

Josie ridică surprinsă privirea spre el. Ar fi crezut că el va fi de partea lui Alex.

— Greșești, să știi, îi spuse Patrick.

— În ce privință?

— Cum că ai fi singură.

Josie se uită în sus, spre deal. Din dreptul porților, nu puteai vedea mormântul lui Matt, dar nu dispăruse – la fel cum nu dispăruse nimic legat de Ziua Aceea.

— Fantomele nu se pun la socoteală.

Patrick zâmbi.

— Dar mamele, da.

Cel mai mult, Lewis detesta zgomotul ușilor de metal trântindu-se. Nici măcar nu conta că, peste treizeci de minute, va putea părăsi închisoarea. Important era că deținuții nu puteau. Și unul dintre acei deținuți era băiatul pe care-l învățase să meargă cu bicicleta fără roți ajutătoare; băiatul al cărui prespapier din școala primară stătea încă pe biroul lui; băiatul pe care-l văzuse când respirase pentru prima dată.

Știa că, pentru Peter, va fi un șoc să-l vadă – câte luni trecuseră de când își tot spunea că săptămâna aceea își va face curaj să-și viziteze fiul la închisoare, doar pentru ca apoi să-și găsească alte treburi de făcut și hârtii de studiat? Dar când gardianul deschise ușa și-l aduse pe Peter la vorbitor, Lewis își dădu seama că subestimase șocul pe care avea să-l resimtă el însuși la vederea lui Peter.

Era mai mare. Poate nu mai înalt, dar mai lat în spate – cămașa stătea să-i plesnească pe umeri; brațele îi deveniseră musculoase. Pielea îi era translucidă, aproape albăstrie în lumina aceea artificială. Mâinile i se mișcau necontenit – tresăreau necontrolat pe lângă corp, și apoi, după ce se așează, pe cotierele scaunului.

— Ia te uită, zise Peter. Ca să vezi!

Lewis exersase șase sau șapte discursuri, în care explica de ce nu fusese în stare să vină să-și viziteze fiul, dar când îl văzu pe Peter stând în fața lui, nu reuși să articuleze decât trei cuvinte:

— Îmi pare rău.

Peter strânse din buze.

— Pentru ce? Că m-ai lăsat baltă timp de șase luni?

— Timp de optsprezece ani, mai degrabă, recunoscu Lewis.

Peter se lăsă pe spate în scaunul său, uitându-se fix la Lewis. Acesta se străduia să-i susțină privirea. Oare putea Peter să-i ofere iertarea, cu toate că Lewis nu era întru totul convins că îi va putea întoarce favoarea?

Frecându-și obrazul cu palma, Peter clătină din cap. După care începu să zâmbească. Lewis își simți oasele mai puțin înțepenite, mușchii relaxându-i-se. Până atunci, nu știuse la ce să se aștepte din partea lui Peter. Putea să analizeze el cât dorea și să-și spună că scuzele îi vor fi oricând acceptate; putea să-și reamintească singur că el era părintele, omul responsabil – dar toate acestea erau greu de reținut când te aflai în vorbitorul unui penitenciar, și în stânga ta se găsea o femeie care flirta cu iubitul ei, atingându-i piciorul pe sub masă, peste linia roșie de demarcație, iar în dreapta era un bărbat care înjura ca un birjar.

Zâmbetul de pe fața lui Peter se înăspri brusc, se transformă într-un soi de rânjet.

— Du-te dracu, scuipă el printre dinți. Dracu să te ia că ai venit aici. Nici nu-ți pasă de mine. Nu vrei să-ți ceri iertare. Vrei doar să te auzi spunând asta. Ești aici pentru tine, nu pentru mine.

Lewis se simțea ca și cum capul i-ar fi fost plin cu pietre. Se aplecă în față, de parcă gâtul nu mai putea să-i susțină greutatea, până reuși să-și odihnească fruntea în palme.

— Nu sunt în stare de nimic, Peter, șopti el. Nu pot să lucrez, nu pot să mănânc. Nu pot să dorm. Își ridică privirea. Noii studenți vin în campus. Mă uit la ei pe fereastră – arată întotdeauna spre clădiri sau spre strada principală sau ascultă explicațiile ghizilor care le fac turul curții – și mă gândesc cât de mult îmi dorisem și eu să fac lucrurile astea împreună cu tine.

Cu ani în urmă, scrisese o lucrare despre creșterile exponențiale ale gradului de fericire – momentele în care coeficientul suferea modificări bruște după un incident declanșator. Concluzia lui

era că rezultatele variau nu în funcție de evenimentul care provocase starea de fericire, ci mai degrabă în funcție de dispoziția pe care o aveai la momentul producerii acestuia. De exemplu, nașterea unui copil era percepută într-un anumit fel atunci când aveai o căsnicie fericită și plănuiai să-ți întemeiezi o familie, și cu totul altfel dacă aveai șaisprezece ani și lăsaseși o fată gravidă din greșeală. Vremea rece era ideală dacă te aflai într-o excursie la schi, dar dezamăgitoare dacă erai în vacanță la mare timp de-o săptămână. Un om cândva bogat ar putea fi într-al nouălea cer dacă i-ar pica în mână un dolar în toiul unei recesiuni; un *chef* renumit ar mânca viermi dacă ar naufragia pe o insulă pustie. Un tată care sperase că fiul lui avea să ajungă un om educat, de succes și independent ar putea, în alte împrejurări, să se bucure pur și simplu știindu-l teafăr; și nevătămat, pentru a-i spune că nu încetase nicio clipă să-l iubească.

— Dar știi ce se zice despre studiile superioare, zise Lewis, îndreptându-se ușor de spate. Sunt supraestimate.

Cuvintele acestea îl luară prin surprindere pe Peter.

— Toți părinții ăia care aruncă peste patruzeci de mii pe an, spuse Peter, cu un zâmbet palid. Pe când eu te ajut să pui la păstrare toți banii de taxe.

— Ce-ar putea cere mai mult un economist? glumi Lewis, deși nu era amuzant; n-avea cum să fie.

Își dădu seama că și aceasta era un soi de fericire: să spui orice – să faci orice – ca fiul tău să continue să zâmbească așa, de parcă ar mai fi existat motive de zâmbit, chiar dacă fiecare cuvânt rostit te făcea să te simți ca și cum ai fi înghițit cioburi de sticlă.

Patrick stătea cu picioarele încrucișate pe biroul procuroarei, în timp ce Diana Leven se uita peste rapoartele furnizate de laboratorul balistic la câteva

zile după atacul armat, pregătind declarația lui de martor.

— Au fost două puști, nefolosite, explică Patrick, și două revolvere – Glock 17 – înregistrate pe numele unui vecin de peste drum. Un polițist pensionat.

— Minunat, spuse Diana, trecând cu privirea peste documente.

— Mda. Mă rog, știi cum sunt polițiștii. Ce rost are să ții un pistol încuiat într-un sertar dacă ideea e că o să ai nevoie de el cât mai repede? În orice caz, Arma A este arma principală cu care s-a tras la școală – striațiile gloanțelor recuperate se potrivesc. S-a tras și cu Arma B – după cum au indicat cei de la laboratorul balistic –, dar nu s-a recuperat niciun glonț care să se potrivească cu țeava lui. Acel pistol a fost găsit blocat pe podeaua vestiarului. Când a fost reținut, Houghton ținea încă în mână Arma A.

Diana se lăsă pe spate în scaunul ei, cu palma în dreptul pieptului.

— McAfee o să te întrebe de ce a mai scos Houghton și Arma B, la vestiar, dacă Arma A mersese splendid până atunci.

Patrick ridică din umeri.

— Poate că a folosit-o ca să-l împuște pe Royston în abdomen și apoi, când s-a blocat, a trecut iar la Arma A. Sau poate că e și mai simplu de atât. De vreme ce glonțul provenit de la Arma B nu a fost recuperat, e posibil să fi fost primul foc tras. Cartușul s-ar putea ascunde, de pildă, în izolația din fibră de sticlă a cantinei. S-a blocat, puștiul a trecut la Arma A și a băgat în buzunar pistolul blocat… iar apoi, la sfârșitul atacului, l-a aruncat sau i-a scăpat pe jos.

— Sau. Urăsc cuvântul ăsta. Are doar trei litere, dar dă pe afară de îndoieli rezonabile…

Chiar atunci se auzi o bătaie în ușă, iar secretara ei băgă capul în birou.

— A ajuns persoana cu care aveai programată întâlnirea de la două.

Diana se uită la Patrick.

— Îl pregătesc pe Drew Girard pentru depunerea mărturiei. Ce-ar fi să rămâi și tu?

Patrick se mută pe un scaun de lângă perete, ca să-i lase lui Drew locul din fața procurorului. Băiatul bătu ușor la ușă și intră.

— Doamna Leven?

Diana se ridică și ocoli biroul.

— Drew. Îți mulțumesc că ai venit, spuse ea, apoi făcu un semn spre Patrick. Ți-l amintești pe domnul detectiv Ducharme?

Drew îl salută din cap. Patrick cercetă cu privirea pantalonii băiatului, călcați atent, cămașa cu gulerul scrobit, manierele la purtător. Nu era vedeta de pe terenul de hochei, tipul mare și tare pe care-l descriseseră elevii în timpul investigațiilor lui Patrick, însă e drept că Drew asistase la uciderea celui mai bun prieten al său și fusese și el împușcat în umăr. Lumea aceea peste care se presupune că domnise era de-acum dispărută.

— Drew, spuse Diana, te-am chemat azi aici pentru că ai primit o citație, ceea ce înseamnă că va trebui să depui mărturie cândva în cursul săptămânii viitoare. Te vom anunța în ce dată, desigur, când ne apropiem… dar, deocamdată, voiam să mă asigur că nu ai emoții cu privire la proces. Astăzi o să ne ocupăm de câteva dintre lucrurile despre care vei fi întrebat și am să-ți explic în ce constau procedurile. Dacă ai întrebări, le vom lămuri. În regulă?

— Da, doamnă.

Patrick se aplecă în față și-l întrebă pe Drew:

— Ce-ți face umărul?

Drew se întoarse ușor spre Patrick, ca să-i răspundă privindu-l în față, flexând, fără să bage de seamă, chiar acea parte a corpului.

— Mai am de făcut fizioterapie și ce mai trebuie, dar e mult mai bine. Doar că… zise el, iar glasul îi pieri.

— Doar că ce? îl întrebă Diana.

— O să pierd tot sezonul de hochei de anul ăsta.

Diana îi întâlni privirea lui Patrick; astfel își arăta compasiunea față de martor.

— Crezi că vei mai putea juca totuși, la un moment dat?

Drew se făcu roșu la față.

— Medicii zic că nu, dar eu cred că se înșală, zise el șovăielnic. Trec în ultimul an și speram la o bursă sportivă pentru colegiu.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, căci nimeni nu sublinie nici curajul lui Drew, nici adevărul.

— Așadar, Drew, reluă Diana. Când vom ajunge la proces, mai întâi te voi întreba cum te cheamă, unde locuiești, dacă te aflai la școală în ziua aceea.

— Bine.

— Hai să facem o probă, în regulă? Când ai ajuns la școală în dimineața aceea, ce oră ai avut mai întâi?

Drew se îndreptă ușor de spate.

— Istoria Americii.

— Și a doua oră?

— Engleza.

— Unde te-ai dus după ora de engleză?

— Am avut apoi o fereastră și, în general, când au ferestre, elevii stau pe la cantină.

— Și acolo te-ai dus și tu?

— Da.

— Mai era cineva cu tine? continuă Diana.

— M-am dus singur, dar, când am ajuns, am stat cu mai mulți oameni, zise și îi aruncă o privire lui Patrick. Prieteni de-ai mei.

— Cât timp ai stat la cantină?

— Nu știu. Cam o jumătate de oră?

Diana încuviință din cap.

— Și ce s-a întâmplat apoi?

Drew lăsă ochii în jos și-și privi pantalonii, trecându-și degetul mare peste dungă. Patrick băgă de seamă că băiatului îi tremura mâna.

— Păi, știți, stăteam cu toții de vorbă… când s-a auzit o bubuitură puternică.

— Ne poți spune de unde a venit zgomotul?

— Nu. Nici n-am știut ce era.

— Ai văzut ceva?

— Nu.

— Așadar, întrebă Diana, ce-ai făcut când ai auzit bubuitura aceea?

— Am făcut o glumă. Am zis că probabil era mâncarea de prânz care explodase sau ceva de genul. Oh, în sfârșit, macaroanele alea radioactive.

— Ai rămas la cantină după bubuitură?

— Da.

— Și apoi?

Drew își privi mâinile.

— S-a auzit un zgomot, ca de petarde. Înainte să-și dea cineva seama ce se petrece, Peter a intrat în cantină. Avea un rucsac pe umăr și un pistol în mână și a început să tragă.

Diana ridică o mână.

— Am să te opresc aici pentru o clipă, Drew… Când o să fii în boxa martorului și o să spui asta, eu am să te rog să te uiți la acuzat și să-l identifici, ca să se consemneze. Ai înțeles?

— Da.

Patrick își dădu seama că nu privea acel atac armat așa cum ar fi privit orice altă crimă. Nici măcar nu o vizualiza ca pe o poveste anterioară filmării înfricoșătoare din cantină, pe care o văzuse. Și-o imagina pe Josie – o fată din grupul de prieteni ai lui Drew – stând la masa lungă, auzind petardele acelea, fără să-și închipuie vreo clipă ce avea să urmeze.

— De când îl cunoști pe Peter? îl întrebă Diana.

— Am copilărit amândoi în Sterling. Am mers mereu la aceeași școală.

— Erați prieteni?

Drew clătină din cap.

— Dușmani?

— Nu, spuse el. Nici chiar dușmani.

— Ai avut vreodată vreo problemă cu el?

Drew ridică privirea.

— Nu.

— L-ai agresat vreodată?

— Nu, doamnă, răspunse Drew.

Patrick simți că pumnii i se încleștează. Știa, după ce interogase sute de elevi, că Drew Girard îl încuiase de mai multe ori pe Peter Houghton în dulap; îi pusese piedică pe scări; îi scuipase în păr. Nimic din toate astea nu scuza ce făcuse Peter… dar orișicât. Un puști înfunda pușcăria; zece cadavre se descompuneau în morminte; zeci de oameni se aflau în recuperare sau treceau prin operații chirurgicale de reconstrucție; pentru alte sute – precum Josie –, nu trecea o zi fără să izbucnească în lacrimi; mai erau și părinții – precum Alex – care-și puneau toată încrederea în Diana, ca să facă dreptate în numele lor. Și rahatul ăsta cu ochi mințea cu nerușinare.

Diana ridică ochii din foile cu notițe și îl privi țintă pe Drew.

— Așadar, în caz că vei fi întrebat sub jurământ dacă te-ai luat vreodată de Peter, ce vei răspunde?

Drew înălță privirea spre ea, iar expresia de bravură păli de pe chipul lui, îndeajuns încât Patrick să-și dea seama că era speriat de moarte ca nu cumva ei să știe mai multe decât îi spuneau. Diana se uită la Patrick, după care își aruncă stiloul pe jos. Mai mult nici nu-i trebui detectivului – se ridică într-o clipită de pe scaun și își înfipse mâna în gâtlejul lui Drew.

— Ascultă, rahat cu ochi ce ești, îl apostrofă Patrick, ai grijă să n-o dai în bară. Știm ce i-ai făcut lui Peter Houghton. Știm că ai fost în centrul evenimentelor. Zece oameni sunt morți, iar pentru alți optsprezece viața s-a schimbat radical, și nici nu știu câte familii din comunitatea asta vor plânge

la nesfârșit pierderile suferite. Habar n-am care-i planul tău de joc – dacă vrei s-o faci pe băiatul model ca să-ți aperi reputația sau dacă ți-e prea frică să spui adevărul –, dar, crede-mă, dacă minți în instanță cu privire la acțiunile tale din trecut, o să mă asigur că ajungi la pușcărie pentru obstrucționarea justiției.

Îi dădu drumul lui Drew și se întoarse cu spatele, să se uite pe fereastră. Nu avea autoritatea necesară pentru a-l aresta pe Drew – chiar dacă ar fi comis sperjur – și cu atât mai puțin să-l trimită la închisoare, însă Drew nu avea de unde să știe asta. Și poate că avea să fie de ajuns ca să-l sperie și să-și schimbe comportamentul. Trăgând adânc aer în piept, Patrick se aplecă, ridică stiloul pe care Diana îl aruncase și i-l întinse.

— Drew, am să te întreb încă o dată, zise ea cu voce calmă. L-ai agresat vreodată pe Peter Houghton?

Drew îi aruncă o privire lui Patrick și înghiți în sec. Apoi deschise gura și începu să vorbească.

— E lasagna la grătar, anunță Alex, după ce Patrick și Josie luară fiecare prima îmbucătură. Cum vi se pare?

— Nu știam că lasagna se prepară și la grătar, zise Josie încet și începu să decojească tăițeii de pe stratul de brânză, de parcă i-ar fi scalpat.

— Cum ai reușit? o întrebă Patrick, întinzându-se după carafa cu apă, ca să-și umple din nou paharul.

— Păi, inițial era o lasagna obișnuită. Dar o parte din conținut a dat pe afară în cuptor și s-a făcut un fum… și m-am gândit că trebuie s-o iau de la capăt, dar apoi mi-am dat seama că nu făceam decât să adaug o aromă suplimentară de cărbune la amestec, zise ea, strălucind de încântare. Ingenios, nu? M-am uitat prin toate cărțile de bucate, Josie, și din câte am văzut eu, nu s-a mai gândit nimeni la rețeta asta.

— Ca să vezi, spuse Patrick și tuși în șervețel.

— Mie chiar îmi place să gătesc, zise Alex. Îmi place să iau o rețetă și, știți voi, să improvizez un pic ca să văd ce iese.

— Rețetele seamănă cu legile, replică Patrick. Cam trebuie să te ții de ele, ca să nu comiți vreo infracțiune…

— Mie nu mi-e foame, spuse deodată Josie.

Dădu farfuria deoparte, se ridică de la masă și fugi în sus pe scări.

— Mâine începe procesul, zise Alex, ca explicație pentru comportamentul fiicei sale.

Se duse după Josie, fără să se scuze pentru că se ridica de la masă, fiindcă știa că Patrick va înțelege. Josie trântise ușa după ea și pornise muzica; n-avea sens să bată. Alex răsuci de mâner și intră în cameră, apoi se duse la aparat și dădu volumul mai încet.

Josie stătea în pat, întinsă pe burtă și cu perna pe cap. Nu se clinti când mama se așeză lângă ea, pe saltea.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu, îi răspunse Josie cu glasul înăbușit.

Alex întinse mâna și îi luă perna de pe cap.

— Încearcă.

— Of, mamă, ce e cu mine? Mi se pare că lumea s-a pus din nou în mișcare pentru toți ceilalți, iar eu nici nu sunt în stare să mă urc în carusel. Chiar și voi doi – probabil că și voi o luați razna cu procesul dar uite că râdeți și glumiți de parcă ați putea să vă alungați din minte ce s-a întâmplat și ce urmează să se întâmple, pe când eu nu mă pot abține să nu mă gândesc la asta în fiecare clipă. Josie se uită la mama ei, cu ochii în lacrimi. Toți merg mai departe. Toți, în afară de mine.

Alex puse o mână pe brațul lui Josie și i-l mângâie ușor. Își aduse aminte cum se bucura de simpla dovadă fizică a existenței lui Josie, imediat după ce-o adusese pe lume – căci, cumva, din nimic, crease făptura aceea micuță, agitată,

perfectă. Petrecea ore întregi în pat, lângă ea, atingând pielea bebelușului ei, degețelele de la picioare ca niște mărgeluțe, pulsul fontanelei.

— Odată, pe vremea când lucram ca avocat din oficiu, spuse Alex, un tip de la birou a dat o petrecere de Ziua Independenței, la care a invitat toți avocații, împreună cu familiile lor. Te-am adus și eu pe tine, cu toate că aveai numai trei ani. S-au aprins focuri de artificii, și te-am scăpat din ochi doar o clipă, ca să mă uit și eu, dar când mi-am coborât privirea, nu te-am mai găsit. Am început să țip, și atunci cineva te-a văzut – zăcând pe fundul piscinei.

Josie se ridică în capul oaselor, captivată de povestea aceea pe care n-o mai auzise până atunci.

— Am plonjat în piscină și te-am scos la suprafață, ți-am făcut respirație gură la gură, până ai scuipat apa. Eram așa de speriată că amuțisem. Însă tu ai revenit la viață furioasă pe mine. Mi-ai spus că te duseseși să cauți sirene, iar eu te întrerupsesem.

Cu genunchii strânși la piept și bărbia sprijinită pe ei, Josie schiță un mic zâmbet.

— Pe bune?

Alex încuviință din cap.

— Am zis că data viitoare va trebui să mă iei și pe mine.

— Și a existat o dată viitoare?

— Tu să-mi spui, replică Alex, după care adăugă cu glas șovăielnic: N-ai nevoie de apă ca să simți că te înec, nu-i așa?

Când Josie clătină din cap, lacrimile îi țâșniră din ochi. Își schimbă poziția, cuibărindu-se în brațele mamei.

Acesta era momentul lui de pierzanie, Patrick o știa prea bine. Pentru a doua oară în viața lui, devenea atât de apropiat de o femeie și de copilul ei, încât uita că poate nu făcea parte din familia lor.

Se uită la resturile cinei înfiorătoare preparate de Alex și se apucă să strângă farfuriile neatinse.

Lasagna la grătar se coagulase în platou și arăta ca o cărămidă înnegrită. Îngrămădi farfuriile în chiuvetă și dădu drumul la apa caldă, după care luă un burete și începu să spele vasele.

— O, Doamne! exclamă Alex, din spatele lui. Tu chiar ești bărbatul ideal.

Patrick se întoarse, cu mâinile pline de clăbuc.

— Nici pe departe, spuse și se întinse după un prosop. Josie e…

— E bine. O să fie. Sau cel puțin asta o să spunem amândouă până când va fi adevărat.

— Îmi pare rău, Alex.

— Tuturor ne pare.

Își trase un scaun, se așeză într-o parte și își odihni obrazul pe spătarul lui.

— Mă duc mâine la proces.

— Nici nu mă așteptam la altceva.

— Chiar crezi că McAfee i-ar putea obține achitarea?

Patrick împături prosopul de bucătărie, îl puse lângă chiuvetă și se duse la Alex. Îngenunche în fața scaunului ei.

— Alex, îi spuse el, puștiul ăla a intrat în școală ca și cum ar fi executat un plan de luptă. A pornit din parcare și a detonat o bombă ca să distragă atenția. A ocolit până în fața școlii și a împușcat un elev pe trepte. A intrat apoi în cantină, a tras într-o mulțime de copii, pe unii dintre ei i-a omorât – după care s-a așezat frumos și a mâncat un castron cu cereale înainte să-și continue atacul armat. Nu prea văd cum ar fi cu putință ca, pus în fața unor asemenea dovezi, un juriu să respingă acuzațiile.

Alex îl privea fix.

— Spune-mi un lucru… de ce crezi că Josie a fost mai norocoasă?

— Pentru că e în viață.

— Nu, dar vreau să zic… de ce e în viață? A fost și la cantină și în vestiar. A văzut oameni murind în

jurul ei. De ce n-a ucis-o Peter și pe ea?

— Nu știu. Tot timpul se întâmplă lucruri pe care eu, personal, nu le înțeleg. Unele dintre ele sunt, să zicem, ca atacul armat. Pe când altele… spuse el și își puse mâna peste a lui Alex, pe spătarul scaunului. Altele nu.

Alex ridică privirea spre el, iar Patrick își aminti că s-o găsească pe ea – să fie cu ea – era ca atunci când zăreai prima brândușă în zăpadă. Chiar când credeai că iarna nu se va mai sfârși niciodată, frumusețea aceasta neașteptată te lua prin surprindere – și dacă nu-ți luai ochii de la ea, dacă te concentrai asupra ei, zăpada din jur se topea ca prin farmec.

— Dacă te întreb ceva, o să fii sincer? zise Alex.

Patrick încuviință din cap.

— Lasagna mea n-a fost prea bună, nu?

Patrick îi zâmbi printre șipcile spătarului.

— Să nu renunți încă la slujba ta de zi, spuse el.

În toiul nopții, neputând să adoarmă, Josie se furișă afară și se întinse pe peluza din fața casei. Înălță privirea spre cerul care atârna atât de jos la orele acelea ale nopții, încât simțea stelele înțepându-i obrajii. Acolo, fără pereții camerei în jurul ei, aproape că era cu putință să creadă că, indiferent ce probleme ar fi avut, erau mărunte dacă le priveai în schema măreață a universului.

A doua zi, Peter Houghton avea să fie judecat pentru zece crime. Numai gândul acesta – al ultimei crime – îi întorcea lui Josie stomacul pe dos. Nu putea merge să asiste la proces, oricât de mult și-ar fi dorit, pentru că era pe o listă tâmpită cu martori. În schimb, ea era sub sechestru, un cuvânt pompos pentru a spune de fapt că era ținută în ceață.

Josie trase adânc aer în piept și se gândi la orele de studii sociale pe care le urmase în gimnaziu și unde învățase că unii oameni – poate eschimoșii? – considerau că stelele erau niște găuri în cer prin

care morții puteau privi în jos, spre cei vii. Se presupunea a fi ceva liniștitor, însă lui Josie i se păruse mereu un pic sinistru, de parcă ar fi fost spionată.

O mai ducea cu gândul și la o glumă foarte proastă despre un tip care trecea pe lângă un azil de nebuni, înconjurat de un gard înalt, când deodată aude pacienții strigând în cor „Zece! Zece! Zece!" și se duce să tragă cu ochiul printr-o gaură din gard ca să vadă ce se petrece, când… se trezește împuns în ochi cu un băț și îi aude pe pacienți strigând în cor „Unsprezece! Unsprezece! Unsprezece!"

Matt îi spusese gluma aceea.

Poate că ea chiar răsese atunci.

Iată și ce nu-ți spun eschimoșii: oamenii aceia, cei de dincolo, trebuie să se dea peste cap ca să ne poată privi. În schimb, noi îi putem vedea pe ei tot timpul. Nu trebuie decât să închidem ochii.

În dimineața procesului în care fiul ei era judecat pentru omor, Lacy își luase din șifonier o fustă neagră, o bluză neagră și ciorapi negri. Se îmbrăcase ca pentru o înmormântare, și poate că asta nici nu era așa de departe de adevăr. Rupsese trei perechi de dresuri fiindcă-i tremurau mâinile, și până la urmă se hotărî să renunțe la ciorapi. Până la sfârșitul zilei, pantofii aveau să-i facă bășici, dar se gândi că poate era un lucru bun; poate că astfel se putea concentra asupra unei dureri care să aibă sens.

Nu știa unde era Lewis; sau dacă avea să fie la proces. Nu vorbiseră mai deloc din ziua în care ea îl urmărise până la cimitir, iar el începuse să doarmă în camera lui Joey. Niciunul din ei nu intra în dormitorul lui Peter.

În dimineața aceasta însă, se strădui să facă stânga pe palier, în loc de dreapta, și deschise ușa camerei lui Peter. După sosirea poliției, pusese totul într-o ordine aproximativă, spunându-și în

sinea ei că nu voia ca Peter să se întoarcă acasă și să găsească locul răscolit. Erau și lucruri care lipseau – biroul părea pustiu fără computer, rafturile erau și ele pe jumătate golite. Se duse la unul dintre ele și scoase un volum necartonat. *Portretul lui Dorian Gray* de Oscar Wilde. Era cartea pe care Peter o citea pentru ora de engleză, când fusese arestat. Lacy se întreba dacă apucase s-o termine.

Dorian Gray avea un portret care devenea tot mai bătrân și mai rău, pe când el își păstra chipul tânăr și inocent. Poate că și mama tăcută, rezervată, gata să depună mărturie pentru fiul ei avea pe undeva un portret răvășit de remușcări, schimonosit de suferință. Poate că femeia din acel tablou avea voie să plângă și să urle, să clacheze, să-și zgâlțâie fiul de umeri și să-l întrebe „Ce-ai putut să faci?”

Tresări când ușa se deschise. Lewis stătea în prag, îmbrăcat cu costumul pe care-l păstra pentru conferințe și festivități de absolvire. Ținea în mână o cravată albastră din mătase și nu zicea nimic.

Lacy îi luă cravata din mână și se duse lângă el. Îi trecu cravata în jurul gâtului, fixă cu grijă nodul și așeză gulerul pe deasupra. Lewis o prinse de mână și nu-i mai dădu drumul.

Nu existau cu adevărat cuvinte pentru asemenea momente – când îți dădeai seama că pierduseși un copil, iar la celălalt aproape că nu mai aveai cum să ajungi. Ținând-o încă de mână pe Lacy, Lewis o conduse afară din camera lui Peter. Închise ușa după ei.

La șase dimineața, când Jordan coborî pe furiș scările ca să-și mai treacă o dată în revistă însemnările, în vederea procesului, găsi masa pusă pentru o singură persoană: un castron, o lingură, o cutie de cereale cu cacao – masa cu care obișnuia să-și înceapă ziua înainte de a porni la luptă. Zâmbind – Selena trebuie să se fi trezit în toiul

nopții pentru asta, de vreme ce merseseră împreună la culcare seara trecută –, se așeză și își puse o porție zdravănă de cereale, după care se duse la frigider ca să ia laptele.

Un post-it fusese lipit pe cutia de carton. SUCCES.

Chiar când Jordan se așeza la masă să mănânce, sună telefonul. Se întinse după el – Selena și copilul dormeau încă.

— Alo?

— Tată?

— Thomas, zise el. De ce nu dormi la ora asta?

— Păi, ăă, de fapt nu m-am culcat încă.

Jordan zâmbi.

— Ah, viața de tânăr student…

— În fine, am sunat să-ți urez succes. Azi începe, nu?

Jordan se uită la castronul cu cereale și își aminti brusc de înregistrarea făcută în cantina Liceului Sterling: Peter stătea tot așa, la masă, mâncând dintr-un castron cu cereale, înconjurat din toate părțile de elevi morți. Jordan dădu castronul la o parte.

— Da, răspunse el. Azi începe.

Gardianul deschise ușa celulei lui Peter și-i înmână un vraf de haine împăturite.

— Hai, Cenușăreaso, că începe balul.

Peter așteptă până când gardianul plecă. Știa că mama lui îi adusese hainele acelea; lăsase și etichetele ca să vadă că nu erau luate din șifonierul lui Joey. Erau de student în anul întâi la colegiu, genul de haine care se purta când te duceai să vezi un meci de polo – nu că el ar fi fost vreodată la unul, ca să știe.

Peter își scoase salopeta și își puse boxerii și șosetele. Se așeză pe pat pentru a-și ridica pantalonii, care erau puțin cam strâmți în talie. Prima oară, se încheie greșit la cămașă și trebui s-o

ia de la capăt. Nu știa să-și lege corect cravata. O rulă și o îndesă în buzunar, ca să-l ajute Jordan.

În celulă nu era oglindă, dar Peter își închipuia că arăta banal. Dacă l-ai fi extras din acea închisoare și l-ai fi plasat pe o stradă aglomerată din New York sau în tribune la un meci de fotbal, probabil că nimeni nu s-ar fi uitat de două ori la el; nimeni nu și-ar fi dat seama că sub lâna aceea și bumbacul egiptean se găsea o persoană pe care nu și-ar fi imaginat-o niciodată. Sau, cu alte cuvinte, după toate astea, nimic nu se schimbase.

Se pregătea să părăsească celula, când își dădu seama că nu i se adusese și o vestă antiglonț, așa cum se întâmplase la trimiterea în judecată. Probabil nu pentru că acum ar fi fost mai puțin detestat; ci, mai degrabă, dintr-o scăpare. Dădu să-l ia la întrebări pe gardian, însă renunță.

Poate, pentru prima dată în viața lui, Peter avusese noroc.

Alex era îmbrăcată ca și cum s-ar fi dus la serviciu, ceea ce se și întâmpla, doar că, de data asta, nu ca judecătoare. Se întreba cum avea să fie să stea în sală în rol de civil. Se întreba dacă mama îndurerată de la înfățișare avea să fie acolo.

Știa că avea să-i fie greu să asiste la proces și să înțeleagă încă o dată cât de aproape fusese s-o piardă pe Josie. Alex se săturase să pretindă că se interesa doar prin prisma meseriei sale; se interesa pentru că trebuia s-o facă. Într-o zi, Josie avea să-și aducă aminte și să aibă nevoie de cineva s-o susțină; și, cum Alex nu reușise s-o apere prima dată, avea să-i fie alături acum.

Coborî în fugă scările și o găsi pe Josie așezată la masa din bucătărie, îmbrăcată într-o fustă și într-o bluză.

— Merg și eu, anunță ea.

Alex avea un sentiment de déjà-vu – la fel se petrecuseră lucrurile și în ziua trimiterii în judecată a lui Peter, doar că ziua aceea părea atât de

îndepărtată, iar ea și Josie erau alți oameni atunci. Astăzi, ea figura pe lista martorilor apărării, dar nu i se înmânase citația, ceea ce însemna că nu trebuia să se afle deloc în sala de judecată în timpul procesului.

— Știu că nu pot să intru, dar nici Patrick n-are voie, nu?

Ultima oară când Josie ceruse să meargă la tribunal, Alex refuzase din start. De data asta însă, se așeză și ea la masă, în fața lui Josie.

— Ai idee cum o să fie? Vor fi camere, o mulțime. Și copii în scaune cu rotile. Și părinți furioși. Și Peter.

Privirea lui Josie se prăbuși în poală ca un bolovan.

— Încerci să mă împiedici să merg, din nou.

— Nu, încerc să te împiedic să ai de suferit.

— Eu n-am avut de suferit, spuse Josie. De-asta trebuie să merg.

Cu cinci luni în urmă, Alex luase această decizie în numele fiicei sale. Acum știa că Josie merita să decidă singură.

— Ne întâlnim la mașină, îi spuse pe un ton calm.

Reuși să-și mențină masca aceea până când Josie închise ușa în urma ei, după care se năpusti pe scări, la baie, și vomită.

Se temea că, dacă va retrăi atacul, chiar și de la distanță, acest lucru va afecta procesul de vindecare al lui Josie. Dar și mai mult își făcea griji că, pentru a doua oară, ea nu va reuși să facă nimic ca să-și ocrotească fiica.

Alex își odihni fruntea pe porțelanul rece al marginii căzii. Apoi se ridică, se spălă pe dinți și se dădu cu apă pe față. Se grăbi la mașină, unde fiica ei o aștepta deja.

Pentru că bona întârziase, Jordan și Selena se pomeniră croindu-și cu greu drum prin mulțimea adunată pe scările tribunalului. Selena se așteptase

la asta – și totuși, nu era întru totul pregătită pentru hoardele de reporteri, dubele televiziunilor, spectatorii care țineau în mână telefoanele cu camerele pornite, ca să surprindă un instantaneu din busculadă.

Jordan juca în acea zi rolul personajului negativ – majoritatea celor adunați acolo erau din Sterling, și cum Peter avea să fie transportat la tribunal prin tunelul subteran, Jordan era țapul ispășitor.

— Cum poți să dormi noaptea? îi strigă o femeie, în timp ce Jordan trecea pe lângă ea, urcând în grabă scările.

Altă femeie ținea în mână o pancartă: „Avem încă pedeapsa cu moartea în New Hampshire”.

— Oh, Doamne, mormăi Jordan în barbă. O să fie distractiv.

— O să treci cu bine peste asta, încercă să-l liniștească Selena.

Însă el se oprise în loc. Un bărbat stătea pe trepte ținând în mână o pancartă pe care erau lipite două fotografii – una înfățișa o fată tânără, alta, o femeie drăguță. Kaitlyn Harvey, își dădu seama Selena, recunoscând chipul. Și mama ei. Deasupra fotografiilor stăteau scrise două cuvinte: „NOUĂSPREZECE MINUTE”.

Jordan surprinse privirea bărbatului. Selena știa la ce se gândea – că ar fi putut fi el în locul acelui bărbat, că ar fi avut la fel de multe de pierdut.

— Îmi pare rău, murmură Jordan, iar Selena îl luă de braț și îl trase în sus pe scări.

Aici, mulțimea strânsă era cu totul diferită. Purtau cu toții tricouri de un galben aprins, imprimate pe piept cu literele BVA[23], și strigau la unison:

— Peter, nu ești singur! Peter, nu ești singur!

Jordan se aplecă spre Selena.

— Ce naiba mai e și cu ăștia?

— Victimele hărțuirii în școlile din America.

— Pe bune? Există așa ceva? o întrebă Jordan.

— Ba bine că nu, îi răspunse Selena.

Pentru prima oară de când porniseră cu mașina spre tribunal, Jordan schiță un zâmbet.

— Poți să-mi mulțumești mai târziu, zise Selena strângându-l de braț.

Clientul lui arăta de parcă era pe punctul de a leșina. Jordan făcu un semn din cap spre ofițerul care-l lăsase să intre în celula de detenție a tribunalului, unde Peter era reținut, apoi luă loc.

— Respiră, îi ordonă avocatul.

Peter încuviință din cap și trase adânc aer în piept. Tremura din toate încheieturile. Jordan se așteptase la asta, așa se întâmpla înainte de fiecare proces la care participase vreodată. Până și cei mai duri infractori se panicau brusc când înțelegeau că aceea era ziua în care avea să li se decidă viața.

— Am ceva pentru tine, îi spuse Jordan și scoase din buzunar o pereche de ochelari.

Erau groși și cu rame din carapace de țestoasă, cu lentile ca fundul sticlelor de cola, foarte diferiți de ochelarii cu rame subțiri pe care Peter îi purta de obicei.

— Eu nu… îngăimă Peter, după care glasul i se frânse. Nu am nevoie de ochelari noi.

— Ia-i oricum.

— De ce?

— Pentru că toată lumea o să-i remarce, îi zise Jordan. Vreau să arăți ca un tip care n-ar vedea nici într-o mie de ani suficient de bine încât să împuște zece oameni.

Peter își încleștă mâinile pe marginea de metal a băncii.

— Jordan? Ce-o să se întâmple cu mine?

Pe unii clienți trebuia să-i minți, numai ca să poată face față procesului. Însă în acest punct, Jordan considera că îi datora lui Peter adevărul.

— Nu știu, Peter. N-avem un caz prea grozav, pentru că toate dovezile sunt împotriva ta. Șansele să fii achitat sunt slabe, dar eu o să fac tot ce-mi stă în putință ca să te ajut. În regulă?

Peter încuviință din cap.

— Tot ce vreau de la tine e să încerci să taci din gură. Să pari profund nefericit.

Peter lăsă capul în jos, iar chipul i se schimonosi. Da, exact așa, se gândi Jordan, după care își dădu seama că Peter izbucnise în plâns.

Jordan se îndreptă spre partea din față a celulei. Și acesta era un moment familiar pentru el ca avocat al apărării. De obicei, Jordan îi îngăduia clientului această ultimă răbufnire departe de ochii lumii, înainte de a intra în sala de judecată. Nu era treaba lui și, la drept vorbind, pe Jordan nu-l interesau decât treburile lui. Însă îl auzea pe Peter suspinând în spatele lui; și, din cântecul acela trist, o notă îi atinse sufletul lui Jordan. Înainte să apuce să stea mai bine pe gânduri, se întoarse și se așeză la loc pe bancă. Își trecu un braț peste umărul lui Peter și simți că băiatul se liniștește sub atingerea lui.

— O să fie bine, îi spuse el, sperând că nu era o minciună.

Diana Leven cercetă galeria ticsită de lume, după care rugă un aprod să stingă luminile. Apăsă una dintre tastele laptopului ei, începându-și prezentarea în PowerPoint.

Pe ecranul din spatele judecătorului Wagner apăru imaginea Liceului Sterling. Pe fundal se întindea cerut albastru și câțiva nori pufoși. Un steag flutura în bătaia vântului. Trei autobuze școlare stăteau aliniate ca o caravană, în prim-plan. Diana lăsă imaginea aceasta, în tăcere, timp de cincisprezece secunde.

În sala de judecată se așternu o asemenea liniște, încât se auzea vâjâitul laptopului grefierului.

„O, Doamne”, se gândi Jordan. „Asta voi avea de îndurat timp de trei săptămâni.”

— Așa arăta Liceul Sterling pe data de 6 martie 2007. Era ora 7:50, și programul abia începuseră. Courtney Ignatio dădea lucrare la chimie. Whit

Obermeyer era la secretariat, ca să ia un permis de trecere, pentru că avusese niște probleme cu mașina în dimineața aceea. Grace Murtaugh tocmai părăsea cabinetul medical, unde primise un ibuprofen pentru o durere de cap. Matt Royston era la ora de istorie, împreună cu prietenul lui cel mai bun, Drew Girard. Ed McCabe scria pe tablă tema pentru acasă, la ora de matematică pe care o preda. Pe data de 6 martie, la ora 7:50, nimic nu părea să le sugereze acestor oameni sau oricui altcuiva de la Liceul Sterling că aceea nu avea să fie o zi obișnuită de școală.

Diana apăsă pe o tastă, și apăru o nouă fotografie: Ed McCabe, zăcând pe podea, cu intestinele revărsându-i-se din abdomen, în timp ce un elev, plângând în hohote, apăsa cu ambele mâini pe rana deschisă.

— Așa arăta Liceul Sterling pe data de 6 martie 2007, la ora 10:19. Ed McCabe n-a mai apucat să le dea elevilor săi tema pentru acasă, deoarece, cu nouăsprezece minute mai înainte, Peter Houghton, elev al Liceului Sterling, a năvălit pe ușă, cu un rucsac conținând patru arme – două carabine și două pistoale semiautomate de 9 milimetri, încărcate.

Jordan simți că îl trage cineva de mânecă.

— Jordan, șopti Peter.

— Nu acum.

— Dar îmi vine să vomit…

— Înghite, îi ordonă Jordan.

Diana reveni la primul slide, imaginea ideală cu Liceul Sterling.

— Doamnelor și domnilor, v-am spus că nimeni din Liceul Sterling nu a bănuit că ziua aceea nu avea să fie o zi obișnuită de școală. Și totuși, cineva a știut că va fi altfel.

Se îndreptă spre banca apărării și-l arătă cu degetul pe Peter, care își pironise ochii în poală.

— În dimineața zilei de 6 martie 2007, Peter Houghton s-a trezit și și-a îndesat într-un rucsac

albastru patru arme și o bombă artizanală, precum și suficientă muniție cu care ar fi putut potențial ucide până la o sută nouăzeci și opt de persoane. Dovezile vor arăta că, atunci când a ajuns la școală, el a montat bomba în automobilul lui Matt Royston, pentru a distrage atenția. În timpul exploziei, inculpatul s-a îndreptat spre scările din față ale școlii, unde a împușcat-o pe Zoe Patterson. Apoi, în holul școlii, a împușcat-o pe Alyssa Carr. A traversat cantina școlii și le-a împușcat pe Angela Phlug și Maddie Shaw – prima crimă –, apoi pe Courtney Ignatio. Pe măsură ce elevii începeau să alerge care-ncotro, i-a împușcat pe Haley Weaver și pe Brady Pryce, Natalie Zlenko, Emma Alexis, Jada Knight și Richard Hicks. După care, în timp ce răniții plângeau și se stingeau pretutindeni în jurul lui, știți ce a făcut Peter Houghton? S-a așezat la o masă din cantină și a mâncat un castron cu cereale.

Diana așteptă ca informația aceea să fie procesată.

— Când a terminat, și-a luat arma și a părăsit cantina, împușcându-i pe Jared Weiner, Whi Obermeyer și Grace Murtaugh pe hol, și pe Lucia Ritolli – o profesoară de franceză care încerca să-și salveze elevii. S-a oprit în dreptul toaletei băieților, unde i-a împușcat pe Steven Babourias, Min Horuka și Topher McPhee; după care s-a dus în toaleta fetelor, unde a împușcat-o pe Kaitlyn Harvey. A luat-o apoi în sus pe scări, împușcându-i pe Ed McCabe, profesorul de matematică, pe John Eberhard și pe Trey MacKenzie, înainte de a ajunge în sala de sport, unde i-a împușcat pe Austin Prokiov, pe antrenorul Dusty Spears, pe Noah James, Justin Friedman și Drew Girard. În cele din urmă, în vestiar, inculpatul a tras două gloanțe în Matthew Royston – unul în abdomen, altul, în cap. Poate vă amintiți acel nume – este numele proprietarului mașinii pe care Peter

Houghton a aruncat-o în aer chiar înainte să-și înceapă agresiunea turbată.

Diana se întoarse cu fața spre jurați.

— Tot măcelul a durat nouăsprezece minute din viața lui Peter Houghton, însă dovezile vor demonstra că efectele lui vor dăinui pentru totdeauna. Și sunt multe dovezi, doamnelor și domnilor. Sunt mulți martori și urmează multe mărturii… dar până la sfârșitul acestui proces, vă veți convinge dincolo de orice îndoială posibilă că Peter Houghton a luat, cu intenție și bună-știință, cu premeditare, viețile a zece oameni și a încercat să ia viețile altor nouăsprezece persoane din Liceul Sterling.

Diana se îndreptă spre Peter.

— În nouăsprezece minute poți să tunzi iarba pe peluza din fața casei, poți să-ți vopsești părul, poți să urmărești o repriză dintr-un meci de hochei. În nouăsprezece minute poți să faci biscuiți la cuptor sau să-ți pui o plombă la dentist; poți să împături rufele spălate pentru o familie cu cinci membri. Sau, după cum Peter Houghton o știe prea bine… în nouăsprezece minute, poți opri, brusc și brutal, lumea în loc.

Jordan merse în fața juriului, cu mâinile-n buzunare.

— Doamna Leven v-a povestit cum, în dimineața zilei de 6 martie 2007, Peter Houghton a intrat în Liceul Sterling cu un rucsac cu arme încărcate și a împușcat o mulțime de oameni. Ei bine, are dreptate. Dovezile o vor demonstra, iar noi nu vom contesta acest lucru. Știm că este o tragedie atât pentru cei care au murit, cât și pentru cei care au rămas să-și ducă viețile mai departe. Dar iată ce nu v-a spus doamna Leven: când Peter a intrat în Liceul Sterling, în acea dimineață, nu avea intenția de a deveni un criminal în masă. A intrat cu dorința de a se apăra de orice abuz la care fusese supus timp de doisprezece ani. În prima zi

de grădiniță a lui Peter, continuă Jordan, mama l-a urcat în autobuzul școlar, cu o cutie nouă-nouță pentru pachețelul de prânz, cu imaginea lui Superman pe ea. Până să ajungă la destinație, cutia aceea îi fusese aruncată pe geam. E drept, cu toții avem amintiri din copilărie când alți puști ne-au șicanat ori s-au purtat urât, iar cei mai mulți dintre noi suntem capabili să dăm uitării acele momente, însă în viața lui Peter Houghton, asemenea lucruri nu s-au petrecut ocazional. Din acea primă zi de grădiniță, Peter s-a izbit zilnic de un tir de batjocoriri, chinuri, amenințări și agresiuni. Copilul ăsta a fost încuiat în dulapuri, ținut cu capul în vasul de toaletă, i s-a pus piedică, a fost îmbrâncit și lovit cu picioarele. Unul dintre e-mailurile sale personale a ajuns să fie trimis întregii școli. I-au fost trași pantalonii de pe el, în mijlocul cantinei. Realitatea lui Peter era o lume în care, orice ar fi făcut – oricât de mult s-ar fi străduit să se facă mic și să fie trecut cu vederea – ajungea mereu o victimă. Și în consecință, a început să se refugieze într-un univers alternativ: unul creat de el însuși în deplina siguranță a codului HTML, unde Peter și-a pus la punct propriul site web, a creat jocuri video și le-a umplut cu genul de oameni pe care și-ar fi dorit să-i aibă în preajmă.

Jordan își trecu mâna peste balustrada boxei juraților.

— Unul dintre martorii pe care-i veți asculta este dr. King Wah. Dumnealui este psihiatrul criminalist care l-a examinat pe Peter și a stat de vorbă cu el. O să vă explice că Peter suferă de o afecțiune numită tulburare de stres posttraumatic. Este un diagnostic medical complicat, dar unul cât se poate de real – iar copiii care suferă de această afecțiune nu pot face diferența între o amenințare imediată și una îndepărtată. Eu sau dumneavoastră putem străbate un coridor și depista un agresor care nu ne acordă nicio atenție în acel moment,

însă Peter vede acea persoană și pulsul i se accelerează… corpul lui se lipește inconștient de perete… pentru că Peter este sigur că va fi observat, amenințat, bătut și rănit. Dr. Wah nu vă va povesti despre studii efectuate asupra unor copii precum Peter, ci vă va spune cum a fost afectat Peter de anii de chinuri la care a fost supus de elevii Liceului Sterling.

Jordan se întoarse din nou cu fața spre jurați.

— Vă amintiți cum, la începutul acestei săptămâni, am stat de vorbă cu dumneavoastră ca să stabilim dacă ați fi niște jurați potriviți pentru un astfel de proces? Una dintre întrebările pe care vi le-am adresat fiecăruia în parte a fost dacă înțelegeați că va trebui să ascultați mărturiile din sala de judecată și să aplicați legea așa cum vă indică judecătorul. Oricât ați fi învățat de la orele de educație civică din clasa a opta sau din seriale ca *Lege și ordine*... până nu vă aflați aici și nu ascultați mărturiile și instrucțiunile Curții, nu știți cu adevărat care sunt regulile.

Jordan îl privi în ochi pe fiecare dintre jurați.

— De pildă, atunci când aud sintagma „legitimă apărare”, cei mai mulți oameni se gândesc că ești ținut în bătaia puștii sau cu briceagul la gât – cu alte cuvinte, că există o amenințare imediată. Însă în acest caz, legitima apărare s-ar putea să nu însemne ceea ce ați crezut dumneavoastră. Iar dovezile vor arăta, doamnelor și domnilor, că persoana care a intrat în Liceul Sterling și a tras toate acele focuri de armă nu este un ucigaș cu sânge-rece, care și-a premeditat crimele, așa cum acuzarea vrea să vă facă să credeți.

Jordan se duse în spatele băncii apărării și își așeză mâinile pe umerii lui Peter.

— A fost un băiat foarte speriat care ceruse protecție… dar nu a primit-o niciodată.

Zoe Patterson își tot rodea unghiile, deși mama ei îi spusese să înceteze; deși milioane de perechi

de ochi și (Dumnezeu știe câte) camere de televiziune erau ațintite asupra ei în timp ce stătea în boxa martorilor.

— Ce oră ai avut după franceză? o întrebă procuroarea.

Zoe răspunsese deja la întrebările legate de numele și adresa ei, precum și de începutul acelei zile înfiorătoare.

— Matematică, cu domnul McCabe.

— Și te-ai dus?

— Da.

— La cât a început ora?

— La zece fără douăzeci, răspunse Zoe.

— Pe Peter l-ai văzut vreodată înaintea acelei ore de matematică?

Zoe nu se putu abține și-și lăsă privirea să-i alunece spre Peter, care stătea la masa apărării. Ciudat lucru – fusese boboacă cu un an în urmă, dar nu-l cunoștea deloc. Și nici acum, după ce o împușcase, dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă, nu credea că l-ar fi recunoscut.

— Nu, spuse Zoe.

— S-a petrecut ceva neobișnuit la ora de matematică?

— Nu.

— Ai stat până la sfârșit?

— Nu. Aveam o programare la dentist la zece și un sfert, așa că am plecat cu puțin înainte de zece, ca să merg să semnez de ieșire la secretariat și s-o aștept pe mama.

— Unde urma să te întâlnești cu mama ta?

— La scările din față. Ea venea cu mașina.

— Ai semnat de ieșire?

— Da.

— Ai mers spre scări?

— Da.

— Mai era cineva acolo?

— Nu. Era în timpul orelor.

Zoe o privi pe procuroare scoțând o fotografie mare, făcută de sus, a școlii și a parcării, așa cum

fuseseră ele înainte. Zoe trecuse pe acolo cu mașina și văzuse că acum întreaga zonă era împrejmuită cu un gard înalt.

— Poți să-mi arăți unde te aflai?

Zoe arătă cu degetul pe poză.

— Rog să se consemneze că martora a indicat scările din față ale Liceului Sterling, spuse doamna Leven. Spune-mi, ce s-a întâmplat în timp ce stăteai acolo și o așteptai pe mama ta?

— S-a auzit o explozie.

— Ți-ai dat seama de unde venea?

— De undeva din spatele școlii, zise Zoe și privi din nou la posterul acela mare, de parcă s-ar fi așteptat să sară-n aer în orice clipă.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Zoe începu să-și frece palma de picior.

— El… a apărut de după un colț al școlii și a început să urce scările…

— El, adică acuzatul, Peter Houghton?

Zoe încuviință din cap, înghițind în sec.

— A urcat scările și eu m-am uitat la el, iar el… a țintit o armă spre mine și m-a împușcat.

Fata clipea mult prea rapid, încercând să-și stăpânească lacrimile.

— Zoe, unde te-a nimerit? o întrebă procuroarea, cu voce blândă.

— În picior.

— Ți-a zis ceva înainte să tragă?

— Nu.

— Îl cunoșteai la acea vreme?

Zoe clătină din cap.

— Nu.

— L-ai recunoscut după față?

— Da, de prin școală și din zonă…

Doamna Leven se întoarse cu spatele la jurați și îi făcu ușor cu ochiul lui Zoe, iar fata se mai liniști.

— Ce fel de pistol a folosit, Zoe? Un pistol mic, ținut într-o singură mână, sau unul mai mare, pe care îl ții cu ambele mâini?

— Un pistol mic.

— De câte ori a tras?

— O dată.

— Ți-a zis ceva după ce te-a împușcat?

— Nu-mi amintesc.

— Și ce-ai făcut?

— Am vrut să mă îndepărtez de el, însă simțeam că-mi ia foc piciorul. Am încercat s-o iau la fugă, dar pur și simplu n-am reușit – m-am târât cum am putut și m-am prăbușit pe scări, după care n-am mai putut să-mi mișc nici brațul.

— Ce a făcut acuzatul?

— A intrat în școală.

— Ai văzut în ce direcție a luat-o?

— Nu.

— Cum îți e piciorul acum? o întrebă procuroarea.

— Merg tot în baston. Am o infecție pentru că odată cu glonțul, mi-a intrat în picior și o bucată din materialul jeanșilor. Tendonul e prins de material, și este încă o zonă foarte sensibilă. Doctorii nu știu dacă mă vor opera din nou, pentru că s-ar putea să-mi facă mai mult rău decât bine.

— Zoe, ai practicat vreun sport anul trecut?

— Fotbal, spuse ea, privind în jos la piciorul ei. Astăzi, echipa începe antrenamentele pentru noul sezon.

Doamna Leven se întoarse spre judecător.

— Nu mai am nimic de adăugat, zise ea. Zoe, domnul McAfee ar putea avea câteva întrebări pentru tine.

Avocatul se ridică în picioare. Zoe își făcea griji pentru partea aceasta, pentru că, deși se pregătise împreună cu procuroarea, habar n-avea ce urma s-o întrebe avocatul lui Peter. Era ca la un examen; voia să dea răspunsurile corecte.

— Când Peter ținea pistolul în mână, era cam la un metru distanță de tine? întrebă avocatul.

— Da.

— Nu părea să alerge direct spre tine, nu?

— Nu cred.

— Părea că o ia la fugă pe scări, nu?

— Da.

— Așadar, putem afirma că te-ai aflat la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit?

— Obiectez! exclamă domnișoara Leven.

Judecătorul – un bărbat masiv, cu o claie de păr alb, care o cam intimida pe Zoe – clătină din cap.

— Se respinge.

— Nu mai am întrebări, spuse avocatul, iar domnișoara Leven se ridică din nou.

— Ce-ai făcut după ce Peter a intrat în școală? o întrebă pe martoră.

— Am început să strig după ajutor.

Zoe privi în sală, după mama ei. Dacă s-ar fi uitat la mama ei, ar fi putut spune ce avea de spus mai departe, pentru că totul se terminase deja și asta trebuia să țină minte, oricât de mult ar fi părut că lucrurile nu stăteau deloc așa.

— La început, n-a venit nimeni, murmură Zoe. Și apoi… au venit *toți.*

Michael Beach o văzuse pe Zoe Patterson părăsind încăperea în care erau ținuți martorii. Era un grup bizar de puștani – găseai toate tipologiile, de la ratați asemenea lui la elevi populari precum Brady Pryce. Și mai straniu de atât, nimeni nu părea dornic să formeze obișnuitele bisericuțe – tocilarii într-un colț, sportivii, într-altul și așa mai departe, în schimb, stăteau cu toții așezați unii lângă alții la masa lungă de conferințe. Emma Alexis – una dintre fetele frumoase și populare –, care era acum paralizată de la brâu în jos, își târâi căruciorul lângă Justin. Îl întrebase dacă nu-i dă și ei jumătate din gogoașa lui glazurată.

— Ce a făcut Peter mai întâi când a intrat în sala de sport? îl întrebă procuroarea.

— A fluturat prin aer un pistol, răspunse Michael.

— Ai putut să vezi ce fel de pistol era?

— Păi, unul micuț.

— Un revolver?

— Da.

— A spus ceva?

Michael aruncă o privire cu coada ochiului către masa apărării.

— A spus așa: Toți sportivii, în față și pe centru.

— Ce s-a întâmplat?

— Un elev a rupt-o la fugă spre el, ca și când ar fi vrut să-l pună la pământ.

— Cine?

— Noah James. E un băiat… era un băiat din ultimul an. Peter l-a împușcat, și Noah s-a prăbușit.

— Ce s-a întâmplat apoi? întrebă procuroarea.

Michael trase adânc aer în piept.

— Peter a zis: „Cine urmează?", iar amicul meu Justin m-a apucat și a început să mă târască spre ușă.

— De cât timp erați prieteni, tu și Justin?

— Din clasa a treia, spuse Michael.

— Și apoi?

— Peter trebuie să fi observat ceva mișcare, pentru că s-a întors și a început să tragă.

— Te-a nimerit?

Michael scutură din cap și strânse din buze.

— Michael, spuse procuroarea cu blândețe, pe cine a nimerit?

— Justin s-a pus în fața mea când au început împușcăturile. Și apoi, el… a căzut. Era sânge peste tot și am încercat să opresc hemoragia cum am văzut la televizor, ținând apăsat pe stomac. N-am mai fost atent la nimic altceva în jur, mă concentram doar asupra lui Justin, și apoi, dintr-odată, am simțit un pistol lipit de tâmplă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am închis ochii, spuse Michael. Am crezut că o să mă omoare.

— Și apoi?

— Am auzit un zgomot, după care am deschis ochii și am văzut că scotea chestia aia în care stau gloanțele și punea alta în loc.

Procuroarea se îndreptă către o masă și ridică de acolo un încărcător de pistol. Numai când îl văzu în mâna ei, Michael începu să tremure.

— Asta a băgat în pistol?

— Da.

— Ce s-a petrecut apoi?

— Nu m-a împușcat, zise Michael. Trei oameni au luat-o la fugă prin sala de sport, iar el i-a urmărit până la vestiar.

— Și Justin?

— L-am privit, șopti Michael. I-am privit chipul în timp ce murea.

Era primul lucru pe care-l vedea în fața ochilor dimineața când se trezea și ultimul, înainte de culcare: clipa aceea în care lumina din ochii lui Justin se stinsese, pur și simplu. Când viața părăsea trupul unui om, nu era ceva gradual. Se întâmpla instantaneu, așa cum tragi oblonul peste o fereastră.

Procuroarea se apropie de el.

— Michael, îi zise ea, te simți bine?

Băiatul încuviință din cap.

— Tu și Justin erați buni la sport?

— Nici pe departe, recunoscu Michael.

— Făceați parte din gașca celor populari?

— Nu.

— Tu și Justin ați fost vreodată hărțuiți de cineva din școală?

Michael se uită pentru prima oară la Peter Houghton.

— Dar cine n-a fost? spuse el.

În timp ce își aștepta rândul ca să vorbească în favoarea lui Peter, Lacy își aminti de prima oară când își dăduse seama că s-ar putea să-și urască propriul copil.

Lewis avea invitat la cină un economist renumit, iar Lacy își luase liber de la serviciu ca să facă curat prin casă. Cu toate că n-avea nicio îndoială cu privire la calitățile ei de moașă, natura meseriei

sale presupunea că toaletele nu erau curățate în mod regulat, iar cocoloașele de praf se adunau pe sub mobile. De obicei, nu se sinchisea – considera că o casă locuită era preferabilă uneia sterile – decât dacă avea musafiri; atunci, intervenea orgoliul. Așa că, în dimineața aceea, se trezise, făcuse micul dejun și șterse deja praful, când Peter – elev în clasa a zecea pe atunci – dăduse buzna în bucătărie și se trântise pe un scaun.

— Nu mai am lenjerie curată, se răsti el, deși regula casei era ca, atunci când coșul de rufe se umplea, Peter trebuia să-și spele singur lucrurile – Lacy cerea atât de puțin de la el, încât acea unică îndatorire i se părea rezonabilă.

Lacy îi sugerase să împrumute o pereche de la tatăl său, dar Peter se arătă dezgustat de idee, așa că ea îl lăsase să se descurce singur. Avea destule pe cap.

De cele mai multe ori, lăsa camera lui Peter să arate ca o cocină, dar în dimineața aceea, trecând pe lângă ușa deschisă, observă coșul lui de rufe. Fie, ea era oricum acasă cu treburi, pe când el era la școală. Putea să facă măcar atât pentru el. Până ca Peter să ajungă acasă, Lacy nu numai că dăduse cu aspiratorul și frecase podelele, gătise patru feluri de mâncare și curățase bucătăria – dar, pe deasupra, mai și spălase, uscase și împăturise trei mașini de rufe pentru Peter. Erau așezate frumos pe pat, haine curate care acopereau cu totul salteaua lui cu o lungime de un metru și optzeci de centimetri, separate în grămezi de pantaloni, cămăși, lenjerie intimă. Tot ce avea de făcut era să le pună în șifonier și în sertare.

Peter veni acasă, prost dispus și morocănos, și urcă numaidecât scările ca să ajungă cât mai repede în camera lui – locul unde își petrecea cea mai mare parte a timpului. Lacy – care curăța în acel moment toaleta, cu brațul vârât înăuntru până la cot – se aștepta ca fiul ei să bage de seamă ce făcuse pentru el. În schimb, îl auzi mormăind:

— Dumnezeule! Și eu trebuie să pun toate astea la loc? strigă Peter, după care trânti atât de zgomotos ușa dormitorului, încât lui Lacy i se păru că întreaga casă se cutremură.

Deodată, parcă i se puse un văl pe ochi. Ea făcuse – din proprie inițiativă – un gest frumos pentru fiul ei – fiul ei ridicol de răsfățat –, iar el așa o răsplătea? Își scoase mănușile de menaj și le aruncă în chiuvetă. După care se năpusti în sus pe scări, spre camera lui Peter, și trânti ușa de perete.

— Care-i problema ta?

Peter îi aruncă o privire cruntă.

— Dar a ta care e? Uită-te la dezordinea asta.

Ceva înlăuntrul ei se aprinse ca un filament, și simți că ia foc.

— Dezordine? repetă ea. Eu am curățat după tine. Las' că vezi tu dezordine acum.

Și trecu pe lângă Peter, răsturnând unul din mormanele de tricouri frumos aranjate. Apucă boxerii și-i azvârli pe podea. Luă pantalonii lui de pe pat și aruncă cu ei spre computer, astfel încât turnul de CD-Rom-uri se răsturnă, iar discurile argintii se împrăștiară în toate părțile.

— Te urăsc! strigă Peter, iar Lacy strigă și ea neîntârziat:

— Și eu te urăsc!

De-abia atunci își dădu seama că ea și Peter aveau aceeași înălțime; că se certa cu un copil care o privea de la egal la egal.

Ieși din cameră cu spatele, iar Peter trânti ușa după ea. Lacy izbucni în lacrimi, aproape instantaneu. Nu vorbise serios – evident. Își iubea fiul. Doar că, pe moment, urâse ceea ce el îi spusese; ceea ce făcuse. Când bău apoi la ușă, el nu răspunse.

— Peter, spuse ea. Peter, îmi pare rău pentru ce am spus.

Încercă să tragă cu urechea, dar nu auzi niciun sunet dinăuntru. Lacy coborâse scările și terminase de curățat în baie. Fusese ca un zombie pe tot

parcursul cinei, făcând conversație cu economistul fără să știe prea bine ce spunea. Peter nu li se alăturase. De fapt, nu-l mai văzu până a doua zi de dimineață, când Lacy se duse să-l trezească și găsi camera lui deja goală – și imaculată. Hainele fuseseră împăturite și puse în sertare. Patul era făcut. CD-urile își reluaseră locul în turnul lor.

Când coborî, Lacy îl găsi pe Peter stând la masă, în bucătărie, și mâncând un castron cu cereale. Nu se priviră în ochi – rana era încă prea proaspătă. Însă ea îi turnă un pahar cu suc și îl puse pe masă. El îi mulțumi.

Nu mai discutară niciodată despre lucrurile pe care și le spuseseră, iar Lacy își jurase că, oricât de frustrantă ar fi devenit postura ei de mamă a unui adolescent și oricât de egoist și de nepăsător față de cei din jur ar fi fost Peter, ea nu avea să-și mai îngăduie vreodată să ajungă în acel punct în care să nutrească o ură autentică, viscerală față de propriul fiu.

Dar pe măsură ce victimele de la Liceul Sterling își spuneau poveștile într-o sală de judecată aflată pe același coridor cu încăperea în care stătea ea, Lacy nădăjduia să nu fie prea târziu.

La început, Peter n-o recunoscu. Fata care fu condusă pe rampă de o infirmieră – fata aceea al cărei păr fusese ciopârțit pe sub bandaje și a cărei față era schimonosită de cicatrice și oase ce fuseseră rupte și reconstruite – se instală în boxa martorilor într-un mod care îl duse pe Peter cu gândul la peștii introduși într-un acvariu nou. Aceștia înotau încetișor în perimetrul alocat, ca și cum ar fi evaluat pericolele locului necunoscut înainte de a putea începe măcar să funcționeze.

— Ne poți spune cum te cheamă, ca să se consemneze? o întrebă procuroarea.

— Haley, răspunse fata, cu glas stins. Haley Weaver.

— Anul trecut, erai în ultimul an la Liceul Sterling, așa este?

Fata rotunji buzele, cu gura întredeschisă. Cicatricea trandafirie de la tâmplă, vălurită precum cusătura unei mingi de baseball, își schimbă culoarea într-un roșu mai închis, de furie.

— Da, spuse ea, apoi închise ochii, iar o lacrimă i se rostogoli pe obrazul supt. Am fost regina balului, mărturisi ea și se aplecă în față, legănându-se în timp ce plângea.

Pe Peter îl durea pieptul, de parcă ar fi fost gata să-i explodeze. Se gândea că poate avea să moară acolo, pe loc, și să-i scutească pe toți de neplăcerea de a trece prin așa ceva. Se temea să ridice privirea, ca să nu trebuiască s-o vadă din nou pe Haley Weaver.

Odată, când era mic, se jucase cu o minge de fotbal în dormitorul părinților săi și dărâmase o sticluță veche de parfum, care aparținuse cândva străbunicii lui. Sticluța se făcuse țăndări. Mama lui îi spusese că nu era nimic, fiindcă o spărsese din greșeală, și lipise la loc sticluța. O ținea pe noptieră, și de fiecare dată când trecea pe acolo, Peter vedea liniile de îmbinare. Ani întregi, se gândise că fusese, poate, mai rău așa decât dacă ar fi fost pedepsit.

— Să luăm o scurtă pauză, spuse judecătorul Wagner, iar Peter lăsă capul pe masă, o povară prea grea de dus.

Martorii erau izolați în două încăperi, una destinată apărării, și alta acuzării. Și polițiștii aveau o cameră separată. Martorii nu trebuiau să se întâlnească unii cu alții, dar, de fapt, nimeni nu observa dacă te duceai până la cantină să-ți iei o cafea sau o gogoașă, iar Josie se obișnuise să lipsească uneori cu orele. Acolo se întâlnise cu Haley, care bea un suc de portocale, cu paiul. Brady era alături de ea, ținându-i paharul astfel încât să ajungă mai bine la el.

Se bucuraseră amândoi s-o vadă pe Josie, însă ea răsuflase ușurată când plecaseră. O durea fizic să fie nevoită să-i zâmbească lui Haley, prefăcându-se că nu se holba la craterele și șanțurile săpate pe chipul ei. Îi spusese lui Josie că un chirurg plastic din New York City o operase deja de trei ori, pro bono.

Brady nu îi dădea nicio clipă drumul la mână; câteodată, își trecea degetele prin părul ei. Lui Josie îi venea să plângă, deoarece știa că atunci când el se uita la Haley, putea încă s-o vadă așa cum nimeni altcineva nu avea s-o mai vadă vreodată.

Mai erau și alții pe care Josie nu-i mai văzuse din ziua atacului. Profesori, precum domnișoara Ritolli și antrenorul Spears, care veniră să o salute. DJ-ul de la postul de radio al școlii, elevul eminent cu acnee pronunțată. Cu toții se perindau pe la cantină, în timp ce ea stătea jos, strângând în palme o ceașcă de cafea.

Ridică privirea când Drew se trânti pe un scaun în fața ei.

— Tu de ce nu ești cu noi în cameră?

— Sunt pe lista apărării.

Sau, după cum era sigură că gândeau toți cei din încăperea alăturată, era de partea trădătorilor.

— Oh, făcu Drew, de parcă ar fi înțeles, deși Josie era convinsă că nu înțelesese. Și ești pregătită pentru asta?

— Nu e nevoie. N-o să mă cheme să depun mărturie.

— Și atunci de ce ești aici?

Înainte ca Josie să apuce să-i răspundă, Drew făcu semn cuiva cu mâna, și atunci Josie își dădu seama că sosise John Eberhard.

— Hei, frate, zise Drew, iar John se îndreptă spre ei.

Josie își dădu seama că șchiopăta, dar cel puțin putea merge. Se aplecă să bată palma cu Drew și

atunci, Josie văzu cicatricea de pe cap, în locul prin care intrase glonțul.

— Unde ai fost? întrebă Drew, făcându-i loc lui John să se așeze lângă el. Eram sigur c-o să fii prin preajmă vara asta.

Băiatul dădu din cap spre ei.

— Eu sunt… John.

Zâmbetul lui Drew păli pe loc.

— E… e…

— E incredibil, să mor io, murmură Drew.

— Să știi că te aude, se răsti Josie la el, după care se aplecă spre John. Bună, John. Eu sunt Josie.

— *Jooooz.*

— Așa, da. Josie.

— Eu sunt… John, repetă el.

John Eberhard fusese portarul echipei de hochei încă din primul an de liceu. De fiecare dată când echipa câștiga, antrenorul punea victoria pe seama reflexelor lui John.

— *Paatooof* spuse el, bâțâind din picior.

Josie privi în jos și văzu că i se desfăcuse ariciul de la tenișii.

— Uite, zise ea, închizându-i la loc pantoful.

Deodată, i se păru insuportabil să rămână acolo, să vadă lucrurile acelea.

— Trebuie să mă întorc, zise ea și se ridică.

Pe când se îndepărta, cotind fără să vadă pe unde mergea, se izbi de cineva.

— Scuze, murmură ea, după care auzi vocea lui Patrick.

— Josie? Te simți bine?

Fata ridică din umeri, după care clătină din cap.

— Deci, nu sunt singurul.

Patrick avea în mână o ceașcă de cafea și o gogoașă.

— Știu. Sunt un clișeu ambulant. Vrei și tu? spuse el întinzându-i gogoașa, iar Josie o luă, cu toate că nu-i era foame. Veneai sau plecat?

— Veneam, minți ea, înainte să apuce măcar să-și dea seama.

— Atunci hai să-mi ții companie câteva minute.

O conduse către o masă aflată în partea opusă față de cea la care stăteau Drew și John; le simțea privirile ațintite asupra ei, întrebându-se ce căuta cu un polițist.

— Urăsc așteptarea, zise Patrick.

— Măcar tu n-ai emoții că trebuie să depui mărturie.

— Ba bine că nu.

— Păi, nu faci asta tot timpul?

Patrick încuviință din cap.

— Dar asta nu-ți ușurează cu nimic situația de a te afla în fața unei săli pline de oameni. Nu știu cum reușește mama ta.

— Și tu cum depășești tracul? Ți-l imaginezi pe judecător în chiloți?

— Pe *ăsta* nu, răspunse Patrick, apoi, dându-și seama ce sugerase, se făcu roșu ca focul.

— Mai bine, spuse Josie.

Patrick luă gogoașa și mușcă din ea, după care i-o întinse din nou lui Josie.

— Când ajung acolo, încerc pur și simplu să-mi spun că n-am cum să greșesc dacă zic adevărul. Apoi o las pe Diana să facă toată treaba.

Patrick luă o gură de cafea.

— Tu vrei ceva de băut? De mâncare?

— Sunt în regulă.

— Atunci te conduc. Hai să mergem.

Încăperea destinată martorilor apărării era mică, fiindcă erau atât de puțini. Un bărbat asiatic pe care Josie nu-l mai văzuse până atunci stătea cu spatele la ea și tasta ceva la laptop. Se mai afla acolo și o femeie care venise după ce Josie părăsise camera, dar nu-i vedea chipul.

Patrick se opri pentru o clipă în prag.

— Cum crezi că merg lucrurile în sala de judecată? îl întrebă Josie.

— Merg, zise Patrick cu glas șovăielnic.

Josie se furișă pe lângă aprodul care-i dădăcea și se îndreptă spre fereastră, ca să se așeze pe pervaz, cum stătuse și înainte, ghemuită, citind. Dar în ultima clipă, se așeză la masa din mijlocul încăperii. Femeia care se afla deja acolo stătea cu mâinile împreunate în fața ei și cu privirea pierdută.

— Doamna Houghton, murmură Josie.

Mama lui Peter se întoarse brusc.

— Josie? făcu ea, mijind ochii, ca și cum ar fi vrut s-o vadă mai limpede.

— Îmi pare foarte rău, șopti Josie.

Doamna Houghton încuviință din cap.

— Da, păi… începu ea, după care se opri brusc, de parcă vorbele pe care avea de gând să le rostească nu erau nimic altceva decât o stâncă de pe care să se arunce în gol.

— Ce faceți?

Josie își dori pe loc să-și retragă cuvintele – pentru numele lui Dumnezeu, oare ce își închipuia că făcea mama lui Peter? Probabil că își folosea toată stăpânirea de sine ca să nu se evapore și să se împrăștie în atmosferă. Ceea ce însemna, își dădu Josie seama, că aveau ceva în comun.

— Nu mă așteptam să te văd aici, rosti încetișor doamna Houghton.

Prin *aici,* nu se referise la tribunal; se referise la acea încăpere. Alături de ceilalți câțiva martori convocați să depună mărturie în favoarea lui Peter.

Josie își drese glasul, ca să poată da drumul cuvintelor pe care nu le mai rostise de ani întregi, cuvinte pe care se ferea încă să le rostească în fața altora, de teama ecoului.

— E prietenul meu, zise ea.

— Am luat-o la fugă, spuse Drew. Era ca un exod. Eu voiam să mă îndepărtez de cantină cât mai mult posibil, așa că am luat-o spre sala de sport. Doi dintre prietenii mei auziseră

împușcăturile, dar nu știau de unde vin, așa că i-am luat cu mine și le-am zis să mă urmeze.

— Cine erau ei? întrebă Leven.

— Matt Royston, răspunse Drew. Și Josie Cormier.

Alex tresări la auzul numelui fiicei sale. Făcea totul să pară atât de… real. Și de imediat. Drew o localizase pe Alex în sală și se uită fix la ea când pronunță numele lui Josie.

— Unde v-ați dus?

— Ne-am gândit că am putea să ajungem la vestiar, să ieșim pe fereastră și să ne cățărăm în arțar, și atunci am fi în siguranță.

— Și ați ajuns până la vestiar?

— Josie și Matt au ajuns, zise Drew. Dar eu am fost împușcat.

Alex o ascultă pe procuroare îndrumându-l pe Drew să spună cât de grave erau leziunile sale și cum îi încheiaseră efectiv cariera de hocheist. După care îl privi drept în ochi.

— Îl cunoșteai pe Peter înainte de acea zi?

— Da.

— De unde?

— Eram în același an. Toată lumea cunoaște pe toată lumea.

— Erați prieteni? întrebă Leven.

Alex aruncă o privire peste intervalul de trecere, către Lewis Houghton. Stătea chiar în spatele fiului său, cu ochii ațintiți asupra băncii. Alex își aminti brusc de el, cu ani în urmă, deschizându-i ușa când venise s-o ia pe Josie de la joacă. „Iote-o și pe doa'na judecător", zisese el și izbucnise în râs la propria glumă.

— Erați prieteni?

— Nu, spuse Drew.

— Ai avut vreodată probleme cu el?

Drew ezită înainte de a răspunde.

— Nu.

— Te-ai certat vreodată cu el? întrebă Leven.

— Probabil că ne-am mai contrat, zise Drew.

— L-ai tachinat vreodată?

— S-a mai întâmplat. Ne prosteam și noi, atâta tot.

— L-ai atacat vreodată fizic?

— Când eram mai mici, poate că l-am mai împrâncit un pic.

Alex se uită la Lewis Houghton. Ținea ochii strâns închiși.

— Ai mai făcut asta și la liceu?

— Da, recunoscu Drew.

— L-ai amenințat vreodată pe Peter cu o armă?

— Nu.

— L-ai amenințat vreodată cu moartea?

— Nu… doar ne mai prosteam și noi. Ca băieții.

— Mulțumesc.

Procuroarea luă loc, și Alex îl văzu pe Jordan McAfee ridicându-se.

Era un avocat bun – mai bun decât își închipuise ea. Dădea un spectacol pe cinste – cum șușotea cu Peter, cum își punea mâna pe brațul lui când băiatul părea mâhnit, cum lua notițe în timpul audierii martorilor și cum le împărtășea cu clientul său. Îl umaniza pe Peter, în ciuda faptului că procuroarea îl prezenta ca pe un monstru, în ciuda faptului că apărarea nici nu-și începuse încă examinarea martorilor.

— Zici că n-ai avut niciodată probleme cu Peter, repetă McAfee.

— Nu.

— Dar el a avut probleme cu tine, așa e?

Drew nu răspunse.

— Domnule Girard, va trebui să vorbiți mai tare, îl îndemnă judecătorul Wagner.

— Uneori, conchise Drew.

— L-ai placat vreodată cu cotul în piept?

Privirea lui Drew lunecă într-o parte.

— Poate. Din greșeală.

— Ah, da. E și ușor să înfigi câte un cot când omul nu se așteaptă…

— Obiectez…

McAfee zâmbi.

— De fapt, n-a fost din greșeală, nu-i așa, domnule Girard?

La masa acuzării, Diana Leven ridică stiloul și-i dădu drumul pe podea. Zgomotul îl făcu pe Drew să-și îndrepte privirea spre ea, și un mușchi îi zvâcni în maxilar.

— Glumeam și noi, atâta tot, spuse el.

— L-ai închis vreodată pe Peter într-un dulap?

— Posibil.

— Din glumă? întrebă McAfee.

— Da.

— În regulă, continuă avocatul. I-ai pus vreodată piedică?

— Cred că da.

— Stai… lasă-mă să ghicesc… din glumă, așa e?

Drew se încruntă.

— Da.

— De fapt, i-ai tot făcut astfel de glume lui Peter încă din copilărie, corect?

— Doar că n-am fost niciodată prieteni, spuse Drew. El nu era ca noi.

— Care noi? întrebă McAfee.

Drew ridică din umeri.

— Matt Royston, Josie Cormier, John Eberhard, Courtney Ignatio. Puștii de genul ăsta. Noi ne petreceam de mulți ani timpul împreună.

— Și Peter îi cunoștea pe toți din gașca asta?

— Sigur, e o școală mică.

— Peter o cunoștea pe Josie Cormier?

În sală, Alex simți că i se taie răsuflarea.

— Da.

— L-ai văzut vreodată pe Peter vorbind cu Josie?

— Nu mai știu.

— Păi, cu o lună sau două înainte de atacul armat, când erați cu toții la cantină, Peter a venit să stea de vorbă cu Josie. Poți să ne spui despre ce anume?

Alex se aplecă în față. Simțea privirile ațintite asupra ei, dogoritoare precum soarele în deșert. Își dădu seama, după direcție, că, acum, Lewis Houghton se holba la *ea.*

— Nu știu despre ce vorbeau.

— Dar erai acolo, așa e?

— Da.

— Și Josie e prietenă cu voi? Nu e dintre cei care stau cu Peter?

— Da, spuse Drew. E de-a noastră.

— Îți amintești cum s-a încheiat conversația de la cantină? întrebă McAfee.

Drew lăsă privirea în jos.

— Să te ajut să-ți amintești, domnule Girard. S-a încheiat când Matt Royston s-a dus în spatele lui Peter și i-a dat pantalonii jos în timp ce el încerca să stea de vorbă cu Josie Cormier. E corect?

— Da.

— Era plin de elevi la cantină în ziua aceea, nu-i așa?

— Da.

— Iar Matt nu i-a dat jos lui Peter doar pantalonii… ci și lenjeria intimă, corect?

— Mda, zise Drew, strâmbând din buze.

— Ai asistat la această scenă.

— Da.

McAfee se întoarse cu fața spre jurați.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse avocatul. Tot o glumă, așa-i?

Peste sala de judecată se așternu o tăcere adâncă. Drew se uita cu o privire arzătoare la Diana Leven, implorând în subconștient să fie scos odată din boxa martorului, după cum bănuia Alex. În afară de Peter, aceasta era prima persoană oferită spre sacrificiu.

Jordan McAfee se întoarse la pupitrul la care stătea Peter și luă o hârtie.

— Îți amintești în ce zi se întâmpla asta, domnule Girard?

— Nu.

— În cazul ăsta, dă-mi voie să-ți arăt, Proba Numărul 1 a apărării. Știi ce-i asta?

Îi întinse hârtia lui Drew, care o luă și ridică din umeri.

— Acesta este un e-mail pe care l-ai primit pe data de 3 februarie, cu două zile înainte de incidentul în care Peter a fost dezbrăcat de pantaloni și lenjerie, la cantina Liceului Sterling. Ne poți spune cine ți l-a trimis?

— Courtney Ignatio.

— Era o scrisoare pentru ea?

— Nu, spuse Drew. Pentru Josie.

— De la cine? insistă McAfee.

— De la Peter.

— Și ce spunea?

— Era vorba despre Josie. Spunea că o place.

— La modul romantic adică.

— Presupun.

— Ce-ai făcut cu e-mail acela?

Drew ridică privirea.

— L-am trimis întregii școli.

— Să văd dacă am înțeles bine, spuse McAfee. Ai luat un mesaj foarte personal, care nu-ți aparținea, un mesaj ce conținea sentimentele cele mai profunde și mai ascunse ale lui Peter, și l-ai trimis mai departe tuturor colegilor din școală?

Drew nu zise nimic.

Jordan McAfee trânti foaia cu e-mailul de balustrada din fața lui.

— Ei bine, Drew? zise avocatul. A fost o glumă bună?

Drew Girard transpira atât de abundent, încât nu-i venea să creadă că toți oamenii aceia nu-l arătau cu degetul. Simțea broboanele de sudoare prelingându-i-se între omoplați și conturându-i cercuri vălurite la subsuori. Și de ce nu? Nemernica aia de procuroare îl lăsase să fie țapul ispășitor. Îi permisese avocatului ăluia cretin să-l desființeze, pentru ca, de atunci înainte, pentru tot

restul vieții lui, toată lumea să-l creadă un ticălos când, de fapt, el – ca și orice alt puști de la Liceul Sterling – nu făcuse decât să se distreze puțin.

Se ridică, gata să se năpustească afară din sala de judecată și poate chiar s-o ia la goană până la ieșirea din oraș – însă Diana Leven se îndrepta spre el.

— Domnule Girard, n-am încheiat, îi spuse ea.

Drew se prăbuși la loc pe scaun, debusolat.

— Ți-ai mai bătut vreodată joc și de altcineva în afară de Peter Houghton?

— Da, răspunse el prudent.

— Așa faceți voi, băieții, nu?

— Câteodată.

— S-a mai întâmplat ca vreuna dintre persoanele de care ți-ai bătut joc să te împuște?

— Nu.

— Ai mai văzut și alți elevi, în afară de Peter Houghton, cărora să le fie trași pantalonii-n vine?

— Sigur că da.

— S-a mai întâmplat ca vreunul dintre puștii ăia care au ajuns cu pantalonii-n vine să te împuște?

— Nu.

— Ai mai „spammat” vreodată e-mailurile cuiva, din glumă?

— O dată sau de două ori.

Diana își încrucișă brațele la piept.

— Și te-a împușcat vreuna dintre persoanele astea?

— Nu, doamnă, răspunse Drew.

Diana se duse la locul ei.

— Nu mai am nimic de adăugat.

Dusty Spears îi înțelegea pe puștii precum Drew Girard, pentru că fusese și el cândva unul dintre ei. La cum vedea el lucrurile, la școală, agresorii fie erau suficient de buni la fotbal ca să primească burse la cele mai renumite facultăți cu profil sportiv, unde își puteau face relațiile necesare pe care să le dezvolte ulterior, pentru tot restul vieții,

pe terenurile de golf, fie munceau pe brânci și ajungeau profesori de educație fizică la gimnaziu.

Spears purta cămașă cu guler și cravată, ceea ce-l scotea din sărite, pentru că gâtul lui arăta încă la fel ca pe vremea când era fundaș la Sterling, în 1988, cu toate că abdomenul nu mai era în aceeași formă.

— Peter nu era, propriu-zis, un atlet, îi spuse el procuroarei. Nici nu cred să-l fi văzut vreodată afară din clasă.

— I-ați văzut vreodată pe alți elevi luându-se de Peter?

Dusty ridică din umeri.

— Cred că da, chestiile obișnuite de la vestiare.

— Ați intervenit?

— Probabil că le-am zis să se potolească. Dar și asta face parte din procesul de maturizare, nu-i așa?

— L-ați auzit vreodată pe Peter amenințând pe cineva?

— Obiectez, spuse Jordan McAfee. E o întrebare ipotetică.

— Se susține, replică judecătorul.

— Dacă ați fi auzit așa ceva, ați fi intervenit?

— Obiectez!

— Se susține. Din nou.

Procuroarea nu-și ieși însă din ritm.

— Dar Peter nu a cerut ajutor, nu-i așa?

— Nu.

Diana Leven se așeză apoi la locul ei, iar avocatul lui Houghton se ridică în picioare. Era unul dintre tipii ăia aroganți care-l scoteau din sărite pe Dusty – probabil că fusese un elev care nici nu reușea să nimerească mingea, dar pufnea disprețuitor dacă încercai să-i arăți cum se face, de parcă ar fi știut încă de pe atunci că, într-o zi, avea oricum să câștige dublu față de Dusty.

— La Liceul Sterling există o politică în vigoare legată de hărțuire?

— Hărțuirea nu e permisă.

— Ah, spuse McAfee pe un ton sec. Ne-am liniștit acum. Așadar, să spunem că dumneavoastră asistați aproape zilnic la hărțuiri în vestiar, lucruri care se petrec chiar sub nasul dumneavoastră… conform politicii respective, cum ar trebui să procedați?

Dusty se holbă la el.

— Scrie acolo. În mod evident, n-am textul cu mine.

— Din fericire, îl am eu, spuse McAfee. Dați-mi voie să vă prezint ceea ce am însemnat ca fiind Proba 2 a apărării. Aceasta este politica Liceului Sterling privind hărțuirea?

Dusty se întinse și aruncă o privire peste hârtia imprimată.

— Da.

— În fiecare an, în luna august, primiți un exemplar al acestui regulament în ghidul profesorului, așa este?

— Da.

— Și aceasta este cea mai recentă versiune, pentru anul de învățământ 2006–2007?

— Presupun, zise Dusty.

— Domnule Spears, vreau să parcurgeți foarte atent regulamentul – ambele pagini – și să-mi arătați unde scrie ce ar trebui să faceți dumneavoastră, ca profesor, dacă asistați la o hărțuire.

Dusty oftă și începu să citească hârtiile. De obicei, când primea ghidul, îl arunca într-un sertar, împreună cu meniurile restaurantelor cu livrare. Reținuse lucrurile importante: să nu lipsească în nicio zi când era de serviciu; să trimită modificările programei către șefii de catedră; să încerce să nu rămână singur într-o încăpere cu vreo elevă.

— Uitați aici, zise el și începu să citească: „Consiliul de administrație al Liceului Sterling își ia angajamentul de a crea un mediu educativ și de lucru care să asigure siguranța personală a elevilor

săi. Amenințările fizice sau verbale, hărțuirea, insultele, agresiunile, abuzul verbal și intimidările nu vor fi tolerate". Asta vă răspunde la întrebare? zise Dusty, ridicând privirea.

— De fapt, nu. Cum ar trebui să procedați dumneavoastră, ca profesor, dacă un elev este agresat de altul?

Dusty citi mai departe. Erau definiți termenii de agresiune, insultă, abuz verbal. Se mai preciza că un alt elev care era martor la un astfel de comportament îl putea aduce la cunoștința unui profesor sau administrator al școlii. Însă nu exista niciun set de reguli, nicio succesiune de evenimente pe care profesorul sau administratorul în cauză ar fi trebuit să le urmeze.

— Nu găsesc aici, spuse Dusty.

— Vă mulțumesc, domnule Spears, replică McAfee. Asta este tot.

Pentru Jordan McAfee, ar fi fost simplu să-și semnaleze intenția de a-l cita pe Derek Markowitz, căci era cam singurul martor care ar fi putut depune mărturie privind caracterul lui Peter Houghton, ca prieten. Dar Diana știa că băiatul era important pentru acuzare datorită lucrurilor pe care le văzuse și le auzise – și nu prin prisma loialităților sale. În atâția ani în branșă, ea văzuse destui prieteni care se turnaseră unul pe altul.

— Așadar, Derek, începu Diana, încercând să-l facă pe pușți să se simtă în largul său, erai prieten cu Peter.

Procuroarea văzu că Derek îl privi în ochi pe Peter și încercă să-i zâmbească.

— Da.

— Vă petreceați uneori timpul împreună după ore?

— Da.

— Ce vă plăcea să faceți?

— Eram amândoi pasionați de computere. Câteodată mai jucam jocuri video, iar apoi am

început să învățăm programare, ca să ne creăm singuri propriile jocuri.

— Peter a creat vreodată un joc împreună cu tine?

— Sigur.

— Ce se întâmpla când terminați de făcut un joc?

— Îl jucam. Dar există și site-uri unde poți să-ți uploadezi jocul, iar ceilalți utilizatori îi dau un rating.

Chiar atunci, Derek ridică privirea și observă camerele de luat vederi de la televiziuni în spatele sălii. Rămase cu gura căscată și încremeni.

— Derek, zise Diana. Derek?

Așteptă ca el să fie din nou atent la ea.

— Dacă-mi permiți, o să-ți dau un CD-ROM. E marcat Proba Acuzării 302… Poți să-mi spui despre ce e vorba?

— E cel mai recent joc creat de Peter.

— Cum se numește?

— „Ascunde-te și fă-te mic”.

— Despre ce e?

— E unul din jocurile alea în care fugi de colo colo și îi împușți pe tipii răi.

— Și cine sunt tipii răi în jocul acesta?

Derek aruncă din nou o privire către Peter.

— Sunt sportivi.

— Unde are loc acțiunea?

— Într-o școală, răspunse Derek.

Diana îl zări cu coada ochiului pe Jordan foindu-se pe scaun.

— Derek, tu ai fost la școală în dimineața zilei de 6 martie 2007?

— Da.

— Și ce-ai avut la prima oră?

— Trigonometrie.

— Și la a doua oră?

— Engleză.

— Și unde te-ai dus atunci?

— A treia oră era educație fizică, dar astmul îmi dădea bătăi de cap, așa că aveam scutire. Cum îmi terminasem exercițiile la engleză mai repede, am rugat-o pe doamna Eccles să mă lase să mă duc până la mașină să-mi iau scutirea.

Diana încuviință din cap.

— Și unde era mașina ta?

— În parcarea elevilor din spatele școlii.

— Poți să-mi arăți în schița aceasta pe ce ușă ai ieșit din școală la sfârșitul celei de-a doua ore de curs?

Derek se întinse spre șevalet și arătă spre una dintre ușile din spate ale școlii.

— Ce-ai văzut când ai ieșit?

— Hm, multe mașini.

— Și oameni nu?

— Ba da, spuse Derek. Pe Peter. Părea că ia ceva de pe bancheta din spate.

— Ce-ai făcut atunci?

— M-am dus să-l salut. L-am întrebat de ce întârziase la școală, iar el s-a ridicat și m-a privit cumva ciudat.

— Cum adică ciudat?

Derek clătină din cap.

— Nu știu. De parcă, pentru o secundă, nu m-ar fi recunoscut.

— Ți-a zis ceva?

— Mi-a zis: „Du-te acasă. O să se întâmple ceva”.

— Nu ți s-a părut neobișnuit?

— Păi, a fost un pic cam ca-n *Zona crepusculară*…

— Peter ți-a mai zis vreodată ceva asemănător?

— Da, spuse Derek, cu glas șoptit.

— Când?

Jordan obiectă, după cum Diana se și așteptase, iar judecătorul Wagner respinse obiecția, așa cum procuroarea sperase.

— Cu câteva săptămâni în urmă, prima oară când am jucat „Ascunde-te și fă-te mic”.

— Ce ți-a spus?

Derek lăsă ochii în jos și bălmăji un răspuns.

— Derek, spuse Diana, apropiindu-se de el, te rog să vorbești puțin mai tare.

— A spus: „Când o să se întâmple pe bune chestia asta, o să fie super”.

Un murmur se ridică din sală ca zumzetul unui roi de albine.

— Știai la ce referea?

— M-am gândit… m-am gândit că glumește, răspunse Derek.

— În ziua atacului, când ai dat peste Peter în parcarea școlii, ai văzut ce făcea în mașină?

— Nu… zise Derek, după care se opri și își drese glasul. M-a cam amuzat ce mi-a zis și i-am răspuns că trebuie să merg la ore.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

— Am intrat înapoi în școală pe aceeași ușă și m-am dus la secretariat pentru ca doamna secretară Whyte să-mi semneze scutirea. Dumneaei stătea de vorbă cu o altă elevă, care se învoia să meargă la dentist.

— Și apoi? întrebă Diana.

— După ce a plecat fata, eu și doamna Whyte am auzit o explozie.

— Ți-ai dat seama de unde se auzise?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— M-am uitat pe ecranul computerului doamnei Whyte. Se derula un soi de mesaj.

— Ce scria?

— „Cine nu-i gata… îl iau cu lopata”, zise Derek înghițind în sec. Am auzit apoi niște pocnituri, de parcă cineva ar fi deschis niște sticle de șampanie, iar doamna Whyte m-a tras de mână și m-a luat cu dumneaei în biroul directorului.

— Era vreun computer în acel birou?

— Da.

— Și ce scria pe ecran?

— „Cine nu-i gata… îl iau cu lopata.”

— Cât timp ai stat în biroul directorului?

— Nu știu, vreo zece minute. Doamna Whyte a încercat să sune la poliție, dar n-a reușit. Nu mergea telefonul.

Diana se întoarse cu fața spre judecător.

— Onorată instanță, acuzarea ar dori să înainteze Proba Acuzării 303 și solicităm ca aceasta să fie pusă la dispoziția juraților.

Diana îl văzu pe ofițer aducând în sală un monitor TV la care era atașat un computer, pentru a putea fi inserat un CD-ROM.

ASCUNDE-TE ȘI FĂ-TE MIC, apăru scris pe ecran. ALEGE-ȚI PRIMA ARMĂ!

Pe monitor se desfășură o animație 3-D, înfățișând un băiat care purta niște ochelari cu rame groase și un tricou polo. Băiatul începu să analizeze o serie de arbalete, pistoale-mitralieră Uzi, puști de asalt AK-47 și arme biologice. Alese una dintre ele, apoi, cu cealaltă mână, încărcă muniția. Urmă un prim-plan cu chipul băiatului: pistrui; aparat dentar; privire arzătoare.

Apoi ecranul se făcu albastru și începu să se deruleze un text:

„Cine nu-i gata îl iau cu lopata.”

Lui Derek îi plăcea de domnul McAfee. El nu era cine știe ce, dar avea cea mai sexi nevastă. În plus, era probabil singura persoană din Sterling, care, deși nu avea o legătură cu Peter, totuși îl compătimea.

— Derek, începu avocatul, tu și Peter ați fost prieteni încă din clasa a șasea, așa este?

— Da.

— Ai petrecut mult timp împreună cu el, atât la școală, cât și în timpul liber.

— Da.

— Ai fost vreodată martor la o scenă în care Peter a fost agresat de alți copii?

— Tot timpul, răspunse Derek. Ne făceau poponari și gay. Ne trăgeau chiloții peste cap.

Când mergeam pe holurile școlii, ne puneau piedică sau ne încuiau în dulapuri. Lucruri de genul ăsta.

— Ai discutat vreodată cu vreun profesor despre asta?

— Mai demult, dar n-a făcut decât să înrăutățească situația. Mi-am luat bătaie pentru că am mers cu pâra.

— Cu Peter ai discutat despre cum vă simțeați când erați agresați?

Derek clătină din cap.

— Nu. Era plăcut să fii alături de cineva care înțelegea pur și simplu, știți?

— Cât de des se întâmplau lucrurile astea… o dată pe săptămână?

Derek pufni disprețuitor.

— Mai degrabă o dată pe zi.

— Doar ție și lui Peter vi se întâmpla?

— Nu, mai erau și alții.

— Cine erau principalii voștri agresori?

— Sportivii, spuse Derek. Matt Royston, Drew Girard, John Eberhard…

— Lua parte și vreo fată?

— Da, cele care ne priveau ca pe niște gândaci lipiți de parbriz. Courtney Ignatio, Emma Alexis, Josie Cormier, Maddie Shaw.

— Și ce faci când cineva te închide într-un dulap? întrebă domnul McAfee.

— Nu te poți opune, pentru că știi că ei sunt mai puternici decât tine, și nu poți să scapi de acolo… așa că, în principiu, stai și aștepți să-ți dea drumul.

— Ar fi corect să afirmăm că grupul acesta de elevi pe care i-ai numit – Matt și Drew și Courtney și Emma și toți ceilalți – se luau de un anumit elev mai mult decât de ceilalți?

— Da, răspunse Derek. De Peter.

Derek îl urmări pe avocatul lui Peter așezându-se la loc, lângă prietenul său, după care doamna procuror se ridică și luă din nou cuvântul.

— Derek, spui că și tu ai fost victima agresiunilor.

— Da.

— Dar nu l-ai ajutat pe Peter să asambleze o bombă artizanală, ca să detoneze mașina cuiva, nu?

— Nu.

— Nu l-ai ajutat pe Peter să spargă sistemul informatic și de telecomunicații al Liceului Sterling, pentru ca, în timpul atacului armat, nimeni să nu poată chema ajutoare, nu?

— Nu, spuse Derek.

— N-ai furat niciodată arme pe care să le depozitezi apoi în camera ta, nu?

— Nu.

Procuroarea mai făcu un pas spre Derek.

— N-ai ticluit niciun plan, așa cum a făcut Peter, să străbați școala și să-i elimini sistematic pe toți cei care te-au rănit cel mai mult, nu?

Derek se întoarse spre Peter, ca să-l poată privi drept în ochi când răspunde.

— Nu, spuse el. Cu toate că uneori mi-aș fi dorit.

Din când în când, de-a lungul carierei sale de moașă, Lacy se mai întâlnea, la magazinul alimentar, la bancă sau în plimbările ei cu bicicleta, cu câte o fostă pacientă. Ele îi prezentau copiii lor – care aveau de-acum trei, șapte sau chiar cincisprezece ani. „Uitați-vă ce treabă grozavă ați făcut”, îi spuneau uneori ele, ca și cum aducerea copilului pe lume ar fi avut ceva de-a face cu ceea ce devenise acesta.

Nu știa prea bine ce-ar fi trebuit să simtă atunci când se întâlnise cu Josie Cormier.

Își petrecuseră ziua jucând spânzurătoarea – iar ironia aceea, dată fiind soarta fiului ei, nu îi scăpă. Lacy o cunoscuse pe Josie în postura de nou-născut, dar și în cea de fetiță și tovarășă de joacă pentru Peter. Din această cauză, existase un punct

în care ea o urâse visceral pe Josie, într-un mod în care Peter nu ajunsese niciodată s-o urască, pentru că avusese atâta cruzime încât să-l lase baltă pe fiul ei. Josie poate că nu inițiase hărțuielile de care Peter avusese parte în anii de gimnaziu și de liceu, dar nici nu intervenise în favoarea lui, și, după regulile lui Lacy, asta o făcea la fel de responsabilă.

După cum se dovedi însă, Josie Cormier devenise o tânără minunată, liniștită și profundă, câtuși de puțin asemănătoare cu fetele acelea găunoase, materialiste care colindau mallul din New Hampshire sau alcătuiau elita socială a Liceului Sterling – fete pe care Lacy le asemănase mereu cu niște văduve-negre, veșnic în căutarea cuiva pe care să-l distrugă. Lacy fusese surprinsă când Josie o asaltase cu întrebări politicoase despre Peter: Era neliniștit în legătură cu procesul? Îi era greu în închisoare? Nu fusese cumva agresat acolo, nu? „Ar trebui să-i trimiți o scrisoare”, îi sugerase Lacy. „Sigur s-ar bucura.”

Dar când Josie lăsase privirea să-i alunece într-o parte, Lacy își dăduse seama că fata nu era cu adevărat interesată de Peter; încerca doar să fie amabilă cu ea.

Atunci când procesul se opri pentru acea zi, martorilor li se spuse că puteau merge acasă, cu condiția să nu privească știrile, să citească ziarele sau să vorbească despre caz. Lacy se scuză ca să meargă la baie în timp ce-l aștepta pe Lewis, care se lupta probabil cu hoarda de reporteri care, cu siguranță, ticsea holul din fața sălii de judecată. Tocmai ieșise dintr-una din toalete și se spăla pe mâini când Alex Cormier intră înăuntru.

Zarva de pe hol o urmă, apoi încetă brusc, când ușa se închise. Privirile li se întâlniră în oglinda lată de deasupra chiuvetelor.

— Lacy, murmură Alex.

Lacy își îndreptă spatele și se întinse după un prosop de hârtie ca să se șteargă pe mâini. Nu știa ce să-i spună lui Alex Cormier. Abia dacă-și putea imagina că, la un moment dat, ar putea avea ceva, orice, să-i spună.

În cabinetul moașelor, la locul de muncă al lui Lacy, se afla o plantă cățărătoare, care murea încet, până când secretara mutase un teanc de cărți din dreptul unei ferestre. Femeia uitase însă să mute și planta, așa că jumătate dintre lăstari începuseră să se îndrepte spre lumină, crescând într-un unghi lateral improbabil, care părea să contrazică gravitația. Lacy și Alex erau ca acea plantă: Alex o pornise pe un curs diferit, iar Lacy – ei bine, ea rămăsese pe loc. Era uscată, ofilită, încurcată în propriile intenții bune.

— Îmi pare rău, spuse Alex. Îmi pare rău că trebuie să treci prin asta.

— Și mie îmi pare rău, răspunse Lacy.

Alex părea că avea de gând să mai spună ceva, dar nu o făcu, iar Lacy încheie conversația. Dădu să iasă din baie pentru a-l găsi pe Lewis, când Alex strigă după ea:

— Lacy, spuse ea. Îmi amintesc.

Lacy se întoarse spre ea.

— Îi plăcea untul de arahide pe pâine și puful de pe spatele bezelelor, zise Alex, cu un zâmbet vag. Și avea cele mai lungi gene pe care le-am văzut vreodată la un băiețel. Putea găsi ceva ce îmi scăpase – un cercel, o lentilă de contact, un bold – înainte să fie pierdut pe veci. Alex făcu un pas spre Lacy. Ceva continuă să existe, atât timp cât cineva își amintește, nu-i așa?

Lacy o privi pe Alex printre lacrimi.

— Mulțumesc, șopti ea și plecă, înainte să clacheze cu totul în fața acelei femei – o străină, practic – care putea face ceea ce Lacy nu era în stare să facă: să păstreze trecutul ca și cum ar fi meritat prețuit, în loc să-l folosească pentru a găsi indicii despre eșec.

— Josie, spuse mama ei în timp ce mergeau acasă. Astăzi în instanță au citit un e-mail pe care ți l-a scris Peter.

Josie se uită uluită la mama ei. Ar fi trebuit să-și dea seama că povestea asta avea să iasă la iveală în timpul procesului; cum de fusese atât de proastă?

— N-am știut că Courtney l-a trimis. Nici măcar nu-l-am *văzut,* decât după ce ajunsese la toată lumea.

— Trebuie să fi fost jenant, spuse Alex.

— Ei bine, da, toată școala a aflat că avea o pasiune pentru mine.

Mama ei se uită la ea.

— Am vrut să spun jenant pentru Peter.

Josie se gândi la Lacy Houghton. Trecuseră zece ani, dar Josie tot rămăsese surprinsă să vadă cât de mult slăbise mama lui Peter și cum aproape tot părul îi încărunțise. Se întrebă dacă suferința putea face timpul să treacă mai repede, ca un ceas care o ia înainte. Era incredibil de deprimant, mai ales că Josie își amintea de mama lui Peter ca de o persoană care nu purta niciodată ceas la mână, o persoană căreia nu-i păsa dacă se făcea dezordine, atâta vreme cât rezultatul final merita. Când Josie era mică și se juca cu Peter la ei acasă, Lacy făcea biscuiți din orice îi rămânea prin dulap – ovăz și germeni de grâu și jeleuri în formă de ursuleți și bezele; roșcove și amidon de porumb și orez expandat. Odată, aruncase o încărcătură de nisip în pivniță pe timpul iernii, ca să poată face împreună castele. Îi lăsa să deseneze pe feliile de pâine din sendvișuri, folosind coloranți alimentari și lapte, astfel încât până și prânzul era o adevărată capodoperă. Lui Josie îi plăcea acasă la Peter; așa își imaginase întotdeauna că trebuie să te simți într-o familie.

Acum, Josie se uita pe fereastră.

— Crezi că e doar vina mea, nu-i așa?

— Nu…

— Asta au spus avocații azi? Că atacul armat s-a întâmplat fiindcă mie nu-mi plăcea de Peter… așa cum mă plăcea el pe mine?

— Nu. Câtuși de puțin. În general, apărarea a vorbit despre cum era hărțuit Peter. Și că nu avea mulți prieteni.

Mama ei opri mașina la un semafor și se întoarse, sprijinindu-și ușor încheietura mâinii pe volan.

— Dar, de fapt, tu de ce nu mai erai prietenă cu Peter?

Să fii nepopular era o boală contagioasă. Josie își amintea de Peter în școala primară, confecționându-și din folia de aluminiu de la servișul de prânz o cască cu antene pe care o purtase în curte, la joacă, încercând să intercepteze semnale radio de la extratereștri. Nu-și dăduse seama că lumea își bătea joc de el. Niciodată nu-și dădea.

Avu un flashback cu el stând la cantină, o statuie încercând să-și acopere sexul cu mâinile, în timp ce pantalonii îi bălteau în jurul gleznelor. Își aminti ce comentase Matt mai apoi: „În oglindă, obiectele sunt mult mai mici decât par”.

Poate că Peter înțelesese în cele din urmă ce credeau oamenii despre el.

— Nu am vrut să fiu tratată ca el, îi răspunse Josie mamei sale, când, de fapt, ar fi vrut să spună „Nu am fost destul de curajoasă”.

Revenirea la închisoare era ca o formă de devolarizare. Erai nevoit să renunți la capcanele umanității – pantofii, costumul și cravata – și să te apleci pentru a fi controlat la pielea goală, examinat cu o mănușă de cauciuc de către unul dintre gardieni. Ți se dădea o altă salopetă și niște papuci prea largi, așa încât să arăți din nou ca toți ceilalți și să nu te poți preface că erai mai bun decât ei.

Peter se așeză pe pat, cu brațul peste ochi. Deținutul de lângă el, un tip care își aștepta procesul pentru violul comis asupra unei femei de șaizeci și șase de ani, îl întrebă cum merseseră lucrurile în instanță, dar Peter nu răspunse. Aceasta era singura libertate pe care o mai avea și voia să țină adevărul pentru el: și anume că atunci când fusese închis din nou în celulă, de fapt se simțise ușurat să se întoarcă (putea spune așa?) acasă.

Aici, nimeni nu se uita la el ca la o cultură bacteriană pe un vas petri. De fapt, nimeni nu se prea uita la el, în general.

Aici, nimeni nu vorbea despre el ca și cum ar fi fost un animal.

Aici, nimeni nu-l învinuia, pentru că erau toți în aceeași barcă.

De fapt, o închisoare nu era cu totul diferită de o școală publică. Ofițerii erau la fel ca profesorii – trebuiau să-i țină pe toți potoliți, să-i hrănească și să se asigure că nimeni nu era grav rănit. Dincolo de asta, erai lăsat pe cont propriu. Și, la fel ca și școala, închisoarea era o societate artificială, cu ierarhie și reguli proprii. Dacă lucrai ceva, era inutil – să cureți toaletele în fiecare dimineață sau să împingi un cărucior de bibliotecă de colo până colo în zona de securitate minimă chiar nu diferea cu mult față de a scrie un eseu pornind de la definiția termenului *civitas* sau a memora numerele prime – nu era ceva ce aveai să folosești zilnic în viața ta reală. Și, la fel ca în liceu, singura modalitate de a rezista în închisoare era să arăți că erai șmecher și să faci să treacă mai ușor timpul.

Ca să nu mai spunem că Peter nu era popular nici în închisoare.

Se gândi la martorii pe care Diana Leven îi adusese în acea zi în boxa martorului, mărșăluind, târându-se sau împinși în scaun cu rotile. Jordan îi explicase că totul se rezuma la compasiune; că procuratura dorise să prezinte toate aceste vieți ruinate înaintea dovezilor solide; că în curând va

avea șansa de a arăta cum fusese distrusă și viața lui Peter. Lui Peter aproape că nici nu-i păsa de asta. Când îi revăzuse pe acei elevi, cel mai mult se mira să constate cât de puțin se schimbaseră, de fapt, lucrurile.

Apoi se rostogoli cu fața la perete și-și îndesă colțul pernei în gură, pentru ca nimeni să nu-l poată auzi plângând.

Chiar dacă John Eberhard nu mai putea să-l facă poponar, și nici măcar să vorbească…

Chiar dacă Drew Girard își încheiase pentru totdeauna cariera sportivă…

Chiar dacă Haley Weaver nu mai era fata aceea superbă…

Toți făceau încă parte dintr-un grup la care Peter nu avea acces și nici nu va avea vreodată.

6:30 dimineața. Ziua în cauză

— Peter? Peter?

Se întoarse în pat și dădu cu ochii de tatăl lui, care stătea în pragul dormitorului.

— Te-ai trezit?

I se părea că se trezise?

Peter mârâi și se întoarse cu fața-n sus. Preț de o clipă, închise ochii din nou și trecu în revistă ziua care urma. *Englezăfrancezămatematicăistoriechimie.* Un cuvânt mare și lung, materie după materie.

Se ridică în capul oaselor, trecându-și degetele prin păr, ca să-i stea în sus. Îl auzea pe tatăl lui, care zdrăngănea la parter cratițele și oalele din mașina de spălat și le punea la locul lor, ca într-o simfonie tehno. Urma să-și ia termosul, să-și toarne cafea în el și să-l lase pe Peter de capul lui.

Peter își târșâi picioarele pe podea, călcând peste marginea pijamalei, și merse din pat până la birou, unde se așeză pe scaun. Se conectă la internet, pentru că voia să afle dacă îi mai dăduse cineva vreun feedback despre Hide-n-Shriek. Dacă era pe cât de bun credea el că e, avea să-l înscrie în vreo competiție de amatori. Erau copii în toată țara – în toată lumea – care ar fi plătit fără proleme 39,99 de dolari ca să joace un joc video în care istoria era rescrisă de ratați. Peter își imagina cât de bogat avea să ajungă de pe urma licenței. Poate că ar putea să renunțe la colegiu, așa cum făcuse Bill Gates. Poate că într-o bună zi oamenii aveau să-l sune prefăcându-se că fuseseră prieteni pe vremuri.

Privea chiorâș ecranul calculatorului, așa că întinse mâna după ochelari, pe care-i ținea lângă tastatură. Dar pentru că era al naibii de devreme, șase jumătate dimineața, când nu se aștepta nimeni să ai cine știe ce coordonare, își scăpă tocul de la ochelari direct pe tastele de funcție.

Ecranul cu care se loga la internet dispăru în bară și conținutul din Recycle Bin îi apăru în schimb pe ecran.

„Știu că nu te gândești la mine.
Și că în niciun caz nu ne-ai vedea împreună.”

Peter simți cum îl ia amețeala. Apăsă cu degetul tasta Delete, dar nu se întâmplă nimic.

„În orice caz, de unul singur nu sunt cine știe ce. Dar alături de tine știu că aș putea fi.”

Încercă să dea restart computerului, dar se blocase. Simțea că nu mai poate să respire; nu mai putea să se miște. Nu mai putea să facă nimic altceva decât să-și privească propria prostie, pe care o vedea acolo, negru pe alb.

Îl durea pieptul și se gândi că poate avea un atac de cord, sau poate că pur și simplu asta simțeai când mușchiul ți se transforma în piatră. Cu mișcări smucite, Peter se aplecă după cablu și se lovi cu capul de birou. Îi dădură lacrimile de la lovitură sau cel puțin așa își spuse în sinea lui.

Trase cablul, iar monitorul se înnegri.

Apoi se lăsă pe spate și se gândi că asta nu schimbase nimic. Încă vedea limpede ca lumina zilei cuvintele alea scrise pe ecran. Simțea sub degete elasticitatea tastelor:

„Cu drag, Peter”.

Îi auzea râzând.

Peter se uită din nou la computer. Mama lui spunea întotdeauna că, dacă se întâmplă ceva rău, poți să privești situația ca pe un eșec sau poți să o privești ca pe o șansă de a te îndrepta într-o direcție diferită.

Poate că ăsta fusese un semn.

Peter abia respiră în timp ce își goli rucsacul de manuale și caiete, de calculator și creioane și de testele mototolite pe care le primise înapoi de la profesori. Băgă mâna sub saltea și pipăi până ce simți cele două pistoale pe care le păstra pentru orice eventualitate.

Când eram mic, obișnuiam să pun sare peste limacși. Îmi plăcea să urmăresc cum se dizolvă sub ochii mei. Cruzimea e întotdeauna destul de distractivă până îți dai seama că cineva are de suferit.

Ar fi una să fii un ratat dacă asta ar însemna că nimeni nu te bagă în seamă, dar la școală să fii un ratat înseamnă că cei din jur te caută special ca să te chinuie. Tu ești limaxul, iar ei sunt cei cu sarea. Și nu au încă o conștiință.

Există un cuvânt pe care-l învățăm la științe sociale: schadenfreude. *Înseamnă să găsești bucurie în suferința altcuiva. Și în parte asta se întâmplă pentru că un grup se simte întotdeauna mai închegat când este unit împotriva unui inamic comun. Nu contează dacă inamicul n-a făcut niciodată nimic care să te rănească – trebuie doar să te prefaci că urăști pe cineva chiar mai mult decât te urăști pe tine însuți.*

Știți de ce funcționează sarea pe limacși? Pentru că se dizolvă în apa care face parte din pielea limaxului. Așa că apa din corp începe să se scurgă din el. Limaxul se deshidratează. Funcționează și pe melci. Și pe lipitori. Și pe oameni ca mine.

De fapt, pe orice creatură care are pielea prea subțire ca să se apere.

Cinci luni mai târziu

Timp de patru ore în boxa martorilor, Patrick retrăi cea mai rea zi din viața lui. Semnalul pe care-l primise prin stație pe când era la volan; puhoaiele de elevi care se revărsau din școală, de parcă întreaga clădire ar fi sângerat; senzația pantofilor care îi alunecau prin bălțile de sânge în timp ce fugea de-a lungul coridoarelor. Plafonul care parcă se prăbușea în jurul lui. Strigătele de ajutor. Amintirile care i se imprimaseră în minte, dar pe care le conștientizase abia mai târziu: un băiat care murea în brațele prietenului său în sala de sport, sub coșul de baschet, cei șaisprezece copii care fuseseră găsiți înghesuiți în debaraua omului de serviciu după arestare, pentru că nu știuseră că amenințarea trecuse; mirosul de lemn dulce al markerelor folosite la scrierea numerelor pe fruntea răniților, ca să poată fi identificați mai târziu.

În acea primă noapte, când singurii oameni rămași în școală erau tehnicienii de la criminalistică, Patrick străbătuse holurile și intrase în clase. Uneori, simțea că este păstrătorul de amintiri – cel care trebuia să ușureze tranziția invizibilă dintre felul în care stăteau lucrurile înainte și cel de acum. Sărise peste pete de sânge ca să intre în săli în care elevii se ghemuiseră pe podea cu profesorii, așteptând să fie salvați, săli în care încă se vedeau jachetele lor atârnate pe spătarele scaunelor, de parcă trebuiau să se întoarcă dintr-o clipă-n alta. Se vedeau găuri de glonț în dulapurile din vestiar; cu toate astea, în bibliotecă, un elev găsise timp și chef să aranjeze figurinele Gumby și Pokey ale specialistului din laboratorul de media într-o poziție compromițătoare. Extinctoarele din plafon umpluseră coridorul de apă, dar pe pereți erau încă

lipite postere strălucitoare care făceau reclamă balului de primăvară.

Diana Leven ridică o casetă video, Proba acuzării 522.

— Puteți identifica asta, domnule detectiv?

— Da, am luat-o de la secretariatul Liceului Sterling. Conține filmări făcute cu camera postată în cantină la data de 6 martie 2007.

— Oferă o reprezentare exactă a evenimentelor?

— Da.

— Când ați urmărit-o ultima oară?

— Cu o zi înainte să înceapă procesul.

— A fost modificată în vreun fel?

— Nu.

Diana se îndreptă spre judecător.

— Cer ca această casetă să fie pusă la dispoziția juriului, zise ea, iar un asistent aduse din nou același televizor care fusese adus pe un suport cu rotile mai devreme în timpul procesului înregistrarea era începoșată, dar inteligibilă. În colțul din dreapta sus erau femeile care serveau prânzul, punând mâncarea cu polonicul pe tăvile din plastic în timp ce elevii înaintau unul câte unul la coadă, ca niște picături printr-un perfuzor.

Se vedeau mese pline de elevi – privirea lui Patrick gravită către una centrală, unde stătea Josie cu iubitul ei. Filmarea îl arăta mâncând cartofii prăjiți.

Din partea din stânga intră un băiat. Purta un rucsac albastru și, deși nu puteai să-i vezi fața, avea aceeași constituție firavă și aplecare a umerilor pe care o putea recunoaște oricine îl știa pe Peter Houghton.

Ieși din raza camerei de filmat. Se auzi o împușcătură, iar o fată căzu pe spate de pe unul dintre scaunele din cantină, în timp ce o pată de sânge îi înflorea pe bluza albă.

Cineva strigă, apoi toată lumea țipa în același timp, și se auziră mai multe focuri de armă. Peter reapăru pe cameră, cu un pistol în mână. Elevii

începură să fugă panicați, ascunzându-se sub mese. Dozatorul de suc, ciuruit de gloanțe, începu să împroaște în jur. Câțiva elevi se încovoiaseră pe jos acolo unde fuseseră împușcați, alții care fuseseră răniți încercau să se târască de acolo. O fată care căzuse pe jos fu călcată în picioare de restul elevilor și în cele din urmă nu mai mișcă. Când toți cei care rămăseseră în cantină erau ori răniți, ori morți, Peter se roti în cerc. Înainta de-a lungul unui culoar, oprindu-se ici și colo. Se apropie de masa de lângă Josie și puse arma jos. Deschise o cutie de cereale încă neatinsă, care rămăsese pe o tavă, își turnă cereale într-un bol din plastic și adăugă lapte dintr-o cutie. Luă cinci linguri până să se oprească din mâncat, scoase un nou încărcător din rucsac și-și încărcă arma, după care părăsi cantina.

Diana întinse mâna sub masă și scoase o pungă mică din plastic pe care i-o întinse lui Patrick.

— Recunoașteți asta, domnule detectiv Ducharme?

Cutia de Rice Krispies.

— Da.

— Unde ați găsit-o?

— În cantină, spuse el. Pe aceeași masă pe care ați văzut-o în filmare.

Patrick se uită într-un sfârșit la Alex, care stătea în galerie. Până acum nu putuse să o privească – nu credea că ar fi fost în stare să-și facă bine meseria, dacă își făcea griji cum o afectau informațiile și genul acesta de detalii. Acum, că se uita la ea, își dădu seama cât de mult pălise, cât de țeapănă stătea pe scaun. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare să nu plece de lângă Diana, să sară din boxa martorilor și să îngenuncheze lângă ea. „E în regulă”, îi venea să-i spună. „Aproape că s-a terminat.”

— Domnule detectiv, spuse Diana, când l-ați încolțit pe acuzat în vestiar, ce avea în mână?

— Un pistol.

— Ați văzut și alte arme în jurul lui?

— Da, un al doilea pistol, cam la trei metri distanță.

Diana ridică o fotografie care fusese mărită.

— Recunoașteți asta?

— E vestiarul unde a fost prins Peter Houghton.

Arătă către o armă de pe podea, din apropierea vestiarelor, apoi spre încă una, aflată la o oarecare distanță.

— Asta e arma pe care a scăpat-o din mână, Arma A, spuse Patrick, iar asta, Arma B, este cea care a fost găsită pe podea.

Circa trei metri mai încolo, pe aceeași traiectorie liniară, zăcea corpul lui Matt Royston. O baltă mare de sânge se întindea de sub coapsa lui, și îi lipsea partea de sus a capului.

Jurații icniră, dar Patrick nu le dădu atenție. Se uita drept la Alex, care nu privea corpul lui Matt, ci pata de lângă el – o urmă de sânge de la fruntea lui Josie, în locul în care fusese găsită.

Viața era o serie de dacă – un rezultat foarte diferit dacă ai fi avut inspirația să joci la loterie seara trecută; dacă ai fi ales un colegiu diferit; dacă ai fi investit în acțiuni, în loc de obligațiuni; dacă nu ți-ai fi dus copilul în prima lui zi de școală în dimineața de 11 septembrie. Dacă măcar un singur profesor l-ar fi oprit pe un puști să-l chinuie pe Peter pe holurile școlii. Dacă Peter și-ar fi pus pistolul în gură, în loc să-l îndrepte spre altcineva. Dacă Josie ar fi stat în fața lui Matt, ea ar fi putut să fie cea îngropată în cimitir. Dacă Patrick ar fi ajuns o secundă mai târziu, ar fi putut să fie și ea împușcată. Dacă n-ar fi fost el detectivul care se ocupa de caz, n-ar fi cunoscut-o pe Alex.

— Domnule detectiv, ați colectat armele?

— Da.

— Au fost testate pentru amprente?

— Da, de laboratorul de criminalistică al statului.

— Ați descoperit vreo amprentă de valoare pe Arma A?

— Da, pe mâner.

— De unde-ați obținut amprentele lui Peter Houghton?

— De la secție, când l-am arestat.

Le explică juraților pas cu pas mecanismele amprentării – compararea a zece loci, similaritatea șanțurilor și inelelor, programul de computer care verifica potrivirea amprentelor.

— A comparat laboratorul amprenta de pe Arma A cu amprentele altor persoane? întrebă Diana.

— Da, cu cele ale lui Matt Royston. Au fost obținute de pe cadavrul lui.

— Când laboratorul a comparat amprenta de pe mânerul armei și a comparat-o cu amprentele lui Matt Royston, a putut determina dacă exista sau nu o potrivire.

— Nu se potriveau.

— Și când laboratorul a comparat-o cu amprentele lui Peter Houghton, a putut determina dacă exista o potrivire?

— Da, spuse Patrick. Se potriveau.

Diana încuviință din cap.

— Dar Arma B? S-au găsit amprente pe ea?

— Doar una parțială, pe trăgaci. Nimic de valoare.

— Ce înseamnă asta mai exact?

Patrick se întoarse spre juriați.

— O amprentă de valoare este una care poate fi comparată cu o altă amprentă cunoscută, pentru a fi exclusă sau admisă ca potrivire cu acea amprentă. Oamenii lasă tot timpul amprente pe obiectele pe care le ating, dar nu neapărat unele care pot fi folosite. Pot fi șterse sau prea incomplete ca să aibă valoare criminalistică.

— Așadar, domnule detectiv, nu știți cu exactitate cine a lăsat amprenta pe Arma B.

— Nu.

— Dar putea să fie Peter Houghton?

— Da.

— Aveți vreo dovadă că altcineva de la Liceul Sterling a purtat armă în acea zi?

— Nu.

— Câte arme au fost găsite în cele din urmă în vestiar?

— Patru, spuse Patrick. Un pistol în posesia acuzatului, unul pe podea și două puști cu țeavă scurtă într-un rucsac.

— Pe lângă procesarea pentru amprente a armelor găsite în vestiar, a mai efectuat laboratorul altă testare criminalistică asupra lor?

— Da, un test balistic.

— Puteți explica?

— Ei bine, spuse Patrick, pe scurt, tragi cu pistolul în apă. Fiecare glonț care iese dintr-o armă are pe el urme formate atunci când glonțul iese rotindu-se pe țeava armei. Asta înseamnă că putem compara fiecare glonț care a fost tras trăgând cu arma pentru a vedea cum arată un glonț tras cu ea, apoi comparând cele două gloanțe care au fost recuperate. Putem, de asemenea, să ne dăm seama dacă s-a tras sau nu cu o armă examinând reziduurile rămase pe țeavă.

— Ați testat toate cele patru arme?

— Da.

— Și care au fost rezultatele testelor?

— S-a tras doar cu două din cele patru arme, spuse Patrick. Cu pistoalele, A și B. S-a determinat că toate gloanțele găsite provin de la Arma A. Arma B, când am recuperat-o, fusese blocată. În cazul ei, două gloanțe intraseră în același timp în camera cartușului, ceea ce împiedică arma să funcționeze cum trebuie. Când s-a apăsat pe trăgaci, arma s-a blocat.

— Dar ați spus că s-a tras cu Arma B.

— Cel puțin o dată, spuse Patrick, ridicând privirea spre Diana. Glonțul nu a fost recuperat până în prezent.

Diana Leven îl conduse pe Patrick cu meticulozitate prin povestea descoperirii celor zece elevi morți și a celor nouăsprezece răniți. El își începu relatarea cu momentul în care ieșise din Liceul Sterling purtând-o pe Josie Cormier în brațe și o depusese în ambulanță, și încheiase cu ultimul cadavru care fusese preluat către morgă; apoi judecătorul suspendă ședința pe ziua aceea.

După ce coborî din boxa martorilor, Patrick vorbi o clipă cu Diana despre ce avea să se întâmple a doua zi. Ușile duble ale sălii de judecată erau deschise, iar prin ele, Patrick văzu cum reporterii storceau informații de la orice părinte furios care era dispus să le acorde un interviu. O recunoscu pe mama unei fete – Jada Knight – care fusese împușcată în spate în timp ce fugea din cantină.

— Anul ăsta, fiica mea nu vrea să meargă la școală decât după ora 11, pentru că se simte prea tulburată de pauza de masă, spuse o femeie. Totul o sperie. Asta i-a distrus viața; de ce-ar fi pedeapsa pentru Peter Houghton mai blândă de atât?

N-avea niciun chef să fie chinuit de presă și, cum fusese singurul martor din ziua aceea, era imposibil să nu sară pe el. Așa că se așeză pe bariera din lemn care îi separa pe profesioniștii juridici de galerie.

— Hei.

Se întoarse la auzul vocii lui Alex.

— Ce faci încă aici?

Presupusese că era la etaj, recuperând-o pe Josie din camera în care erau sechestrați martorii, așa cum făcuse ieri.

— Aș putea să te întreb același lucru.

Patrick făcu semn din cap spre ușă.

— N-aveam chef să mă lupt cu ei.

Alex veni mai aproape de el, până ce ajunse să stea între picioarele lui, și-l cuprinse cu brațele. Își îngropă fața în gâtul lui, și când trase adânc,

tremurat, o gură de aer, Patrick îi simți răsuflarea în propriul piept.

— N-aș fi crezut, zise ea.

Jordan McAfee nu avea o zi bună. Bebelușul scuipase pe el pe când se pregătea să iasă pe ușă. Întârziase zece minute la tribunal pentru că reporterii se înmulțeau ca iepurii sălbatici și nu mai erau locuri de parcare, iar judecătorul Wagner îl mustrase pentru întârziere. Dacă mai adăugai la asta și faptul că, dintr-un motiv sau altul, Peter încetase să mai comunice cu Jordan, în afară de niște mârâituri ciudate, și că primul lucru pe ordinea de zi în dimineața aceea era să-l interogheze pe cavalerul în armură strălucitoare care dăduse fuga în școală să-l confrunte pe atacatorul ticălos – ei bine, ca avocat al apărării nu avea parte de momente mai fabuloase de atât.

— Domnule detectiv, spuse el, apropiindu-se de Patrick Ducharme, care stătea în boxa martorilor, după ce ați terminat cu medicul legist, v-ați întors la secția de poliție?

— Da.

— Acolo îl rețineați pe Peter, nu-i așa?

— Da.

— Într-o celulă… cu bare de fier și încuietoare.

— Într-o celulă de arest, îl corectă Ducharme.

— Fusese deja acuzat Peter de vreo crimă?

— Nu.

— A fost acuzat abia în dimineața următoare, nu-i așa?

— Așa este.

— Unde a petrecut noapte în cauză?

— La închisoarea din Grafton County.

— Domnule detectiv, ați vorbit vreun pic cu clientul meu? întrebă Patrick.

— Da. Am vorbit.

— Ce l-ați întrebat?

Detectivul își încrucișă brațele.

— Dacă vrea niște cafea.

— V-a acceptat oferta?

— Da.

— I-ați pus vreo întrebare despre incidentul de la școală?

— L-am întrebat ce s-a întâmplat, spuse Ducharme.

— Ce a răspuns Peter?

Detectivul se încruntă.

— Că voia la mama lui.

— A început să plângă?

— Da.

— De fapt, nu s-a oprit din plâns pe toată durata interogatoriului, adevărat?

— Da, așa este.

— I-ați mai pus și alte întrebări, domnule detectiv?

— Nu.

Jordan se apropie.

— Nu v-ați mai obosit, pentru că nu era în stare să fie supus unui interviu.

— Nu i-am mai pus alte întrebări, spuse Ducharme pe un ton sec. N-am nici cea mai vagă idee în ce stare era.

— Așa că ați dus un copil – un puști de șaptesprezece ani, care plângea după mama lui – înapoi în celulă.

— Da, dar i-am spus că vreau să-l ajut.

Jordan aruncă o privire juraților și se opri un moment, pentru a lăsa cele spuse să rezoneze în ei.

— Care a fost răspunsul lui Peter?

— S-a uitat la mine, răspunse detectivul, și a spus: „Ei au început”.

Curtis Uppergate era psihiatru criminalist de douăzeci și cinci de ani. Avea diplome de la trei școli de medicină din Ivy League și un CV suficient de gros ca să fie folosit cu succes ca opritor de ușă. Era impecabil, dar își purta părut grizonant, lung până la umeri, în codițe împletite și venise la tribunal îmbrăcat într-o cămașă africană.

Diana aproape că se aștepta să i se adreseze cu „Soro” când îl interogă.

— Care este domeniul dumneavoastră de expertiză, domnule doctor?

— Lucrez cu adolescenți violenți. Îi evaluez în numele instanței pentru a determina natura bolii lor psihice, dacă există una, și a stabili un plan de tratament potrivit. De asemenea, sfătuiesc Curtea cu privire la starea lor mintală la momentul producerii crimei. Am lucrat cu FBI-ul la crearea de profiluri în cazul atacatorilor armați din școli și pentru a examina asemănările dintre cazurile de la liceele Thurston, Paducah, Rocori și Columbine.

— Când v-ați implicat pentru prima oară în acest caz?

— În luna aprilie a anului trecut.

— Ați studiat toate dosarele lui Peter Houghton?

— Da, spuse Uppergate. Am studiat toate dosarele pe care le-am primit de la dumneavoastră, domnișoară Leven – dosare medicale și școlare extinse, dosare de poliție, interviurile luate de detectivul Ducharme.

— Ce anume căutați, mai exact?

— Dovezi de boală mintală, zise el. Explicații fizice pentru comportamentul său. Un construct psihosocial care ar putea semăna cu cele ale altor autori de acte violente în școli.

Diana aruncă o privire juraților; păreau cu gândul în altă parte.

— Ca urmare a muncii dumneavoastră, ați ajuns la o concluzie cu un grad rezonabil de siguranță medicală cu privire la starea mintală a lui Peter Houghton de la data de 6 martie 2007?

— Da, spuse Uppergate, întorcându-se cu fața spre jurați și vorbind încet și clar. Peter Houghton nu suferea de nicio boală mintală la momentul atacului de la Liceul Sterling.

— Puteți să ne spuneți cum ați ajuns la această concluzie?

— Definiția sănătății mintale implică conștientizarea a ceea ce faci la momentul în care o faci. Există dovezi conform cărora Peter plănuia acest atac de ceva vreme – începând cu acumularea de muniție și de arme, la listele potențialelor ținte, și până la repetarea acestui Armagedon printr-un joc video creat de el însuși. Atacul armat nu a fost un accident – a fost ceva la care se gândise de multă vreme, cu atentă premeditare.

— Mai sunt și alte exemple ale premeditării în cazul lui Peter?

— Când a ajuns la școală și și-a văzut în parcare un prieten, a încercat să-l avertizeze, pentru protecția lui. A detonat o bombă artizanală în mașină înainte să intre în școală, încercând să creeze o diversiune ca să poată intra fără probleme cu armele lui. A ascuns arme care fuseseră încărcate în prealabil. A luat în vizor zone ale școlii unde fusese victimizat la rândul lui. Acestea nu sunt acțiunile cuiva care nu știe ce face – sunt caracteristicile unui tânăr rațional, furios, poate suferind, dar în niciun caz ale unei persoane care suferă de delir.

Diana se apropie de boxa juraților.

— Domnule doctor, ați putut să comparați informațiile de la atacurile anterioare din școli, pentru a vă susține concluzia că acuzatul era sănătos din punct de vedere mintal și responsabil pentru faptele lui?

Uppergate își dădu codițele pe spate.

— Niciunul dintre atacatorii de la Columbine, Paducah, Thurston sau Rocori nu avea un status. Nu e că erau singuratici, dar în mintea lor, percep că nu fac parte dintr-un grup în aceeași măsură în care o fac ceilalți membrii ai grupului. Peter, de pildă, făcea parte din echipa de fotbal, dar era unul din cei doi elevi care nu jucau niciodată. Este inteligent, dar notele lui nu reflectau asta. Era interesat de cineva din punct de vedere romantic, dar persoana în cauză nu manifesta interes. Singura

zonă în care se simțea în largul lui era lumea creată de el însuși – un joc pe computer în care Peter nu doar că se simțea în largul lui, ci… era Dumnezeu.

— Asta înseamnă că era în lumea lui pe 6 martie?

— Nici pe departe. Dacă ar fi fost, nu și-ar fi plănuit atacul atât de rațional și de metodic.

Diana se răsuci pe călcâie.

— Au existat niște dovezi, domnule doctor, conform cărora Peter a fost terorizat în școală. Ați verificat această informație?

— Da.

— Ați aflat din cercetările dumneavoastră ceva despre efectul abuzului asupra copiilor ca Peter?

— În orice caz de atac armat într-o școală, spuse Uppergate, se joacă această carte cu abuzul. Se pretinde că acest abuz îl face pe atacatorul din școală să izbucnească într-o zi și să reacționeze prin violență. În ciuda acestui fapt, în toate aceste cazuri – și în opinia mea și în cel de față – abuzul pare exagerat de către atacator. Aceste tachinări nu sunt semnificativ mai grave pentru atacatori decât pentru oricine altcineva din școală.

— Atunci, de ce-ar deschide focul în școală?

— Devine o modalitate publică de a prelua controlul asupra unei situații în care de obicei se simt lipsiți de putere, spuse Curtis Uppergate. Ceea ce, repet, înseamnă că este ceva ce au plănuit de multă vreme.

— Martorul vă aparține, spuse Diana.

Jordan se ridică și se apropie de Uppergate.

— Când l-ați întâlnit pentru prima oară pe Peter?

— Păi, n-am fost prezentați oficial.

— Dar sunteți psihiatru?

— Ultima oară când am verificat, da, spuse Uppergate.

— Credeam că domeniul psihiatriei se bazează pe crearea unei legături cu clientul, să ajungi să-ți

dai seama ce gândește despre lume și cum anume o procesează.

— În parte, da.

— Nu e asta o parte incredibil de importantă de fapt? întrebă Jordan.

— Ba da.

— Ați scrie o rețetă astăzi pentru Peter?

— Nu.

— Pentru că ar trebui să-l întâlniți fizic înainte să hotărâți dacă este sau nu un candidat potrivit pentru tratamentul respectiv, corect?

— Da.

— Domnule doctor, ați avut ocazia să vorbiți cu atacatorul de la Liceul Thurston?

— Da, am avut, spuse Uppergate.

— Dar cu băiatul de la Paducah?

— Da.

— Rocori?

— Da.

— Nu și cu cel de la Columbine…

— Sunt psihiatru, domnule McAfee, zise Uppergate. Nu medium. Cu toate acestea, am vorbit pe larg cu familiile celor doi băieți, le-am citit jurnalele și le-am văzut filmările video.

— Domnule doctor, întrebă Jordan, ați vorbit vreodată direct cu Peter Houghton?

Curtis Uppergate ezită.

— Nu, nu am vorbit, zise el.

Jordan se așeză, iar Diana se întoarse către judecător.

— Onorată instanță, acuzarea nu mai are alți martori.

— Poftim, spuse Jordan, aruncându-i lui Peter un sendviș mic în timp ce intra în celulă. Sau faci și tu greva foamei?

Peter îl privi dușmănos, dar desfăcu sendvișul din folie și luă o mușcătură.

— Nu-mi place curcanul.

— Chiar nu-mi pasă, zise el, sprijinindu-se de zidul din ciment al celulei. Vrei să-mi spui de ce ești așa cu fundu-n sus azi?

— Ai vreo idee cum e să stau în sala aia și să-i ascult pe toți oamenii ăia cum vorbesc despre mine de parcă nici n-aș fi acolo? De parcă nici n-aș auzi ce spun despre mine?

— Așa se joacă jocul ăsta, spuse Jordan. Acum e rândul nostru.

Peter se ridică și merse până în partea din față a celulei.

Asta e pentru tine? Un joc?

Jordan închise ochii și numără până la zece, pentru răbdare.

— Sigur că nu.

— Cu cât ești plătit? îl întrebă Peter.

— Asta nu e trea…

— Cu cât?

— Întreabă-i pe părinții tăi, răspunse Jordan pe un ton sec.

— Ești plătit indiferent dacă pierd sau câștig, nu?

Jordan ezită, apoi încuviință cu un semn al capului.

— Așa că, de fapt, te doare undeva care-i rezultatul, nu-i așa?

Jordan realiză, cu oarecare uimire, că Peter avea tupeul necesar să fie un excelent avocat al apărării. Genul acesta de raționament circular era întocmai ce urmăreai într-o sală de judecată.

— Ce e? îl acuză Peter. Acum râzi și tu de mine?

— Nu, mă gândeam doar că ai fi un avocat bun.

Peter se bosumflă iarăși.

— Grozav. Poate că închisoarea de stat oferă diploma asta pe lângă examenele de echivalare a studiilor.

Jordan se întinse după sendvișul din mâna lui Peter și luă o mușcătură.

— Hai să așteptăm și să vedem cum merge.

Jurații erau întotdeauna impresionați de palmaresul lui King Wah, iar Jordan o știa. Intervievase peste cinci sute de subiecți. Fusese martor în calitate de expert la 248 de procese, fără să-l punem la socoteală pe cel de acum. Scrisese mai multe lucrări decât orice alt psihiatru criminalist cu specializare în sindromul de stres posttraumatic. Și – asta era partea frumoasă – ținuse trei seminare la care participase martorul acuzării, doctorul Curtis Uppergate.

— Domnule doctor Wah, începu Jordan, când ați început prima oară să lucrați la acest caz?

— Am fost contactat de dumneata, domnule McAfee, în iunie. Am acceptat să mă întâlnesc cu Peter în acel moment.

— Și ați făcut-o?

— Da, zece ore de interviu. Am citit de asemenea rapoartele poliției, dosarele medicale și școlare atât ale lui Peter, cât și ale fratelui său. M-am întâlnit cu părinții lui. L-am trimis apoi să fie examinat de către colegul meu, doctorul Lawrence Ghertz, care este neuropsihiatru pediatric.

— Cu ce se ocupă un neuropsihiatru?

— Studiază cauzele organice pentru simptomatologia și tulburările mintale la copii.

— Ce a făcut doctorul Ghertz?

— A făcut mai multe tomografii cu rezonanță magnetică ale creierului lui Peter, spuse King. Doctorul Ghertz se folosește de tomografiile cerebrale pentru a arăta că există schimbări structurale în creierul adolescenților care nu numai că explică momentul temporal al unor boli mintale precum schizofrenia și tulburarea bipolară, dar oferă de asemenea și motive biologice pentru unele cazuri de comportament agresiv pe care părinții îl pun de obicei pe seama hormonilor care o iau razna. Nu spun prin asta că n-ar exista cazuri la adolescenți când hormonii o iau razna, dar există și o insuficiență a controlului cognitiv care este necesară comportamentului matur.

Jordan se întoarse spre jurați.

— Ați înțeles? Pentru că eu, unul, sunt pierdut.

King zâmbi.

— Mai simplu spus? Poți să-ți dai seama de multe în cazul unui copil uitându-te la creierul lui. Ar putea chiar exista un motiv psihologic pentru care, atunci când îi spui unui puști de șaptesprezece ani să pună laptele înapoi în frigider, nu face decât să dea din cap și să te ignore complet.

— L-ați trimis pe Peter la doctorul Ghertz pentru că credeați că este bipolar sau schizofrenic?

— Nu. Dar parte din responsabilitatea mea este să exclud acele cauze înainte să încep să caut ale motive pentru comportamentul său.

— V-a trimis doctorul Ghertz un raport detaliat cu descoperirile sale?

— Da.

— Puteți să ne arătați?

Jordan ridică o diagramă a unui creier pe care o adăugase deja ca probă și i-o înmână lui King.

— Doctorul Ghertz a spus că creierul lui Peter este foarte similar cu cel al unui adolescent tipic, prin faptul că cortexul prefrontal nu este atât de dezvoltat pe cât este creierul matur al unui adult.

— Stați așa, spuse Jordan. Iar mă pierdeți.

— Cortexul prefrontal este aici, în spatele frunții. E ca un fel de președinte al creierului, el se ocupă cu calculele, cu gândirea rațională. Este de asemenea ultima parte a creierului care se maturizează, și de aceea adolescenții intră atât de des în bucluc.

Arătă apoi spre o mică porțiune a diagramei, localizată central.

— Acesta este nucleul amigdalian. De vreme ce centrul pentru luarea deciziilor nu este complet activ încă la adolescenți, ei se bazează în schimb pe această mică porțiune a creierului. Acesta este epicentrul impulsiv al creierului – cel care găzduiește sentimente precum frica, furia, intuiția.

Sau, cu alte cuvinte, acea parte a creierului care corespunde argumentelor de tipul „Pentru că și prietenii mei au crezut că e o idee bună”.

Cei mai mulți jurați chicotiră, iar Jordan surprinse privirea lui Peter. Nu mai stătea prăbușit pe scaun; își ținea spatele drept și asculta cu atenție.

— Este chiar fascinant, spuse King, pentru că un tânăr de douăzeci de ani ar putea să fie capabil din punct de vedere psihologic să ia o decizie informată… dar unul de șaptesprezece ani ar putea să nu fie.

— A mai făcut doctorul Ghertz și alte teste psihologice?

— Da, a făcut o a doua tomografie cu rezonanță magnetică, una realizată în timp ce Peter efectua o sarcină simplă. Lui Peter i s-au dat fotografii cu mai multe chipuri și i s-a cerut să identifice emoțiile care erau reflectate. Spre deosebire de un grup de adulți care au fost testați și care au evaluat corect aproape toate emoțiile, Peter a comis erori. A identificat expresii speriate ca furie, confuzie și tristețe. Tomografia a arătat că în timp ce era concentrat asupra acestei sarcini, nucleul amigdalian era cel care lucra… nu cortexul prefrontal.

— Ce-ați dedus din asta, domnule doctor Wah?

— Ei bine, capacitatea lui Peter de a gândi rațional, planificat, premeditat este încă într-un stadiu de dezvoltare. Din punct de vedere psihologic, pur și simplu nu e încă în stare de asta.

Jordan urmări reacția juraților la această declarație.

— Doctore Wah, ați spus că și dumneavoastră v-ați întâlnit cu Peter.

— Da, la penitenciar, pentru zece ședințe de câte o oră…

— Unde v-ați întâlnit cu el?

— Într-o sală de conferințe. I-am explicat cine sunt și că lucrez cu avocatul lui, zise King.

— A ezitat să vorbească cu dumneavoastră?

— Nu, spuse psihiatrul, apoi făcu o mică pauză. Părea să-i facă plăcere compania cuiva.

— V-a frapat ceva la el încă de la bun început?

— Părea lipsit de emoții. N-a plâns, n-a zâmbit, n-a râs, n-a dat dovadă de ostilitate. În domeniul nostru numim asta aplatizare afectivă.

— Despre ce ați vorbit?

King se uită la Peter și zâmbi.

— Despre Red Sox, spuse el. Și despre familia lui.

— Ce v-a spus?

— Că Boston merita o nouă victorie. Ceea ce, cum sunt suporter al echipei Yankees, a fost suficient să mă facă să pun sub semnul întrebării capacitatea lui de a gândi rațional.

Jordan zâmbi.

— Ce v-a spus despre familia lui?

— Mi-a explicat că locuiește cu mama și cu tată lui, și că fratele lui mai mare, Joey, a fost ucis în urmă cu aproximativ un an de un șofer beat. Joey era mai mare cu un an decât Peter. Am vorbit și despre ce lucruri îi plăcea să facă – majoritatea legate de programare și calculatoare – și despre copilăria lui.

— Ce v-a spus despre asta? întrebă Jordan.

— Cele mai multe amintiri din copilărie ale lui Peter sunt legate de situații în care era persecutat fie de alți copii, fie de adulți pe care îi percepea ca fiind în stare să-l ajute, dar care, cu toate astea, nu o făceau. Mi-a descris totul, de la amenințări fizice – „Dă-te din calea mea sau te pocnesc de nu te vezi”; la acțiuni fizice – când nu făcea decât să meargă pur și simplu pe hol și era trântit de perete pentru că se întâmplase să meargă prea aproape de cineva care trecea pe lângă el; și până la tortură emoțională – când era numit, de pildă, homo sau poponar.

— V-a spus când a început acest abuz?

— În prima zi de grădiniță. A urcat în autobuz, i s-a pus piedică în timp ce mergea pe culoar și i-au aruncat în stradă cutia cu Superman în care avea masa de prânz. Lucrurile au continuat așa până la scurt timp înainte de atacul armat, când a fost umilit în public după ce a fost dezvăluit interesul lui romantic pentru o colegă de clasă.

— Domnule doctor, a cerut Peter ajutor? întrebă Patrick.

— Da, dar când i-a fost oferit, lucrurile s-au întors împotriva lui. Odată, de exemplu, după ce a fost îmbrâncit de un băiat la școală, Peter a sărit pe el. Un profesor a văzut ce s-a întâmplat și i-a dus pe ambii băieți în biroul directorului, pentru detenție. În mintea lui Peter, el nu făcuse decât să se apere și, cu toate astea, era și el pedepsit.

King se relaxă în boxa martorilor.

— Cele mai recente amintiri erau marcate de moartea fratelui lui Peter și de inabilitatea lui de a se ridica la aceleași standarde pe care le impusese fratele lui în calitate de fiu și de elev.

— Despre părinții lui a vorbit Peter?

— Da, Peter își iubește părinții, dar nu simțea că se poate baza pe ei pentru protecție.

— Protecție față de ce?

— Necazurile de la școală, sentimentele pe care le avea, gândurile de suicid.

Jordan se întoarse spre jurați.

— Pe baza discuțiilor pe care le-ați avut cu Peter și concluziilor la care a ajuns doctorul Ghertz, ați reușit să diagnosticați starea de spirit a lui Peter din data de 6 martie 2007, într-o măsură rezonabilă de certitudine medicală?

— Da. Peter suferea de tulburare de stres posttraumatic.

— Ne puteți explica ce înseamnă asta?

King încuviință cu un semn al capului.

— Este o tulburare psihiatrică care poate surveni ca urmare a unor experiențe în care o persoană a fost persecutată sau victimizată. De pildă, am auzit

cu toții de soldați care se întorc acasă de la război și nu se pot adapta la lumea din jurul lor din cauza tulburării de stres posttraumatic. Oamenii care suferă de această tulburare retrăiesc adesea experiența în coșmaruri, nu pot dormi, se simt detașați. În cazuri extreme, după ce sunt expuși unor traume serioase, pot suferi de halucinații sau disociere.

— Vreți să spuneți că Peter avea halucinații în dimineața de 6 martie?

— Nu. Părerea mea este că era într-o stare disociativă.

— Ce înseamnă asta?

— Asta se petrece când ești prezent din punct de vedere fizic, dar absent mintal, explică King. Atunci separi sentimentele pe care le ai în privința unui eveniment de conștientizarea acelui eveniment.

Jordan îți încruntă sprâncenele.

— Stați puțin, domnule doctor. Vreți să spuneți că o persoană într-o stare disociativă poate să conducă o mașină?

— Absolut.

— Că poate să detoneze o bombă artizanală?

— Da.

— Să încarce arme?

— Da.

— Și să tragă cu acele arme?

— Sigur.

— Și în tot acel timp persoana respectivă n-ar ști ce face?

— Da, domnule McAfee, spuse King. Întocmai.

— În opinia dumneavoastră, când a alunecat Peter în starea asta disociativă?

— În timpul interviurilor noastre, Peter a explicat că în dimineața zilei de 6 martie, s-a trezit devreme și a verificat pe un site web dacă primise feedback despre jocul lui video. Din greșeală, a deschis un fișier vechi de pe computer – e-mailul pe care i-l trimisese lui Josie Cormier, în care îi

vorbise despre sentimentele lui pentru ea. Era același e-mail care, cu câteva săptămâni mai înainte, fusese trimis în întreaga școală și care precedase o umilință și mai mare, când îi fuseseră trași pantalonii de pe el în cantină. După ce a văzut e-mailul, mi-a zis că nu-și mai amintește ce s-a întâmplat mai departe.

— Eu deschid tot timpul din greșeală fișiere pe computer, spuse Jordan, dar nu intru în stări disociative.

— Computerul fusese întotdeauna un refugiu sigur pentru Peter. Era unealta cu care crea o lume confortabilă pentru el, populată de personaje care-l apreciau și asupra cărora deținea controlul, ceea ce nu se întâmpla și în viața reală. Ceea ce a produs ruptura a fost faptul că această zonă sigură a devenit dintr-odată un loc în plus în care era umilit.

Jordan își încrucișă brațele, făcând pe avocatul diavolului.

— Nu știu ce să zic… vorbim aici despre un e-mail. Chiar e corect să comparăm abuzul din școală cu trauma suferită de veteranii războiului din Iraq sau cu cea suferită de supraviețuitorii atacului din 11 septembrie?

— Ceea ce este important să ne amintim legat de tulburarea de stres posttraumatic este că un eveniment traumatic îi poate afecta pe oameni diferit. De exemplu, la unele persoane, un viol ar putea declanșa TSPT. Pentru altele, se poate declanșa dacă sunt pipăiți ușor. Nu contează dacă prin evenimentul traumatic ne referim la război sau la un atac terorist, la un atac sexual sau la abuzul din școală – ceea ce contează este fundamentul emoțional al victimei.

King se întoarse spre jurați.

— Se poate să fi auzit, de exemplu, de sindromul femeii abuzate. Din afară, pare de neînțeles de ce o femeie și-ar ucide soțul când acesta doarme dus, chiar dacă femeia respectivă a fost victimizată ani de zile.

— Obiectez, spuse Diana. Vede cineva o femeie abuzată în sala asta de judecată?

— Voi permite întrebarea, răspunse judecătorul Wagner.

— Chiar dacă o femeie abuzată nu se confruntă cu o amenințare fizică imediată, la nivel psihologic ea crede că se confruntă, mulțumită unui tipar de violență cronică, ce escaladează și care a făcut-o să sufere de TSPT. Ceea ce o conduce să pună mâna pe pistol în clipa aia, chiar dacă soțul ei sforăie, este traiul într-o stare constantă de teamă că o să se întâmple ceva, că o să se tot întâmple. În ochii ei, el este încă o amenințare imediată, spuse King. Un copil ca Peter, care suferă de TSPT, este îngrozit că cel care îl terorizează îl va ucide în cele din urmă. Chiar dacă agresorul nu-l trântește în clipa aia de un dulap sau nu îl pocnește, ar putea să o facă în orice secundă. Și prin urmare, exact ca femeia abuzată, acționează atunci când, în ochii noștri, nimic nu pare să justifice atacul.

— N-ar observa cineva tipul ăsta de frică irațională? întrebă Jordan.

— Probabil că nu. Un copil care suferă de TSPT și care a încercat fără succes să obțină ajutor, pe măsură ce victimizarea continuă, încetează să mai ceară ajutorul celor din jur. Se retrage din punct de vedere social, pentru că nu este niciodată sigur când o să conducă următoarea interacțiune la un alt incident în care o să fie abuzat. Probabil că se gândește să se sinucidă. Evadează într-o lume fictivă, unde el este cel care face regulile. Cu toate astea, începe să se retragă acolo atât de des, încât îi vine din ce în ce mai greu să separe lumea aceea de realitate. În timpul incidentelor propriu-zise în care este terorizat, un copil cu TSPT se poate retrage într-o stare de conștiință diferită – o disociere de la realitate menită să-l împiedice să mai simtă teamă sau să se simtă umilit în timp ce are loc incidentul. Exact asta s-a întâmplat cu Peter pe 6 martie.

— Chiar dacă niciunul dintre puștii care-l teroriza nu era prezent în dormitorul lui când i-a apărut e-mailul?

— Corect. Întreaga lui viață, Peter fusese bătut și batjocorit și amenințat, până în punctul în care a ajuns să creadă că o să fie omorât de acei copii dacă nu face ceva. E-mailul a declanșat o stare disociativă, și, când a intrat în Liceul Sterling și a început să tragă, nu conștientiza deloc ce făcea.

— Cât poate să dureze o stare disociativă?

— Depinde. Peter e posibil să fi fost în acea stare câteva ore.

— Ore? repetă Jordan.

— Absolut. Nu a existat niciun moment în timpul atacului care să-mi denote o conștientizare a acțiunilor sale.

Jordan aruncă o privire procurorului.

— Am văzut cu toții o filmare în care Peter se așază după ce trage mai multe focuri de armă în cantină și mănâncă un bol cu cereale. Are asta vreo însemnătate pentru diagnosticul dumneavoastră?

— Da. De fapt, nu-mi vine în minte o dovadă mai clară că Peter era într-o stare disociativă la acel moment. Vorbim aici despre un băiat care nu conștientizează câtuși de puțin faptul că este înconjurat de colegi de școală pe care fie i-a ucis sau i-a rănit, fie i-a pus pe fugă. Se așază la masă și își toarnă tacticos un bol de cereale Rice Krispies, fără să fie afectat vreun pic de carnagiul din jurul lui.

— Cum rămâne cu faptul că mulți dintre copiii în care a tras nu făceau parte din ceea ce am numi în mod obișnuit „gașca de copii populari”? Că au devenit victime copii cu nevoi speciale și chiar și un profesor?

— Repet, spuse psihiatrul, nu vorbim aici despre un comportament rațional. Peter nu-și calcula acțiunile; la momentul atacului armat, se separase de realitatea situației. Oricine s-ar fi întâlnit cu

Peter în acele nouăsprezece minute ar fi fost o potențială amenințare.

— După părerea dumneavoastră, când a luat sfârșit starea disociativă a lui Peter? întrebă Patrick.

— Când Peter se afla în custodia poliției și a vorbit cu detectivul Ducharme. Atunci a început să reacționeze normal, dată fiind oroarea situației. A început să plângă și să ceară să-și vadă mama – ceea ce indică atât o recunoaștere a împrejurărilor în care se găsea, cât și o reacție potrivită, puerilă.

Jordan se sprijini de marginea boxei juraților.

— Există dovezi în acest caz, domnule doctor, conform cărora Peter nu era singurul copil din școală care era terorizat de colegi. Prin urmare, de ce a reacționat așa la asta?

— Ei bine, după cum am mai spus, oamenii reacționează diferit la stres. În cazul lui Peter, am văzut o vulnerabilitate emoțională extremă, ceea ce, de fapt, era și motivul pentru care copiii se luau de el. Peter nu juca după codurile băieților. Nu era un mare atlet. Nu era dur. Era sensibil. Iar diferențele nu sunt întotdeauna respectate – mai ales atunci când ești adolescent. Adolescența înseamnă să te integrezi, nu să ieși în evidență.

— Cum ajunge un copil care e vulnerabil din punct de vedere emoțional să vină la școală cu patru arme și să împuște douăzeci și nouă de persoane?

— În parte este vorba despre TSPT – răspunsul lui Peter la victimizarea cronică. Și o altă parte mare este rolul jucat de societatea care i-a creat atât pe Peter, când și pe acei copii care îl terorizau. Reacția lui Peter este una consolidată de lumea în care trăim. Vede cum jocurile video violente dispar ca prin minune de pe rafturile magazinelor; ascultă muzică ce glorifică violul și crima. Vede cum cei care îl terorizează îl împing, îl lovesc, îl înjosesc. Trăiește într-un stat, domnule McAfee, în care pe plăcuțele de înmatriculare scrie „Trăiește liber sau

mori”. King scutură din cap. Tot ce a făcut Peter în dimineața aceea a fost să se transforme în persoana care se așteptau toți să fie.

Nimeni nu știa asta, dar odată, Josie se despărțise de Matt Royston. Ieșeau împreună de aproape un an când Matt o luase cu mașina de acasă într-o sâmbătă seara. Un băiat mai mare din echipa de fotbal – cineva pe care îl cunoștea Brady – dădea o petrecere la el acasă. „Ai chef?” o întrebase Matt, deși conducea deja în direcția aceea când o întrebase.

Când ajunseră ei, casa pulsa deja ca un carnaval, iar mașinile erau parcate pe bordură, pe trotuar și pe peluza din fața casei. Pe ferestrele de la etaj, Josie vedea lumea dansând; în timp ce înaintau pe alee, văzură o fată vomitând în tufișuri.

Matt nu-i dădu drumul la mână. Se unduiră pe lângă trupurile înghesuite ca sardelele, croindu-și drum către bucătărie, unde fusese pregătit butoiul cu bere, și apoi în sufragerie, unde masa fusese răsturnată pe o parte ca să fie mai mult loc pentru dans. Puștii pe lângă care treceau nu erau numai de la Liceul Sterling, și ci din alte orașe. Unii aveau expresia aceea pe care o căpătai când fumai iarbă, cu ochii roșii și gura ușor căscată. Băieții și fetele se adulmecau între ei, dându-și târcoale pentru sex.

Nu știa pe nimeni, dar asta nu avea nicio importanță, pentru că era cu Matt. Se apropiară mai mult unul de altul, în căldura a o sută de trupuri. Matt își strecură piciorul între coapsele ei în timp ce muzica pulsa ca sângele, iar ea își ridică brațele ca să se lipească mai bine de el.

Lucrurile luaseră o întorsătură urâtă când se dusese la baie. În primul rând, Matt voise să o însoțească – îi zisese că nu era în siguranță singură. Ea îl convinsese în cele din urmă că nu-i lua mai mult de treizeci de secunde, dar când porni spre baie, un băiat înalt, îmbrăcat într-un tricou cu

Green Day și cu cercel, se întorsese prea repede și-și vărsase băutura pe ea.

— Ah, căcat, zisese tipul.

— Nu-i nimic. Josie avea un șervețel în buzunar; îl scosese și începuse să-și tamponeze bluza cu el.

— Lasă-mă pe mine, se oferise băiatul, luându-i șervețelul.

În același timp, își dăduseră seama amândoi cât era de ridicol să încerce să absoarbă atâta lichid cu un șervețel Kleenex. El începuse să râdă, așa că începuse și ea, iar mâna lui încă se odihnea ușor pe umărul ei când apăruse Matt și-l pocnise în față.

— Ce faci! țipase Josie.

Băiatul, care-și pierduse cunoștința, zăcea pe podea, iar cei din jur încercau să se dea din drum, dar fără să se îndepărteze prea mult ca să nu rateze bătaia. Matt o apucase de încheietură atât de tare, că avusese impresia că o să i-o rupă. O târâse afară din casă și până la mașină, unde stătea într-o tăcere ostilă.

— Încerca doar să mă ajute, atâta tot, spuse Josie.

Matt băgă mașina în marșarier și dădu nesigur cu spatele.

— Vrei să rămâi? Vrei să fii o târfă?

Începuse să conducă mașina ca un dement – trecând pe roșu, virând pe două roți, dublând viteza limită. Ea îi spusese de trei ori să încetinească, apoi doar închisese ochii și sperase să se termine totul curând.

Când Matt oprise mașina cu scrâșnet de cauciucuri în fața casei ei, Josie se întorsese spre el, nefiresc de calmă.

— Nu mai vreau să ies cu tine, îi spusese și apoi coborâse din mașină.

Vocea lui o urmă până la ușa din față:

— Foarte bine. Oricum, de ce-aș vrea să ies cu o târfă nenorocită?

Reușise să se strecoare pe lângă mama ei, prefăcându-se că o durea capul. În baie, se privise în oglindă, încercând să-și dea seama cine era fata asta care avea dintr-odată coloană vertebrală și de ce îi venea încă să plângă. Stătuse în pat o oră, în timp ce lacrimile i se prelingeau din colțurile ochilor, întrebându-se de ce – dacă ea fusese cea care încheiase relația – se simțea atât de groaznic.

Când sunase telefonul după ora trei dimineața, Josie ridicase receptorul și-l trântise la loc, ca mama ei să creadă, în caz că răspunde, că fusese greșeală. Își ținuse respirația câteva secunde, apoi ridică receptorul și apăsă *69. Știu, chiar dinainte să apară înlănțuirea familiară de cifre, că era Matt.

— Josie, zisese el când ea-l sunase înapoi. M-ai mințit?

— În legătură cu ce?

— Că mă iubești?

Ea își îngropase fața în pernă.

— Nu, îi șoptise.

— Nu pot să trăiesc fără tine, îi spusese Matt, iar ea auzise ceva care semăna cu zgomotul unul flacon de pastile agitat.

Josie înlemnise.

— Ce faci?

— Ce-ți pasă?

Mintea începuse să i-o ia la goană. Avea permis de conducere, dar nu putea să scoată mașina singură și nu după lăsarea întunericului. Locuia prea departe de Matt ca să alerge până acolo.

— Nu mișca, spusese ea. Să nu… faci ceva.

Jos în garaj, găsise o bicicletă cu care nu mai mersese de când era în gimnaziu și pedalase cei aproape șapte kilometri până la casa lui Matt. Până să ajungă acolo începuse să plouă; părul și hainele îi erau lipite de piele. Lumina era încă aprinsă în dormitorul lui Matt, care era la parter.

Josie ciocănise la fereastră, și el i-o deschisese ca să se poată cățăra înăuntru.

Pe biroul lui erau un flacon de Tylenol și o sticlă deschisă de Jim Beam.

Josie se întorsese spre el.

— Ai…

Dar Matt își încolăcise brațele în jurul ei. Mirosea a băutură.

— Mi-ai spus să n-o fac. Aș face orice pentru tine. Apoi se desprinsese de ea. Tu ai face orice pentru mine?

— Orice, jurase ea.

Matt o strânsese din nou în brațe.

— Spune-mi că n-ai făcut-o intenționat.

Simțise cum se coboară o cușcă în jurul ei; își dăduse prea târziu seama că Matt, cu iubirea lui, o prinsese în capcană. Și, ca orice animal inocent care era cu desăvârșire captiv, Josie putea scăpa doar lăsând în urmă o părticică din ea.

— Îmi pare tare rău, spusese Josie în noaptea aia de cel puțin o mie de ori, pentru că era numai vina ei.

— Domnule doctor Wah, spuse Diana, cât sunteți plătit pentru munca dumneavoastră la acest caz?

— Onorariul meu este de două mii de dolari pe zi.

— Ar fi corect să spunem că una dintre cele mai importante elemente ale diagnosticării unui acuzat este timpul pe care îl petreceți intervievându-l?

— Absolut.

— În decursul acelor zece ore, vă bazați pe sinceritatea lui când vă împărtășea amintirile legate de evenimente?

— Da.

— Nu aveați de unde să știți dacă nu era sincer, nu-i așa?

— Fac asta de ceva vreme, domnișoară Leven, spuse psihiatrul. Am evaluat suficiente persoane ca să știu când cineva încearcă să mă tragă pe sfoară.

— Parte din ceea ce folosiți pentru a determina dacă un adolescent încearcă sau nu să vă tragă pe sfoară este cercetarea circumstanțelor în care se găsește, corect?

— Sigur.

— Iar circumstanțele în care l-ați găsit pe Peter erau o celulă de închisoare în care fusese închis pentru multiple omoruri premeditate?

— Așa este.

— Deci, în esență, spuse Diana, Peter era foarte motivat să găsească o cale de scăpare.

— Sau, domnișoară Leven, am putea spune, de asemenea, că nu mai avea nimic de pierdut spunând adevărul, contracară doctorul Wah.

Diana strânse din buze; s-ar fi mulțumit foarte bine cu un da sau nu.

— Ați spus că parte din diagnosticul de TSPT s-a datorat faptului că acuzatul încercase să ceară ajutor, dar nu reușise. Asta s-a bazat pe informațiile pe care vi le-a furnizat el în timpul întrevederilor?

— Da, confirmate de părinții lui și de unii dintre profesorii care au depus mărturie pentru dumneavoastră, domnișoară Leven.

— Ați spus de asemenea că parte din diagnosticul de TSPT a fost demonstrată de retragerea lui Peter într-o lumea a fanteziei, corect?

— Da.

— Și v-ați bazat pentru asta pe jocurile pe computer despre care v-a vorbit Peter în timpul întrevederilor?

— Așa este.

— Nu este adevărat că atunci când l-ați trimis pe Peter la doctorul Ghertz, i-ați spus că aveau să i se facă niște tomografii cerebrale?

— Ba da.

— Nu este posibil ca Peter să-i fi spus doctorului Ghertz că o față zâmbitoare i se părea furioasă, dacă el credea că asta l-ar ajuta cu diagnosticul?

— Presupun că este posibil…

— Ați mai spus, de asemenea, domnule doctor, că citirea unui e-mail în dimineața de 6 martie l-a aruncat pe Peter într-o stare disociativă, una suficient de puternică încât a durat cât a ținut întregul măcel de la Liceul Sterling…

— Obiecție!

— Se admite, spuse judecătorul.

— Ați bazat acea concluzie pe orice altceva în afară de ce v-a spus Peter Houghton – Peter, care stătea într-o celulă de închisoare, acuzat de zece omoruri și nouăsprezece tentative de omor?

King Wah scutură din cap.

— Nu, dar orice psihiatru ar fi făcut același lucru.

Diana nu făcu decât să ridice din sprânceană.

— Orice psihiatru care avea să câștige două mii de dolari pe zi, spuse ea și, chiar înainte ca Jordan să obiecteze, își retrase remarca. Ați spus că Peter suferea de gânduri suicidale.

— Da.

— Prin urmare, voia să se sinucidă?

— Da. Este foarte comun în cazul pacienților cu TSPT.

— Domnul detectiv Ducharme a depus mărturie că s-au găsit o sută șaisprezece cartușe în acea dimineața la liceu. Alte treizeci de runde netrase au fost găsite în posesia lui Peter, și alte cincizeci și două au fost găsite în rucsacul pe care-l avea la el, împreună cu cele două pușți pe care nu le-a folosit. Deci, calculați pentru mine, domnule doctor. Despre câte gloanțe vorbim aici?

— O sută nouăzeci și opt.

Diana se întoarse cu fața la el.

— Într-un răstimp de nouăsprezece minute, Peter a avut două sute de ocazii să se sinucidă, în loc să împuște elevii pe care i-a întâlnit în cale la Liceul Sterling. Nu-i așa, domnule doctor?

— Da. Dar există o linie fină între suicid și homicid. Mulți oameni deprimați care au luat

decizia să se împuște aleg, în ultima clipă, să împuște în schimb pe altcineva.

Diana se încruntă.

— Parcă Peter era într-o stare disociativă. Parcă era incapabil să ia decizii.

— Era. Apăsa trăgaciul fără să se gândească vreun pic la consecințe sau fără să conștientizeze ceea ce făcea.

— Ori asta ori era o linie extrem de fină pe care a avut chef să o încalce?

Jordan se ridică în picioare.

— Obiecție. Îmi hărțuiește martorul.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Jordan, se răți Diana, nu poți să-ți folosești apărarea pe mine!

— Domnilor avocați, îi avertiză judecătorul.

— Ați spus, de asemenea, domnule doctor, că starea asta disociativă a lui Peter s-a încheiat când detectivul Ducharme a început să-i pună întrebări la secția de poliție, corect?

— Da.

— Ar fi corect să spunem că v-ați bazat presupunerea pe faptul că, în acel moment, Peter a început să reacționeze într-o manieră potrivită, dată fiind situația în care se găsea?

— Da.

— Atunci cum explicați faptul că, cu câteva ore mai devreme, când trei ofițeri de poliție și-au îndreptat armele spre Peter și i-au spus să lase pistolul jos, a fost capabil să facă ce i s-a cerut?

Doctorul Wah ezită.

— Ei bine…

— Nu este asta o reacție potrivită când trei polițiști țin armele îndreptate spre tine?

— A lăsat pistolul jos pentru că, chiar și la un nivel subliminal, a înțeles că altfel avea să fie împușcat, zise psihiatrul.

— Dar, domnule doctor, credeam că Peter voia să moară, zise Diana.

Se așeză la loc, mulțumită că Jordan nu putea să facă nimic ca să diminueze progresul pe care-l făcuse ea.

— Domnule doctor Wah, spuse el, ați petrecut mult timp cu Peter, nu-i așa?

— Spre deosebire de mulți specialiști din domeniul meu, spuse el pe un ton ascuțit, eu cred că este important să te întâlnești cu clientul despre care vei vorbi în sala de judecată.

— De ce este important?

— Pentru a crea o legătură, spuse psihiatrul. Pentru a favoriza o relație între medic și pacient.

— Luați întotdeauna de bun tot ce vă spune un pacient?

— Sigur că nu, mai ales în asemenea circumstanțe.

— În realitate, există multe căi de a confirma spusele unui pacient, nu-i așa?

— Bineînțeles. În cazul lui Peter, am vorbit cu părinții lui. Au existat dovezi în registrele școlare în care era menționată hărțuirea – deși nu a existat nicio reacție din partea administrației. Pachetul pe care l-am primit de la poliție a susținut spusele lui Peter despre faptul că e-mailul fusese trimis către sute de membri ai comunității școlare.

— Ați găsit aspecte care să susțină diagnosticul de stare disociativă în care a intrat Peter pe 6 martie? întrebă Jordan.

— Da. Deși investigația poliției a stabilit că Peter crease o listă de potențiale victime, mare parte din cei împușcați nu apăreau pe listă… erau, în realitate, elevi cărora nu le cunoștea nici măcar numele.

— De ce e asta important?

— Pentru că asta îmi spune că la momentul în care trăgea asupra lor, nu viza niște persoane anume. Funcționa pur și simplu pe pilot automat.

— Mulțumesc, domnule doctor, spuse el și dădu din cap în direcția Dianei.

Ea îi aruncă o privire psihiatrului.

— Peter v-a spus că fusese umilit în cantină, zise ea. A mai menționat și alte locuri?

— Locul de joacă. Autobuzul școlar. Baia băieților și vestiarul.

— Când și-a început atacul la Liceul Sterling, a intrat și în biroul directorului?

— Din câte știu eu, nu.

— Dar în bibliotecă?

— Nu.

— În cancelarie?

Doctorul Wah clătină din cap.

— Nu.

— Atelierul de artă.

— Nu cred.

— În realitate, Peter a mers din cantină către băi, sala de sport și apoi către vestiare. A urmat metodic traseul locurilor în care fusese hărțuit, nu-i așa?

— Așa s-ar părea.

— Ați spus că funcționa pe pilot automat, domnule doctor, zise Diana. Dar n-am putea numi ăsta un plan?

Când Peter se întoarse în celulă în acea noapte, gardianul care-l conduse îi înmână o scrisoare.

— N-ai fost azi când a venit poșta, spuse el, iar Peter nu fu în stare să spună nimic, așa de neobișnuit era cu acea doză concentrată de bunătate.

Se așeză cu spatele la perete pe patul de jos și cercetă plicul. Era destul de neliniștit când venea vorba despre scrisorile primite – de când îl certase Jordan pentru că vorbise cu acea reporteră. Dar adresa de pe plic nu era scrisă la mașină, cum fusese pe acela. Era scrisă de mână, cu mici cercuri grăsune care pluteau deasupra i-urilor ca niște nori.

Desfăcu plicul și despături scrisoarea dinăuntru. Mirosea a portocale.

Dragă Peter,

Nu mă știi după nume, dar eu am fost numărul 9. Așa am părăsit școala, cu o etichetă mare pe frunte, scrisă cu markerul. Ai încercat să mă omori.

Nu iau parte la procesul tău, așa că n-o să mă vezi prin mulțime. N-am mai suportat să locuiesc în orașul ăla, așa că m-am mutat cu părinții acum o lună. Încep școala într-o săptămână aici în Minnesota, și deja lumea a auzit de mine. Mă cunosc doar ca una dintre victimele de la Liceul Sterling. N-am interese, n-am personalitate, n-am nici măcar un trecut, în afară de trecutul pe care mi l-ai dat tu.

Aveam zece pe linie, dar acum nu prea mai îmi pasă de note.

Care mai e rostul? Aveam o mulțime de visuri, dar acum nu știu dacă o să mă mai duc la facultate, de vreme ce încă nu sunt în stare să dorm noaptea. Mă sperie oamenii care se apropie pe furiș de mine, sau ușile care se trântesc tare, sau focurile de artificii. Am făcut suficiente ședințe de terapie ca să știu că n-o să mai pun niciodată piciorul în Sterling.

M-ai împușcat în spate. Doctorii au zis că am fost norocoasă – că, dacă aș fi strănutat sau m-aș fi întors să mă uit la tine, acum aș fi într-un scaun cu rotile. În schimb, trebuie doar să suport privirile oamenilor care se holbează la mine când uit și îmbrac un maiou – oricine poate să vadă cicatricele de la glonț, de la tuburile de dren și de la copci. Nu-mi pasă – înainte se holbau la coșurile mele de pe față; acum au pur și simplu alt loc spre care să-și concentreze atenția.

M-am gândit mult la tine. Cred că ar trebui să faci închisoare. Așa ar fi corect, și ce mi-ai făcut mie n-a fost, și cred că trebuie să existe un echilibru. Am fost la aceleași ore de franceză, știai? Eu stăteam pe rândul de la fereastră, a doua bancă din spate. Întotdeauna mi-ai părut ușor misterios și-mi plăcea zâmbetul tău.

Mi-ar fi plăcut să fi fost prieteni.

Cu sinceritate,
Angela Phlug

Peter împături scrisoarea și o strecură în fața de pernă. Zece minute mai târziu, o scoase din nou. O citi toată noaptea, iar și iar, până răsări soarele; până ce nu mai trebuia să vadă cuvintele ca să o recite pe de rost.

Lacy se îmbrăcase pentru băiatul ei. Deși afară erau aproape treizeci de grade, purta un pulover pe care îl scosese dintr-o cutie din pod, unul roz din angora pe care, când era mic, lui Peter îi plăcea să-l mângâie ca pe un pisoi.

În jurul încheieturii avea o brățară pe care o făcuse Peter pentru ea în clasa a patra rulând bucățele mici din reviste în mărgele colorate. Purta o fustă gri cu model, de care Peter râsese odată, spunând că semăna cu placa de bază a unui computer, și că nu-i venea prea bine. Avea părut împletit cu atenție, pentru că-și adusese aminte cum atinsese coada ei împletită obrazul lui ultima oară când îl sărutase de noapte bună.

Își promisese ceva. Oricât de greu ar fi fost, oricât de mult ar fi plâns în timpul întrebărilor, n-avea să-și mute privirea de la Peter. Se hotărâse că pentru ea chipul lui avea să fie ca una dintre acele fotografii cu plaje albe pe care le aduceau unele mame cu ele, ca să se concentreze pe ceva. Chipul lui avea să o forțeze să se concentreze, chiar dacă pulsul i-o lua razna și inima îi mai stătea din când în când; avea să-i arate lui Peter că cineva încă veghea cu fermitate asupra lui.

Când Jordan McAfee o chema în boxa martorilor, se întâmplă cel mai bizar lucru.

Intră în sala de judecată cu aprodul, dar în loc să se îndrepte spre micul balcon din lemn în care trebuia să stea martorul, trupul ei se mișcă din propria inițiativă în cealaltă direcție. Diana Leven

își dădu seama încotro se îndrepta chiar înaintea lui Lacy însăși – se ridică să obiecteze, dar hotărî să n-o mai facă. Lacy înaintă cu pas rapid, cu brațele atârnând fără vlagă pe lângă corp, și se opri în fața mesei apărării. Îngenunche lângă Peter, în așa fel încât nu vedea decât fața lui. Apoi întinse mâna stângă și-i atinse obrazul.

Pielea lui era încă fină, ca de copil, caldă la atingere. Când îi puse mâna pe obraz, genele lui i se răsfrânseră pe degetul mare. Își vizitase băiatul în fiecare săptămână în închisoare, dar existase întotdeauna o barieră între ei. Senzația aceasta, vitală și reală, de a-l simți sub atingerea ei, era genul de dar pe care trebuia să-l scoți din cutia lui din când în când, să-l ridici și să te minunezi uitându-te la el, ca să nu uiți că încă era în posesia ta. Lacy își aminti momentul în care i-l puseseră pentru prima oară pe Peter în brațe, încă plin de vernix și sânge, cu gurița roșie schimonosită de țipetele de nou-născut, cu brațele și piciorușele întinse în acest spațiu dintr-odată infinit. Aplecându-se înainte, făcu acum același lucru pe care-l făcuse prima oară când își întâlnise fiul: închise ochii, spuse în gând o rugăciune și-l sărută pe frunte.

Un aprod o atinse pe umăr.

— Doamnă, începu el.

Lacy scutură din umărul pe care pusese el mâna și se ridică în picioare. Se apropie de boxa martorilor, desfăcu micul zăvor și intră înăuntru.

Jordan McAfee se apropie de ea cu o cutie de șervețele în mână. Se întoarse cu spatele la jurați, astfel încât nu mai puteau să-l vadă în timp ce vorbea.

— Vă simțiți bine? întrebă el.

Lacy încuviință din cap, se întoarse cu fața spre Peter și-i oferi un zâmbet ca o ofrandă.

— Puteți să vă spuneți numele pentru a fi consemnat? întrebă Jordan.

— Lacy Houghton.

— Unde locuiți?

— Pe Goldenrod Lane, numărul 1616, Sterling, New Hampshire.

— Cine locuiește cu dumneavoastră?

— Soțul meu, Lewis, spuse Lacy. Și băiatul meu, Peter.

— Mai aveți și alți copii, doamnă Houghton?

— Am mai avut un fiu, Joseph, dar a fost ucis de un șofer beat anul trecut.

— Puteți să ne spuneți când v-ați dat prima oară seama că s-a întâmplat ceva la Liceul Sterling pe 6 martie? spuse Jordan McAfee.

— Am fost în tura de noapte la spital. Sunt moașă. După ce am moșit un copil în dimineața aceea, m-am dus în camera asistentelor și erau toate adunate în jurul radioului. Avusese loc o explozie la școală.

— Ce-ați făcut când ați auzit?

— Am rugat pe cineva să-mi țină locul și m-am dus cu mașina la școală. Trebuia să mă asigur că Peter e bine.

— Cum ajungea Peter de obicei la școală?

— Cu mașina, spuse Lacy. Are mașină.

— Doamnă Houghton, vorbiți-mi despre relația dumneavoastră cu Peter.

Lacy zâmbi.

— E copilul meu. Am avut doi băieți, dar Peter a fost cel mai liniștit dintre ei, mai sensibil. A avut întotdeauna un pic mai multă nevoie de încurajare.

— Ați fost apropiați când era copil?

— Absolut.

— Cum era relația lui Peter cu fratele lui?

— Era bună…

— Și cu tatăl lui?

Lacy ezită. Îl simțea pe Lewis în încăpere de parcă ar fi fost chiar lângă ea, și se gândi la el, cum mergea prin ploaie în cimitir.

— Cred că Lewis avea o legătură mai strânsă cu Joey, în timp ce eu am mai multe în comun cu Peter.

— V-a vorbit vreodată Peter despre problemele pe care le avea cu alți copii?

— Da.

— Obiecție, spuse procurorul. Mărturie din auzite.

— Am să resping obiecția acum, răspunse judecătorul. Dar fiți atent cum continuați, domnule McAfee.

Jordan se întoarse spre ea din nou.

— De ce credeți că avea Peter probleme cu acei copii?

— Se luau de el pentru că nu era ca ei. Nu e genul sportiv. Nu-i plăcea să se joace de-a hoții și vardiștii. Are înclinații artistice, e creativ și visător, și copiii se luau de el din cauza asta.

— Ce-ați făcut?

— Am încercat să-l întăresc, recunoscu Lacy.

În timp ce vorbea, își îndrepta vorbele către Peter, în speranța că avea să le interpreteze ca o scuză.

— Am făcut ce-ar face orice mamă care vede că fiul ei e tachinat de cineva. I-am spus lui Peter că-l iubesc; că puștii care se comportă așa nu știu nimic. I-am spus că e un băiat minunat și plin de compasiune și bun și deștept, tot ce vrem să fie un adult. Știam că toate calitățile pentru care era tachinat la cinci ani aveau să-i fie apreciate până ajungea la treizeci și ceva de ani… dar n-aveam cum să-l ajut să ajungă acolo peste noapte. Nu poți să derulezi înainte viața copilului tău, indiferent cât de mult ai vrea.

— Când a început Peter liceul, doamnă Houghton?

— În toamna lui 2004.

— Copiii s-au luat de el și la liceu?

— Chiar mai rău acolo, spuse Lacy. I-am spus fratelui lui să aibă grijă de el.

Jordan se apropie de ea.

— Povestiți-mi despre Joey.

— Toată lumea îl plăcea pe Joey. Era deștept, un atlet excelent. Se înțelegea la fel de ușor cu adulții pe cât o făcea cu copiii de vârsta lui. A… a făcut furori în școala aia.

— Trebuie să fi fost foarte mândră de el.

— Am fost. Dar cred că din cauza lui Joey, profesorii și elevii își făcuseră o idee despre cum ar trebui să fie un băiat din familia Houghton înainte ca Peter să intre la liceu. Și când a ajuns acolo, iar lumea și-a dat seama că nu semăna cu Joey, asta nu a făcut decât să-i îngreuneze viața.

Urmărea cum expresia lui Peter se schimba în timp ce vorbea, precum schimbarea anotimpurilor. De ce nu-și făcuse timp înainte, când avusese ocazia, să-i spună lui Peter că înțelegea? Că știa că Joey arunca o umbră atât de mare, încât era greu să găsești lumina soarelui?

— Câți ani avea Peter când a murit Joey?

— Era la sfârșitul clasei a zecea.

— Trebuie să fi fost devastator pentru familie, spuse Jordan.

— A fost.

— Ce-ați făcut ca să-l ajutați pe Peter să facă față durerii?

Lacy lăsă ochii în poală.

— Nu eram în stare să ajut pe nimeni atunci. Am făcut față cu greu eu însămi.

— Dar soțul dumneavoastră? S-a putut baza pe el Peter la vremea aceea?

— Cred că încercam amândoi să supraviețuim de la o zi la alta… Cred că mai degrabă Peter a fost cel care a ținut familia împreună.

— Doamnă Houghton, a spus vreodată Peter că voia să rănească pe cineva de la școală?

Lui Lacy i se puse un nod în gât.

— Nu.

— A existat vreodată ceva în personalitatea lui Peter care să vă facă să credeți că era capabil de așa ceva?

— Când te uiți în ochii copilului tău, spuse Lacy cu blândețe în glas, vezi tot ce speri că va deveni… nu tot ce nu-ți dorești să devină vreodată.

— Ați găsit vreodată vreun plan sau însemnări care să indice că Peter plănuia evenimentul acesta?

O lacrimă i se scurse pe gât.

— Nu.

Jordan își îmblânzi vocea.

— V-ați uitat, doamnă Houghton?

Ea se gândi la momentul în care făcuse curat în biroul lui Joey; cum stătuse deasupra vasului de toaletă și trăsese apa după drogurile pe care le găsise într-unul dintre sertare.

— Nu, recunoscu Lacy. Nu am căutat. Am crezut că-l ajutam. După ce a murit Joey, tot ce voiam să fac era să-l țin aproape pe Peter. Nu voiam să-i invadez intimitatea; nu voiam să mă cert cu el; nu voiam să-l mai rănească cineva vreodată. Tot ce voiam era să rămână copil pentru totdeauna. Ridică privirea și începu să plângă și mai tare acum. Dar nu poți să faci asta, dacă ești părinte. Pentru că parte din datoria ta este să-i lași să crească.

Se auziră zgomote din galerie în timp ce un bărbat din spate se ridică, aproape răsturnând o cameră de televiziune. Lacy nu-l mai văzuse până atunci. Avea un păr negru, rar și mustață; ochii îi scăpărau.

— Știi ceva? Maddie, fiica mea, n-o să aibă niciodată ocazia să crească, spuse el cu dispreț.

Arătă cu degetul spre femeia de lângă el, și apoi mai departe pe bancă.

— Și nici fata ei. Nici băiatul ei. Javra dracului! Dacă-ți făceai datoria cum trebuie, acum puteam să mi-o mai fac și eu.

Judecătorul lovi de mai multe ori cu ciocănașul.

— Domnule, spuse el. Domnule, va trebui să vă rog…

— Băiatul tău e un monstru. Un monstru blestemat, strigă bărbatul în timp ce doi aprozi

ajunseră la locul lui și îl luară de brațe, târându-l afară din sala de judecată.

Odată, Lacy fusese prezentă la nașterea unui copil căruia îi lipsea jumătate de inimă. Familia știuse că fiica lor nu avea să supraviețuiască, dar aleseseră să ducă sarcina până la termen, în speranța că vor putea petrece câteva momente scurte pe acest pământ cu fetița înainte să dispară pentru totdeauna.

Lacy stătuse în colțul încăperii în timp ce părinții își țineau copilul în brațe.

Nu le studiase chipurile; pur și simplu nu putuse. Se concentrase în schimb pe nevoile medicale ale nou-născutului. Îl urmărise cum își mișcase cu încetinitorul, așa rigid și albăstrui cum era, micul pumn, ca un astronaut care călătorea prin spațiu. Apoi, unul câte unul, degețelele copilului se întinseseră și plecă.

Lacy se gândi la degețelele acelea în miniatură, la felul în care părăsise lumea aceasta pe nesimțite. Se întoarse către Peter.

— Îmi pare așa de rău, rosti ea abia auzit.

Apoi își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

De cum anunță judecătorul că iau o pauză și jurații începură să se retragă, Jordan se apropie de el.

— Onorată instanță, apărarea cere să fie auzită, spuse el. Am dori să înaintăm o moțiune pentru anularea procesului pe baza viciului de procedură.

Deși stătea cu spatele la Diana, simți cum își dă ochii peste cap.

— Ce convenabil!

— Ei bine, domnule McAfee, spuse judecătorul, din ce motiv?

„Fiindcă nu am absolut nimic mai bun care să-mi salveze cazul”, se gândi Jordan.

— Onorată instanță, am avut parte de o ieșire emoțională incredibilă din partea tatălui uneia dintre victime în fața juraților. Este imposibil ca un

astfel de discurs să fie ignorat, și nicio instrucțiune pe care a-ți da-o jurașilor nu poate șterge ce au auzit.

— Asta e tot, domnule avocat?

— Nu, spuse Jordan. Înaintea acestui incident, este posibil ca jurații să nu fi știut că sunt de față în sală și membri ai familiilor victimelor. Acum știu – și știu de asemenea că fiecare mișcare pe care o fac este urmărită de acele persoane. Este vorba despre o presiune enormă pe umerii jurașilor într-un caz deja extrem de emoțional și intens mediatizat. Cum ne putem aștepta să facă abstracție de așteptările acelor membri ai familiilor victimelor și să-și facă datoria în mod corect și imparțial?

— Glumești? spuse Diana. Cine credeau jurații că o să fie în sala de judecată? Vagabonzi? Bineînțeles că sala e plină de oameni afectați de atacul armat. Tocmai de-asta sunt aici

Judecătorul Wagner ridică privirea.

— Domnule McAfee, nu declar eroare de judecată. Vă înțeleg neliniștea, dar consider că putem rezolva problema oferindu-le jurașilor instrucțiuni să nu ia în seamă niciun fel de ieșire emoțională din sala de judecată. Toți cei implicați în acest caz înțeleg că situația este extrem de tensionată și că oamenii nu sunt întotdeauna capabili să-și țină emoțiile în frâu. Cu toate astea, le voi da, de asemenea, instrucțiuni celor din galerie, avertizându-i să se stăpânească dacă nu doresc să continuăm procesul cu ușile închise.

Jordan trase aer în piept.

— Vă rog să luați notă de obiecția mea, onorată instanță.

— Bineînțeles, domnule McAfee, spuse el. Ne vedem în cincisprezece minute.

În timp ce judecătorul se retrăgea în cabinetul său, Jordan se întoarse la masa apărării, încercând să se gândească la o soluție miraculoasă cu care să-l salveze pe Peter. Adevărul era că indiferent ce spusese King Wah, indiferent cât de limpede

fusese explicată tulburarea de stres posttraumatic, indiferent cât de multă compasiune ar fi avut jurații pentru Peter – Jordan uitase un aspect esențial: întotdeauna avea să le pară mai rău pentru victime.

Diana îi zâmbi în timp ce se îndrepta spre ieșirea din sala de judecată.

— Bună încercare, zise ea.

Încăperea preferată a Selenei din tribunal era ascunsă lângă magazia omului de serviciu și înțesată de hărți vechi. Habar n-avea ce căutau într-un tribunal, în loc să fie la bibliotecă, dar îi plăcea să se ascundă uneori acolo când se plictisea să-l mai urmărească pe Jordan fâțâindu-se în fața mesei judecătorului. Venise de câteva ori aici în timpul procesului ca să-l alăpteze pe Sam în zilele în care nu găsiseră o bonă să aibă grijă de el.

Acum o conduse pe Lacy în sanctuarul ei și o așeză în fața unei hărți a lumii care avea în centru emisfera sudică. Australia era mov. Noua Zeelandă, verde. Era preferata Selenei. Îi plăceau dragonii roșii pictați în apa mării, norii fioroși de furtună din colțuri. Îi plăcea busola desenată pentru orientare. Îi plăcea să se gândească ce diferit ar arăta lumea dintr-un alt unghi.

Lacy Houghton nu se oprise din plâns, iar Selena știa că trebuia să se oprească – altfel interogatoriul acuzării avea să fie un dezastru. Se așeză lângă Lacy.

— Pot să-ți aduc ceva? Supă? Cafea?

Lacy scutură din cap și-și șterse nasul cu un șervețel.

— Nu pot să fac nimic ca să-l salvez.

— Asta e datoria lui Jordan, spuse Selena, deși, dacă era sinceră cu ea însăși, nu-și putea imagina niciun scenariu în care Peter nu ar fi făcut ani grei de pușcărie.

Tocmai își storcea creierii încercând să se gândească ce altceva ar putea să facă sau să spună

ca să o calmeze pe Lacy, când Sam ridică o mânuță și o trase de una dintre codițe.

Bingo.

— Lacy, spuse Selena. Poți să-l ții puțin cât caut ceva în geantă?

Lacy ridică privirea

— Nu… nu te deranjează?

Selena clătină din cap și-i puse copilul în poală. Sam ridică ochii spre Lacy, în timp ce se străduia din răsputeri să-și bage mânuța făcută pumn în gură.

— Gah, zise el.

Un zâmbet își făcu loc pe chipul lui Lacy.

— Micuțul de tine, șopti ea și schimbă poziția copilului ca să-l poată ține mai bine.

— Mă scuzați.

Selena se întoarse și văzu chipul lui Alex Cormier, care își vârâse capul pe ușă. Se ridică imediat în picioare.

— Doamnă judecător, nu puteți intra…

— E în regulă, spuse Lacy.

Selena se dădu înapoi, iar judecătoarea intră în încăpere și se așeză lângă Lacy. Puse paharul din plastic pe o masă și întinse mâna spre Sam, zâmbind când o apucă de unul dintre degetele rozalii și o strânse de el.

— Cafeaua de aici e îngrozitoare, dar ți-am adus totuși una.

— Mersi.

Selena se mișcă cu băgare de seamă în spatele vrafurilor de hărți până ajunse în spatele celor două femei, urmărindu-le cu aceeași uimire și curiozitate pe care le-ar fi arătat-o dacă o leoaică s-ar fi așezat comod lângă o gazelă, în loc să o mănânce.

— Te-ai descurcat bine, spuse judecătoarea.

Lacy clătină din cap.

— Nu suficient de bine.

— Diana n-o să-ți pună prea multe întrebări, asta dacă o să-ți pună vreuna.

Lacy ridică copilul la piept și-l mângâie pe spate.

— Nu cred că pot să mai intru în sală, spuse ea cu tremur în voce.

— Poți și o s-o faci, spuse ea. Pentru că Peter are nevoie de tine.

— Îl urăsc cu toții. Și pe mine mă urăsc.

Judecătoarea Cormier puse mâna pe umărul lui Lacy.

— Nu toată lumea, spuse ea. Când intrăm înăuntru, o să mă așez în primul rând. Nu trebuie să te uiți la procuroare. Uită-te pur și simplu la mine.

Selena rămase cu gura căscată. Adesea, când aveau de-a face cu martori fragili sau cu copii mici, puneau în apropiere o persoană pe care să se poată concentra martorul, ca să fie mai puțin speriat. Ca să-l facă să simtă că în toată mulțimea aceea de oameni avea măcar un prieten care era alături de el.

Sam își găsi degetul mare și începu să-l sugă, adormind la pieptul lui Lacy. Selena o văzu pe Alex cum se întinde și mângâie smocul de păr negru de pe capul fiului ei.

— Toată lumea crede că facem greșeli când suntem tineri, îi spuse judecătoarea lui Lacy. Dar nu cred că facem mai puține nici când ne-am maturizat.

Pe când intra în celula în care era ținut Peter, Jordan deja se gândea cum să micșoreze pagubele.

— Nu cred că o să ne dăuneze ce s-a întâmplat. Judecătorul o să le dea juraților instrucțiuni să nu țină seama de ieșirea aia.

Peter stătea pe banca din metal, cu capul în mâini.

— Peter, spuse Jordan. Ai auzit ce-am spus? Știu că lucrurile nu arată bine, și știu că e supărător, dar din punct de vedere legal n-are cum să-ți afecteze…

— Trebuie să-i spun de ce am făcut-o, îl întrerupse Peter.

— Mamei tale? întrebă Patrick. Nu poți. E încă izolată. Uite ce e, spuse el după o ezitare, de îndată ce pot să o aduc să vorbești cu ea…

— Nu, adică trebuie să le spun tuturor.

Jordan se uită la clientul lui. Peter avea ochii uscați și pumnii strânși. Când își ridică privirea, nu mai avea acel chip îngrozit de copil pe care îl văzuse lângă el în prima zi de proces. Era cineva care se maturizase peste noapte.

— Ne spunem varianta noastră, zise Jordan. Trebuie să ai răbdare. Știu că e greu de crezut, dar o să se lege totul. Facem tot ce putem.

— Nu, nu facem, zise Peter. Tu faci.

Se ridică în picioare și se apropie de Jordan.

— Ai promis. Ai zis că e rândul nostru. Dar când ai zis asta, te refereai că e rândul tău, nu-i așa? N-ai avut niciodată intenția să mă pui în boxa martorilor ca să le spun tuturor ce s-a întâmplat.

— Ai văzut ce i-au făcut mamei tale? contră Jordan. Ai idee ce s-ar întâmpla dacă te-aș pune în boxa martorilor?

În clipa aceea, ceva se frânse în Peter: nu furia lui, nu teama lui ascunsă, ci acea ultimă fărâmă de speranță. Jordan se gândi la depoziția lui Michael Beach, despre cum arăta chipul unei persoane când se scurgea viața din ea. Nu era nevoie să moară cineva în fața ta ca să vezi asta.

— Jordan, spuse Peter. Dacă e să-mi petrec restul vieții în închisoare, vreau ca ei să audă și versiunea mea.

Jordan deschise gura ca să-i spună clientului său că nici nu se punea problema, nu avea să depună mărturie și să strice apărarea șubredă pe care o construise el în speranța achitării. Dar pe cine păcălea el? Cu siguranță, nu pe Peter. Trase adânc aer în piept.

— În regulă. Spune-mi ce-ai de gând să zici.

Diana Leven nu avu nicio întrebare pentru Lacy Houghton, ceea ce era mai mult ca sigur o binecuvântare, după cum o știa și Jordan. Pe lângă faptul că ea nu avea ce să o întrebe ce nu o întrebase deja mai bine tatăl lui Maddie Shaw, nu știa cât stres mai putea suporta Lacy în boxa martorilor până să ajungă de neînțeles. Pe când era escortată afară din sala de judecată, judecătorul ridică privirea din dosar.

— Următorul martor, domnule McAfee?

Jordan trase adânc aer în piept.

— Apărarea îl cheamă pe Peter Houghton.

În spatele lui se iscă agitație. Foșnete, în timp ce reporterii se scotoceau în buzunare după creioane noi și dădeau pagina în carnețele. Murmur de voci, în timp ce familiile victimelor urmăreau fiecare pas pe care îl făcea Peter către boxa martorilor. O vedea pe Selena într-o parte, cu ochii mari la această mișcare neașteptată.

Peter se așeză, uitându-se doar la Jordan, exact așa cum îl sfătuise.

„Bravo, băiete”, se gândi el.

— Te numești Peter Houghton?

— Da, spuse Peter, dar nu era suficient de aproape de microfon ca să se audă. Se apropie de microfon și repetă. Da, repetă el, și de data asta un țiuit îngrozitor de la amplificatorul de sunet răbufni din boxele sălii de judecată.

— În ce clasă ești, Peter?

— Eram în clasa a zecea când am fost arestat.

— Câți ani ai?

— Optsprezece.

Jordan se îndreptă spre boxa juraților.

— Peter, tu ești cel care a mers la Liceul Sterling în dimineața zilei de 6 martie 2007, împușcând fatal zece persoane?

— Da.

— Și rănind alte nouăsprezece?

— Da.

— Și ai afectat un număr enorm de alți oameni, ai provocat mari pagube materiale?

— Știu, spuse Peter.

— Nu negi lucrurile astea azi, nu?

— Nu.

— Poți să le spui jurașilor de ce ai făcut-o?

Peter îl privi în ochi.

— Ei au început.

— Cine sunt ei?

— Cei care mă hărțuiau. Sportivii. Cei care m-au numit o ciudățenie toată viața.

— Ți-aduci aminte cum îi cheamă?

— Sunt prea mulți, spuse Peter.

— Poți să-mi spui de ce-ai simțit nevoia să recurgi la violență?

Jordan îi spusese lui Peter că fie ce-o fi, trebuia să nu se înfurie. Că trebuia să-și păstreze calmul și să fie stăpân pe sine în timp ce vorbea sau mărturia lui avea să-i facă mai mult rău decât bine – chiar mai rău decât se aștepta Jordan să iasă totul.

— Am încercat să fac ce mi-a spus mama, explică Peter. Am încercat să fiu ca ei, dar n-a mers.

— Ce vrei să spui prin asta?

— Am dat probă pentru echipa de fotbal, dar n-am avut șansa să joc. Odată, i-am ajutat pe niște băieți să-i joace o farsă unui profesor, mutându-i mașina din parcare în sala de sport… am fost reținut la școală după cursuri, dar ceilalți băieți nu, pentru că erau în echipa de baschet și aveau meci în sâmbăta aceea.

— Dar, Peter, de ce tocmai așa ceva? întrebă Jordan.

Peter își umezi buzele.

— Nu trebuia să se termine așa.

— Ai plănuit să-i omori pe toți oamenii aceia?

Repetaseră asta în celula lui. Peter nu trebuia decât să repete ce spusese înainte, când îl pregătise Jordan. „Nu. N-am plănuit.” Peter se uită la propriile mâini.

— Când am făcut-o în joc, spuse el încet, am câștigat.

Jordan îngheță. Peter nu respectase scenariul, iar acum Jordan nu-și mai găsea replica. Tot ce știa era că avea să coboare cortina înainte să termine.

Căutând să se adune, reluă în minte răspunsul lui Peter: nu fusese chiar așa de rău.

Îl făcuse să pară deprimat, ca un singuratic.

„Poți să salvezi asta", se gândi Jordan.

Se apropie de Peter, încercând disperat să-i comunice că trebuia să se concentreze; trebuia ca Peter să intre în joc. Avea nevoie să le arate juraților că băiatul ăsta alesese să depună mărturie în fața lor ca să arate cât îl mustra conștiința.

— Înțelegi acum că în ziua aceea n-au existat câștigători, Peter?

Jordan văzu o sclipire în ochii lui Peter. O mică scânteie, una care fusese reaprinsă – optimismul. Jordan își făcuse meseria prea bine: după cinci luni în care-i spusese lui Peter că avea să-i obțină libertatea, că avea o strategie, că știa ce făcea… Peter, fir-ar să fie, alesese tocmai momentul ăsta ca să-l creadă.

— Jocul nu s-a terminat încă, nu-i așa? spuse Peter și-i zâmbi plin de speranță lui Jordan.

În timp ce doi dintre jurați își întorceau capul dinspre el, Jordan se strădui să-și recapete stăpânirea de sine. Se întoarse la masa apărării, blestemând în barbă. Asta fusese întotdeauna slăbiciunea lui Peter, nu-i așa? Habar n-avea cum arăta ce făcea sau ce spunea el în ochii celor din jur, celor care nu știau că Peter nu încerca intenționat să vorbească precum un criminal, ci pur și simplu să facă o glumă cu unul dintre puținii lui prieteni.

— Domnule McAfee, spuse judecătorul. Mai aveți și alte întrebări?

Avea o mie de întrebări: „Cum a putut să-mi facă una ca asta?" „Cum a putut să-și facă lui una ca asta?" „Cum pot să-i fac pe jurați să înțeleagă că

n-ai vrut să sune așa cum a sunat?” Scutură din cap, neștiind ce să facă mai departe, iar judecătorul luă asta drept un refuz.

— Domnișoară Leven? spuse el

Jordan întoarse brusc capul.

„Așteptați”, îi venea să spună. „Așteptați, încă mă gândesc.”

Își ținu respirația. Dacă Diana îl întreba pe Peter ceva – chiar și care era numele lui de botez –, atunci avea șansa să mai examineze și el o dată martorul. Și atunci, cu siguranță, ar fi putut să le lase jurașilor o altă impresie despre Peter.

Diana își răsfoi rapid notițele pe care le luase, apoi le întoarse cu fața-n jos pe masă.

— Acuzarea nu are întrebări, domnule judecător, spuse ea.

Judecătorul Wagner chemă un aprod.

— Duceți-l pe domnul Houghton înapoi la locul lui. Curtea se retrage până luni.

De cum fură lăsați să plece jurații, un vuiet de întrebări izbucni în sala de judecată. Reporterii înotau contra curentului printre spectatori, sperând să-l înconjoare pe Jordan și să obțină o declarație. El își înșfacă servieta și se grăbi să iasă pe ușa din spate, cea pe care îl conduceau aprozii pe Peter.

— Stați puțin! strigă el.

Se apropie în fugă de bărbați, care stăteau de o parte și de alta a băiatului încătușat.

— Trebuie să vorbesc cu clientul meu despre ședința de luni.

Aprozii se uitară unul la altul, apoi la Jordan.

— Două minute, spuseră ei, dar nu se îndepărtară.

Dacă Jordan voia să vorbească cu Peter, astea erau circumstanțele în care trebuia să o facă.

Peter era roșu la față, radia.

— M-am descurcat bine?

Jordan ezită, căutând în minte ce să spună.

— Ai spus ce voiai să spui?

— Mda.

— Atunci te-ai descurcat de minune, spuse Jordan.

Rămase pe coridor, urmărind cum îl conduceau aprozii pe Peter. Chiar înainte să dispară după colț, Peter își ridică mâinile legate și le flutură. Jordan încuviință din cap spre el, cu mâinile în buzunare.

Se strecură afară din închisoare pe ușa din spate și trecu pe lângă trei care de televiziune cu antenele de satelit cocoțate pe acoperișuri ca niște păsări enorme și albe.

Pe ferestrele din spate ale fiecărei car, Jordan îi vedea pe producători editând materialele video pentru știrile de seară. Fața lui apărea pe fiecare monitor.

Trecu pe lângă ultimul car de televiziune și auzi, pe fereastra deschisă, vocea lui Peter.

„Jocul încă nu s-a terminat."

Jordan își aruncă geanta pe umăr și grăbi pasul.

— Ba sigur că da, zise el.

Selena îi pregătise soțului ei ceea ce el numea Masa Călăului, același fel pe care i-l servea întotdeauna înaintea unei pledoarii finale: friptură de gâscă, cu alte cuvinte, „Te-ai fript". Sam era deja în pat când îi puse farfuria dinainte și se așeză în fața lui.

— Nici măcar nu știu ce să spun, recunoscu ea.

Jordan împinse mâncarea deoparte.

— Încă nu-s pregătit pentru asta.

— Despre ce vorbești?

— Nu pot să închei cazul așa.

— Dragul meu, după ziua de azi, n-ai mai putea salva cazul ăsta nici cu o întreagă brigadă de pompieri, sublinie Selena.

— Nu pot să renunț pur și simplu. I-am spus lui Peter că are o șansă, zise el, întorcându-și privirea îndurerată spre Selena. Eu l-am lăsat să depună mărturie, deși știam că nu e o idee bună. Tre' să fie ceva ce pot să fac… ceva ce aș putea să spun ca

mărturia lui Peter să nu fie ultima cu care rămân jurații.

Selena oftă și întinse mâna după farfurie. Luă cuțitul și furculița lui Jordan și-și tăie o bucată de friptură, înmuind-o în sos de cireșe.

— Asta da gâscă gustoasă, Jordan, zise ea. Nu știi ce pierzi.

— Lista martorilor, spuse Jordan, ridicându-se și scotocind printr-un vraf de hârtii de la capătul celălalt al mesei din sufragerie. Trebuie să fie cineva care să ne poată ajuta, cineva pe care nu l-am chemat încă.

Parcurse în grabă numele.

— Cine e Louise Herrman?

— Profesoara lui Peter din clasa a treia, răspunse Selena cu gura plină.

— De ce naiba e pe lista martorilor?

— Ea ne-a sunat pe noi, spuse Selena. Ne-a spus că dacă avem nevoie de ea, e dispusă să depună mărturie că Peter a fost un băiat cuminte în clasa a treia.

— Asta n-o să meargă. Am nevoie de cineva mai recent, oftă el.

— Nu mai e nimeni aici…

Dădu pagina și văzu un singur nume scris la mașină, în josul paginii.

— În afară de Josie Cormier, spuse Jordan încet.

Selena lăsă jos furculița.

— O chemi pe fiica lui Alex?

— De când îi spui tu judecătoarei Cormier Alex?

— Fata nu-și aduce aminte nimic.

— Păi, am încurcat-o. Poate că-și aduce aminte ceva acum. Să o chemăm să vedem dacă spune ceva.

Selena săpă printre vrafurile de hârtii care tronau pe masă, pe polița căminului, pe partea de sus a mergătorului lui Sam.

— Uite declarația ei, spuse ea, întinzându-i-o lui Jordan.

Prima pagină era declarația pe propria răspundere pe care i-o adusese judecătoarea Cormier – cea în care se spunea că Jordan nu poate să o cheme pe Josie să depună mărturie pentru că nu știe nimic. A doua era cel mai recent interviu pe care i-l dăduse fata lui Patrick Ducharme.

— Sunt prieteni de la grădiniță.

— Au fost prieteni.

— Nu-mi pasă. Diana a pus deja fundația – Peter făcuse o pasiune pentru Josie; i-a omorât iubitul. Dacă o facem să spună ceva frumos despre el – poate chiar să arate că l-a iertat o să conteze pentru jurați, zise el, ridicându-se. Mă întorc la tribunal. Am nevoie de o citație.

Sâmbătă dimineața, când auzi soneria, Josie era încă în pijama.

Dormise neîntoarsă, ceea ce era surprinzător, pentru că nu reușise să se odihnească bine întreaga săptămână. Visele ei fuseseră pline de autostrăzi numai pentru scaune cu rotile; de cifruri fără numere; de regine ale balului fără fețe.

Era singura persoană din sala martorilor apărării care nu fusese chemată să depună mărturie, ceea ce însemna că aproape se terminase, că, în curând, avea să poată respira din nou.

Josie deschise ușa și dădu cu ochii de femeia afro-americană înaltă, superbă cu care era însurat Jordan McAfee. Îi zâmbi și-i întinse o coală de hârtie.

— Trebuie să-ți dau asta, Josie, zise ea. Mama ta e acasă?

Josie luă coala albastră, împăturită. Poate era ca o petrecere cu toți membrii distribuției pentru finalul procesului. Asta ar fi fost destul de tare. O strigă pe mama ei peste umăr. Alex își făcu apariția, urmată de Patrick.

— Ah, spuse Selena clipind.

Imperturbabilă, mama ei își încrucișă brațele.

— Ce se petrece?

— Doamnă judecător, îmi pare rău să vă deranjez sâmbăta, dar soțul meu se întreba dacă Josie poate să stea astăzi de vorbă cu el.

— De ce?

— Pentru că a citat-o pe Josie să depună mărturie luni.

Încăperea începu să se învârtă.

— Să depun mărturie? repetă Josie.

Mama ei făcu un pas în față, și, după expresia de pe chipul ei, probabil că ar fi făcut ceva pagube serioase dacă Patrick nu ar fi apucat-o de talie și nu ar fi ținut-o. Patrick smulse coala albastră din mâna lui Josie și se uită rapid peste ea.

— Nu pot să merg la tribunal, șopti Josie.

Mama ei scutură din cap.

— Aveți o declarație pe propria răspundere semnată de Josie în care spune că nu-și amintește nimic…

— Știu că sunteți supărată. Dar realitatea este că Jordan o cheamă pe Josie luni să depună mărturie, și am vrea să vorbim despre depoziția ei înainte, în loc să urce pur și simplu în boxa martorilor. E mai bine și pentru noi, și pentru Josie, zise ea, apoi ezită. Putem să facem asta pe calea ușoară sau pe calea mai grea.

Mama lui Josie își încleștă maxilarul.

— Ora două, spuse ea printre dinți și-i trânti ușa în față Selenei.

— Mi-ai promis, se lamentă Josie. Mi-ai promis că nu trebuie să mă duc acolo și să depun mărturie. Ai spus că n-o să fiu nevoită!

Mama ei o apucă de umeri.

— Iubito, știu că ți-e frică. Știu că nu vrei să mergi. Dar nimic din ce-o să spui n-o să-l ajute. O să se termine imediat și n-o să pățești nimic, zise ea, apoi se uită la Patrick. De ce naiba face asta?

— Pentru că i se duce cazul de râpă, spuse Patrick. Vrea să i-l salveze Josie.

Lui Josie atât îi trebui; izbucni în lacrimi.

Jordan deschise ușa biroului, ținându-l pe Sam în brațe ca pe-o minge de fotbal american. Era ora două fix, iar Josie Cormier sosise împreună cu mama ei. Judecătoarea Cormier părea la fel de îmbietoare ca un perete abrupt de stâncă; fiica ei, pe de altă parte, tremura ca o frunză.

— Mulțumesc c-ați venit, spuse el, afișând un zâmbet enorm și prietenos.

Mai mult decât orice altceva, dorea ca Josie să se simtă în largul ei.

Niciuna din femei nu-i răspunse.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Jordan, arătând spre Sam. Nevastă-mea trebuia să ajungă până la ora asta să ia copilul ca să punem vorbi, dar s-a răsturnat un camion cu lemne pe Route 10. Zâmbi și mai larg. Mai durează doar un minut.

Arătă spre canapeaua și fotoliile din biroul lui, invitându-le să se așeze.

Pe masă erau fursecuri și o carafă cu apă.

— Vă rog să gustați ceva, să beți puțină apă.

— Nu, spuse judecătoarea.

Jordan se așeză, săltând copilul pe genunchi.

— Bun.

Se tot uita la ceas, uimit de cât de lungi păreau șaizeci de secunde atunci când îți doreai să treacă repede, apoi dintr-odată, ușa se dădu de perete și Selena se năpusti înăuntru.

— Îmi pare rău, spuse ea agitată și se întinse după copil.

Pe când se pregătea să-l ia, rucsacul îi alunecă de pe umăr și scutecele din el se împrăștiară pe jos în fața lui Josie.

Fata se ridică în picioare, cu ochii la rucsacul Selenei. Se dădu înapoi, împleticindu-se pe lângă picioarele mamei sale și pe lângă marginea canapelei.

— Nu, scânci ea și se ghemui într-un colț, își acoperi capul cu mâinile și începu să plângă.

Zgomotul îl făcu pe Sam să țipe, iar Selena îl ținu mai bine pe umăr în timp ce Jordan urmărea

scena mut de uimire.

Judecătoarea Cormier se lăsă pe vine lângă fiica ei.

— Josie, ce-i cu tine? Josie? Ce se petrece?

Fata se legăna înainte și înapoi, plângând. Se uită la mama ei.

— Îmi amintesc, spuse ea. Mai mult decât am spus.

Judecătoarea rămase cu gura căscată, iar Jordan, văzând cât de șocată era, profită de ocazie.

— Ce-ți amintești? întrebă el, lăsându-se în genunchi lângă Josie.

Judecătoarea îl împinse în lături și o ajută pe Josie să se ridice.

O așeză pe canapea și-i turnă un pahar cu apă din carafă.

— E în regulă, murmură judecătoarea.

Josie trase suspinând aer în piept.

— Rucsacul, spuse ea, făcând semn cu bărbia spre cel de pe podea. I-a căzut lui Peter de pe umăr, cum a căzut și ăsta. Fermoarul era deschis și… și a căzut un pistol din el. Matt l-a luat. Fața i se schimonosi. A tras spre Peter, dar a ratat. Și Peter… și el, zise ea și închise ochii. Atunci l-a împușcat Peter.

Jordan surprinse ochii Selenei. Apărarea lui Peter se baza pe TSPT – cum un eveniment putea declanșa un altul; cum o persoană care era traumatizată putea să nu-și amintească nimic despre acel eveniment. Cum cineva ca Josie putea să vadă cum cade un rucsac pe jos și să-și aducă aminte ce se întâmplase într-un vestiar cu câteva luni în urmă: să și-l amintească pe Peter spre care cineva îndreptase o armă – o amenințare reală și prezentă, un băiat care-l hărțuise și care acum se pregătea să-l ucidă.

Sau, cu alte cuvinte, ceea ce spusese Jordan de la bun început.

— Ce încurcătură, îi spuse Jordan Selenei după ce Josie și mama ei plecară acasă. Și asta e numai bine pentru mine.

Selena nu plecase cu copilul; Sam dormea într-un sertar gol al fișetului. Ea și Jordan stăteau la masa la care, cu mai puțin de o oră în urmă, Josie le mărturisise că începuse recent să-și amintească frânturi despre atacul armat, dar că nu spusese nimănui, de teamă să nu fie nevoită să meargă la tribunal și să vorbească despre asta. Că atunci când căzuse pe jos rucsacul cu scutece, amintirile o copleșiseră dintr-odată, cu toată forța.

— Dacă aflam asta la începutul procesului, aș fi mers cu informația la Diana și aș fi folosit-o tactic, spuse Jordan. Dar din moment ce avem deja jurați, poate reușesc să fac ceva chiar mai bun.

— Nu ceva ca o măsură disperată în al unsprezecelea ceas, spuse Selena.

— Să presupunem că o aducem pe Josie în boxa martorilor să spună toate astea. Dintr-odată, toate cele zece morți nu mai sunt ce păreau a fi. Nimeni nu știa adevărata poveste din spatele ăsteia, și asta pune sub semnul întrebării tot ce le-a spus acuzarea juraților despre atacul armat. Cu alte cuvinte, dacă acuzarea nu știa asta, cine știe ce altceva nu mai știe.

— Și, sublinie Selena, întărește ce a spus King Wah. Uite că unul dintre puștii care-l hărțuiseră pe Peter l-a amenințat cu pistolul, așa cum s-a gândit el în tot timpul ăsta c-o să se întâmple, zise ea, după care ezită. E drept că Peter e cel care a adus pistolul…

— Asta e irelevant, spuse Jordan. Nu trebuie să am eu toate răspunsurile. Îi dădu Selenei un sărut mare. Trebuie doar să mă asigur că nu le are nici acuzarea.

Alex stătea pe bancă, urmărind un grup de studenți jerpeliți care se jucau Frisbee de parcă nici

nu știau că lumea se ducea de râpă în jurul lor. Lângă ea, Josie își îmbrățișa genunchii.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă Alex.

Josie ridică fața spre ea.

— N-am putut. Erai judecătoarea în cazul ăsta.

Alex simți un junghi în piept.

— Dar chiar și după ce m-am recuzat, Josie… când am mers să-l vedem pe Jordan, și ai zis că nu-ți amintești nimic… De-asta te-am pus să semnezi declarația pe propria răspundere.

— Am crezut că asta voiai să fac, spuse Josie. Mi-ai spus că, dacă o semnez, n-o să trebuiască să depun mărturie… și nu voiam să merg la tribunal. Nu voiam să-l mai văd pe Peter.

Unul dintre studenți făcu un salt, dar rată discul. Pluti până la Alex, aterizând într-un nor de praf la picioarele ei.

— Scuze, strigă băiatul, făcându-i cu mâna.

Alex ridică discul și-l aruncă la înălțime. Vântul îl ridică și-l purtă și mai sus, o pată pe cerul perfect albastru.

— Mami, spuse Josie, deși n-o mai numise pe Alex așa de ani de zile. Ce-o să se întâmple cu mine?

Nu știa. Nici ca judecător, nici ca avocat, nici ca mamă. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să-i ofere sfaturi bune și să spere că era suficient ca să treacă cu bine peste ce urma să vină.

— De acum înainte, îi spuse Alex lui Josie, tot ce trebuie să faci este să spui adevărul.

Patrick fusese chemat în Cornish pentru o negociere într-un caz de violență domestică cu ostatici și ajunse în Sterling abia aproape de miezul nopții. În loc să se îndrepte spre casa lui, porni spre cea a lui Alex – oricum se simțea mai acasă acolo.

Încercase să o sune de mai multe ori în acea zi, să vadă cum decurseseră lucrurile cu Jordan McAfee, dar nu avusese semnal la celular.

O găsi stând pe întuneric pe canapeaua din sufragerie și se așeză lângă ea. Pentru o clipă, nu făcu decât să se uite la perete, ca Alex.

— Ce facem? întrebă el.

Ea se întoarse spre el, și atunci își dădu seama Patrick că plânsese. Se simți vinovat – „Trebuia să încerci mai mult să o suni, trebuia să vii acasă mai repede."

— Ce s-a întâmplat?

— Am dat-o-n bară, Patrick, zise Alex. Credeam c-o ajut. Credeam că știu ce fac. Se pare că, până la urmă, nu știam nimic.

— Josie? întrebă el, încercând să pună totul cap la cap.

— Unde e?

— Doarme. I-am dat un somnifer.

— Despre ce vorbești?

— Ne-am întâlnit azi cu Jordan McAfee, și Josie i-a spus… i-a spus că-și amintește ceva despre atacul armat. De fapt, își amintea tot.

Patrick fluiera ușor.

— Deci, mințea?

— Nu știu. Cred că era speriată, zise Alex, ridicând privirea spre Patrick. Și asta nu-i tot. Din ce spune Josie, Matt a tras primul spre Peter.

— Ce?

— Rucsacul pe care-l avea Peter a căzut în fața lui Matt, și el a reușit să pună mâna pe unul dintre pistoale. A tras, dar nu l-a nimerit.

Patrick își frecă fața cu mâna. Diana Leven nu avea să fie încântată.

— Ce-o să se întâmple cu Josie? zise Alex. În cel mai bun caz ajunge în boxa martorilor și întregul oraș o s-o urască pentru că a depus mărturie în beneficiul lui Peter. În cel mai rău caz, comite sperjur în boxa martorilor și e acuzată legal.

Mintea lui Patrick o luă la goană.

— Nu poți să-ți faci griji în privința asta. Nu ține de tine. Și-n plus, Josie o să fie bine. E o

supraviețuitoare.

Se aplecă și o sărută blând, gura lui oprind cuvintele pe care nu putea să i le spună și promisiunile pe care se temea să le facă. O sărută până simți că-i dispare încordarea din oase.

— Ar trebui să iei și tu un somnifer din ăla, șopti el.

Alex înclină capul.

— Nu rămâi?

— Nu pot. Încă mai am de lucru.

— Ai bătut drumul până aici ca să-mi spui că pleci?

Patrick se uită la ea, dorindu-și să-i fi putut explica ce trebuia să facă.

— Ne vedem mai încolo, Alex, spuse el.

Alex îi încredințase un secret, dar în calitate de judecător, trebuia să știe că Patrick nu-i putea păstra secretul. Luni dimineața, când Patrick avea să se vadă cu procurorul, avea să fie nevoit să-i spună Dianei ce știa, că Matt Royston trăsese primul cu pistolul în vestiar. Din punct de vedere legal, era obligat să dezvăluie această nouă problemă. Cu toate astea, tehnic vorbind, avea la dispoziție toată ziua de duminică să facă ce dorea cu informația asta.

Dacă Jordan putea găsi probe care să susțină afirmațiile lui Josie, atunci avea să-i ușureze lucrurile în boxa martorilor – și să devină un erou în ochii lui Alex.

Dar în același timp, voia să inspecteze din nou vestiarul dintr-un alt motiv. Patrick știa că cercetase amănunțit cu mâna lui spațiul mic în căutare de dovezi și că niciun al glonț nu fusese găsit. Și dacă Matt trăsese primul în Peter, ar fi trebuit să găsească glonțul.

Nu dorise să-i spună asta lui Alex, însă Josie îi mințise o dată. Putea la fel de bine să îi mintă din nou.

La șase dimineața, Liceul Sterling era un uriaș adormit. Patrick descuie ușa de la intrare și străbătu coridoarele pe întuneric. Fuseseră curățate de profesioniști, dar asta nu-l împiedică să vadă, la lumina lanternei, locurile unde gloanțele spărseseră ferestrele și sângele pătase podeaua. Se mișcă repede, iar tocurile ghetelor îi răsunau pe coridor în timp ce dădea la o parte prelatele de construcție și evita grămezile de scânduri.

Patrick deschise ușile duble ale sălii de sport și-și croi drum prin încăpere, ghetele scârțâindu-i pe plăcile din poliuretan brăzdate de marcajele în codul Morse. Apăsă pe o serie de întrerupătoare și sala de sport fu inundată de lumină. Ultima oară când fusese acolo, podeaua era plină de pături izotermice care corespundeau cu numele care fuseseră marcate pe frunțile lui Noah James, Michael Beach, Justin Friedman, Dusty Spears și Austin Prokiov. Erau tehnicieni criminaliști care se târau în patru labe, fotografiind spărturile din plăcile de ciment, extrăgând gloanțele din panoul coșului de baschet.

Petrecuse ore în șir la secția de poliție, prima lui oprire după ce plecase de la Alex de acasă, analizând amprenta mărită care fusese găsită pe Arma B. Una neconcludentă; una care presupuseseră ei că-i aparținea lui Peter. Dar dacă era amprenta lui Matt? Oare exista vreo cale de a dovedi că Royston ținuse arma, așa cum susținea Josie? Patrick studie amprentele preluate de pe trupul lui Matt și le ținu în lumină, comparându-le pe toate părțile cu amprenta parțială, până ce liniile și nervurile deveniră și mai încețoșate.

Dacă era să găsească vreo dovadă, atunci în școală trebuia să o caute.

Vestiarul arăta exact ca în fotografia pe care o folosise în timpul mărturiei lui de mai devreme din săptămâna aceea, doar că trupurile fuseseră, firește, înlăturate.

Spre deosebire de coridoarele și de sălile de clasă din școală, vestiarul nu fusese curățat sau peticit. Zona îngustă era prea distrusă – nu fizic, ci psihologic – și administrația hotărâse de comun acord să o demoleze mai târziu în acea lună, împreună cu restul sălii de sport și cu cantina.

Vestiarul era dreptunghiular. Ușa care dădea în el din sala de sport era în mijlocul unui perete lung. Lângă peretele opus era o bancă și o serie de dulapuri din metal. În colțul din stânga al vestiarului era o ușă mică ce dădea spre dușurile comune. În colțul acesta fusese găsit trupul lui Matt, și Josie întinsă lângă el; la zece metri distanță, în colțul din dreapta, îl găsise pe Peter ghemuit. Rucsacul albastru căzuse chiar în stânga ușii. Dacă Patrick era să o creadă pe Josie, atunci Peter intrase în fugă în vestiar, unde se ascunseseră Josie și Matt. Se presupune că ținea în mână Arma A. Și-a scăpat rucsacul, iar Matt – care trebuie să fi stat în mijlocul încăperii, suficient de aproape ca să ajungă la el – pusese mâna pe Arma B.

Matt trăsese în Peter – glonțul care nu fusese găsit, cel care dovedea că se trăsese cu Arma B – și ratase. Când încercase să tragă din nou, pistolul s-a blocat. În clipa aceea, Peter a tras în el – de două ori.

Problema era că trupul lui Matt fusese găsit la cel puțin cinci metri distanță de rucsacul de unde luase el arma.

De ce s-ar fi dat Matt înapoi, ca după aceea să tragă în Peter? N-avea sens. Era posibil ca gloanțele trase de Peter să-l fi făcut pe Matt să se dea înapoi, dar noțiunile de bază din fizică îi spuneau lui Patrick că un glonț tras de unde stătea Peter tot nu l-ar fi făcut pe Matt să se prăbușească acolo unde fusese găsit. În plus, lipsa stropilor de sânge sugera că Matt nu stătea nici pe departe în zona rucsacului când fusese împușcat de Peter. Căzuse acolo unde fusese lovit de gloanțe.

Patrick se îndreptă spre peretele unde îl arestase pe Peter. Începu din colțul de sus și-și plimbă degetele metodic peste fiecare firidă, peste muchiile dulapurilor și în interiorul lor, la îmbinarea pereților perpendiculari. Se târî sub banca din lemn și cercetă partea de dedesubt. Îndreptă lanterna spre tavan. Într-un spațiu atât de restrâns, orice glonț tras de Matt trebuia să fi făcut pagube suficiente pentru a fi observate, și totuși nu exista nicio dovadă că se trăsese – cu succes – în direcția lui Peter.

Patrick merse în colțul opus al vestiarului. Încă mai era o pată întunecată de sânge pe podea și o urmă uscată de gheată. Păși peste pată și intră la dușuri, cercetând cu aceeași minuțiozitate peretele acoperit cu plăci de faianță care ar fi fost în spatele lui Matt.

Dacă găsea glonțul aici, unde fusese găsit trupul lui Matt, atunci era clar că nu Matt trăsese cu Arma B – Peter trebuia să fie cel care mânuise arma, pe lângă Arma A. Sau, cu alte cuvinte: Josie l-ar fi mințit pe Jordan McAfee.

Cum faianța era albă, imaculată, era o treabă ușoară. Nu existau fisuri sau crăpături, nici ciobituri, nimic care să sugereze că un glonț trecuse prin stomacul lui Matt și lovise peretele dușului.

Patrick se întoarse, uitându-se în locurile în care n-avea niciun sens să se uite: para dușului, tavanul, scurgerea. Își scoase pantofii și șosetele, târându-și picioarele pe podeaua dușului. Abia când își plimbă degetul mic de-a lungul marginii scurgerii simți ceva.

Patrick se așeză în patru labe și pipăi muchia metalului. Placa din gresie care încadra grătarul scurgerii avea o zgârietură lungă. Era ușor de ratat din cauza locului unde se afla – tehnicienii probabil presupuseseră că erau reziduri. O pipăi cu degetul și apoi se uită cu lanterna în scurgere. Dacă glonțul alunecase înăuntru, trebuia să fi dispărut de

mult – și totuși, găurile scurgerii erau suficient de mici ca asta să nu se întâmple.

Deschizând un dulap, Patrick rupse o bucată mică de oglindă și o puse cu fața în sus pe podeaua dușului, unde era urma. Apoi stinse luminile și scoase un creion cu laser. Stătu în locul în care fusese prins Peter și îndreptă fasciculul spre oglindă, privindu-l cum ricoșează pe peretele îndepărtat al dușului, unde niciun glonț nu lăsase vreo urmă.

Învârtindu-se de jur-împrejur, continuă să îndrepte fasciculul de lumină până ce ricoșă direct prin mijlocul unei mici ferestre folosite pentru ventilație. Îngenunche, marcând cu un creion din buzunar locul în care stătea. Apoi scoase telefonul.

— Diana, spuse el când răspunse procurorul. Mâine să ceri o amânare.

— Știu că e neobișnuit, spuse Diana a doua zi în sala de judecată, și că jurații sunt aici, dar trebuie să cer o amânare până sosește detectivul. Investighează o pistă nouă în acest caz… posibil ceva… posibil dovezi exoneratoare.

— L-ați sunat? întrebă judecătorul Wagner.

— De mai mute ori.

Patrick nu răspundea la telefon. Dacă ar fi răspuns, atunci i-ar fi putut spune direct cât de tare îi venea să-l omoare.

— Trebuie să obiectez, domnule judecător, spuse Jordan. Suntem pregătiți să continuăm. Sunt sigur că domnișoara Leven îmi va oferi informațiile exoneratoare, când și dacă le va primi, dar sunt dispus în acest punct să-mi asum riscurile. Și din moment ce suntem cu toții aici, aș vrea să adaug că am un martor care este dispus să depună mărturie chiar acum.

— Ce martor? întrebă Diana. Nu mai ai pe nimeni de chemat.

Jordan îi zâmbi.

— Fiica doamnei judecătoare Cormier.

Alex stătea afară, la ușa sălii de judecată, ținând-o strâns de mână pe Josie.

— O să se termine cât ai zice pește.

Ironia era că în urmă cu câteva luni, când se luptase atât de tare să rămână judecătoare în acest caz, o făcuse pentru că se simțea mai în largul ei să-i ofere fiicei sale sfaturi legale decât susținere emoțională, și o știa și Alex. Și iată că se ajunsese și la asta, iar Josie era pe cale să depună mărturie în arena pe care Alex o cunoștea mai bine decât oricine altcineva, dar ea tot nu avea vreun sfat judiciar important cu care să o ajute.

Avea să fie înfricoșător. Avea să fie dureros. Și tot ce putea Alex să facă era să fie martoră la suferința ei.

Un aprod ieși la ele.

— Doamnă judecător, spuse el. E gata fiica dumneavoastră?

Alex o strânse pe Josie de mână.

— Spune-le tot ce știi, atâta tot, spuse ea și se ridică să ia loc în sala de judecată.

— Mami, strigă Josie în urma ei, iar Alex se întoarse. Și dacă ce știu e ceva ce oamenii nu vor să audă?

Alex încercă să zâmbească.

— Spune adevărul, zise ea. N-ai cum să dai greș cu asta.

Pentru a se conforma cu regulile aducerii la cunoștință, Jordan îi înmână Dianei un rezumat al mărturiei lui Josie în timp ce ea se îndrepta spre boxa martorilor.

— Când ai aflat asta? îl întrebă procurorul.

— În weekend. Îmi pare rău, spuse el, deși nu-i părea.

Se îndreptă spre Josie, care se făcuse mică și pălise. Avea părul prins într-o coadă îngrijită și-și ținea mâinile în poală. Era preocupată să evite

privirile tuturor concentrându-se asupra texturii lemnului de la balustrada boxei maiorilor.

— Poți să spui cum te cheamă?

— Josie Cormier.

— Unde locuiești, Josie?

— East Prescott Street, numărul 45, în Sterling.

— Câți ani ai?

— Șaptesprezece.

Jordan se dădu un pas mai aproape, ca să-l poată auzi doar ea.

— Vezi? șopti el. Floare la ureche.

Îi făcu cu ochiul, și i se păru că Josie chiar îi zâmbi și ea abia simțit.

— Unde erai în dimineața zilei de 6 martie 2007?

— Eram la școală.

— Ce materie ai avut la prima oră?

— Engleză, spuse Josie încet.

— Și a doua?

— Matematică.

— Și a treia?

— Am avut oră de studiu.

— Unde ai petrecut-o?

— Cu iubitul meu, zise ea. Matt Royston.

Se uită într-o parte, clipind prea repede.

— Unde ați petrecut tu și Matt ora de studiu?

— Am plecat din cantină. Ne duceam spre vestiarul lui, înainte de ora următoare.

— Ce s-a întâmplat atunci?

Josie se uită în poală.

— S-a auzit un zgomot puternic. Și lumea a început să fugă. Țipau despre pistoale, țipau că cineva are pistol. Un prieten de-al nostru, Drew Girard, ne-a spus că era Peter.

Ridică privirea atunci și întâlni ochii lui Peter. Câteva momente lungi doar se uită la el, apoi închise ochii și întoarse capul.

— Știai ce se petrece?

— Nu.

— Ai văzut pe cineva trăgând?

— Nu.

— Unde ați mers?

— Către sala de sport. Am traversat-o, ne îndreptam spre vestiar. Știam că se apropie pentru că tot auzeam împușcături.

— Cine era cu tine când ai intrat în vestiar?

— Am crezut că Drew și Matt, dar când m-am întors, mi-am dat seama că Drew nu mai era cu noi. Fusese împușcat.

— Ai văzut când a fost împușcat?

Josie scutură din cap.

— Nu.

— L-ai văzut pe Peter înainte să intri în vestiar?

— Nu.

Fața i se schimonosi și-și șterse lacrimile.

— Josie, spuse Jordan, ce s-a întâmplat după aceea?

10:16 dimineața. Ziua în cauză

— Jos, șopti Matt printre dinți și o împinse pe Josie, care căzu după banca de lemn.

Nu era o ascunzătoare bună, dar, pe de altă parte, niciun loc din vestiar nu era o ascunzătoare bună. Planul lui Matt fusese să se cațăre pe fereastra de la dușuri, și chiar o deschisese, dar apoi auziseră împușcăturile din sala de sport și-și dăduseră seama că nu mai aveau timp să târască banca până acolo și să se cațăre pe geam. Se băgaseră singuri în capcană.

Se ghemui, iar Matt se lăsă pe vine în fața ei. Inima îi bubuia în spatele lui, și tot uita să respire.

El întinse mâna în spate până ce-o găsi pe-a ei.

— În caz că se întâmplă ceva, Jo, să știi că te-am iubit, șopti el.

Josie începu să plângă. Avea să moară; aveau să moară cu toții. Se gândi la o sută de lucruri pe care dorise din toată inima să le facă și pe care nu apucase: să meargă în Australia, să înoate cu delfinii. Să învețe versurile de la Bohemian Rhapsody. Să termine liceul.

Să se mărite.

Își șterse fața de tricoul lui Matt, apoi ușa vestiarului se dădu de perete. Peter intră împleticindu-se, cu o privire sălbatică și un pistol în mână.

Josie observă că i se desfăcuseră șireturile la adidasul stâng, apoi nu-i veni să creadă că observase asta. Peter ridică pistolul spre Matt, iar Josie țipă, nu se putu abține.

Poate că zgomotul fu de vină; poate vocea ei. Peter tresări și-și scăpă rucsacul. Îi alunecă de pe umăr și, când îi căzu, un alt pistol ieși dintr-un buzunar deschis.

Alunecă pe podea, aterizând chiar în spatele piciorului stâng al lui Josie.

Știați că există momente în care lumea se mișcă atât de încet încât îți simți oasele deplasându-se și mintea răvășită? Când ai senzația că orice-ai face pentru tot restul vieții tale, îți vei aduce aminte pentru totdeauna fiecare secundă din acel minut? Josie urmări cum i se întinde mâna în spate, cum apucă cu degetele mânerul negru și rece al pistolului. Bâjbâind să-l apuce mai bine, se ridică în picioare, clătinându-se, și îndreptă pistolul spre Peter.

Matt se dădu înapoi, spre dușuri, sub protecția lui Josie. Peter își ținea pistolul drept, încă îndreptat spre Matt, cu toate că Josie era mai aproape.

— Josie, zise el, lasă-mă să termin asta.

— Împușcă-l, Josie, zise Matt. Fir-ar să fie, împușcă-l.

Peter culisă cocoșul armei astfel încât glonțul din încărcător să alunece în loc. Privindu-l cu atenție, Josie îl imită.

Își aduse aminte de vremurile când era la grădiniță cu Peter – cum adunau ceilalți băieți bețe și pietre și fugeau de colo colo strigând „Mâinile sus”. Ea și cu Peter la ce folosiseră oare bețele? Nu-și mai aducea aminte.

— Josie, pentru numele lui Dumnezeu!

Matt făcuse ochii mari și înjura.

— Ești proastă, ce mama dracu’?

— Nu vorbi așa cu ea! strigă Peter.

— Taci din gură, dobitocule, zise Matt. Ce crezi, c-o să te salveze? zise el, întorcându-se spre Josie. Ce mai aștepți? Trage.

Așa că a tras.

În timp ce trăgea, pistolul îi lăsă două julituri pe piele de la baza degetului mare. Mâinile i se smuciră în sus, amorțite, tremurând. Sângele era negru pe tricoul lui Matt. Rămase un moment în stare de șoc, cu mâna pe stomacul rănit. Josie văzu cum i se închide gura în jurul numelui ei, dar nu putu să-l audă, urechile îi țiuiau prea tare.

— Josie? murmură, apoi căzu la podea.

Lui Josie mâna începu să-i tremure violent; nu fu surprinsă când pistolul pur și simplu îi căzu din ea, respins de strângerea ei la fel de ușor pe cât fusese lipit de ea cu câteva momente mai înainte.

— Matt, strigă ea, fugind spre el.

Apăsă cu mâinile abdomenul însângerat, pentru că asta trebuia să faci, nu-i așa, dar Matt se zvârcoli și țipă de durere. Sângele începu să-i iasă în spume la gură, curgându-i pe gât în jos.

— Fă ceva, spuse ea printre sughițuri, întorcându-se spre Peter. Ajută-mă.

Peter se apropie, ridică pistolul pe care îl avea în mână și-l împușcă pe Matt în cap.

Îngrozită, Josie se dădu înapoi cu spatele, îndepărtându-se de amândoi. Nu asta voise să spună; era imposibil să fi vrut asta.

Se holbă la Peter și-și dădu seama că în clipa aceea, în care nici măcar nu mai gândea, știa întocmai ce simțise el în timp ce înaintase prin școală cu rucsacul și cu armele lui. Fiecare puști din școală juca un rol: sportivul, puștiul deștept, fata frumoasă, ciudatul. Peter făcuse ceva la care visaseră toți: să fie cineva, chiar și doar pentru nouăsprezece minute, pe care nimeni nu avusese voie să-l judece.

— Să nu spui, șopti Peter, iar Josie își dădu seama că-i oferea o cale de ieșire – un pact pecetluit cu sânge, un parteneriat al tăcerii: „Dacă-mi ții secretele, ți le țin și eu pe ale tale”.

Josie încuviință încetișor din cap, apoi totul se făcu negru în jurul ei.

Cred că viața omului trebuie să fie ca un DVD. Poți vedea versiunea pe care o văd toți ceilalți sau poți alege versiunea regizorului – să vezi filmul așa cum ar fi vrut el să-l vezi, înainte să intervină și alte lucruri.

Există și meniuri, probabil, ca să poți începe cu părțile bune, și să nu trebuiască să le retrăiești pe cele neplăcute. Îți poți măsura viața după numărul de scene în care ai supraviețuit sau după minutele în care ai fost blocat în ea.

Dar probabil că viața seamănă mai mult cu casetele alea video de supraveghere. Neclare, indiferent cât de tare te-ai holba la ele. Și în buclă: aceeași scenă la nesfârșit.

După cinci luni

Alex își croi drum printre oamenii din galeria care luase foc în confuzia de după mărturisirea lui Josie. Undeva, în mulțime, era familia Royston, care tocmai auzise că fiul lor fusese împușcat de fiica ei, dar nu se putea gândi la asta acum. N-o vedea decât pe Josie, blocată în boxa martorilor, în timp ce Alex se lupta să se apropie. Era judecătoare, fir-ar să fie; ar fi trebuit să i se permită să intre acolo, dar doi aprozi o împiedicau.

Wagner lovea cu ciocănelul, dar aproape că nimănui nu-i păsa.

— Luăm o pauză de cincisprezece minute, ordonă el, și un alt aprod îl târî pe Peter pe o ușă din spate, iar judecătorul se întoarse spre Josie: Domnișoară, zise el, ține cont că ești încă sub jurământ.

Alex urmări cum Josie era scoasă pe o altă ușă și strigă după ea. O clipă mai târziu, Eleanor era lângă ea. Grefiera o apucă pe Alex de braț.

— Doamnă judecător, veniți cu mine. Nu sunteți în siguranță aici.

Pentru prima oară de când își aducea aminte, Alex se lăsă condusă de altcineva.

Patrick sosi în sala de judecată tocmai pe când lucrurile o luau razna. O văzu pe Josie în boxa martorilor, plângând disperată; îl văzu pe judecătorul Wagner chinuindu-se să mențină ordinea – dar mai mult decât orice, văzu hotărârea lui Alex de a încerca să ajungă la fiica ei.

Îi venea să scoată pistolul și s-o ajute.

Până să-și croiască el drum spre partea centrală a sălii de judecată, Alex deja dispăruse. O văzu cu colțul ochiului cum se strecoară într-o încăpere din spate, dădu să o urmeze, dar simți cum îl apucă cineva de mânecă. Iritat, coborî privirea și dădu cu ochii de Diana Leven.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă el.

— Tu primul.

Patrick oftă.

— Am petrecut noaptea la Liceul Sterling, încercând să verific declarația lui Josie. Lucrurile nu se legau – dacă Matt trăsese în Peter, ar fi trebuit să existe dovezi fizice pe peretele din spatele lui. Am presupus că mințea iar – că Peter fusese cel care îl împușcase pe Matt neprovocat. Odată ce am stabilit unde a ajuns glonțul, am folosit un laser ca să văd cum a ricoșat – și am înțeles de ce nu l-am găsit de prima oară. Scotoci în buzunarul de la haină și scoase o pungă de probe cu un glonț în ea. Pompierii m-au ajutat să-l extrag din arțarul spre care dă fereastra de la dușuri. L-am dus direct la laborator pentru testare și-am stat toată noaptea cu biciul pe ei până au acceptat să se ocupe de el pe loc. Nu doar că glonțul a fost tras cu Arma B, dar are pe el sânge și țesut care-i aparține lui Matt Royston. Chestia e că dacă inversezi unghiul glonțului – când stai în copac și ricoșezi laserul în placa de gresie, ca să vezi de unde a pornit împușcătura – nu e deloc aproape de locul în care stătea Peter. E…

Procuroarea oftă obosită.

— Josie tocmai a mărturisit că l-a împușcat pe Matt Royston.

— Ei bine, zise Patrick, întinzându-i punga de probe Dianei, în sfârșit spune adevărul.

Jordan se sprijini de gratiile celulei.

— Ai *uitat* să-mi spui despre asta?

— Nu, răspunse Peter.

Se întoarse.

— Știi, dacă pomeneai despre asta de la bun început, cazul tău ar fi putut să se încheie altfel.

Peter stătea întins pe banca din celulă, cu mâinile sub cap. Spre uimirea lui Jordan, zâmbea.

— E iar prietena mea, explică el. Nu încalci promisiunile făcute unui prieten.

Alex stătea în camera de conferințe întunecată unde erau de obicei aduși acuzații în timpul pauzelor și-și dădu seama că acum și fiica ei urma să intre în această categorie. Urma încă un proces, iar de data asta Josie avea să fie în centrul lui.

— De ce? întrebă ea.

Întrezărea prin întuneric linia argintie a profilului fiicei sale.

— Pentru că mi-ai zis să spun adevărul.

— Care-i adevărul?

— L-am iubit pe Matt. Și l-am urât. M-am urât pe *mine* pentru că-l iubeam, dar dacă nu mai eram cu el, nu mai eram cineva.

— Nu-nțeleg…

— Cum ai *putea* să înțelegi? Tu ești *perfectă.* Josie scutură din cap. Noi, restul, suntem toți ca Peter. Doar că unii dintre noi se pricep mai bine s-o ascundă. Care e diferența între a-ți petrece viața încercând să fii invizibilă sau prefăcându-te că ești persoana care crezi că vor toți cei din jur să fii? Oricum o dai, te prefaci.

Alex se gândi la toate petrecerile la care mersese vreodată și unde prima întrebare care i se pusese fusese întotdeauna „Cu ce te ocupi?” de parcă asta ar fi putut să te definească. Nimeni nu te întreba vreodată cine erai cu adevărat, pentru că asta se schimba. Puteai fi un judecător sau o mamă sau o visătoare. Puteai fi o singuratică sau o vizionară sau o pesimistă. Puteai fi o victimă sau puteai fi un agresor. Puteai fi părintele, dar în același timp, copilul. Puteai răni pe cineva într-o zi și alina durerea cuiva într-alta.

„Nu sunt perfectă”, se gândi Alex, dar poate că ăsta era primul pas în direcția aceea.

— Ce-o să se întâmple cu mine? întrebă Josie, aceeași întrebare pe care o pusese cu o zi în urmă, când Alex se crezuse în măsură să-i dea răspunsuri.

— Ce-o să se întâmple cu noi, o corectă Alex.

Un zâmbet apăru pe chipul lui Josie, dar dispăru la fel de repede pe cât apăruse.

— Eu te-am întrebat prima.

Ușa camerei de conferințe se deschise, lăsând lumina de pe coridor să se reverse înăuntru, învăluind silueta care se apropia. Alex căută mâna fiicei sale prin întuneric și inspiră adânc.

— Hai să vedem, zise ea.

Peter fu condamnat pentru opt crime cu premeditare și două omoruri calificate. Jurații hotărâră că în cazul lui Matt Royston și Courtney Ignatio nu acționase cu premeditare și deliberat. Fusese provocat.

După anunțarea verdictului, Jordan se întâlni cu Peter în celula lui. Fusese adus înapoi la închisoare doar până la audierea pentru stabilirea sentinței; după care avea să fie transferat la închisoarea de stat din Concord. Cum avea de executat opt condamnări consecutive pentru omor, nu avea să mai părăsească închisoarea în viață.

— Ești bine? îl întrebă Jordan, punându-i o mână pe umăr.

— Mda, zise el, ridicând din umeri. Într-un fel știam că asta o să se-ntâmple.

— Dar te-au *auzit.* De-asta s-au întors cu omor calificat pentru două dintre capetele de acuzare.

— Presupun c-ar trebui să-ți mulțumesc c-ai încercat, zise el și-i zâmbi lui Jordan cu colțul gurii. Să ai o viață bună.

— O să vin să te văd, dacă ajung în Concord, spuse Jordan.

Se uită la Peter. În cele șase luni de când îi picase cazul ăsta în poală, clientul lui crescuse. Peter era acum cât Jordan de înalt. Probabil că și cântărea puțin mai mult decât înainte. Vocea îi era mai groasă și avea o urmă de tuleie pe bărbie.

Jordan rămase uimit că nu observase toate astea mai înainte.

— Ei bine, zise Jordan, îmi pare rău că nu a ieșit cum am sperat.

— Și mie.

Peter îi întinse mâna, însă Jordan îl îmbrățișă.

— Să ai grijă de tine.

Dădu să iasă din celulă, dar Peter îl strigă. Avea în mână ochelarii pe care i-i adusese Jordan pentru proces.

— Ăștia sunt ai tăi, spuse Peter.

— Ține-i tu. Ție o să-ți prindă mai bine.

Peter îndesă ochelarii în buzunarul din față al jachetei lui Jordan.

— Într-un fel îmi place ideea c-o să ai tu grijă de ei. Și nu-mi mai doresc să văd mare lucru.

Jordan încuviință din cap. Ieși din celulă și-și luă la revedere de la ajutoarele de șerif. Apoi se îndreptă spre holul de la intrare, unde-l aștepta Selena.

Pe când se apropia, își puse ochelarii lui Peter.

— Ce-i cu ăștia? întrebă ea.

— Au ajuns să-mi placă.

— Dar tu vezi perfect, sublinie Selena.

Jordan se gândi cum făceau lentilele lumea să se curbeze la capete, silindu-l să se miște prin ea cu mai multă băgare de seamă.

— Nu mereu, zise el.

În săptămânile de după proces, Lewis începu să se joace cu cifrele. Făcuse niște cercetări preliminare și introdusese datele în STATA să vadă ce fel de tipare apăreau. Și – aici era partea interesantă – nu aveau nimic de-a face cu fericirea. Așa se apucase să se intereseze de comunitățile în care avuseseră loc în trecut atacuri armate în școli și observase cum progresaseră până în prezent, pentru a afla cum ar putea afecta un singur act de violență stabilitatea economică.

Cu alte cuvinte – odată ce pământul îți fugea de sub picioare, te mai simțeai vreodată în siguranță, pe teren stabil?

Preda din nou la Colegiul Sterling – microeconomie de bază.

Cursurile începuseră la sfârșitul lunii septembrie, și Lewis se trezi că se readaptează rapid activității universitare. Când vorbea despre modelele keynesiene și controale grafice de interfață și competiție, era ceva de rutină – cu o asemenea ușurință încât aproape că se putea preface că era un curs ca oricare altul predat în trecut, înainte ca Peter să fie condamnat.

Lewis se plimba prin amfiteatru în timp ce preda – un rău necesar acum că instalaseră Wifi în campus, iar studenții jucau poker online sau își trimiteau mesaje în timp ce el preda – și așa se întâmplase să dea peste pușții din băncile din spate. Doi jucători de fotbal împroșcau cu rândul apă dintr-o sticlă de plastic, iar jetul cădea cu boltă direct în ceafa unui alt student. Băiatul, așezat cu două rânduri mai în față, se tot întorcea să vadă cine îl stropea, dar până o făcea el, cei doi deja ridicau privirea la graficele de pe ecranul din fața sălii, cu niște expresii nevinovate pe chip.

— Așadar, spuse Lewis, fără să-și piardă ritmul, cine poate să-mi spună ce se întâmplă dacă stabilești prețul deasupra punctului A din grafic?

Smulse sticla de apă din mâna unuia din cei doi.

— Mulțumesc, domnule Graves. Chiar mi se făcuse sete.

Băiatul așezat cu două rânduri mai în față ridică iute mâna, iar Lewis îi făcu semn din cap să răspundă.

— Nimeni n-ar vrea să dea atâția bani pe el. Așa că cererea ar scădea, și asta ar însemna că și prețul ar cădea, și s-ar pomeni cu un surplus mare de marfă în depozite.

— Excelent, spuse Lewis, după care ridică ochii la ceas. În regulă, oameni buni, luni o să ne ocupăm de următorul capitol despre Mankiw. Și să nu vă mire dacă dăm și un test-surpriză.

— Dacă ne spuneți, nu mai e o surpriză, sublinie o fată.

Lewis zâmbi.

— Ups.

Stătea lângă scaunul băiatului care dăduse răspunsul corect. El își îndesa caietul în rucsac, care era deja atât de plin de hârtii, încât fermoarul nu se închidea. Avea părut mult prea lung și purta un tricou cu chipul lui Einstein pe el.

— Te-ai descurcat bine azi.

— Mersi.

Băiatul se muta de pe un picior pe altul; Lewis își dădea seama că nu știa ce să spună mai departe. Îi întinse mâna.

— Păi, încântat de cunoștință. Adică știu că deja ne-ați cunoscut pe toți, dar n-am făcut cunoștință personal.

— Așa e. Cum ziceai că te cheamă?

— Peter. Peter Granford.

Lewis deschise gura să vorbească, dar renunță și scutură doar din cap.

— Ce e? întrebă băiatul, plecând capul. Păreați că… păreați că urma să spuneți ceva important.

Lewis se uită la băiatul acesta cu același prenume, la felul cum stătea, cu umerii rotunjiți, ca și când nu merita cine știe ce spațiu pe lume. Simți aceeași durere familiară care-l lovea ca un ciocan în coșul pieptului ori de câte ori se gândea la Peter, la viața care avea să fie pierdută în închisoare. Își dorea să-și fi făcut mai mult timp să se uite la Peter când Peter era în fața lui, pentru că acum avea să fie silit să compenseze cu amintiri imperfecte sau – și mai rău – să-și regăsească fiul în chipurile unor străini.

Lewis săpă înăuntrul lui și scoase la lumină zâmbetul care-l salva în astfel de momente în care nu găsea niciun motiv de fericire.

— *Era* important, zise el. Îmi amintești de cineva.

Trei săptămâni dură până când Lacy reuși să-și adune curajul să intre în dormitorul lui Peter. Acum că se dăduse verdictul – acum că știau că Peter nu se mai întorcea niciodată acasă – nu mai exista niciun motiv să-l păstreze așa cum o făcuse în ultimele cinci luni: un altar, un refugiu al optimismului.

Se așeză pe patul lui Peter și-și lipi de față perna lui. Încă mirosea a el, și se întrebă cât avea să dureze până să se piardă mirosul.

Se uită în jur, la cărțile împrăștiate pe rafturi – cele pe care poliția nu le confiscase. Trase sertarul de la noptieră și-și plimbă degetul peste ciucurele mătăsos al unui semn de carte, peste dinții de metal ai unui capsator. Peste locașul gol al unei telecomenzi de televizor, căreia îi lipseau bateriile. Peste o lupă.

Un pachet vechi de cărți de joc cu Pokemon, un set de magician, un hard drive portabil atașat de un breloc.

Lacy luă cutia pe care o adusese de la subsol și puse pe rând totul în ea. Acesta era locul crimei: să se uite la ce rămăsese în urmă și să încerce să-și recreeze băiatul.

Strânse frumos pătura, împături cearșafurile și apoi scoase fața de pernă. Își aminti dintr-odată o conversație pe care o avusese la cină în care Lewis îi spusese că în schimbul sumei de 10.000 de dolari, puteai să pui la pământ o casă cu o bilă pentru demolări. Îți lua mult mai puțin să distrugi ceva decât să-l construiești: în mai puțin de o oră, camera asta avea să arate ca și când Peter n-ar fi locuit niciodată în ea.

Când totul fu strâns într-o grămadă îngrijită, Lacy se așeză din nou pe pat și se uită în jur la pereții goi, la vopseaua un pic mai deschisă la culoare în locurile unde fuseseră lipite postere. Atinse marginea cusută a saltelei lui Peter și se întrebă cât avea să se mai gândească la ea ca la salteaua lui.

Se spunea că dragostea mișcă munții din loc, face lumea să se învârtă și e tot ce ai nevoie, dar se destramă când vine vorba de detalii. Dragostea nu putuse să salveze nici măcar un singur copil – cel puțin nu pe cei care merseseră la Liceul Sterling în acea zi, așteptându-se la o zi normală; n-o putuse salva pe Josie Cormier; și, cu siguranță, nu pe Peter. Așadar, care era rețeta? Să fi fost dragostea amestecată în egală măsură cu altceva? Cu norocul? Speranța? Iertarea?

Își aminti, dintr-odată, ce-i spusese Alex Cormier în timpul procesului: „Ceva continuă să existe atât timp cât cineva își amintește”.

Toată lumea avea să și-l amintească pe Peter pentru nouăsprezece minute din viața lui, dar cum rămânea cu restul de nouă milioane? Lacy va trebui să fie păstrătoarea lor, pentru că numai așa avea să continue să existe acea parte din Peter. Pentru fiecare amintire despre el care implica un glonț sau un țipăt, ea urma să aibă alte sute: amintiri cu un băiețel care se bălăcea în iaz, sau mergea cu bicicleta pentru prima oară, sau îi făcea cu mâna din turnul unui spațiu de joacă. Amintirea unui sărut de noapte bună, a unei felicitări de ziua mamei sau felul cum cânta fals la duș. Avea să adune aceste amintiri – momentele în care copilul ei fusese așa cum sunt copiii altora. Avea să le poarte, ca pe un colier de perle prețioase, în fiecare zi a vieții ei; pentru că dacă le pierdea, abia atunci băiețelul pe care îl iubise, pe care îl crescuse și-l cunoscuse avea să dispară cu adevărat.

Lacy începu să întindă la loc cearșafurile pe pat. Puse și pătura, băgă colțurile sub saltea, înfoie perna. Puse la loc cărțile pe rafturi și băgă înapoi în noptieră jucăriile, uneltele și restul de mărunțișuri. La final, desfășură la loc posterele și le lipi pe pereți. Avu grijă să pună piunezele la loc în găurile originale. Așa, nu avea să mai strice nimic.

Exact la o lună după condamnarea lui, când luminile erau difuze, iar gardienii mai verificau o dată celulele, Peter se întinse și-și smulse de pe picior șoseta dreaptă. Se întoarse pe-o parte în pat, ca să fie cu fața la perete. Își îndesă șoseta în gură cât de mult putu.

Când îi fu greu să respire, alunecă în visare. Avea încă optsprezece ani, dar era prima lui zi de grădiniță. Avea în spate rucsacul și ținea în mână cutia de prânz cu Superman. Autobuzul portocaliu de școală opri în stație, cu un oftat, căscându-și fălcile. Peter urcă scările și se uită spre fundul autobuzului, dar, de data asta, era singurul copil din el. Înaintă pe culoar, până în capăt, lângă ieșirea de urgență. Se așeză, cu cutia de prânz lângă el și privi pe fereastra din spate. Lumina era atât de puternică, încât se gândi că soarele gonea în urma autobuzului pe autostradă.

— Aproape c-am ajuns, se auzi o voce, iar Peter se întoarse să se uite la șofer.

Dar tot așa cum nu văzuse niciun pasager, nu era nimeni nici în spatele volanului. Și partea uimitoare e că, în visul lui, Peter nu era speriat. Cumva știa că se îndrepta în direcția în care dorea să meargă.

6 martie 2008

Era posibil să nu recunoști Liceul Sterling. Avea un acoperiș nou, verde, din metal, în față creștea iarbă proaspătă și un atrium din sticlă, cu două etaje, se înălța în partea din spate a școlii. Pe o placă de pe cărămizile de lângă ușa de la intrare se putea citi: UN REFUGIU SIGUR.

Astăzi avea să se țină o ceremonie în amintirea celor care muriseră aici în urmă cu un an, dar pentru că Patrick fusese implicat în noile protocoale de securitate pentru școală, reușise să o strecoare pe Alex înăuntru, ca să arunce o privire înaintea ceremoniei.

Înăuntru nu mai erau dulapuri – doar un soi de compartimente deschise, ca nimic să nu poată fi ascuns vederii. Elevii erau la ore; numai câțiva profesori puteau fi zăriți pe holuri. Purtau la gât ecusoane cu numele lor, așa cum făceau și copiii. Alex nu înțelegea prea bine asta – amenințarea pândea întotdeauna din interior, nu din afară –, dar Patrick îi spusese că îi făcea pe oameni să se simtă în siguranță, și asta era jumătate din bătălie.

Îi sună telefonul, și Patrick oftă.

— Credeam că le-ai zis…

— Le-am spus, zise Alex.

Deschise clapeta, iar secretara de la biroul apărătorilor publici din Grafton County începu să deruleze o litanie de situații de criză.

— Oprește-te, spuse ea, întrerupând-o. Ți-aduci aminte ce ți-am spus? Azi sunt dispărută în misiune!

Renunțase la scaunul de judecător. Josie fusese acuzată de complicitate la crimă de gradul doi și acceptase să pledeze vinovat pentru omor prin imprudență, cu cinci ani de închisoare. De-atunci, de câte ori îi intra un copil în sala de judecată, Alex nu mai era în stare să fie imparțială. Ca judecătoare, cântărirea probelor era prioritară; ca

mamă, nu faptele contau – doar sentimentele. Să se întoarcă de unde începuse, ca avocat din oficiu, i se păruse o soluție nu doar firească, ci și confortabilă. Înțelegea din proprie experiență ce simțeau clienții ei. Îi vizita când mergea să-și vadă fiica la penitenciarul pentru femei. Acuzații o simpatizau pentru că nu le vorbea de sus și pentru că le spunea adevărul despre șansele lor: Alex Cormier le vorbea pe șleau.

Patrick o conduse către zona care adăpostea pe vremuri scările din spate ale Liceului Sterling. Acum, în locul lor era un atrium imens din sticlă care acoperea porțiunea unde fuseseră sala de gimnastică și vestiarele. Afară, se vedeau terenurile de sport, unde, profitând de primăvara timpurie și de topirea zăpezii, un meci de fotbal era în plină desfășurare. Înăuntru fuseseră aranjate mese din lemn și scaune, unde elevii se puteau întâlni, mânca un sendviș sau citi. Erau și acum câțiva copii acolo care învățau pentru o lucrare la geometrie. Șoaptele lor se înălțau spre tavan ca un fum: *complementar… suplimentar… intersecție… punct final.*

Pe o parte a atriumului, în fața peretelui din sticlă, se găseau zece scaune. Spre deosebire de celelalte scaune din atrium, acestea aveau spătare și erau vopsite în alb. Trebuia să privești îndeaproape ca să vezi că fuseseră prinse de podea și nu târâte pur și simplu de niște elevi și lăsate acolo. Nu formau un rând; nici măcar nu era o distanță egală între ele. Nu aveau nume sau plăcuțe pe ele, dar toată lumea știa de ce erau acolo.

Patrick veni în spatele ei și-i cuprinse talia cu brațul.

— Tre’ să-nceapă, spuse, iar ea încuviință din cap.

Se întinse după unul dintre scaunele libere și începu să îl târască mai aproape de peretele din sticlă, dar Patrick i-l luă din mână.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Patrick, șopti ea. Sunt însărcinată, nu pe moarte.

Și asta fusese o surpriză. Bebelușul trebuia să vină pe lume la sfârșitul lunii mai. Alex încerca să nu se gândească la el ca la un înlocuitor pentru fata care avea să rămână în închisoare încă patru ani; în schimb, își imagina că acest copil avea să-i salveze pe toți.

Patrick se așeză lângă ea pe băncuță în timp ce Alex se uita la ceas: 10**:**02**.**

Trase aer în piept.

— Nu mai arată la fel.

— Știu, zise Patrick.

— Crezi că-i un lucru bun?

El reflectă o clipă.

— Cred că-i un lucru necesar, zise.

Ea observă că arțarul, cel care crescuse lângă fereastra vestiarului de la etajul doi, nu fusese tăiat când se construise atriumul. De unde stăteau ei, se vedea gaura care fusese cioplită în el pentru recuperarea glonțului. Copacul era enorm, cu un trunchi gros și noduros și cu ramuri răsucite. Probabil că fusese aici cu mult înaintea liceului, poate chiar înainte de întemeierea orașului.

10:09.

În timp ce urmărea meciul de fotbal, simți mâna lui Patrick strecurându-se în poala ei.

Echipele fuseseră prost formate; puști care ajunseseră deja la vârsta pubertății jucau împotriva unora încă mici și pirpirii. Alex urmări cum un atacant îl trântește pe un apărător, lăsându-l pe jos în timp ce mingea ajungea în plasă.

„Nimic nu s-a schimbat”, se gândi Alex. Se mai uită o dată la ceas: 10:13.

Primele minute, bineînțeles, erau cele mai grele. Alex se pomeni că se ridică, ținându-și mâinile lipite de geam. Simți cum o lovește copilul, răspunzând parcă durerii din inima ei. 10:16. 10:17.

Atacantul se întoarse în locul în care căzuse fundașul și-i întinse o mână băiatului pirpiriu ca să-l ajute să se ridice. Porniră împreună înapoi spre centrul terenului, vorbind despre ceva ce Alex nu putea să audă.

Era 10:19.

Se întâmplă să se uite iarăși spre arțar. Seva continua să curgă.

Peste câteva săptămâni, pe crengi avea să apară o nuanță roșiatică. Apoi mugurii. Primele frunze.

Alex îl luă pe Patrick de mână. Intrară în tăcere în atrium, înaintară de-a lungul coridoarelor, pe lângă rândurile de dulăpioare deschise. Străbătură holul și pragul ușii de la intrare, întorcându-se pe același drum pe care veniseră.

Foto: Nina Subin

JODI PICOULT s-a născut în 1966 în Nesconset, statul New York, și a studiat la Princeton University, pe care a absolvit-o în 1987. Are un master în educație de la Harvard University și două titluri de doctor onorific în litere primite din partea Dartmouth College în 2010 și din partea University of New Haven în 2012.
Jodi Picoult este autoarea a douăzeci și trei de romane, dintre care ultimele opt au intrat direct în lista de bestselleruri a publicației *New York Times*. Cărțile sale sunt traduse în 34 de limbi și publicate în 35 de țări. În limba română au apărut *Pactul* (*The Pact*, 1998), *O viață de rezervă* (*My Sister's Keeper*, 2004), *Dispariții* (*Vanishing Acts*, 2005), *Al zecelea cerc* (*The Tenth Circle*, 2006), *Nouăsprezece minute* (*Nineteen Minutes*, 2007), *Povestitorul* (*The Storyteller*, 2013), *Vremea plecării* (*Leaving Time*, 2014) și *Mici lucruri măreț* (*Small Great Things*, 2016).
Jodi Picoult a primit nenumărate premii, printre care New England Bookseller Award pentru ficțiune, New Hampshire Literary Award pentru merite literare deosebite, Lifetime Achievement Award pentru ficțiune din partea Romance Writers of America. De asemenea, se află în top 10 pe lista celor mai influenți absolvenți ai Princeton University.
Jodi Picoult este căsătorită, din 1989, cu Timothy Warren van Leer, pe care l-a cunoscut în facultate, și locuiește împreună cu soțul și cei trei copii în Hanover, New Hampshire.

Peter Houghton, un adolescent de șaptesprezece ani din Sterling, New Hampshire, a îndurat ani întregi de abuzuri verbale și fizice din partea colegilor de clasă. Cea mai bună prietenă a sa, Josie Cormier, a cedat presiunii și își petrece timpul cu cei care deseori instigă la hărțuire. O ultimă agresiune îl face pe Peter să cedeze și îl determină să comită un act de violență care schimbă pentru totdeauna viețile locuitorilor din Sterling.

Chiar și cei care nu se aflau în școală în acea dimineață se trezesc cu viața dată peste cap. Printre aceștia se numără și Alex Cormier, judecătoarea de la Curtea Supremă care a primit cazul Houghton și a cărei fiică, Josie, a fost martoră la evenimentele ce au avut loc. Ea este obligată să decidă dacă trebuie sau nu să se ocupe de cel mai important caz din cariera sa, știind că acest lucru va provoca o prăpastie și mai mare în relația cu fiica ei fragilă din punct de vedere emoțional. Între timp, Josie pretinde că nu-și amintește ce s-a întâmplat în ultimele minute ale atacului lui Peter. Sau își amintește? Iar părinții lui Peter, Lacy și Lewis Houghton, examinează neîncetat trecutul încercând să-și dea seama ce au făcut sau au spus ca să-l împingă pe fiul lor la un gest atât de extrem.

„Picoult scrie povești pline de tensiune despre familii disfuncționale, trădare și ispășire... Felul în care descrie ritualurile adolescenței contemporane este excepțional: nu ezită, nu emite judecăți și o face într-un mod complet detașat."
Washington Post

„Cărțile lui Jodi Picoult explorează toate nuanțele de gri într-o lume prea adesea judecată în alb și negru."
St. Louis Post-Dispatch

Tradiție din 1989
www.[illegible].ro
ISBN 978-606-33-1818-2
9 786063 338182
eBook disponibil

{1} Referire la Emeril Lagasse III, celebru bucătar american, personalitate de televiziune și scriitor, care a apărut într-o mare varietate de show-uri de televiziune cu teme gastronomice (n.tr.)

{2} Joc de cuvinte bazat pe similaritatea cuvântului binomial din engleză (binom) cu *Buy no,meal,* în traducere liberă *Nu cumperi de mâncare* (n.tr.)

{3} Acronim pentru Fair Labor Standars Act, Legea privind standardele de muncă echitabile. (n.tr.)

{4} Confuzia este creată aici de dublul înțeles al termenului englez alien, care poate însemna atât persoană străină care nu a primit încă cetățenia, cât și extraterestru (n.tr.)

{5} Gluma pornește de la omonimia cuvântului *labor,* din Departament of Labor, Departamentul Muncii, și *labor,* „travaliu".

{6} *Accident* în limba engleză (n.tr.)

{7} Teorie introdusă pentru prima oară de către Frigyes Karinthy în nuvela sa *Láncszemek,* apărută în 1929, care pornește de la presupunerea că se poate ajunge la fiecare persoană prin șase legături personale (n.tr.)

{8} *Closure*

{9} Soția fostului vicepreședinte american, Al Gore. în 1985 a fost cofondatoarea Parents Music Resource Center, o organizație care susținea folosirea unor etichete de avertizare (Interzis minorilor) pe copertelor albumelor muzicale, exact ca în cazul filmelor. Ideea i-a venit lui Tipper Gore după ce și-a auzit fiica de 11 ani fredonând versurile piesei „Darling Nikki" de pe albumul lui Prince *Purple Rain,* cu conținut sexual explicit, album pe care și-l cumpărase singură.

{10} Firmă americană producătoare de șervețele și prosoape de hârtie, tampoane și scutece. Numele Kleenex a devenit sinonim pentru șervețele (n.tr.)

{11} Marcă înregistrată a brandului Kraft Food, care produce o varietate de deserturi din gelatină, diverse sortimente de budincă. Numele Jell-O a ajuns să desemneze orice tip de jeleu (n.tr.)

{12} Marcă de plasturi distribuită de compania farmaceutică Johnson & Johnson, în prezent denumire generică pentru orice tip de plasture pentru răni (n.tr.)

{13} Brandul Q-tips este deținut de către compania americană Unilever. Numele Qtip a devenit în Statele Unite sinonim pentru

orice fel de bețișoare pentru urechi (n.tr.)

{14} Marcă de patine cu rotile deținută de firma de articole sportive Nordica. Termen generic în prezent pentru orice fel de role (n.tr.)

{15} Marcă deținută de compania americană Johnson & son, specializată în folii din polipropilenă destinate ambalării produselor alimentare. Numele desemnează orice fel de folie alimentară din plastic (n.tr.)

{16} World Values Survey

{17} Pa pa, care-i valoarea lui pi/ Trebuie să tot suciți cifrele alea până trece ora.../ Copiii de a noua muncesc din greu și oftează/ Spunând, Domnule McCabe, de ce ne faceți asta?/ Haideți, domnule McCabe, de ce... (n.tr.)

{18} În limba engleză *pie chart* (diagramă tip plăcintă)

{19} Referire la cartea *Supă de pui pentru suflet* de Jack Canfield și Mark Victor Hansen, Editura Adevăr Divin, 2012 (n.tr.)

{20} Lege privind combaterea terorismului, semnată de George W. Bush, pe 26 octombrie 2001 (n.tr.)

{21} Referire la basmul *Prințesa și bobul de mazăre* de Hans Christian Andersen (n.tr.)

{22} Etapă a unui proces în care judecătorul și avocații părților îi chestionează pe potențialii jurați pentru a determina dacă sunt sau nu corespunzători pentru a judeca respectiva cauză. În funcție de răspunsurile lor, părțile își dau seama de opiniile acestora cu privire la diferite aspecte care pot interesa cauza și fie apărarea, fie acuzarea poate cere înlăturarea lor.

{23} The Bullied Victims of America, Victimele hărțuirii în America

Table of Contents

Mulțumiri 3
PARTEA ÎNTÂI 7
6 martie 2007 9
Cu șaptesprezece ani în urmă 40
Câteva ore mai târziu 67
Cu doisprezece ani în urmă 97
A doua zi 135
Cu șase ani în urmă 201
Zece zile mai târziu 235
Cu un an în urmă 279
O lună mai târziu 348
Cu o lună în urmă 446
PARTEA A DOUA 479
Cinci luni mai târziu 481
6:30 dimineața. Ziua în cauză 561
Cinci luni mai târziu 565
10:16 dimineața. Ziua în cauză 632
După cinci luni 636
6 martie 2008 646